CUVINTE ESENȚIALE DE LA DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

HRISTOS AL ZILELOR DE PE URMĂ

FRAGMENT DIN CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP

CUVINTE ESENȚIALE DE LA DUMNEZEU ATOTPUTERNIC HRISTOS AL ZILELOR DE PE URMĂ

FRAGMENT DIN CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP

Cuprins

Introducere

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a inaugura o nouă epocă, pentru a schimba metoda lucrării Sale și pentru a face lucrarea pentru întreaga epocă. Acesta este principiul prin care lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, permițând omului să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, precum și înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și eliminare a omului. Acesta este adevăratul sens al folosirii cuvântului pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin cuvânt, omul ajunge să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, esența omului și în ce trebuie să intre omul. Prin cuvânt, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin cuvânt, omul este descoperit, eliminat și încercat. Omul a văzut cuvântul, a auzit cuvântul și a devenit conștient de existența cuvântului. Ca rezultat, el crede în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. Deși cuvântul „cuvânt” este simplu și obișnuit, cuvântul din gura lui Dumnezeu Cel Întrupat zguduie întregul univers; transformă inima, noțiunile și vechea fire a omului și modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeu Cel de azi lucrează în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Din acest moment înainte, omul trăiește sub îndrumarea cuvântului, păstorit și aprovizionat de cuvânt. Toată omenirea a ajuns să trăiască în lumea cuvântului, înăuntrul blestemelor și al binecuvântărilor cuvântului lui Dumnezeu și există și mai multe ființe omenești care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea

cuvântului. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voinței lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea prin cuvânt, îi conduce pe oamenii din tot universul prin cuvânt și, din nou, îi cucerește și îi mântuie prin cuvânt. În cele din urmă, El va folosi cuvântul pentru a pune capăt întregii lumi de demult. Numai atunci planul de gestionare (planul mântuirii) va fi complet încheiat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

Cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul dacă sunt recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de natura cuvintelor înseși. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate primi cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt incalculabile de către orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate că cuvintele Mele sunt adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept și este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte. Îi voi lăsa pe toți cei care Mă urmează să știe acest lucru: cei care nu pot accepta pe deplin cuvintele Mele, aceia care nu pot să-Mi practice cuvintele, cei care nu pot găsi un scop în cuvintele Mele și aceia care nu pot primi mântuirea din cauza cuvintelor Mele, sunt cei care au fost condamnați prin cuvintele Mele și, mai mult decât atât, au pierdut mântuirea Mea, iar toiagul Meu nu se va depărta de la ei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre"

Dacă cuvintele rostite de Dumnezeu sunt, în aparență, simple sau profunde, toate sunt adevăruri indispensabile omului în momentul în care intră în viață; ele sunt izvorul apelor vii care îi permit să supraviețuiască atât în spirit, cât și în trup. Ele oferă omului ceea ce are nevoie pentru a rămâne în viață; dogma și crezul pentru conducerea vieții sale cotidiene; calea, scopul și direcția prin care trebuie să treacă pentru a primi mântuirea; fiecare adevăr pe care ar trebui să-l posede ca ființă creată înaintea lui Dumnezeu; și orice adevăr despre modul în care omul ascultă și se închină lui Dumnezeu. Ele sunt garanția care asigură supraviețuirea omului, ele sunt pâinea zilnică a omului și ele sunt, de asemenea, suportul robust care permite omului să fie puternic și să se ridice. Ele sunt bogate în realitatea adevărului umanității normale, așa cum este trăită de omenirea creată, bogată în adevărul prin care omenirea se desprinde de corupție și eludă capcanele Satanei, bogată în învățătură, îndemn, încurajare și consolare neobosite, pe care Creatorul le dă umanității create. Ele sunt farul care îndrumă și iluminează pe oameni ca să înțeleagă tot ceea ce este pozitiv, garanția care asigură că oamenii vor trăi și vor intra în posesia a tot ce este drept și bun, criteriul prin care oamenii, evenimentele și obiectele sunt toate măsurate și, de asemenea, indicatorul de navigație care conduce oamenii spre mântuire și calea luminii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

În „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Dumnezeu exprimă cuvintele Sale din perspectiva Duhului. Modul în care El vorbește este de neatins de către omenirea creată. În plus, vocabularul și stilul cuvintelor Sale sunt frumoase și în mișcare și nicio formă de literatură umană nu le-ar putea lua locul. Cuvintele cu care El îl expune pe om sunt exacte, sunt incontestabile de orice filozofie și ele îi aduc pe toți oamenii la supunere. Ca o sabie ascuțită, cuvintele cu care El judecă omul taie drept în

profunzimile sufletelor oamenilor, lăsându-i chiar fără niciun loc unde să se ascundă. Cuvintele cu care El îi mângâie pe oameni poartă milă și bunătate plină de iubire, sunt calde ca îmbrățișarea unei mame iubitoare și îi fac pe oameni să se simtă în siguranță ca niciodată până atunci. Singura cea mai mare caracteristică a acestor cuvântări este că, în timpul acestei etape, Dumnezeu nu vorbește folosind identitatea lui Iahve sau a lui Isus Hristos, nici a lui Hristos din zilele de pe urmă. În schimb, folosind identitatea Sa inerentă – Creatorul – El le vorbește și îi învață pe toți cei care Îl urmează pe El și trebuie încă să-L urmeze pe El. Este corect să spunem că aceasta a fost prima dată de la creație când Dumnezeu S-a adresat întregii omeniri. Niciodată înainte Dumnezeu nu vorbise omenirii create atât de detaliat și atât de sistematic. Desigur, aceasta a fost și prima dată când El vorbise atât de mult, și atât de mult timp, întregii omeniri. A fost total fără precedent. Mai mult, aceste cuvântări au fost primul text exprimat de Dumnezeu în rândul omenirii, în care El a expus oamenii, i-a călăuzit, i-a judecat și le-a vorbit de la inimă la inimă și, de asemenea, acestea au fost primele cuvântări în care Dumnezeu le-a făcut cunoscut oamenilor pașii Lui, locul în care El se află, firea lui Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu are și este, gândurile lui Dumnezeu și preocuparea Lui pentru omenire. Se poate spune că acestea au fost primele cuvântări pe care Dumnezeu le adresase omenirii din cel de-al treilea cer de la creație și prima dată când Dumnezeu Își folosise identitatea Sa inerentă pentru a apărea și a exprima omenirii vocea inimii Lui prin cuvinte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Introducere

Calea vieții nu este ceva ce poate fi deținut de oricine și nici nu poate fi obținută cu ușurință de către toți. Acest lucru se întâmplă deoarece viața poate veni doar de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, doar Dumnezeu Însuși

deține esența vieții, nu există nicio cale a vieții fără Dumnezeu Însuși și astfel doar Dumnezeu este sursa vieții și izvorul nesecat al apei vii a vieții. De când a creat lumea, Dumnezeu a săvârșit multă lucrare care implică vitalitatea vieții, a săvârșit multă lucrare care îi aduce viață omului și a plătit un preț mare pentru ca omul să poată câștiga viață, deoarece Dumnezeu Însuși este viața veșnică și Dumnezeu Însuși este calea prin care omul este reînviat. Dumnezeu nu este niciodată absent din inima omului și trăiește printre oameni tot timpul. El a fost motorul vieții omului, fundamentul existenței omului și o sursă bogată pentru existența omului după naștere. El a provocat renașterea omului și îi permite să trăiască cu perseverență fiecare rol. Datorită puterii Lui și forței Sale vitale de nestins, omul a trăit generație după generație, de-a lungul cărora puterea vieții lui Dumnezeu a fost stâlpul existenței omului și pentru care Dumnezeu a plătit un preț pe care niciun alt om obișnuit nu l-a mai plătit. Forța vieții lui Dumnezeu poate triumfa în fața oricărei puteri, mai mult decât atât, depășește orice putere. Viața Lui este veșnică, puterea Lui este extraordinară, iar forța vieții Lui nu poate fi întrecută ușor de nicio ființă creată sau forță inamică. Forța vieții lui Dumnezeu există și emană strălucirea sa uimitoare, indiferent de timp sau loc. Cerul și pământul pot suferi mari schimbări, dar viața lui Dumnezeu este veșnic aceeași. Toate lucrurile sunt trecătoare, dar viața lui Dumnezeu încă rămâne, deoarece Dumnezeu este sursa existenței tuturor lucrurilor și baza existenței lor. Viața omului provine de la Dumnezeu, existența cerului se datorează lui Dumnezeu, iar existența pământului apare din puterea vieții lui Dumnezeu. Niciun obiect însuflețit nu poate depăși suveranitatea lui Dumnezeu și nimic viu nu poate să se desprindă de sub sfera autorității lui Dumnezeu. Astfel, indiferent cine sunt, toți oamenii trebuie să se supună stăpânirii lui

Dumnezeu, toată lumea trebuie să trăiască sub porunca lui Dumnezeu și nimeni nu poate să scape de sub controlul Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Hristos din zilele de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul va dobândi viața și singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos în zilele de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să pășești prin porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața și nu vor putea niciodată să câștige calea veșnică a vieții. Acest lucru se întâmplă deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, spre deosebire de apa vieții, care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii de apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fiii iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând liniștit și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci, asta nu înseamnă că vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – și, cu toate acestea, tu stai și aștepți pasiv pieirea, rămânând în nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul, de care tu te agăți, ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată bătrân? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus în

cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevărurile care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul, nu sunt cuvinte de înțelepciune care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu îți permit să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum, la cine săvârșește lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci aceasta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

I Cuvinte despre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii

I Cuvinte despre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii

1. Întregul Meu plan de gestionare (planul mântuirii), un plan ce se întinde pe o perioadă de 6000 de ani, cuprinde trei etape sau trei epoci: Epoca Legii de la începuturi; Epoca Harului (care este şi Epoca Răscumpărării) şi Epoca Împărăţiei din zilele de pe urmă. Lucrarea Mea în aceste trei epoci diferă în conţinut în funcţie de specificul fiecărei epoci, dar, în fiecare etapă, corespunde nevoilor omului – sau, pentru a fi mai exact, este făcută în funcţie de şiretlicurile pe care Satana le întrebuințează în războiul pe care-l port cu el. Scopul lucrării Mele este de a-l înfrânge pe Satana, pentru ca înţelepciunea şi atotputernicia Mea să se manifeste, de a demasca toate şiretlicurile Satanei şi, în acest mod, de a mântui întreaga rasă umană care trăieşte sub domeniul lui. Este de a-Mi arăta înţelepciunea şi atotputernicia şi de a dezvălui urâţenia insuportabilă a Satanei; și mai mult, este ca să le permită ființelor create să facă diferenţa dintre bine şi rău, să ştie că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, să vadă limpede că Satana este duşmanul umanităţii, un degenerat, cel rău, şi ca să-și dea cert seama de diferenţa dintre bine şi rău, dintre adevăr şi minciună, sfințenie și ticăloșie şi ce este măreţ şi ce este josnic. În acest fel, umanitatea ignorantă va putea să fie martoră pentru Mine că nu sunt Eu cel care corupe umanitatea şi că doar Eu – Creatorul – pot să mântuiesc umanitatea, să ofer omului lucruri de care poate să se bucure; şi vor ajunge să ştie că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, iar Satana este doar una dintre făpturile pe care le-am creat şi care mai apoi s-a întors împotriva Mea. Planul Meu de gestionare de 6000 de ani este împărţit în trei etape, iar Eu lucrez astfel pentru a obţine efectul de a le permite ființelor create să-Mi fie martore și să-Mi înțeleagă voia şi să știe că Eu sunt adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

2. Lucrarea de gestionare a omenirii este împărțită în trei etape, ceea ce înseamnă că lucrarea de mântuire a omenirii este împărțită în trei etape. Aceste trei etape nu includ lucrarea de creare a lumii, dar sunt mai degrabă cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Lucrarea de creare a lumii a fost lucrarea de producere a întregii omeniri. Nu a fost lucrarea de mântuire a omenirii și nu are nicio legătură cu lucrarea de mântuire a omenirii, pentru că atunci când lumea a fost creată, omenirea nu fusese coruptă de către Satana și, ca urmare, nu era nevoie să se realizeze lucrarea de mântuire a omenirii. Lucrarea de mântuire a omenirii a început numai după ce omenirea fusese coruptă de Satana și, așa, lucrarea de gestionare a omenirii a început, de asemenea, numai după ce omenirea fusese coruptă. Cu alte cuvinte, gestionarea omului de către Dumnezeu a început ca rezultat al lucrării de mântuire a omenirii și nu a izvorât din lucrarea creării lumii. Numai după ce omenirea a căpătat o fire coruptă a luat naștere lucrarea de gestionare și, astfel, lucrarea de gestionare a omenirii cuprinde trei părți, iar nu patru părți sau patru epoci. Numai aceasta este formula corectă de a face referire la gestionarea omenirii de către Dumnezeu. Când se încheie epoca finală, lucrarea de gestionare a omenirii va fi ajuns la un sfârșit complet. Încheierea lucrării de gestionare înseamnă că lucrarea de mântuire a întregii omeniri a fost complet finalizată și că omenirea a ajuns la finalul călătoriei sale. Fără lucrarea de mântuire a întregii omeniri, lucrarea de gestionare a omenirii nu ar exista, nici cele trei etape ale lucrării nu ar exista. Tocmai din cauza depravării omenirii și pentru că omenirea avea nevoie atât de urgentă de mântuire, a încheiat Iahve crearea lumii și a început lucrarea din Epoca Legii. Numai atunci a început lucrarea de gestionare a omenirii, ceea ce înseamnă că numai atunci

a început lucrarea de mântuire a omenirii. „Gestionarea omenirii” nu înseamnă călăuzirea vieții omenirii nou create pe pământ (adică, o omenire care nu fusese coruptă încă). Mai degrabă, este mântuirea unei omeniri care a fost coruptă de către Satana, adică este transformarea acestei omeniri corupte. Aceasta este semnificația gestionării omenirii. Lucrarea de mântuire a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii și, în consecință, lucrarea de gestionare a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii, ci include numai trei etape ale lucrării, care sunt separate de crearea lumii. Pentru a înțelege lucrarea de gestionare a omenirii, este necesar să fii conștient de istoria celor trei etape ale lucrării – acesta este lucrul de care fiecare trebuie să fie conștient pentru a fi mântuit. Ca făpturi ale lui Dumnezeu, ar trebui să recunoașteți că omul a fost creat de către Dumnezeu și ar trebui să recunoașteți sursa corupției omenirii și, mai mult, ar trebui să recunoașteți procesul mântuirii omului. Dacă știți doar să acționați conform doctrinei pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu, dar nu aveți nici cea mai vagă idee despre felul în care Dumnezeu mântuiește omenirea sau despre sursa corupției omenirii, atunci asta vă lipsește ca făpturi ale lui Dumnezeu. Nu ar trebui să fii satisfăcut numai cu înțelegerea acelor adevăruri care pot fi puse în practică, în timp ce rămâi ignorant cu privire la anvergura mai mare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu – dacă așa stau lucrurile, atunci ești prea dogmatic. Cele trei etape ale lucrării sunt adevărul care se află în interiorul gestionării omului de către Dumnezeu, sosirea Evangheliei întregului univers, cel mai mare mister din întreaga omenire și sunt, de asemenea, fundamentul răspândirii Evangheliei. Dacă te concentrezi numai asupra înțelegerii adevărurilor simple care au legătură cu viața ta și nu știi nimic despre acest lucru, cel mai mare dintre toate misterele și viziunile, atunci nu este viața ta asemănătoare cu un produs defect, bun de nimic în afară de a fi privit?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

3. Lucrarea de 6 000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este împărțită în trei etape: Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Aceste trei etape de lucru sunt toate pentru mântuirea omenirii, adică, sunt pentru mântuirea unei omeniri care a fost coruptă în mod grav de Satana. În același timp, totuși, acestea sunt, de asemenea, pentru ca Dumnezeu să poată lupta cu Satana. Astfel, la fel precum lucrarea de mântuire este împărțită în trei etape, așa este și lupta cu Satana împărțită în trei etape, iar aceste două aspecte ale lucrării lui Dumnezeu sunt realizate în mod simultan. Lupta cu Satana este de fapt pentru mântuirea omenirii și, deoarece lucrarea mântuirii omenirii nu este ceva ce poate fi finalizat cu succes într-o singură etapă, lupta cu Satana este, de asemenea, împărțită în faze și perioade, iar războiul este purtat împotriva Satanei în conformitate cu nevoile omului și gradul de corupție al Satanei din el. Poate, în închipuirea omului, el crede că, în această luptă, Dumnezeu va ridica armele împotriva Satanei în același mod în care s-ar lupta două armate una cu cealaltă. Aceasta este doar ceva pe care intelectul omului este capabil să și-l închipuie și este o idee nerealistă și extrem de vagă, totuși, este ceea ce crede omul. Și, deoarece Eu spun aici că modalitatea de mântuire a omului este prin intermediul luptei cu Satana, omul își imaginează că acesta este modul în care se desfășoară lupta. În cadrul lucrării de mântuire a omului, au fost îndeplinite trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape înainte de învingerea completă a Satanei. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării: acordarea harului asupra omului și devenirea unei jertfe pentru păcatul omului, iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva

Satanei, ci mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului pentru ca el să poată fi martor pentru Dumnezeu. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va fi complet mântuit, atunci Satana cel rușinat va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit. Și astfel, esența mântuirii omului este lupta cu Satana, iar războiul cu Satana este în primul rând reflectat în mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

4. Scopul celor trei etape ale lucrării este mântuirea întregii omeniri – ceea ce înseamnă completa mântuire a omului de sub domeniul Satanei. Cu toate că fiecare dintre cele trei etape ale lucrării are un obiectiv și o semnificație diferite, fiecare este parte a lucrării de mântuire a omenirii și este o lucrare de mântuire diferită, desfășurată conform cerințelor omenirii. Odată ce ești conștient de scopul acestor trei etape ale lucrării, vei fi conștient de cum să apreciezi semnificația fiecărei etape a lucrării și vei recunoaște cum să acționezi pentru a-I satisface dorința lui Dumnezeu. Dacă poți să atingi acest punct, atunci aceasta, cea mai măreață dintre toate viziunile, va deveni fundamentul credinței tale în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

5. Miezul acestor trei etape ale lucrării este mântuirea omului – și anume, să facă întreaga creație să se închine Domnului creației. Prin urmare, fiecare etapă a acestei lucrări este foarte semnificativă; Dumnezeu categoric nu va face ceva fără semnificație sau valoare. Pe de o parte, această etapă a lucrării constă în lansarea unei epoci și în încheierea celor două epoci anterioare; pe de altă parte, constă în spulberarea tuturor

concepțiilor umane și a tuturor căilor vechi omenești de credință și de cunoaștere umană. Lucrarea celor două epoci anterioare a fost efectuată potrivit diferitelor concepții umane; totuși, această etapă elimină complet concepțiile omenești, prin aceasta cucerind complet umanitatea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este Domnul întregii creații”

6. De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu. Acum, se cuvine să înțelegi că toată lucrarea din prima etapă și până astăzi este lucrarea unui singur Dumnezeu, lucrarea unui singur Duh. În privința aceasta nu poate exista nicio îndoială.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

7. Cele trei etape ale lucrării au fost făcute de un singur Dumnezeu; aceasta este viziunea cea mai măreață și este singura cale spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării nu ar fi putut fi făcute decât de Dumnezeu Însuși și niciun om nu ar putea face o asemenea lucrare în numele Lui – ceea ce înseamnă că numai Dumnezeu Însuși Și-ar fi putut face propria lucrare de la început și până astăzi. Deși cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu au fost efectuate în diferite epoci și locuri și deși lucrarea fiecăreia dintre ele este diferită, totul este lucrare făcută de un singur Dumnezeu. Dintre toate viziunile, aceasta este cea mai măreață viziune pe care ar trebui să o cunoască omul, și dacă poate fi pe deplin înțeleasă de către om, atunci el va fi în stare să rămână ferm.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

8. Cele trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu și în ele sunt exprimate firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt incapabili să realizeze cum Își exprimă Dumnezeu firea, nici nu cunosc înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și rămân ignoranți cu privire la multele feluri în care El mântuiește omenirea și la voința Lui pentru întreaga omenire. Cele trei etape ale lucrării sunt expresia completă a lucrării de mântuire a omenirii. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării vor fi ignoranți cu privire la diferitele metode și principii ale lucrării Duhului Sfânt; cei care doar se țin strict de doctrina care rămâne dintr-o etapă a lucrării sunt oameni care Îl limitează pe Dumnezeu la doctrină și a căror credință în Dumnezeu este vagă și nesigură. Asemenea oameni nu vor primi niciodată mântuirea lui Dumnezeu. Numai cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu pot exprima pe deplin întreaga fire a lui Dumnezeu și pot exprima complet intenția lui Dumnezeu de a mântui întreaga omenire și întregul proces de mântuire a omenirii. Aceasta este dovada că El l-a înfrânt pe Satana și a câștigat omenirea, este dovada victoriei lui Dumnezeu și este expresia întregii firi a lui Dumnezeu. Cei care nu înțeleg decât una dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu nu cunosc decât o parte a firii lui Dumnezeu. În concepția omului, este ușor ca această singură etapă a lucrării să devină doctrină, devine probabil ca omul să stabilească reguli în privința lui Dumnezeu, iar omul folosește această singură parte a firii lui Dumnezeu ca pe o reprezentare a întregii firi a lui Dumnezeu. Mai mult, se amestecă și o mare parte din imaginația omului, în așa fel încât el constrânge cu rigiditate firea, ființa și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și principiile lucrării lui Dumnezeu, între parametri limitați, crezând că dacă Dumnezeu a fost odată

astfel, atunci El va rămâne același pe vecie și nu se va schimba niciodată. Numai aceia care cunosc și apreciază cele trei etape ale lucrării Îl pot cunoaște corect și complet pe Dumnezeu. Cel puțin, ei nu-L vor defini pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul israeliților sau al evreilor și nu Îl vor vedea ca pe un Dumnezeu care va fi pe vecie răstignit pe cruce de dragul omului. Dacă ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu numai dintr-o etapă a lucrării Sale, atunci și cunoașterea ta este prea mică. Cunoașterea ta nu este decât o picătură în ocean. Dacă nu, de ce mulți din vechea gardă religioasă L-ar răstigni pe Dumnezeu pe cruce de viu? Nu pentru că omul Îl limitează pe Dumnezeu în anumiți parametri?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu"

9. Cele trei etape ale lucrării sunt o dovadă a întregii lucrări a lui Dumnezeu, o mărturie a mântuirii omenirii de către Dumnezeu și nu sunt imaginare. Dacă vă doriți cu adevărat să căutați o cunoaștere a întregii firi a lui Dumnezeu, atunci trebuie să cunoașteți cele trei etape ale lucrării desfășurate de Dumnezeu și, mai mult, nu trebuie să omiteți nicio etapă. Acesta este minimul care trebuie atins de către cei care caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Omul însuși nu poate veni cu o cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu. Nu este ceva ce omul însuși își poate imagina, nici nu este consecința favorizării speciale a unei persoane de către Duhul Sfânt. În schimb, este o cunoaștere care vine după ce omul a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și este o cunoaștere a lui Dumnezeu care nu vine decât după experimentarea faptelor lucrării lui Dumnezeu. O asemenea cunoaștere nu poate fi obținută spontan, nici nu este ceva ce poate fi învățat. Are în întregime legătură cu experiența personală. Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este în centrul acestor trei etape ale lucrării, totuși în cadrul lucrării de mântuire sunt incluse câteva metode de lucru și mijloace prin

care se exprimă firea lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai dificil de identificat și este dificil de înțeles de către om. Separarea epocilor, schimbările în lucrarea lui Dumnezeu, schimbările în locația lucrării, schimbările în beneficiarul acestei lucrări și așa mai departe – toate acestea sunt incluse în cele trei etape ale lucrării. În particular, diferența în modul de lucru al Duhului Sfânt, ca și schimbările în firea, imaginea, numele, identitatea lui Dumnezeu sau alte schimbări, fac toate parte din cele trei etape ale lucrării. O etapă a lucrării poate reprezenta doar o parte și este limitată la o anumită sferă. Nu implică separarea epocilor sau schimbări în lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin în celelalte aspecte. Acesta este un lucru absolut evident. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Omul trebuie să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și firea lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire, iar fără acest fapt, cunoașterea ta despre Dumnezeu nu e altceva decât vorbe goale, nimic mai mult decât pontificarea scaunului[a].

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu"

10. Întreaga fire a lui Dumnezeu a fost dezvăluită în cursul planului de gestionare de șase mii de ani. Nu este dezvăluită numai în Epoca Harului, nici doar în Epoca Legii, cu atât mai puțin doar în această perioadă a zilelor de pe urmă. Lucrarea desfășurată în zilele de pe urmă reprezintă judecată, mânie și mustrare. Lucrarea realizată în zilele de pe urmă nu poate înlocui lucrarea Epocii Legii sau pe cea a Epocii Harului. Cu toate acestea, cele trei etape, care se interconectează, formează o singură entitate și toate sunt lucrarea unui singur Dumnezeu. Bineînțeles, executarea acestei lucrări este împărțită în epoci separate. Lucrarea făcută în zilele de pe urmă aduce totul la sfârșit; cea care a fost făcută în Epoca Legii este lucrarea de început; iar cea care a fost făcută în Epoca Harului este de răscumpărare. În ceea ce

privește viziunile lucrării în întregul plan de gestionare de șase mii de ani, nimeni nu poate obține pătrundere sau înțelegere, iar aceste viziuni rămân enigme. În zilele de pe urmă, numai lucrarea cuvântului este înfăptuită pentru a conduce în Epoca Împărăției, dar nu este reprezentativă pentru toate epocile. Zilele de pe urmă nu sunt altceva decât zilele de pe urmă și nu mai mult decât Epoca Împărăției, care nu reprezintă Epoca Harului sau Epoca Legii. Doar că, în zilele de pe urmă, toată lucrarea din planul de gestionare de șase mii de ani vă este dezvăluită. Aceasta este dezvăluirea tainei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

11. Planul de gestionare de șase mii de ani este împărțit în trei etape ale lucrării. Doar o singură etapă nu poate reprezenta lucrarea celor trei epoci, ci doar o parte a întregului. Numele Iahve nu poate reprezenta întreaga fire a lui Dumnezeu. Faptul că El Și-a desfășurat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El poate fi doar Dumnezeu în temeiul legii. Iahve i-a expus omului legi și i-a lăsat moștenire porunci, cerându-i omului să zidească templul și altarele; lucrarea pe care a făcut-o El reprezintă doar Epoca Legii. Această lucrare pe care El a făcut-o nu dovedește că El este doar un Dumnezeu care îi cere omului să păzească legea, sau că El este Dumnezeul din templu sau dinaintea altarului. Ar fi neadevărat să spui acest lucru. Lucrarea făcută în temeiul legii nu poate reprezenta decât o singură epocă. De aceea, dacă Dumnezeu a făcut doar lucrarea din Epoca Legii, atunci omul L-ar limita pe Dumnezeu la următoarea definiție, care spune: „El este Dumnezeul din templu și, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să purtăm haine preoțești și să intrăm în templu". Dacă lucrarea din Epoca Harului nu ar fi fost niciodată îndeplinită, iar Epoca Legii ar fi continuat până în prezent, omul nu ar ști că Dumnezeu este, de asemenea, milostiv și iubitor. Dacă lucrarea din Epoca Legii nu ar fi fost făcută ci, în schimb, doar

lucrarea din Epoca Harului, atunci ceea ce ar ști fiecare om este că Dumnezeu poate doar să răscumpere omul și să-i ierte păcatele. Omul ar ști doar că El este sfânt și nevinovat și că, de dragul lui, Dumnezeu este capabil să Se sacrifice și să fie răstignit. Omul ar ști doar aceste lucruri, dar nu ar avea nicio înțelegere a tuturor celorlalte. Și, astfel, fiecare epocă reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu. Cât despre ce aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate în Epoca Legii, ce aspecte în Epoca Harului și ce aspecte în această etapă actuală: doar când toate cele trei etape au fost integrate într-un întreg, pot dezvălui întreaga fire a lui Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns să cunoască toate cele trei etape, omul o poate înțelege pe deplin. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi omisă. Veți vedea doar firea lui Dumnezeu în întregime după ce veți ajunge să cunoașteți aceste trei etape ale lucrării. Faptul că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El este doar Dumnezeu potrivit legii, iar faptul că El Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare nu înseamnă că va răscumpăra în veci omenirea. Toate acestea sunt concluziile trase de om. Când Epoca Harului ajunge la sfârșit, atunci tu nu poți spune că Dumnezeu aparține doar crucii, iar crucea singură reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. A face acest lucru ar însemna să-L definim pe Dumnezeu. În stadiul actual, Dumnezeu face în principal lucrarea cuvântului, dar tu nu poți spune atunci că Dumnezeu nu a fost niciodată milostiv față de om și că tot ce a adus este mustrarea și judecata. Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi împărțită după

felul ei. Numai după ce planul de gestionare de șase mii de ani va fi finalizat, omul va ajunge să înțeleagă, în întregime, firea lui Dumnezeu, pentru că gestionarea Lui va ajunge atunci la sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

12. Lucrarea care este realizată în prezent a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Aceasta înseamnă că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de șase mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

13. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură

etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire, nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai atunci când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Și astfel, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. Omul ar trebui să cunoască întreaga fire a lui Dumnezeu exprimată în aceste trei etape. Toate acestea cu privire la ființa lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire, și dacă oamenii nu au această cunoaștere când I se închină lui Dumnezeu, atunci ei nu sunt cu nimic diferiți de cei care i se închină lui Buddha. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce

Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și tipul de lucrare care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

14. Întreaga gestionare a lui Dumnezeu este împărțită în trei etape și, în fiecare etapă, sunt stabilite cerințe potrivite omului. Mai mult, cu trecerea și progresul epocilor, cerințele lui Dumnezeu pentru întreaga omenire devin și mai mari. Astfel, pas cu pas, această lucrare de gestionare a lui Dumnezeu atinge punctul culminant, până când omul percepe faptul „arătării Cuvântului în trup” și, în acest fel, cerințele pentru om devin și mai mari, iar cerințele pentru om de a fi mărturie devin și mai mari. Cu cât omul este mai vrednic de a colabora cu adevărat cu Dumnezeu, cu atât mai mult Îl slăvește pe Dumnezeu. Colaborarea omului este mărturia care i se cere să o facă, iar mărturia pe care o face este practica omului. Și astfel, dacă lucrarea lui Dumnezeu poate avea sau nu efectul dorit, și dacă poate exista sau nu mărturie adevărată, sunt legate în mod indisolubil de colaborarea și mărturia omului. Când lucrarea este finalizată, cu alte cuvinte, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu a ajuns la final, omului i se va cere să depună mărturie și mai înaltă, iar când lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final,

practica și intrarea omului vor atinge punctul culminant. În trecut, omului i s-a cerut să respecte legea și poruncile și i s-a cerut să fie răbdător și smerit. Astăzi, omului i se cere să asculte de toate orânduirile lui Dumnezeu și să aibă o dragoste supremă de Dumnezeu, și i se cere, în cele din urmă, să Îl iubească pe Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Aceste trei etape sunt cerințele pe care Dumnezeu le stabilește pentru om, pas cu pas, în întreaga Sa gestionare. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este mai profundă decât precedenta și, în fiecare etapă, cerințele pentru om sunt mai profunde decât cele anterioare și, în acest fel, întreaga gestionare a lui Dumnezeu prinde treptat contur. Tocmai datorită faptului că cerințele pentru om sunt din ce în ce mai mari, firea omului se apropie mai mult ca niciodată de standardele cerute de Dumnezeu, și numai atunci întreaga omenire se îndepărtează treptat de influența Satanei până când, atunci când lucrarea lui Dumnezeu este pe deplin finalizată, întreaga omenire va fi fost salvată de influența Satanei. Când va sosi acel moment, lucrarea lui Dumnezeu va fi ajuns la final, iar colaborarea omului cu Dumnezeu pentru a obține schimbări în cadrul firii sale va înceta, și întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și, din acel moment, nu va mai exista răzvrătire sau opoziție față de Dumnezeu. Dumnezeu nu va mai stabili cerințe omului, și va fi o colaborare mai armonioasă între om și Dumnezeu, una care va fi viața omului și a lui Dumnezeu împreună, viața care vine după ce gestionarea lui Dumnezeu se va fi încheiat complet și după ce omul va fi fost salvat în întregime din ghearele Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

15. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu: să dea omenirea Satanei – o omenire care nu știe ce este Dumnezeu, ce este Creatorul, cum să se închine lui Dumnezeu și de ce este necesar să se supună lui Dumnezeu – și

să dea frâu liber corupției Satanei. Pas cu pas, Dumnezeu recuperează apoi omul din mâinile Satanei, până când omul se închină pe deplin lui Dumnezeu și îl respinge pe Satana. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Toate acestea sună ca o poveste mitică; și pare uimitor. Oamenii simt că este ca o poveste mitică, și asta pentru că nu au nicio bănuială despre cât de multe s-au petrecut cu omul în ultimele câteva mii de ani, cu atât mai puțin știu câte povestiri au existat în întinderea acestui univers. Mai mult decât atât, asta pentru că ei nu pot aprecia lumea mai surprinzătoare și mai înfricoșătoare care există dincolo de lumea materială, dar pe care ochii lor muritori îi împiedică să o vadă. Pare de neînțeles pentru om, și asta pentru că omul nu înțelege semnificația mântuirii omenirii de către Dumnezeu și semnificația lucrării de gestionare a lui Dumnezeu, și nu înțelege cum vrea Dumnezeu, în cele din urmă, să fie omenirea. Este o omenire asemănătoare cu Adam și Eva, necoruptă de Satana? Nu! Gestionarea lui Dumnezeu este pentru a câștiga un grup de oameni care se închină lui Dumnezeu și se supun Lui. Această omenire a fost coruptă de Satana, dar nu mai vede pe Satana ca fiind tatăl ei; ea recunoaște chipul urât al Satanei și îl respinge și vine înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta judecata și mustrarea Sa. Ea știe ce este urât și cum contrastează cu ceea ce este sfânt și recunoaște măreția lui Dumnezeu și răul Satanei. O astfel de omenire nu va mai lucra pentru Satana, nici nu se va închina Satanei, nici nu va proslăvi pe Satana. Asta pentru că sunt un grup de oameni care au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu. Aceasta este semnificația gestionării omenirii de către Dumnezeu. În timpul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu din prezent, omenirea este obiectul corupției Satanei și, în același timp, este obiectul mântuirii lui Dumnezeu, precum și produsul pentru care se luptă Dumnezeu și Satana. În același timp cu efectuarea lucrării Sale, Dumnezeu recuperează

treptat omul din mâinile Satanei și, astfel, omul se apropie tot mai mult de Dumnezeu…

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

16. Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi pe El și, ca atare, nu ești potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate făpturile se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate făpturile se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu"

17. De ce această referire continuă la cele trei etape ale lucrării? Trecerea epocilor, dezvoltarea socială și fața schimbătoare a naturii urmează toate alterări în cele trei etape ale lucrării. Omenirea se schimbă cu timpul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu se dezvoltă de la sine. Menționarea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este în scopul de a aduce toate creaturile și oamenii din fiecare religie și confesiune sub stăpânirea unui singur Dumnezeu. Indiferent cărei religii îi aparții, în cele din urmă, vă veți supune cu toții sub stăpânirea lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu Însuși poate efectua această lucrare; nu poate fi făcută de niciun conducător religios. Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri religioși. Ceea ce înseamnă că omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; în schimb, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – și acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, progresul social, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către un anumit conducător religios. Conducătorii religioși sunt simpli lideri ai unei anumite religii și nu-L pot reprezenta pe Dumnezeu sau pe Cel care a creat cerul și pământul și toate

lucrurile. Conducătorii religioși îi pot conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu pot comanda tuturor făpturilor de sub ceruri – acesta este un fapt universal cunoscut. Conducătorii religioși sunt numai lideri și nu pot fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută, la origine, de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor creaturilor trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui. Indiferent cât de înalt este statutul omului, el nu poate duce omenirea către o destinație potrivită și nimeni nu este capabil să clasifice toate lucrurile după felul lor. Iahve Însuși a creat omenirea și a clasificat fiecare lucru după fel, iar când va veni timpul sfârșitului, El încă Își va face singur propria lucrare, clasificând toate lucrurile după felul lor – și acest lucru nu poate fi făcut de nimeni în afară de Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării efectuate de la început până astăzi au fost toate efectuate de către Dumnezeu Însuși și au fost efectuate de către singurul Dumnezeu. Faptul celor trei etape ale lucrării este faptul conducerii întregii omeniri de către Dumnezeu, un fapt pe care nu îl poate nega nimeni. La finalul celor trei etape ale lucrării, toate lucrurile vor fi clasificate după felul lor și se vor întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu, pentru că în întregul univers există numai acest singur Dumnezeu și nu există alte religii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

18. Poate că atunci când enigma celor trei etape ale lucrării este făcută cunoscută omenirii, va apărea succesiv un grup de talente care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bineînțeles, sper că așa va fi și, mai mult, sunt în procesul derulării acestei lucrări și sper să văd apariția mai multor asemenea talente

în viitorul apropiat. Ei vor deveni acei ce depun mărturie faptului celor trei etape ale lucrării și, desigur, vor fi și primii care vor depune mărturie în favoarea acestor trei etape ale lucrării. Dacă nu există asemenea talente, în ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, sau dacă sunt numai unul sau două și ei au acceptat personal să fie desăvârșiți de către Dumnezeul întrupat, atunci nimic nu este mai deranjant și regretabil de atât – cu toate că este doar cel mai rău caz. Oricum ar fi, încă mai sper că aceia care urmează cu adevărat pot obține această binecuvântare. De la începutul timpurilor, nu a mai existat niciodată o asemenea lucrare, un asemenea demers nu a avut loc niciodată în istoria dezvoltării umane. Dacă poți deveni cu adevărat unul dintre primii din rândul acelora care Îl cunosc pe Dumnezeu, nu ar fi aceasta cea mai mare onoare printre toate făpturile? Ar fi o altă creatură din omenire mai apreciată de către Dumnezeu? O asemenea lucrare nu este ușor de obținut, dar în cele din urmă tot va culege răsplăți. Indiferent de genul sau naționalitatea lor, toți aceia care sunt capabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu vor primi, în cele din urmă, cea mai mare cinstire a lui Dumnezeu și vor fi singurii care posedă autoritatea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de astăzi și este, de asemenea, și lucrarea viitorului; este ultima și cea mai măreață lucrare care să fie realizată în 6000 de ani de lucru și este o metodă de lucru care dezvăluie fiecare categorie de oameni. Prin lucrarea de a face omul să-L cunoască pe Dumnezeu sunt dezvăluite diferitele categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele, în timp ce aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt apropiații Lui și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu nu pot fi numiți apropiații Lui; apropiații lui Dumnezeu pot primi oricare dintre binecuvântările lui

Dumnezeu, dar cei care nu sunt apropiații Lui nu sunt vrednici de niciuna dintre lucrările Lui. Indiferent dacă este vorba de nenorociri, rafinare sau judecată, toate sunt pentru a-i permite omului să obțină, în final, o cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, ca omul să I se poată supune lui Dumnezeu. Acesta este singurul efect care va fi obținut până la urmă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

19. Când cele trei etape ale lucrării ajung la final, va fi făcut un grup al acelora care depun mărturie pentru Dumnezeu, un grup al celor care-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni Îl vor cunoaște cu toții pe Dumnezeu și vor fi în stare să pună adevărul în practică. Ei vor poseda umanitate și rațiune și vor cunoaște cu toții cele trei etape ale lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care va fi realizată la sfârșit și acești oameni sunt cristalizarea lucrării de gestionare de 6000 de ani și sunt cea mai puternică mărturie a înfrângerii finale a Satanei. Cei care pot depune mărturie pentru Dumnezeu vor fi capabili să primească făgăduința și binecuvântarea lui Dumnezeu și vor fi grupul care rămâne la sfârșit, care posedă autoritatea lui Dumnezeu și depune mărturie pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

20. După ce Și-a îndeplinit cei 6.000 de ani de lucrare până în ziua de astăzi, Dumnezeu a dezvăluit deja multe dintre faptele Sale, al căror scop principal a fost de a-l învinge pe Satana și a aduce mântuirea întregii umanități. El folosește această ocazie pentru a permite la tot ceea ce este în cer, la tot ceea ce se află pe pământ, tuturor celor din mări, precum și oricărui ultim obiect al creației lui Dumnezeu pe pământ să vadă atotputernicia lui Dumnezeu și să vadă toate faptele lui Dumnezeu. El folosește ocazia de a-l învinge pe Satana să dezvăluie toate faptele lui

umanității și să le permită oamenilor să-L laude și să-I preamărească înțelepciunea de a-l învinge pe Satana. Totul pe pământ, în ceruri și în mări Îi aduce slavă, laudă atotputernicia Lui, laudă toate faptele Lui și strigă numele Lui sfânt. Aceasta este dovada înfrângerii Satanei; este o dovadă a cuceririi Satanei; mai important, este dovada mântuirii umanității de către El. Întreaga creație a lui Dumnezeu Îi aduce slavă, Îl laudă pentru că l-a învins pe dușmanul Său și se întoarce victorios și Îl laudă pe El ca pe marele Rege învingător. Scopul Lui nu este numai de a-l învinge pe Satana, așa că lucrarea Lui a continuat timp de 6 000 de ani. El folosește înfrângerea lui Satan pentru a salva omenirea; El folosește înfrângerea lui Satan pentru a descoperi toate faptele Sale și pentru a descoperi toată gloria Lui. El va obține slava și toată mulțimea îngerilor va vedea toată slava Lui. Mesagerii din cer, oamenii de pe pământ și toată creația de pe pământ vor vedea slava Creatorului. Aceasta este lucrarea pe care El o face. Creația Lui din ceruri și de pe pământ va vedea toată gloria Lui și El se va întoarce triumfător după ce va învinge pe Satana și va lăsa omenirea să-L laude. Astfel, el va realiza cu succes ambele aspecte. În cele din urmă, toată omenirea va fi cucerită de El și El va distruge pe oricine se opune sau se revoltă, adică va șterge pe toți cei care îi aparțin Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

Note de subsol:

a. „Pontificarea scaunului” este o expresie chinezească folosită pentru a se referi la crearea unor teorii inutile care nu ajung să fie puse în practică.

(I) Despre dezvăluirea lucrării Lui în Epocii Legii

21. În acel moment, semnificația, scopul și etapele lucrării lui Iahve în Israel au fost să inițieze pe întregul pământ lucrarea Sa care, având Israelul drept centru, s-a răspândit treptat printre toate neamurile non-evreiești. Acesta este principiul conform căruia El lucrează în tot universul pentru a stabili un model și apoi pentru a-l extinde până când toate ființele din univers vor fi primit Evanghelia Lui. Primii israeliți au fost descendenții lui Noe. Acești oameni au fost înzestrați doar cu suflarea lui Iahve și au înțeles suficient încât să aibă grijă de necesitățile de bază ale vieții, dar ei n-au știut ce fel de Dumnezeu era Iahve și nici care era voința Lui față de om, cu atât mai puțin cum ar trebui prețuit Domnul întregii creații. Cât despre existența unor reguli și legi care trebuiau respectate, sau dacă exista o datorie pe care ființele create trebuiau să o îndeplinească pentru Creator, descendenții lui Adam nu știau nimic despre aceste lucruri. Tot ceea ce știau era că bărbatul trebuia să asude și să muncească pentru a-și întreține familia și că femeia trebuia să se supună soțului ei și să perpetueze rasa umană creată de Iahve. Cu alte cuvinte, un asemenea popor, căruia i s-a dat doar suflarea și viața lui Iahve, nu a știut nimic despre modul în care să respecte legile lui Dumnezeu sau cum să-L mulțumească pe Domnul întregii creații. Ei au înțeles prea puțin. Așadar, chiar dacă nu era nimic necinstit sau înșelător în inimile lor, iar invidia ori cearta apăreau destul de rar între ei, cu toate acestea, ei nu aveau nici o cunoaștere sau înțelegere despre Iahve, Domnul întregii creații. Acești strămoși ai omului au știut numai să mănânce și să se bucure de lucrurile lui Iahve, fără a ști însă să-L onoreze; ei nu știau că Iahve este Acela căruia trebuie să I se închine în genunchi. Deci cum au putut fi numiți aceștia creaturile Lui? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci cuvintele – „Iahve este Domnul întregii creații” și „El a creat omul pentru ca omul să-L poată

manifesta, să-L glorifice și să-L reprezinte” – n-ar fi fost rostite în zadar? Cum au putut oamenii care nu Îl venerau pe Iahve să devină o mărturie a slavei Sale? Cum au putut deveni ei manifestări ale slavei Sale? Oare cuvintele lui Iahve – „Eu l-am creat pe om după chipul Meu” – n-ar fi devenit atunci o armă în mâinile lui Satan – cel rău? N-ar fi devenit aceste cuvinte un semn de umilire la adresa creării omului de către Iahve? Pentru a încheia această etapă a lucrării Sale, Iahve, după ce a creat omenirea, n-a învățat-o și n-a călăuzit-o de la Adam până la Noe. De fapt, abia după ce potopul a distrus lumea, El a început să-i călăuzească în mod oficial pe israeliți, care erau urmașii lui Noe și, de asemenea, ai lui Adam. Lucrarea și cuvântările Sale din Israel au oferit îndrumare întregului popor al lui Israel care trăia pe acel pământ și, astfel, omenirea a văzut că Iahve nu numai că a putut da omului suflare ca acesta să primească viață de la El și să devină din țărână o ființă umană creată, dar și că poate distruge omenirea, o poate blestema și Își poate folosi toiagul pentru a o conduce. De asemenea, au văzut că Iahve putea călăuzi viața omului pe pământ și putea vorbi și lucra printre oameni, în funcție de orele zilei și ale nopții. El a făcut lucrarea numai pentru ca ale Sale creaturi să știe că omul a apărut din țărâna culeasă de El și, în plus, că omul a fost făcut de El. Și nu doar acest lucru, ci și faptul că lucrarea pe care a început-o în Israel a fost menită pentru ca alte popoare și națiuni (care, de fapt, nu erau diferite de Israel, ci mai degrabă se trăgeau din israeliți dar erau toți descendenți ai lui Adam și ai Evei) să primească Evanghelia lui Iahve din Israel, pentru ca toate ființele create din univers să-L poată onora pe Iahve, recunoscându-I măreția. Dacă Iahve nu Și-ar fi început lucrarea în Israel, ci, în schimb, după crearea omenirii, ar fi lăsat-o să trăiască pe pământ o viață lipsită de griji, atunci în acest caz, datorită naturii fizice a omului (conform căreia omul nu poate cunoaște niciodată lucrurile pe care nu le poate vedea, deci nu putea ști că Iahve a

creat omenirea și, cu atât mai puțin, de ce a făcut-o), omul n-ar fi aflat niciodată că Iahve a fost Cel care l-a creat sau că El este Domnul întregii creații. Dacă Iahve ar fi creat omul și l-ar fi plasat pe pământ și pur și simplu Și-ar fi scuturat praful de pe mâini și ar fi plecat, mai degrabă decât să rămână printre oameni și să-i călăuzească o vreme, atunci toată omenirea s-ar fi întors în nimicnicie; până și cerul, pământul și toată puzderia de lucruri înfăptuite de El, ca și întreaga omenire, s-ar fi întors la o stare de nimicnicie și, în plus, ar fi fost călcați în picioare de Satana. În felul acesta, dorința lui Iahve ca „pe pământ, adică în mijlocul creației Sale, El să aibă un loc unde să stea, un loc sfânt” ar fi fost spulberată. Așadar, după ce a creat omenirea, El a reușit să rămână în mijlocul ei pentru a-i călăuzi pe oameni în viețile lor și pentru a le vorbi din mijlocul ei – toate acestea pentru a-Și realiza dorința și pentru a-Și îndeplini planul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

22. În timpul Epocii Legii, Iahve i-a dat lui Moise multe porunci pe care să le transmită israeliților care l-au urmat afară din Egipt. Aceste porunci au fost date israeliților de către Iahve și nu au avut nicio legătură cu egiptenii; ele au fost menite să-i înfrâneze pe israeliți. El a folosit poruncile ca să le ceară socoteală. Fie că era vorba de observarea Sabatului, de respectul față de părinți, de închinarea la idoli și așa mai departe, acestea erau principiile după care erau judecați ca fiind păcătoși sau drepți. Printre ei, au fost unii loviți de focul lui Iahve, unii care au fost uciși cu pietre și alții care au primit binecuvântarea lui Iahve, toate acestea fiind determinate de respectarea sau nerespectarea acestor porunci. Cei care nu respectau Sabatul, erau uciși cu pietre. Preoții care nu respectau Sabatul erau loviți de focul lui Iahve. Cei care nu-și respectau părinții erau, de asemenea, uciși cu pietre. Toate acestea au fost poruncite de Iahve. Iahve a stabilit poruncile și legile Sale astfel încât, călăuzindu-le viața, oamenii să-L asculte, să I se

supună și să nu se răzvrătească împotriva Lui. El a folosit aceste legi pentru a menține sub control neamul omenesc proaspăt născut și pentru a pune mai bine temelia pentru lucrarea Sa viitoare. Astfel, pe baza lucrării pe care a făcut-o Iahve, prima perioadă a fost numită Epoca Legii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii"

23. În timpul Epocii Legii, lucrarea de îndrumare a omenirii a fost făcută sub numele de Iahve, iar prima etapă a lucrării a fost inițiată pe pământ. În această etapă, lucrarea a constat în construirea templului și a altarului și utilizarea legii pentru a ghida poporul lui Israel și a lucra în mijlocul său. Prin îndrumarea poporului lui Israel, El a lansat o bază pentru lucrarea Sa pe pământ. De la această bază, El Și-a extins lucrarea dincolo de Israel, ceea ce înseamnă că, începând din Israel, El Și-a extins lucrarea în afară, astfel încât următoarele generații au ajuns să cunoască treptat faptul că Iahve era Dumnezeu și că Iahve a fost Cel care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și că Iahve a fost Cel care a făcut toate făpturile. El Și-a răspândit lucrarea prin poporul lui Israel în afară, dincolo de el. Ținutul lui Israel a fost primul loc sfânt al lucrării lui Iahve pe pământ și a fost locul unde Dumnezeu a mers să lucreze mai întâi pe pământ. Aceea a fost lucrarea Epocii Legii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

24. Când Dumnezeu a început lucrarea oficială a planului Său de gestionare, El a stabilit multe reguli care trebuiau urmate de om. Aceste reguli erau pentru a permite omului să ducă o viață normală de om pe pământ, o viață normală de om care este inseparabilă de Dumnezeu și de călăuzirea Sa. Dumnezeu i-a spus mai întâi omului cum să facă altare, cum să întemeieze altarele. După aceea, El i-a spus să aducă jertfe și a stabilit cum trebuia să trăiască – căror lucruri să le acorde atenție în viață, după ce să se ghideze, ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă. Ceea ce Dumnezeu a

stabilit pentru om era atotcuprinzător și, cu aceste obiceiuri, reguli și principii, El a standardizat comportamentul oamenilor, le-a călăuzit viețile, le-a călăuzit inițierea în legile lui Dumnezeu, i-a călăuzit pentru a veni înaintea altarului lui Dumnezeu, i-a călăuzit în a avea o viață printre toate lucrurile pe care Dumnezeu le făcuse pentru om care aveau ordine, regularitate și moderație. Mai întâi, Dumnezeu a folosit aceste reguli și principii simple pentru a stabili limite pentru om, astfel încât omul să aibă o viață normală de a-L venera pe Dumnezeu pe pământ, să aibă o viață normală de om; astfel este conținutul specific al începutului planului Său de gestionare de șase mii de ani. Regulamentele și regulile acoperă un conținut foarte vast, acestea sunt informațiile de bază ale călăuzirii omenirii de către Dumnezeu în timpul Epocii Legii, a fost necesar să fie acceptate și onorate de oamenii care au venit înainte de Epoca Legii, sunt o consemnare a lucrării făcute de Dumnezeu în timpul Epocii Legii și sunt o dovadă reală a conducerii și călăuzirii întregii omenirii de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

25. Iahve a creat omenirea, adică, El a creat strămoșii omenirii, pe Eva și pe Adam, dar El nu le-a acordat mai departe intelect sau înțelepciune. Deși ei deja trăiau pe pământ, nu înțelegeau aproape nimic. Și astfel, lucrarea lui Iahve în crearea omenirii a fost doar pe jumătate terminată și era departe de a fi finalizată. El formase doar un model al omului din lut și îi dăduse suflarea Sa, dar fără a acorda omului suficientă înclinație pentru a se închina Lui. La început, omul nu avea de gând să I se închine sau să se teamă de El. Omul știa doar cum să asculte de cuvintele Sale, dar era ignorant față de cunoașterea de bază referitoare la viața pe pământ și față de regulile normale ale vieții umane. Și astfel, deși Iahve a creat bărbatul și femeia și a încheiat proiectul de șapte zile, El nu a finalizat în niciun caz

crearea omului, căci omul nu era decât o carcasă și îi lipsea realitatea de a fi uman. Omul știa doar că Iahve era Cel care a creat omenirea, dar el nu avea nici cea mai mică idee despre cum să respecte cuvintele sau legile lui Iahve. Și astfel, după ce omenirea a luat ființă, lucrarea lui Iahve era departe de a se fi terminat. El încă trebuia să îndrume pe deplin omenirea pentru a veni înaintea Lui, pentru ca ei să poată trăi pe pământ împreună și să I se închine și pentru ca ei să poată, cu îndrumarea Sa, să pășească pe calea dreaptă a unei vieți normale omenești pe pământ. Doar astfel a fost complet terminată lucrarea care fusese în principal condusă sub numele de Iahve; adică, doar astfel a fost complet încheiată lucrarea lui Iahve de creare a lumii. Și astfel, după ce a creat omenirea, El a trebuit să ghideze viața omenirii pe pământ pentru câteva mii de ani, pentru ca omenirea să poată să respecte decretele și legile Sale și să participe la toate activitățile unei vieți normale omenești pe pământ. Doar atunci a fost lucrarea lui Iahve complet terminată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

26. Înainte de cele două milenii în care Iahve Și-a făcut lucrarea, omul nu știa nimic și aproape toată omenirea se depravase în așa măsură încât, înainte de distrugerea lumii prin potop, ajunsese la un nivel de promiscuitate și corupție care le pustiise inimile de Iahve și, chiar mai mult, de calea Lui. Ei nu au înțeles niciodată lucrarea pe care Iahve urma să o facă; erau lipsiți de rațiune, aveau și mai puțină cunoaștere și, asemeni unei mașinării care respiră, nu știau absolut nimic despre om, despre Dumnezeu, lume sau viață. Pe pământ s-au angajat în numeroase ademeniri, asemenea șarpelui, și au spus multe lucruri ofensatoare la adresa lui Iahve, dar pentru că erau ignoranți, Iahve nu i-a mustrat și nu i-a disciplinat. Abia după potop, când Noe avea 601 ani, Iahve i S-a arătat oficial lui Noe și l-a îndrumat pe el și pe familia sa, conducând păsările și animalele care au supraviețuit potopului, împreună cu Noe și descendenții lui, până la sfârșitul

Epocii Legii, în toți cei 2.500 de ani. El Și-a făcut lucrarea în Israel și anume, lucrarea oficială, timp de 2.000 de ani și apoi a lucrat simultan în Israel și în afara acestuia timp de 500 de ani, pentru un total de 2.500 de ani. În această perioadă, El i-a învățat pe israeliți că, pentru a-I sluji lui Iahve, trebuie să construiască un templu, să-și pună hainele preoțești și să intre desculți în zori, ca nu cumva încălțămintea lor să pângărească templul și focul să se coboare asupra lor și să-i ardă până la moarte. Ei și-au îndeplinit îndatoririle și s-au supus planurilor lui Iahve. S-au rugat lui Iahve în templu și, după ce au primit revelația lui Iahve, adică după ce Iahve le-a vorbit, au condus mulțimile și le-au învățat să se închine lui Iahve – Dumnezeul lor. Iahve le-a spus să construiască un templu și un altar și, la timpul stabilit de El, adică de Paște, să pregătească vițeii și mieii nou-născuți pe care să-i așeze pe altar ca jertfe pentru a-I sluji lui Iahve ca să-i înfrâneze astfel și să pună în inimile lor adorație față de Iahve. Respectarea sau nerespectarea acestei legi a devenit măsura loialității lor față de Iahve. De asemenea, Iahve a orânduit ziua Sabatului pentru ei, a șaptea zi a creației Lui. Ziua de după Sabat a făcut-o prima zi, o zi în care ei să-L laude pe Iahve, să-I aducă jertfe și să-I cânte. În această zi, Iahve a chemat pe toți preoții să împartă sacrificiile de pe altar pentru ca poporul să mănânce și să se poată bucura de jertfele aduse lui Iahve. Și Iahve a spus că ei erau binecuvântați, că au împărțit cu El din porția lor și că erau poporul Lui ales (acesta fiind legământul lui Iahve cu israeliții). De aceea, până în ziua de astăzi, poporul lui Israel continuă să susțină că Iahve este doar Dumnezeul lor și nu al celorlalte popoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

27. Deși Iahve a făcut multe cuvântări și a lucrat mult, El a călăuzit poporul doar în sens pozitiv, învățându-i pe acești oameni ignoranți cum să fie umani, cum să trăiască, cum să înțeleagă calea lui Iahve. În cea mai

mare parte, lucrarea Sa a fost menită să-i facă pe oameni să-I respecte calea și să-I urmeze legile. Lucrarea a fost făcută pe oameni corupți superficial, dar nu s-a extins până la a-i transforma sau a le influența progresul în viață. El a fost preocupat doar de folosirea legilor pentru a înfrâna și a ține poporul sub control. Pentru israeliți, în acel moment, Iahve era doar un Dumnezeu în templu, un Dumnezeu în ceruri. El era un stâlp de nor, un stâlp de foc. Tot ce le-a cerut Iahve să facă a fost să asculte ceea ce astăzi oamenii cunosc ca fiind legi și porunci ale Sale – s-ar putea spune chiar reguli – pentru că ceea ce a făcut Iahve nu era menit să-i transforme, ci să le dea mai multe lucruri pe care omul trebuia să le aibă, să-i instruiască cu gura Lui, pentru că, după ce a fost creat, omul nu avea nimic din ceea ce se cuvenea să aibă. Astfel, Iahve le-a dat oamenilor lucrurile pe care trebuiau să le dețină pentru viața lor pe pământ, făcând poporul pe care El l-a condus să-și depășească strămoșii, pe Adam și Eva, pentru că ceea ce le-a dat lor Iahve a depășit cu mult ceea ce le-a oferit lui Adam și Evei, la începuturi. Oricum, lucrarea făcută de Iahve în Israel a fost doar pentru a-i călăuzi pe oameni și pentru a-i face să-și recunoască propriul Creator. El nu i-a cucerit și nu i-a transformat, ci doar i-a călăuzit. Aceasta este pe scurt lucrarea lui Iahve în Epoca Legii. Este fundalul, povestea adevărată, esența lucrării Sale pe întregul pământ al Israelului și începutul lucrării Sale de șase mii de ani care viza ținerea omenirii în mâna călăuzitoare a lui Iahve. Din toate acestea s-au ivit încă și mai multe de făcut în planul de gestionare (planul mântuirii), pe parcursul a șase mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

(II) Despre dezvăluirea de către Dumnezeu a lucrării Lui din Epoca Harului

28. Isus reprezintă toată lucrarea Epocii Harului; El a fost întrupat şi crucificat şi, de asemenea, a inaugurat Epoca Harului. El a fost crucificat pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare, pentru a sfârşi Epoca Legii şi a începe Epoca Harului şi, astfel, El a fost numit „Comandantul Suprem”, „Jertfa de păcat” și „Răscumpărătorul”. Prin urmare, lucrarea lui Isus a fost diferită în conţinut faţă de lucrarea lui Iahve, deşi erau în principiu aceleaşi. Iahve a început Epoca Legii, a stabilit fundamentul – punctul de origine – lucrării lui Dumnezeu pe pământ şi a emis legile și poruncile. Acestea sunt cele două părți de lucrare pe care El le-a desăvârșit, care reprezintă Epoca Legii. Lucrarea făcută de Isus în Epoca Harului nu a fost aceea de a emite legii, ci de a le îndeplini, anunțând astfel Epoca Harului şi încheind Epoca Legii care a durat două mii de ani. El a fost deschizătorul de drumuri, ce a venit pentru a începe Epoca Harului, totuși, partea principală a lucrării Sale este răscumpărarea. Şi astfel, lucrarea Sa a avut două direcții: inaugurarea unei noi epoci şi finalizarea lucrării de răscumpărare prin crucificarea Sa, după care a plecat. Și astfel s-a încheiat Epoca Legii și a început Epoca Harului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

29. Cât despre lucrarea Epocii Harului, Isus a fost Dumnezeul care a mântuit omul. Ceea ce El era și avea era har, iubire, milă, indulgență, răbdare, umilință, grijă și toleranță, și o mare parte din lucrarea pe care a făcut-o El a fost de dragul răscumpărării omului. Cât despre firea Sa, aceasta era una plină de milă și iubire și, deoarece El era milos și iubitor, El a trebuit să fie răstignit pe cruce pentru om, pentru a arăta că Dumnezeu îl

iubea pe om ca pe Sine Însuși, atât de mult încât S-a oferit pe Sine în totalitatea Sa. În timpul Epocii Harului, numele lui Dumnezeu era Isus, adică, Dumnezeu era un Dumnezeu care a mântuit omul și El era un Dumnezeu milos și iubitor. Dumnezeu era cu omul. Iubirea Sa, mila Sa și mântuirea Sa însoțeau absolut fiecare persoană. Doar prin acceptarea numelui de Isus și a prezenței Sale a putut omul să câștige pace și bucurie, să primească binecuvântarea Sa, harurile Sale vaste și numeroase și mântuirea Sa. Prin răstignirea lui Isus, toți aceia care L-au urmat au primit mântuire și li s-au iertat păcatele. În timpul Epocii Harului, Isus era numele lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, lucrarea Epocii Harului era făcută în principal sub numele de Isus. În timpul Epocii Harului, Dumnezeu era numit Isus. El a preluat o etapă de lucrare nouă dincolo de Vechiul Testament și lucrarea Sa s-a încheiat cu răstignirea. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

30. Lucrarea pe care a făcut-o Isus a fost pe potriva nevoilor omului din acele vremuri. Misiunea Lui a fost aceea de a răscumpăra omenirea, de a-i ierta păcatele, astfel că firea Lui a fost întru totul una de umilință, răbdare, iubire, evlavie, îngăduință, milă și bunătate iubitoare. El le-a adus oamenilor har și binecuvântări din abundență și le-a oferit acestora toate lucrurile de care puteau ei să se bucure spre desfătarea lor: pacea și fericirea, răbdarea și iubirea Lui, mila și bunătatea Lui iubitoare. În acele zile, tot ceea ce oamenii întâlneau era o abundență de lucruri de care să se bucure: inimile lor erau împăcate și netulburate, sufletele lor erau mângâiate și ei Îl aveau alături pe Mântuitorul Isus. Faptul că puteau obține aceste lucruri era urmarea vremurilor în care trăiau. În Epoca Harului, omul fusese deja corupt de Satana și, prin urmare, pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri, era nevoie o abundență de har, îngăduință

nemărginită și răbdare și, mai mult decât atât, de o jertfă suficientă pentru a ispăși păcatele omenirii, astfel încât să aibă efect. Ceea ce a văzut omenirea în Epoca Harului n-a fost altceva decât jertfa Mea pentru ispășirea păcatelor oamenilor, adică pe Isus. Tot ce au știut ei era că Dumnezeu putea fi iertător și îngăduitor și tot ceea ce au văzut a fost mila și bunătatea iubitoare a lui Isus. Aceasta s-a datorat în întregime faptului că au trăit în Epoca Harului. Și așa se face că, înainte să poată fi răscumpărați, ei au trebuit să se bucure de multele și feluritele haruri pe care Isus le-a pogorât asupra lor, ca să le fie de folos. Astfel, ei au putut fi iertați de păcatele lor mulțumită desfătării cu har și au avut, de asemenea, ocazia să fie răscumpărați, bucurându-se de îngăduința și răbdarea lui Isus. Doar prin îngăduința și răbdarea lui Isus au câștigat dreptul să fie iertați și să se bucure de harul abundent pogorât de Isus. Așa cum a spus Isus: „Am venit să-i răscumpăr nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, să le permit păcătoșilor să fie iertați de păcatele lor". Dacă Isus s-ar fi întrupat cu firea de a judeca, de a blestema și de a nu tolera ofensele oamenilor, atunci omul n-ar fi avut niciodată ocazia să fie răscumpărat și ar fi rămas veșnic păcătos. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, planul de gestionare de 6000 de ani s-ar fi întrerupt în Epoca Legii, iar Epoca Legii s-ar fi prelungit cu alți 6000 de ani. Păcatele omului doar s-ar fi înmulțit și ar fi devenit mai cumplite, iar crearea omenirii și-ar fi pierdut rostul. Oamenii doar ar fi fost capabili să-L servească pe Iahve sub domnia legii, dar păcatele lor le-ar fi depăşit pe cele ale primilor oameni creaţi. Cu cât a iubit mai mult Isus omenirea, iertându-i păcatele şi pogorând asupra ei suficientă milă şi bunătate iubitoare, cu atât mai mult a fost îndreptățită omenirea să fie mântuită de Isus, să fie numită mieii rătăciţi pe care Isus i-a răscumpărat cu un preţ mare. Satana nu a putut să se amestece în această lucrare, întrucât Isus Și-a tratat discipolii aşa cum o mamă iubitoare îşi îngrijeşte pruncul la piept. El nu S-a supărat pe ei și nici nu i-a disprețuit, ci a fost plin de

alinare; El niciodată nu Și-a pierdut cumpătul în mijlocul lor, ci a avut răbdare cu păcatele lor şi a trecut cu vederea neroziile şi ignoranţa lor, până în punctul de a spune „Iartă-i pe ceilalţi de 70 de ori câte şapte.” Astfel că inima Lui a transformat inima celorlalţi și numai așa au primit oamenii iertarea păcatelor lor prin răbdarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

31. Deşi Isus în întruparea Sa a fost întru totul lipsit de emoţie, El întotdeauna Şi-a alinat discipolii, a avut grijă de ei, i-a ajutat şi i-a susţinut. Totuşi, indiferent cât a lucrat sau indiferent cât a suferit, El niciodată nu a cerut prea mult de la oameni, ci a fost mereu răbdător şi iertător cu păcatele lor, astfel că oamenii, în Epoca Harului, Îi spuneau afectuos „Isus Mântuitorul Cel adorat.” Pentru oamenii din acea epocă – pentru toţi oamenii – milostenia şi bunătatea iubitoare au fost ce-a avut și a fost Isus. El niciodată nu Și-a amintit fărădelegile oamenilor, iar comportamentul Lui faţă de ei nu s-a bazat nicicând pe fărădelegile lor. Pentru că aceea a fost o epocă diferită, El adesea a oferit oamenilor mâncare şi băutură din belşug, ca ei să se poată sătura. El Și-a tratat toţi discipolii cu har, vindecând bolnavii, alungând demonii şi înviind pe cei morţi. Pentru ca oamenii să poată să creadă în El şi să vadă că toate cele înfăptuite de El au fost făcute cu toată convingerea şi sinceritatea, El a mers într-atât încât a adus la viaţă cadavrele în putrefacţie, arătându-le că, în mâinile Sale, chiar şi morţii puteau fi înviaţi. În acest fel, El a îndurat în linişte şi Și-a făcut lucrarea de răscumpărare în mijlocul lor. Chiar şi înainte ca El să fie răstignit pe cruce, Isus luase deja asupra Lui păcatele omenirii şi devenise o jertfă de păcat pentru omenire. Chiar înainte de a fi crucificat, El deschisese deja calea crucii pentru a răscumpăra omenirea. La sfârşit, El a fost bătut în cuie pe cruce, sacrificându-Se pentru cruce, şi a pogorât asupra omenirii toată

compasiunea, bunătatea iubitoare şi sfinţenia Lui. Față de omenire, El a fost mereu tolerant, niciodată răzbunător, ci i-a iertat păcatele, îndemnând-o să se căiască şi a învăţat-o să aibă răbdare, îngăduință şi iubire, să-I calce pe urme şi să se sacrifice pe sine însăși pentru cruce. Iubirea Lui pentru fraţi şi surori a depăşit iubirea Lui pentru Maria. Lucrarea pe care El a făcut-o a avut ca principiu vindecarea bolnavilor şi alungarea demonilor, toate pentru răscumpărarea Lui. Indiferent unde a mers, i-a tratat cu har pe toţi cei care L-au urmat. I-a făcut bogaţi pe cei săraci, pe cei ologi să umble, pe cei orbi să vadă şi pe cei surzi să audă. El chiar i-a invitat pe cei mai umili, pe cei nevoiaşi și pe păcătoşi să stea la aceeaşi masă cu El, niciodată ferindu-Se de ei, ci fiind întotdeauna răbdător, spunând chiar: „Atunci când un păstor îşi pierde o oaie dintr-o sută, el le va lăsa în urmă pe cele 99 şi o va căuta pe cea pierdută şi, când o va găsi, se va bucura foarte tare.” El Și-a iubit discipolii ca oaia care îşi iubeşte mieii. Deşi erau nesăbuiţi şi ignoranţi şi păcătoşi în ochii Lui şi, mai mult, cei mai umili membri ai societăţii, El i-a considerat pe aceşti păcătoşi – persoane pe care ceilalți le disprețuiau – ca fiind lumina ochilor Lui. De vreme ce i-a favorizat, El Și-a dat viaţa pentru ei, ca mielul oferit drept ofrandă la altar. A mers printre ei ca şi cum ar fi fost slujitorul lor, lăsându-i să profite de El, să-L schingiuiască, supunându-Se lor necondiţionat. Pentru discipolii Lui, El a fost Isus Mântuitorul Cel adorat, dar, fariseilor care dădeau lecţii de morală de pe un piedestal înalt, El nu le-a arătat milă şi bunătate iubitoare, ci dezgust şi resentimente. El nu a făcut lucrări multe în mijlocul fariseilor, doar le predica şi-i dojenea ocazional; El nu a umblat printre ei făcând lucrarea de răscumpărare, nici nu a făcut semne şi minuni. El Și-a dăruit întreaga compasiune şi bunătate discipolilor Săi, îndurând de dragul acestor păcătoşi până la sfârşit, când a fost bătut în cuie pe cruce şi suferind toate umilinţele până când a

răscumpărat întru totul întreaga omenire. Acesta a fost rezultatul complet al lucrării Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

32. Fără răscumpărarea lui Isus, omenirea ar fi trăit în păcat pentru totdeauna şi ar fi devenit odraselele păcatului, urmaşii demonilor. Apucând pe această cale, întregul pământ ar fi devenit locul în care sălășluiește Satana, un loc pentru reședința sa. Dar lucrarea de răscumpărare a necesitat afişarea compasiunii şi bunătăţii iubitoare către omenire; doar prin aceste mijloace a putut omenirea să primească iertarea şi, în final, să câştige dreptul de a fi făcută completă şi pe deplin câştigată de Dumnezeu. Fără această etapă a lucrării, planul de gestionare de 6000 de ani nu ar fi putut să continue. Dacă Isus nu ar fi fost crucificat, dacă El doar ar fi vindecat bolnavii şi ar fi alungat demonii din ei, atunci oamenii nu ar fi putut fi întru totul iertaţi de păcatele lor. În cei trei ani şi jumătate pe care Isus i-a petrecut făcându-Și lucrarea pe pământ, El a finalizat doar jumătate din lucrarea Sa de răscumpărare; apoi, fiind crucificat și devenind asemănarea trupului păcătos, fiind cedat celui rău, El a desăvârșit lucrarea crucificării şi a călăuzit destinul omenirii. Doar după ce a fost predat în mâinile Satanei a răscumpărat El omenirea. Timp de 33 de ani şi jumătate, El a suferit pe pământ, fiind ridiculizat, defăimat şi abandonat, chiar până în punctul în care nu a avut un loc unde să doarmă, să Se odihnească; apoi a fost crucificat, cu întreaga Sa fiinţă – un trup sfânt şi inocent – bătută în cuie şi supusă la tot felul de suferințe. Cei care aveau puterea şi-au bătut joc de El şi L-au biciuit, iar soldaţii chiar L-au scuipat în faţă; cu toate astea, El a rămas tăcut şi a îndurat până la sfârşit, supunându-Se necondiţionat până la moarte, după care a răscumpărat întreaga omenire. Doar atunci I s-a permis să Se odihnească. Lucrarea pe care a făcut-o Isus reprezintă doar Epoca

Harului; nu reprezintă Epoca Legii şi nici nu este un înlocuitor pentru lucrarea din zilele de pe urmă. Aceasta este esenţa lucrării lui Isus în Epoca Harului, a doua epocă pe care a traversat-o omenirea – Epoca Răscumpărării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării"

(III) Cuvinte despre Epoca Împărăției – Epoca finală

33. Când Isus a venit în lumea omului, El a adus Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a adus Epoca Împărăției. Toți cei care acceptă cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și vor putea să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a oamenilor și nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu a necesitat doar ca Isus să preia păcatele omului ca jertfă pentru păcat, ci și ca Dumnezeu să facă o lucrare mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui, care a fost stricată de Satana. Și astfel, după ce omului i-au fost iertate păcatele, Dumnezeu S-a întrupat pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată, și lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

34. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L

slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin substanța întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu; iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o conduce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică?

Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Revoltă-te împotriva vechiului Satana! Revoltă-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!" Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi au venit vremurile mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

35. Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu înseamnă

că omul nu mai are păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască în interiorul firii satanice corupte a trecutului. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe

baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși ar putea intra în Rai după moarte, ceea ce înseamnă că ei au fost mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

36. Lucrarea zilelor de pe urmă constă în împărțirea tuturor după felul lor și în încheierea planului de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii), deoarece clipa se apropie și ziua lui Dumnezeu a sosit.

Dumnezeu îi aduce pe toți cei care intră în Împărăția Sa, adică pe toți cei care Îi sunt credincioși până la sfârșit, în epoca lui Dumnezeu Însuși. Cu toate acestea, înainte de venirea epocii lui Dumnezeu Însuși, lucrarea lui Dumnezeu nu este de a observa faptele oamenilor sau de a le cerceta viețile, ci de a le judeca neascultarea, deoarece Dumnezeu îi va purifica pe toți cei care vin în fața tronului Său. Toți cei care au călcat pe urmele lui Dumnezeu până în ziua de azi sunt aceia care vin în fața tronului lui Dumnezeu, și așa stând lucrurile, fiecare persoană care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală este obiectul purificării lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, toți cei care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală fac obiectul judecății lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"

37. În zilele de pe urmă, Hristos folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca esența omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către esența omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Aceste metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de

judecată oamenii pot fi cuceriți și convinși pe deplin să I se supună lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

38. Omenirea, prea coruptă de Satana, nu știe că există un Dumnezeu și s-a oprit din a se închina lui Dumnezeu. La început, când Adam și Eva au fost creați, slava și mărturia lui Iahve au fost mereu prezente. Dar, după ce a fost corupt, omul și-a pierdut slava și mărturia pentru că toți s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și s-au oprit cu totul din a-L slăvi. Lucrarea de cucerire de astăzi este de a recupera toate mărturiile și toată gloria și de a face ca toți oamenii să se închine lui Dumnezeu, astfel încât să existe mărturie printre cei creați. Acest lucru trebuie făcut în această etapă a lucrării. Cum anume va fi cucerită omenirea? Se va face prin folosirea acestei lucrări a cuvintelor pentru a-l convinge pe om pe deplin; prin folosirea dezvăluirii, a judecății, a mustrării și a blestemului nemilos pentru a-l subjuga complet; și prin dezvăluirea răzvrătirii omului și a judecării opoziţiei sale, astfel încât să poată cunoaște nedreptatea și ticăloşia omenirii, care vor fi folosite pentru a releva firea dreaptă a lui Dumnezeu.

În special, folosirea acestor cuvinte va cuceri omul și îl va convinge pe deplin. Cuvintele sunt mijloacele pentru cucerirea finală a omenirii, iar toți cei care acceptă cucerirea trebuie să accepte lovitura puternică și judecata cuvintelor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

39. În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a inaugura o nouă epocă, pentru a schimba metoda lucrării Sale și pentru a face lucrarea pentru întreaga epocă. Acesta este principiul prin care lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, permițând omului să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, precum și înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și eliminare a omului. Acesta este adevăratul sens al folosirii cuvântului pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin cuvânt, omul ajunge să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, esența omului și în ce trebuie să intre omul. Prin cuvânt, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin cuvânt, omul este descoperit, eliminat și încercat. Omul a văzut cuvântul, a auzit cuvântul și a devenit conștient de existența cuvântului. Ca rezultat, el crede în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. Deși cuvântul „cuvânt” este simplu și obișnuit, cuvântul din gura lui Dumnezeu Cel Întrupat zguduie întregul univers; transformă inima, noțiunile și vechea fire a omului și modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeu Cel de azi lucrează în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Din acest moment

înainte, omul trăiește sub îndrumarea cuvântului, păstorit și aprovizionat de cuvânt. Toată omenirea a ajuns să trăiască în lumea cuvântului, înăuntrul blestemelor și al binecuvântărilor cuvântului lui Dumnezeu și există și mai multe ființe omenești care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvântului. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voinței lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea prin cuvânt, îi conduce pe oamenii din tot universul prin cuvânt și, din nou, îi cucerește și îi mântuie prin cuvânt. În cele din urmă, El va folosi cuvântul pentru a pune capăt întregii lumi de demult. Numai atunci planul de gestionare (planul mântuirii) va fi complet încheiat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

40. În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu întrupat rostește cuvinte pentru a cuceri pe toți cei care cred în El. Acesta este „Cuvântul se arată în trup"; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a săvârși această lucrare, adică a venit pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup. El doar rostește cuvinte și, rareori, există apariția faptelor. Aceasta este însăși substanța Cuvântului care se arată în trup, și atunci când Dumnezeu întrupat Își rostește cuvintele, aceasta este apariția Cuvântului în trup și este Cuvântul care vine în trup. „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu, iar Cuvântul S-a întrupat". Aceasta (lucrarea arătării Cuvântului în trup) este lucrarea pe care Dumnezeu o va săvârși în zilele de pe urmă și este ultimul capitol al întregului Său plan de gestionare (planul mântuirii) și, astfel, Dumnezeu trebuie să vină pe pământ pentru a-Și manifesta cuvintele în trup. Ceea ce este făcut astăzi, ceea ce va fi făcut în viitor, ceea ce va fi săvârșit de Dumnezeu, destinația finală a omului, cei care vor fi mântuiți, cei care vor

fi nimiciți, și așa mai departe – această lucrare ce trebuie realizată în final a fost clar menționată și totul este pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care Se arată în trup. Hotărârile administrative și constituția care au fost emise anterior, cei care vor fi nimiciți, cei care vor intra în odihnă – toate aceste cuvinte trebuie să fie împlinite. Aceasta este lucrarea realizată în principal de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă. El îi face pe oameni să înțeleagă unde aparțin cei predestinați de Dumnezeu și unde aparțin cei care nu sunt predestinați de Dumnezeu, cum vor fi împărțiți poporul și fiii Săi, ce se va întâmpla cu Israelul, ce se va întâmpla cu Egiptul – în viitor, fiecare dintre aceste cuvinte vor fi îndeplinite. Etapele lucrării lui Dumnezeu se accelerează. Dumnezeu folosește cuvântul ca pe o cale pentru a dezvălui omului ce se va realiza în fiecare epocă, ce trebuie săvârșit de Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă și lucrarea Lui de slujire care trebuie să fie săvârșită, iar toate aceste cuvinte sunt pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

41. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup în primul rând pentru a finaliza lucrarea „Cuvântului care se arată în trup”, pentru a folosi cuvântul în vederea perfecționării omului și pentru a-l face pe om să accepte tratarea cuvântului și rafinarea cuvântului. Prin cuvintele Lui, te determină să câștigi pregătire și să câștigi viață; în cuvintele Lui vezi lucrarea și faptele Sale. Dumnezeu folosește cuvântul ca să te mustre și să te rafineze și astfel, dacă suferi greutăți, este și din cauza cuvântului lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu nu lucrează cu fapte, ci cu cuvinte. Doar după ce cuvântul Său s-a lăsat peste tine, Duhul Sfânt poate să lucreze în tine și să te facă să suferi de durere sau să simți bunătate. Numai cuvântul lui Dumnezeu te poate aduce la realitate și numai cuvântul lui Dumnezeu este capabil să te

desăvârșească. Și astfel, cel puțin, trebuie să înțelegi aceasta: lucrarea făcută de Dumnezeu în zilele de pe urmă este, în principal, folosirea cuvântului Său pentru a desăvârși fiecare persoană și pentru a călăuzi pe om. Toată lucrarea pe care o face El este prin cuvânt; El nu folosește fapte pentru a te mustra. Există momente când unii oameni se opun lui Dumnezeu. Dumnezeu nu îți provoacă un mare disconfort, trupul tău nu este mustrat și nici nu suferi greutăți – dar, de îndată ce cuvântul Său vine peste tine și te rafinează, este insuportabil pentru tine. Nu este așa? Pe vremea făcătorilor de servicii, Dumnezeu a spus să arunce omul într-o groapă fără fund. Oare a ajuns omul cu adevărat la groapa fără fund? Pur și simplu, prin folosirea cuvintelor pentru a rafina omul, acesta a intrat în groapa fără fund. Și astfel, în zilele de pe urmă, când Dumnezeu devine trup, El folosește în mod predominant cuvântul pentru a săvârși toate și pentru a face totul clar. Numai în cuvintele Lui poți vedea ce este El; numai în cuvintele Lui poți vedea că El este Însuși Dumnezeu. Când Dumnezeu întrupat vine pe pământ, El nu face altă lucrare decât să rostească cuvinte – deci nu este nevoie de fapte; cuvintele sunt suficiente. Asta pentru că El a venit în primul rând să săvârșească această lucrare pentru a permite omului să vadă puterea și supremația Sa în cuvintele Lui, pentru a permite omului să vadă în cuvintele Lui cum se ascunde cu umilință pe Sine și să permită omului să-L cunoască în întregime în cuvintele Lui. Tot ceea ce are și tot ceea ce este se regăsesc în cuvintele Lui, înțelepciunea și minunăția Sa sunt în cuvintele Lui. Prin aceasta te face să vezi multele metode prin care Dumnezeu Își rostește cuvintele. Cea mai mare parte a lucrării lui Dumnezeu în tot acest timp a fost pregătirea, revelarea și tratarea omului. El nu blestemă un om cu ușurință, și chiar dacă o face, este prin cuvânt. Și astfel, în această epocă a lui Dumnezeu devenit trup, nu încerca să-L vezi pe Dumnezeu vindecând bolnavii și scoțând demonii din nou, nu încerca

întotdeauna să vezi semne – nu are niciun rost! Aceste semne nu-l pot desăvârși pe om! Pentru a vorbi clar: astăzi, adevăratul Dumnezeu Însuși al trupului doar vorbește, și nu acționează. Acesta e adevărul! El folosește cuvinte pentru a te desăvârși și folosește cuvinte pentru a te hrăni și a te adăpa. De asemenea, El folosește cuvinte pentru a lucra și cuvinte în locul faptelor pentru a te face să cunoști realitatea Lui. Dacă ești capabil să percepi acest tip al lucrării lui Dumnezeu, atunci este dificil să fii pasiv. În loc să te concentrezi asupra lucrurilor negative, ar trebui să te concentrezi doar pe ceea ce este pozitiv – adică, indiferent dacă sunt sau nu îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu, sau dacă există sau nu apariția faptelor, Dumnezeu îl face pe om să câștige viață din cuvintele Sale, și acest fapt este cel mai mare dintre toate semnele și, cu atât mai mult, este un fapt incontestabil. Aceasta este cea mai bună dovadă a cunoașterii lui Dumnezeu și este un semn chiar mai mare decât semnele. Numai aceste cuvinte îl pot desăvârși pe om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

42. În din zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește îndeosebi cuvântul pentru a-L desăvârşi pe om. El nu folosește semne și minuni pentru a-l asupri pe om sau pentru a-l convinge pe om; acest lucru nu poate clarifica puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar arăta doar semne și minuni, atunci ar fi imposibil de clarificat realitatea lui Dumnezeu și, astfel, imposibil de a desăvârşi pe om. Dumnezeu nu-l desăvârşeşte pe om prin semne și minuni, ci folosește cuvântul pentru a-l adăpa și a-l păstori, după care se obține ascultarea deplină a omului și cunoașterea de Dumnezeu a omului. Acesta este scopul muncii pe care El o face și al cuvintelor pe care El le rostește. Dumnezeu nu folosește metoda de a arăta semne și minuni pentru a-l desăvârși pe om – El folosește cuvinte și folosește multe metode

diferite de lucru pentru a-l desăvârși pe om. Fie că este vorba de rafinare, tratare, emondare sau oferire de cuvinte, Dumnezeu vorbește din multe perspective diferite pentru a-l desăvârși pe om și pentru a da omului o mai mare cunoaștere a lucrării, înțelepciunii și minunăției lui Dumnezeu. [...] Am spus anterior că un grup de biruitori este câștigat din Est, biruitori care vin din mijlocul marelui necaz. Care este sensul acestor cuvinte? Înseamnă că acești oameni care au fost câștigați au fost cu adevărat ascultători după ce au fost judecați și mustrați, tratați și emondaţi, și au fost supuși la tot felul de rafinări. Credința unor astfel de oameni nu este vagă și abstractă, ci reală. Ei nu au văzut semne și minuni sau miracole; ei nu vorbesc de cuvinte și doctrine absconse sau cunoștințe profunde; în schimb, ei au realitatea, cuvintele lui Dumnezeu și o adevărată cunoaștere a realității lui Dumnezeu. Nu este un astfel de grup mai capabil să arate clar puterea lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

43. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu întrupat a venit pe pământ mai ales pentru a rosti predici. Când a venit Isus, El a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor și a realizat lucrarea răscumpărării răstignirii. El a pus capăt Epocii Legii și a abolit toate lucrurile vechi. Sosirea lui Isus a încheiat Epoca Legii și a inaugurat Epoca Harului. Sosirea lui Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă a dus la sfârșitul Epocii Harului. El a venit în special ca să predice cuvintele Sale, să folosească cuvinte pentru a face omul desăvârșit, pentru a-l ilumina și lumina pe om și pentru a înlătura locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Acesta nu este stadiul lucrării pe care Isus l-a făcut atunci când a venit. Când a venit, El a făcut multe minuni, a vindecat bolnavii și a scos demoni și a înfăptuit lucrarea răscumpărării răstignirii. Drept urmare, în concepțiile sale, omul crede că

așa ar trebui să fie Dumnezeu. Pentru că atunci când a venit Isus, El nu a lucrat la înlăturarea imaginii Dumnezeului nedeslușit din inima omului; când a venit, El a fost răstignit, a vindecat bolnavii și a scos demoni și a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă înlătură locul ocupat de Dumnezeul nedeslușit în concepțiile omului, astfel încât nu mai există imaginea Dumnezeului nedeslușit în inima omului. Prin cuvintele și lucrările Sale reale, mișcarea Lui pe tot pământul și lucrarea excepțional de reală și normală pe care El o face printre oameni, El face ca omul să cunoască realitatea lui Dumnezeu și îndepărtează locul Dumnezeului nedeslușit în inima omului. În altă privință, Dumnezeu folosește cuvintele rostite de trupul Lui pentru a face omul complet și a îndeplini toate lucrurile. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o va îndeplini în zilele de pe urmă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi"

44. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu a venit în principal pentru a-Și rosti cuvintele. El vorbește din perspectiva Duhului, din perspectiva omului și din perspectiva celei de-a treia persoane; El vorbește în moduri diferite, folosind o singură cale pentru o perioadă de timp și folosește vorbirea pentru a schimba noțiunile omului și a înlătura imaginea Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta este lucrarea principală săvârșită de Dumnezeu. Deoarece omul crede că Dumnezeu a venit să-i vindece pe bolnavi, să alunge demoni, să facă minuni și să-i dăruiască binecuvântări materiale omului, Dumnezeu îndeplinește această etapă a lucrării – lucrarea de mustrare și judecată – pentru a elimina astfel de lucruri din noțiunile omului, ca omul să poată cunoaște realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și astfel încât imaginea lui Isus să poată fi

îndepărtată din inima lui și înlocuită cu o nouă imagine a lui Dumnezeu. De îndată ce imaginea Lui în om se învechește, atunci aceasta devine un idol. Când Isus a venit și a îndeplinit acea etapă a lucrării, El nu L-a reprezentat în întregime pe Dumnezeu. El a făcut niște semne și minuni, a rostit câteva cuvinte și, în cele din urmă, a fost crucificat. A reprezentat o parte a lui Dumnezeu. El nu putea să reprezinte tot ceea ce este al lui Dumnezeu, ci L-a reprezentat făcând o parte din lucrarea Sa. Aceasta pentru că Dumnezeu este atât de mare și de minunat și de nepătruns, și deoarece Dumnezeu săvârșește numai o parte a lucrării Sale în fiecare epocă. Lucrarea făcută de Dumnezeu în această epocă este în principal furnizarea cuvintelor pentru viața omului; expunerea firii corupte a omului și a esenței naturii omului; și eliminarea concepțiilor religioase, a gândirii feudale, a gândirii depășite, precum și a cunoașterii și a culturii omului. Toate acestea trebuie să fie descoperite și spălate prin cuvintele lui Dumnezeu. În zilele de pe urmă, pentru a-l desăvârși pe om, Dumnezeu folosește cuvinte, și nu semne și minuni. El Își folosește cuvintele pentru a-l expune pe om, a-l judeca, a-l mustra și a-l desăvârși astfel încât, în cuvintele lui Dumnezeu, omul să ajungă să-I vadă înțelepciunea și frumusețea și să înțeleagă firea lui Dumnezeu; astfel încât, prin cuvintele Lui, omul să Îi vadă faptele. În Epoca Legii, Iahve l-a condus pe Moise din Egipt cu cuvintele Lui și a rostit câteva cuvinte israeliților; în acel moment, o parte din faptele lui Dumnezeu au fost lămurite, dar deoarece calibrul omului era limitat și nimic nu-i putea face completă cunoașterea, Dumnezeu a continuat să vorbească și să lucreze. În Epoca Harului, omul a văzut încă o dată o parte din faptele lui Dumnezeu. Isus a fost în stare să arate semne și minuni, să-i vindece pe bolnavi, să alunge demonii și să fie răstignit, la trei zile după ce El a înviat și a apărut în trup înaintea omului. Despre Dumnezeu, omul nu știa mai mult decât atât. Omul știe doar ce îi este arătat de Dumnezeu și, dacă El nu

i-ar arăta nimic mai mult omului, atunci aceasta ar fi măsura în care omul L-ar delimita pe Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu continuă să lucreze, astfel încât cunoașterea omului în privința Lui să poată deveni mai profundă și ca el să poată ajunge treptat să-I cunoască esența. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Își folosește cuvintele pentru a-l desăvârși pe om. Firea ta coruptă este dezvăluită de cuvintele lui Dumnezeu și noțiunile tale religioase sunt înlocuite de realitatea Lui. Dumnezeu Cel întrupat din zilele de pe urmă a venit în primul rând pentru a îndeplini cuvintele „Cuvântul devine trup, Cuvântul vine în trup și Cuvântul Se arată în trup” și, dacă nu cunoști în profunzime acest lucru, atunci tot nu vei putea rămâne neclintit. În zilele de pe urmă, Dumnezeu intenționează în primul rând să înfăptuiască o etapă a lucrării în care Cuvântul apare în trup și aceasta este o parte a planului Său de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

45. În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai măreț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat

aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi el câștigat de Dumnezeu și poate deveni un om sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

46. Această etapă a lucrării te va lămuri în privinţa legii lui Iahve şi a răscumpărării lui Isus și, în primul rând, o va face astfel încât să poți înțelege întreaga lucrare a lui Dumnezeu, planul Lui de gestionare de șase mii de ani și să apreciezi întreaga semnificație și esenţă a acestui plan, precum și să înțelegi scopul întregii lucrări săvârșite de Isus și cuvintele pe care El le-a rostit și chiar și credința și adorația ta oarbă față de Biblie. Toate acestea îți vor permite să înțelegi în detaliu. Vei ajunge să înțelegi atât lucrarea săvârșită de Isus, cât și lucrarea lui Dumnezeu din prezent; vei înțelege și vei vedea întregul adevăr, viața și calea. În cadrul etapei lucrării făcute de Isus, de ce a plecat Isus fără a face lucrarea de încheiere? Deoarece etapa lucrării lui Isus nu era lucrarea de încheiere. Când El a fost răstignit, cuvintele Lui au ajuns, de asemenea, la final; după răstignirea Lui, lucrarea Lui s-a încheiat pe deplin. Etapa actuală este diferită: doar după ce cuvintele vor fi rostite până la final și întreaga lucrare a lui Dumnezeu va fi finalizată se va fi terminat lucrarea Lui. În timpul etapei lucrării lui Isus, multe cuvinte au rămas nespuse, sau care nu au fost formulate clar pe deplin. Totuși, lui Isus nu I-a păsat de ce a spus sau nu a spus, căci slujirea Lui nu a fost o slujire a cuvintelor și, astfel, după ce a fost răstignit, El a plecat. Acea etapă a lucrării s-a făcut în principal pentru răstignire și este diferită de etapa de astăzi. Scopul principal al acestei etape de lucru este împlinirea, clarificarea și încheierea întregii lucrări. Dacă cuvintele nu sunt rostite până la final, această lucrare nu va putea fi încheiată căci, în această etapă a lucrării, întreaga lucrare este finalizată și realizată folosind cuvinte. La acea vreme, o mare parte din lucrarea lui Isus a fost de neînțeles pentru

om. El a plecat în tăcere și, astăzi, încă există mulți care nu Îi înțeleg cuvintele, a căror înțelegere este greșită, dar pe care ei o cred corectă, oameni care nu știu că greșesc. În final, etapa actuală va finaliza pe deplin lucrarea lui Dumnezeu și va oferi încheierea acesteia. Toți vor ajunge să înțeleagă și să cunoască planul de gestionare al lui Dumnezeu. Concepțiile omului, intențiile sale, înțelegerea sa greșită, concepțiile sale față de lucrarea lui Iahve și Isus, părerile sale despre neamuri, alte abateri și greșelile sale vor fi corectate. Iar omul va înțelege toate căile drepte ale vieții și toată lucrarea făcută de Dumnezeu și întreg adevărul. Când aceea se va întâmpla, această etapă a lucrării se va termina.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)"

47. Dacă oamenii rămân în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin nu vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii vor trăi mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar le va lipsi modul de viață care le permite să Îl cunoască și să Îl mulțumească pe Dumnezeu, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat, cu toate că ei cred în El. Ce formă de credință demnă de milă este aceasta. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că speranțele multor ani au fost, în sfârșit, îndeplinite. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai privit fața lui Dumnezeu, ai auzit rostirile personale ale lui Dumnezeu, ai apreciat înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este Dumnezeu. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din trecut nu le-au văzut sau avut niciodată. În acest moment, vei ști în mod clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să fii pe placul lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei

rămâne cu mâna goală și nu vei obține nimic și, în cele din urmă, vei fi vinovat de a I te opune lui Dumnezeu. Cei care ascultă adevărul și se supun lucrării lui Dumnezeu vor veni sub numele Celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Cel Atotputernic. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu și vor dobândi mai mult și mai înalt adevăr și vor primi adevărata viață omenească. Vor vedea viziunea pe care oamenii din trecut nu au văzut-o niciodată: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Imaginea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu și o astfel de expresie a întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu când Se întrupează de data aceasta. În valurile pedepselor și ale judecăților, Fiul omului Își exprimă firea inerentă prin rostirea de cuvinte, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă pedeapsa și judecata să vadă adevărata față a Fiului omului, o față care este o redare fidelă a feței Fiului omului văzute de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevărata față a lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descrisă prin cuvinte omenești, așa că Dumnezeu folosește expresia naturii Lui proprii pentru a-i arăta omului adevărata Sa față. Ceea ce înseamnă că toți cei care au experimentat firea inerentă a Fiului omului au văzut adevărata față a Fiului omului, căci Dumnezeu este prea măreț și nu poate fi descris pe deplin folosind cuvintele omului. După ce omul va

trăi fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției, atunci va afla adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan când a vorbit despre Fiul omului printre sfeșnice: „Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui."

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

48. De ce lucrarea de cucerire este ultima etapă? Nu este tocmai pentru a face să se manifeste modul în care va sfârşi fiecare clasă de oameni? Nu este pentru a permite tuturor, în cursul lucrării de cucerire, mustrare şi judecată, să-și arate adevăratele feţe și apoi să fie clasificaţi după fel, în cele din urmă? Decât să spunem că acest lucru este cucerirea omenirii, ar fi mai bine să spunem că arată modul în care va sfârși fiecare clasă de oameni. Adică, aceasta înseamnă a le judeca păcatele și apoi a arata diferitele clase de oameni, hotărând astfel dacă sunt rele sau drepte. După lucrarea de cucerire vine lucrarea de recompensare a binelui și de pedepsire a răului. Oamenii care se supun cu totul, adică cei cuceriți profund, vor fi plasați în următoarea etapă de răspândire a lucrării în întregul univers; cei necuceriți vor fi așezați în întuneric și vor întâlni nenorociri. Astfel, omul va fi clasificat în funcție de tip, răufăcătorii grupați cu răul pentru a fi veșnic fără lumina soarelui și cei drepți grupați cu binele, pentru a primi lumina și a trăi pentru totdeauna în lumină. Sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile, sfârșitul omului i-a fost clar arătat în faţa ochilor, și toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de tip. Cum pot atunci oamenii să scape de a îndura această clasificare? Dezvăluirea sfârșitului pentru fiecare clasă de oameni se va face atunci când sfârșitul va fi aproape pentru toate lucrurile și în timpul lucrării de cucerire a întregului univers (inclusiv toată lucrarea de cucerire,

începând cu lucrarea actuală). Această dezvăluire a sfârșitului întregii omeniri se va face înaintea scaunului de judecată, în timpul mustrării și al lucrărilor de cucerire din zilele de pe urmă. […]

Zilele de pe urmă sunt când toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de fel, prin cucerire. Cucerirea este lucrarea din zilele de pe urmă; cu alte cuvinte, judecarea păcatelor fiecărei persoane este lucrarea zilelor de pe urmă. Altfel, cum ar putea fi clasificați oamenii? Lucrarea de clasificare ce se face printre voi este începutul unei astfel de lucrări în întregul univers. După aceasta, cei din toate ținuturile și toate popoarele vor fi, de asemenea, supuși lucrării de cucerire. Aceasta înseamnă că fiecare persoană din creaţie va fi clasificată în funcție de fel, venind înaintea scaunului de judecată pentru a fi judecată. Nicio persoană și niciun lucru nu pot scăpa de suferința acestei mustrări și judecăți, și nici nu există vreo persoană sau vreun lucru care să nu fie clasificate după fel; fiecare persoană va fi clasificată, căci sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie, iar toate cele care sunt în ceruri și pe pământ au ajuns la final. Cum ar putea omul să scape de zilele finale ale existenței sale umane?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

49. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub stăpânirea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei, omul care a fost corupt de Satana, la Creator după cucerirea lui, prin care el îl va abandona pe Satana și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă

imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este parte a întregii gestionări a lui Dumnezeu, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care îi redau rațiunea inițială și, în acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată cu încheierea bătăliei, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

50. Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de curățare – vor fi cei care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; prin urmare, cei care intră în odihnă vor fi fost cu toții eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu doar după ce vor fi fost supuși

lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni care au fost obținuți, în cele din urmă, de Dumnezeu vor intra în odihna finală. Esența lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este de a curăța omenirea, iar acest lucru este pentru ziua odihnei finale. Altfel, întreaga omenire nu va putea să-și urmeze propria specie și să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de curățare a lui Dumnezeu va curăța omenirea de păcate și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină lucrurile nesupuse din mijlocul omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi salvați de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când lucrarea Sa se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi curățați și se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ, căci ei vor intra într-un tărâm mai înalt al umanității; cu alte cuvinte, ei vor intra în ziua de odihnă a umanității și vor trăi împreună cu Dumnezeu. După ce aceia care nu pot rămâne vor suferi mustrarea și judecata, formele lor originale vor fi dezvăluite complet; după aceasta, ei toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include acest tip de oameni; acești oameni nu sunt potriviți să intre în pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să intre în ziua odihnei pe care Dumnezeu și omul o vor împărți, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt cei răi, și nu sunt oameni drepți. Ei au fost răscumpărați odată și, de asemenea, judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au slujit odată lui Dumnezeu, dar când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi eliminați și distruși din cauza propriei răutăți și neascultări și din cauza faptului că nu pot fi răscumpărați. Ei nu vor mai exista în lumea viitorului și ei nu vor mai exista în rasa umană a viitorului. Fiecare dintre și toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși când cei sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă, indiferent dacă sunt duhurile celor morți sau aceia care încă

trăiesc în trup. Indiferent cărei epoci aparțin duhurile acestor răufăcători și oamenii răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și acei oameni care îndeplinesc dreptatea, toți răufăcătorii vor fi distruși și toți oamenii drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh primește mântuirea nu se bazează complet pe lucrarea epocii de pe urmă ci, mai degrabă, este stabilit în funcție de faptul dacă s-au împotrivit lui Dumnezeu sau au fost neascultători față de El. Dacă oamenii din epoca precedentă făceau rău și nu puteau fi mântuiți, ei ar fi fost, fără îndoială, vizați pentru pedeapsă. Dacă oamenii din această epocă fac rău și nu pot fi mântuiți, ei sunt, de asemenea, fără îndoială, vizați pentru pedeapsă. Oamenii sunt separați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii. Odată ce au fost separați pe baza binelui și a răului, oamenii nu sunt imediat pedepsiți sau recompensați; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire din zilele de pe urmă. De fapt, El a folosit binele și răul pentru a împărți omenirea de când Și-a început lucrarea printre oameni. El doar îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi la finalizarea lucrării Sale, mai degrabă decât să îi separe pe cei răi și pe cei buni după finalizarea lucrării Sale și apoi imediat să treacă la lucrarea Sa de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Lucrarea Sa desăvârșită de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este făcută în întregime pentru a purifica pe deplin întreaga omenire, pentru ca El să poată aduce o întreagă omenire sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă lucrare a Sa. Este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

II Cuvinte despre lucrarea lui Dumnezeu de judecată din zilele de pe urmă

II Cuvinte despre lucrarea lui Dumnezeu de judecată din zilele de pe urmă

51. În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi clasificate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi clasificată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea Sa în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului

infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate clasifica omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

52. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin substanța întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur.

Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu; iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o conduce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Revoltă-te împotriva vechiului Satana! Revoltă-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!” Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate

celelalte. Dar apoi au venit vremurile mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

53. Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și neascultător, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6.000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică;

adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se supună înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să

vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"

54. Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea transforma vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu cel întrupat a venit să-Și facă lucrarea Sa pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, ascultare față de El, să fie mărturie pentru El – să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să asculte de toate cuvintele și de lucrarea Sa, care nu

sunt potrivite cu concepțiile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o face El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să posede cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și reală, și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea, tratarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai în cuvinte, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

55. În zilele de pe urmă, Hristos folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca esența omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către esența omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată,

Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Aceste metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot fi cuceriți și convinși pe deplin să I se supună lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu. Dacă nu acorzi importanță acestor adevăruri, dacă nu te gândești decât la cum să le eviți sau cum să găsești o nouă cale pentru a te îndepărta de ele, atunci Eu spun că ești un păcătos deplorabil. Dacă ai credință în Dumnezeu și, totuși, nu cauți adevărul sau voia lui Dumnezeu și nici nu iubești calea care te aduce mai aproape de Dumnezeu, atunci Eu spun că ești cineva care încearcă să scape de judecată și că ești o marionetă și un trădător care fuge de marele tron alb. Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre răzvrătiții care fug de sub ochii Lui. Astfel de oameni vor primi o pedeapsă și mai aspră. Cei care vin înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați și, mai mult, au fost purificați, vor trăi veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Desigur, acest lucru se va întâmpla în viitor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

56. Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că, în zilele de pe urmă, Hristos va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu. Mulți au un sentiment neplăcut cu privire la a doua întrupare a lui Dumnezeu, deoarece oamenilor le este greu să creadă că Dumnezeu Se va întrupa pentru a săvârși lucrarea de judecată. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că, de cele mai multe ori, lucrarea lui Dumnezeu depășește cu mult așteptările omului și este greu de acceptat pentru mintea omenească. Căci oamenii sunt doar niște viermi pe pământ, în timp ce Dumnezeu este Cel suprem, care umple universul; mintea omului este asemenea unei gropi cu apă murdară care dă naștere doar viermilor, în timp ce fiecare etapă a lucrării dirijate de gândurile lui Dumnezeu este rodul înțelepciunii lui Dumnezeu. Oamenii încearcă în permanență să rivalizeze cu Dumnezeu, iar Eu spun că este de la sine înțeles cine va ieși în pierdere în cele din urmă. Vă îndemn pe toți să nu vă considerați mai de preț decât aurul. Dacă alții pot accepta judecata lui Dumnezeu, atunci voi de ce nu puteți? Cu ce sunteți mai presus decât alții? Dacă alții pot să-și plece capul în fața adevărului, de ce nu puteți și voi să faceți la fel? Lucrarea lui Dumnezeu are un avânt de neoprit. El nu va repeta lucrarea judecății de dragul „contribuției” pe care ai adus-o, iar tu vei fi copleșit de regrete, deoarece ai lăsat o oportunitate atât de bună să-ți scape. Dacă nu crezi cuvintele Mele, atunci așteaptă ca acel tron alb măreț

din cer să săvârșească judecata asupra ta! Trebuie să știi că toți israeliții L-au respins și L-au negat pe Isus și, totuși, adevărul răscumpărării omenirii de către Isus tot s-a răspândit până la capătul universului. Nu este aceasta o realitate pe care Dumnezeu a săvârșit-o cu mult timp în urmă? Dacă încă mai aștepți ca Isus să te ridice la ceruri, atunci Eu îți spun că ești o bucată îndărătnică de ramură uscată.[a] Isus nu va recunoaște un credincios fals ca tine, care nu este loial adevărului și caută doar binecuvântări. Din contră, Lui nu Îi va fi milă să te arunce în iazul de foc pentru a arde zeci de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

57. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța omului toată la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Lucrarea de judecată este, de asemenea, astfel. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau nevenerarea Sa de către om sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de

cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri; nu este o lucrare care este întreprinsă numai pentru China sau pentru un număr mic de oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

58. Cuvintele pe care le rostesc astăzi sunt pentru a judeca păcatele omului, a judeca nedreptatea omului și a blestema neascultarea lui. Necinstea și înșelăciunea omului, cuvintele și faptele omului – tot ceea ce este în contradicție cu voia lui Dumnezeu trebuie să fie supus judecății, iar neascultarea omului denunțată ca păcat. Cuvintele Sale se învârt în jurul principiilor de judecată; El folosește judecata nedreptății omului, blestemul răzvrătirii omului și demascarea fețelor urâte ale omului pentru a-Și manifesta propria fire dreaptă. Sfințenia este o reprezentare a firii Sale drepte și, de fapt, sfințenia lui Dumnezeu este chiar firea Sa dreaptă. Firile voastre corupte sunt contextul cuvintelor de astăzi – le folosesc pentru a vorbi, pentru a judeca și pentru a duce la îndeplinire lucrarea de cucerire. Doar aceasta este adevărata lucrare și doar aceasta face sfințenia lui Dumnezeu să strălucească. Dacă nu există nicio urmă de fire coruptă în tine, atunci Dumnezeu nu te va judeca și nu îți va arăta firea Sa dreaptă. Întrucât ai o fire coruptă, Dumnezeu nu îți va da drumul, și prin aceasta se

arată sfințenia Sa. Dacă Dumnezeu ar vedea că murdăria și răzvrătirea omului sunt prea mari, dar nu ar vorbi sau nu te-ar judeca și nu te-ar mustra pentru nedreptatea ta, atunci asta ar demonstra că El nu este Dumnezeu, fiindcă nu ar avea ură pentru păcat; ar fi la fel de murdar ca omul. Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza corupției și răzvrătirii tale, te mustru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea și ați ajuns ca niște porci născuți în cele mai murdare unghere ale lumii, așadar, acesta e motivul pentru care sunteți judecați și pentru care Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită acestei judecăți ați fost în stare să vedeți că Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale. Pentru că El Își poate dezvălui firea cea dreaptă atunci când vede răzvrătirea omului și pentru că Își poate dezvălui sfințenia când vede murdăria omului, lucrul acesta este suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei. Dacă o persoană se tăvălește în mocirlă cu alții și nu e nimic sfânt în legătură cu ea și nu are o fire dreaptă, atunci nu este calificată să judece nelegiuirea omului, și nici nu este potrivită să îndeplinească judecata omului. Dacă ar fi ca o persoană s-o judece pe alta, nu ar fi ca și cum s-ar lua la palme? Cum ar putea oamenii, care sunt la fel de murdari, să fie calificați să-i judece pe cei asemenea lor? Numai sfântul Dumnezeu Însuși este în stare să judece întreaga omenire murdară. Cum ar putea omul să judece păcatele omului? Cum ar putea omul să vadă păcatele omului și cum ar putea să fie calificat să condamne aceste păcate? Dacă Dumnezeu nu ar fi calificat să judece păcatele omului, atunci cum ar putea El să fie Dumnezeul

cel drept Însuși? Când firile corupte ale oamenilor sunt dezvăluite, Dumnezeu vorbește pentru a judeca oamenii, și doar atunci oamenii văd că El este sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”

59. Prin ce mijloace este împlinită desăvârșirea omului de către Dumnezeu? Este îndeplinită prin intermediul firii drepte a lui Dumnezeu. Firea Lui cuprinde în primul rând dreptate, mânie, măreție, judecată și blestem, iar El îl desăvârșește pe om în primul rând prin intermediul judecății Sale. Unii oameni nu înțeleg și întreabă de ce Dumnezeu este capabil să desăvârșească omul doar prin judecată și blestem. Ei spun: „Dacă Dumnezeu ar blestema omul, omul nu ar muri? Dacă Dumnezeu l-ar judeca, nu ar fi omul condamnat? Atunci cum mai poate el să fie desăvârșit?” Astfel sunt cuvintele oamenilor care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce blestemă Dumnezeu este neascultarea omului, iar ceea ce El judecă sunt păcatele omului. Deși vorbește cu asprime și fără încetare, dezvăluind tot ce este în om și dezvăluind prin aceste cuvinte severe ceea ce e esențial în om, totuși, printr-o astfel de judecată, El dă omului o cunoaștere profundă a esenței trupului și, astfel, omul se supune înaintea lui Dumnezeu. Trupul omului este al păcatului și al Satanei, este neascultător și este obiectul mustrării lui Dumnezeu. Astfel, pentru a-i permite omului să se cunoască pe sine, cuvintele judecății lui Dumnezeu trebuie să se abată asupra lui și trebuie să fie folosite toate felurile de rafinare; doar atunci lucrarea lui Dumnezeu poate fi eficientă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

60. Dumnezeu Își folosește judecata pentru a-l desăvârși pe om, El l-a iubit pe om și l-a mântuit – dar cât de multe există în dragostea Lui? Există

judecată, măreție, mânie și blestem. Deși Dumnezeu a blestemat omul în trecut, El nu l-a aruncat complet în groapa fără fund, ci a folosit acele mijloace pentru a rafina credința omului; El nu l-a omorât pe om, ci a acționat pentru a-l desăvârși. Esența trupului este aceea a Satanei – Dumnezeu a spus asta perfect corect – dar faptele îndeplinite de Dumnezeu nu sunt săvârșite conform cuvintelor Sale. El te blestemă pentru ca tu să poți să-L iubești și să poți cunoaște esența trupului; El te mustră pentru ca tu să poți fi trezit, pentru a-ți permite să cunoști lipsurile din tine și să cunoști nevrednicia completă a omului. Astfel, blestemele lui Dumnezeu, judecata Lui și măreția și mânia Lui – toate sunt pentru a-l desăvârși pe om. Tot ceea ce face Dumnezeu astăzi și firea dreaptă pe care El o face clară în voi – totul este pentru a-l desăvârși pe om. Astfel este dragostea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"

61. Fie că Dumnezeu judecă omul, fie că îl blestemă, ambele îl fac pe om desăvârșit: ambele sunt făcute pentru a desăvârși ceea ce este impur în om. Prin aceste mijloace, omul este rafinat, iar ceea ce lipsește în om este desăvârșit prin cuvintele și lucrarea Lui. Fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu – fie că sunt cuvinte dure ori judecată sau mustrare – îl face pe om desăvârșit și este absolut potrivit. Niciodată de-a lungul veacurilor Dumnezeu nu a făcut lucrare ca aceasta; astăzi, El lucrează în voi astfel încât să-I apreciați înțelepciunea. Deși ați îndurat ceva suferință în voi, inimile voastre se simt statornice și în pace; este o binecuvântare pentru voi să vă puteți bucura de această etapă a lucrării lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce sunteți capabili să dobândiți în viitor, tot ceea ce vedeți astăzi în voi din lucrarea lui Dumnezeu este dragoste. Dacă omul nu experimentează judecata și rafinarea lui Dumnezeu, acțiunile și ardoarea lui vor rămâne

întotdeauna la un nivel de suprafață, iar firea lui va rămâne întotdeauna neschimbată. Înseamnă aceasta că ați fost câștigați de Dumnezeu? Astăzi, deși există încă multă aroganță și îngâmfare în om, firea omului este mult mai stabilă decât înainte. Dumnezeu Se ocupă de tine pentru a te mântui și, deși ai putea simți o oarecare durere la acel moment, va veni ziua când se produce o schimbare în firea ta. În acel moment, te vei uita înapoi și vei vedea cât de înțeleaptă este lucrarea lui Dumnezeu și, în acel moment, vei putea înțelege cu adevărat voia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

62. Lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se lepede de Satana, să se lepede de vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Toate aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are impact direct asupra sorții lor și este menită să rănească inimile lor pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască și înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și să cunoască această omenire coruptă de Satana. Cu cât are parte de mai multă mustrare și judecată de acest fel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță nu are habar că se zbate în abisul morții; cum oare ar putea să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? Cum oare ar putea să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? Cum oare ar putea să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și

cum oare ar putea să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul experimentează fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și este practic nepăsătoare. Omenirea este atât de decăzută! Cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare, oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare și abia atunci inimile voastre de gheață se vor deștepta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

63. Ar trebui să știi că desăvârșirea, completarea și câștigarea oamenilor de către Dumnezeu nu aduc decât săbii și lovituri asupra trupului lor, cât și suferințe nesfârșite, arderea focului, judecată nemiloasă, mustrare și blesteme, precum și încercări infinite. Aceasta este povestea lăuntrică și acesta e adevărul lucrării de gestionare a omului. Totuși, toate aceste lucruri sunt îndreptate spre trupul omului și toate săgețile ostilității sunt nemilos țintite spre trupul omului (căci omul este nevinovat). Toate acestea sunt pentru slava și mărturia Sa și pentru gestionarea Sa. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea Lui nu este numai pentru binele omenirii, ci și pentru întregul plan și pentru a-Și împlini voia inițială de când a creat omenirea. Prin urmare, probabil nouăzeci la sută din ceea ce experimentează omul implică suferințe și încercări de foc, dar zilele dulci și fericite după care a tânjit trupul omului sunt foarte puține sau chiar deloc.

Cu atât mai puțin e omul în stare să se bucure de clipele fericite în trup, petrecând momente frumoase cu Dumnezeu. Trupul este murdar, așadar, ceea ce vede trupul omului sau de ce se bucură nu este altceva decât mustrarea lui Dumnezeu, pe care omul o consideră nefavorabilă, de parcă ar fi lipsită de rațiune normală. Acest lucru se datorează faptului că El Își va manifesta firea dreaptă, care nu este plăcută omului, nu tolerează ofensele omului și îi detestă pe vrăjmași. Dumnezeu Își dezvăluie fățiș întreaga fire prin toate mijloacele necesare, încheind astfel lucrarea luptei Sale de șase mii de ani cu Satana – lucrarea de mântuire a întregii omeniri și de distrugere a Satanei de demult!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scopul gestionării omenirii"

64. Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană

mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să se ducă la sfatul celor răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care nu sunt calificați nici măcar să facă servicii. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

(I) Cuvinte despre dezvăluirea modului în care Satana corupe omenirea

65. Adam și Eva creați de Dumnezeu la început erau oameni sfinți, adică, în timp ce erau în Grădina din Eden ei erau sfinți, neîntinați de murdărie. De asemenea, ei erau credincioși lui Iahve și nu știau nimic de trădarea lui Iahve. Aceasta este deoarece erau fără tulburarea influenței Satanei, erau fără otrava Satanei și erau cei mai puri din toată omenirea. Ei trăiau în Grădina Edenului, fără a fi pângăriți de nicio murdărie, fără a fi stăpâniți de trup și adorându-L pe Iahve. Mai târziu, când au fost ispitiți de Satana, ei aveau otrava șarpelui și dorința de a-L trăda pe Iahve și ei trăiau sub influența Satanei. La început, ei erau sfinți și Îl preamăreau pe Iahve; doar în acest fel erau ei umani. Mai târziu, după ce au fost ispitiți de Satana, ei au mâncat fructul pomului cunoașterii binelui și răului și au trăit sub influența Satanei. Ei au fost treptat corupți de Satana și au pierdut imaginea inițială a omului. La început, omul avea suflarea de viață a lui Iahve și nu era deloc neascultător și nu avea nicio răutate în inima sa. La acea vreme, omul era cu adevărat uman. După ce a fost corupt de Satana, omul a devenit o fiară. Gândurile sale erau pline de răutate și murdărie, fără bunătate sau sfințenie. Nu este acesta Satana?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

66. Din momentul în care omul a început să aibă științele sociale, mintea sa a fost ocupată de știință și cunoaștere. Apoi, știința și cunoașterea au devenit instrumente pentru guvernarea omenirii și nu a mai rămas suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. O lume în inima omului fără loc pentru

Dumnezeu este întunecată, goală și fără speranță. Și astfel au apărut mulți oameni de știință, istorici și politicieni care și-au exprimat teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contravin adevărului că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inima și mintea omului. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul devin tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției devin tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei. Omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile… Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și plănuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană este din ce în ce mai puțin capabilă să se conformeze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât persoanele care au plecat. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința, cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul – toate aceasta sunt doar un răgaz temporar. Chiar și cu aceste lucruri, omul va păcătui inevitabil și va deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Deoarece omul a fost creat

de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință. Omul va trăi într-o stare permanentă de frică, nu va ști cum să facă față viitorului omenirii și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul va ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii. Și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

67. Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei, insuportabil de murdar, unde suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate,[1] fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie.[2] Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi scoate amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al

fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, L-au disprețuit de mult timp pe Dumnezeu, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! Cine a îmbrățișat lucrarea lui Dumnezeu? Cine a renunțat la viața sa, ori și-a vărsat sângele pentru lucrarea lui Dumnezeu? Generație după generație, de la părinți la copii, omul înrobit L-a înrobit necuviincios pe Dumnezeu – cum ar putea asta să nu incite la furie? Mii de ani de ură sunt concentrați în inimă, milenii de păcătuire sunt gravate în inimă – cum ar putea asta să nu inspire dezgust? Răzbună-L pe Dumnezeu, nimicește-I complet dușmanul, nu-i mai permite să alerge ca turbatul și nu-i mai permite să stârnească atâtea necazuri câte are el chef! Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile, a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui demon și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra

durerii și să întoarcă spatele acestui diavol bătrân și malefic. De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu? De ce să nu-I permiți lui Dumnezeu să colinde în voie pe pământul pe care El l-a creat? De ce să-L hăituiești pe Dumnezeu până când nu mai are unde să-Și odihnească al Său cap? Unde este căldura dintre oameni? Unde este primirea călduroasă dintre oameni? De ce să-I produci un asemenea chin disperat lui Dumnezeu? De ce să-L faci pe Dumnezeu să strige iar și iar? De ce să-L forțezi pe Dumnezeu să-Și facă griji pentru Fiul Lui iubit? În această societate întunecată, de ce nefericiții ei câini de pază nu-I permit lui Dumnezeu să vină în voie și să meargă prin lumea pe care El a creat-o? De ce nu înțelege omul, omul care a trăit în durere și suferință? De dragul vostru, Dumnezeu a îndurat o mare suferință, cu mare durere vi L-a oferit vouă pe iubitul Lui Fiu, sânge din sângele Lui – atunci de ce încă vă faceți că nu vedeți? În ochii tuturor, respingeți venirea lui Dumnezeu și Îi refuzați prietenia lui Dumnezeu. De ce sunteți atât de lipsiți de scrupule? Sunteți dispuși să îndurați nedreptăți într-o asemenea societate întunecată? De ce, în loc să vă umpleți burțile cu milenii de vrăjmășie, vă îndopați cu „rahatul” regelui diavolilor?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”

68. De sus în jos și de la început până la sfârșit, Satana a deranjat lucrarea lui Dumnezeu și a acționat în dezacord cu El. Toate vorbele despre moștenirea culturală antică, cunoștințele valoroase ale culturii antice, învățăturile taoismului și confucianismului, clasicii confucianiști și

ritualurile feudale au dus omul în iad. Știința și tehnologia moderne avansate, precum și industria, agricultura și afacerile dezvoltate nu pot fi văzute nicăieri. Mai degrabă, ele subliniază pur și simplu riturile feudale propagate de vechile „maimuțe” pentru a perturba, a se opune și a distruge în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu. Nu numai că a mâhnit omul până în ziua de astăzi, dar vrea să-l mistuie[3] complet. Învățătura codului feudal de etică și transmiterea cunoașterii culturii antice au contaminat mult timp omul și l-au transformat în diavoli mari și mici. Sunt puțini care L-ar primi cu ușurință pe Dumnezeu și ar întâmpina cu bucurie venirea lui Dumnezeu. Fața omului este plină de crimă și, în toate locurile, moartea este în aer. Ei caută să-L alunge pe Dumnezeu din acest ținut; cu cuțite și săbii în mână, se aranjează în formațiune de luptă pentru a-L nimici pe Dumnezeu. Idolii sunt răspândiți în tot ținutul diavolului, unde omul este în mod constant învățat că nu există Dumnezeu. Pe deasupra acestui ținut pătrunde un miros dezgustător de hârtie arsă și tămâie atât de gros, încât este sufocant. Pare să fie mirosul de nămol ce plutește când șarpele se învârte și se încolăcește și este de ajuns încât omul nu se poate stăpâni să nu vomite. În afară de aceasta, pot fi auziți cu ușurință demoni răi cântând scripturi. Acest sunet pare să vină de departe din iad, iar omul nu poate decât să simtă o răceală pe şira spinării. În tot acest ținut sunt împrăștiați idoli, în toate culorile curcubeului, transformând ținutul într-o lume a încântărilor senzuale, în timp ce împăratul diavolilor tot rânjește malițios, ca și cum uneltirea sa rea a reușit. Între timp, omul este complet neștiutor de acest lucru, nici nu știe omul că diavolul l-a corupt deja într-o asemenea măsură încât a devenit fără rațiune și învins. Acesta dorește să distrugă tot ce este al lui Dumnezeu dintr-o singură suflare, să-L pângărească și să-L ucidă din nou și încearcă să-I distrugă și să-I tulbure lucrarea. Cum I-ar putea acesta permite lui Dumnezeu să aibă un statut egal? Cum poate acesta îngădui ca Dumnezeu

„să se amestece” în lucrarea sa printre oamenii de pe pământ? Cum poate acesta să-I permită lui Dumnezeu să-i demaște fața sa odioasă? Cum Îi poate permite lui Dumnezeu să-i perturbe lucrarea? Cum ar putea acest diavol, care fumegă de furie, să-I permită lui Dumnezeu să aibă control asupra curții sale imperiale pe pământ? Cum ar putea el recunoaște de bunăvoie înfrângerea? Înfățișarea odioasă a acestuia a fost dezvăluită pentru ceea ce este ea, de aceea se constată că nu se știe dacă să se râdă sau să se plângă, și este cu adevărat dificil să se vorbească despre aceasta. Oare nu este aceasta esența lui? Cu un suflet urât, el crede totuși că este incredibil de frumos. Această bandă de complici![4] Ei coboară în tărâmul muritorilor ca să se răsfețe cu plăceri, să facă zarvă și să ațâțe lucrurile atât de mult încât lumea devine un loc nestatornic și schimbător în inima omului, iar ei s-au jucat atât de mult cu omul încât înfățișarea lui a devenit cea a unei bestii inumane de pe câmp, extrem de urâte, și din care s-a pierdut ultima fărâmă din omul sfânt original. Mai mult, ei chiar doresc să-și însușească puterea suverană pe pământ. Ei împiedică lucrarea lui Dumnezeu atât de mult încât ea de-abia poate să se clintească și îl închid pe om ca în spatele unor ziduri de cupru și oțel. Săvârșind atâtea păcate și provocând atât de multe necazuri, cum ar putea ei să spere la altceva decât să aștepte mustrarea? Demonii și duhurile rele au alergat înnebuniţi de furie pe pământ și au oprit voința și efortul conștiincios ale lui Dumnezeu, făcându-le de nepătruns. Ce păcat mortal! Cum ar putea Dumnezeu să nu fie nerăbdător? Cum ar putea Dumnezeu să nu se simtă înfuriat? Ei cauzează obstacole dureroase și se opun lucrării lui Dumnezeu. Prea rebeli!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

69. Cunoașterea culturii și istoriei antice de câteva mii de ani a închis gândirea, noțiunile și perspectiva mentală a omului atât de strâns, încât să fie de nepătruns și non-biodegradabile.[5] Omul trăiește la nivelul al

optsprezecelea al iadului, ca și cum ar fi fost alungat de Dumnezeu în temnițe ca să nu vadă niciodată lumina. Gândirea feudală l-a oprimat pe om astfel încât acesta poate cu greu respira și se sufocă. Ei nu au nici cea mai mică putere să reziste și doar îndură și îndură în tăcere… Nimeni nu a îndrăznit niciodată să lupte sau să apere dreptatea și justiția; ei pur și simplu trăiesc o viață, cu nimic mai bună decât cea a unui animal, sub abuzul și asaltul eticilor feudale, an după an, zi după zi. Omul nu s-a gândit niciodată să-L caute pe Dumnezeu pentru a se bucura de fericire pe pământ. Este ca și cum omul ar fi fost înfrânt, ca frunzele căzute ale toamnei, uscate și ruginii. Omul și-a pierdut de mult memoria și trăiește neajutorat în iad prin numele lumii umane, așteptând venirea zilei de pe urmă, astfel încât să poată să piară împreună cu iadul, ca și când ziua de pe urmă după care tânjesc ei este ziua în care se vor bucura de pace odihnitoare. Etica feudală a luat viața omului în „Infern”, astfel încât omul este chiar mai puțin abil să reziste. Diferite tipuri de opresiune l-au forțat pe om să cadă treptat mai adânc în Infern și mai departe de Dumnezeu. Acum, Dumnezeu este complet străin pentru om, iar omul încă se grăbește să-L evite când se întâlnesc. Omul nu-I acordă atenție și Îl izolează ca și cum nu L-ar fi cunoscut sau văzut niciodată mai înainte. Dumnezeu aşteaptă pe parcursul lungii călătorii a vieții umane, dar nu Și-a azvârlit niciodată furia de nestăpânit către om. El doar a așteptat în tăcere ca omul să se pocăiască și să o ia de la început. Dumnezeu a venit de mult timp în lumea umană și îndură aceeași suferință ca omul. El a trăit cu omul timp de mulți ani și nimeni nu I-a descoperit existența. Dumnezeu doar îndură în tăcere nefericirea meschinăriei din lumea umană în timp ce îndeplinește lucrarea pe care a adus-o cu El. El a îndurat pentru voia lui Dumnezeu Tatăl și nevoile omenirii, suferind o durere pe care omul nu a mai experimentat-o niciodată înainte. Înaintea omului, El a slujit în tăcere și S-a smerit de dragul voii lui Dumnezeu Tatăl

și pentru nevoile omenirii. Cunoașterea culturii antice i-a furat omului în tăcere prezența lui Dumnezeu și l-a predat pe om împăratului diavolilor și fiilor acestuia. Cele Patru cărți și Cinci Clasici[a] au purtat gândirea și conceptele omului într-o altă epocă de revoltă, făcându-l pe om să se închine în continuare celor care au scris Cărțile și Clasicii, promovându-și noțiunile despre Dumnezeu. Împăratul diavolilor L-a alungat fără milă pe Dumnezeu din inima omului, fără ca oamenii să-și dea seama, în timp ce el a preluat cu bucurie inima omului. De-atunci, omul a fost posedat de un suflet urât și rău, cu fața împăratului diavolilor. O ură față de Dumnezeu le-a umplut piepturile, iar răutatea împăratului diavolilor s-a răspândit în om zi de zi, până când omul a fost complet mistuit. Omul nu a mai avut niciun strop de libertate și nu a fost în stare să se elibereze din încurcăturile cu împăratul diavolilor. Nu a putut decât să se lase luat prizonier pe loc, să se predea și să se supună în prezența acestuia. Cu mult timp în urmă, el a plantat sămânța tumorii ateismului în inima tânără a omului, învățându-l erezii, cum ar fi „învățați din știință și tehnologie, înțelegeți cele Patru Modernizări, nu există niciun Dumnezeu în lume”. Nu doar atât, a proclamat în repetate rânduri „Să construim o țară frumoasă prin munca noastră sârguincioasă”, cerând tuturor să fie pregătiți din copilărie să-și slujească țara. Omul a fost adus în mod inconștient înaintea lui și el și-a asumat fără ezitare meritul (referindu-se la Dumnezeu care ţine toată omenirea în mâinile Sale). Niciodată nu a avut vreun sentiment de rușine. Mai mult, a capturat fără rușine poporul lui Dumnezeu în casa proprie, în timp ce a sărit ca un șoarece pe masă și l-a făcut pe om să i se închine ca unui Dumnezeu. Un astfel de răufăcător deznădăjduit este el! El strigă astfel de vorbe răutăcioase, scandaloase: „Nu există niciun Dumnezeu în lume. Vântul se datorează legilor naturale; ploaia este umiditate care se condensează și cade în picături pe pământ; un cutremur este zguduirea

suprafeței pământului datorită schimbărilor geologice; seceta se datorează uscăciunii din aer provocate de distrugerea nucleonică de pe suprafața soarelui. Acestea sunt fenomene naturale. Care parte este o acțiune a lui Dumnezeu?” Sunt unii care chiar strigă declarații precum următoarea, declarații care n-ar trebui glăsuite: „Omul a evoluat din maimuțe în trecutul îndepărtat, iar lumea de astăzi provine dintr-o succesiune de societăți primitive, începând cu aproximativ un eon în urmă. Poporul hotărăşte dacă o ţară înfloreşte sau cade.” În spate, omul îl atârnă cu susul în jos pe pereți și îl pune pe mese pentru a fi venerat și a i se închina. În timp ce acesta strigă: „Nu există Dumnezeu”, se consideră drept Dumnezeu, împingându-L, neînduplecat, pe Dumnezeu dincolo de marginile pământului. Stă în locul lui Dumnezeu și acționează ca împărat al diavolilor. Este complet absurd! Aceasta face ca o persoană să fie mistuită de o ură otrăvitoare. Se pare că Dumnezeu este dușmanul acestuia sub jurământ și că împăcarea cu Dumnezeu este imposibilă. Acesta plănuiește să-L alunge pe Dumnezeu în timp ce rămâne nepedepsit și liber.[6] Un astfel de împărat al diavolilor este el! Cum am putea să-i tolerăm existența? Nu se va odihni până când nu a deranjat lucrarea lui Dumnezeu și l-a lăsat în zdrențe și complet rușinat,[7] ca și cum vrea să se împotrivească lui Dumnezeu până la sfârșit, până când ori va muri peștele, ori se va rupe năvodul. El se opune în mod intenționat lui Dumnezeu și se tot apropie. Fața odioasă i-a fost de mult complet demascată și acum este zdrobită și bătută,[8] într-o stare groaznică, totuși nu se domolește în ura față de Dumnezeu, ca și cum dorește să-L fi putut devora în întregime pe Dumnezeu într-o singură înghițitură, pentru a-i ușura ura din inimă. Cum am putea să-l tolerăm, acest dușman urât al lui Dumnezeu! Doar distrugerea și exterminarea completă a acestuia vor aduce împlinirea dorinței vieții noastre. Cum poate fi lăsat să fie de nestăpânit? El l-a corupt pe om într-o asemenea măsură, încât omul nu cunoaște cerul-

soare și devine insensibil și limitat. Omul a pierdut rațiunea umană normală. De ce să nu oferim întreaga noastră ființă pentru a-l distruge și arde ca să eliminăm teama de pericol care rămâne și pentru a permite ca lucrarea lui Dumnezeu să ajungă mai devreme la strălucirea nemaivăzută? Această bandă de nemernici a venit printre oameni și a provocat totală neliniște și tulburare. Ei i-au adus pe toți oamenii la marginea unei prăpăstii, planificând în secret să-i împingă în jos pentru a fi zdrobiți în bucăți și pentru a le devora cadavrele. Ei speră în zadar să întrerupă planul lui Dumnezeu și să concureze cu Dumnezeu într-un joc de noroc cu șanse mici.[9] Acest lucru nu este deloc ușor! Crucea este pregătită, la urma urmei, pentru împăratul diavolilor care se face vinovat de cele mai groaznice nelegiuiri. Dumnezeu nu aparține crucii și i-a lăsat-o deja diavolului. Dumnezeu a învins cu mult timp în urmă și nu mai simte tristețe pentru păcatele omenirii. El va aduce mântuire întregii omeniri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

70. În așa-numita cunoaștere a omului, Satana a impregnat destul de mult din filosofia vieții și gândirii sale. Și, în timp ce face acest lucru, Satana îi permite omului să-i adopte gândirea, filosofia și punctele de vedere, astfel încât acesta să poată să nege existența lui Dumnezeu, să-I nege stăpânirea asupra tuturor lucrurilor și asupra soartei omului. Deci, în timp ce studiile omului progresează și el dobândește mai multă cunoaștere, simte că existența lui Dumnezeu devine nedeslușită și s-ar putea chiar să nu mai simtă că El există. De vreme ce Satana a adăugat puncte de vedere, noțiuni și gânduri în mintea omului, oare în timpul acestui proces nu este omul corupt? (Ba da.) Pe ce-și bazează acum omul viața? Oare depinde el într-adevăr de această cunoaștere? Nu; omul își bazează viața pe gândurile, viziunile și filosofiile Satanei care sunt ascunse în această cunoaștere. Aici

apare partea esențială a coruperii omului de către Satana; este atât scopul, cât și metoda lui de corupere a omului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

71. În timpul dobândirii de către om a cunoștințelor, Satana folosește tot felul de metode, fie că este vorba de relatarea istorisirilor, de a le da pur și simplu o anumită cunoștință sau de a le permite să-și satisfacă dorințele sau ambițiile. Pe ce drum vrea Satana să te conducă? Oamenii cred că nu este nimic în neregulă cu dobândirea cunoștințelor, că este ceva întru totul natural. Ca să facă să sune atrăgător, să încurajezi idealuri înalte sau să ai ambiții înseamnă să ai aspirații, iar aceasta ar trebui să fie calea cea dreaptă în viață. Nu este oare o modalitate mai glorioasă ca oamenii să trăiască astfel, dacă își pot realiza propriile idealuri sau pot avea o carieră de succes? Făcând aceste lucruri, nu numai că ne onorăm strămoșii, ci avem și șansa de a lăsa o urmă în istorie – nu este acesta un lucru bun? Acesta este un lucru bun în ochii oamenilor din lume, iar, pentru ei, acest lucru ar trebui să fie cuvenit și pozitiv. Totuși Satana, cu motivele lui sinistre, duce oamenii pe un astfel de drum și asta-i tot? Cu siguranță, nu. De fapt, indiferent de cât de înalte sunt idealurile omului, cât de realiste sau de cuvenite pot fi dorințele lui, tot ceea ce omul dorește să realizeze, tot ceea ce caută el este strâns legat de două cuvinte. Aceste două cuvinte sunt de o importanță vitală pentru viața fiecărei persoane și sunt lucruri pe care Satana intenționează să le insufle în om. Care sunt aceste două cuvinte? Sunt „faimă” și „câștig”. Satana folosește o metodă foarte subtilă, o metodă foarte mult în acord cu noțiunile oamenilor, care nu este deloc radicală, prin care îi face pe oameni să accepte pe neștiute modul lui de viață, regulile lui de trai, și să-și stabilească obiectivele și direcția în viață și, făcând astfel, ei ajung, fără să-și dea seama, și să aibă ambiții de viață. Indiferent cât de grandioase ar putea să pară aceste ambiții de viață, ele sunt legate

inextricabil de „faimă” și de „câștig”. Tot ceea ce persoanele importante sau faimoase – de fapt toți oamenii – urmează în viață are legătură doar cu aceste două cuvinte: „faimă” și „câștig”. Oamenii cred că, odată ce au faimă și câștig, ei pot apoi să le valorifice ca să se bucure de statut înalt, de bogăție mare și să se bucure de viață. Ei cred că faima și câștigul sunt un gen de capital pe care îl pot folosi ca să obțină o viață de căutare a plăcerii și de desfătare nesăbuită a trupului. De dragul acestei faime și al acestui câștig la care râvnesc atât, oamenii, de bună voie, totuși fără să știe, îi predau Satanei trupurile și mințile lor, tot ceea ce au, viitorul și destinele lor. Ei fac astfel fără niciun moment de ezitare, ignorând întotdeauna nevoia de a recupera tot ceea ce au predat. Oare pot oamenii să mai păstreze vreun control asupra lor înșiși odată ce s-au refugiat astfel în Satana și i-au devenit loiali? Cu siguranță, nu. Ei sunt controlați complet și total de Satana. S-au scufundat complet și total într-o mlaștină și nu se pot elibera. Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune. Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și câștigul este prea mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat? Unii oameni vor spune că însușirea cunoștințelor nu este altceva decât citirea cărților sau învățarea câtorva lucruri pe care încă nu le cunosc, astfel încât să nu fie demodați sau să nu fie lăsați în urmă de lume. Cunoștințele sunt însușite doar pentru ca ei să poată pune mâncare pe masă, pentru propriul lor viitor sau pentru a asigura necesitățile de bază. Există cineva care ar îndura un deceniu de studiu intens doar pentru necesitățile de bază, doar pentru a soluționa problema alimentelor? Nu, nu există astfel de oameni. Deci, de ce un om suferă aceste greutăți toți acești ani? Pentru faimă și câștig. Faima și câștigul îl așteaptă în zare, îl cheamă,

iar el crede că numai prin propria sârguință, prin greutăți și luptă poate să urmeze drumul ce-l va conduce să dobândească faimă și câștig. O astfel de persoană trebuie să sufere aceste greutăți pentru propria cale viitoare, pentru bucuria sa viitoare și pentru a câștiga o viață mai bună. Ce este oare această cunoaștere – puteți să-Mi spuneți? Nu este vorba de reguli de viață întipărite în oameni, învățate de la Satana în cursul însușirii cunoștințelor? Nu sunt „idealurile înalte” ale vieții insuflate în om de către Satana? Luați, de exemplu, ideile oamenilor de seamă, integritatea celor faimoși sau spiritul curajos al figurilor eroice, sau luați cavaleria și bunătatea protagoniștilor și a spadasinilor din romanele de arte marțiale – nu sunt toate acestea căi prin care Satana insuflă aceste idealuri? (Ba da, sunt.) Aceste idei influențează o generație după alta, iar oamenii fiecărei generații sunt făcuți să accepte aceste idei, să trăiască pentru ele și să le urmărească la nesfârșit. Acesta este modul, canalul prin care Satana folosește cunoașterea pentru a-l corupe pe om. Deci, după ce Satana i-a condus pe oameni spre acest drum, mai este posibil ca ei să I se închine lui Dumnezeu? Cunoașterea și gândirea insuflate în om de către Satana conțin vreo urmă de închinare în fața lui Dumnezeu? Dețin ele ceva care să aparțină adevărului? Conțin ele ceva din teama de Dumnezeu și din ferirea de rău? (Nu, nu conțin.)

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

72. câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De

dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei. Privind acum la acțiunile Satanei, nu sunt întru totul demne de dispreț motivele sale sinistre? Poate că astăzi încă nu puteți percepe motivele lui sinistre, deoarece credeți că nu se poate trăi fără faimă și câștig. Credeți că, dacă oamenii lasă în urmă faima și câștigul, atunci nu vor mai putea să vadă calea înainte, nu vor mai putea să-și atingă obiectivele, iar viitorul le va deveni întunecat, palid și mohorât. Dar, încet, veți recunoaște cu toții într-o zi că faima și câștigul sunt cătușe monstruoase pe care Satana le folosește pentru a-l lega pe om. Când va sosi acea zi, te vei împotrivi complet controlului Satanei și lanțurilor pe care el le folosește pentru a te lega. Când va veni vremea să-ți dorești să te debarasezi de toate lucrurile pe care ți le-a insuflat Satana, atunci vei curma legătura cu Satana și vei detesta cu adevărat tot ceea ce ți-a adus Satana. Numai atunci omenirea va avea o dragoste și o dorință reală pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

73. Știința doar le permite oamenilor să vadă obiectele din lumea fizică și satisface curiozitatea acestora, dar nu le poate permite să vadă legile prin care Dumnezeu stăpânește peste toate lucrurile. Omul pare să găsească răspunsuri în știință, dar acestea sunt enigmatice și oferă doar satisfacție temporară, o satisfacție care servește doar la îngrădirea inimii omului în lumea materială. Omul simte că a primit răspunsuri de la știință, deci, indiferent ce problemă se ivește, el își folosește părerile științifice drept bază pentru a dovedi sau accepta acea chestiune. Inima omului devine posedată și sedusă de știință până în punctul în care pe om nu-l mai interesează să-L cunoască pe Dumnezeu, să I se închine și să creadă că toate lucrurile vin de la El, și că omul de la El ar trebui să caute răspunsuri.

Nu este așa? Cu cât o persoană crede mai mult în știință, cu atât devine mai absurdă, crezând că totul are o soluție științifică și că cercetarea poate rezolva orice. Ei nu-L caută pe Dumnezeu și nu cred că El există; chiar și unii oameni care L-au urmat mulți ani vor merge să cerceteze bacteriile dintr-un capriciu sau vor căuta unele informații pentru a răspunde la o problemă. Asemenea oameni nu iau în considerare problemele din perspectiva adevărului și, în majoritatea cazurilor, vor să se bazeze pe opinii, cunoștințe sau soluții științifice pentru rezolvarea problemelor; ei nu se bazează pe Dumnezeu și nu Îl caută. Oare astfel de oameni Îl au pe Dumnezeu în inima lor? (Nu.) Există chiar și unii oameni care doresc să-L cerceteze pe Dumnezeu în același mod în care studiază știința. De exemplu, există mulți experți religioși care s-au dus în muntele pe care a venit arca să se odihnească și, astfel, au dovedit existența arcei. Au văzut-o, însă nu văd existența lui Dumnezeu în apariția arcei. Ei cred doar în povestiri și istorie; acesta este rezultatul cercetării lor științifice și al studierii lumii materiale. Dacă vei cerceta lucruri materiale, fie că este vorba despre microbiologie, astronomie sau geografie, nu vei găsi niciodată un rezultat care să determine că există Dumnezeu sau că El este suveran asupra tuturor lucrurilor. Deci, ce face știința pentru om? Nu îl îndepărtează de Dumnezeu? Nu-i face pe oameni să-L studieze pe Dumnezeu? Nu-i face pe oameni să se îndoiască mai mult de existența Sa? (Ba da.) Deci, cum vrea Satana să folosească știința pentru a corupe omul? Oare nu vrea Satana să folosească concluzii științifice pentru a-i înșela și a-i face insensibili pe oameni și să folosească răspunsuri ambigue pentru a se agăța de inima lor, astfel încât ei să nu-L caute pe Dumnezeu și să nu creadă în existența Lui? (Ba da.) Așadar, de aceea spun că știința este una dintre căile prin care Satana corupe oamenii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

74. Satana a fabricat și inventat multe povești sau povestiri populare ce apar în cărțile de istorie, lăsând oamenii cu impresii profunde despre cultura tradițională și figurile superstițioase. De exemplu, în China există „Cei opt nemuritori care traversează marea”, „Călătorie spre vest”, „Împăratul de jad”, „Nezha îl cucerește pe Regele Dragon” și „Învestitura zeilor”. Nu au devenit acestea profund înrădăcinate în mințile oamenilor? Chiar dacă unii dintre voi nu cunosc toate detaliile, tot cunoașteți povestirile generale, iar acest conținut general se lipește în inima și în mintea ta, astfel încât nu poți să-l uiți. Acestea sunt diverse idei sau legende pe care Satana le-a pregătit pentru om de multă vreme și care au difuzate în diferite momente. Aceste lucruri dăunează și erodează direct sufletele oamenilor și pun oamenii sub o vrajă după alta. Aceasta înseamnă că, odată ce ai acceptat astfel de cultură tradițională, povestiri sau lucruri superstițioase, odată ce sunt stabilite în mintea ta și odată ce acestea sunt blocate în inima ta, atunci este ca și cum ai fi vrăjit – devii implicat și influențat de aceste capcane culturale, de aceste idei și povești tradiționale. Ele îți influențează viața, concepția asupra vieții și judecata asupra lucrurilor. Chiar mai mult, îți influențează căutarea adevăratului drum al vieții: aceasta este într-adevăr o vrajă rea. Oricât ai încerca, nu poți scăpa de ele; le tai, dar nu le poți reteza; le bați, dar nu le poți suprima. În plus, după ce oamenii sunt puși, fără să știe, sub o astfel de vrajă, ei încep să se închine pe neștiute Satanei, alimentând imaginea acestuia în inimile lor. Cu alte cuvinte, l-au instalat pe Satana ca idol al lor, un obiect la care să se închine și la care să privească, chiar mergând atât de departe încât să-l considere drept Dumnezeu. Fără știre, aceste lucruri sunt în inima oamenilor, controlându-le cuvintele și faptele. În plus, consideri întâi că aceste povestiri și legende sunt false, dar apoi, fără să știi, le recunoști existența, făcându-le figuri reale și transformându-le în obiecte reale, existente. În necunoașterea ta, primești subconștient aceste idei și

existența acestor lucruri. Tot în mod inconștient, îi primești și pe diavoli, pe Satana și pe idoli în propria ta casă și în inima ta – aceasta este într-adevăr o vrajă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI"

75. Activitățile superstițioase în care se implică oamenii sunt ceea ce Dumnezeu urăște cel mai mult, dar mulți oameni nu sunt încă în stare să renunțe la ele, gândindu-se că aceste activități superstițioase urmează să fie decretate de Dumnezeu și, chiar și astăzi, trebuie încă să se lepede complet de ele. Astfel de lucruri, ca aranjamentele pe care tinerii le fac pentru ospățul de nuntă și trusourile mireselor; darurile de bani, banchetele și modalitățile similare cu care sunt celebrate ocaziile fericite; formulele antice care au fost transmise; toate activitățile superstițioase fără sens, care se desfășoară în numele morților și al ritualurilor lor: acestea sunt chiar mai detestabile pentru Dumnezeu. Chiar și ziua de închinare (inclusiv Sabatul, așa cum este respectat de lumea religioasă) este detestabilă pentru El; iar relațiile sociale și interacțiunile lumești dintre oameni sunt cu atât mai mult disprețuite și respinse de către Dumnezeu. Chiar și Festivalul de Primăvară și Ziua de Crăciun, care sunt cunoscute de toată lumea, nu sunt decretate de Dumnezeu, să nu mai vorbim de jucăriile și decorațiunile pentru aceste sărbători festive, cum ar fi cupletele, pocnitorile, felinarele, Sfânta Împărtășanie, cadourile de Crăciun și festivitățile de Crăciun – nu sunt ele idoli în mintea oamenilor? Ruperea pâinii de Sabat, vinul și inul subțire sunt idoli chiar mai indubitabili. Toate zilele de festivitate tradițională, populare în China, cum ar fi Ziua ridicării Capetelor Dragonului, Festivalul bărcilor-dragon, Festivalul de la jumătatea toamnei, Festivalul Laba și Ziua de Anul Nou, precum și festivalurile din lumea religioasă, cum ar fi Paștele, Ziua Botezului și Ziua de Crăciun, toate aceste festivaluri nejustificate au fost aranjate și transmise, de mulți oameni, din vremuri străvechi până astăzi.

Imaginația bogată a umanității și concepția ingenioasă sunt cele care au permis să fie transmise până astăzi. Ele par să fie lipsite de defecte, dar sunt, de fapt, tertipuri pe care Satana le joacă asupra umanității. Cu cât un loc este mai aglomerat de Satane, cu cât acel loc este mai nefolosit și învechit, cu atât mai profund înrădăcinate sunt obiceiurile sale feudale. Aceste lucruri leagă strâns oamenii, nepermițând absolut niciun spațiu pentru mișcare. Multe dintre festivalurile din lumea religioasă par să afișeze o originalitate extraordinară și să creeze un pod pentru lucrarea lui Dumnezeu, dar ele sunt, de fapt, legăturile invizibile cu care Satana îi ține pe oameni de la a ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu – ele sunt toate stratagemele viclene ale Satanei. De fapt, când o etapă a lucrării lui Dumnezeu este terminată, El a distrus deja uneltele și stilul acelei vremi, fără a lăsa nicio urmă. Cu toate acestea, „credincioși devotați” continuă să se închine acelor obiecte materiale tangibile; între timp, ei încredințează subconștientului lor ceea ce are Dumnezeu, fără a studia mai departe acel lucru, părând a fi plini de dragostea de Dumnezeu când, de fapt, ei L-au împins afară din casă, acum mult timp, și l-au pus pe Satana, pe masă, să i se închine. Portretele lui Isus, Crucea, Maria, Botezul lui Isus și Cina cea de Taină – oamenii le venerează pe acestea ca pe Domnul Cerului, tot timpul strigând, în mod repetat: „Doamne, Tată ceresc”. Oare nu este totul o glumă? Până în prezent, multe expresii și practici asemănătoare, care i-au fost transmise umanității, sunt detestate de Dumnezeu; ele obstrucționează, în mod serios, calea către Dumnezeu și, în plus, creează obstacole uriașe în calea intrării umanității. Lăsând la o parte măsura în care Satana a corupt umanitatea, interiorul oamenilor este complet umplut cu lucruri precum legea lui Witness Lee, experiențele lui Lawrence, sondajele lui Watchman Nee și lucrarea lui Pavel. Dumnezeu, pur și simplu, nu are nicio cale de a lucra asupra ființelor umane, deoarece ele au, în interiorul lor, prea mult

individualism, legi, reguli, reglementări, sisteme și altele asemenea; aceste lucruri, alături de tendințele feudale superstițioase ale oamenilor, au captat și au devorat omenirea. Este ca și cum gândurile oamenilor ar fi un film interesant care povestește un basm plin de culoare, cu ființe fantastice care merg pe nori, atât de imaginativ încât să uimească oamenii, lăsându-i pe aceștia uimiți și fără cuvinte. Ca să spun adevărul, lucrarea pe care Dumnezeu vine să o facă astăzi este, în primul rând, pentru a trata și a risipi caracteristicile superstițioase ale ființelor umane și pentru a transforma complet mentalitatea lor. Lucrarea lui Dumnezeu nu a durat până astăzi datorită moștenirii transmise generațiilor de către umanitate; este lucrarea așa cum a fost inițiată personal și completată de către El, fără a fi deloc nevoie să succeadă la moștenirea unui anumit mare om spiritual sau să moștenească vreo lucrare, de natură reprezentativă, făcută de Dumnezeu, într-o altă epocă. Ființele umane nu trebuie să se preocupe de niciunul dintre aceste lucruri. Dumnezeu are astăzi un alt stil de a vorbi și de a lucra, deci, de ce ar trebui să se tulbure ființele umane? Dacă oamenii merg pe cărarea de astăzi în curentul actual, în timp ce continuă moștenirea „strămoșilor” lor, ei nu vor ajunge la destinație. Dumnezeu simte o repulsie profundă pentru acest mod particular de comportament uman, la fel cum detestă anii, lunile și zilele lumii umane.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (3)”

76. Satana îl corupe pe om este prin tendințele sociale. „Tendințele sociale” includ multe lucruri. Unii oameni spun: „Este vorba de hainele pe care le purtăm? Despre cele mai recente mode, cosmetice, coafuri și mâncare de bună calitate?” Sunt aceste lucruri considerate tendințe sociale? Ele fac parte din tendințele sociale, dar nu vom vorbi despre acestea aici. Dorim doar să vorbim despre ideile pe care le provoacă în oameni tendințele sociale, modul în care ele îi determină să se poarte în lume,

obiectivele și perspectivele de viață pe care le cauzează în oameni. Acestea sunt foarte importante; ele pot controla și influența starea mentală a omului. Aceste tendințe se ridică una după alta și au toate o influență malefică ce degenerează continuu omul, determinându-l să-și piardă conștiința, umanitatea și rațiunea, slăbindu-le din ce în ce mai mult moralul și calitatea caracterului, în măsura în care putem chiar să spunem că majoritatea oamenilor nu au acum nicio integritate, nicio umanitate și nici nu au vreo conștiință și cu atât mai puțin rațiune. Deci, ce sunt aceste tendințe? Sunt tendințe pe care nu le poți vedea cu ochiul liber. Când în lume suflă vântul unei tendințe, poate doar un număr mic de oameni sunt la curent cu ultimele noutăți, devenind cei care lansează moda. Ei încep să facă unele lucruri noi, acceptând apoi un anume tip de idee sau de perspectivă. Totuși, majoritatea oamenilor, într-o stare de inconștiență, vor fi infectați, asimilați și atrași necontenit de acest tip de tendință, până când toți, fără să știe și fără să vrea, o acceptă și sunt toți cufundați în ea și controlați de ea. Una după alta, asemenea tendințe îi fac pe oameni, care nu sunt sănătoși la corp și la minte, nu știu ce este adevărul și nu pot face diferența dintre lucrurile pozitive și cele negative, să accepte fericiți aceste tendințe, precum și viziunea de viață și valorile care vin de la Satana. Ei acceptă ceea ce le spune Satana despre cum să abordeze viața și acceptă modul de a trăi pe care Satana „îl revarsă” asupra lor și nu au nici puterea și nici capacitatea, cu atât mai puțin conștiința de a se împotrivi. […]

[…] Satana folosește aceste tendințe sociale pentru a ademeni oamenii, pas cu pas, într-un cuib de diavoli, astfel încât oamenii prinși în ele să pledeze, în necunoștință de cauză, pentru bani și dorințe materiale, pentru răutate și violență. Ce anume devine omul odată ce aceste lucruri au intrat în inima omului? Omul devine diavolul Satana! De ce? Ce înclinație psihologică există în inima omului? Ce adulează omul? Lui încep să-i placă

răutatea și violența, fără să arate nicio dragoste pentru frumusețe sau bunătate, cu atât mai puțin pentru pace. Oamenii nu sunt dornici să trăiască viața simplă a umanității normale, dar, în schimb, doresc să se bucure de statut înalt și bogăție mare, să se desfete cu plăcerile trupului, fără să cruțe niciun efort în a-și satisface propriul trup, fără nicio restricție, fără legături care să-i tragă înapoi; cu alte cuvinte, făcând tot ceea ce doresc. Deci, când omul s-a cufundat în astfel de tendințe, poate oare cunoașterea pe care ți-ai însușit-o să te ajute să te eliberezi? Poate înțelegerea ta despre cultura tradițională și superstiții să te ajute să scapi de această situație groaznică? Pot moralitatea și ceremonialurile tradiționale cunoscute omului să-l ajute să exercite înfrânarea? Luați drept exemplu „Clasicul celor trei caractere”. Îi poate ajuta pe oameni să-și scoată picioarele din nisipul mișcător al acestor tendințe? (Nu, nu poate.) În acest fel, omul devine din ce în ce mai rău, arogant, condescendent, egoist și malițios. Nu mai există nicio afecțiune între oameni, nu mai există nicio iubire între membrii familiei, nu mai există deloc înțelegere între rude și prieteni; relațiile umane au devenit caracterizate de violență. Toate persoanele vor să folosească metode violente pentru a trăi printre semenii lor; ele își acaparează propria chiverniseală folosind violența; își câștigă pozițiile și își obțin propriile profituri prin violență și folosesc căi violente și rele pentru a face orice doresc. Nu este această umanitate terifiantă? (Ba da.)

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

77. „Banii fac lumea să se învârtă” este o filosofie a Satanei și predomină în întreaga omenire, în fiecare societate umană. Ați putea spune că este o tendință deoarece a fost întipărită în inima fiecărei persoane. Încă de la început, oamenii nu au acceptat această zicală, dar apoi au acceptat-o tacit când au venit în contact cu viața reală și au început să simtă că aceste cuvinte erau de fapt adevărul. Nu este acesta un proces prin care Satana îl

corupe pe om? Poate oamenii nu înțeleg această zicală în aceeași măsură, dar fiecare o interpretează și o recunoaște la niveluri diferite, în baza lucrurilor care s-au întâmplat în jurul lor, și a experiențelor personale. Nu asta e situația? Indiferent cât de multă experiență are cineva cu această expresie, care este efectul negativ pe care îl poate avea asupra inimii cuiva? Ceva este dezvăluit prin firea umană a oamenilor din această lume, inclusiv a fiecăruia dintre voi. Cum trebuie interpretat acest lucru care se dezvăluie? Este divinizarea banilor. Este greu să scoți acest lucru din inima cuiva? Este foarte greu! Se pare că Satana l-a corupt profund pe om! Deci, după ce Satana folosește această tendință pentru a-i corupe pe oameni, cum se manifestă în ei? Credeți oare că nu ați putea supraviețui în această lume fără niciun ban, că până și o singură zi fără bani ar fi imposibilă? Statutul oamenilor se bazează pe cât de mulți bani au, ca și respectul pe care îl pretind. Spatele celor săraci este îndoit de rușine, în timp ce bogații se bucură de statutul lor înalt. Ei stau drepți și mândri, vorbind tare și trăind arogant. Ce le aduc oamenilor această zicală și această tendință? Oare nu este adevărat că mulți fac orice sacrificiu în goana după bani? Oare nu mulți își sacrifică demnitatea și integritatea căutând mai mulți bani? Mai mult decât atât, oare nu mulți oameni pierd oportunitatea de a-și îndeplini datoria și de a-L urma pe Dumnezeu, de dragul banilor? Oare nu este acest lucru o pierdere pentru oameni? (Ba da.) Nu e Satana sinistru că folosește această metodă și această zicală pentru a-l corupe pe om într-o asemenea măsură? Nu este un tertip malițios? Pe măsură ce treci de la a te opune acestei zicale populare la a o accepta în cele din urmă ca adevăr, inima ta cade întru totul în strânsoarea Satanei și, prin urmare, ajungi să trăiești, necugetat, după aceasta. În ce măsură te-a afectat această expresie? S-ar putea să cunoști adevărata cale și s-ar putea să știi adevărul, dar nu ai putere s-o urmărești. Ai putea să știi clar cum cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, însă nu ești

dispus să plătești prețul sau să suferi pentru a dobândi adevărul. În schimb, ai prefera să-ți sacrifici propriul viitor și destin pentru a te împotrivi lui Dumnezeu chiar până la sfârșit. Indiferent ce spune sau ce face El, indiferent dacă înțelegi cât de profundă și de mare este dragostea lui Dumnezeu pentru tine, ai insista cu încăpățânare să faci cum vrei și să plătești prețul pentru această zicală. Adică, această expresie îți controlează deja purtarea și gândurile, iar tu mai degrabă, ți-ai lăsa soarta controlată de aceasta decât să renunți la tot. Oare faptul că oamenii se comportă astfel, că sunt controlați și manipulați de această vorbă nu ilustrează eficiența coruperii omului de către Satana? Nu filosofia și firea coruptă a Satanei se înrădăcinează în inima ta? Dacă faci asta, oare Satana nu și-a atins scopul? (Ba da.) Vezi cum l-a corupt astfel Satana pe om? Poți simți asta? (Nu.) N-ai văzut acest lucru și nici nu l-ai simțit. Vezi răutatea Satanei aici? El îl corupe pe om în orice moment și în orice loc. Satana face imposibil ca omul să se apere de această stricăciune și-l face neajutorat în fața acesteia. Satana te face să-i accepți gândurile, punctele de vedere și lucrurile rele care vin de la el în situațiile în care ești neștiutor și nu recunoști ce ți se întâmplă. Oamenii acceptă pe deplin aceste lucruri și nu fac nicio excepție de la ele. Prețuiesc și păstrează aceste lucruri ca pe o comoară, le permit să-i manipuleze și să se joace cu ei; acesta este modul prin care coruperea omului de către Satana devine din ce în ce mai profundă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

78. Există șase trucuri primare pe care Satana le folosește pentru a corupe omul.

Primul este controlul și constrângerea. Adică, Satana va face tot posibilul pentru a prelua controlul inimii tale. Ce înseamnă „constrângere”? Înseamnă folosirea amenințărilor și a tacticilor puternice pentru a te face să asculți de el, făcându-te să te gândești la consecințe, în cazul în care nu ești

ascultător. Îți este frică și nu îndrăznești să-l sfidezi, astfel că, după aceea, i te supui.

Al doilea este înșelarea și păcălirea. Ce implică „înșelarea și păcălirea”? Satana inventează niște povești și minciuni, păcălindu-te să le crezi. Nu-ți spune niciodată că omul a fost creat de Dumnezeu, dar nici nu-ți spune direct că tu n-ai fost făcut de Dumnezeu. Nu folosește deloc cuvântul „Dumnezeu”, ci folosește, în schimb, altceva ca înlocuitor, folosind acest lucru pentru a te înșela, astfel încât tu, practic, să nu ai nicio idee despre existența lui Dumnezeu. Această „păcăleală” include, desigur, multe aspecte, nu doar pe acesta.

Al treilea este îndoctrinarea cu forța. Cu ce sunt oamenii îndoctrinați cu forța? Este îndoctrinarea cu forța făcută prin alegerea omului? Este făcută cu consimțământul lui? (Nu.) Chiar dacă nu-ți dai consimțământul, nu ai ce să faci. În inconștiența ta, Satana te îndoctrinează, insuflându-ți gândirea, regulile de viață și esența lui.

Al patrulea este intimidarea și ispitirea. Adică, Satana folosește diverse șiretlicuri ca să te facă să-l accepți, să-l urmezi și să lucrezi în slujba lui. Va face orice ca să-și atingă scopurile. Uneori, el îți face mici favoruri, timp în care te ispitește să săvârșești păcatul. Dacă nu-l urmezi, te va face să suferi și te va pedepsi și va folosi diferite modalități ca să te atace și să te prindă în capcană.

A cincea este amăgirea și paralizia. „Amăgirea și paralizia” înseamnă că Satana murmură niște vorbe dulci și idei care sunt în concordanță cu noțiunile oamenilor, pentru a face să pară că ar lua în considerare situația trupească a oamenilor sau viața și viitorul lor când, de fapt, singurul lui scop este de a te păcăli. După aceea, el te paralizează, astfel încât să nu știi

ce este bine și ce este rău, ca să fii păcălit fără să-ți dai seama și, prin aceasta, să ajungi sub controlul lui.

Al șaselea este distrugerea corpului și a minții. Ce parte a omului distruge Satana? (Mintea omului și întreaga lui ființă.) Satana îți distruge mintea, făcându-te neputincios să te împotrivești, ceea ce înseamnă că, puțin câte puțin, inima ta se îndreaptă spre Satana, în ciuda ta. El insuflă aceste lucruri în tine, în fiecare zi, folosind zilnic aceste idei și culturi pentru a te influența și a te educa, slăbindu-ți încetul cu încetul voința, astfel încât până la urmă să nu mai vrei să fii o persoană bună, să nu mai dorești să susții ceea ce numești „dreptate”. Fără să-ți dai seama, nu mai ai puterea voinței de a înota împotriva curentului, ci, în schimb, plutești împreună cu el. „Distrugere” înseamnă că Satana îi chinuie atât de mult pe oameni, încât aceștia devin propriile umbre, nemaifiind umani. Tocmai atunci, Satana lovește, înșfăcându-i și devorându-i.

Toate aceste mijloace pe care Satana le utilizează ca să-l corupă pe om îl fac pe acesta neputincios să se împotrivească; oricare dintre aceste mijloace îi poate fi fatal omului. Cu alte cuvinte, orice face Satana și orice mijloace folosește îți poate provoca degenerarea, te poate aduce sub controlul Satanei și împotmoli într-o mlaștină a răului și a păcatului. Acestea sunt mijloacele pe care le folosește Satana pentru a corupe omul.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

79. Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filozofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav

conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului într-o lume plină de noroi. Chiar și când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

80. Satana își câștigă faima prin înșelarea publicului. Deseori se prezintă ca avangardă și model de dreptate. Sub pretextul de a proteja dreptatea, îi rănește pe oameni, le devorează sufletele și utilizează tot felul de mijloace pentru a amorți, înșela și incita omul. Scopul său este de a-l face pe om să aprobe și să-i urmeze comportamentul rău, de a-l face pe om să i se alăture în a se opune autorității și suveranității lui Dumnezeu. Totuși, când o persoană își dă seama de uneltirile, intrigile și caracteristicile lui rele și nu vrea să continue să fie călcat în picioare și păcălit de el sau să-i fie în continuare sclav sau să fie pedepsit și distrus împreună cu el, Satana își schimbă trăsăturile anterior sfinte și își scoate masca falsă pentru a-și dezvălui fața adevărată, reală, depravată, urâtă și sălbatică. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să îi extermine pe toți cei care refuză să îl urmeze și pe cei care se opun forțelor sale malefice. În acest stadiu, Satana nu poate să mai afișeze înfățișarea unui gentleman demn de încredere; în schimb, sunt

dezvăluite trăsăturile sale adevărate, urâte, de sub pielea sa de oaie. Odată ce uneltirile Satanei sunt aduse la lumină, odată ce trăsăturile sale adevărate sunt expuse, el se va pierde cu firea și își va expune barbaria; dorința sa de a răni și de a devora oamenii doar se va intensifica. Asta deoarece este înfuriat de trezirea omului; el dezvoltă un spirit de răzbunare puternic față de oameni din cauza aspirației lor de a tânji după libertate și lumină și de a se elibera din închisoarea lui. Furia lui are intenția de a-și apăra răul și este, de asemenea, o revelare adevărată a naturii sale sălbatice.

În fiecare chestiune, comportamentul Satanei îi expune natura rea. Dintre toate faptele rele pe care Satana le-a îndeplinit asupra omului – de la eforturile sale timpurii de a amăgi omul să-l urmeze, până la exploatarea omului de către el, prin care îl atrage pe om în faptele lui rele, și spiritul de răzbunare al Satanei față de om după ce trăsăturile sale adevărate au fost expuse și omul l-a recunoscut și l-a abandonat – niciuna nu dă greș în a expune esența rea a Satanei; niciuna nu dă greș în a dovedi faptul că Satana nu are legătură cu lucrurile pozitive; niciuna nu dă greș în a dovedi că Satana este sursa tuturor lucrurilor rele. Fiecare dintre acțiunile sale protejează răul, menține continuarea faptelor lui rele, este împotriva lucrurilor drepte și pozitive, strică legile și ordinea existenței normale a omenirii. Acestea sunt ostile față de Dumnezeu și sunt ceea ce mânia lui Dumnezeu va distruge. Deși Satana are propria furie, furia sa este un mijloc de a da frâu liber naturii sale rele. Motivul pentru care Satana este exasperat și furios este acesta: uneltirile sale cumplite au fost scoase la iveală; nu poate scăpa ușor cu intrigile sale; ambiția sa sălbatică și dorința de a-L înlocui pe Dumnezeu și de a acționa ca Dumnezeu au fost lovite și blocate; scopul său de a controla întreaga omenire a devenit acum un eșec și nu poate fi niciodată realizat. Chemarea repetată de către Dumnezeu a mâniei Sale a fost ceea ce a oprit intrigile Satanei din a se realiza și ceea ce a pus

stavilă răspândirii și dezlănțuirii răului Satanei; de aceea, Satana atât urăște, cât și se teme de mânia lui Dumnezeu. Fiecare aplicare a mâniei lui Dumnezeu nu numai că demască adevărata înfățișare rea a Satanei; expune în lumină, de asemenea, dorințele rele ale Satanei. În același timp, motivele furiei Satanei împotriva omenirii sunt complet expuse. Izbucnirea furiei Satanei este o revelare adevărată a naturii sale rele, o expunere a uneltirilor sale. Desigur, de fiecare dată când Satana este înfuriat, acest fapt prevestește distrugerea tuturor lucrurilor rele; prevestește protecția și continuarea lucrurilor pozitive și prevestește natura mâniei lui Dumnezeu – una care nu poate fi jignită!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Note de subsol:

1. „Făcând acuzații lipsite de bază" se referă la metodele prin care diavolul le face rău oamenilor.

2. „Păzită cu strășnicie" sugerează că metodele prin care diavolul îi rănește pe oameni sunt deosebit de rele și controlează oamenii atât de tare încât aceștia nu mai au spațiu de mișcare.

3. „A mistui" se referă la comportamentul violent al împăratului diavolilor, care-i jefuiește pe oameni în întregime.

4. „Complicii" sunt de aceeași teapă cu „o bandă de vagabonzi."

5. „Nedegradabil" este folosit ca satiră, ceea ce înseamnă că oamenii sunt rigizi în cunoașterea, cultura și perspectiva lor spirituală.

6. „El rămâne nepedepsit și liber" indică faptul că diavolul merge turbat și înnebunit de furie.

7. „Haos total" se referă la modul în care comportamentul violent al diavolului este insuportabil de văzut pentru oameni.

8. „Zdrobită și bătută" se referă la fața urâtă a împăratului diavolilor.

9. „Un joc de noroc cu șanse mici" este o metaforă pentru planurile periculoase și sinistre ale diavolului. Este folosit cu sens batjocoritor.

a. Cele Patru cărți și Cinci Clasici sunt cărțile de încredere ale confucianismului în China.

(II) Cuvinte privind dezvăluirea firii satanice a umanității corupte și a esenței naturii sale

81. Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Pentru că a fost corupt de Satana, conștiința omului a devenit amorțită, el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fi fost corupt de Satana, omul Îl urma în mod natural pe Dumnezeu și Îi asculta cuvintele după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut ascultarea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Revelația firii omului este expresia rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui și, pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și a fi după inima lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală” se referă la ascultarea și credința față de Dumnezeu, la dorința de Dumnezeu, de a fi sigur față de Dumnezeu și a avea o conștiință față de Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. Cei cu o rațiune aberantă nu sunt astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a produs anumite

concepții despre Dumnezeu, nu a fost loial și nu a tânjit după Dumnezeu, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit și emite judecăți despre Dumnezeu și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul știe cu siguranță că El este Dumnezeu și, totuși, emite judecăți la adresa Lui, prin spate, nu are nicio intenție de a asculta de El și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la Dumnezeu. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au recâștigat un pic din rațiunea lor; cu cât oamenii sunt mai răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu, dar nu se cunosc pe ei înșiși, cu atât mai mult rațiunea lor este una nesănătoasă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

82. După câteva mii de ani de corupție, omul a devenit insensibil și stupid, un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului împotriva lui Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală despre comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi omul Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi avea niciodată milă de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și

negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fie rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filozofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului într-o lume plină de noroi. Chiar și când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să

aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

83. Sursa revelației firii corupte a omului nu este altceva decât conștiința lui inertă, natura lui rea și rațiunea lui nesănătoasă; dacă rațiunea și conștiința omului sunt capabile să revină la normal, atunci el va fi potrivit să fie folosit de Dumnezeu. Pentru că întotdeauna conștiința omului a fost amorțită, rațiunea omului nu a fost niciodată una sănătoasă și este din ce în ce mai inertă, omul este din ce în ce mai răzvrătit față de Dumnezeu, în așa măsură încât L-a pironit pe Isus pe cruce și nu L-a primit pe Dumnezeu cel întrupat în zilele de pe urmă să intre în casa lui, condamnă trupul lui Dumnezeu și Îl vede ca umil. Dacă omul ar avea măcar un pic de omenie, nu ar trata cu atâta cruzime trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de rațiune, nu ar trata atât de rău trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de conștiință, nu ar fi atât de „recunoscător” în felul acesta față de Dumnezeu întrupat. Omul trăiește în epoca în care Dumnezeu S-a întrupat și totuși nu este capabil să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a oferit o oportunitate atât de bună, ci dimpotrivă, blestemă venirea lui Dumnezeu sau ignoră complet faptul întrupării lui Dumnezeu și pare chiar să se împotrivească acestui fapt și se arată obosit de el. Indiferent de cum tratează omul venirea lui Dumnezeu, Acesta Și-a continuat mereu lucrarea cu răbdare chiar dacă omul n-a avut nici măcar un pic de ospitalitate față de El, ci doar Îi face, orbește, cereri. Firea omului a devenit extrem de vicioasă, rațiunea lui a devenit extrem de inertă și conștiința lui extrem de bătătorită de către cel rău și a încetat de mult să mai fie conștiința inițială a omului. Omul nu este doar nerecunoscător față de Dumnezeu întrupat care a dăruit atât de multă viață și har omenirii, ci a devenit plin de resentimente

față de Dumnezeu pentru faptul că Acesta i-a dat adevărul; pentru că omul nu are nici cel mai mic interes față de adevăr și este plin de resentimente față de Dumnezeu. Nu doar că omul nu este capabil să își sacrifice viața pentru Dumnezeu întrupat, ci el încearcă să obțină beneficii de la El, pretinzând o dobândă care este de zeci de ori mai mare decât ceea ce omul I-a dat lui Dumnezeu. Oamenii cu o astfel de conștiință și rațiune cred că nu este mare lucru și încă mai cred că au dat atât de mult pentru Dumnezeu și că Dumnezeu le-a dat prea puțin. Unii oameni Mi-au dat un pahar cu apă, întind mâinile și Îmi cer să le plătesc pentru două pahare cu lapte sau Mi-au dat o cameră pentru o noapte și au încercat să Îmi ceară, de multe ori, un preț mai mare pentru cazare. Cu o astfel de umanitate și o astfel de conștiință, cum ați mai putea dori să câștigați viață? Ce nefericiți demni de dispreț sunteți!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

84. Dacă nu scot la suprafață urâțenia din adâncul inimilor voastre, atunci fiecare dintre voi vă veți pune o coroană pe cap și vă veți acorda toată gloria vouă înșivă. Natura voastră arogantă și mândră vă împinge să vă trădați propria conștiință, să vă răzvrătiți și să vă opuneți lui Hristos și să vă dezvăluiți urâțenia, prin aceasta scoțând la lumină intențiile, noțiunile, dorințele voastre excesive și ochii plini de lăcomie. Și totuși, continuați să declarați că vă veți dedica viața lucrării lui Hristos și repetați iar și iar adevărurile care au fost rostite de Hristos acum mult timp. Aceasta este „credința” voastră. Aceasta este „credința voastră fără pată”. Am avut tot timpul așteptări foarte stricte de la om. Dacă loialitatea ta vine cu intenții și condiții, atunci mai degrabă nu vreau să am parte de așa-zisa ta loialitate, căci îi urăsc pe toți cei care Mă înșală prin intențiile lor și Mă șantajează cu condiții. Tot ce Îmi doresc este ca omul să Îmi fie absolut loial Mie și să

facă toate lucrurile pentru a dovedi și de dragul acelui unic cuvânt: credință. Disprețuiesc folosirea de către voi a cuvintelor îndulcite pentru a Mă face să Mă bucur. Căci Eu vă tratez întotdeauna cu sinceritate completă și deci doresc ca și voi să vă purtați față de Mine cu credință adevărată. Când vine vorba de credință, mulți pot crede că Îl urmează pe Dumnezeu pentru că au credință, altfel nu ar suporta atâta suferință. Atunci te întreb aceasta: de ce nu Îl slăvești pe Dumnezeu niciodată, deși crezi în existența Lui? De ce, atunci, nu ai nicio frică de Dumnezeu în inima ta, dacă tu crezi în existența Lui? Accepți faptul că Hristos este întruparea lui Dumnezeu, așadar față de El? De ce te comporți atât de lipsit de respect față de El? De ce Îl judeci fățiș? De ce întotdeauna Îi spionezi mișcările? De ce nu te supui aranjamentelor Lui? De ce nu acționezi conform cuvântului Lui? De ce Îl șantajezi și Îl furi de jertfele Lui? De ce vorbești în locul lui Hristos? De ce judeci dacă sunt corecte cuvântul Lui și lucrarea Lui? De ce îndrăznești să rostești blasfemie pe la spatele Lui? Acestea și altele reprezintă credința voastră?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

85. Dacă folosiți concepții pentru a-L măsura și contura pe Dumnezeu, ca și cum El ar fi o statuie din argilă care nu se modifică și dacă voi Îl delimitați pe Dumnezeu în cadrul Bibliei și Îl reduceți la o sferă limitată a lucrării, acest lucru dovedește că L-ați condamnat pe Dumnezeu. Deoarece, în inimile lor, evreii din epoca Vechiului Testament L-au modelat pe Dumnezeu sub forma unui idol, ca și cum Dumnezeu ar fi putut fi numit doar Mesia și doar acela care era numit Mesia era Dumnezeu, și pentru că L-au servit și L-au slăvit pe Dumnezeu, ca și cum ar fi fost o statuie din argilă (lipsită de viață), L-au răstignit pe Isus în acea vreme pe cruce, osândindu-L la moarte – condamnându-L pe Isus cel nevinovat la moarte.

Dumnezeu nu a comis nicio crimă, cu toate acestea, omul nu L-a cruțat pe Dumnezeu și L-a condamnat fără ezitare la moarte. Astfel, Isus a fost crucificat. Omul crede întotdeauna că Dumnezeu este neschimbător și Îl definește conform Bibliei, ca și cum omul ar fi văzut prin gestionarea lui Dumnezeu, ca și cum tot ce face Dumnezeu s-ar afla în mâinile omului. Oamenii sunt ridicoli până la extrem, sunt posedați de o aroganță supremă și toți au un talent înnăscut spre o retorică pompoasă. Indiferent cât de multe sunt cunoștințele tale despre Dumnezeu, tot spun că nu Îl cunoști pe Dumnezeu, că nu există nimeni mai potrivnic lui Dumnezeu și că Îl condamni pe Dumnezeu, pentru că ești total incapabil să săvârșești lucrarea lui Dumnezeu și să pășești pe calea desăvârșită de către Dumnezeu. De ce nu este Dumnezeu niciodată mulțumit de acțiunile omului? Deoarece omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, pentru că are atâtea concepții și pentru că, în loc să se conformeze realității, toate cunoștințele sale despre Dumnezeu sunt făcute din același aluat și folosește aceeași abordare pentru toate situațiile. Astfel, venind pe pământ astăzi, Dumnezeu a fost răstignit încă o dată pe cruce de către om. Omenire crudă, brutală! Conspirația și intriga, îmbrâncirea unii cu alții, fuga disperată după reputație și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea? Dumnezeu a rostit sute de mii de cuvinte și totuși nimănui nu i-a venit mintea la cap. Ei acționează de dragul familiei, al fiilor și al fiicelor lor, pentru carieră, perspective, pentru statut, vanitate și bani, de dragul hainelor, pentru mâncare și trup – acțiunile cui sunt cu adevărat de dragul lui Dumnezeu? Chiar și printre cei ale căror acțiuni sunt de dragul lui Dumnezeu, există foarte puțini care Îl cunosc. Câți nu acționează de dragul propriilor interese? Câți oameni nu-i persecută și discriminează pe alții de dragul menținerii propriului statut? Astfel, Dumnezeu a fost condamnat de nenumărate ori prin forță la moarte, nenumărați judecători barbari L-au condamnat pe Dumnezeu și L-au

răstignit încă o dată pe cruce. Câți pot fi numiți neprihăniți deoarece acționează cu adevărat de dragul lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți"

86. Nu se opun mulți oameni lui Dumnezeu și nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt pentru că nu cunosc lucrarea variată și diversă a lui Dumnezeu și, mai mult, pentru că nu posedă decât o fărâmă de cunoaștere și doctrină cu care să măsoare lucrarea Duhului Sfânt? Cu toate că experiențele unor asemenea oameni sunt superficiale, ei sunt aroganți și indulgenți din fire și privesc lucrarea Duhului Sfânt cu dispreț, ignoră disciplinele Duhului Sfânt și, mai mult, își folosesc vechile argumente banale ca să confirme lucrarea Duhului Sfânt. Ei joacă și un rol și sunt convinși pe deplin de propria lor știință și erudiție și de faptul că sunt în stare să călătorească în toată lumea. Nu sunt asemenea oameni cei care sunt disprețuiți și respinși de către Duhul Sfânt și nu vor fi ei eliminați de noua epocă? Nu sunt aceia care vin înaintea lui Dumnezeu și I se opun în mod deschis oameni ignoranți, neinformați și mărunți, care încearcă pur și simplu să arate cât sunt de geniali? Având doar o cunoaștere insuficientă a Bibliei, ei încearcă să încalece „sistemul academic" al lumii, având doar o doctrină superficială de a-i învăța pe oameni, ei încearcă să răstoarne lucrarea Duhului Sfânt și încearcă să o facă să se învârtească în jurul propriului lor proces de gândire și, miopi cum sunt, încearcă să cuprindă dintr-o privire 6000 de ani de lucrare a lui Dumnezeu. Acești oameni nu au vreo rațiune despre care să vorbească! De fapt, cu cât mai mare este cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor, cu atât sunt mai lenți în a-I judeca lucrarea. Mai mult, ei vorbesc doar puțin despre știința lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu astăzi, dar nu sunt pripiți în judecățile lor. Cu cât oamenii cunosc mai puțin despre Dumnezeu, cu atât mai aroganți și mai îngâmfați sunt și cu atât mai nesăbuit proclamă ființa lui Dumnezeu – și

totuși ei nu vorbesc decât de teorie și nu oferă nicio dovadă reală. Asemenea oameni nu au nicio valoare. Cei care văd lucrarea Duhului Sfânt ca pe un joc sunt frivoli! Aceia care nu sunt precauți când întâlnesc noua lucrare a Duhului Sfânt, care vorbesc prea mult, se grăbesc să judece, dau frâu liber instinctului de a nega dreptatea lucrării Duhului Sfânt și care, de asemenea, o insultă și blasfemiază – astfel de oameni nerespectuoși nu sunt oare ignoranți față de lucrarea Duhului Sfânt? Nu sunt ei, mai mult, cei aroganți, inerent mândri și neguvernabili? Chiar dacă sosește ziua în care asemenea oameni acceptă noua lucrare a Duhului Sfânt, Dumnezeu tot nu îi va tolera. Nu doar că ei se uită de sus la cei care lucrează pentru Dumnezeu, dar și blasfemiază împotriva lui Dumnezeu Însuși. Asemenea oameni nesăbuiți nu vor fi iertați, nici în epoca aceasta nici în cea ce va să vie și vor pieri pe vecie în iad! Astfel de oameni nerespectuoși, indulgenți pretind a crede în Dumnezeu și cu cât fac aceasta mai mult, cu atât mai probabil este că ofensează decretele administrative ale lui Dumnezeu. Nu merg oare toți cei aroganți care sunt nestăpâniți în mod natural și care niciodată nu au ascultat de nimeni, pe această cale? Nu se opun ei lui Dumnezeu zi după zi, El care este întotdeauna nou și niciodată vechi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

87. Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile concepții pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile lucrării lui Dumnezeu și pentru că nu luați în serios suficient de mult lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de concepțiile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea nesupuși. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță

de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Și chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare a Lui; nu prin criticarea Lui după bunul plac ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât este mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Concepțiile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt „capitalul” cu care Îi reziști lui Dumnezeu și, cu cât ești mai corupt, mai degradat și mai josnic, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care dețin concepții deplorabile și au o fire ipocrită sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat și asemenea oameni sunt anticriști. Dacă nu se corectează concepțiile tale, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

88. Aceia care nu înțeleg scopul lucrării lui Dumnezeu sunt aceia care se opun lui Dumnezeu și, chiar mai mult, aceia care sunt conștienți de scopul lucrării lui Dumnezeu, dar nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu. Cei care citesc Biblia în bisericile mari, recită Biblia în fiecare

zi și, totuși, niciunul nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul nu este capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; mai mult, niciunul nu este în concordanță cu inima lui Dumnezeu. Toți sunt oameni netrebnici, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-L învețe pe Dumnezeu. Deși ei flutură numele lui Dumnezeu, ei I se opun voit. Cu toate că ei se denumesc credincioși ai lui Dumnezeu, ei sunt cei care mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor care încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole ce îi împiedică pe cei care Îl caută pe Dumnezeu. Cu toate că ei au „un trup robust”, cum vor ști adepții lor că ei sunt antihriști care îi conduc pe oameni contra lui Dumnezeu? Cum vor ști ei că aceștia sunt diavoli vii care caută, pentru un scop anume, suflete ca să le devoreze? Aceia care se cinstesc singuri înaintea lui Dumnezeu sunt cei mai josnici dintre oameni, în timp ce aceia care se smeresc sunt cei mai demni de cinste. Și aceia care cred că știu lucrarea lui Dumnezeu și proclamă lucrarea lui Dumnezeu altora în sunet de fanfară în timp ce ochii le sunt ațintiți asupra Lui – aceștia sunt cei mai ignoranți oameni. Astfel de oameni sunt aceia fără mărturia lui Dumnezeu și aceia care sunt aroganți și îngâmfați. Aceia care cred că au prea puține cunoștințe despre Dumnezeu în ciuda experienței lor reale și a cunoștințelor practice despre Dumnezeu, sunt cei mai iubiți de El. Astfel de oameni au o mărturie adevărată și pot fi cu adevărat desăvârșiți de Dumnezeu. Aceia care nu înțeleg voia lui Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care înțeleg voia lui Dumnezeu, dar nu practică adevărul sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, dar merg împotriva substanței cuvintelor lui Dumnezeu, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care au concepții despre Dumnezeul întrupat și se răzvrătesc intenționat, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care Îl judecă pe Dumnezeu, sunt adversarii lui

Dumnezeu; și oricine nu este capabil să Îl cunoască pe Dumnezeu și să Îi fie martor, este adversarul lui Dumnezeu. Așa că, ascultați îndemnul meu: Dacă aveți cu adevărat credința să umblați pe această cărare, atunci continuați să o urmați. Dacă nu puteți să vă abțineți de la a vă împotrivi lui Dumnezeu, atunci mai bine vă întoarceți până nu e prea târziu. Altfel, se prevestesc lucruri mai degrabă rele decât bune, pentru că natura voastră e prea stricată. Nu aveți nici un pic de loialitate sau ascultare sau o inimă care însetează după dreptate și adevăr. Și nu aveți nici un strop de dragoste pentru Dumnezeu. S-ar putea spune că starea voastră înaintea lui Dumnezeu este în totală dezordine. Nu reușiți să vă păziți ceea ce ar trebui sau să vorbiți ceea ce ar trebui. Nu sunteți capabili să puneți în practică ceea ce ar trebui și nu sunteți capabili să îndepliniți rolul pe care ar trebui. Nu aveți loialitatea, conștiința, ascultarea sau fermitatea care ar trebui. Nu ați îndurat suferința pe care ar trebui să o îndurați și nu aveți credința care ar trebui. Sunteți lipsiți total de orice merit; aveți respectul de sine necesar pentru a continua să trăiți? Vă spun că e mai bine pentru voi să închideți ochii pentru odihna veșnică, scutindu-L astfel pe Dumnezeu de grija pentru voi și să sufere de dragul vostru. Credeți în Dumnezeu, dar nu Îi cunoașteți voia; mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu, dar nu sunteți capabili să țineți poruncile lui Dumnezeu. Credeți în Dumnezeu, dar nu Îl cunoașteți și trăiți ca și cum nu ați avea un scop la care să năzuiți. Nu aveți nicio valoare și nu aveți niciun scop. Trăiți ca oameni, dar nu aveți nicio conștiință, integritate sau cea mai mică credibilitate. Cum puteți fi considerați oameni? Credeți în Dumnezeu, dar Îl înșelați. Mai mult, luați banii lui Dumnezeu și mâncați din jertfele Lui, dar, la sfârșit, nu arătați nicio apreciere pentru sentimentele lui Dumnezeu sau conștiință față de Dumnezeu. Nu puteți îndeplini nici cea mai neînsemnată dintre poruncile lui Dumnezeu. Prin urmare, cum puteți fi considerați oameni? Mâncarea pe care o mâncați și aerul pe care îl respirați

vin de la Dumnezeu, vă bucurați de harul Său, dar, la final, nu aveți nici cea mai mică cunoștință despre Dumnezeu. Dimpotrivă, ați devenit nefolositori care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Nu sunteți atunci niște dobitoace cu nimic mai bune decât un câine? Care dintre animale este mai rău decât voi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"

89. Cea mai mare problemă a omului este că el iubește doar lucrurile pe care nu le poate vedea sau atinge, lucruri care sunt misterioase și nemaipomenite în mod suprem și care nu pot fi imaginate de către om sau atinse de către muritorii de rând. Cu cât sunt mai nerealiste aceste lucruri, cu atât sunt analizate mai mult de către om, care le urmărește chiar nepăsător față de orice altceva și încearcă să le obțină. Cu cât sunt mai nerealiste, cu atât le examinează și le analizează mai îndeaproape omul, mergând chiar până acolo încât își concepe propriile idei complete despre ele. Din contră, cu cât sunt mai realiste lucrurile, cu atât este mai indiferent omul față de ele; pur și simplu le privește de sus și este chiar disprețuitor la adresa lor. Nu este aceasta exact atitudinea voastră față de lucrarea realistă pe care o săvârșesc Eu astăzi? Cu cât sunt mai realiste astfel de lucruri, cu atât aveți mai multe prejudecăți față de ele. Nu petreceți deloc timp examinându-le, pur și simplu le ignorați; vă uitați de sus la aceste cerințe realiste cu standarde scăzute și chiar păstrați numeroase concepții despre acest Dumnezeu, care este Cel mai real și sunteți pur și simplu incapabili să acceptați realitatea și normalitatea Lui. Astfel, nu credeți în lucruri nedeslușite? Aveți o credință nezdruncinată în Dumnezeul nedeslușit al timpurilor trecute și niciun interes față de Dumnezeul real din prezent. Nu este acest lucru din cauză că Dumnezeu de ieri și Dumnezeu de astăzi fac parte din două epoci diferite? Nu este acest lucru și din cauză că Dumnezeul de ieri este Dumnezeul preamărit din Ceruri, în timp ce Dumnezeul de azi

este un om mic pe pământ? Nu este mai ales din cauză că Dumnezeul venerat de om este Cel produs de concepțiile lui, în timp ce Dumnezeul de azi este un trup real produs pe pământ? Când totul e spus și săvârșit, oare nu datorită faptului că Dumnezeul de astăzi este prea real, omul nu Îl urmează? Căci ceea ce Dumnezeul de astăzi cere de la om, este exact ceea ce omul este cel mai puțin dispus să facă, ceea ce-l rușinează. Nu îngreunează aceste lucruri situația omului? Nu îi dezgolesc rănile? Astfel, mulți dintre cei care nu urmăresc realitatea, devin dușmanii lui Dumnezeu întrupat, devin antihriști. Nu este acesta un adevăr evident? În trecut, când Dumnezeu urma să Se întrupeze, poate că ai fost o figură religioasă sau un credincios devotat. După ce Dumnezeu a devenit trup, mulți astfel de credincioși devotați au devenit antihriști, fără să știe. Știi ce se întâmplă aici? În credința ta față de Dumnezeu, nu te concentrezi pe realitate sau pe urmărirea adevărului, în schimb, te preocupi de neadevăruri – nu este aceasta cea mai clară sursă a dușmăniei tale față de Dumnezeu întrupat?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

90. Înainte de a lua legătura cu Hristos, poți crede că firea ți s-a transformat în întregime, că ești un discipol loial al lui Hristos și că ești persoana cea mai demnă de a primi binecuvântările lui Hristos. Precum și că, fiindcă ai străbătut multe drumuri, ai făcut multă lucrare și ai adus mult rod, vei fi cu siguranță cineva care va primi, la sfârșit, cununa. Totuși, există un adevăr pe care ai putea să nu-l știi: firea coruptă a omului și răzvrătirea și rezistența lui sunt expuse când Îl vede pe Hristos, iar răzvrătirea și rezistența expuse în acest moment sunt în mod absolut și complet expuse mai mult decât în oricare altul. Tocmai pentru că Hristos este Fiul Omului – un Fiu al Omului care posedă umanitate normală – omul nici nu Îl cinstește, nici nu Îl respectă. Tocmai pentru că Dumnezeu trăiește în trup răzvrătirea

omului este adusă la lumină atât de amănunțit și cu detalii atât de vii. Așa că Eu spun că venirea lui Hristos a dezgropat toată răzvrătirea omenirii și a scos puternic în evidență natura omenirii. Acest lucru se numește „ademenirea unui tigru de pe munte” și „ademenirea unui lup afară din peștera lui”. Îndrăznești să-ți permiți să spui că Îi ești loial lui Dumnezeu? Îndrăznești să-ți permiți să spui că arăți ascultare absolută față de Dumnezeu? Îndrăznești să-ți permiți să spui că nu ești răzvrătit? Unii vor spune: ori de câte ori Dumnezeu mă instalează într-un mediu nou, eu mă supun în mod invariabil, fără să cârtesc, și, în plus, nu am în minte nicio noțiune despre Dumnezeu. Unii vor spune: îndeplinesc cât de bine pot orice sarcină îmi dă Dumnezeu și nu dau niciodată dovadă de neglijență. În acest caz, vă întreb: puteți fi compatibili cu Hristos atunci când trăiți alături de El? Și cât timp veți fi compatibili cu El? O zi? Două zile? O oră? Două ore? Credința voastră poate fi lăudabilă, dar nu aveți prea multă statornicie. Odată ce trăiești cu adevărat cu Hristos, neprihănirea de sine și autoimportanța îți vor fi, puțin câte puțin, expuse prin intermediul cuvintelor și al acțiunilor tale și tot astfel vor fi dezvăluite în mod firesc dorințele tale închipuite, mentalitatea ta neascultătoare și nemulțumirea ta. În cele din urmă, aroganța ta va deveni tot mai mare, până când vei fi în dezacord cu Hristos la fel de mult cum este apa cu focul și atunci natura ta va fi complet expusă. În acel moment, noțiunile tale nu vor mai putea fi acoperite, plângerile tale, și ele, vor dobândi o expresie spontană, iar umanitatea ta pervertită va fi complet expusă. Cu toate acestea, chiar și atunci, continui să-ți tăgăduiești propria răzvrătire, crezând în schimb că un Hristos ca acesta nu este ușor de acceptat pentru om, că este prea exigent cu omul și că te-ai supune pe deplin doar dacă ar fi un Hristos mai binevoitor. Voi credeți că există întotdeauna o cauză dreaptă pentru răzvrătirea voastră și că vă răzvrătiți împotriva Lui numai după ce Hristos v-a dus dincolo de

un anumit punct. Nici măcar o singură dată nu v-ați gândit că nu ați reușit să-L vedeți pe Hristos ca Dumnezeu și ați eșuat în intenția voastră de a asculta de El. Mai degrabă, insistați cu încăpățânare ca Hristos să lucreze în conformitate cu dorința voastră și, de îndată ce există un singur lucru în care El nu face astfel, credeți că El nu este Dumnezeu, ci un om. Nu sunt mulți dintre voi cei care s-au certat cu El în acest fel? În cine credeți, la urma urmei? Și în ce fel căutați?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu"

91. Mereu doriți să-L vedeți pe Hristos, dar vă îndemn să nu vă stimați atât de mult; oricine Îl poate vedea pe Hristos, dar spun că nimeni nu este vrednic să-L vadă pe Hristos. Fiindcă natura omului este plină de răutate, aroganță și răzvrătire, în momentul în care Îl vei vedea pe Hristos, natura ta te va distruge și te va condamna la moarte. Asocierea ta cu un frate (sau cu o soră) poate să nu arate prea mult despre tine, dar nu este atât de simplu atunci când te asociezi cu Hristos. În orice moment, noțiunile tale pot prinde rădăcini, aroganța ta începe să încolțească, iar răzvrătirea ta face smochine. Cum poți tu, cu o asemenea umanitate, să fii vrednic de a te asocia cu Hristos? Ești cu adevărat capabil să-L tratezi ca pe Dumnezeu în fiecare moment al fiecărei zile? Vei avea cu adevărat realitatea supunerii față de Dumnezeu? Vă închinați la Dumnezeul Cel preaînalt din inimile voastre ca fiind Iahve, în timp ce-L priviți pe Hristos Cel vizibil ca pe un om. Rațiunea voastră este inferioară, iar umanitatea voastră, prea pervertită! Voi nu puteți să-L priviți, pentru totdeauna, pe Hristos ca fiind Dumnezeu; doar ocazional, când aveți chef, Îl apucați cu putere și vă închinați Lui ca fiind Dumnezeu. De aceea, vă spun că nu sunteți credincioși ai lui Dumnezeu, ci o poteră de complici care luptă împotriva lui Hristos. Chiar și oamenii care arată bunăvoință față de alții sunt răsplătiți și, totuși, Hristos,

care a făcut o asemenea lucrare între voi, nu a primit nici dragostea omului, nici răsplata și supunerea lui. Nu este acest lucru ceva sfâșietor?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu"

92. Poate că, în toți anii tăi de credință în Dumnezeu, nu ai blestemat niciodată pe nimeni sau nu ai săvârșit o faptă rea, totuși, în asocierea ta cu Hristos, nu poți spune adevărul, nu poți acționa sincer sau nu poți da ascultare cuvântului lui Hristos; în acest caz, Eu spun că ești cea mai sinistră și mai rea persoană din lume. Poți fi extrem de cordial și devotat rudelor tale, prietenilor tăi, soției tale (sau soțului tău), fiilor tăi și fiicelor tale și părinților tăi și poți să nu profiți niciodată de alții, dar, dacă nu poți fi compatibil și în armonie cu Hristos, atunci, chiar dacă cheltuiești tot ce ai pentru ajutorarea vecinilor tăi sau ai grijă cu meticulozitate de tatăl tău, de mama ta și de membrii familiei tale, aș spune că tot ești rău și, în plus, plin de trucuri viclene. Nu te gândi că, doar pentru că te înțelegi cu alții sau faci câteva fapte bune, ești compatibil cu Hristos. Crezi că intenția ta caritabilă poate să îți obțină pe necinstite o binecuvântare din Cer? Crezi că săvârșirea unor fapte bune se poate substitui ascultării tale? Niciunul dintre voi nu este în stare să accepte să fie tratat și curățat și toți găsiți dificilă îmbrățișarea umanității normale a lui Hristos, în ciuda faptului că vă trâmbițați, în mod constant, ascultarea față de Dumnezeu. O astfel de credință ca a voastră va aduce o răsplată pe potrivă. Opriți-vă din a vă lăsa în voia iluziilor fantastice și a dorinței de a-L vedea pe Hristos, căci sunteți prea mici de statură, atât de mult, încât nu sunteți nici măcar demni să-L vedeți. Când vei fi purificat complet de răzvrătirea ta și vei putea fi în armonie cu Hristos, în acel moment Dumnezeu ți Se va arăta în mod firesc. Dacă vei merge să-L vezi pe Dumnezeu fără să fi trecut prin curățare sau judecată, atunci vei deveni, cu siguranță, un adversar al lui Dumnezeu și vei fi destinat

distrugerii. Natura omului Îi este în mod inerent ostilă lui Dumnezeu, căci toți oamenii au fost supuși corupției cele mai profunde a Satanei. Dacă omul încearcă să se asocieze cu Dumnezeu din mijlocul corupției sale, este sigur că nimic bun nu poate ieși din asta; acțiunile și cuvintele lui îi vor expune cu siguranță corupția la fiecare cotitură și, asociindu-se cu Dumnezeu, răzvrătirea lui va fi dezvăluită în fiecare aspect. Fără să știe, omul ajunge să I se opună lui Hristos, să-L înșele pe Hristos și să-L părăsească pe Hristos; când se va întâmpla acest lucru, omul se va afla într-o stare și mai precară și, dacă acest lucru va continua, va fi supus pedepsei.

Unii ar putea să creadă că, dacă asocierea cu Dumnezeu este atât de periculoasă, atunci ar fi mai înțelept să-L țină pe Dumnezeu la distanță. Ce pot câștiga oameni ca aceștia? Îi pot ei fi loiali lui Dumnezeu? Cu siguranță, asocierea cu Dumnezeu este foarte dificilă, dar acest lucru este în întregime pentru că omul este corupt, iar nu pentru că Dumnezeu nu este în măsură să Se asocieze cu el. Ar fi mai bine pentru voi să dedicați mai mult efort adevărului cunoașterii sinelui. De ce nu ați fost lăudați de Dumnezeu? De ce este firea voastră abominabilă pentru El? De ce provoacă discursul vostru dezgustul Lui? De îndată ce ați demonstrat un pic de loialitate, vă cântați propriile laude și cereți recompensă pentru o contribuție mică; vă uitați de sus la alții când ați arătat un minimum de ascultare și deveniți disprețuitori față de Dumnezeu la îndeplinirea unei sarcini minore. Pentru primirea lui Dumnezeu, ceri bani, daruri și complimente. Te doare inima să dai un ban sau doi; când dai zece, dorești binecuvântări și să fii tratat cu deosebire. Despre o umanitate ca a voastră este, în mod indiscutabil, jignitor să se vorbească sau să se audă. Există ceva demn de laudă în vorbele și acțiunile voastre? Cei care își fac datoria și cei care nu și-o fac, cei care conduc și cei care îi urmează, cei care Îl primesc pe Dumnezeu și cei care nu Îl primesc, cei care dăruiesc și cei care nu dăruiesc, cei care

predică și cei care primesc cuvântul și așa mai departe, toți acești oameni se laudă pe ei înșiși. Nu găsiți acest lucru ridicol? Să știi foarte bine că crezi în Dumnezeu, totuși să nu poți fi compatibil cu Dumnezeu. Știind foarte bine că ești pe deplin nevrednic, persiști, totuși, în a te lăuda. Nu simțiți că rațiunea vi s-a deteriorat până într-acolo, încât nu mai aveți autocontrol? Cu o rațiune ca aceasta, cum sunteți vrednici de a vă asocia cu Dumnezeu? Nu vă temeți pentru voi, în acest moment? Firea voastră s-a deteriorat deja până într-acolo, încât nu puteți fi compatibili cu Dumnezeu. Astfel, nu este credința voastră ridicolă? Nu este credința voastră fără noimă? Cum te vei ocupa de viitorul tău? Cum vei alege calea pe care trebuie să mergi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu"

93. Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. În ciuda faptului că au acceptat calea adevărului, ei rămân sceptici și nu sunt capabili să se dedice cu totul. Ei vorbesc despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar Hristos este dat la o parte. Inimile lor sunt pline de faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred deloc că un astfel de om modest este capabil să cucerească atât de mulți, că unul atât de neînsemnat este capabil să desăvârșească oameni. Ei nu cred deloc că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar sunt oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar face obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii s-ar prăpădi de râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate cu necredință; într-adevăr,

departe de necredință, ei sunt bestii absurde. Căci ei acordă valoare doar poziției, prestigiului și puterii; ceea ce pun ei la loc de cinste sunt grupurile mari și confesiunile. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; ei sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu iubești frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei ușuratici care se asociază cu lumea ticăloasă. Râzi de durerea lui Hristos care nu are loc unde să-Și plece capul, dar admiri acele cadavre care pun stăpânire pe jertfe și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te duci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, doar litere și doar control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să păstrezi o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de crezut și nu ești dispus să o accepți. Acesta este motivul pentru care spun că nu ai credința recunoașterii lui Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este în totalitate pentru că nu ai avut altă opțiune. În inima ta domnesc mereu multe imagini grandioase; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de slavă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu stimează adevărul sunt toți necredincioși și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi? Și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată

inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii sau unei singure persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?"

94. Mulți dintre cei care Îl urmează pe Dumnezeu sunt doar preocupați de modul de a obține binecuvântări sau de a evita dezastrul. La menționarea lucrării și a gestionării lui Dumnezeu, ei tac și își pierd orice interes. Ei cred că cunoașterea unor astfel de întrebări plictisitoare nu le va spori viața nici nu vor avea vreun beneficiu, așa că, deși au auzit mesaje despre gestionarea lui Dumnezeu, le tratează cu neglijență. Și ei nu le văd ca fiind ceva prețios de acceptat, cu atât mai puțin le primesc ca parte a vieții lor. Acești oameni au un scop foarte simplu în a-L urma pe Dumnezeu, iar acel scop este de a primi binecuvântări. Astfel de oameni nu se pot deranja să țină cont de orice altceva care nu implică direct acest scop. Pentru ei, credința în Dumnezeu pentru a obține binecuvântări este cel mai legitim dintre obiective și însăși valoarea credinței lor. Aceștia nu sunt afectați de nimic care nu poate atinge acest obiectiv. Acesta este cazul majorității celor care cred astăzi în Dumnezeu. Scopul și motivația lor par legitime, pentru că, în același timp în care ei cred în Dumnezeu, ei cheltuiesc și pentru Dumnezeu, se dedică lui Dumnezeu și își îndeplinesc datoria. Ei renunță la tinerețe, își părăsesc familia și cariera și chiar își petrec ani, ocupați, departe de casă. De dragul scopului lor final, își schimbă interesele, își schimbă viziunea asupra vieții și chiar își schimbă direcția pe care o caută, totuși ei nu pot schimba scopul credinței lor în Dumnezeu. Ei aleargă pentru a-și gestiona propriile idealuri; indiferent de cât de departe este drumul și indiferent de cât de multe greutăți și obstacole întâmpină pe drum, rămân aproape de armele lor și fără teamă

de moarte. Ce putere îi face să continue să se dedice în acest fel? Este conștiința lor? Este caracterul lor minunat și nobil? Este hotărârea lor de a duce până la sfârșit lupta cu forțele răului? Este credința lor în care stau mărturie lui Dumnezeu fără să caute recompense? Este loialitatea lor pentru care sunt dispuși să renunțe la toate pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu? Sau este spiritul lor de devotament în cadrul căruia au renunțat întotdeauna la cererile extravagante personale? Ca niște oameni care nu au cunoscut niciodată lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu să dea atât de mult este, pur și simplu, un miracol nemaipomenit! Pentru moment, să nu discutăm despre cât de mult au oferit acești oameni. Comportamentul lor, totuși, este foarte demn de analiza noastră. În afară de beneficiile care sunt atât de strâns asociate cu ei, ar putea exista vreun alt motiv pentru care acești oameni care nu Îl înțeleg niciodată pe Dumnezeu să-I dea atât de mult? În aceasta, descoperim o problemă neidentificată anterior: relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este relația dintre receptor și Cel care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, este ca și relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o relație ca aceasta, nu există nicio afecțiune, ci doar o afacere; nu există a iubi și a fi iubit, numai caritate și milă; nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie; nu există intimitate, ci doar o prăpastie care nu poate fi trecută. Când lucrurile ajung până în acest punct, cine poate inversa o astfel de tendință? Și câți oameni sunt capabili să înțeleagă cu adevărat cât de disperată a devenit această relație? Cred că atunci când oamenii se scufundă în bucuria de a fi binecuvântați, niciunul nu-și poate imagina cât de jenantă și de dizgrațioasă este o astfel de relație cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

95. Cel mai trist lucru referitor la credința omenirii în Dumnezeu este că omul își conduce propria gestionare în mijlocul lucrării lui Dumnezeu și este nepăsător la gestionarea lui Dumnezeu. Cel mai mare eșec al omului constă în modul în care, în același timp cu încercarea de a se supune lui Dumnezeu și de a I se închina, omul își construiește propria destinație ideală și calculează cum să primească cea mai mare binecuvântare și cea mai bună destinație. Chiar dacă oamenii înțeleg cât de jalnici, antipatici și vrednici de milă sunt ei, câți sunt gata să renunțe cu ușurință la idealurile și la speranțele lor? Și cine poate să-și oprească proprii pași și să nu se mai gândească doar la el însuși? Dumnezeu are nevoie de cei care vor coopera strâns cu El pentru a-Și completa gestionarea. El cere acelora care își vor dedica mintea și trupul lucrării Sale de gestionare să se supună Lui; El nu are nevoie de oameni care să-și întindă mâna și să cerșească de la El în fiecare zi, cu atât mai puțin are nevoie de cei care dau puțin și apoi așteaptă să le fie răsplătită favoarea. Dumnezeu îi disprețuiește pe cei care fac o mică contribuție și apoi se culcă pe lauri. El îi urăște pe acei oameni cu sânge rece care resping lucrarea de gestionare a Sa și care doresc să vorbească numai despre a merge în rai și a câștiga binecuvântări. El îi urăște și mai mult pe cei care profită de ocazia ivită din lucrarea pe care El o face pentru a mântui omenirea. Asta pentru că acestor oameni nu le-a păsat niciodată de ceea ce dorește Dumnezeu să realizeze și să dobândească prin munca gestionării Sale. Lor le pasă doar de modul în care pot folosi ocazia oferită de lucrarea lui Dumnezeu pentru a câștiga binecuvântări. Lor nu le pasă de inima lui Dumnezeu, fiind preocupați în totalitate de propriul lor viitor și de propria lor soartă. Cei care resping lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și nu au nici cel mai mic interes pentru modul în care Dumnezeu mântuiește omenirea și pentru voința Lui, fac tot ceea ce le place, indiferent de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Comportamentul lor nu este

amintit de Dumnezeu, nu este aprobat de Dumnezeu, cu atât mai puțin este privit cu bunăvoință de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

96. Faptele Mele sunt mai numeroase decât firele de nisip de pe plajă, și înțelepciunea Mea mai mare decât cea a tuturor fiilor lui Solomon, totuși oamenii Mă cred un simplu medic fără importanță și un învățător necunoscut al oamenilor! Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și pentru a fi teferi și nevătămați în lumea care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea la început, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am revendicat binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, iar Eu nu i-am acordat atenție și, mai mult decât atât, am simțit dezgust față de el, omul s-a îndepărtat de Mine și a căutat calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, el a dispărut fără nicio urmă. De aceea, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

97. Speri că credința ta în Dumnezeu nu va presupune nicio încercare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele

lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante deasupra adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și între porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără suflete, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Și astfel, de ce nu ai câștigat-o? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu este deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L condamni pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu – pentru ca ai tăi copii să fie sănătoși, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț cât se poate de bun, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Aceasta este ceea ce urmărești tu. Ceea ce urmărești tu este să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, pentru a trăi în îmbrățișarea lui Dumnezeu, pentru a trăi într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna a urmărit trupul – ai o inimă, ai un suflet? Nu ești tu o fiară? Îți ofer calea adevărată fără a cere nimic la schimb, și tu tot nu cauți. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu caută să realizeze viața omului, ei nu urmăresc să fie curățați și ei nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Ți-am dat

calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

98. În de viață ale oamenilor, ei spun deseori: am la familie carieră pentru Dumnezeu El ce mi-a dat? Trebuie să socotesc să confirm – am primit recent vreo binecuvântare? Am dat foarte mult în acest timp, am alergat am alergat am suferit mult – mi-a dat Dumnezeu vreo promisiune, în schimb? -a adus aminte de faptele mele bune? Care va fi meu? Pot primi binecuvântările lui Dumnezeu?… Fiecare persoană face constant deseori astfel de calcule în inima sa îi cere lui Dumnezeu lucruri care au o mentalitate de târguială. Ceea ce înseamnă că, în inima sa, omul Îl testează în mod constant pe Dumnezeu, face constant planuri despre Dumnezeu argumentele pentru său cu Dumnezeu încearcă să obțină o de la Dumnezeu, să vadă dacă Dumnezeu îi poate da ceea ce . În timp ce Îl caută pe Dumnezeu, omul nu Îl tratează ca pe Dumnezeu. El a încercat întotdeauna să facă târguri cu Dumnezeu, cerându-I lucruri neîncetat chiar presându-L la fiecare pas, încercând să Îi ia toată mâna, după ce i s-a dat un deget. În timp în care încearcă să se târguiască cu Dumnezeu, omul se ceartă cu El, există chiar unii oameni care, când se abat încercări asupra lor sau când se află în anumite , deseori devin slabi, pasivi în lucrarea lor plini de plângeri în lui Dumnezeu. De când a început prima oară să creadă în Dumnezeu,

omul L-a considerat un corn al , un instrument bun la toate, s-a considerat a fi cel mai mare creditor al lui Dumnezeu, ca cum ia dreptul lui inerent erau să încerce să obțină binecuvântări promisiuni de la Dumnezeu, în timp ce responsabilitatea lui Dumnezeu era de a proteja a avea grijă de om de a-l aproviziona. este de bază a „ în Dumnezeu” a tuturor celor care cred în Dumnezeu cea mai profundă a conceptului de credință în Dumnezeu. De la naturii omului până la urmărirea sa subiectivă, nu există nimic care să aibă legătură cu frica de Dumnezeu. Scopul omului în a crede în Dumnezeu nu ar putea avea nimic de a face cu a-L venera pe Dumnezeu. Adică, omul nu a luat în considerare nu a niciodată că a crede în Dumnezeu necesită frica de Dumnezeu venerarea Lui. În lumina acestor , omului este evidentă. care este această esenţă? Este faptul că inima omului este malițioasă, trădare înșelăciune, nu dreptatea cinstea sau ceea ce este pozitiv este demnă de lacomă. Inima omului nu ar putea fi mai închisă pentru Dumnezeu; el nu I-a dat-o deloc. Dumnezeu nu a văzut niciodată adevărata inimă a omului, nici nu a fost venerat de om. Indiferent de cât de mare este pe care îl plătește Dumnezeu sau de cât de multe lucrări face sau de cât de multe îi oferă omului, omul rămâne orb față de ele extrem de indiferent. Omul nu I-a dat inima lui Dumnezeu niciodată, doar vrea să aibă el însuşi grijă de inima lui, să ia propriile decizii – ascuns fiind că omul nu vrea să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu a respinge răul sau să se supună suveranităţii aranjamentelor lui Dumnezeu, nici nu vrea să-L venereze pe Dumnezeu ca Dumnezeu. Astfel este starea omului astăzi.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

99. Oricând este menționată destinația, o tratați cu o seriozitate aparte; aveți cu toții o sensibilitate deosebită în ce privește acest subiect. Unii oameni de-abia așteaptă să se ploconească înaintea lui Dumnezeu, pentru a

obține în final o destinație bună. Mă pot identifica cu râvna voastră, care nu are nevoie să fie exprimată în cuvinte. Nu vreți cu niciun chip ca trupul vostru să ajungă în nenorocire și chiar mai mult, nu vreți să cădeți în pedeapsa eternă ce va să vină. Voi doar sperați să trăiți mai liber și mai ușor. Așadar, vă simțiți deosebit de neliniștiți oricând este menționată destinația, temându-vă puternic că dacă nu sunteți suficient de atenți, Îl puteți ofensa pe Dumnezeu și puteți fi pasibili de răsplata binemeritată. Nu ați ezitat să faceți compromisuri de dragul destinației voastre, iar mulți dintre voi care erați cândva prefăcuți și neserioși ați devenit deodată în special blânzi și sinceri; sinceritatea voastră este chiar înfiorătoare. În orice caz, aveți cu toții inimi „sincere”, și de la început până la sfârșit v-ați deschis înaintea Mea fără să ascundeți niciun secret din inima voastră, fie că e vorba de învinovățire, înșelăciune sau devotament. Una peste alta, Mi-ați „mărturisit” foarte franc acele lucruri vitale din cotloanele voastre cele mai adânci. Bineînțeles, Eu nu am evitat niciodată asemenea lucruri, căci ele au devenit banale pentru Mine. Ați trece mai degrabă prin marea de foc pentru a ajunge la destinația voastră finală, decât să pierdeți un singur fir de păr pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Nu e vorba că sunt prea dogmatic cu voi; e vorba că inima voastră devotată este îndeosebi neadecvată pentru a înfrunta tot ce fac Eu. Poate nu înțelegeți ce spun, așa că permiteți-Mi să vă ofer o simplă explicație: ceea ce aveți voi nevoie nu sunt adevărul și viața; nu sunt principiile despre cum să vă purtați și, mai ales, nu este lucrarea Mea migăloasă. Ceea ce aveți voi nevoie este tot ce posedați în trup – bogății, statut, familie, căsnicie etc. Sunteți complet neinteresați de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, așadar vă pot rezuma credința într-un singur cuvânt: șovăielnic (n.tr. în engleză: „fără tragere de inimă”). Veți merge oricât de departe pentru a obține lucrurile față de care sunteți total devotați, dar am descoperit însă că nu desconsiderați toate lucrurile de

dragul chestiunilor ce țin de credința voastră în Dumnezeu. Mai degrabă, sunteți relativ loiali și relativ serioși. De aceea spun că cei care nu au o inimă cât se poate de sinceră au eșuat în ce privește credința lor în Dumnezeu. Gândiți-vă bine – sunt mulți care au eșuat printre voi?

Ar trebui să știți că succesul în credința în Dumnezeu se obține în urma acțiunilor unei persoane; când oamenii nu au succes, ci eșuează, acest lucru se datorează tot acțiunilor lor, nu impactului altor factori. Cred că voi ați face orice este nevoie pentru a îndeplini un lucru mai dificil și care presupune mai multă suferință decât a crede în Dumnezeu și ați trata acel lucru foarte serios. Ați fi dispuși chiar și să nu faceți nicio greșeală; acesta este genul de eforturi constante pe care fiecare dintre voi le-ați depus în viețile voastre. Ba chiar sunteți capabili să Mă înșelați în trup în situații în care nu v-ați înșela nici propria familie. Acestea sunt comportarea voastră constantă și principiul pe care îl aplicați în viețile voastre. Nu căutați oare să cultivați o imagine falsă cu scopul de a Mă înșela, de dragul destinației voastre și pentru a avea o destinație frumoasă și fericită? Sunt conștient că devotamentul și sinceritatea voastră sunt doar temporare; nu sunt aspirațiile voastre și prețul pe care îl plătiți doar pentru prezent și nu pentru viitor? Vreți doar să depuneți un ultim efort pentru a vă asigura o destinație frumoasă. Scopul vostru este doar să faceți un schimb; nu faceți aceasta pentru a nu fi îndatorați adevărului și cu siguranță nu o faceți pentru a Mă răsplăti pentru prețul ce l-am plătit. Pe scurt, sunteți dispuși doar să vă utilizați istețimea, însă nu sunteți dispuși să luptați pentru ea. Nu este aceasta dorința voastră arzătoare? Trebuie să nu vă prefaceți, și chiar mai mult, să nu vă stoarceți creierii cu privire la destinația voastră, până într-acolo încât nu mai puteți mânca sau dormi. Nu este adevărat că destinația voastră va fi fost determinată în final?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație”

100. M-ați urmat în toți acești mulți ani, dar nu Mi-ați dat niciodată o iotă de loialitate. Mai degrabă, ați gravitat în jurul celor pe care îi iubiți și lucrurilor care vă plac, atât de mult încât să le țineți aproape de inimile voastre și să nu le lepădați niciodată, indiferent de timp și loc. Atunci când sunteți dornici sau pasionați de un anume lucru pe care-l iubiți, aceasta se petrece întotdeauna chiar în timpul când Mă urmați sau chiar când ascultați cuvintele Mele. Deci Eu spun că folosiți loialitatea pe care o cer de la voi, ca, de fapt, să fiți loiali și să prețuiți „animalele de companie". Cu toate că puteți sacrifica un lucru sau două pentru Mine, aceasta nu vă reprezintă pe toți și nu reiese că Eu sunt Acela căruia Îi sunteți cu adevărat loiali. Vă implicați în acțiunile de care sunteți pasionați: unii sunt loiali fiilor și fiicelor, alții sunt bărbaților, soțiilor, bogăției, muncii, superiorilor, statutului social sau femeilor. Pentru toate acestea nu v-ați simțit niciodată obosiți sau supărați; mai degrabă doriți, din ce în ce mai mult, să aveți mai mult din cantitățile și calitățile lucrurilor cărora le sunteți loiali și nu ați deznădăjduit niciodată. Eu Însumi și cuvintele Mele suntem lăsați întotdeauna pe ultimul loc, în ceea ce privește lucrurile de care sunteți pasionați. Și nu aveți de ales decât să le plasați la urmă; ba chiar unii încă păstrează și acest ultim loc pentru orice alt lucru, pe care încă nici nu l-au descoperit. Ei nu au păstrat niciodată nicio fărâmă din Mine în inimile lor. Poate că veți crede că cer prea mult de la voi sau că vă acuz pe nedrept, dar v-ați gândit vreodată că atunci când vă petreceți timpul cu familia într-un mod fericit, nu Mi-ați fost credincioși nici măcar o dată? În momente de felul acesta, nu vă doare? Atunci când inimile voastre sunt pline de bucurie ca răsplată pentru munca voastră, nu vă simțiți descurajați că nu v-ați alimentat cu suficient adevăr? Când ați plâns pentru că nu ați primit aprobarea Mea? Vă frământați creierii și suferiți mult pentru fiii și fiicele voastre, dar totuși nu sunteți mulțumiți, mai credeți că nu ați făcut destul

pentru ei, că nu v-ați dedicat toate eforturile. Dar față de Mine, voi ați fost mereu nepăsători și neglijenți, păstrându-Mă doar în amintirile voastre și nu răbdând în inimile voastre. Devotamentul și eforturile Mele trec întotdeauna pe lângă voi, insesizabile, fără a vă strădui măcar să le înțelegeți. Voi doar vă angajați într-o scurtă reflecție și aveți impresia că vă este suficient. Această manieră de „loialitate" nu este aceea mult râvnită, ci mai degrabă o urâciune pentru Mine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?"

101. Dacă aș pune acum niște bogății în fața voastră și v-aș cere să alegeți în mod liber, știind că[a] nu v-aș condamna, atunci majoritatea ar alege bogățiile și s-ar lepăda de adevăr. Cei mai buni dintre voi ar renunța la bogății și ar alege cu reticență adevărul, în timp ce alții, nehotărâți, ar lua bogățiile într-o mână și adevărul în cealaltă. În felul acesta, adevărata voastră fire nu ar ieși la iveală? Atunci când alegeți între adevăr și orice altă valoare căreia îi sunteți loiali, toți veți lua o astfel de decizie și atitudinea voastră va rămâne aceeași. Nu-i așa? Nu sunt mulți printre voi care au pendulat între bine și rău? În competiția dintre pozitiv și negativ, dintre alb și negru, sunteți cu siguranță conștienți de alegerile pe care le-ați făcut între familie și Dumnezeu, copii și Dumnezeu, pace și tulburare, bogăție și sărăcie, statut social și normalitate, a fi susținut și a fi marginalizat și așa mai departe. Între o familie liniștită și una destrămată, ați ales-o pe cea dintâi și fără nici o ezitare; între bogăție și datorie, din nou ați ales-o pe cea dintâi, chiar lipsiți de voința de a vă întoarce la țărm[b]; între lux și sărăcie, ați ales prima opțiune; între fii, fiice, soții, soți și Mine, i-ați ales pe cei dintâi; și între noțiune și adevăr, ați ales-o, încă o dată, pe cea dintâi. Fiind confruntat cu toate faptele voastre rele, Mi-am pierdut de-a dreptul încrederea în voi. Sunt pur și simplu uimit că inimile voastre sunt atât de rezistente să fie înmuiate. Mulți ani de dăruire și de efort Mi-au adus

aparent numai resemnare și deznădejdea voastră față de Mine. Totuși, speranțele Mele pentru voi cresc cu fiecare zi care trece, căci ziua Mea a fost deja pusă integral înaintea fiecăruia. Cu toate acestea, continuați să căutați ceea ce aparține întunericului și răului si refuzati sa slăbiţi stransoarea. Ca atare, care va fi consecința? V-ați gândit atent la acest lucru înainte? Dacă vi s-ar cere să alegeți din nou, care ar fi poziția voastră? Ar mai fi tot prima? Ceea ce Îmi oferiți ar mai fi tot o dezamăgire și o întristare jalnică? Ar mai rămâne inimile voastre unicul loc cald din ființa voastră? Încă tot nu știți ce ar trebui să faceți pentru a-Mi mângâia inima?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?”

102. În fiecare zi, faptele și gândurile tuturor sunt privite de către El și, în același timp, se pregătesc pentru propria lor zi de mâine. Aceasta este o cale care trebuie străbătută de către toți cei vii și pe care am predestinat-o pentru toți. Nimeni nu se poate sustrage și nu se fac niciun fel de excepții. Am adresat nenumărate cuvinte și, mai mult decât atât, am făcut numeroase lucrări. În fiecare zi, privesc cum fiecare om își desfășoară în mod firesc tot ce are de făcut în conformitate cu natura sa inerentă și cu modul în care aceasta se dezvoltă. Fără să-și dea seama, mulți au împresurat deja „calea cea dreaptă” pe care am hotărât-o pentru revelarea fiecărui tip de om. Am pus deja fiecare tip de om în diferite medii, și fiecare, în locul său, și-a exprimat atributele sale inerente. Nu este nimeni care să-i constrângă, nimeni care să-i ispitească. Ei sunt în întregime liberi și ceea ce exprimă vine în mod natural. Există un singur lucru care îi ține în frâu, și acestea sunt cuvintele Mele. Și așa, unii oameni Îmi citesc în silă cuvintele, fără a le practica vreodată, făcând astfel doar pentru a evita moartea. Pe de altă parte, unii oameni găsesc dificil să îndure zilele fără cuvintele Mele care să-i ghideze și să îi alimenteze, așa că ei păstrează, în mod firesc, cuvintele Mele tot timpul. Pe măsură ce trece timpul, ei descoperă apoi secretul vieții

omenești, destinația omenirii și valoarea de a fi uman. Omenirea nu este nimic mai mult decât atât în prezența cuvântului Meu și, pur și simplu, le permit lucrurilor să-și urmeze cursul. Nu fac nimic care să-l forțeze pe om să trăiască după cuvintele Mele ca fundament al existenței lui. Și astfel, cei care nu au niciodată o conștiință sau o valoare în existența lor observă liniștiți cum merg lucrurile și apoi renunță cu îndrăzneală la cuvintele Mele și fac după cum doresc. Ei încep să devină epuizați de adevăr și de tot ce vine de la Mine. Mai mult decât atât, se obosesc să rămână în casa Mea. Acești oameni se adăpostesc temporar în casa Mea de dragul destinațiilor lor și pentru a scăpa de pedeapsă, chiar dacă slujesc. Dar intențiile lor nu se schimbă niciodată, nici acțiunile lor. Aceasta încurajează în continuare dorința lor pentru binecuvântări, pentru un singur drum spre împărăția în care să poată rămâne pentru veșnicie și chiar pentru trecerea spre cerul veșnic. Cu cât ei tânjesc mai mult ca ziua Mea să vină cât mai curând, cu atât ei simt mai mult că adevărul a devenit un obstacol, o piatră de încercare în calea lor. Ei abia așteaptă să pășească în Împărăție pentru a se bucura întotdeauna de binecuvântările Împărăției cerurilor, fără a fi nevoie să urmărească adevărul sau să accepte judecata și mustrarea și, mai presus de toate, fără să fie nevoiți să se adăpostească în mod servil în casa Mea și să facă precum poruncesc Eu. Acești oameni intră în casa Mea nu pentru a împlini o inimă care caută adevărul, nici ca să lucrăm împreună la planul Meu de gestionare (planul mântuirii). Ei își doresc doar să fie printre aceia care nu vor fi distruși în următoarea epocă. De aceea, inimile lor nu au știut niciodată ce este adevărul sau cum să accepte adevărul. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni nu au practicat niciodată adevărul sau nu au realizat adâncimea profundă a stricăciunii lor și, totuși, au locuit în casa Mea ca „slujitori” până la sfârșit. Ei așteaptă „răbdători” venirea zilei Mele și sunt neobosiți pe măsură ce sunt aruncați încoace și încolo de felul

lucrării Mele. Indiferent cât de mare este efortul lor și ce preț au plătit, nimeni nu va vedea că au suferit pentru adevăr sau că s-au jertfit pentru Mine. În inimile lor, ei de-abia așteaptă să vadă ziua în care Eu pun capăt vechii epoci și, în plus, ei își doresc cu nerăbdare să știe cât de mare este puterea și autoritatea Mea. Ceea ce ei nu s-au grăbit niciodată să facă este să se schimbe și să urmărească adevărul. Ei iubesc ceea ce pe Mine Mă dezgustă și sunt sătui de ceea ce Eu iubesc. Ei tânjesc după ceea ce urăsc Eu, dar, în același timp, se tem să nu piardă ceea ce Eu detest. Ei trăiesc în această lume rea, dar niciodată nu le este silă de ea și se tem profund că va fi distrusă de Mine. Intențiile pe care le au sunt contradictorii: sunt mulțumiți de această lume pe care Eu o detest dar, în același timp, își doresc cu înfocare să distrug curând această lume. În acest fel, ei vor fi cruțați de suferința distrugerii și vor fi transformați în stăpânii veacului următor înainte ca ei să se îndepărteze de calea adevărată. Acest lucru se datorează faptului că ei nu iubesc adevărul și sunt sătui de tot ceea ce vine de la Mine. Poate că vor deveni „oameni supuși" pentru o scurtă perioadă, pentru a nu-și pierde binecuvântările, dar mentalitatea lor dornică de binecuvântare și teama lor de a pieri și de a intra în iazul de foc care arde nu ar putea fi ascunse niciodată. Pe măsură ce ziua Mea se apropie, dorința lor crește mai puternică în mod constant. Și cu cât este mai mare dezastrul, cu atât devin mai neajutorați, fără să știe de unde să înceapă, pentru a Mă face să Mă bucur și pentru a evita pierderea binecuvântărilor pe care le-au dorit cu înfocare. Odată ce mâna Mea își începe lucrarea, acești oameni sunt dornici să ia măsuri pentru a servi drept avangardă. Ei se gândesc doar să se avânte până în prima linie a trupelor, profund temători de faptul că nu îi voi vedea. Ei fac și spun ceea ce cred ei că este drept, fără să știe câtuși de puțin că faptele și acțiunile lor nu au fost nicicând relevante pentru adevăr, și doar perturbă și interferează cu planurile Mele. Deși poate au depus un efort

considerabil și poate sunt sinceri în voința și intenția lor de a îndura greutăți, tot ceea ce fac nu are nicio legătură cu Mine, căci n-am văzut niciodată ca faptele lor să provină din intenții bune, cu atât mai puțin i-am văzut să pună ceva pe altarul Meu. Astfel sunt faptele lor înaintea Mea în acești mulți ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre"

103. Mulți oameni țin să citească cuvintele lui Dumnezeu zi de zi, chiar până la a încredința memoriei cu grijă toate pasajele clasice, ca și cea mai de preț posesiune și, în plus, predică cuvintele lui Dumnezeu peste tot, oferind și ajutând pe alții prin intermediul cuvintelor Lui. Ei cred că a face aceasta înseamnă să stea mărturie lui Dumnezeu, să stea mărturie cuvintelor Lui, că a face aceasta înseamnă să urmeze calea lui Dumnezeu; ei cred că a face aceasta înseamnă să trăiască prin cuvintele lui Dumnezeu, că a face aceasta înseamnă să aducă cuvintele Lui în viețile lor cotidiene, că făcând aceasta le va permite să primească lauda lui Dumnezeu și să fie salvați și desăvârșiți. Dar, chiar în timp ce propovăduiesc cuvintele lui Dumnezeu, ei niciodată nu se conformează cuvintelor lui Dumnezeu în practică, nici nu încearcă să respecte ceea ce este revelat în cuvintele lui Dumnezeu. Ei folosesc mai degrabă cuvintele lui Dumnezeu pentru a câștigaadorația și încrederea altora prin viclenie, pentru a intra în gestionare pe cont propriu și a înșela și a fura slava lui Dumnezeu. Ei speră, în zadar, să folosească ocazia oferită de răspândirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a le fi atribuită lucrarea lui Dumnezeu și lauda Lui. Câți ani au trecut și nu numai că acești oameni au fost incapabili să câștige lauda lui Dumnezeu în procesul propovăduirii cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să descopere calea pe care să o urmeze în procesul aducerii mărturiei cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că ei nu s-au ajutat sau

aprovizionat pe ei înșiși în procesul aprovizionării și ajutării altora prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu sau să trezească în ei înșiși venerația autentică pentru Dumnezeu în procesul facerii acestor lucruri; ci, dimpotrivă, neînțelegerile lor în privința lui Dumnezeu devin din ce în ce mai adânci, neîncrederea lor față de El tot mai gravă și imaginația lor despre El tot mai hiperbolică. Aprovizionați și ghidați de teoriile lor despre cuvintele lui Dumnezeu, ei par complet în elementul lor, ca și cum îndeplinesc cu mare ușurință abilitățile lor, ca și cum și-au găsit scopul în viață, misiunea lor, și ca și cum au câștigat o viață nouă și au fost mântuiți, ca și cum, cu cuvintele lui Dumnezeu rostogolindu-se tranșant în recital, ei au câștigat accesul la adevăr, au înțeles intențiile lui Dumnezeu și au descoperit calea spre cunoașterea lui Dumnezeu, ca și când, în procesul de predicare a cuvintelor lui Dumnezeu, ei ajung adesea față în față cu Dumnezeu. De asemenea, ei sunt adesea „mișcați” până la crize de plâns și, adesea, conduși de „Dumnezeu” în cuvintele lui Dumnezeu, ei par să beneficieze neîncetat de atenția Lui sinceră și de intenția Lui afectuoasă și, în același timp, că au înțeles mântuirea omului de către Dumnezeu și gestionarea Lui, că au ajuns să cunoască esența Lui și că au ajuns să cunoască firea Lui dreaptă. Bazându-se pe această temelie, ei par să creadă încă și mai ferm în existența lui Dumnezeu, să fie mai conștienți de starea Lui slăvită și să simtă încă și mai profund măreția și transcendența Lui. Impregnați de cunoașterea superficială a cuvintelor lui Dumnezeu, s-ar părea că a lor credință a crescut, hotărârea lor de a suporta suferința s-a întărit și cunoașterea lor despre Dumnezeu s-a aprofundat. Ei nu știu că, până când vor experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu, toată cunoașterea lor despre Dumnezeu și ideile lor despre El provin din propria lor imaginație și presupunere. Credința lor nu ar rezista la niciun fel de test de la Dumnezeu,

așa-numita lor spiritualitate și statut pur și simplu nu ar rezista la încercarea sau inspecția lui Dumnezeu, hotărârea lor este doar un castel construit pe nisip și așa-numita lor cunoaștere despre Dumnezeu, de asemenea, nu este decât o plăsmuire a imaginației lor. De fapt, acești oameni, care, așa cum au fost, au depus mult efort în cuvintele lui Dumnezeu, nu au realizat niciodată ce este adevărata credință, ce este ascultarea adevărată, ce este grija reală sau ceea ce este cunoașterea reală a lui Dumnezeu. Ei iau teoria, imaginația, cunoașterea, darul, tradiția, superstiția și chiar valorile morale ale omenirii și le transformă în „capital de investiții" și „arme militare" drept credință în Dumnezeu și urmarea Lui, chiar transformându-le în temeliile credinței lor în Dumnezeu și a căutării Lui. În același timp, ei iau, de asemenea, acest capital și armament și îl transformă într-un talisman magic pentru cunoașterea lui Dumnezeu, pentru întâlnirea și confruntarea cu inspecția, încercarea, mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În cele din urmă, ceea ce ei încă adună nu mai constă în nimic altceva decât concluzii despre Dumnezeu, care sunt îmbibate în conotație religioasă, în superstiție feudală și în tot ceea ce este romantic, grotesc și enigmatic, iar modul lor de cunoaștere și definire a lui Dumnezeu este imprimat în aceeași matriță ca aceea a oamenilor care cred numai în Raiul de Deasupra, sau Bătrânul din Cer, în timp ce realitatea lui Dumnezeu, esența Lui, firea Lui, posesiunile și ființa Lui, și așa mai departe – tot ce are legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși – sunt lucruri pe care cunoașterea lor nu a reușit să le priceapă, este complet irelevantă și chiar la mare distanță. În acest fel, deși trăiesc în virtutea dispozițiilor și hranei cuvintelor lui Dumnezeu, ei nu pot, cu toate acestea, să pășească pe calea temerii de Dumnezeu și a evitării răului. Adevăratul motiv pentru aceasta se datorează faptului că nu au făcut niciodată cunoștință cu Dumnezeu, nici nu au avut vreodată un contact sau o comuniune reală cu El, astfel încât este imposibil ca ei să ajungă la

înțelegere reciprocă cu Dumnezeu sau să se trezească în ei înșiși credința adevărată, urmărirea sau adorarea lui Dumnezeu. Pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenție cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenție lui Dumnezeu – această perspectivă și atitudine i-a condamnat să se întoarcă cu mâinile goale de la strădaniile lor, i-a condamnat ca ei, pentru toată veșnicia, să nu poată păși pe calea fricii de Dumnezeu și a evitării răului. Scopul pe care ei îl țintesc și direcția în care merg, înseamnă că ei sunt dușmanii lui Dumnezeu pentru veșnicie și că, pentru veșnicie, ei nu vor putea vreodată să primească mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaşte pe Dumnezeu, „Prefață"

104. În timpul multților ani ai lucrării Mele, omul a primit mult și a renunțat la mult, totuși vă spun că omul nu crede cu adevărat în Mine. Aceasta pentru că omul nu face decât să recunoască din buze că Eu sunt Dumnezeu, fără a îmbrățișa însă adevărul pe care-l rostesc și practicând încă și mai puțin adevărul pe care-l cer de la ei. Cu alte cuvinte, omul recunoaște numai existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a adevărului; omul recunoaște numai existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a vieții; omul recunoaște numai numele lui Dumnezeu, însă nu și esența Lui. Din pricina zelului său, omul Mi-a provocat scârbă. Căci omul nu face decât să folosească cuvinte plăcute urechii pentru a Mă amăgi și niciunul nu se închină Mie cu o inimă sinceră. Vorbirea voastră cuprinde ispita șarpelui; mai mult, ea este cât se poate de semeață, o adevărată proclamație a arhanghelului. Mai mult, faptele voastre sunt atât de roase și sfâșiate încât sunt rușinoase; dorințele voastre deșănțate și intențiile hrăpărețe aduc ofensă auzului. Voi toți ați devenit niște molii în casa Mea, niște obiecte demne de a fi aruncate cu dezgust. Căci niciunul dintre voi nu este iubitor al adevărului, ci sunteți oameni care râvniți să primiți binecuvântări, să vă înălțați la cer și să vedeți arătarea măreață a lui Hristos folosindu-Și puterea

pe pământ. Dar v-ați gândit vreodată cum ar putea cineva ca voi, atât de adânc corupți și necunoscând câtuși de puțin ce este Dumnezeu, să se fie vrednici de a-L urma pe Dumnezeu? Cum ați putea voi să vă înălțați la cer? Cum v-ați putea dovedi demni să vedeți măreția, care este fără precedent în splendoarea sa? Gurile voastre sunt pline de cuvinte mincinoase și obscene, trădătoare și arogante. Nu ați rostit niciodată cuvinte sincere către Mine, nici cuvinte sfinte, nici cuvinte prin care să vă arătați supunerea față de Mine, după ce ați experimentat cuvântul Meu. Cum este credința voastră, la urma urmelor? Inimile voastre sunt pline de dorințe și bogății, mințile voastre sunt pline de lucruri materiale. Zilnic, calculați cum să obțineți ceva de la Mine, cât de multă bogăție și cât de multe lucruri materiale ați primit de la Mine. Zilnic, așteptați ca și mai multe binecuvântări să se pogoare asupra voastră, ca să vă puteți bucura, și mai mult și mai bine, de acele lucruri care pot aduce bucurie. Ceea ce este în cugetul vostru în fiecare moment nu sunt Eu, nici adevărul care de la Mine purcede, ci soții (soțiile) voastre, fii, fiicele, ceea ce mâncați și îmbrăcați, și cum s-ar putea ca plăcerile voastre să fie chiar și mai numeroase, chiar și mai bune. Chiar și atunci când vă umpleți stomacurile până la refuz, oare nu sunteți doar cu puțin mai mult decât niște cadavre? Chiar și când vă împodobiți splendid înfățișarea exterioară, nu sunteți oare tot niște cadavre ambulante, fără viață? Vă spetiți de dragul stomacurilor voastre, până când părul vostru ajunge să fie presărat cu fire cărunte, dar niciunul dintre voi nu sacrifică un singur fir de păr pentru lucrarea Mea. Sunteți mereu pe fugă, solicitându-vă trupurile și storcându-vă creierii, de dragul trupurilor voastre și pentru fii și fiicele voastre, însă niciunul dintre voi nu arată vreo preocupare sau vreo grijă față de voia Mea. Oare ce mai sperați să obțineți de la Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși”

105. Am exprimat atât de multe cuvinte și, de asemenea, Mi-am exprimat voința și firea, însă chiar și așa oamenii sunt în continuare incapabili să Mă cunoască și să creadă în Mine. Sau, se poate spune că sunt în continuare nepregătiți să se supună Mie. Cei care trăiesc în Biblie, cei care trăiesc în mijlocul legii, cei care trăiesc pe cruce, cei care trăiesc după doctrină, sau cei care trăiesc în lucrarea pe care o fac Eu astăzi – care dintre aceștia este compatibil cu Mine? Nu vă gândiți decât să primiți binecuvântări și răsplăți și nu ați stat niciodată să vă gândiți cum să fiți compatibili cu Mine, sau cum să preveniți să ajungeți în dușmănie cu Mine. Sunt atât de dezamăgit de voi, fiindcă v-am dat atât de multe, dar am primit atât de puțin de la voi. Viclenia, aroganța, lăcomia voastră, dorințele voastre extravagante, trădarea voastră, neascultarea voastră – care dintre acestea ar putea scăpa atenției Mele? Vă târguiți cu Mine, Mă înșelați, Mă insultați, Mă lingușiți, Îmi pretindeți lucruri, smulgeți sacrificii de la Mine – cum ar putea această pornire spre rele să ocolească pedeapsa Mea? Nemernicia voastră este mărturia dușmăniei voastre față de Mine și este mărturia incompatibilității voastre cu Mine. Fiecare dintre voi crede că este atât de compatibil cu Mine, dar dacă așa stau lucrurile, atunci cui i se aplică aceste dovezi de netăgăduit? Credeți despre voi că dețineți cea mai mare sinceritate și loialitate față de Mine. Credeți că sunteți atât de buni la inimă, atât de milostivi și că Mi-ați dedicat atât de multe. Credeți că ați făcut destule pentru Mine. Dar v-ați comparat vreodată aceste convingeri cu felul în care vă comportați de fapt? Eu vă spun că sunteți cât se poate de aroganți, cât se poate de lacomi, cât se poate de superficiali; vicleșugurile cu care voiți să Mă păcăliți sunt cât se poate de iscusite și aveți din belșug intenții și metode demne de dispreț. Loialitatea voastră este prea puțină, seriozitatea voastră este prea neînsemnată, iar conștiința voastră are lipsuri încă și mai mari. În inimile voastre este prea multă răutate și nimeni nu este

scutit de ranchiuna voastră, nici chiar Eu. Mă ignorați de dragul copiilor voștri, ori al soțului, ori din propriul instinct de conservare. În loc să Mă iubiți pe Mine, vă iubiți familia, copiii, statutul, viitorul și propria satisfacție. Oare v-ați gândit vreodată la Mine atunci când vorbeați sau acționați? Când este frig afară, gândurile voastre se îndreaptă spre copiii voștri, spre soțul sau soția voastră, ori spre părinți. Nici când este cald afară nu am loc în gândurile voastre. Când îți îndeplinești sarcinile, te gândești la propriile interese, la siguranța personală, la membrii familiei tale. Ce ai făcut tu vreodată pentru Mine? Când te-ai gândit tu vreodată la Mine? Când te-ai devotat tu vreodată Mie și lucrării Mele, cu orice preț? Unde este dovada compatibilității tale cu Mine? Unde este realitatea loialității tale față de Mine? Unde este realitatea ascultării tale față de Mine? Când au avut intențiile tale față de Mine alt scop decât obținerea binecuvântării Mele? Mă înșelați și Mă amăgiți, vă jucați cu adevărul, ascundeți existența adevărului și trădați esența adevărului. Vă puneți într-o asemenea dușmănie față de Mine, încât ce vă așteaptă în viitor? Nu faceți decât să căutați compatibilitate cu un Dumnezeu neclar și să căutați o credință vagă, însă nu sunteți compatibili cu Hristos. Oare răutatea voastră nu va primi aceeași răsplată ca și cea meritată de cei nelegiuiți? În acel moment, vă veți da seama că niciun om care este incompatibil cu Hristos nu poate scăpa de ziua mâniei și veți descoperi ce fel de răsplată le va fi dată celor care sunt în dușmănie cu Hristos.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

106. În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a trata dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice. Motivul pentru care aceste lucruri

există în inimile oamenilor este numai pentru că otrava Satanei întotdeauna atacă gândurile oamenilor și oamenii sunt întotdeauna incapabili să scape de aceste ispite ale Satanei. Ei trăiesc în mijlocul păcatului, dar nu cred că este păcat și, totuşi, ei încă gândesc: „Noi credem în Dumnezeu, așa că El trebuie să reverse binecuvântări asupra noastră și să aranjeze totul pentru noi într-un mod adecvat. Noi credem în Dumnezeu, așa că sigur suntem superiori față de ceilalți și trebuie să avem mai mult statut și mai multe așteptări decât oricine altcineva. Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu.” De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au atacat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele lor despre credința în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil de auzit. Oamenii sunt toți lași, incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina. Nu așa sunt gândurile și perspectivele voastre actuale? „De vreme ce eu cred în Dumnezeu, ar trebui doar să fiu copleşit de binecuvântări și ar trebui să fie sigur că statutul meu nu va decădea niciodată și că va rămâne mai înalt decât cel al necredincioșilor”. Nu ați nutrit în voi acea perspectivă doar de un an sau doi, ci de mulți ani. Modul vostru de gândire tranzacţional este superdezvoltat. Deși ați ajuns la acest pas astăzi, încă nu ați renunțat la statut, ci vă zbateți neîncetat să-l

cercetați și îl observați zilnic, cu teama profundă că, într-o zi, statutul vostru va fi pierdut și numele vostru va fi ruinat. Oamenii nu și-au abandonat niciodată dorința pentru tihnă. […] Cu cât căutați mai mult în acest fel, cu atât mai puțin veți culege. Cu cât este mai mare dorința unei persoane de statut, cu atât mai serios va trebui să fie tratată și cu atât mai mult va trebui să fie supusă unei rafinări deosebite. Astfel de oameni sunt lipsiți de valoare! Aceștia trebuie să fie tratați și judecați în mod adecvat, pentru ca ei să renunțe complet la aceste lucruri. Dacă veți continua astfel până la sfârșit, nu veți culege nimic. Cei care nu urmăresc viața, nu pot fi transformați, iar cei care nu sunt însetați după dreptate nu pot dobândi adevărul. Tu nu te concentrezi pe a urmări transformarea personală și intrarea, ci te concentrezi în schimb asupra dorințelor extravagante și a lucrurilor care îți îngrădesc dragostea față de Dumnezeu și te împiedică să te apropii de El. Te pot transforma acele lucruri? Te pot aduce în Împărăție?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?”

107. Omul trăiește în mijlocul luminii, însă nu este conștient de prețiozitatea luminii. El nu cunoaște substanța și sursa luminii și, mai mult, cui îi aparține ea. Când acord omului lumina, Eu examinez imediat condițiile printre oameni: datorită luminii, toți oamenii se schimbă și cresc și au părăsit întunericul. Eu privesc la fiecare colț al universului și văd că munții sunt înconjurați de ceață, că apele au înghețat în mijlocul frigului și că, datorită venirii luminii, oamenii privesc spre Răsărit pentru a putea descoperi ceva mai prețios – totuși, omul rămâne incapabil să distingă, prin pâclă, o direcție clară. Deoarece întreaga lume este acoperită de ceață, când Eu privesc dintre nori, existența Mea nu este descoperită niciodată de om; omul caută ceva pe pământ, pare să caute hrană, intenționează, se pare, să aștepte sosirea Mea – totuși, el nu cunoaște ziua Mea și poate doar să privească deseori la strălucirea luminii în Răsărit. Între toate popoarele, Eu

le caut pe acelea care sunt, cu adevărat, după inima Mea. Eu umblu printre toate popoarele și trăiesc printre ele, dar omul este teafăr și nevătămat pe pământ și, astfel, nu există niciunul care să fie cu adevărat după inima Mea. Oamenii nu știu cum să se îngrijească de voia Mea, ei nu pot vedea acțiunile Mele și nu se pot mișca prin lumină și să primească strălucirea luminii asupra lor. Deși omul Îmi prețuiește întotdeauna cuvintele, el este incapabil să vadă prin tertipurile Satanei; deoarece statura omului este prea mică, el nu poate face așa cum îi dorește inima. Omul nu M-a iubit niciodată cu sinceritate. Când Eu îl înalț, el se simte nevrednic, dar aceasta nu-l face să încerce să Mă mulțumească. El deține numai, în mâinile sale, „poziția" pe care Eu i-am dat-o și o cercetează; insensibil la frumusețea Mea, el, în schimb, persistă în a se umfla cu binecuvântările poziției sale. Nu este acesta neajunsul omului? Când munții se mișcă, ar putea ei face un ocol de dragul poziției voastre? Când apele curg, ar putea ele să se oprească înaintea poziției omului? Ar putea fi inversate cerurile și pământul de poziția omului? Cândva, Eu am fost milostiv față de om, de nenumărate ori – dar nimănui nu-i pasă sau nu prețuiește aceasta. Ei doar ascultă aceasta ca pe o poveste sau o citesc ca pe un roman. Oare, cu adevărat, cuvintele Mele nu ating inima omului? Vorbirile Mele nu au niciun efect? Ar putea fi faptul că nimeni nu crede în existența Mea? Omul nu se iubește pe sine; în schimb, el se unește cu Satana ca să Mă atace și îl folosește pe Satana ca pe un „bun" prin care să Mă slujească. Eu voi pătrunde în toate tertipurile Satanei și voi opri oamenii de pe pământ să accepte înșelătoriile lui, astfel încât ei să nu Mi se opună din cauza existenței lui Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 22

108. Mulți oameni în urma Mea râvnesc binecuvântările pe care le aduce statutul, se îndoapă cu mâncare, le place somnul și acordă toată

atenția trupului, mereu temători că nu au cum să iasă din trup. Nu-și îndeplinesc sarcinile obișnuite în biserică, ci profită de pe urma bisericii sau își mustră frații și surorile cu cuvintele Mele și se ridică și îi iau de sus pe ceilalți. Acești oameni continuă să spună că fac voia lui Dumnezeu, spun mereu că sunt apropiații lui Dumnezeu – nu este absurd? Dacă motivațiile tale sunt corecte, dar nu poți să slujești în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci te comporți prostește; dar dacă motivațiile tale nu sunt cele corecte și tot spui că-L slujești pe Dumnezeu, atunci te opui lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit de El! Nu am niciun fel de milă pentru astfel de oameni! În casa lui Dumnezeu mănâncă pe gratis, dar râvnesc la confortul trupesc și nu se gândesc la interesele lui Dumnezeu; caută întotdeauna ce e bine pentru ei, nu dau nicio atenție voii lui Dumnezeu, tot ceea ce fac ei nu este plăcut de Duhul lui Dumnezeu, fac întotdeauna manevre și își înșală frații și surorilor, și, având două fețe, ca vulpea într-o vie, care mereu fură struguri și calcă via în picioare. Ar putea asemenea oameni să fie apropiații lui Dumnezeu? Ești potrivit să primești binecuvântările lui Dumnezeu? Nu îți asumi nicio responsabilitate față de viața ta și față de Biserică, ești potrivit să primești misiunea lui Dumnezeu? Cine ar îndrăzni să aibă încredere în unul asemenea ție? Când slujești în felul acesta, ar putea Dumnezeu să îndrăznească să îți încredințeze o sarcină mai importantă? Nu cumva întârzii lucrurile?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui”

109. Mulți oameni vorbesc chiar de condiții pentru slujirea lor față de Dumnezeu: nu le pasă dacă este Dumnezeu sau este un om și vorbesc doar de condițiile lor și caută doar să-și satisfacă propriile dorințe. Când gătiți pentru Mine, cereți plata pentru serviciu, când alergați pentru Mine, cereți o plată pentru alergare, când lucrați pentru Mine, cereți o plată pentru lucru,

când Îmi spălați hainele, cereți plată pentru spălătorie, când dați ceva bisericii, cereți un preț prin care să recuperați ce ați dat, când vorbiți, cereți plata unui vorbitor, când distribuiți cărți, cereți o plată pentru distribuție, când scrieți, cereți o plată pentru scrisul vostru. Cei cu care am avut de-a face au cerut chiar și recompense de la Mine, în timp ce cei care au fost trimiși acasă cer daune pentru pătarea numelui lor; cei necăsătoriți cer zestre sau o compensație pentru tinerețea lor pierdută, cei care taie o găină cer plata unui măcelar, cei care prăjesc mâncarea cer o plată pentru prăjit, iar cei care fac o supă cer și ei o plată pentru aceasta.… Aceasta este măreața și minunata voastră umanitate și acestea sunt acțiunile dictate de conștiința voastră iubitoare. Unde vă este rațiunea? Unde vă este umanitatea? Să vă spun Eu! Dacă veți continua în felul acesta, nu voi mai lucra în mijlocul vostru. Nu voi mai lucra în mijlocul unei haite de fiare îmbrăcate în haine de oameni, nu voi suferi pentru un astfel de grup de oameni ale căror fețe frumoase ascund inimi sălbatice, nu voi îndura pentru o haită de animale care nu au nici cea mai mică posibilitate să fie mântuite. Ziua în care Mă voi întoarce cu spatele la voi este ziua în care veți muri, este ziua în care întunericul va veni peste voi și ziua în care lumina vă va părăsi. Astfel vă spun! Nu voi arăta niciodată bunăvoință față de un grup ca al vostru, care este mai jos decât animalele! Există limite pentru cuvintele și acțiunile Mele, iar în condițiile în care umanitatea și conștiința voastră sunt așa cum sunt, Eu nu voi mai lucra, căci vă lipsește prea mult conștiința, Mi-ați provocat prea multă durere și comportamentul vostru deplorabil Mă dezgustă prea mult. Oamenii cărora le lipsesc umanitatea și conștiința nu vor avea niciodată șansa mântuirii. Nu voi mântui niciodată niște oameni atât de nerecunoscători și de lipsiți de suflet. Când va veni ziua Mea, voi ploua cu flăcările Mele pârjolitoare, toată veșnicia, peste copiii neascultării care Mi-au trezit mânia îndârjită, voi lăsa pedeapsa Mea veșnică peste acele

animale care aruncau invective asupra Mea și care M-au părăsit, voi mistui cu flăcările mâniei Mele pe fiii neascultării care odată mâncau și trăiau împreună cu Mine, dar care nu au crezut în Mine, ci M-au insultat și M-au trădat. Voi supune pedepsei pe toți cei care Mi-au provocat mânia, voi face să cadă toată mânia Mea peste acele fiare care voiau odată să-Mi stea alături, ca egali, dar care nu Mi s-au închinat și nu M-au ascultat, nuiaua cu care lovesc omul va cădea peste acele animale care se bucurau cândva de grija Mea și de tainele pe care le rosteam și care au încercat să obțină plăceri materiale de la Mine. Nu voi ierta pe niciunul dintre cei care încearcă să Îmi ia locul; nu voi lăsa să scape pe niciunul dintre cei care încearcă să smulgă mâncare și haine de la Mine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

110. Ceea ce vedeți astăzi este doar sabia ascuțită a gurii Mele. Nu ați văzut toiagul în mâna Mea sau flacăra cu care ard omul și de aceea sunteți încă trufași și necumpătați în prezența Mea. De aceea încă mai luptați cu Mine în casa Mea, disputând cu limba omenească ceea ce am vorbit cu gura Mea. Omul nu se teme de Mine și, deși continuă să fie în vrăjmășie cu Mine până în ziua de azi, el încă nu are nicio teamă. Aveți limba și dinții celor nedrepți în gurile voastre. Cuvintele și faptele voastre sunt asemănătoare celor ale șarpelui care a ademenit-o pe Eva să păcătuiască. Voi cereți unul de la celălalt ochi pentru ochi și dinte pentru dinte și vă luptați în prezența Mea pentru a smulge poziție, renume și profit pentru voi înșivă, totuși nu știți că Eu vă urmăresc în secret cuvintele și faptele. Înainte să veniți în prezența Mea, am răsunat în adâncul inimilor voastre. Omul dorește întotdeauna să scape de mâna Mea și să se ferească de privirea ochilor Mei, dar nu M-am îndepărtat niciodată de la cuvintele sau faptele lui. În schimb, Eu permit înadins acelor cuvinte și fapte să fie văzute în ochii Mei, ca să

pot mustra nedreptatea omului și să îi judec răzvrătirea. Astfel, cuvintele și faptele secrete ale omului rămân întotdeauna înaintea scaunului Meu de judecată, iar scaunul Meu de judecată nu a părăsit niciodată omul, pentru că răzvrătirea lui este prea mare. Lucrarea Mea este de a arde și de a purifica toate cuvintele și faptele omului care au fost rostite și făcute în prezența Duhului Meu. În acest fel[c], când voi părăsi pământul, oamenii vor putea să-și păstreze loialitatea față de Mine și Mă vor sluji în continuare așa cum fac slujitorii Mei sfinți în lucrarea Mea, permițând lucrării Mele pe pământ să continue până în ziua în care este completă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului"

111. Îi apreciez foarte mult pe aceia care nu nutresc suspiciuni cu privire la alții și, de asemenea, Îmi plac foarte mult aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; de aceste două tipuri de oameni Eu mă îngrijesc foarte mult, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești foarte înșelător, atunci vei avea o inimă precaută și gânduri de suspiciune cu privire la toate lucrurile și toți oamenii. Din această cauză, credința ta în Mine este clădită pe o temelie de suspiciune. Acest tip de credință este unul pe care nu îl voi recunoaște niciodată. Din cauza lipsei credinței autentice, vei ajunge și mai departe de dragostea adevărată. Iar dacă ești capabil să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci nu încape îndoială că ești cel mai înșelător dintre oameni. Tu faci speculații despre faptul dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, precum și încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Nu este motivul pentru care omul are astfel de gânduri acela că omul nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu? Acest fel de credință este pur și simplu păcat! Mai

mult, unii chiar cred că cei care sunt pe placul Meu nu sunt nimeni alții decât lingușitorii și slugarnicii, iar cei cărora le lipsesc aceste abilități nu vor fi bineveniți și își vor pierde locul în casa lui Dumnezeu. Aceasta este întreaga cunoștință pe care ați acumulat-o de-a lungul atâtor ani? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoștința voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea Cerului. De aceea spun că acest fel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai tare de Mine și să vă împotriviți Mie și mai mult. De-a lungul multor ani de lucrare, voi ați văzut multe adevăruri, dar știți ce au auzit urechile Mele? Câți dintre voi sunteți dispuși să acceptați adevărul? Voi credeți cu toții că sunteți dispuși să plătiți prețul pentru adevăr, dar câți ați suferit cu adevărat pentru adevăr? În inimile voastre nu există decât nedreptate, drept urmare, credeți că orice om, indiferent cine ar fi el, este un om înșelător și necinstit. Ba chiar credeți că Dumnezeu întrupat, asemenea unui om obișnuit, n-ar avea o inimă bună sau o dragoste binevoitoare. Mai mult, credeți că un caracter nobil și o natură miloasă și binevoitoare se găsesc numai la Dumnezeul din cer. Și credeți că un asemenea sfânt nu există și că pe pământ domnesc doar întunericul și răul, în timp ce Dumnezeu este ceva în care omul își pune tânjirea după bine și frumos, o imagine de legendă născocită de om. În mințile voastre, Dumnezeul din cer este foarte corect, drept și măreț, vrednic de închinare și admirație, dar acest Dumnezeu de pe pământ este un simplu înlocuitor și un instrument al Dumnezeului din cer. Voi credeți că acest Dumnezeu nu poate fi echivalentul Dumnezeului din cer, nici măcar menționat alături de El. Când vine vorba de măreția și onoarea lui Dumnezeu, ele aparțin slavei Dumnezeului din cer, dar când vine vorba de natura și stricăciunea omului, ele sunt atributele în care Dumnezeul de pe pământ are o parte. Dumnezeul din cer este veșnic elevat, în timp ce

Dumnezeul de pe pământ este veșnic neînsemnat, slab și incompetent. Dumnezeul din cer nu este predispus la emoții, doar la dreptate, pe când Dumnezeul de pe pământ are motive egoiste și este lipsit de corectitudine și rațiune. Dumnezeul din cer n-are nici cea mai mică înșelăciune și este mereu credincios, pe când Dumnezeul de pe pământ are mereu o latură necinstită. Dumnezeul din cer iubește omul nespus de mult, pe când Dumnezeul de pe pământ nu se îngrijește suficient de om, ba chiar îl neglijează complet. Această cunoștință eronată și-a făcut loc demult în inimile voastre și se poate perpetua și în viitor. Voi priviți toate faptele lui Hristos din punct de vedere al celor nedrepți și Îi evaluați toată lucrarea, precum și identitatea și esența Sa, din perspectiva celor răi. Ați făcut o greșeală gravă și ați făcut ceva ce nimeni din cei care au venit înaintea voastră nu a mai făcut vreodată. Și anume, voi Îl slujiți doar pe Dumnezeul elevat din cer, cu coroană pe capul Său și nu țineți cont niciodată de Dumnezeul pe care Îl considerați atât de neînsemnat încât pentru voi este invizibil. Nu este acesta păcatul vostru? Nu este acesta un exemplu clasic al ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi vă închinați Dumnezeului din cer. Adorați imaginile elevate și îi stimați pe cei renumiți pentru elocvența lor. Primești cu bucurie poruncile Dumnezeului care îți umple mâinile de bogății și tânjești enorm după Dumnezeul care îți poate împlini orice dorință. Singurul Căruia nu I te închini este acest Dumnezeu care nu e elevat; singurul lucru pe care-l urăști este asocierea cu acest Dumnezeu pentru care nimeni nu are o stimă deosebită. Singurul lucru pe care nu ești dispus să-l faci este să-L slujești pe acest Dumnezeu care nu ți-a dat niciun ban vreodată, iar Singurul care nu te poate face să tânjești după El este acest Dumnezeu neatrăgător. Acest fel de Dumnezeu nu te poate ajuta să-ți lărgești orizontul, să simți de parcă ai găsit o comoară, cu atât mai puțin să îndeplinească ce-ți dorești. De ce Îl urmezi atunci? Ai reflectat la asemenea

întrebări? Ceea ce faci nu-L ofensează doar pe Hristos; mai important, Îl ofensează pe Dumnezeul din cer. Eu cred că nu acesta este scopul credinței voastre în Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”

112. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – adică, dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci

Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"

113. Înțeleg pe deplin înșelăciunea care există în inimile voastre; majoritatea dintre voi Mă urmați din curiozitate și ați ajuns să Mă căutați din deșertăciune. Când cea de-a treia dorință a voastră este spulberată – dorința pentru o viață pașnică și fericită – și curiozitatea voastră se risipește. Cuvintele și faptele voastre expun înșelăciunea care există în inima fiecăruia dintre voi. Ca să fiu sincer, voi sunteți doar curioși în privința Mea, dar nu vă temeți de Mine; nu sunteți atenți la ce spuneți și cu atât mai puțin vă puneți înfrânarea la încercare în comportamentul vostru. Așadar, ce fel de credință aveți cu adevărat? Este autentică? Voi doar Îmi folosiți cuvintele ca să vă risipiți grijile și să vă îndulciți plictiseala, ca să umpleți spațiile rămase goale din viața voastră. Care dintre voi Mi-a pus cuvintele în practică? Cine are credință adevărată? Continuați să strigați că Dumnezeu este un Dumnezeu care vede adânc în inimile oamenilor, dar cum este compatibil cu Mine Dumnezeul despre care strigați în inimile voastre? Dacă tot țipați așa, atunci de ce vă purtați astfel? Oare aceasta să fie dragostea cu care vreți să Mă răsplătiți? Pe buzele voastre nu este niciun pic de devotament, și unde sunt sacrificiile și faptele voastre bune? Dacă nu ar fi ajuns cuvintele voastre la urechile Mele, cum aș fi putut să vă urăsc atât de mult? Dacă ați crezut cu adevărat în Mine, cum ați putut să cădeți într-o astfel de nefericire? Aveți niște chipuri atât de deprimate, de parcă ați fi la judecată, în Infern. Nu aveți nici măcar un strop de vitalitate și vorbiți timid despre vocile voastre interioare; sunteți chiar plini de nemulțumiri și blesteme. V-ați pierdut încrederea în ceea ce fac cu mult timp în urmă și până și credința voastră inițială a dispărut, deci cum M-ați putea urma până la final? Dacă așa stau lucrurile, cum puteți fi mântuiți?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvinte pentru cei tineri și cei vârstnici”

114. Deși omul crede în Dumnezeu, inima omului este fără Dumnezeu și el nu știe cum să-L iubească, nici nu vrea să-L iubească pe Dumnezeu, căci inima sa nu se apropie niciodată de Dumnezeu și întotdeauna Îl evită. Drept rezultat, inima omului este departe de Dumnezeu. Deci, unde este inima sa? De fapt, inima omului nu s-a dus nicăieri: în loc de a o da lui Dumnezeu sau de a o dezvălui lui Dumnezeu pentru a o vedea, el a păstrat-o pentru sine. Aceasta în ciuda faptului că unii se roagă deseori lui Dumnezeu și spun „O, Dumnezeule, uită-Te la inima mea – Tu știi tot ceea ce gândesc”, și unii chiar jură că Îl lasă pe Dumnezeu să Se uite la ei, că ei pot fi pedepsiți dacă își încalcă jurământul. Deși omul Îi permite lui Dumnezeu să Se uite în inima lui, aceasta nu înseamnă că este capabil de a se supune orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu, nici că și-a lăsat soarta și perspectivele sale și tot ceea ce are sub controlul lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent de jurămintele pe care le faci în fața lui Dumnezeu sau de ce Îi declari, în ochii lui Dumnezeu, inima ta este încă închisă pentru El, căci tu Îi permiți doar să Se uite la inima ta, dar nu să o controleze. Cu alte cuvinte, nu ți-ai dat deloc inima lui Dumnezeu și doar rostești cuvinte care sună frumos pentru ca Dumnezeu să audă; diversele tale intenții înșelătoare, între timp, le ascunzi de Dumnezeu, împreună cu intrigile, uneltirile și planurile tale și îţi ţii strâns în mâini soarta și perspectivele, profund speriat că acestea îți vor fi luate de Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu nu vede niciodată sinceritatea omului față de El. Deși Dumnezeu observă adâncimile inimii omului și poate vedea ce gândește omul și ce dorește să facă în inima sa, și poate vedea lucrurile păstrate în inima sa, inima omului nu Îi aparține lui Dumnezeu, el nu a predat-o pentru a fi controlată de Dumnezeu. Adică, Dumnezeu are dreptul de a observa, dar nu are dreptul de a controla. În conștiința subiectivă a omului, omul nu vrea

sau nu intenționează să se lase la mila lui Dumnezeu. Nu numai că omul s-a separat de Dumnezeu, dar există chiar oameni care se gândesc la moduri în care să își acopere inimile, folosind vorbe frumoase și lingușitoare, pentru a crea o impresie falsă și a câștiga încrederea lui Dumnezeu și a-și ascunde adevărata față de privirea lui Dumnezeu. Scopul lor în a nu-I permite lui Dumnezeu să vadă este de a nu-I permite lui Dumnezeu să perceapă cum sunt ei de fapt. Ei nu vor să-și dea inimile lui Dumnezeu, ci să le țină pentru ei. Subînțelesul acestui lucru este că ceea ce face omul și ceea ce vrea el sunt toate planificate, calculate și decise de către om însuși; el nu solicită participarea sau intervenția lui Dumnezeu, cu atât mai puțin are el nevoie de orchestrările și aranjamentele lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent dacă este vorba de poruncile lui Dumnezeu, însărcinarea Sa ori cerințele pe care Dumnezeu le are pentru om, deciziile omului se bazează pe propriile sale intenții și interese, pe propria stare și pe propriile circumstanțe din acel moment. Omul întotdeauna utilizează cunoașterea și percepțiile cu care este familiarizat și propriul său intelect pentru a judeca și a selecta calea pe care ar trebui să meargă, și nu permite intervenția sau controlul lui Dumnezeu. Aceasta este inima omului pe care o vede Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

115. Mulți oameni doresc să Mă iubească cu adevărat, dar, deoarece inimile lor nu le aparțin, ei nu au niciun control asupra lor înșiși; mulți oameni Mă iubesc cu adevărat printre încercările date de Mine, dar sunt incapabili să înțeleagă că Eu exist cu adevărat și Mă iubesc doar în mijlocul deșertăciunii și nu datorită existenței Mele reale; mulți oameni, după ce și-au așternut inimile înaintea Mea, nu le dau nicio atenție și, astfel, Satana pune stăpânire pe inimile lor ori de câte ori are ocazia, după care Mă părăsesc; mulți oameni Mă iubesc în mod autentic atunci când le ofer

cuvintele Mele, totuși ei nu-Mi prețuiesc cuvintele în duhurile lor, ci le folosesc întâmplător ca proprietate publică și le aruncă înapoi de unde provin ori de câte ori ei simt astfel. Omul Mă caută în mijlocul durerii și ridică privirea la Mine printre încercări. În timp de pace se bucură de Mine, pe când în primejdie Mă neagă, când este ocupat, el Mă uită, iar când este leneș, face lucrurile de mântuială pentru Mine – totuși niciodată nu M-a iubit nimeni de-a lungul întregii sale vieți. Îmi doresc ca omul să fie sincer înaintea Mea: nu cer să-Mi dea nimic, ci doar ca toți oamenii să Mă ia în serios, ca, în loc să Mă lingușească, să-Mi permită să aduc înapoi sinceritatea omului. Luminarea Mea, iluminarea Mea și costul eforturilor Mele se răspândesc printre toți oamenii, totuși astfel și adevăratul fapt al fiecărei acțiuni a omului se răspândește printre toți oamenii, precum și înșelăciunea lor față de Mine. Este ca și cum ingredientele înșelăciunii omului l-ar fi însoțit încă din pântece, de parcă ar fi avut aceste abilități speciale de înșelătorie de la naștere. Mai mult, el nu s-a dat niciodată de gol; nimeni nu a perceput vreodată sursa acestor abilități înșelătoare. Ca urmare, omul trăiește în mijlocul înșelăciunii fără a-și da seama și este ca și când s-ar ierta pe sine, ca și cum ar fi aranjamentele lui Dumnezeu mai degrabă decât înșelăciunea lui intenționată față de Mine. Nu este aceasta tocmai sursa înșelăciunii omului față de Mine? Nu este acesta planul lui viclean? Niciodată n-am fost dezorientat de lingușirile și tertipurile omului, pentru că Mi-am dat seama de esența lui cu mult timp în urmă. Cine știe cât de multă necurățenie este în sângele lui și cât de mult din veninul Satanei este în măduva lui? Omul devine mai obișnuit cu acesta în fiecare zi care trece, astfel încât este insensibil la suferința dată de Satana și, astfel, nu are niciun interes să afle „arta unei existențe sănătoase”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 21

116. Omul este o creatură lipsită de autocunoaștere. Deși în imposibilitatea de a se cunoaște pe sine, el totuși îi cunoaște pe toți ceilalți ca pe palma mâinii sale, ca și când toți ceilalți au trecut mai întâi de inspecția lui și au primit aprobarea lui înainte de a spune sau de a face ceva și, deci este ca și cum i-a înțeles pe de-a întregul pe toți ceilalți, până la starea lor psihologică. Toate ființele umane sunt astfel. Omul a intrat astăzi în Epoca Împărăției, însă natura sa rămâne neschimbată. El încă mai face cum fac Eu, înaintea Mea, dar, pe la spatele Meu, el începe să-și ridice propria „afacere" unică. Odată ce s-a terminat și el vine din nou înaintea Mea, este totuși ca o persoană diferită, care pare îndrăzneț de calmă, cu trăsături senine, cu pulsul stabil. Nu este tocmai aceasta ceea ce îl face pe om atât de josnic? Câți oameni poartă două fețe complet diferite, una în fața Mea și cealaltă pe la spatele Meu? Câți dintre ei sunt ca niște miei nou-născuți înaintea Mea, dar, pe la spatele Meu se transformă în tigri feroce și apoi devin ca niște păsărele care țâșnesc vesel pe dealuri? Câți dintre ei arată scop și determinare în fața Mea? Câți vin înaintea Mea, căutând cuvintele Mele cu sete și tânjind, dar, în spatele Meu, se satură și se leapădă de ele, ca și cum cuvintele Mele ar fi fost o povară? De-atât de multe ori, văzând rasa umană coruptă de dușmanul Meu, am renunțat să-Mi pun speranțele în omenire. De-atât de multe ori, văd omul venind înaintea Mea în lacrimi pentru a pretinde iertare, dar, din cauza lipsei de respect față de sine și a incorigibilității sale încăpățânate, Mi-am închis cu mânie ochii la acțiunea lui, chiar atunci când inima lui este autentică, iar intențiile sale sunt sincere. De-atât de multe ori, văd omul capabil de a avea credință să coopereze cu Mine și cum, înaintea Mea, el pare să stea în îmbrățișarea Mea, degustând căldura acesteia. De-atât de multe ori, văzând nevinovăția, vivacitatea și frumusețea poporului Meu ales, în inima Mea am avut mereu plăcere datorită acestor lucruri. Ființele omenești nu știu cum să se bucure

de binecuvântarea lor predestinată în mâinile Mele, pentru că ei nu știu ce se înțelege, în cele din urmă, fie prin binecuvântare, fie prin suferință. Din acest motiv, omenirea este departe de a fi sinceră atunci când Mă caută pe Mine. Dacă nu ar exista astfel de lucruri ca ziua de mâine, care dintre voi, stând înaintea Mea, ați fi la fel de albi ca zăpada, la fel de fără pată ca jadul pur? Sunteți siguri că iubirea voastră pentru Mine nu este ceva ce poate fi schimbat pentru o masă delicioasă sau un costum de haine stilat sau o funcție înaltă cu remunerații frumoase? Sau poate fi schimbată pentru iubirea pe care ceilalți ți-o poartă? Sigur trecerea prin încercări nu-l va împinge pe om să renunțe la dragostea sa față de Mine? Sigur suferința și necazul nu îl vor face să se plângă împotriva a ceea ce am rânduit Eu? Niciun om nu a apreciat vreodată cu adevărat sabia din gura Mea: el cunoaște doar înțelesul ei de suprafață fără să înțeleagă într-adevăr pe cel interior. Dacă ființele umane ar fi capabile, într-adevăr, să vadă ascuțimea sabiei Mele, ei ar fugi ca șobolanii în găurile lor. Din cauza amorțelii lor, ființele umane nu înțeleg nimic din sensul adevărat al cuvintelor Mele și, astfel, nu au nicio idee despre cât de formidabile sunt acestea sau cât, din natura lor, este dezvăluit și cât de mult din corupția lor a primit judecată în acele cuvinte. Din acest motiv, pe baza ideilor lor prost concepute despre cuvintele Mele, majoritatea oamenilor au adoptat o atitudine neutră.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 15

117. De-a lungul veacurilor, mulți au plecat din această lume cu dezamăgire și cu reticență și mulți au venit în ea cu speranță și credință. Am aranjat ca mulți să vină și i-am îndepărtat pe mulți. Numeroși oameni au trecut prin mâinile Mele. Multe duhuri au fost aruncate în Infern, mulți au trăit în trup și mulți au murit și au renăscut pe pământ. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu a avut niciodată ocazia să se bucure de binecuvântările

Împărăției astăzi. I-am dat omului atât de mult, dar el a câștigat puțin, pentru că atacul forțelor lui Satana l-a lăsat în imposibilitatea de a se bucura de toate bogățiile Mele. El a avut doar norocul să considere, dar nu a putut niciodată să se bucure pe deplin. Omul nu a descoperit niciodată tezaurul din corpul său pentru a primi bogățiile Cerului și, astfel, el a pierdut binecuvântările pe care Eu le-am revărsat asupra lui. Oare nu este duhul omului chiar capacitatea care îl conectează la Duhul Meu? De ce nu M-a urmat niciodată omul cu duhul lui? De ce se apropie de Mine în trup, dar este incapabil să facă acest lucru în duh? Este adevărata Mea față cea a trupului? De ce omul nu-Mi cunoaște substanța? Nu a fost într-adevăr, niciodată, nicio urmă din Mine în duhul omului? Am dispărut Eu complet din duhul omului? Dacă omul nu intră în tărâmul spiritual, cum poate el să-Mi înțeleagă intențiile? Există, în ochii omului, ceea ce poate pătrunde direct în tărâmul spiritual? Multe sunt vremurile în care l-am strigat pe om cu Duhul Meu, dar omul acționează ca și cum ar fi fost înjunghiat de Mine, privindu-Mă de la depărtare, cu mare spaimă că îl voi conduce într-o altă lume. Multe sunt vremurile în care am cercetat în duhul omului, totuși el rămâne complet nepăsător, profund temător că voi intra în casa lui și voi profita de ocazie pentru a-l priva de toate bunurile sale. Astfel, el Mă închide afară, lăsându-Mă în față cu nimic altceva decât o ușă rece și închisă ermetic. Multe sunt vremurile în care omul a căzut, iar Eu l-am mântuit, totuși, după trezire, M-a părăsit imediat și, neatins de dragostea Mea, Îmi aruncă o privire grijulie; Eu niciodată nu am încălzit inima omului. Omul este un animal fără sentimente și cu sânge rece. Chiar dacă el este încălzit de îmbrățișarea Mea, niciodată nu a fost profund mișcat de ea. Omul este ca un sălbatic al muntelui. El niciodată nu a apreciat toată prețuirea Mea față de omenire. El nu dorește să se apropie de Mine, preferând să locuiască printre munți, unde îndură amenințarea fiarelor

sălbatice – dar, totuși, el nu este dornic să se refugieze în Mine. Eu nu oblig niciun om: Eu doar Îmi fac lucrarea. Va veni ziua când omul va înota de partea Mea din mijlocul oceanului puternic, astfel încât el se va putea bucura de toate bogățiile de pe pământ și va lăsa în urmă riscul de a fi înghițit de mare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 20

118. Credința voastră este foarte frumoasă; spuneți că sunteți dispuși să vă dedicați toată viața lucrării Mele și că sunteți dispuși să vă sacrificați viețile pentru aceasta, dar firile voastre nu s-au schimbat prea mult. Nu faceți decât să vorbiți cu aroganță, în ciuda faptului că modul vostru real de a vă comporta este foarte jalnic. Parcă limbile și buzele oamenilor ar fi în ceruri, dar picioarele le-ar fi tocmai pe pământ, și, drept urmare, cuvintele, faptele și reputațiile lor sunt tot nimicite. Reputațiile voastre au fost distruse, comportamentul vostru e depravat, modul vostru de a vorbi este josnic, iar viețile voastre sunt vrednice de dispreț; chiar și întreaga voastră umanitate s-a scufundat în josnicie. Sunteți înguști la minte față de ceilalți și vă ciondăniți din orice lucru mărunt. Vă certați din cauza reputațiilor și a statuturilor voastre, chiar până în punctul în care sunteți dispuși să coborâți în iad și în iazul de foc. Cuvintele și faptele voastre actuale Îmi sunt suficiente pentru a stabili că sunteți păcătoși. Atitudinile voastre față de lucrarea Mea Îmi sunt suficiente pentru a hotărî că sunteți nedrepți și toate firile voastre sunt suficiente pentru a arăta că sunteți suflete murdare, pline de mârșăvii. Manifestările voastre și ceea ce dezvăluiți sunt adecvate pentru a spune că sunteți oameni care au băut destul din sângele spiritelor necurate. Când se vorbește despre intrarea în Împărăție, nu vă dezvăluiți sentimentele. Credeți că felul în care sunteți acum este e suficient ca voi să intrați pe poarta Împărăției Mele din ceruri? Credeți că puteți să dobândiți

intrarea în ținutul sfânt al lucrării și al cuvintelor Mele fără ca Eu să vă cercetez mai întâi faptele și cuvintele? Cine poate să-Mi păcălească ochii? Cum ar putea să-Mi scape din vedere comportamentele și conversațiile voastre josnice și demne de dispreț? Eu am hotărât ca viețile voastre să fie vieți în care beți sângele și mâncați carnea acelor spirite necurate, pentru că le imitați în fața Mea în fiecare zi. Înaintea Mea, comportamentul vostru a fost deosebit de rău, așadar, cum aș putea să nu Mă simt dezgustat? Cuvintele voastre conțin impuritățile spiritelor necurate: lingușiți, ascundeți și flatați, întocmai ca aceia care se dedau vrăjitoriei și ca aceia care sunt perfizi și beau sângele celor nedrepți. Toate manifestările omului sunt extrem de nedrepte, deci cum pot fi toți oamenii plasați în tărâmul sfânt unde se află cei drepți? Crezi că acel comportament mârșav al tău poate să te caracterizeze ca sfânt, în comparație cu nedrepții? Limba ta ca de șarpe îți va nimici în cele din urmă trupul care duce la distrugere și săvârșește mârșăvii, iar mâinile tale care sunt acoperite de sângele spiritelor necurate îți vor trage în cele din urmă și sufletul în iad. Așadar, de ce nu profiți de această șansă ca să-ți cureți mâinile acoperite de murdărie? Și de ce nu profiți de această ocazie ca să-ți tai limba care rostește cuvinte nelegiuite? Oare din cauză că ești dispus să suferi în flăcările iadului pentru mâinile, limba și buzele tale? Veghez inimile tuturor cu ambii ochi întrucât, cu mult înainte de a crea omenirea, le cuprinsesem inimile în mâinile Mele. Cu mult timp în urmă am văzut cu adevărat inimile oamenilor, așadar, cum ar putea gândurile din inima omului să scape privirii Mele? Și cum s-ar putea să nu fie prea târziu ca ei să scape fără să fie arși de Duhul Meu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

119. Buzele tale sunt mai blânde decât porumbeii, dar inima ta este mai ticăloasă decât șarpele de odinioară. Buzele tale sunt chiar la fel de

frumoase ca libanezele, dar, totuși, inima ta nu este la fel de bună ca a lor și cu siguranță nu se poate compara cu frumusețea cananeenelor. Inima ta este atât de înșelătoare! Detest doar buzele și inimile celor nedrepți, iar cerințele Mele de la oameni nu sunt deloc mai mari decât la ce Mă aștept de la sfinți; doar că Îmi este silă de faptele rele ale celor nedrepți și sper ca ei să fie în stare să-și arunce murdăria și să scape din situația lor actuală, astfel încât să se poată deosebi de cei nedrepți și să trăiască și să fie sfinți alături de cei drepți. Vă aflați în aceleași împrejurări ca și Mine și, totuși, sunteți plini de murdărie; din asemănarea originală a oamenilor creați la început, nu aveți nici măcar cea mai mică urmă. În plus, pentru că în fiecare zi imitați asemănările acelor spirite necurate, făcând ce fac ele și spunând ce spun ele, toate mădularele voastre – chiar și limbile și buzele voastre – sunt atât de înmuiate în apa lor murdară, încât sunteți acoperiți în întregime de astfel de pete și nici măcar o parte din voi nu poate fi folosită pentru lucrarea Mea. Este atât de sfâșietor! Trăiți într-o lume a cailor și a vitelor, dar, totuși, nu vă simțiți tulburați; sunteți plini de bucurie și trăiți liber și ușor. Înotați în această apă murdară, dar, de fapt, nu vă dați seama că ați plonjat într-o astfel de situație. În fiecare zi vă întovărășiți cu spirite necurate și aveți de-a face cu „excremente”. Viețile voastre sunt foarte vulgare și, cu toate acestea, nu sunteți de fapt conștienți că nu existați în lumea umană și că nu aveți control asupra voastră. Nu știi că acele spirite necurate ți-au călcat viața în picioare în urmă cu multă vreme, iar apa murdară ți-a pătat demult caracterul? Crezi că trăiești într-un paradis pământesc și că te afli în sânul fericirii? Nu știi că ai trăit o viață alături de spirite necurate și că ai coexistat cu tot ce ți-au pregătit ele? Cum ar putea să aibă vreun sens felul în care trăiești? Cum ar putea să aibă viața ta vreo valoare? Te-ai tot dus de colo până colo pentru părinții tăi, părinții spiritelor necurate, dar, de fapt, nu știi că aceia care te prind în cursă sunt părinții spiritelor necurate, care te-au

născut și te-au crescut. Mai mult decât atât, nu ești conștient că, de fapt, ei ți-au dat toată murdăria ta; nu știi decât că îți pot aduce „bucurie”, că nu te mustră și nici nu te judecă și, mai ales, că nu te blestemă. Ei nu și-au vărsat niciodată furia asupra ta, ci te tratează cu afecțiune și amabilitate. Cuvintele lor îți hrănesc inima și te captivează astfel încât să devii dezorientat și, fără să-ți dai seama, ești atras de ei și dispus să le fii de folos, devenind supapa și slujitorul lor. Nu ai nicio obiecție, dar ești dispus să lucrezi pentru ei ca un câine, ca un cal; ești înșelat de ei. Din acest motiv, nu ai absolut nicio reacție față de lucrarea pe care o fac Eu. Nu e de mirare că mereu îți dorești să-Mi aluneci în secret printre degete, și nu e de mirare că mereu îți dorești să folosești cuvinte dulci ca să obții prin înșelăciune o favoare din partea Mea. După cum s-a dovedit, ai avut deja un alt plan, un alt aranjament. Poți să vezi o mică parte din acțiunile Mele, ale Atotputernicului, dar nu știi o iotă despre judecata și mustrarea Mea. Nu știi când a început mustrarea Mea; știi doar cum să Mă înșeli – totuși, nu știi că nu voi tolera nicio necinstire din partea omului. De vreme ce te-ai hotărât deja să-Mi slujești, nu te voi lăsa să pleci. Sunt un Dumnezeu care urăște răul și sunt un Dumnezeu gelos pe omenire. De vreme ce ți-ai așezat deja cuvintele pe altar, nu îți voi îngădui să fugi chiar dinaintea ochilor Mei și nu voi tolera să servești la doi stăpâni. Credeai că poți să ai o a doua dragoste după ce ți-ai așezat cuvintele pe altarul Meu și înaintea ochilor Mei? Cum aș putea să le permit oamenilor să Mă facă de râs în felul acesta? Credeai că poți să-Mi faci lejer făgăduințe și jurăminte cu limba? Cum ai putut să depui jurăminte lângă tronul Meu, tronul Celui care sunt Preaînalt? Credeai că jurămintele tale au dispărut deja? Permiteți-Mi să vă spun: chiar dacă trupurile voastre vor dispărea, jurămintele voastre nu pot să o facă. În final, vă voi condamna pe baza jurămintelor voastre. Totuși, credeți că puteți să Îmi faceți față punându-vă cuvintele înaintea Mea și că inimile voastre pot să servească

spiritelor necurate și spiritelor rele. Cum ar putea mânia Mea să-i tolereze pe acei oameni care, asemănători câinilor și porcilor, Mă înșală? Trebuie să-Mi execut decretele administrative și să smulg cu forța din mâinile spiritelor necurate pe toți acei amorțiți și „pioși” care cred în Mine ca să Mă poată „sluji” în mod disciplinat, ca să fie boii și caii Mei și să se supună orchestrărilor Mele. Te voi face să-ți recapeți hotărârea anterioară și să-Mi slujești din nou. Nu voi tolera nicio creatură care Mă înșală. Credeai că ai putea, pur și simplu, să faci în mod absurd cereri și să minți în fața Mea? Credeai că nu ți-am auzit sau nu ți-am văzut cuvintele și faptele? Cum aș fi putut să nu-ți am în vedere cuvintele și faptele? Cum aș putea vreodată să le permit oamenilor să Mă înșele așa?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

120. Am fost în mijlocul vostru, întovărășindu-Mă cu voi mai multe primăveri și toamne; am trăit printre voi o perioadă îndelungată și am trăit cu voi. Cât de mult din comportamentul vostru josnic Mi-a scăpat chiar din fața ochilor? Cuvintele voastre din inimă Îmi răsună mereu în urechi; milioane și milioane din aspirațiile voastre au fost așezate pe altarul Meu – prea multe ca să fie măcar numărate. Cu toate acestea, pentru dedicarea voastră și ceea ce sacrificați, nu dați nicio iotă. Pe altarul Meu nu puneți niciun măcar un strop de sinceritate. Unde sunt roadele credinței voastre în Mine? Ați primit har nesfârșit de la Mine și ați văzut nenumărate taine din cer; v-am arătat chiar și flăcările cerului, dar nu M-a lăsat inima să vă ard. Cu toate acestea, cât Mi-ați dat în schimb? Cât de mult sunteți dispuși să-Mi dați? Cu mâncarea pe care ți-am dat-o în mână, te întorci și Mi-o oferi, chiar spunând că era ceva ce ai obținut cu sudoarea muncii tale și că Îmi oferi tot ce-ți aparține. Cum de nu știi că toate „contribuțiile” tale pentru Mine sunt doar lucruri care au fost furate de pe altarul Meu? Mai mult decât

atât, acum că Mi le oferi, nu Mă înșeli? Cum de nu știi că toate de care Mă bucur astăzi sunt ofrandele de pe altarul Meu, și nu ceea ce ai câștigat în schimbul muncii tale grele și, apoi, Mi-ai oferit? Chiar îndrăzniți să Mă înșelați astfel, așadar, cum pot să vă iert? Cum de vă puteți aștepta să mai îndur asta? V-am dat totul. V-am înlesnit totul, M-am îngrijit de nevoile voastre și v-am deschis ochii și, totuși, Mă înșelați astfel, ignorându-vă conștiințele. V-am oferit în mod altruist totul astfel încât, deși suferiți, tot să câștigați de la Mine tot ce am adus din cer. În ciuda acestui lucru, nu sunteți dedicați deloc și, chiar dacă ați venit cu o contribuție mică, încercați să vă „reglați conturile” cu Mine după aceea. Contribuția ta nu va fi egală cu zero? Ceea ce Mi-ai oferit nu este altceva decât un simplu fir de nisip, dar ce Mi-ai cerut este o tonă de aur. Nu ești pur și simplu absurd? Eu lucrez printre voi. Nu există absolut nicio urmă a celor zece procente care ar trebui să Mi se dea, ca să nu mai vorbim de sacrificii în plus. Mai mult, cele zece procente cu care au contribuit cei evlavioși sunt luate cu forța de către cei răi. Nu v-ați împrăștiat toți de lângă Mine? Nu sunteți toți potrivnici Mie? Nu-Mi distrugeți cu toții altarul? Cum ar putea ochii Mei să privească astfel de oameni ca pe niște comori? Nu sunt ei porcii și câinii pe care Îi detest? Cum M-aș putea referi la ticăloșiile voastre ca la o comoară?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

121. Sunt multe căile care depășesc înțelegerea voastră, multe aspecte pe care nu le înțelegeți. Sunteți atât de ignoranți. Vă cunosc bine statura și neajunsurile. Prin urmare, deși sunt multe cuvinte pe care nu le veți putea asimila, totuși vreau să vă spun toate aceste adevăruri pe care nu le-ați mai primit niciodată – pentru că tot Mă îngrijorez dacă, în situația voastră actuală, veți fi în stare să mărturisiți ferm pentru Mine. Nu e vorba că v-aș devaloriza. Sunteți cu toții dobitoace care nu au avut parte de instruirea Mea

formală, și este cu adevărat discutabil cât de multă slavă este în voi. Deși am consumat multă energie lucrând pe voi, se pare că elementele pozitive din voi sunt practic inexistente, în timp ce elementele negative pot fi numărate pe degete și folosesc doar ca mărturii pentru a-l face de ocară pe Satana. Aproape orice altceva din voi este otrava Satanei. Vă uitați la Mine ca și cum ați fi dincolo de mântuire. Prin urmare, așa stând lucrurile, Mă uit la purtările voastre și, în final, vă cunosc statura adevărată. De aceea mă îngrijorez în continuare pentru voi: Lăsat să-și trăiască singur viața, oare va ajunge omul mai bine sau măcar la fel cu modul în care este astăzi? Nu vă îngrijorează statura voastră infantilă? Puteți fi cu adevărat ca poporul ales al lui Israel, credincioși Mie și numai Mie în orice împrejurare? Ceea ce manifestați nu este obrăznicia copiilor care s-au îndepărtat de părinții lor, ci bestialitatea care izbucnește în animalele fugite de sub biciul stăpânilor. Ar trebui să vă cunoașteți natura, care este și slăbiciunea pe care cu toții o împărtășiți, boala voastră comună. Astfel, singurul Meu îndemn față de voi astăzi este acela de a mărturisi ferm pentru Mine. Nu lăsați cu nici un chip să vă cuprindă vechea boală. Cel mai important lucru este să dați mărturie. Aceasta este inima lucrării Mele. Ar trebui să acceptați cuvintele Mele la fel cum Maria a acceptat revelația lui Iahve care a venit la ea într-un vis, crezând și apoi supunându-se. Doar asta înseamnă castitate. Căci voi sunteți cei care aud cel mai mult cuvintele Mele, cei mai binecuvântați de Mine. Vă dau toate posesiunile Mele cele de preț, punându-vă totul la dispoziție. Cu toate acestea, statutul vostru și cel al poporului israelian sunt atât de diferite, precum două lumi complet distincte. Cu toate acestea, în comparație cu ei, voi primiți mult mai mult. În timp ce ei așteaptă cu disperare arătarea Mea, voi petreceți zile plăcute cu Mine, împărtășindu-vă din bogățiile Mele. Prin comparație, ce anume vă dă dreptul să protestați și să vă certați cu Mine și să cereți porțiuni din posesiile Mele? Nu primiți

destul? Eu vă dau atât de mult, dar ceea ce-Mi dați în schimb este o tristețe înduioșătoare, anxietate, resentimente nestăpânite și nemulțumire. Sunteți prea respingători și, totuși, treziți milă. Prin urmare, nu am de ales decât să-Mi înghit toate resentimentele și să dau glas obiecțiilor Mele față de voi din nou și din nou. De-a lungul acestor câteva mii de ani de muncă, n-am mai adus niciodată obiecții omenirii, pentru că am descoperit că în istoria dezvoltării oamenilor, doar amăgirile dintre voi sunt cele memorabile. Ele sunt asemeni unor moșteniri prețioase lăsate vouă de strămoșul faimos al antichității. Cât de tare urăsc acei porci și câini sub-umani. Sunteți prea lipsiți de conștiință! Caracterul vostru este prea josnic! Inimile voastre sunt prea împietrite! Dacă aș fi dus cuvintele Mele și lucrarea Mea israeliților, aș fi dobândit slavă de multă vreme. Dar printre voi nu a fost așa. Printre voi există doar neglijență crudă, un umăr rece și scuzele voastre. Sunteți prea lipsiți de sentimente și prea lipsiți de valoare!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?"

122. Amintiți-vă de trecut: când privirea Mea a fost supărată și vocea Mea neînduplecată față de voi? Când am despicat firul în patru cu voi? Când v-am mustrat neîntemeiat? Când v-am mustrat în față? Nu este de dragul lucrării Mele că apelez la Tatăl Meu să vă ferească de orice ispită? De ce Mă tratați astfel? Mi-am folosit Eu vreodată autoritatea pentru a vă culca trupul la pământ? De ce Mă răsplătiți astfel? După ce ați fost calzi și reci față de Mine, nu sunteți nici calzi și nici reci, și apoi încercați să Mă flatați și ascundeți lucruri de Mine, și gurile voastre sunt pline de scuipatul nedrepților. Credeți că limbile voastre pot înșela Duhul Meu? Credeți că limbile voastre pot scăpa de mânia Mea? Credeți că limbile voastre pot să emită judecăți asupra faptelor Mele, ale lui Iahve, oricum doresc ele? Sunt Eu Dumnezeul asupra Căruia omul emite judecăți? Aș putea să-i permit unui mic vierme să Mă blasfemieze astfel? Cum aș putea să așez astfel de

fii ai neascultării în binecuvântările Mele veșnice? Cuvintele și acțiunile voastre demult v-au expus și v-au condamnat. Când am întins cerurile și am creat toate lucrurile, nu am permis niciunei creaturi să participe așa cum a dorit ea, cu atât mai puțin nu am permis niciunui lucru să perturbe lucrarea Mea și gestionarea Mea, oricât și-ar fi dorit. Nu am tolerat niciun om sau obiect; cum i-aș putea cruța pe cei care sunt cruzi și inumani față de Mine? Cum i-aș putea ierta pe cei care se răzvrătesc împotriva cuvintelor Mele? Cum i-aș putea cruța pe cei care nu se supun Mie? Destinul omului nu este în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aș putea să îți consider sfântă nedreptatea și neascultarea ta? Cum ar putea păcatele tale să-Mi pângărească sfințenia Mea? Eu nu sunt pângărit de necurăția celor nedrepți, nici nu Mă bucur de jertfele celor nedrepți. Dacă ai fi loial față de Mine, Iahve, ai putea să iei asupra ta jertfele la altarul Meu? Poți să-ți folosești limba veninoasă pentru a blasfemia numele Meu sfânt? Te poți răzvrăti împotriva cuvintelor Mele în acest fel? Poți trata slava Mea și numele Meu sfânt ca un instrument cu care să-l slujești pe Satana, cel rău? Viața Mea este oferită pentru bucuria celor sfinți. Cum aș putea să îți permit să te joci cum vrei tu cu viața Mea și să o utilizezi ca un instrument de conflict între voi? Cum puteți fi atât de împietriți la inimă, și atât de departe de calea binelui, în felul în care vă purtați cu Mine? Nu știți că am scris deja faptele voastre rele în aceste cuvinte ale vieții? Cum ați putea să scăpați de ziua mâniei când voi mustra Egiptul? Cum v-aș putea permite să vă împotriviți Mie și să Mă sfidați în acest fel, în mod repetat? Vă spun clar, când vine ziua, mustrarea voastră va fi mai insuportabilă decât cea a Egiptului! Cum puteți scăpa de ziua mâniei Mele?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

123. Omul nu reușește să Îl câștige pe Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu are sentimente sau pentru că Dumnezeu nu Își dorește să fie câștigat de om, ci pentru că omul nu dorește să Îl câștige pe Dumnezeu și pentru că nu Îl caută de urgență pe Dumnezeu. Cum ar putea cineva dintre aceia care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu să fie blestemat de El? Cum ar putea cineva cu o rațiune sănătoasă și cu o conștiință sensibilă să fie blestemat de Dumnezeu? Cum ar putea cineva care se închină lui Dumnezeu și Îi slujește Lui cu adevărat, să fie mistuit de focul mâniei Lui? Cum ar putea cineva care se bucură să asculte de Dumnezeu să fie dat afară din casa Lui? Cum ar putea cineva care nu L-ar iubi destul pe Dumnezeu să trăiască în pedeapsa lui Dumnezeu? Cum ar putea cineva care este gata să renunțe la tot pentru Dumnezeu să fie lăsat fără nimic? Omul nu este dornic să Îl urmeze pe Dumnezeu, nu este dornic să își cheltuiască ceea ce are pentru Dumnezeu și nu este dornic să își dedice tot efortul lui Dumnezeu și spune, în schimb, că Dumnezeu S-a îndepărtat și că prea mult din Dumnezeu este în contradicție cu concepțiile omului. Cu o astfel de umanitate, chiar dacă ați fi foarte generoși în eforturile voastre, tot nu ați putea să obțineți aprobarea lui Dumnezeu ca să nu mai vorbim despre faptul că nu Îl căutați pe Dumnezeu. Nu știți că voi sunteți rebuturile omenirii? Nu știți că umanitatea nimănui nu este mai prejos decât a voastră? Nu știți care este „titlul vostru onorific”? Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vă numesc pe voi tată al lupului, mamă a lupului, fiu al lupului, nepot al lupului; sunteți urmașii lupului, oameni care se trag din lup și ar trebui să vă cunoașteți propria identitate și să nu o uitați niciodată. Să nu vă gândiți că sunteți în vreun fel superiori. Sunteți cel mai rău grup de ființe neumane din omenire. Nu știți aceasta? Știți ce risc Mi-am asumat lucrând printre voi? Dacă rațiunea voastră nu poate reveni la normal și conștiința voatră nu poate funcționa normal, atunci nu veți scăpa niciodată de numele de „lup”,

nu veți scăpa niciodată de ziua blestemului, nu veți scăpa de ziua pedepsei voastre. V-ați născut inferiori, un lucru fără valoare. Sunteți în mod inerent o haită de lupi flămânzi, o grămadă de resturi și de gunoaie și, spre deosebire de voi, Eu nu lucrez asupra voastră ca să obțin beneficii, ci pentru că este nevoie să lucrez. Dacă veți continua să fiți răzvrătiți în felul acesta, atunci voi opri lucrarea Mea și nu voi mai lucra asupra voastră vreodată; dimpotrivă, Îmi voi muta lucrarea într-un alt grup care Îmi face pe plac și, astfel, vă voi părăsi pentru totdeauna, pentru că nu mai vreau să Mă uit către cei care sunt în vrăjmășie cu Mine. Așadar, vreți să fiți compatibili cu Mine sau în vrăjmășie cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

124. Mergând pe calea de astăzi, care este cea mai potrivită îndeletnicire? În îndeletnicirea ta, cum ar trebui să te vezi ca persoană? Ar trebui să știi cum să abordezi tot ce se abate astăzi asupra ta, fie că sunt încercări sau greutăți, ori mustrări nemiloase și blesteme. Ar trebui să te gândești bine în toate cazurile. De ce spun asta? O spun întrucât toate ce se abat astăzi asupra ta sunt, la urma urmei, scurte încercări ce se repetă la nesfârșit; probabil nu le consideri prea solicitante din punct de vedere intelectual și, astfel, lași lucrurile în derivă și nu le vezi ca pe un bun de preț în urmărirea progresului. Cât de neglijent ești! Atât de mult, încât consideri acest bun de preț un nor care-ți plutește în fața ochilor; nu prețuiești aceste lovituri dure care cad fără încetare peste tine – lovituri care sunt scurte și, pentru tine, aparent blânde – dar le privești cu calm, fără să te lași afectat, tratându-le ca pe niște lovituri ocazionale. Ești atât de arogant! În fața acestor atacuri aprige, atacuri asemănătoare furtunilor care vin de nenumărate ori, dai dovadă doar de o desconsiderare frivolă; câteodată chiar le zâmbești cu răceală, dezvăluindu-ți indiferența – deoarece nu te-ai gândit

niciodată de ce ai mereu astfel de „ghinioane”. Sunt prea nedrept cu omul? Te consider vinovat? Deși s-ar putea ca problemele ce țin de mentalitatea ta să nu fie atât de grave cum le-am descris, prin comportamentul tău exterior, ai creat demult o imagine perfectă a lumii tale interioare. Nu este nevoie să îți spun că singurele lucruri ascunse în adâncul inimii tale sunt o insultă grosolană și o tristețe abia vizibilă. Deoarece ți se pare atât de nedrept să suferi aceste încercări, blestemi; încercările te fac să simți pustiirea lumii și, din cauza asta, ești plin de melancolie. În loc să consideri aceste lovituri și pedepse repetate drept cea mai bună protecție, le vezi ca pe problemele absurde ale cerului sau răzbunări potrivite ție. Ești atât de ignorant! Fără milă, închizi momentele bune în întuneric; de fiecare dată, consideri încercările și pedepsele minunate drept atacuri din partea inamicilor tăi. Ești incapabil să te adaptezi la mediul tău; și cu atât mai puțin ești dispus să faci asta, întrucât nu ești dispus să dobândești nimic din această mustrare repetată – care pentru tine este crudă. Nu faci nicio tentativă să cauți sau să cercetezi și, resemnându-te pur și simplu în fața sorții, mergi oriunde aceasta te duce. Ce ți se par mustrări severe nu ți-au schimbat inima, și nici nu ți-au luat-o în stăpânire; în schimb, ele te înjunghie în inimă. Crezi că această „crudă mustrare” nu este decât inamicul tău în viața asta și că nu ai câștigat nimic. Cât de neprihănit de sine ești! Arareori crezi că ești supus la astfel de încercări deoarece ești atât de vrednic de dispreț; în schimb, te consideri ghinionist și spui că îți găsesc mereu defecte. De azi, cât cunoști cu adevărat despre ceea ce spun și fac? Să nu crezi că ai un talent nativ, fiind doar puțin mai jos decât cerurile, dar mult mai înalt decât pământul. Nu ești mai inteligent decât toți ceilalți – și s-ar putea spune chiar că ești mai adorabil de prostuț decât orice om cu rațiune de pe pământ, deoarece ai păreri atât de bune despre tine și n-ai avut niciodată vreun complex de inferioritate; se pare că Îmi înțelegi acțiunile în cel mai mic detaliu. De fapt,

ești o persoană căreia îi lipsește în mod fundamental rațiunea, căci nu ai habar ce voi face, și cu atât mai puțin ești conștient de ce fac acum. Așadar, spun că nu ești nici măcar egalul unui bătrân fermier care muncește din greu pământul și care nu percepe câtuși de puțin viața umană și, totuși, depinde de binecuvântările Cerului când își cultivă pământul. Nu te gândești nicio secundă la viața ta, nu știi nimic despre glorie și cu atât mai puțin nu te cunoști pe tine însuți. Cât de „superior” ești!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care nu învață și rămân neștiutori, nu sunt ei fiare?”

125. Unii se împodobesc în mod minunat, dar superficial: surorile se împodobesc drăguț ca florile, iar frații se îmbracă precum niște prinți sau niște tineri filfizoni bogați. Lor le pasă doar de lucrurile exterioare, cum ar fi lucrurile pe care le mănâncă și le poartă; în interior, ei sunt săraci și nu au nici cea mai mică cunoaștere a lui Dumnezeu. Ce semnificație poate să fie în asta? După aceea, mai sunt unii îmbrăcați ca niște sărmani cerșetori – chiar arată ca sclavii din Asia de Est! Voi chiar nu înțelegeți ce vă cer Eu? Comunicați între voi: ce ați câștigat de fapt? Ați crezut în Dumnezeu toți acești ani și totuși, asta e tot ce ați cules – nu vă simțiți jenați? Nu vă e rușine? Ați urmat pe calea adevărată în toți acești ani, totuși astăzi statura voastră încă este mai mică decât cea a unei vrăbii. Uitați-vă la tinerele doamne din mijlocul vostru, drăguțe ca în poze cu hainele și machiajul lor, comparându-se unele cu altele – ce anume comparați? Plăcerile voastre? Cererile voastre? Credeți că am venit să recrutez modele? Nu aveți nicio rușine! Unde este viața voastră? Oare ceea ce urmăriți nu reprezintă doar propriile voastre dorințe extravagante? Crezi că ești atât de frumos, însă, deși poate ești gătit cu podoabe, oare nu ești de fapt un vierme ce se zvârcolește, născut într-un morman de gunoi? Astăzi, ești norocos să te bucuri de aceste binecuvântări cerești nu datorită feței tale frumoase, ci

pentru că Dumnezeu face o excepție prin ridicarea ta. Încă nu-ți este clar de unde ai venit? La menționarea vieții, închizi gura și nu spui nimic, mut ca o statuie, totuși, încă mai ai neobrăzarea să te pui la patru ace? Încă mai ai tendința să-ți dai cu pudră și farduri pe față? Și uitați-vă la filfizonii din mijlocul vostru, oameni îndărătnici care-și petrec toată ziua hoinărind, neastâmpărați, cu o expresie nonșalantă pe față. Oare așa ar trebui să se poarte o persoană? Căror lucruri își dedică atenția toată ziua fiecare dintre voi, bărbați sau femei? Știți de cine depindeți pentru a vă hrăni? Uită-te la hainele tale, uită-te la ceea ce ai cules în mâinile tale, mângâie-ți burta – ce profit ai avut în urma prețului de sânge și sudoare pe care l-ai plătit în toți acești ani de credință? Încă te mai gândești să vizitezi obiective turistice, încă te mai gândești să-ți împodobești trupul împuțit – căutări fără valoare! Ți se cere să fii o persoană normală, dar astăzi nu numai că ești anormal, ci ești aberant. Cum poate o astfel de persoană să aibă îndrăzneala să vină înaintea Mea? Cu o umanitate ca asta, făcând paradă cu farmecele tale și fălindu-te cu propriul trup, trăind mereu în mijlocul poftelor trupului – nu ești un descendent al demonilor murdari și al duhurilor rele? Nu voi permite ca un astfel de demon murdar să mai existe mult timp! Și să nu ai impresia că nu știu ce crezi în inima ta. S-ar putea să-ți ții ferm sub control poftele și trupul, dar cum aș putea Eu să nu știu gândurile pe care le nutrești în inima ta? Cum să nu știu tot ceea ce doresc ochii tăi? Tinere doamne, oare nu vă faceți așa de drăguțe pentru a vă etala trupul? Ce folos vă aduc bărbații? Vă pot salva ei cu adevărat de marea suferinței? Cât despre filfizonii dintre voi, vă îmbrăcați astfel încât să păreți manierați și distinși, dar nu este oare un șiretlic conceput pentru a atrage atenția asupra înfățișării voastre dichisite? Pentru cine faceți asta? Ce beneficii reprezintă femeile pentru voi? Nu sunt ele sursa păcatului vostru? Bărbați și femei, v-am spus multe cuvinte, totuși, voi ați respectat doar câteva dintre ele. Sunteți tari de urechi, ochii vi s-au

încețoșat, iar inimile vă sunt întărite într-atât încât în corpurile voastre nu există altceva decât pofte, așa că sunteți prinși în mrejele lor, incapabili să scăpați. Cine oare vrea să se apropie vreun pic de voi, niște viermi ce se zvârcolesc în murdărie și jeg? Să nu uitați că nu sunteți nimic altceva decât cei pe care i-am ridicat din mormanul de bălegar, că inițial nu ați avut umanitate normală. Ceea ce vă cer este umanitatea normală pe care nu o aveați inițial, nu să vă etalați desfrâul sau să dați frâu liber trupului vostru rânced, care a fost antrenat de către diavol atâția ani. Când vă îmbrăcați așa, nu vă temeți că veți fi ademeniți și mai mult? Nu știți că ați fost, inițial, din păcat? Nu știți că trupurile voastre sunt atât de pline de pofte, încât asta vi se infiltrează prin haine, dezvăluind stările voastre de demoni urâți și murdari peste măsură? Nu cumva știți asta mai clar decât oricine? Inimile voastre, ochii voștri, buzele voastre – nu au fost spurcate toate de demoni murdari? Nu sunt murdare aceste părți ale voastre? Crezi că, atât timp cât nu acționezi, ești cel mai sfânt? Crezi că îmbrăcându-vă cu haine frumoase puteți acoperi sufletele voastre sordide? Nu o să meargă! Vă sfătuiesc să fiți mai realiști: nu fiți necinstiți și falși, și nu vă lăudați. Vă etalați desfrâul unii înaintea altora, dar tot ce veți primi în schimb este suferința veșnică și mustrarea neînduplecată! Ce nevoie aveți să vă faceți ochi dulci și să vă dedați poveștilor de dragoste? Este aceasta măsura integrității voastre, amploarea corectitudinii voastre? Îi detest pe aceia dintre voi care se ocupă cu leacuri malefice și vrăjitorie; îi detest pe tinerii și tinerele dintre voi care își iubesc propriile trupuri. Ați face bine să vă înfrânați, pentru că astăzi vi se cere să aveți umanitate normală, nu să faceți paradă cu poftele voastre trupești – totuși, vă etalați desfrâul cu orice ocazie, pentru că trupurile voastre sunt prea îmbelșugate, iar desfrâul vostru prea mare!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

126. Cei care se gândesc doar la trupul lor și cărora le place confortul; cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat; cei care se implică în leacuri rele și vrăjitorie; cei care sunt promiscui, zdrențuiți și neîngrijiți, cei care fură jertfele către Iahve și posesiunile Lui; cei care iubesc mita; cei care visează, cu mintea în altă parte, să se ridice în ceruri; cei care sunt aroganți și îngâmfați, care se zbat doar pentru faimă și avere personală; cei care împrăștie cuvinte impertinente; cei care Îl blasfemiază pe Dumnezeu Însuși; cei care nu fac altceva decât să facă judecăți împotriva lui Dumnezeu Însuși și să-L defăimeze; cei care formează grupări și caută independența, cei care se înalță pe sine deasupra lui Dumnezeu; acei tineri frivoli, precum și bărbații și femeile de vârstă mijlocie sau mai înaintată care sunt prinși în mrejele desfrâului; acei bărbați și acele femei care se bucură de faima și averea personală și care urmăresc, printre altele, statutul personal; acei oameni care nu se căiesc și care sunt prinși în păcat – nu sunt ei, cu toții, dincolo de mântuire? Desfrâul, păcătoșenia, leacurile rele, vrăjitoria, vulgaritățile și cuvintele impertinente, toate se dezlănțuie printre voi; iar adevărul și cuvintele vieții sunt călcate în picioare de voi și limba sfântă printre voi e pângărită. Voi, neamuri, umflate de mizerie și neascultare! Care va fi sfârșitul vostru? Cum pot cei care iubesc trupul, care comit vrăjitorii ale trupului și care sunt împotmoliți în păcate obscene să trăiască în continuare? Nu știți că oamenii ca voi sunt niște viermi dincolo de mântuire? Ce vă îndreptățește să cereți una și alta? Până în prezent, nu a existat nici cea mai mică schimbare în cei care nu iubesc adevărul, ci iubesc doar trupul – cum pot fi mântuiți astfel de oameni? Cei care nu iubesc a vieții cale, care nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu-I sunt mărturie, care uneltesc de dragul propriului statut, care se ridică în slăvi – nu sunt ei, și astăzi, tot la fel? Unde este valoarea în a-i mântui? Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de

cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt „pomii” care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente, dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce contează? Unde este mărturia ta? Respectul tău pentru Dumnezeu e mult mai mic decât iubirea ta față de tine și dorințele tale desfrânate – nu este un astfel de om un degenerat? Cum ar putea să fie un specimen și un model pentru mântuire? Natura ta este incorigibilă, ești prea răzvrătit, nu poți fi mântuit! Nu sunt astfel de oameni cei ce vor fi eliminați? Oare momentul când lucrarea Mea se încheie nu este și momentul în care sosește ziua ta din urmă? Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte printre voi – cât de mult a intrat cu adevărat în urechile voastre? Cât de mult v-ați supus vreodată? Când se va încheia lucrarea Mea, va fi și momentul când vei înceta să Mi te împotrivești, când vei înceta să Mă înfrunți. În timp ce Eu lucrez, voi acționați neîncetat împotriva Mea; nu-Mi respectați niciodată cuvintele. Eu Îmi fac lucrarea Mea, iar tu îți vezi de „lucrarea” ta, făcându-ți propria ta mică împărăție. Nu sunteți altceva decât o haită de vulpi și câini, tot ce faceți e împotriva Mea! Încercați necontenit să-i aduceți în îmbrățișarea voastră pe cei ce vă oferă iubirea lor deplină – unde e respectul vostru? Tot ceea ce faceți este înșelător! Nu aveți nicio ascultare și niciun respect, iar tot ceea ce faceți este înșelător și blasfemator! Pot fi astfel de oameni mântuiți? Bărbații imorali sexual și lascivi vor întotdeauna să atragă stricate vanitoase pentru propria plăcere. Nu voi mântui sub nicio formă astfel de demoni imorali sexual. Vă urăsc, demoni murdari, iar lascivitatea și vanitatea voastră vă vor arunca în iad. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Voi, demoni murdari și spirite rele, sunteți atât de respingători! Sunteți dezgustători! Cum ar putea fi mântuit un asemenea gunoi? Mai pot fi mântuiți cei prinși în mrejele păcatului? Astăzi, acest adevăr, această cale

și această viață nu vă atrag; dimpotrivă, sunteți atrași de păcătoșenie, de bani, de statut, de faimă și câștig, de plăcerile trupului, de frumusețea bărbaților și de farmecul femeilor. Ce vă califică să intrați în Împărăția Mea? Imaginea voastră este chiar mai presus decât cea a lui Dumnezeu, statutul vostru, chiar mai înalt decât al lui Dumnezeu, ca să nu mai spun nimic despre prestigiul vostru printre oameni – ați devenit idoli pe care oamenii îi venerează. Nu ai devenit arhanghelul? Când se dezvăluie sfârșitul oamenilor, adică atunci când și lucrarea mântuirii se apropie de sfârșit, mulți dintre voi veți fi cadavre care sunt dincolo de mântuire și trebuie să fie eliminate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

127. Oamenii sunt ticăloși fără valoare, deoarece nu se prețuiesc pe ei înșiși. Dacă nici măcar nu se iubesc, ci, în schimb, se calcă în picioare, acest lucru nu arată lipsa lor de valoare? Omenirea este ca o femeie ușoară care joacă jocuri cu ea însăși și care se dăruiește altora, de bunăvoie, pentru a fi violată. Dar, chiar și așa, oamenii tot nu recunosc cât de josnici sunt. Le face plăcere să lucreze pentru alții sau să stea de vorbă cu alții, punându-se sub controlul altora; nu tocmai aceasta este necurăția omenirii? Deși Eu nu am trăit o viață printre oameni și nu am experimentat cu adevărat viața umană, am dobândit o înțelegere foarte clară a fiecărei mișcări, a fiecărei acțiuni, a fiecărui cuvânt și a fiecărei fapte a oamenilor. Pot chiar să îi expun la cea mai profundă rușine a lor, până în punctul în care nu mai îndrăznesc să-și dezvăluie propriile uneltiri și să cedeze poftelor lor. Ca melcii care se retrag în cochiliile lor, ei nu mai îndrăznesc să-și expună propria stare urâtă. Întrucât omenirea nu se cunoaște pe sine, cel mai mare defect al său este dorința de a-și etala farmecul de bunăvoie înaintea altora, expunându-și chipul urât; acesta este lucrul pe care Dumnezeu îl detestă cel mai mult. Cauza acestei situații e aceea că relațiile dintre oameni sunt

anormale și că nu există relații interpersonale normale între aceștia, cu atât mai puțin relații normale între ei și Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 14

128. Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu şi să dobândească adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce eşti egoist? De ce trebuie să îţi protejezi propria poziție? De ce sunt emoțiile tale atât de puternice? De ce îți plac acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Pe ce bază îți plac aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce eşti așa de fericit să le accepţi? De pe acum, voi toţi aţi ajuns să înțelegeți că motivul principal din spatele acestor lucruri este că ele conțin otrava Satanei. Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă îi întrebi pe unii răufăcători de ce fac ceva, ei vor răspunde: „Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul". Această singură frază exprimă sursa problemei. Logica Satanei a devenit viața oamenilor. Poate că ei fac lucrurile pentru un scop sau altul, dar le fac doar pentru ei înșiși. Toţi oamenii cred că, din moment ce fiecare este pentru sine, iar ceilalți cum le este norocul, ar trebui să trăiască doar pentru sine, făcând tot ce le stă în putere ca să-și asigure o poziție bună și mâncarea și îmbrăcămintea de care au nevoie. „Fiecare pentru sine, iar ceilalți cum le este norocul" – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Această afirmație a Satanei este tocmai otrava lui, iar, când este interiorizată de om, ea devine natura lui. Natura Satanei este demascată prin această afirmație; îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani. Tot ce face Satana este pentru sine. El vrea să Îl depășească

pe Dumnezeu, să se elibereze de El, să exercite el însuși puterea și să posede toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat. Prin urmare, natura omului este natura Satanei. De fapt, moto-urile multor oameni pot să le reprezinte și să le oglindească natura. Oricât ar încerca oamenii să se mascheze, în tot ceea ce fac și în tot ceea ce spun, ei nu își pot ascunde natura. Există unii care nu spun niciodată adevărul și se pricep să se prefacă, dar, după ce alții interacționează cu ei o vreme, natura lor înșelătoare și totala lor necinste vor fi descoperite. În final, alții vor ajunge la o anumită concluzie: acești oameni nu rostesc niciodată un cuvânt adevărat și sunt înșelători. Această afirmație se referă la natura lor; este cea mai bună ilustrare și dovadă a naturii și filosofiei lor. Filosofia lor de viață este de a nu spune nimănui adevărul și, de asemenea, de a nu crede pe nimeni. Natura satanică a omului conține multă filosofie în ea. Uneori, nici măcar tu însuți nu ești conștient de asta și nu o înțelegi și, totuși, fiecare moment din viața ta se bazează pe ea. În plus, crezi că această filosofie este destul de corectă, rezonabilă, iar nu greșită. Acest lucru e suficient pentru a ilustra că filosofia Satanei a devenit natura oamenilor, că ei trăiesc în conformitate deplină cu filosofia Satanei și că nu i se împotrivesc nici măcar un pic. De aceea, ei revelează constant o natură satanică și, în toate privințele, trăiesc constant conform filosofiei satanice. Natura Satanei este viața omului.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

129. Natura omului este destul de diferită de esența Mea, deoarece natura coruptă a omului provine în întregime de la Satana; natura omului a fost prelucrată și coruptă de către Satana. Adică, omul trăiește sub influența răutății și a urâțeniei acestuia. Omul nu crește într-o lume a adevărului sau într-un mediu sfânt și cu atât mai puțin trăiește el în lumină. De aceea, nu

este posibil pentru nimeni să aibă adevărul în natura sa din momentul nașterii și cu atât mai puțin cineva se poate naște cu o esență care se teme de Dumnezeu și ascultă de El. Din contră, oamenii posedă o natură care se împotrivește lui Dumnezeu, nu-I dă ascultare lui Dumnezeu și nu are nicio dragoste de adevăr. Această natură este problema despre care vreau să discut – trădarea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)”

130. Comportamentul care nu Mi se poate supune în mod absolut înseamnă trădare. Comportamentul care nu poate fi loial față de Mine înseamnă trădare. A Mă înșela și a folosi minciuni pentru a Mă înșela înseamnă trădare. A nutri multe noțiuni și a le răspândi peste tot este trădare. A fi incapabili să-Mi sprijiniți mărturiile și interesele este trădare. A afișa zâmbete false dacă în inimi sunteți departe de Mine este trădare. Acestea sunt toate acte de trădare de care voi ați fost întotdeauna capabili și sunt ceva obișnuit printre voi. Poate că niciunul dintre voi nu se gândește la asta ca la o problemă, dar Eu nu cred asta. Nu pot trata faptul că o persoană Mă trădează ca pe o chestiune măruntă și cu siguranță nu o pot ignora. Acum, când lucrez printre voi, vă comportați în acest fel – dacă va veni ziua când nu va fi nimeni care să vă supravegheze, nu veți fi ca niște bandiți care s-au declarat regi? Când se va întâmpla asta și veți provoca o catastrofă, cine va fi acolo pentru a curăța după voi? Voi credeți că unele acte de trădare sunt simple incidente ocazionale, nu comportamentul vostru insistent, și că nu meritați să fiți puși în discuție cu atâta severitate, într-un mod care vă rănește orgoliul. Dacă voi credeți cu adevărat astfel, atunci vă lipsește judecata. A gândi așa înseamnă a fi un specimen și un arhetip de răzvrătire. Natura omului este viața lui; este un principiu pe care se bazează pentru a supraviețui și nu îl poate schimba. Natura trădării este aceeași –

dacă poți face ceva pentru a trăda o rudă sau un prieten, acest lucru dovedește că asta face parte din viața ta și este o natură cu care te-ai născut. E ceva ce nimeni nu poate nega.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)”

131. Oricine își poate folosi propriile cuvinte și acțiuni pentru a-și reprezenta adevărata față. Această adevărată față este, desigur, natura sa. Dacă ești cineva care vorbește într-un mod întortocheat, atunci ai o natură întortocheată. Dacă natura ta este vicleană, atunci tu acționezi în mod viclean și e foarte ușor ca ceilalți să fie păcăliți de tine. Dacă natura ta este sinistră, cuvintele tale ar putea să fie plăcute auzului, dar acțiunile tale nu-ți pot ascunde șiretlicurile sinistre. Dacă natura ta este leneșă, atunci tot ce spui este menit să te sustragă de la responsabilitatea ta din cauza superficialității și leneviei tale, iar acțiunile tale vor fi lente și superficiale și destul de pricepute să ascundă adevărul. Dacă natura ta este empatică, cuvintele tale vor fi rezonabile, iar acțiunile tale se vor conforma și ele bine cu adevărul. Dacă natura ta este fidelă, atunci cuvintele tale sunt cu siguranță sincere, iar modul în care acționezi este întemeiat, lipsit de vreun lucru care ar putea să-L neliniștească pe stăpânul vostru. Dacă natura ta este lascivă sau lacomă de bani, atunci inima ta va fi adesea umplută de aceste lucruri, iar tu vei săvârși în mod involuntar fapte deviante, imorale, pe care oamenii nu le vor uita ușor și care îi vor dezgusta. Așa cum am mai spus, dacă ai o natură a trădării, atunci cu greu te poți descotorosi de ea. Să nu crezi în norocul că, dacă nu i-ai nedreptățit pe alții, atunci nu ai o natură a trădării. Dacă asta gândești, atunci într-adevăr ești revoltător. Toate cuvintele Mele, de fiecare dată când vorbesc, sunt destinate tuturor oamenilor, nu doar unei persoane sau unui singur tip de persoană. Doar pentru că nu M-ai trădat într-o chestiune, nu dovedește că nu Mă poți trăda

în altă chestiune. În căutarea adevărului, unii oameni își pierd încrederea odată cu obstacolele din căsnicia lor. Unii oameni renunță la obligația de a-Mi fi loiali în timpul unei crize familiale. Unii Mă abandonează pentru a căuta un moment de bucurie și de emoție. Unii ar prefera să cadă într-o râpă întunecată decât să trăiască în lumină și să dobândească bucuria lucrării Duhului Sfânt. Unii ignoră sfaturile prietenilor de dragul de a-și satisface pofta de bogăție și nici măcar acum nu pot să-și recunoască greșeala și să-și schimbe direcția. Unii oameni trăiesc doar temporar sub numele Meu, pentru a-Mi primi protecția, în timp ce alții Mi se dedică doar puțin, fără tragere de inimă, pentru că se agață de viață și se tem de moarte. Nu sunt acestea și alte acțiuni imorale și, mai mult, acțiuni nedemne, doar comportamente cu care oamenii M-au trădat demult în adâncul inimilor lor? Desigur, știu că oamenii nu planifică în prealabil să Mă trădeze; trădarea lor este o dezvăluire naturală a naturii lor. Nimeni nu vrea să Mă trădeze și nimeni nu e fericit pentru că a făcut ceva pentru a Mă trăda. Dimpotrivă, tremură de frică, nu-i așa? Deci, vă gândiți cum să răscumpărați aceste trădări și cum să schimbați situația actuală?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)"

132. Ați fost scoși din noroi și oricum ați fost aleși dintre scursuri, dintre cei mizerabili și urâți de Dumnezeu. Ați aparținut Satanei și ați fost odinioară călcați în picioare și întinați de el. De aceea se spune că ați fost scoși din noroi și nu sunteți sfinți ci, în schimb, sunteți obiecte neomenești pe care Satana le-a prostit de multă vreme. Acesta este cel mai potrivit mod de a vă descrie. Trebuie să vă dați seama că sunteți impurități din apă stătută și din noroi, în loc de pradă de pescuit dorită, cum ar fi peștii sau creveții, deoarece nu aduceți nicio bucurie. Pe șleau spus, sunteți cele mai pervertite fiare dintr-o societate josnică, animale mai rele decât porcii și

câinii. Sincer vorbind, a Mă adresa vouă în astfel de termeni nu este o exagerare, ci este un mod de a simplifica chestiunea. A Mă adresa vouă în acești termeni este, de fapt, un mod de a vă respecta. Discernământul vostru, vorbirea, comportamentul ca oameni și toate lucrurile din viața voastră – inclusiv statutul vostru din noroi – sunt suficiente pentru a demonstra că identitatea voastră este „extraordinară”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Identitatea inerentă a omului și valoarea lui: ce sunt ele cu adevărat?”

133. Omenirea nu este altceva decât vrășmașul Meu. Omenirea este răul care Mi se opune și nu Mă ascultă. Omenirea nu este nimic altceva decât descendența celui rău care a fost blestemat de Mine. Omenirea nu este nimic altceva decât descendentul arhanghelului care M-a trădat. Omenirea nu este altceva decât moștenirea diavolului, care, disprețuit de Mine cu mult timp în urmă, este inamicul Meu ireconciliabil de atunci. Deasupra rasei umane, cerul coboară, întunecat și sumbru, fără nicio rază de claritate, iar umanitatea este aruncată în întunericul beznă, astfel încât cineva care trăiește în el să nu-și poată vedea nici măcar mâna întinsă înaintea feței sau soarele când își înalță capul. Drumul de sub picioarele lui, noroios și plin de gropi, face meandre şerpuitoare; întreaga țară este plină de cadavre. Colțurile întunecate sunt umplute cu rămășițele morților, iar în colțurile răcoroase și umbrite mulțimi de demoni şi-au construit locaşuri. Și peste tot în lumea oamenilor demonii vin și pleacă în hoarde. Urmaşii tuturor bestiilor, plini de murdărie, sunt aruncaţi în bătălii dure, iar sunetul lor loveşte cu teroare în inimă. În astfel de momente, într-o astfel de lume, într-un astfel de „paradis pământesc”, unde merge cineva să-şi caute împlinirile vieții? Unde s-ar duce cineva pentru a-şi găsi destinația vieții? Omenirea, călcată sub picioarele lui Satana cu mult timp în urmă, a fost de la început un actor care a preluat imaginea lui Satana – și, mai mult decât atât,

întruparea lui Satana, servind ca dovadă care mărturisește pentru Satana, tare și clar. Cum poate o astfel de rasă umană, o grămadă de deșeuri degenerate și un astfel de descendent al acestei familii corupte omenești, să dea mărturie pentru Dumnezeu? De unde vine slava Mea? De unde poate începe să vorbească cineva despre mărturia Mea? Căci vrăjmașul care, corupând omenirea, stă împotriva Mea, a luat deja omenirea – omenirea pe care am creat-o cu mult timp în urmă și care a fost plină de slava Mea și trăirea Mea – și a spurcat-o. Mi-a smuls gloria și a impregnat omul numai cu o otravă strâns legată de urâciunea lui Satana și zeamă din fructul pomului cunoașterii binelui și răului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată”

134. Numeroșii voștri ani de acțiuni înaintea Mea Mi-au dat răspunsul pe care nu l-am primit niciodată înainte. Și întrebarea la acest răspuns este: „Care este atitudinea omului înaintea adevărului și a adevăratului Dumnezeu?” Efortul pe care l-am revărsat în om dovedește natura Mea iubitoare față de om, iar acțiunile și faptele lui înaintea prezenței Mele au dovedit, de asemenea, natura omului de a detesta adevărul și de a Mi se opune. Tot timpul sunt îngrijorat pentru toți cei care M-au urmat, cu toate acestea, cei care Mă urmează nu pot să primească niciodată cuvântul Meu; ei sunt complet incapabili să accepte chiar și orice sugestii care vin de la Mine. Aceasta este ceea ce Mă întristează cel mai mult. Nimeni nu Mă poate înțelege vreodată și, în plus, niciunul nu Mă poate accepta, chiar dacă atitudinea Mea este sinceră și cuvintele Mele sunt blânde. Toți fac lucrarea încredințată de Mine conform propriilor lor idei; ei nu caută intențiile Mele, cu atât mai puțin se interesează de cererile Mele. Ei încă pretind că Mă slujesc cu credință, totul în timp ce se răzvrătesc împotriva Mea. Mulți cred că adevărurile care sunt de neacceptat pentru ei sau pe care nu le pot

practica nu sunt adevăruri. Pentru astfel de oameni, adevărurile Mele devin ceva ce trebuie negat și respins. În același timp, Eu devin apoi cineva pe care omul Îl recunoaște ca Dumnezeu doar cu vorba dar, de asemenea, considerat un străin care nu este adevărul, calea sau viața. Nimeni nu știe acest adevăr: cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul dacă sunt recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de natura cuvintelor înseși. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate primi cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt incalculabile de către orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate că cuvintele Mele sunt adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept și este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte. Îi voi lăsa pe toți cei care Mă urmează să știe acest lucru: cei care nu pot accepta pe deplin cuvintele Mele, aceia care nu pot să-Mi practice cuvintele, cei care nu pot găsi un scop în cuvintele Mele și aceia care nu pot primi mântuirea din cauza cuvintelor Mele, sunt cei care au fost condamnați prin cuvintele Mele și, mai mult decât atât, au pierdut mântuirea Mea, iar toiagul Meu nu se va depărta de la ei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre”

Note de subsol:

a. Textul original nu conține expresia „știind aceasta.”

b. A se întoarce la țărm: un proverb chinezesc, care are sensul de „a se întoarce de la căile sale rele.”

c. Textul original nu include expresia „În felul acesta.”

(III) Cuvinte despre dezvăluirea noțiunilor religioase, ereziilor și sofismelor omenirii

135. În credința ta în Dumnezeu, cum ar trebui să Îl cunoști pe Dumnezeu? Trebuie să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu pe baza cuvintelor și a lucrării Lui de astăzi, fără abatere sau eroare și, înainte de toate, trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este temelia cunoașterii lui Dumnezeu. Toate acele diferite erori care nu au o acceptare pură a cuvintelor lui Dumnezeu sunt concepții religioase, ele sunt o acceptare deviantă și eronată. Cea mai mare abilitate a personalităților religioase este luarea cuvintelor lui Dumnezeu care au fost acceptate în trecut și compararea cuvintelor de astăzi ale lui Dumnezeu cu acelea. Dacă, în slujirea Dumnezeului de astăzi, te agăți de lucrurile iluminate de Duhul Sfânt în trecut, atunci slujirea ta va cauza o întrerupere, iar practica ta va fi depășită și nu va fi nimic altceva decât ceremonie religioasă. Dacă tu crezi că cei care slujesc lui Dumnezeu trebuie să fie umili și răbdători în exterior… și dacă pui în practică acest tip de cunoaștere astăzi, atunci această cunoaștere este o concepție religioasă și o astfel de practică a devenit o performanță fariseică. „Concepțiile religioase” se referă la lucruri care sunt depășite și învechite (inclusiv acceptarea cuvintelor spuse anterior de Dumnezeu și a luminii direct revelate de Duhul Sfânt), și dacă sunt puse în practică astăzi, atunci ele sunt întreruperea lucrării lui Dumnezeu și nu aduc niciun beneficiu omului. Dacă omul nu poate să curețe acele lucruri din el care aparțin concepțiilor religioase, atunci ele vor deveni o mare piedică pentru slujirea lui Dumnezeu de către om. Persoanele cu concepții religioase nu au sub nicio formă cum să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt, ele se află în urmă cu un pas, apoi doi – pentru că aceste concepții religioase determină omul să devină extraordinar de neprihănit de sine și

arogant. Dumnezeu nu simte nostalgie pentru ceea ce a vorbit și a făcut în trecut; dacă sunt depășite, atunci El le elimină. Cu siguranță poți renunța la concepțiile tale? Dacă te agăți de cuvintele pe care Dumnezeu le-a rostit în trecut, dovedește aceasta că tu cunoști lucrarea lui Dumnezeu? Dacă nu poți să accepți astăzi lumina Duhului Sfânt și, în schimb, te agăți de lumina trecutului, poate asta dovedi că urmezi pașii lui Dumnezeu? Încă nu poți renunța la concepțiile religioase? În acest caz, vei deveni cineva care se opune lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu”

136. Deoarece există întotdeauna noi evoluții în lucrarea lui Dumnezeu, există o lucrare care devine depășită și veche pe măsură ce noua lucrare se naște. Aceste tipuri diferite de lucrare, veche și nouă, nu sunt contradictorii, ci complementare; fiecare pas continuă de la ultimul. Întrucât există o nouă lucrare, lucrurile vechi trebuie, desigur, eliminate. De exemplu, unele dintre practicile de lungă durată și zicerile obișnuite ale omului, însoțite de mulți ani de experiență și învățături ale acestuia, au format tot felul de concepții în mintea omului. Cu toate acestea, mai propice pentru formarea de astfel de concepții ale omului este faptul că Dumnezeu încă nu Și-a dezvăluit pe deplin fața Sa adevărată și firea sa inerentă față de om, combinată cu răspândirea de-a lungul multor ani a teoriilor tradiționale din cele mai vechi timpuri. Este corect să spunem că, în cursul credinței omului în Dumnezeu, influența diferitelor noțiuni a dus la formarea și evoluția continuă în om a tot felul de înțelegeri noționale despre Dumnezeu, ceea ce a făcut ca mulți oameni religioși care slujesc lui Dumnezeu să devină dușmanii Lui. Și astfel, cu cât sunt mai puternice concepțiile religioase ale oamenilor, cu atât se opun mai mult lui Dumnezeu și cu atât mai mult sunt ei dușmanii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este

întotdeauna nouă și nu este niciodată veche și niciodată nu formează doctrine ci, în schimb, se schimbă și se reînnoiește continuu într-o măsură mai mare sau mai mică. Această lucrare este expresia firii inerente a lui Dumnezeu Însuși. Este, de asemenea, principiul inerent al lucrării lui Dumnezeu și unul dintre mijloacele prin care Dumnezeu Își realizează lucrarea Sa de gestionare. Dacă Dumnezeu nu ar lucra în acest fel, omul nu s-ar schimba sau nu ar putea să-L cunoască pe Dumnezeu, iar Satana nu ar fi înfrânt. Astfel, în lucrarea Sa există continuu schimbări care par neobișnuite, dar care sunt de fapt periodice. Cu toate acestea, modul în care omul crede în Dumnezeu este destul de diferit. El se agață de doctrinele și sistemele vechi, familiare și, cu cât sunt mai vechi, cu atât sunt mai plăcute pentru el. Cum ar putea mintea nesăbuită a omului, o minte care este la fel de intransigentă ca piatra, să accepte atât de multă muncă nouă și cuvinte ale lui Dumnezeu de nepătruns? Omul detestă Dumnezeul care este mereu nou și niciodată vechi; lui îi place doar anticul Dumnezeu învechit, care are dinții lungi, părul alb și care este blocat pe loc. Așadar, pentru că Dumnezeu și omul au fiecare propriile lor preferințe, omul a devenit dușmanul lui Dumnezeu. Multe dintre aceste contradicții există încă și astăzi, într-un moment în care Dumnezeu a făcut o nouă lucrare timp de aproape șase mii de ani. Acestea sunt, prin urmare, dincolo de remediere. Poate că este din cauza încăpățânării omului sau a inviolabilității decretelor administrative ale lui Dumnezeu de către orice om – dar acei clerici și femei încă se agață de cărți vechi și de hârtii mucegăite, în timp ce Dumnezeu își continuă lucrarea Sa neterminată de gestionare (planul mântuirii) ca și cum nu ar avea pe nimeni de partea Lui. Deși aceste contradicții fac omul și pe Dumnezeu dușmani și sunt chiar ireconciliabile, Dumnezeu nu le acordă nicio atenție, ca și cum ar fi acolo și totuși nu sunt acolo. Omul, totuși, se leagă de convingerile și noțiunile sale și nu renunță niciodată la ele. Totuși,

un lucru este evident: chiar dacă omul nu se abate de la poziția sa, picioarele lui Dumnezeu se mișcă mereu și El își schimbă întotdeauna poziția în funcție de mediul înconjurător și, în final, omul va fi învins fără luptă. Între timp, Dumnezeu este cel mai mare dușman al tuturor dușmanilor Lui care au fost învinși și este, de asemenea, campionul celor din rândul oamenilor care au fost învinși și a celor care încă nu au fost învinși. Cine poate concura cu Dumnezeu și să fie victorios? Concepțiile omului par a veni de la Dumnezeu, deoarece multe dintre ele s-au născut la începutul lucrării lui Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu nu-l iartă pe om din cauza aceasta și, de altfel, El nu laudă omul pentru crearea de serii după serii de produse „pentru Dumnezeu" care sunt în afara lucrării lui Dumnezeu. În schimb, El este extrem de dezgustat de noțiunile omului și de credințele vechi, pioase, și nu are de gând să conștientizeze data la care aceste noțiuni au apărut pentru prima dată. El nu acceptă deloc că aceste concepții sunt cauzate de lucrarea Lui, deoarece concepțiile omului sunt răspândite de om; sursa lor este în gândurile și în mintea omului și nu este Dumnezeu, ci Satana. Intenția lui Dumnezeu a fost întotdeauna ca lucrarea Sa să fie nouă și vie, nu veche și moartă, iar ceea ce El îl face pe om să respecte cu fermitate variază în funcție de epocă și perioadă, nu este veșnic și imuabil. Aceasta este pentru că El este un Dumnezeu care determină omul să trăiască și să fie nou, mai degrabă decât un diavol care face ca omul să moară și să fie bătrân. Nu înțelegeți încă asta? Ai concepții despre Dumnezeu și ești incapabil să renunți la ele pentru că ești închis la minte. Nu este pentru că lucrarea lui Dumnezeu are prea puțin sens sau pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu este conformă dorințelor omenești – și, în plus, nu este pentru că Dumnezeu este întotdeauna neglijent în îndatoririle Lui. Că nu poți renunța la concepțiile tale este pentru că ești prea lipsit de ascultare și pentru că nu ai nici cea mai mică asemănare cu o creatură a lui

Dumnezeu și nu pentru că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine. Toate acestea au fost cauzate de tine și nu au legătură cu Dumnezeu; toate suferințele și nenorocirile sunt cauzate de om. Intențiile lui Dumnezeu sunt întotdeauna bune: El nu Își dorește să te facă să îți creezi concepții, ci Își dorește să te schimbi și să te reînnoiești cu trecerea veacurilor. Cu toate acestea, nu poți deosebi creta de brânză și întotdeauna scrutezi sau analizezi. Nu este faptul că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine, ci că nu ai nicio venerație față de Dumnezeu, iar neascultarea ta este prea mare. O creatură mică ce îndrăznește să ia o parte neînsemnată din ceea ce a fost dat anterior de Dumnezeu și care după aceea se întoarce pentru a-L ataca pe Dumnezeu – nu este aceasta neascultarea omului? Oamenii, este corect să spunem, sunt absolut necalificați să-și exprime punctele de vedere în fața lui Dumnezeu, și sunt cu atât mai puțin calificați să vină cu orice cuvinte fără valoare, înflorite dar putrede, care le-ar putea veni în minte – ca să nu spunem mai mult despre aceste noțiuni mucegăite. Nu sunt ele cu atât mai mult fără nicio valoare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu”

137. Lucrarea lui Dumnezeu continuă să avanseze și, deși scopul lucrării Lui rămâne neschimbat, mijloacele prin care El lucrează se schimbă în mod constant, ceea ce înseamnă că și aceia care Îl urmează pe Dumnezeu se schimbă constant. Cu cât Dumnezeu înfăptuiește mai multă lucrare, cu atât sunt mai temeinice cunoștințele omului despre El. Schimbări corespunzătoare au loc și în firea omului ca urmare a lucrării lui Dumnezeu. Totuși, doar datorită faptului că lucrarea lui Dumnezeu se schimbă mereu, cei care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și acei oameni absurzi care nu cunosc adevărul încep să I se împotrivească lui Dumnezeu. Niciodată lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează concepțiilor omului, pentru că

lucrarea Lui este întotdeauna nouă și niciodată veche, iar El nu repetă niciodată lucrarea veche ci, mai degrabă, merge înainte cu o lucrare care nu a mai fost făcută niciodată. Dat fiind că Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, iar omul judecă invariabil lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pe baza lucrării Sale din trecut, a devenit extrem de dificil pentru Dumnezeu să îndeplinească fiecare etapă a lucrării noii epoci. Omul are mult prea multe greutăți! Gândirea omului este prea conservatoare! Niciun om nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu, totuși, ei toți o delimitează. Când Îl părăsește pe Dumnezeu, omul pierde viața, adevărul și binecuvântările Lui, totuși, nici nu acceptă viața sau adevărul, cu atât mai puțin binecuvântările mai mari pe care Dumnezeu le oferă omenirii. Toți oamenii doresc să-L câștige pe Dumnezeu, dar nu sunt în stare să tolereze nicio schimbare în lucrarea lui Dumnezeu. Cei care nu acceptă noua lucrare a lui Dumnezeu cred că lucrarea lui Dumnezeu este imutabilă, că rămâne pentru totdeauna pe loc. În credința lor, tot ceea ce este necesar pentru a obține mântuirea veșnică de la Dumnezeu este respectarea legii și, atât timp cât se căiesc și își mărturisesc păcatele, voia lui Dumnezeu va fi mulțumită pentru totdeauna. Ei sunt de părere că Dumnezeu nu poate fi decât Dumnezeul legii și Dumnezeul care a fost pironit pe cruce pentru om; în plus, părerea lor este că Dumnezeu nu trebuie și nu poate să depășească Biblia. Tocmai aceste păreri i-au înlănțuit strâns de legea de odinioară și i-au încătușat prin reguli fără viață. Sunt alții, mai mulți, care cred că, indiferent de noua lucrare a lui Dumnezeu, ea trebuie să fie verificată prin profeții și că, în fiecare etapă a unei astfel de lucrări, toți cei care Îl urmează cu o inimă „sinceră” trebuie, de asemenea, să primească revelații; altfel, lucrarea nu I-ar putea aparține lui Dumnezeu. Nu este tocmai o sarcină ușoară pentru om să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu. Aceasta, adăugată inimii absurde a omului și naturii sale rebele de importanță de sine și îngâmfare, face să fie cu atât mai dificil pentru om

să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu. Omul nici nu acordă o atenție deosebită noii lucrări a lui Dumnezeu, nici nu o acceptă cu smerenie; mai degrabă, el adoptă o atitudine de dispreț, așteptând revelațiile și îndrumarea lui Dumnezeu. Nu este acesta comportamentul unui om care se răzvrătește și se împotrivește lui Dumnezeu? Cum pot astfel de oameni să obțină aprobarea lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?"

138. Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce". Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi slovele și doctrinele sunt aceia care au fost eliminați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu" și „Isus este Hristos", care sunt adevăruri ce se aplică numai unei singure epoci, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie eliminat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată.

Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar o părticică din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin firea și ființa lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus”, totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus” și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus”. Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc pe teritoriul Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului? Creștinii din întreaga lume care nu au ținut pasul cu lucrarea nouă de astăzi se agață toți de credința că ei sunt cei norocoși, că Dumnezeu le va îndeplini fiecare dorință. Și, totuși, ei nu pot spune cu certitudine de ce Dumnezeu îi va lua în al treilea cer, și nici nu sunt siguri de modul în care Isus va veni să îi adune călare pe un nor alb, cu atât mai puțin pot spune cu încredere deplină dacă Isus va sosi într-adevăr pe un nor alb în ziua pe care ei și-o imaginează. Toți sunt nerăbdători și în impas; ei înșiși nici nu știu dacă

Dumnezeu îi va lua pe fiecare dintre ei, un număr mic de oameni diferiți, care aclamă din fiecare confesiune. Lucrarea pe care o face Dumnezeu acum, în epoca actuală, voința lui Dumnezeu – ei nu înțeleg nimic din acestea și nu pot face nimic altceva decât să numere zilele pe degetele de la mâini. Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți”, care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu”. Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire” față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia? Mulți cred chiar că toți aceia care resping legea veche și acceptă lucrarea nouă sunt fără conștiință. Acești oameni, care vorbesc numai despre „conștiință” și nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt își vor vedea, în cele din urmă, planurile curmate de propriile lor conștiințe. Lucrarea lui Dumnezeu nu se supune doctrinei și, chiar dacă este propria Sa lucrare, Dumnezeu nu se agață, totuși, de ea. Ceea ce trebuie negat este negat, ceea ce trebuie eliminat, este eliminat. Și, totuși, omul devine ostil lui Dumnezeu, agățându-se doar de o mică parte a lucrării de gestionare a lui

Dumnezeu. Nu este aceasta dovada absurdității omului? Nu este aceasta dovada ignoranței omului? Cu cât oamenii sunt mai timizi și mult prea precauți din cauza faptului că le este teamă că nu obțin binecuvântările lui Dumnezeu, cu atât sunt mai nevrednici să câștige binecuvântări și mai mari și să primească binecuvântarea de pe urmă. Acei oameni care respectă legea în mod servil afișează cu toții cea mai profundă dăruire față de lege, și cu cât mai mult afișează această dăruire față de lege, cu atât mai mult sunt răzvrătiți care se opun lui Dumnezeu. Pentru că acum este Epoca Împărăției și nu Epoca Legii, iar lucrarea de astăzi și lucrarea din trecut nu pot fi menționate dintr-o suflare, nici nu se poate compara lucrarea din trecut cu lucrarea de astăzi. Lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, iar practica omului s-a schimbat și ea; nu înseamnă să te agăți de lege sau să porți crucea. Astfel, dăruirea oamenilor față de lege și cruce nu va primi îngăduința lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

139. Oamenii care au fost corupți trăiesc cu toții în capcana Satanei, trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar toți aceștia se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și pe care le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nu știu ce înseamnă să fii în dușmănie cu Mine și doar citesc scripturile orbește. Ei închid în Biblie un Dumnezeu neclar, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl

contemple în timpul lor liber. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei. Pentru ei, Eu sunt același cu Biblia; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură, iar mulți dintre ei chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele și expresiile ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine, sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este, fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât au ajuns, într-un sfârșit, să-L țintuiască în piroane pe cruce pe Isus Cel nevinovat, învinovățindu-L că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia. Care era esența lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt din Scriptură, nedând nicio atenție voinței Mele, nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Astfel că au preferat să renunțe la viitorul lor și să dea jertfă

pentru păcate cerând condamnarea la moarte a lui Isus, Cel care nu S-a conformat doctrinei Scripturii. Oare nu erau ei niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din rândul oamenilor, pentru a-și câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea, când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu Îmi cunoaște existența. Când Îmi revărs lumina asupra omului, el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când Îmi dezlănțui mânia asupra omului, el Îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele, cu Biblia, însă nici măcar o singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei, și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu neclar sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate. Ceea ce venerează ei este un Dumnezeu care se pune pe Sine la mila omului și care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să câștige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

140. Dacă folosiți concepții pentru a-L măsura și contura pe Dumnezeu, ca și cum El ar fi o statuie din argilă care nu se modifică și dacă voi Îl delimitați pe Dumnezeu în cadrul Bibliei și Îl reduceți la o sferă limitată a lucrării, acest lucru dovedește că L-ați condamnat pe Dumnezeu. Deoarece, în inimile lor, evreii din epoca Vechiului Testament L-au modelat pe Dumnezeu sub forma unui idol, ca și cum Dumnezeu ar fi putut fi numit doar Mesia și doar acela care era numit Mesia era Dumnezeu, și pentru că L-au servit și L-au slăvit pe Dumnezeu, ca și cum ar fi fost o statuie din argilă (lipsită de viață), L-au răstignit pe Isus în acea vreme pe cruce, osândindu-L la moarte – condamnându-L pe Isus cel nevinovat la moarte. Dumnezeu nu a comis nicio crimă, cu toate acestea, omul nu L-a cruțat pe Dumnezeu și L-a condamnat fără ezitare la moarte. Astfel, Isus a fost crucificat. Omul crede întotdeauna că Dumnezeu este neschimbător și Îl definește conform Bibliei, ca și cum omul ar fi văzut prin gestionarea lui Dumnezeu, ca și cum tot ce face Dumnezeu s-ar afla în mâinile omului. Oamenii sunt ridicoli până la extrem, sunt posedați de o aroganță supremă și toți au un talent înnăscut spre o retorică pompoasă. Indiferent cât de multe sunt cunoștințele tale despre Dumnezeu, tot spun că nu Îl cunoști pe Dumnezeu, că nu există nimeni mai potrivnic lui Dumnezeu și că Îl condamni pe Dumnezeu, pentru că ești total incapabil să săvârșești lucrarea lui Dumnezeu și să pășești pe calea desăvârșită de către Dumnezeu. De ce nu este Dumnezeu niciodată mulțumit de acțiunile omului? Deoarece omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, pentru că are atâtea concepții și pentru că, în loc să se conformeze realității, toate cunoștințele sale despre Dumnezeu sunt făcute din același aluat și folosește aceeași abordare pentru toate

situațiile. Astfel, venind pe pământ astăzi, Dumnezeu a fost răstignit încă o dată pe cruce de către om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți"

141. De câteva mii de ani, omenirea a năzuit să poată fi martora sosirii Mântuitorului. Omenirea a năzuit să-L vadă pe Isus Mântuitorul pe un nor alb în timp ce coboară, în carne și oase, printre cei care au tânjit după El și L-au așteptat de mii de ani. Omenirea și-a dorit ca Mântuitorul să Se reîntoarcă și să fie reunit cu poporul, și anume ca Isus Mântuitorul să Se întoarcă la oamenii de care El a fost despărțit de mii de ani. Și omenirea speră că El va face din nou lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o în rândul iudeilor, că va fi milostiv și iubitor față de oameni, că va ierta păcatele oamenilor, că va îndura păcatelor oamenilor și chiar le va îndura toate fărădelegile și că va izbăvi omenirea de păcate. Ei năzuiesc ca Isus Mântuitorul să fie la fel ca înainte – un Mântuitor care este iubitor, înțelegător și venerabil, care nu este niciodată mânios pe oameni și care nu le face niciodată reproșuri oamenilor. Acest Mântuitor iartă și îndură toate păcatele omenirii, și chiar moare pe cruce pentru omenire încă o dată. De la plecarea lui Isus, discipolii care L-au urmat și toți sfinții care au fost izbăviți grație numelui Său, L-au jelit și L-au așteptat cu disperare. Toți cei care au fost mântuiți de harul lui Isus Hristos în Epoca Harului au tânjit după acea zi plină de bucurie din zilele de pe urmă, când Isus Mântuitorul sosește pe un nor alb și apare printre oameni. Bineînțeles, aceasta este și dorința colectivă a tuturor celor care acceptă astăzi numele de Isus Mântuitorul. În tot universul, toți aceia care au auzit de izbăvirea lui Isus Mântuitorul și-au dorit cu disperare sosirea subită a lui Isus Hristos, pentru a împlini cuvintele lui Isus pe când se afla pe pământ: „Voi sosi așa cum am plecat." Omenirea crede că, după crucificare și înviere, Isus S-a întors în ceruri pe un nor alb și că Și-a ocupat locul la dreapta Celui Prea Înalt.

Omenirea crede că, în mod similar, Isus va coborî din nou pe un nor alb (norul acesta se referă la norul pe care a călătorit Isus când S-a întors în cer), printre cei care au tânjit cu disperare după El de mii de ani, și că El va avea înfățișarea și hainele iudeilor. După înfățișarea înaintea omenirii, El le va da mâncare și va face ca apa vie să se reverse spre ei și va trăi printre oameni, plin de har și iubire, viu și adevărat. Și așa mai departe. Totuși, Isus Mântuitorul nu a făcut asta; El a făcut opusul a ceea ce și-a imaginat omenirea. Nu a sosit printre cei care I-au dorit întoarcerea și nu li S-a înfățișat tuturor oamenilor călătorind pe un nor alb. El a sosit deja, dar omenirea nu Îl cunoaște și rămâne neștiutoare în privința Lui. Omenirea nu face decât să Îl aștepte la întâmplare, fără să știe că El a coborât deja pe un „nor alb" (norul care este Spiritul Lui, cuvântul Lui, și toată firea Sa și tot ceea ce este El) și că acum se află în mijlocul unui grup de biruitori, pe care îl va crea în zilele de pe urmă. Omenirea nu știe asta: deși sfântul Mântuitor Isus este plin de afecțiune și iubire față de oameni, cum ar putea El să lucreze în „temple" locuite de spirite impure și murdărie? Cu toate că omenirea I-a așteptat sosirea, cum ar putea El să apară în fața celor care mănâncă din carnea nedrepților, beau sângele nedrepților, poartă hainele nedrepților, care cred în El, dar nu Îl cunosc și care Îl supun la suplicii în mod constant? Omenirea știe doar că Isus Mântuitorul este plin de iubire și milă și că este jertfa de păcat plină de răscumpărare. Dar omenirea nu știe că El este și Însuși Dumnezeu, care debordează de dreptate, măreție, mânie și judecată și care are autoritate și este plin de demnitate. Și astfel, chiar dacă omenirea își dorește cu nerăbdare și tânjește după reîntoarcerea Răscumpărătorului, și chiar dacă Raiul este mișcat de rugăciunile omenirii, Isus Mântuitorul nu Se arată celor care cred în El, dar care nu Îl cunosc.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»"

142. Dacă, așa cum își imaginează omul, Isus va veni din nou și, în zilele de pe urmă, va fi numit tot Isus, și tot va veni pe un nor alb, pogorându-Se printre oameni în chipul lui Isus, nu ar fi aceea o repetare a lucrării Sale? Este Duhul Sfânt în stare să Se agațe de ceea ce este vechi? Tot ceea ce crede omul sunt concepții și tot ceea ce înțelege omul este conform înțelesului literal și, de asemenea, conform imaginației sale; ele se abat de la principiile lucrării Duhului Sfânt și nu sunt conforme cu intențiile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ar lucra în acel mod; Dumnezeu nu este atât de nesăbuit și stupid, iar lucrarea Sa nu este atât de simplă precum îți imaginezi. Pe baza a tot ceea ce face și crede omul, Isus va veni stând pe un nor alb și va coborî în mijlocul vostru. Voi Îl veți privi pe El, care, stând pe un nor, vă va spune că este Isus. Voi veți vedea, de asemenea, urmele cuielor din palmele Sale și Îl veți cunoaște ca fiind Isus. Iar El vă va mântui din nou și va fi Dumnezeul vostru măreț. El vă va mântui, vă va oferi un nou nume și vă va da fiecăruia o piatră albă, după care vi se va permite să intrați în împărăția cerurilor și să fiți primiți în paradis. Nu sunt astfel de credințe concepțiile omului? Dumnezeu lucrează conform concepțiilor omului sau contrar acestora? Nu toate concepțiile omului provin de la Satana? Nu toți oamenii au fost corupți de Satana? Dacă Dumnezeu Și-ar face lucrarea conform concepțiilor omului, nu ar deveni El atunci Satana? Nu ar fi El la fel ca propriile Sale făpturi? Din moment ce făpturile Sale au fost atât de corupte de Satana încât omul a devenit întruparea Satanei, dacă Dumnezeu ar lucra conform lucrurilor Satanei, nu ar fi El atunci în cârdășie cu Satana? Cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Prin urmare, Dumnezeu nu ar lucra niciodată conform concepțiilor omului, nu ar lucra niciodată în modurile pe care ți le imaginezi tu. Există aceia care zic că Dumnezeu Însuși a spus că va sosi pe un nor. Este adevărat că Dumnezeu Însuși a spus astfel, dar nu știi că niciun om nu poate înțelege tainele lui

Dumnezeu? Nu știi că niciun om nu poate explica cuvintele lui Dumnezeu? Ești sigur, dincolo de orice îndoială, că ai fost luminat și iluminat de către Duhul Sfânt? Cu siguranță, nu era Duhul Sfânt care ți-a arătat într-un mod așa direct? A fost Duhul Sfânt Cel care te-a instruit, sau propriile tale concepții te-au condus spre a crede astfel? Ai zis: „Aceasta a fost spusă de Dumnezeu Însuși.” Dar nu putem utiliza propriile noastre concepții și propriile noastre minți pentru a măsura cuvintele lui Dumnezeu. Cât despre cuvintele spuse de Isaia, poți explica cu absolută siguranță cuvintele sale? Îndrăznești să explici cuvintele sale? Din moment ce nu îndrăznești să explici cuvintele lui Isaia, de ce îndrăznești să explici cuvintele lui Isus? Cine este mai înălțat: Isus sau Isaia? Din moment ce răspunsul este Isus, de ce explici cuvintele rostite de Isus? Ți-ar spune Dumnezeu dinainte despre lucrarea Sa? Nicio singură făptură nu poate ști, nici măcar mesagerii din ceruri, nici Fiul Omului, deci cum ai putea să știi tu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

143. Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți natura fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au căutat adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța în zadar de numele lui Mesia, în timp ce se

opuneau naturii lui Mesia, prin orice mijloace. Aceşti farisei erau încăpăţânaţi şi aroganţi din fire şi nu se supuneau adevărului. Principiul credinţei lor în Dumnezeu este: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu eşti Hristos decât dacă eşti numit Mesia. Nu sunt aceste păreri absurde şi ridicole? Vă întreb din nou: nu este extrem de uşor pentru voi să săvârşiţi greşelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că voi nu aveţi cea mai mică înţelegere a lui Isus? Eşti capabil să discerni calea adevărului? Poţi să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Eşti capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu ştii dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja eşti cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toţii în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus şi să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înţeleg pe Isus sunt cu toţii în stare să Îl nege şi să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe înşelăciunea lui Satana şi mai mulţi oameni Îl vor condamna pe Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veţi confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici şi respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteţi câştiga de la Isus dacă voi sunteţi atât de confuzi? Cum puteţi înţelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzaţi cu încăpăţânare să vă conştientizaţi greşelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu acceptă adevărul şi, totuşi, aşteaptă orbeşte sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranţă, împotriva Duhului Sfânt şi ei sunt categoria care va fi distrusă. Voi doriţi doar harul lui Isus şi vreţi doar să vă bucuraţi de tărâmul binecuvântat al cerului, dar nu aţi ascultat niciodată cuvintele rostite de Isus şi nu aţi primit niciodată adevărul exprimat de Isus când Se întoarce la trup. Ce veţi da în schimbul faptului că Isus Se întoarce pe un nor alb? Sinceritatea cu care săvârşiţi

păcate în mod repetat și apoi le mărturisiți, la nesfârșit? Ce veți oferi ca sacrificiu lui Isus care Se întoarce pe un nor alb? Anii de muncă cu care vă înălțați pe voi înșivă? Ce veți arăta pentru a-L face pe Isus Cel reîntors să aibă încredere în voi? Natura voastră arogantă care nu ascultă de niciun adevăr?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"

144. Loialitatea voastră este doar în cuvinte, cunoștințele voastre sunt doar intelectuale și conceptuale, munca voastră este de dragul câștigării binecuvântărilor cerului, deci cum trebuie să fie credința voastră? Chiar și astăzi, vă faceți că nu auziți niciun cuvânt al adevărului. Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să Îl venerați pe Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și înșelăciunile omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu, care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este ascultarea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este venerația ta față de Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va suferi distrugerea. Cei care nu sunt în stare să accepte cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul

sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale a vieții. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că cei care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și reverențioși. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți cu toții raționali și să acceptați adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000

dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător, și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu inima ta, care conține atât de puțină venerație pentru Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Acesta este un Hristos mincinos venit să înșele oameni”. Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării Hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt, pentru că vă temeți de înșelăciune. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

145. Nu ai crezut prea mult timp în Dumnezeu, totuși, ai multe noțiuni despre El, până în punctul în care nu îndrăznești să crezi, pentru o clipă, că Dumnezeul israeliților ar binevoi să vă onoreze cu prezența Lui. Chiar și mai puțin îndrăzniți să vă gândiți la modul în care L-ați putea vedea pe Dumnezeu arătându-Se personal, având în vedere cât de insuportabil de întinați sunteți. De asemenea, nu v-ați gândit niciodată cum ar putea Dumnezeu să coboare personal într-un ținut al neamurilor. El ar trebui să

coboare pe Muntele Sinai sau pe Muntele Măslinilor și să Se arate israeliților. Nu sunt toate neamurile (adică, oameni din afara Israelului) obiecte ale urii Sale? Cum ar putea să lucreze El personal printre ei? Toate acestea sunt noțiunile profund înrădăcinate pe care le-ați dezvoltat de-a lungul multor ani. Scopul de a vă cuceri astăzi este să sfărâmați aceste noțiuni ale voastre. Prin aceasta, ați văzut că Dumnezeu S-a arătat personal printre voi – nu pe Muntele Sinai sau pe Muntele Măslinilor, ci printre oamenii pe care El nu i-a condus niciodată în trecut. După ce Dumnezeu a făcut cele două etape ale lucrării Sale în Israel, israeliții și toate neamurile asemănătoare au ajuns să găzduiască această noțiune: în timp ce este adevărat că Dumnezeu a creat toate lucrurile, El este dornic să fie doar Dumnezeul israeliților, nu al neamurilor. Israeliții cred următoarele: El nu poate fi decât Dumnezeul nostru, nu al vostru, neamurilor, și pentru că nu-L venerați pe Iahve, Iahve – Dumnezeul nostru – vă urăște. Acei evrei cred în continuare aceasta: Domnul Isus a preluat chipul nostru, popor evreu, și este un Dumnezeu care poartă semnul poporului evreu. Dumnezeu lucrează printre noi. Chipul lui Dumnezeu și al nostru sunt asemănătoare; chipul nostru este aproape de cel al lui Dumnezeu. Domnul Isus este Împăratul nostru, al evreilor; neamurile nu sunt apte să primească o mântuire atât de mare. Domnul Isus este jertfa de păcat pentru noi, evreii. Doar pe baza celor două etape ale lucrării, israeliții și poporul evreu au format aceste numeroase noțiuni. Ei Îl pretind, în mod autoritar, pe Dumnezeu pentru ei înșiși, fără a admite că El este, de asemenea, Dumnezeul neamurilor. În acest fel, Dumnezeu a devenit un gol în inimile neamurilor. Acest lucru este din cauza faptului că toată lumea a ajuns să creadă că El nu vrea să fie Dumnezeul neamurilor și că îi place doar pe israeliți – poporul Său ales – și îi iubește pe evrei, în special pe ucenicii care L-au urmat. Nu știi că lucrarea pe care Iahve și Isus au făcut-o este pentru supraviețuirea întregii omeniri?

Acum recunoști că El este Dumnezeul vostru, al tuturor celor născuți în afara Israelului? Nu este Dumnezeu chiar aici, în mijlocul vostru, astăzi? Acest lucru nu poate fi un vis, nu-i așa? Nu acceptați această realitate? Nu îndrăzniți să credeți sau să vă gândiți la aceasta. Indiferent de modul în care vedeți lucrurile, nu este Dumnezeu chiar aici, în mijlocul vostru? Încă vă este teamă să credeți aceste cuvinte? Începând cu aceasta zi, nu sunt poporul Său ales toți oamenii cuceriți și toți cei care vor să fie discipolii Lui? Nu sunteți voi toți, cei care sunteți astăzi adepți, poporul ales din afara Israelului? Statutul vostru nu este același cu cel al israeliților? Nu sunt toate acestea ceea ce ar trebui să recunoașteți? Nu este acesta scopul lucrării cuceririi voastre? Din moment ce Îl puteți vedea pe Dumnezeu, atunci, El va fi Dumnezeul vostru pentru totdeauna, de la început și în viitor. El nu vă va abandona, atâta timp cât toți sunteți dornici să-L urmați și să fiți creațiile Sale loiale și ascultătoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)”

146. Numai lăsând deoparte vechile tale concepții poți obține cunoaștere nouă; totuși vechea cunoaștere nu înseamnă în mod necesar concepții vechi. „Concepții” se referă la lucrurile imaginate de om care sunt în contradicție cu realitatea. Dacă vechea cunoaștere era deja depășită în epoca veche și l-a împiedicat pe om să intre în noua lucrare, atunci o asemenea cunoaștere este, de asemenea, o concepție. Dacă omul este capabil să abordeze corect o asemenea cunoaștere și poate ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu din câteva aspecte diferite, combinând vechiul și noul, atunci vechea cunoaștere devine un ajutor pentru om și devine baza prin care omul pătrunde în noua epocă. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu îți cere să stăpânești multe principii: cum să intri pe calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu, care sunt adevărurile pe care trebuie să le înțelegi pentru a-L

cunoaște pe Dumnezeu și cum să te lepezi de concepțiile și de vechea ta natură, astfel încât să te poți supune tuturor aranjamentelor noii lucrări a lui Dumnezeu. Dacă folosești aceste principii drept fundament pentru a pătrunde în lecția cunoașterii lui Dumnezeu, atunci cunoașterea ta va deveni din ce în ce mai profundă. Dacă ai o cunoaștere clară a celor trei etape ale lucrării – adică, a întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu – și dacă poți corela pe deplin cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu cu etapa actuală și poți vedea că aceasta este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu, atunci nu vei avea un fundament mai ferm decât acesta. […] Dacă omul poate vedea în cele trei etape ale lucrării că acestea au fost efectuate de către Dumnezeu Însuși în diferite vremuri, în diferite locuri și în diferiți oameni, dacă ei pot vedea că, deși lucrarea este diferită, este toată făcută de un singur Dumnezeu și că, de vreme ce este lucrare făcută de un singur Dumnezeu, trebuie să fie dreaptă și fără greșeală și că, deși este în dezacord cu concepțiile omului, nu se poate nega că este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu – dacă omul poate spune cu siguranță că aceasta este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu, atunci concepțiile omului vor deveni simple banalități, nedemne de a fi menționate. Pentru că viziunile omului sunt neclare, și omul Îl cunoaște numai pe Iahve ca Dumnezeu și pe Isus ca Domnul și are dubii cu privire la Dumnezeul întrupat de astăzi, mulți oameni rămân devotați lucrării lui Iahve și Isus și sunt asaltați de concepții cu privire la lucrarea de astăzi, majoritatea oamenilor sunt mereu neîncrezători și nu iau în serios lucrarea de astăzi. Omul nu are concepții în privința ultimelor două etape ale lucrării, care au fost invizibile. Asta pentru că omul nu înțelege realitatea ultimelor două etape ale lucrării și nu a asistat personal la ele. Omul își imaginează ce vrea, din cauza faptului că ele nu pot fi văzute; indiferent de ceea ce spune el, nu există fapte care să dovedească și nimeni care să corecteze. Omul dă frâu

liber instinctului său natural, aruncând precauția pe fereastră și lăsându-și imaginația să zburde, pentru că nu există fapte care să o verifice și, astfel, închipuirile omului devin „fapt” indiferent dacă există sau nu vreo dovadă pentru ele. Astfel, omul crede în propriul lui Dumnezeu imaginat în mintea lui și nu Îl caută pe Dumnezeul realității. Dacă o persoană are un tip de credință, atunci, într-o sută de persoane sunt o sută de feluri de credință. Omul deține asemenea credințe pentru că nu a văzut realitatea lucrării lui Dumnezeu, pentru că doar a auzit-o cu urechile lui și nu a văzut-o cu ochii lui. Omul a auzit legende și povești – dar rareori a auzit cunoștința faptelor lucrării lui Dumnezeu. Astfel, întocmai prin propriile lor concepții cred în Dumnezeu oamenii care sunt credincioși numai de un an și același lucru este valabil pentru cei care au crezut în Dumnezeu toată viața. Cei care nu pot vedea faptele nu vor fi niciodată în stare să scape de o credință în care au concepții despre Dumnezeu. Omul crede că s-a eliberat din legăturile vechilor sale concepții și că a pătruns într-un nou teritoriu. Nu știe omul că cunoașterea acelora care nu pot vedea adevărata față a lui Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât concepții și vorbe în vânt? Omul crede că sunt corecte și fără greșeală concepțiile lui și crede că aceste concepții vin de la Dumnezeu. Astăzi, când omul este martor la lucrarea lui Dumnezeu, el dă frâu concepțiilor care s-au clădit de-a lungul multor ani. Închipuirile și ideile trecutului au devenit o piedică a lucrării din această etapă și devine dificil pentru om să renunțe la asemenea concepții și să respingă asemenea idei. Concepțiile multora dintre cei care L-au urmat pe Dumnezeu până astăzi, cu privire la această lucrare făcută pas cu pas, au devenit mai deplorabile și acești oameni au format treptat o vrăjmășie încăpățânată față de Dumnezeul întrupat și sursa acestei uri sunt concepțiile și închipuirile omului. Tocmai pentru că faptele nu permit omului să-și dea frâu liber imaginației și, mai mult, nu pot fi cu ușurință combătute de către om, iar

concepțiile și închipuirile nu suportă existența faptelor și, mai mult decât atât, pentru că omul nu se gândește la corectitudinea și veridicitatea faptelor, ci doar dă hotărât frâu concepțiilor sale și își folosește propria imaginație, încât concepțiile și închipuirile omului au devenit dușmanul lucrării de astăzi, lucrare care este în dezacord cu concepțiile omului. Aceasta se poate spune că este doar vina concepțiilor omului și nu se poate spune că ar fi vina lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

147. Oamenii spun că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și că atât timp cât omul Îl urmează până la final, El va fi cu siguranță imparțial față de om, căci El este cel mai drept. Dacă omul Îl urmează până la final, ar putea El oare să îl dea la o parte pe om? Sunt imparțial față de toți oamenii și îi judec cu firea Mea dreaptă, totuși există condiții potrivite pentru cerințele pe care le am pentru om și care cer să fie realizate de toți oamenii, indiferent cine sunt ei. Nu îmi pasă cât de vaste sau cât de respectabile sunt calificările tale; Mie îmi pasă doar dacă mergi pe calea Mea și dacă iubești sau nu și tânjești sau nu după adevăr. Dacă îți lipsește adevărul și în schimb Îmi faci de rușine numele și nu te comporți conform căii Mele, doar urmând fără grijă sau preocupare, atunci, în acel moment, te voi doborî și te voi pedepsi pentru răutatea ta, și ce vei avea de spus atunci? Vei putea să spui că Dumnezeu nu e drept? Astăzi, dacă ai respectat cuvintele pe care le-am rostit, atunci ești tipul de persoană pe care o aprob. Spui că ai suferit mereu în timp ce Îl urmai pe Dumnezeu, că L-ai urmat la bine și la rău și ai împărtășit cu El vremurile bune și cele rele, însă nu ai trăit cuvintele rostite de Dumnezeu; îți dorești doar să alergi pentru Dumnezeu și să te sacrifici pentru Dumnezeu în fiecare zi și nu te-ai gândit niciodată să trăiești o viață plină de semnificații. Spui, de asemenea: „În orice caz, cred că Dumnezeu

este drept, am suferit pentru El, am umblat pentru El, m-am dedicat Lui și am lucrat din greu, deși nu am primit recunoaștere; cu siguranță El Își va aminti de mine.” Este adevărat că Dumnezeu este drept, totuși această dreptate nu este alterată de nicio impuritate: nu conține voință umană și nu este alterată de trup sau de negocieri umane. Toți cei care se revoltă și se opun și nu sunt în conformitate cu calea Lui vor fi pedepsiți; nimeni nu este iertat și nimeni nu este cruțat! Unii oameni spun: „Astăzi mă agit pentru Tine; când vine sfârșitul, poți să îmi dai puțină binecuvântare?” Deci te întreb: „Ai respectat cuvintele Mele?” Dreptatea de care vorbești se bazează pe o tranzacție. Tu crezi că Eu sunt doar drept și imparțial față de toți oamenii și că toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți și vor beneficia de binecuvântările Mele. Există un subînțeles al cuvintelor Mele care spun că „toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți”: aceia care Mă urmează până la final sunt cei care vor fi câștigați complet de Mine; ei sunt aceia care, după ce au fost cuceriți de Mine, caută adevărul și sunt desăvârșiți. Ce condiții ai îndeplinit? Ai îndeplinit doar faptul că M-ai urmat până la final, dar ce altceva? Ai respectat cuvintele Mele? Ai realizat doar una dintre cele cinci cerințe ale Mele, totuși nu ai nicio intenție să le realizezi pe celelalte patru. Ai găsit-o doar pe cea mai simplă, cea mai ușoară cale și ai urmat-o în timp ce te-ai considerat norocos. Față de o astfel de persoană ca tine, firea Mea dreaptă este una de mustrare și judecată, este una de răsplată dreaptă și este pedeapsa dreaptă a tuturor răufăcătorilor; toți aceia care nu merg pe calea Mea vor fi cu siguranță pedepsiți, chiar dacă urmează până la final. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Când această fire dreaptă este exprimată prin pedeapsa omului, omul va fi uluit și va regreta că, în timp ce L-a urmat pe Dumnezeu, el nu a mers pe calea Lui. „La acea vreme, eu doar am suferit puțin în timp ce L-am urmat pe Dumnezeu, dar nu am mers pe calea lui

Dumnezeu. Ce scuze există? Nu există altă opțiune decât a fi mustrat!” Totuși, în mintea sa, el se gândește: „Oricum, am urmat până la final, deci chiar dacă mă mustri, nu poate fi o mustrare prea severă și după ce vei aplica această mustrare, Tu tot mă vei dori. Știu că ești drept și nu mă vei trata în modul acela pentru totdeauna. Până la urmă, nu sunt ca aceia care vor fi distruși; aceia care sunt distruși vor primi o mustrare aspră, în timp ce mustrarea mea va fi mai blândă.” Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este așa cum spui. Nu este valabil faptul că aceia care sunt buni la a-și mărturisi păcatele sunt tratați cu îngăduință. Dreptatea este sfințenie și este o fire care nu tolerează ofensa omului și tot ceea ce este murdar și nu s-a schimbat este ținta dezgustului lui Dumnezeu. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este lege, ci un decret administrativ: este un decret administrativ în cadrul împărăției și acest decret administrativ este pedeapsa dreaptă pentru oricine care nu posedă adevărul și care nu s-a schimbat și nu există loc pentru mântuire. Căci atunci când fiecare om este clasificat conform tipului său, cei buni vor fi răsplătiți și cei răi vor fi pedepsiți. Este momentul în care destinația omului va fi lămurită, este momentul în care lucrarea mântuirii va ajunge la final, după care lucrarea de mântuire a omului nu va mai fi făcută și răzbunarea va fi adusă asupra fiecăruia dintre cei care fac rău. Unii oameni spun: „Dumnezeu îi ține minte pe fiecare dintre cei care sunt deseori alături de El. El nu va uita pe niciunul dintre noi. Este garantat că noi vom fi desăvârșiți de Dumnezeu. El nu îi va ține minte pe niciunul dintre aceia de mai jos, aceia dintre ei care vor fi desăvârșiți vor fi garantat mai puțin importanți decât noi, care deseori Îl întâlnim pe Dumnezeu; dintre noi, niciunul nu a fost uitat de Dumnezeu, cu toții am fost acceptați de Dumnezeu și este garantat că vom fi desăvârșiți de Dumnezeu.” Voi toți aveți astfel de concepții. Este aceasta dreptate? Ai pus adevărul în practică

sau nu? Tu, de fapt, răspândești zvonuri precum acestea – n-ai pic de rușine!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

148. Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile concepții pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile lucrării lui Dumnezeu și pentru că nu luați în serios suficient de mult lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de concepțiile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea nesupuși. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Și chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare a Lui; nu prin criticarea Lui după bunul plac ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât este mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Concepțiile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt „capitalul” cu care Îi

reziști lui Dumnezeu și, cu cât ești mai corupt, mai degradat și mai josnic, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care dețin concepții deplorabile și au o fire ipocrită sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat și asemenea oameni sunt anticriști. Dacă nu se corectează concepțiile tale, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

149. După ce s-a realizat adevărul lui Isus devenit trup, omul a crezut acest lucru: nu există doar Tatăl în Cer, ci și Fiul și chiar Duhul. Aceasta este noțiunea convențională pe care o deține omul și anume, că există un astfel de Dumnezeu în Cer: o Treime care este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, toți într-Unul. Întreaga omenire are aceste noțiuni: Dumnezeu este un singur Dumnezeu, dar cuprinde trei părți, ceea ce toți cei înrădăcinați serios în noțiuni convenționale consideră a fi Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Doar cele trei părți făcute una sunt toate Dumnezeu. Fără Tatăl Sfânt, Dumnezeu nu ar fi întreg. În mod similar, nici Dumnezeu nu ar fi întreg fără Fiul sau Duhul Sfânt. În noțiunile lor, ei cred că nici Tatăl singur și nici Fiul singur nu pot fi considerați Dumnezeu. Doar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt împreună pot fi considerați Dumnezeu Însuși. Acum, toți credincioșii religioși, și chiar fiecare adept dintre voi, au această credință. Totuși, nimeni nu poate explica dacă această credință este sau nu corectă, pentru că voi vă aflați mereu într-o ceață a confuziei despre lucrurile lui Dumnezeu Însuși. Deși acestea sunt noțiuni, voi nu știți dacă sunt corecte sau greșite, deoarece ați devenit prea serios contaminați de noțiuni religioase. Ați acceptat prea adânc aceste noțiuni convenționale ale religiei, iar această otravă a pătruns prea adânc în voi. Prin urmare, la fel ați cedat și voi acestei influențe dăunătoare în

această chestiune, deoarece Treimea pur și simplu nu există. Adică, Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh pur și simplu nu există. Acestea sunt toate noțiuni convenționale ale omului și credințele eronate ale omului. De-a lungul multor secole, omul a crezut în această Treime, evocată de noțiuni din mintea omului, fabricate de om și care nu au mai fost văzute niciodată înainte de către om. De-a lungul acestor numeroși ani, au existat multe personalități spirituale care au explicat „adevăratul înțeles" al Treimii, dar astfel de explicații ale Treimii ca trei persoane consubstanțiale distincte au fost nedeslușite și neclare și toți oamenii sunt derutați de „alcătuirea" lui Dumnezeu. Niciun om influent nu a fost în stare vreodată să ofere o explicație amănunțită; majoritatea explicațiilor sunt acceptabile pe hârtie și din punct de vedere rațional, dar niciun singur om nu are o înțelegere pe deplin clară a semnificației Treimii. Aceasta este deoarece această mare Treime, pe care omul o păstrează în inimă, pur și simplu, nu există. […]

Dacă cele trei etape ale lucrării sunt evaluate în conformitate cu acest concept al Treimii, atunci trebuie să existe trei Dumnezei, din moment ce lucrarea îndeplinită de fiecare nu este aceeași. Dacă vreunul dintre voi spune că Treimea există într-adevăr, atunci explicați ce este, mai exact, acest singur Dumnezeu în trei persoane. Ce este Tatăl Sfânt? Ce este Fiul? Ce este Duhul Sfânt? Iahve este Tatăl Sfânt? Isus este Fiul? Atunci cum este cu Duhul Sfânt? Tatăl nu este un Duh? Substanța Fiului nu este, de asemenea, un Duh? Lucrarea lui Isus nu a fost lucrarea Duhului Sfânt? Lucrarea lui Iahve nu a fost, la acea vreme, realizată de un Duh, la fel ca lucrarea lui Isus? Câte Duhuri poate avea Dumnezeu? Conform explicației tale, cele trei persoane – ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt – sunt una. În cazul acesta, există trei Duhuri, dar pentru a fi trei Duhuri înseamnă că trebuie să existe trei Dumnezei. Aceasta înseamnă că nu există un singur Dumnezeu adevărat; cum poate un astfel de Dumnezeu să aibă încă

substanța inerentă a lui Dumnezeu? Dacă accepți că există doar un singur Dumnezeu, atunci cum poate El să aibă un fiu și să fie tată? Nu sunt toate acestea pur și simplu noțiunile tale? Există doar un Dumnezeu, numai o persoană în acest Dumnezeu și doar un Duh al lui Dumnezeu, așa cum este scris în Biblie că: „Există un singur Duh Sfânt și un singur Dumnezeu". Indiferent dacă există sau nu Tatăl și Fiul despre care vorbești, până la urmă există doar un Dumnezeu, iar substanța Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, în care voi credeți, este substanța Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este un Duh, însă El este capabil să devină trup și să trăiască printre oameni, precum și să fie mai presus de toate lucrurile. Duhul Său este atotcuprinzător și omniprezent. El poate fi, în același timp, în trup și în univers și deasupra acestuia. De vreme ce toți oamenii spun că Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat, atunci există un singur Dumnezeu, care nu poate fi separat de nimeni după pofta inimii! Dumnezeu este un singur Duh și o singură persoană. Și Acesta este Duhul lui Dumnezeu. Dacă ar fi așa cum spui, atunci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt Ei trei Dumnezei? Duhul Sfânt este un subiect, Fiul un altul, iar Tatăl încă unul. Persoanele Lor sunt diferite și substanțele Lor sunt diferite, deci cum pot Ei să fie fiecare parte a unui singur Dumnezeu? Duhul Sfânt este un Duh; acest lucru este ușor de înțeles pentru om. Dacă așa stau lucrurile, atunci Tatăl este chiar și mai mult un Duh. El nu a coborât niciodată pe pământ și nu a devenit niciodată trup; El este Iahve Dumnezeu în inima omului și este, cu siguranță, și un Duh. Atunci, care este relația dintre El și Duhul Sfânt? Este relația dintre Tată și Fiu? Sau este relația dintre Duhul Sfânt și Duhul Tatălui? Oare substanța fiecărui Duh este aceeași? Sau Duhul Sfânt este un instrument al Tatălui? Cum poate fi explicat acest lucru? Și, atunci, care este relația dintre Fiul și Duhul Sfânt? Este o relație între două Duhuri sau relația dintre un om și un Duh? Acestea sunt toate chestiuni care nu pot

avea nicio explicație! Dacă Ei toți sunt un singur Duh, atunci nu se poate vorbi despre trei persoane, căci Ei sunt posedați de un singur Duh. Dacă ar fi persoane distincte, atunci Duhurile Lor ar varia în putere, iar Ei, pur și simplu, nu ar putea fi un singur Duh. Acest concept al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt este cel mai absurd! Aceasta Îl segmentează pe Dumnezeu și Îl împarte în trei persoane, fiecare cu un statut și un Duh; atunci, cum poate El să fie totuși un singur Duh și un singur Dumnezeu? Spuneți-Mi, cerurile și pământul și toate lucrurile de pe ele au fost create de Tatăl, de Fiul sau de Duhul Sfânt? Unii spun că Ei le-au creat împreună. Atunci cine a răscumpărat omenirea? A fost Duhul Sfânt, Fiul sau Tatăl? Unii spun că Fiul a fost Cel care a răscumpărat omenirea. Atunci cine este Fiul, în fond? Nu este El întruparea Duhului lui Dumnezeu? Întruparea Îl strigă pe Dumnezeu din Cer cu numele Tatălui, din perspectiva unui om creat. Oare nu ești conștient că Isus S-a născut din concepția prin Duhul Sfânt? În El este Duhul Sfânt; indiferent ce spui, El este totuși una cu Dumnezeu din Cer, căci este întruparea Duhului lui Dumnezeu. Această idee despre Fiu este, pur și simplu, neadevărată. Este un singur Duh care realizează întreaga lucrare; doar Dumnezeu Însuși, adică, Duhul lui Dumnezeu Își duce la bun sfârșit lucrarea. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Nu este Duhul Sfânt? Nu este Duhul Sfânt care lucrează în Isus? Dacă lucrarea nu ar fi fost îndeplinită de Duhul Sfânt (adică, Duhul lui Dumnezeu), atunci ar putea lucrarea Lui să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când Isus L-a numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, în timp ce S-a rugat, acest lucru a fost făcut doar din perspectiva unui om creat, doar pentru că Duhul lui Dumnezeu Și-a asumat un trup obișnuit și normal și a avut acoperământul exterior al unei ființe create. Chiar dacă în El era Duhul lui Dumnezeu, aspectul Său exterior era încă acela al unui om normal; cu alte cuvinte, El devenise „Fiul Omului”, despre care au vorbit toți oamenii, inclusiv Isus

Însuși. Dat fiind că El este numit Fiul omului, El este o persoană (fie ea bărbat sau femeie, în orice caz, una cu învelișul exterior al unei ființe umane) născută într-o familie normală de oameni obișnuiți. Prin urmare, pentru Isus să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată a fost la fel ca pentru voi când L-ați numit pe El la început Tată; El a făcut acest lucru din perspectiva unui om al creației. Vă mai amintiți rugăciunea Tatăl nostru pe care Isus v-a învățat să o memorați? „Tatăl nostru din ceruri…" El le-a cerut tuturor oamenilor să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată. Și din moment ce și El, de asemenea, L-a numit Tată, El a făcut acest lucru din perspectiva unuia care se află pe picior de egalitate cu voi toți. Din moment ce L-ați numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, aceasta arată că Isus S-a văzut pe Sine ca fiind pe picior de egalitate cu voi și ca un om pe pământ ales de Dumnezeu (adică Fiul lui Dumnezeu). Dacă Îl numiți pe Dumnezeu „Tată", nu este aceasta pentru că voi sunteți ființe create? Oricât de mare ar fi autoritatea lui Isus pe pământ, înainte de răstignire, El a fost numai un Fiu al omului, guvernat de Duhul Sfânt (adică Dumnezeu) și una dintre ființele create ale pământului, pentru că El încă trebuia să-Și finalizeze lucrarea Sa. Prin urmare, a-L numi pe Dumnezeu din ceruri Tată, a însemnat doar umilința și ascultarea Lui. Adresarea Sa către Dumnezeu (adică Duhul din ceruri) într-o asemenea manieră, nu dovedește totuși că El este Fiul Duhului lui Dumnezeu din ceruri. Mai degrabă, se poate spune pur și simplu că perspectiva Lui este diferită, nu că El este o persoană diferită. Existența unor persoane distincte este o aberație! Înainte de răstignirea Sa, Isus a fost un Fiu al omului legat de limitările trupului și El nu a posedat complet autoritatea Duhului. De aceea El nu putea decât să caute voia lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create. Așa cum El S-a rugat de trei ori în Ghetsimani: „Nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu". Înainte de a fi pus pe cruce, El a fost doar Regele Evreilor;

El a fost Hristos, Fiul Omului și nu un trup de slavă. De aceea, din punctul de vedere al unei ființe create, El L-a numit pe Dumnezeu Tată. Acum, nu poți spune că toți cei care Îl numesc pe Dumnezeu Tată sunt Fiul. Dacă ar fi așa, atunci nu ați fi devenit toți Fiul odată ce Isus v-a învățat Rugăciunea „Tatăl nostru"? Dacă încă nu sunteți convinși, atunci spuneți-Mi, cine este Cel pe care-L numiți Tată? Dacă vă referiți la Isus, atunci cine este pentru voi Tatăl Lui? După ce Isus a plecat, nu a mai existat această idee a Tatălui și Fiului. Această idee a fost potrivită doar pentru anii în care Isus a devenit trup; în toate celelalte împrejurări, atunci când Îl numiți Tată pe Dumnezeu, relația este cea dintre Domnul creației și o ființă creată. Nu există un timp în care să se poată aplica această idee despre Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Aceasta este o idee falsă rar întâlnită de-a lungul veacurilor și care nu există!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?"

150. În Vechiul Testament al Bibliei, nu există nicio mențiune despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ci doar despre singurul Dumnezeu adevărat, Iahve, care Își desfășura lucrarea în Israel. El a primit nume diferite, pe măsură ce epocile se schimbă, însă acest lucru nu poate dovedi că fiecare nume se referă la o persoană diferită. Dacă ar fi așa, atunci nu ar exista nenumărate persoane în Dumnezeu? Ceea ce este scris în Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve, o etapă a lucrării lui Dumnezeu Însuși care să fie începută în Epoca Legii. Lucrarea lui Dumnezeu era cea în care: așa cum El a spus, a fost și precum El a poruncit, așa a rămas. În niciun moment, Iahve nu a spus că El a fost Tatăl care a venit să realizeze lucrarea sau nu a prorocit vreodată pe Fiul care vine să răscumpere omenirea. În vremea lui Isus, s-a spus doar că Dumnezeu devenise trup pentru a răscumpăra întreaga omenire și nu că Fiul era Cel care venise. Deoarece epocile nu sunt asemănătoare, iar lucrarea pe care Dumnezeu Însuși o face, de asemenea,

diferă, El trebuie să-Și îndeplinească lucrarea în diferite tărâmuri. În felul acesta, identitatea pe care o reprezintă El, de asemenea, diferă. Omul crede că Iahve este Tatăl lui Isus, dar, acest lucru nu a fost de fapt recunoscut de Isus, care a spus: „Noi nu am fost niciodată diferențiați ca Tată și Fiu; Eu și Tatăl din Cer suntem una. Tatăl este în Mine, iar Eu sunt în Tatăl; când oamenii Îl văd pe Fiul, ei Îl văd pe Tatăl Ceresc”. Când toate au fost spuse, fie că este Tatăl sau Fiul, Ei sunt un singur Duh și nu sunt despărțiți în persoane separate. Odată ce omul încearcă să explice, lucrurile sunt complicate de ideea unor persoane distincte, precum și de relația dintre Tată, Fiu și Duh. Când omul vorbește despre persoane separate, nu Îl materializează acest lucru pe Dumnezeu? Omul clasifică chiar persoanele ca prima, a doua și a treia; toate acestea nu sunt decât concepțiile omului, nu merită să fie menționate și sunt complet nerealiste! Dacă l-ai întreba: „Câți Dumnezei există?”, omul ar spune că Dumnezeu este Treimea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt: singurul Dumnezeu adevărat. Dacă l-ai întreba din nou: „Cine este Tatăl?”, el ar spune: „Tatăl este Duhul lui Dumnezeu din Cer; El este răspunzător de toate și este Stăpânul Cerului”. „Atunci Iahve este Duhul?” El ar spune: „Da!”. Dacă l-ai întreba apoi: „Cine este Fiul?”, el ar spune că, desigur, Isus este Fiul. „Atunci, care este povestea lui Isus? De unde a venit El?” Omul ar spune: „Isus I S-a născut Mariei prin concepția Duhului Sfânt”. Atunci, substanța Lui nu este, de asemenea, Duhul? Nu este lucrarea Lui, de asemenea, tipică Duhului Sfânt? Iahve este Duhul și, tot astfel, este substanța lui Isus. Acum, în zilele de pe urmă, este inutil să spun că, la lucru, este încă Duhul; cum ar putea Ei să fie persoane diferite? Nu este, pur și simplu, Duhul lui Dumnezeu Cel care îndeplinește lucrarea Duhului din diferite perspective? Astfel, nu există nicio distincție între persoane. Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și, fără îndoială, lucrarea Lui a fost exact cea a Duhului Sfânt. În prima etapă a lucrării îndeplinite de

Iahve, El nici nu a devenit trup, nici nu S-a arătat omului. Deci, omul nu a văzut niciodată arătarea Sa. Indiferent cât de minunat și cât de înălțat era, El era încă Duhul, Dumnezeu Însuși, care l-a creat pe om la început. Adică, El era Duhul lui Dumnezeu. Când i-a vorbit omului dintre nori, El era doar un Duh. Nimeni nu a fost martor la arătarea Sa; doar în Epoca Harului, când Duhul lui Dumnezeu a venit în trup și S-a întrupat în Iudeea, omul I-a văzut pentru prima dată chipul întrupării ca evreu. Sentimentul lui Iahve nu putea fi simțit. Cu toate acestea, El a fost conceput de Duhul Sfânt, adică, de Duhul lui Iahve Însuși, iar Isus încă S-a născut ca întruchipare a Duhului lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut întâi omul a fost Duhul Sfânt care cobora ca un porumbel pe Isus; Duhul nu era exclusiv al lui Isus, ci, mai degrabă, Duhul Sfânt. Atunci, poate să fie Duhul lui Isus despărțit de Duhul Sfânt? Dacă Isus este Isus, Fiul, iar Duhul Sfânt este Duhul Sfânt, atunci cum ar putea Ei să fie una? Lucrarea nu ar putea fi îndeplinită dacă ar fi astfel. Duhul din Isus, Duhul din Cer și Duhul lui Iahve sunt toate una. Poate fi numit Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul intensificat de șapte ori și Duhul atotcuprinzător. Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini multă lucrare. El este capabil să creeze lumea și să o distrugă prin inundarea pământului; El poate răscumpăra întreaga omenire și, în plus, poate cuceri și distruge întreaga omenire. Această lucrare este realizată în întregime de Dumnezeu Însuși și nu putea fi făcută, în locul Lui, de niciuna dintre persoanele lui Dumnezeu. Duhul Său poate primi numele lui Iahve și Isus, precum și cel al Celui Atotputernic. El este Domnul și Hristosul. El poate deveni și Fiul Omului. El este în Ceruri cât și pe pământ; El este la înălțime, deasupra universurilor și printre mulțimi. El este singurul Stăpân al Cerurilor și al pământului! Din momentul creației și până acum, această lucrare a fost îndeplinită de Însuși Duhul lui Dumnezeu. Fie ea lucrarea din Ceruri sau lucrarea în trup, totul se desfășoară prin propriul Său Duh. Toate creaturile, fie în Cer sau pe pământ,

sunt în palma mâinii Sale atotputernice; toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși și nu pot fi făcute de nimeni în locul Său. În Ceruri, El este Duhul, dar și Dumnezeu Însuși; printre oameni, El este trup, dar rămâne Însuși Dumnezeu. Deși El poate fi numit cu sute de mii de nume, este încă El Însuși, iar întreaga lucrare este expresia directă a Duhului Său. Răscumpărarea întregii omeniri prin răstignirea Sa a fost lucrarea directă a Duhului Său și, tot astfel este și proclamarea către toate națiunile și toate ținuturile în timpul zilelor de pe urmă. În orice moment, Dumnezeu nu poate fi numit decât Atotputernicul și singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeu Însuși care este atotcuprinzător. Persoanele distincte nu există, cu atât mai puțin această idee a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Există un singur Dumnezeu în Cer și pe pământ!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?”

151. Totuși, unii ar putea spune: „Tatăl este Tatăl; Fiul este Fiul; Duhul Sfânt este Duhul Sfânt și, în cele din urmă, Ei vor fi făcuți una”. Atunci cum ar trebui să-I faci una? Cum pot Tatăl și Duhul Sfânt să fie făcuți una? Dacă ar fi, în mod inerent, doi, atunci indiferent de modul în care Ei sunt uniți, nu ar rămâne două părți? Când spui că-I faci una, oare nu înseamnă aceasta unirea a două părți separate pentru a face un întreg? Dar nu au fost Ei două părți înainte de a fi făcuți un întreg? Fiecare Duh are o substanță distinctă, iar două Duhuri nu pot fi transformate într-unul singur. Duhul nu este un obiect material și nu seamănă cu nimic altceva din lumea materială. După părerea oamenilor, Tatăl este un Duh, Fiul un altul, iar Duhul Sfânt încă unul, apoi, cele trei Duhuri Se amestecă ca trei pahare de apă într-unul singur. Nu-i așa, atunci, că cele trei pahare au făcut unul? Aceasta este pur și simplu o explicație eronată! Nu înseamnă aceasta divizarea lui Dumnezeu? Cum pot Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să fie Toți făcuți una? Nu sunt Ei trei părți, fiecare de naturi diferite? Mai sunt încă cei care spun: „Nu

a spus Dumnezeu în mod expres că Isus era Fiul Lui iubit?” Isus este Fiul iubit al lui Dumnezeu, în care Își găsește plăcerea – acest lucru a fost cu siguranță spus de Dumnezeu Însuși. Acesta a fost Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși, dar doar dintr-o perspectivă diferită, aceea a Duhului din ceruri purtând mărturie propriei Sale întrupări. Isus este întruparea Lui, nu Fiul Său din ceruri. Înțelegi? Nu indică vorbele lui Isus, „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”, faptul că Ei sunt un singur Duh? Și oare nu din cauza întrupării au fost Ei separați între cer și pământ? În realitate, Ei sunt încă unul; indiferent de situație, este pur și simplu vorba de Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși. Datorită schimbării veacurilor, a cerințelor lucrării și a diferitelor etape ale planului Său de gestionare, apelativul pe care omul i-L dă, de asemenea diferă. Când a venit să ducă la îndeplinire prima etapă a lucrării, El putea fi numit doar Iahve, păstor al israeliților. În a doua etapă, Dumnezeul întrupat putea fi numit doar Domn și Hristos. Dar la acel moment, Duhul din ceruri a afirmat doar că El era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și nu a făcut nici o mențiune despre faptul că El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Acest lucru pur și simplu nu s-a întâmplat. Cum ar putea Dumnezeu să aibă un singur copil? Atunci Dumnezeu nu ar fi devenit om? Pentru că El era întruparea, El a fost numit Fiul iubit al lui Dumnezeu și, din aceasta a rezultat relația dintre Tată și Fiu. Era pur și simplu din cauza separării dintre cer și pământ. Isus S-a rugat din perspectiva trupului. De vreme ce a îmbrăcat un trup al unei umanități atât de normale, El, din perspectiva trupului, a spus: „Învelișul Meu exterior este cel al unei ființe create. De vreme ce am îmbrăcat un trup pentru a veni pe acest pământ, acum sunt la o distanță foarte, foarte mare de Cer”. Din acest motiv, El nu putea să Se roage lui Dumnezeu Tatăl, decât din perspectiva trupului. Era datoria Lui și cu aceasta ar fi trebuit să fie înzestrat Duhul întrupat al lui Dumnezeu. Nu se poate spune că El nu este Dumnezeu doar pentru că Se

roagă Tatălui din perspectiva trupului. Deși El este numit Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, El încă este Însuși Dumnezeu, căci El nu este decât întruparea Duhului, iar substanța Lui este, încă, Duhul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?”

(IV) Cuvinte despre dezvăluirea a ceea ce este adevărul

152. Hristos din zilele de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul va dobândi viața și singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos în zilele de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să pășești prin porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața și nu vor putea niciodată să câștige calea veșnică a vieții. Acest lucru se întâmplă deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, spre deosebire de apa vieții, care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii de apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fiii iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând liniștit și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci, asta nu înseamnă că vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – și, cu toate acestea, tu stai și aștepți pasiv pieirea, rămânând în nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul, de care tu te agăți, ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată bătrân? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus în cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare

temporară, nu adevărurile care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul, nu sunt cuvinte de înțelepciune care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu îți permit să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum, la cine săvârșește lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci aceasta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"

153. Cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul dacă sunt recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de natura cuvintelor înseși. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate primi cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt incalculabile de către orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate că cuvintele Mele sunt adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept și este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte. Îi voi lăsa pe toți cei care Mă urmează să știe acest lucru: cei care nu pot accepta pe deplin cuvintele Mele, aceia care nu pot să-Mi practice

cuvintele, cei care nu pot găsi un scop în cuvintele Mele și aceia care nu pot primi mântuirea din cauza cuvintelor Mele, sunt cei care au fost condamnați prin cuvintele Mele și, mai mult decât atât, au pierdut mântuirea Mea, iar toiagul Meu nu se va depărta de la ei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre"

154. Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar slove, doctrine și, mai mult decât atât, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi darul vieții, atunci, cu siguranță, nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de imaginații și concepții, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trup, trupul tău împuțit. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi considerată ca adevăr, iar doctrinele din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, voia lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"

155. Adevărul este cel mai real aforism al vieții și cel mai înalt dintre aforismele omenirii. Deoarece este cerința pe care o are Dumnezeu de la om și este lucrarea săvârșită personal de Dumnezeu, motiv pentru care este numit aforismul vieții. Nu este un aforism alcătuit din nimic, nici nu este un citat celebru al unei persoane importante; în schimb, este cuvântarea către omenire a Stăpânului Cerului și al pământului și al tuturor lucrurilor, nu

niște cuvinte adunate de om, ci viața inerentă a lui Dumnezeu. De aceea este numit cel mai înalt dintre aforismele vieții.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

156. Adevărul vine din lumea omului, totuși, adevărul dintre oameni este dat mai departe de Hristos. Își are originea de la Hristos, adică de la Dumnezeu Însuși, iar asta nu este ceva de care omul este capabil. Cu toate acestea, Hristos oferă doar adevărul; El nu vine să decidă dacă omul va avea succes în căutarea lui după adevăr. Din aceasta decurge faptul că succesul sau eșecul în adevăr se reduce la căutarea omului. Niciodată succesul sau eșecul omului în adevăr nu a avut de-a face nimic cu Hristos, ci este în schimb determinat de căutarea lui. Destinația omului și succesul sau eșecul lui nu pot fi puse în seama lui Dumnezeu, așa încât Dumnezeu Însuși să trebuiască să le poarte, pentru că nu este o problemă a lui Dumnezeu Însuși, ci este direct legată de datoria pe care ar trebui să o îndeplinească creaturile lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

157. Adevărul nu este o formulă, nici o lege. Nu este mort – este viață, este un lucru viu și este regula pe care o făptură trebuie să o urmeze și regula pe care omul trebuie să o aibă în viața sa. Acest lucru este ceva ce trebuie să înțelegi mai mult din experiență. Indiferent la ce etapă ai ajuns în experiența ta, ești inseparabil de cuvântul lui Dumnezeu și de adevăr și ceea ce înțelegi din firea lui Dumnezeu și ceea ce cunoști din ceea ce Dumnezeu are și este, toate sunt exprimate în cuvintele lui Dumnezeu; acestea sunt strâns legate de adevăr. Ceea ce El are și este și firea lui Dumnezeu reprezintă lucruri care sunt ele însele adevărul; adevărul este o manifestare autentică a firii lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Transformă ceea ce

Dumnezeu are și este într-un lucru concret și îl afirmă în mod expres; îți spune mai direct ce Îi place lui Dumnezeu, ce nu Îi place, ce vrea ca tu să faci și ce nu îți permite să faci, ce fel de oameni disprețuiește și ce oameni Îl încântă. În spatele adevărurilor pe care Dumnezeu le exprimă, oamenii pot vedea plăcerea Lui, mânia, tristețea și fericirea, precum și esența Sa – aceasta este dezvăluirea firii Sale.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

158. Dacă cuvintele rostite de Dumnezeu sunt, în aparență, simple sau profunde, toate sunt adevăruri indispensabile omului în momentul în care intră în viață; ele sunt izvorul apelor vii care îi permit să supraviețuiască atât în spirit, cât și în trup. Ele oferă omului ceea ce are nevoie pentru a rămâne în viață; dogma și crezul pentru conducerea vieții sale cotidiene; calea, scopul și direcția prin care trebuie să treacă pentru a primi mântuirea; fiecare adevăr pe care ar trebui să-l posede ca ființă creată înaintea lui Dumnezeu; și orice adevăr despre modul în care omul ascultă și se închină lui Dumnezeu. Ele sunt garanția care asigură supraviețuirea omului, ele sunt pâinea zilnică a omului și ele sunt, de asemenea, suportul robust care permite omului să fie puternic și să se ridice. Ele sunt bogate în realitatea adevărului umanității normale, așa cum este trăită de omenirea creată, bogată în adevărul prin care omenirea se desprinde de corupție și eludă capcanele Satanei, bogată în învățătură, îndemn, încurajare și consolare neobosite, pe care Creatorul le dă umanității create. Ele sunt farul care îndrumă și iluminează pe oameni ca să înțeleagă tot ceea ce este pozitiv, garanția care asigură că oamenii vor trăi și vor intra în posesia a tot ce este drept și bun, criteriul prin care oamenii, evenimentele și obiectele sunt toate măsurate și, de asemenea, indicatorul de navigație care conduce oamenii spre mântuire și calea luminii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață"

159. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi rostit ca acela al omului, cu atât mai puțin poate cuvântul omului fi rostit drept cuvântul lui Dumnezeu. Un om folosit de Dumnezeu nu este Dumnezeul întrupat și Dumnezeul întrupat nu este un om folosit de Dumnezeu; în acest caz, există o diferență substanțială. Poate că după ce vei citi aceste cuvinte, nu vei accepta că sunt cuvintele lui Dumnezeu și le vei accepta doar ca pe ale unui om care a fost luminat. În cazul acela, ești orbit de ignoranță. Cum pot cuvintele lui Dumnezeu să fie aceleași cu ale unui om care a fost luminat? Cuvintele lui Dumnezeu întrupat inițiază o nouă epocă, îndrumă întreaga omenire, dezvăluie mistere și îi arată omului direcția înainte într-o nouă epocă. Luminarea obținută de om este doar practică sau cunoaștere simplă. Aceasta nu poate îndruma întreaga omenire într-o nouă epocă sau dezvălui misterul lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu, la urma urmei, este Dumnezeu, iar omul este om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu iar omul are esența omului. Dacă omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept luminare simplă a Duhului Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, atunci omul greșește.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

160. Adevărul este viața lui Dumnezeu Însuși; reprezintă propria Sa fire, propria Sa esență și totul din El. Dacă tu spui că a avea un pic de experiență înseamnă a avea adevărul, atunci poţi tu reprezenta firea lui Dumnezeu? Poți să ai o oarecare experiență sau lumină cu privire la un anumit aspect sau o anumită latură a adevărului, dar nu o poți furniza altora pentru totdeauna, deci această lumină pe care ai dobândit-o nu este adevăr; este doar un anumit punct pe care oamenii pot să-l atingă. Este pur și simplu experiența corespunzătoare și înțelegerea adecvată pe care ar trebui să le aibă o persoană: o oarecare experiență adevărată și cunoaștere a adevărului. Această lumină, luminare și înțelegere empirică nu pot înlocui niciodată

adevărul; chiar dacă toți oamenii ar fi experimentat pe deplin acest adevăr și și-ar fi adunat laolaltă toată înțelegerea empirică, acest lucru tot nu ar putea să ia locul acelui unic adevăr. După cum s-a spus în trecut: „Rezum acest lucru cu o maximă pentru lumea oamenilor: Nu este nimeni între oameni care să Mă iubească.” Aceasta este o declarație adevărată; este adevărata esență a vieții. Este cel mai profund lucru dintre toate; este o exprimarea a lui Dumnezeu Însuși. Poți să o experimentezi în continuare și, dacă o experimentezi timp de trei ani, o vei înțelege superficial; dacă o experimentezi timp de șapte sau opt ani, vei înțelege și mai multe, dar orice înțelegere ai căpăta, nu va putea înlocui niciodată acea exprimare a adevărului. După ce o experimentează câțiva ani, o altă persoană s-ar putea să capete un strop de înțelegere și, apoi, una mai profundă după ce o experimentează zece ani, și una și mai profundă după ce o experimentează o viață întreagă – dar, dacă voi amândoi puneți laolaltă înțelegerea căpătată, nici măcar atunci, oricât de multă înțelegere, oricât de multă experiență, oricât de multe revelații, oricât de multă lumină sau oricât de multe exemple ați avea amândoi, toate acestea tot nu pot substitui acea declarație a adevărului. Spun că viața omului va fi întotdeauna viața omului și, indiferent cât de mult ar fi înțelegerea voastră în conformitate cu adevărul, intențiile lui Dumnezeu și cerințele Lui, aceasta nu va putea niciodată să fie un înlocuitor pentru adevăr. A spune că oamenii au dobândit adevărul înseamnă că au oarece realitate, că au dobândit o oarecare înțelegere asupra adevărului, că au obținut o oarecare pătrundere reală în cuvintele lui Dumnezeu, că au avut o oarecare experiență reală cu ele și că se află pe drumul cel bun în credința lor în Dumnezeu. O singură declarație din partea lui Dumnezeu este suficientă pentru ca o persoană să experimenteze o viață întreagă; chiar de-ar fi să o experimenteze mai multe vieți sau chiar mai multe milenii, oamenii tot n-ar fi în stare să experimenteze un singur adevăr

pe deplin și până la capăt. Dacă oamenii ar înțelege doar câteva cuvinte superficiale și, totuși, ar susține că au câștigat, adevărul, nu ar fi asta o absurditate deplină și absolută?

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

161. Atunci când oamenii înțeleg adevărul și îl trăiesc drept viață a lor, la ce fel de viață se referă acest lucru? Se referă la abilitatea lor de a-și baza modul de viață pe cuvintele lui Dumnezeu; înseamnă că ei au adevărata cunoaștere a cuvintelor lui Dumnezeu și o înțelegere autentică a adevărului. Când oamenii au această viață nouă în ei, modul în care trăiesc se bazează pe temelia cuvântului-adevăr al lui Dumnezeu, iar ei trăiesc în ținutul adevărului. Viața oamenilor înseamnă să ajungă să cunoască și să experimenteze adevărul și, cu acest lucru drept temelie, să nu depășească această sferă; aceasta este viața la care se face referire când se vorbește despre dobândirea adevărului-viață. Ca tu să trăiești cu adevărul ca viață a ta, nu este cazul ca viața adevărului să fie în tine, și nici nu este cazul ca, având adevărul ca viață a ta, tu să devii adevărul, iar viața ta interioară să devină viața adevărului; cu atât mai puțin se poate spune că ești adevărul-viață. În cele din urmă, viața ta este tot cea a unui om. Doar că omul poate să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu, să aibă cunoașterea adevărului și să îl înțeleagă într-o măsură aprofundată; această înțelegere nu îți poate fi luată. Tu experimentezi și înțelegi pe deplin aceste lucruri, simțind că sunt atât de bune și de prețioase, și ajungi să le accepți ca temelie a vieții tale; mai mult decât atât, trăiești bazându-te pe aceste lucruri și nimeni nu poate schimba asta: așadar, aceasta este viața ta. Adică, viața ta conține doar aceste lucruri – înțelegerea, experimentarea și înțelegerea adevărului – și, indiferent ce faci, îți vei trăi viața potrivit acestora și nu vei depăși această sferă sau aceste limite; acesta este exact tipul de viață pe care îl vei avea. Obiectivul final al lucrării lui Dumnezeu este ca oamenii să aibă acest fel de

viață. Indiferent cât de bine înțeleg oamenii adevărul, esența lor este tot esența omenirii și nu este deloc comparabilă cu esența lui Dumnezeu. Asta deoarece ei experimentează adevărul la nesfârșit; oamenii nu pot trăi niciodată adevărul în întregime. Când oamenii trăiesc cu adevărul ca viață a lor, nu înseamnă că au devenit adevărul sau că viața din ei a devenit viața adevărului; cu atât mai puțin se poate spune că ei înșiși sunt adevărul și viața. În cele din urmă, viața omului este tot viața omului, iar omul nu poate deveni niciodată Dumnezeu. […] Dacă ai un pic de experiență cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și trăiești conform înțelegerii tale despre adevăr, atunci cuvintele lui Dumnezeu devin viața ta. Cu toate acestea, încă nu poți spune că adevărul este viața ta sau că ceea ce exprimi tu este adevărul; dacă aceasta e opinia ta, atunci greșești. Dacă ai o oarecare experiență cu un aspect al adevărului, poate aceasta, în sine, să reprezinte adevărul? Categoric nu poate. Poți explica pe îndelete adevărul? Poți să descoperi, din adevăr, firea lui Dumnezeu și esența Lui? Fiecare în parte are pur și simplu experiență în ceea ce privește un aspect și o arie a adevărului. Experimentându-l în cadrul sferei tale limitate de acțiune, nu poți ajunge la toate aspectele adevărului. Pot oamenii să trăiască înțelesul inițial al adevărului? Cât de mult reprezintă bucățica ta de experiență? Un singur grăunte de nisip pe o plajă; o singură picătură de apă în ocean. De aceea, oricât de prețioase ar fi acea înțelegere și sentimentele pe care le-ai dobândit din experiențele tale, acestea tot nu pot fi socotite drept adevăr.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

162. Dumnezeu Însuși este înzestrat cu adevăr și El este sursa adevărului. Toate lucrurile pozitive și toate adevărurile vin de la Dumnezeu. El poate judeca asupra corectitudinii și nedreptății tuturor lucrurilor și tuturor evenimentelor; El poate judeca lucrurile care s-au întâmplat, care se întâmplă acum și lucrurile viitoare încă necunoscute omului. El este

singurul judecător ce poate judeca corectitudinea și nedreptatea în toate și asta înseamnă că nedreptatea și corectitudinea tuturor lucrurilor pot fi judecate doar de El. El știe regulile pentru toate. Aceasta este întruchiparea adevărului, ceea ce înseamnă că El Însuși este înzestrat cu esența adevărului. Dacă omul ar înțelege adevărul și ar atinge perfecțiunea, ar mai avea el de-a face cu întruchiparea adevărului? Când omul este desăvârșit, el are o judecată precisă a tot ceea ce Dumnezeu face acum și a lucrurilor pe care El le cere și un mod precis de a practica; omul înțelege de asemenea voia lui Dumnezeu și discerne binele de rău. Totuși, sunt anumite lucruri pe care omul nu le poate atinge, lucruri pe care le poate cunoaște doar după ce Dumnezeu îi spune despre ele – poate cunoaște omul lucruri încă necunoscute, lucruri pe care Dumnezeu nu i le-a spus încă? Omul nu poate face predicții. Mai mult, chiar dacă omul ar obține adevărul de la Dumnezeu și ar avea realitatea adevărului și ar ști esența multor adevăruri și ar avea abilitatea de a discerne între bine și rău, ar avea el atunci abilitatea de a controla și a stăpâni toate lucrurile? Aceasta este diferența. Ființele create pot dobândi adevărul doar de la sursa adevărului. Pot dobândi adevărul de la om? Îl poate omul furniza? Poate omul să se îngrijească de om? Nu poate și aceasta este diferența. Poți doar primi, nu oferi – poți fi numit întruchiparea adevărului? Care este exact esența întruchipării adevărului? Este sursa ce asigură adevărul, sursa conducerii și suveranității asupra tuturor lucrurilor și, de asemenea, reprezintă standardele și regulile după care toate lucrurile și evenimentele sunt judecate. Aceasta este întruchiparea adevărului.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a treia)”

164. Prin exprimarea adevărului, Dumnezeu Își exprimă firea și esența; exprimarea adevărului de către El nu se bazează pe rezumatele omenirii cu

privire la diferitele lucruri și afirmații pozitive pe care omenirea le recunoaște. Cuvintele lui Dumnezeu sunt cuvintele lui Dumnezeu; cuvintele lui Dumnezeu sunt adevăr. Ele sunt temelia și legea după care omenirea ar trebui să existe, iar acele așa-zise teze care își au originea în omenire sunt condamnate de Dumnezeu. Ele nu primesc aprobarea Lui și cu atât mai puțin sunt originea sau baza cuvântărilor Sale. Dumnezeu Își exprimă firea și esența prin cuvintele Sale. Toate cuvintele provenite din exprimarea lui Dumnezeu sunt adevărul, fiindcă El are esența lui Dumnezeu și El este realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Faptul că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul nu se schimbă niciodată, indiferent cum le poziționează sau le definește această omenire coruptă și cum le vede sau le înțelege. Indiferent cât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu au fost rostite și indiferent cât de mult le condamnă această omenire coruptă și păcătoasă, chiar până la a nu le răspândi și chiar până în punctul în care acestea se confruntă cu disprețul omenirii corupte – chiar și în aceste circumstanțe, rămâne un fapt care nu poate fi schimbat: așa-zisa cultură și așa-zisele tradiții pe care omenirea le prețuiește, chiar și având în vedere motivele enumerate mai sus, nu pot deveni lucruri pozitive și nu pot deveni adevărul. Acest lucru nu poate fi schimbat. Cultura tradițională și modul de trai al omenirii nu vor deveni adevăr din cauza schimbărilor sau trecerii timpului și nici cuvintele lui Dumnezeu nu vor deveni cuvintele omului din cauză că omenirea le condamnă sau le uită. Această esență nu se va schimba niciodată; adevărul este întotdeauna adevăr. Ce fapt există aici? Toate acele zicale care sunt rezumate de omenire își au originea în Satana – ele sunt închipuiri și noțiuni umane, uneori cauzate de faptul că omul are sângele fierbinte, și nu au nimic de-a face cu lucrurile pozitive. Cuvintele lui Dumnezeu, pe de altă parte, sunt expresii ale esenței și statutului lui Dumnezeu. Din ce motiv exprimă El aceste cuvinte? De ce spun Eu că acestea sunt adevărul?

Motivul este că Dumnezeu cârmuiește asupra tuturor legilor, principiilor, cauzelor, esențelor, realităților și tainelor tuturor lucrurilor, iar acestea sunt ținute strâns în mâinile Lui și doar El cunoaște toate principiile, realitățile și tainele tuturor lucrurilor; El le cunoaște originile și știe care sunt cu adevărat cauzele lor. Prin urmare, doar definițiile tuturor lucrurilor menționate în cuvintele lui Dumnezeu sunt cele mai exacte, iar cerințele de la omenire din cuvintele lui Dumnezeu sunt singurul standard pentru omenire – singurele criterii după care omenirea ar trebui să existe.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea întâi)”

III Cuvinte despre cum să fim martori pentru arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

165. Slava a sosit la Sion, iar sălașul lui Dumnezeu s-a arătat. Gloriosul nume sfânt, preamărit de toate popoarele, se răspândește. Ah, Dumnezeu Atotputernic! Conducătorul universului, Hristos al zilelor de pe urmă – El este Soarele strălucitor care S-a înălțat peste Muntele Sion, ce se înalță ca un turn în măreție și grandoare peste întregul univers…

Dumnezeule Atotputernic! Strigăm către Tine sărbătorind; dansăm și cântăm. Ești cu adevărat Răscumpărătorul nostru, marele Împărat al universului! Ai făcut un grup de biruitori și ai îndeplinit planul de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii). Toate popoarele se vor revărsa spre acest munte. Toate popoarele vor îngenunchea înaintea tronului! Tu ești singurul Dumnezeu adevărat și meriți slavă și onoare. Fie toată slava, lauda și autoritatea aduse tronului! Primăvara vieții curge din tron, udând și hrănind mulțimile oamenilor lui Dumnezeu. Viața se schimbă zi după zi; lumină nouă și revelații noi ne urmează, oferind necontenit noi perspective despre Dumnezeu. Prin experiențe, ajungem la deplina certitudine cu privință la Dumnezeu; cuvintele Lui se manifestă neîncetat, se manifestă în cei care sunt drepți. Suntem într-adevăr atât de binecuvântați! Îl întâlnim pe Dumnezeu față în față în fiecare zi, comunicăm cu Dumnezeu în toate lucrurile și Îi dăm suveranitate peste toate. Cugetăm cu atenție la cuvântul lui Dumnezeu, inimile noastre se odihnesc liniștite întru Dumnezeu și, în acest fel, venim înaintea Lui, unde-I primim lumina. În fiecare zi, în viețile, acțiunile, cuvintele, gândurile și ideile noastre, trăim în cuvântul lui Dumnezeu, capabili întotdeauna să discernem. Cuvântul lui Dumnezeu ghidează ața prin ac; pe neașteptate, lucrurile ascunse în noi ies la lumină, unul după altul. Părtășia cu

Dumnezeu nu suportă nicio amânare; gândurile și ideile noastre sunt descoperite de Dumnezeu. În fiecare moment, trăim înaintea scaunului lui Hristos, unde suntem supuși judecății. Fiecare loc din corpurile noastre rămâne ocupat de Satana. Astăzi, pentru a recupera suveranitatea lui Dumnezeu, templul Lui trebuie curățit. Pentru a fi în întregime în posesia lui Dumnezeu, trebuie să ne angajăm într-o luptă pe viață și pe moarte. Doar când vechiul nostru sine a fost răstignit, viața înviată a lui Hristos poate domni supremă.

Acum, Duhul Sfânt pregătește un atac în fiecare colț al nostru, ca să lupte pentru recuperarea noastră! Atât timp cât suntem gata să ne negăm pe noi înșine și suntem dispuși să cooperăm cu Dumnezeu, El ne va ilumina și ne va purifica cu siguranță din interior în orice moment și va revendica din nou ceea ce Satana a ocupat, pentru ca noi să putem fi făcuți compleți de Dumnezeu cât mai repede posibil. Nu pierde timpul, ci trăiește fiecare moment în cuvântul lui Dumnezeu. Fii zidit împreună cu sfinții, lasă-te adus în Împărăție și intră în slavă împreună cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 1

166. Biserica din Filadelfia a prins formă, ceea ce se datorează în întregime harului și milei lui Dumnezeu. Dragostea pentru Dumnezeu se naște în inimile nenumăraților sfinți, care nu ezită în călătoria lor spirituală. Sunt de neclintit în credința lor că unicul Dumnezeu adevărat S-a întrupat, că El este Conducătorul Universului, care comandă peste toate lucrurile: acest lucru este confirmat de Duhul Sfânt, este de neclintit precum munții! Și nu se va schimba niciodată!

O, Dumnezeule Atotputernic! Astăzi, ne-ai deschis ochii spirituali, îngăduind ca orbii să vadă, ca ologii să meargă și ca leproșii să fie vindecați. Ești Tu cel ce a deschis fereastră către ceruri, îngăduindu-ne să

percepem tainele tărâmului spiritual. Suntem pătrunși de cuvintele Tale sfinte și mântuiți de umanitatea noastră, care a fost coruptă de Satana – aceasta este lucrarea Ta inestimabil de măreață și mila Ta inestimabil de mare. Noi suntem martorii Tăi!

Timp îndelungat ai rămas ascuns, smerit și în liniște. Ai trecut prin învierea din morți, prin suferința răstignirii, prin bucuriile și tristețile vieții omenești și prin persecuție și greutăți; ai trăit și ai gustat durerea lumii omenești și ai fost părăsit de epocă. Dumnezeu întrupat este Dumnezeu Însuși. De dragul voii lui Dumnezeu, ne-ai salvat din mormanul de bălegar, susținându-ne cu mâna Ta dreaptă și dăruindu-ne cu mărinimie harul Tău. Fără a-Ți cruța vreo suferință, ai forjat viața Ta în noi; prețul pe care l-ai plătit cu sângele, cu sudoarea și lacrimile Tale este concretizat în sfinți. Suntem produsul[a] eforturilor Tale minuțioase; noi suntem prețul pe care l-ai plătit.

O Dumnezeule Atotputernic! Doar datorită milei și bunătății Tale iubitoare, a dreptății și a măreției Tale, a sfințeniei și a smereniei Tale, toți oamenii se vor închina înaintea Ta și Te vor venera pe vecie.

Astăzi, ai făcut complete toate bisericile – biserica din Filadelfia – și astfel, Ți-ai îndeplinit planul de gestionare de 6000 de ani (planul mântuirii). Sfinții pot acum să se supună cu smerenie înaintea Ta, legați unul de altul în duh și întovărășiți în iubire, reuniți cu sursa fântânii. Apa vie a vieții curge fără încetare, spălând și înlăturând tot noroiul și apa murdară din biserică, purificând încă odată templul Tău. Am ajuns să-L cunoaștem pe Dumnezeul concret și adevărat, am pășit printre cuvintele Sale, ne-am recunoscut propriile funcții și datorii și am făcut tot ce am putut pentru a ne sacrifica de dragul bisericii. Pururi tăcuți înaintea Ta, trebuie să luăm aminte la lucrarea Duhului Sfânt, astfel încât voia Ta să nu fie

îngrădită în noi. Printre sfinți există dragoste reciprocă, iar punctele forte ale unora vor compensa cusururile altora. Ei pot umbla în duh în orice moment, iluminați și luminați de Duhul Sfânt. Ei pun adevărul în practică imediat ce îl înțeleg. Țin pasul cu noua lumină și calcă pe urmele lui Dumnezeu.

Cooperează activ cu Dumnezeu; să Îl lași pe El să preia controlul înseamnă să mergi cu El. Toate ideile, noțiunile și părerile noastre și toate complicațiile laice se risipesc în aer precum fumul. Îl lăsăm pe Dumnezeu să domnească suprem în duhurile noastre, mergem cu El și, astfel, dobândim transcendență, biruim lumea, iar duhurile noastre zboară libere și ating eliberarea: acesta este rezultatul când Dumnezeu Atotputernic devine Rege. Cum să nu dansăm și să cântăm laude, sa ne oferim laudele și să oferim noi imnuri?

Există cu adevărat multe moduri de a-L slăvi pe Dumnezeu: să Îi strigăm numele, să ne apropiem de El, să ne gândim la El, să ne rugăm și să citim, să avem părtășie, să contemplăm și să chibzuim, precum și rugăciunea și cântecele de slavă. În aceste feluri de a slăvi există bucurie și există ungere; este putere în slavă, și este și o povară. Este credință în slavă, și este o nouă perspectivă.

Cooperează activ cu Dumnezeu, colaborează în slujire și devino una, îndeplinește intențiile lui Dumnezeu Atotputernic, grăbește-te să devii un corp spiritual sfânt, calcă-l în picioare pe Satana și pune capăt destinului Satanei. Biserica din Filadelfia a fost răpită în prezența lui Dumnezeu și se manifestă în gloria Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 2

167. Regele triumfător stă pe tronul Său glorios. A înfăptuit răscumpărarea și Și-a condus toți oamenii ca să apară în slavă. Ține universul în mâinile Sale, iar cu înțelepciunea și puterea Lui divină a construit și consolidat Sionul. Cu măreția Lui, El judecă lumea cea păcătoasă; a judecat toate națiunile și toate popoarele, pământul și mările și toate viețuitoarele din ele, cât și pe cei îmbătați de vinul promiscuității. Cu siguranță Dumnezeu îi va judeca și sigur va fi furios pe ei și astfel se va dezvălui măreția lui Dumnezeu, a cărui judecată este instantanee și oferită fără amânare. Focul mâniei Sale le va incinera cu siguranță crimele abominabile, iar calamitatea se va abate în orice clipă asupra lor; ei nu vor cunoaște nicio cale de scăpare și nu vor avea unde să se ascundă; vor plânge și vor scrâșni din dinți și vor atrage distrugerea asupra lor.

Fiii iubiți și triumfători ai lui Dumnezeu vor sta cu siguranță în Sion, ca să nu-l părăsească niciodată. Multele popoare Îi vor asculta cu atenție glasul, vor ține cu grijă seama de acțiunile Lui, iar sunetele laudelor acestora nu vor înceta niciodată. Singurul Dumnezeu adevărat S-a arătat! Vom fi siguri de El în spirit și Îl vom urma îndeaproape; ne vom grăbi înainte cu toată puterea noastră și nu vom mai ezita. Sfârșitul lumii se arată înaintea noastră; viața potrivită a bisericii, cât și oamenii, problemele și lucrurile care ne înconjoară ne intensifică instruirea chiar și acum. Haideți să ne grăbim să ne luăm înapoi inimile care iubesc lumea atât de mult! Haideți să ne grăbim să ne luăm înapoi viziunea atât de nedeslușită! Haideți să nu pășim mai departe, ca să nu depășim granițele. Să ne ținem gura ca să putem păși în cuvântul lui Dumnezeu și să nu ne mai tăgăduim propriile câștiguri și pierderi. A, renunță la dragostea ta ahtiată după lumea laică și bogăție! A, eliberați-vă de atașamentul strâns față de soți, fiice și fii! Întoarce spatele opiniilor și prejudecăților tale! Trezește-te, timpul este scurt! Privește în sus, privește în sus dinlăuntrul duhului și lasă-L pe

Dumnezeu să preia controlul. Orice s-ar întâmpla, nu deveni ca soția lui Lot. Cât de jalnic este să fii aruncat în lături! Cât de jalnic, într-adevăr! A, trezește-te!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 3

168. Munții și râurile se schimbă, apele își urmează cursul și viața omului este mai puțin trainică decât cerul și pământul. Doar Dumnezeu Atotputernic este viața eternă reînviată, care continuă generații la rând, pentru totdeauna! Toate lucrurile și evenimentele sunt în mâinile Sale, iar Satana este sub piciorul Său.

Astăzi, prin selecția predestinată a lui Dumnezeu, El ne salvează din prinsoarea Satanei. Este cu adevărat Răscumpărătorul nostru. Eterna viață reînviată a lui Hristos a fost cu adevărat înrădăcinată în noi, sorocind să ne conectăm cu viața lui Dumnezeu, ca într-adevăr să putem fi față în față cu El, să Îl mâncăm, să Îl bem și să ne bucurăm de El. Aceasta este jertfa altruistă pe care Dumnezeu a făcut-o cu prețul sângelui inimii Sale.

Anotimpurile vin și pleacă, prin vânt și îngheț, întâlnind atât de multe dureri, persecuții și nenorociri ale vieții, atât de multe respingeri și ponegriri din partea lumii și atât de multe acuzații false de-ale guvernului și, totuși, nici hotărârea și nici credința lui Dumnezeu nu se diminuează câtuși de puțin. Cu toată inima dedicată voii lui Dumnezeu și gestionării și planului Său, ca acestea să se poată împlini, El Și-a lăsat la o parte propria viață. Pentru toți oamenii Lui, nu precupețește niciun efort, hrănindu-i și udându-i cu grijă. Indiferent cât de ignoranți sau cât de dificili suntem, noi trebuie doar să ne supunem înaintea Lui și viața reînviată a lui Hristos ne va schimba vechea natură… Pentru toți acești fii întâi născuți, El muncește neobosit, renunțând la mâncare și somn. De-a lungul multor zile și nopți,

prin numeroase vipii arzătoare și geruri, El ne veghează cu toată inima în Sion.

Lumea, casa, munca și toate celelalte sunt pe deplin uitate cu bucurie, de bunăvoie, iar plăcerile lumești n-au nicio legătură cu El… Cuvintele din gura Lui lovesc în noi, scoțând la iveală lucruri ascunse adânc în inimile noastre. Cum să nu fim convinși? Fiecare propoziție ce iese din gura Lui se poate adeveri în orice moment în noi. Orice facem, în prezența Lui sau în taină față de El, nu există niciun lucru pe care El să nu-l știe, nimic ce nu înțelege. Totul va fi într-adevăr dezvăluit înaintea Sa, în ciuda planurilor și aranjamentelor noastre.

Stând înaintea Lui, bucurându-ne în duhul nostru, suntem liniștiți și calmi, dar întotdeauna ne simțim goi pe dinăuntru și cu adevărat îndatorați lui Dumnezeu: aceasta este o minune inimaginabilă și imposibil de împlinit. Duhul Sfânt e suficient pentru a dovedi că Dumnezeu Atotputernic este singurul Dumnezeu adevărat! Este o dovadă incontestabilă! Noi, din acest grup, suntem nespus de binecuvântați! Dacă nu ar fi harul și mila lui Dumnezeu, am putea doar să ne ducem înspre pierzanie și să îl urmăm pe Satana. Doar Dumnezeu Atotputernic ne poate mântui!

O! Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeule practic! Tu ești Cel care ne-ai deschis ochii spirituali, permițându-ne să vedem tainele lumii spirituale. Perspectivele Împărăției sunt nesfârșite. Haideți să fim atenți cât așteaptăm. Ziua nu poate fi prea departe.

Focurile războiului se învolburează, fumul de tun umple aerul, vremea se încălzește, clima se schimbă, o ciumă se va răspândi și oamenii pot doar să moară, cu puține speranțe de supraviețuire.

O! Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeule practic! Tu ești cetatea noastră de necucerit. Tu ești refugiul nostru. Ne ghemuim sub aripile Tale și

calamitatea nu ne poate ajunge. Aceasta este protecția și grija Ta divină.

Noi toți ne ridicăm vocile în cântec; cântăm întru laudă, iar sunetul laudelor noastre răsună în tot Sionul! Dumnezeu Atotputernic, Dumnezeul practic, ne-a pregătit acea destinație glorioasă. Fiți atenți – o, stați de veghe! Deocamdată, ora nu este prea departe.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 5

169. Din vremea în care Dumnezeu Atotputernic – Regele Împărăției – a fost mărturisit, sfera gestionării lui Dumnezeu s-a desfășurat, pe deplin, în întregul univers. Nu numai că arătarea lui Dumnezeu a fost mărturisită în China, dar numele lui Dumnezeu Atotputernic a fost mărturisit în toate națiunile și toate ținuturile. Toți cheamă acest nume sfânt, căutând să aibă părtășie cu Dumnezeu prin toate mijloacele posibile, înțelegând voia lui Dumnezeu Atotputernic și slujind în coordonare în biserică. Duhul Sfânt lucrează în acest mod minunat.

Limbile feluritelor națiuni sunt diferite una de cealaltă, dar există un singur Duh. Acest Duh unește bisericile din tot universul și este una cu Dumnezeu, fără cea mai mică diferență, iar acest lucru este dincolo de orice îndoială. Duhul Sfânt le cheamă acum și vocea Lui le trezește. Este vocea milei lui Dumnezeu. Ele toate strigă numele sfânt al lui Dumnezeu Atotputernic! Ele oferă, de asemenea, slavă și cântă. Nu poate exista niciodată vreo abatere în lucrarea Duhului Sfânt, iar acești oameni fac orice pentru a avansa pe calea cea bună, ei nu dau înapoi și minunile se înmulțesc tot mai mult. Este ceva ce oamenii cu greu își pot imagina și ceva imposibil de ghicit.

Dumnezeu Atotputernic este Împăratul vieții în univers! El stă pe tronul glorios și judecă lumea, domină totul, conduce toate națiunile; toate

popoarele îngenunchează înaintea Lui, I se roagă, se apropie de El și comunică cu El. Indiferent de cât timp credeți în Dumnezeu, cât de important este statutul vostru sau cât de mare vechimea voastră, dacă vă împotriviți lui Dumnezeu în inimile voastre, atunci trebuie să fiți judecați și trebuie să vă prosternați înaintea Lui, glăsuindu-vă cu durere rugămințile stăruitoare; acest lucru înseamnă, cu adevărat, culegerea roadelor propriilor voastre acțiuni. Această tânguire este sunetul chinuirii în iazul de foc și pucioasă și este strigătul ce însoțește mustrarea toiagului de fier al lui Dumnezeu; aceasta este judecata înaintea scaunului lui Hristos.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 8

170. Dumnezeu Atotputernic! Trupul Său glorios se arată în mod deschis, corpul spiritual sfânt apare, și El este Însuși Dumnezeul complet! Atât lumea, cât și trupul sunt schimbate, iar schimbarea Sa la față, pe munte, este persoana lui Dumnezeu. Își poartă coroana aurită pe capul Lui, îmbrăcămintea Lui este alb pur, peste piept are un brâu de aur și toate lucrurile din lume sunt la picioarele Lui. Ochii Lui sunt ca flăcările, ține în gură o sabie ascuțită cu două tăișuri și are în mâna Sa dreaptă cele șapte stele. Calea către Împărăție este de o strălucire nemărginită, iar slava Lui apare și strălucește; munții sunt plini de bucurie și apele râd, soarele, luna și stelele se învârt toate în aranjamentul lor ordonat, întâmpinându-L pe Dumnezeul unic, adevărat, a cărui întoarcere triumfătoare vestește încheierea planului Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani. Săriți și dansați toți cu bucurie! Vivat! Dumnezeul atotputernic stă pe tronul Său slăvit! Cântați! Steagul învingător al Celui Atotputernic este ridicat pe mărețul și magnificul Munte Sion! Toate națiunile ovaționează, toate popoarele cântă, Muntele Sion râde cu bucurie și slava lui Dumnezeu a apărut! Nici în vise n-am crezut vreodată că voi vedea chipul lui Dumnezeu,

dar astăzi, iată, l-am văzut. Față în față cu El, în fiecare zi, îmi dezvălui Lui inima. El oferă, cu mărinimie, mâncare și băutură. Viața, cuvintele, acțiunile, gândurile, ideile – lumina Lui slăvită le iluminează pe toate. El conduce fiecare pas din drum, iar judecata Lui se abate imediat asupra inimilor răzvrătite.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 15

171. Fiul Omului a fost mărturisit și Dumnezeu Însuși a fost dezvăluit în mod deschis. Slava lui Dumnezeu a sosit, strălucind aprig precum soarele arzător. Chipul Lui glorios strălucește cu lumină orbitoare; ai cui ochi îndrăznesc să-L trateze cu împotrivire? Împotrivirea duce la moarte! Nu există nici cea mai mică urmă de milă față de orice credeți în inimile voastre, orice cuvânt rostiți sau orice faceți. Voi toți veți ajunge să înțelegeți și să vedeți ce anume ați obținut – nimic altceva decât judecata Mea! Pot oare să îndur atunci când nu depuneți efortul de a mânca și de a-Mi bea cuvintele, ci întrerupeți construcția Mea în mod arbitrar și o distrugeți? Nu voi fi blând cu o astfel de persoană! Dacă purtarea ta se înrăutățește în mod mai serios, vei fi mistuit de flăcări! Dumnezeul atotputernic Se manifestă într-un corp spiritual, fără nici cea mai mică fărâmă de trup sau sânge care să conecteze capul de picioare. El transcende universul-lume, așezat pe tronul slăvit în cel de-al treilea Cer, administrând toate lucrurile! Universul și toate lucrurile sunt în mâinile Mele. Dacă Eu vorbesc, așa va fi. Dacă Eu poruncesc, așa va fi. Satana este sub picioarele Mele, este în Adânc! Atunci când vocea Mea răsună, cerul și pământul vor pieri și se vor reduce la zero! Toate lucrurile vor fi reînnoite; acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat, care este absolut corect. Am biruit lumea și am biruit toate cele rele. Stau aici vorbind cu voi, și toți cei care au urechi ar trebui să asculte și toți cei care trăiesc ar trebui să accepte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 15

172. Atotputernicul adevărat Dumnezeu, Împăratul întronat, conduce întregul univers, cu privirea îndreptată către toate națiunile și toate popoarele, iar tot ce este sub cer strălucește cu gloria lui Dumnezeu. Toate lucrurile vii din univers și până la capetele pământului vor vedea. Munții, râurile, lacurile, pământurile, oceanele și toate ființele vii și-au deschis cortinele în lumina chipului adevăratului Dumnezeu și au reînviat, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, de parcă ar fi vlăstari care ies din pământ!

Ah! Singurul Dumnezeu adevărat apare în fața lumii. Cine îndrăznește să Îl abordeze cu împotrivire? Toți tremură de teamă. Toți sunt absolut convinși și toți imploră răbdare în mod repetat. Toți oamenii cad în genunchi înaintea Lui și toate gurile Îl venerează! Continentele și oceanele, munții, râurile – toate lucrurile Îl slăvesc la nesfârșit! Primăvara vine cu brizele-i calde, aducând ploaia delicată de primăvară. Asemenea oamenilor, curenții apelor curgătoare sunt plini de durere și bucurie, vărsând lacrimi de îndatorare și învinovățire. Toate râurile, lacurile, valurile și undele cântă, lăudând numele sfânt al adevăratului Dumnezeu! Laudele răsună atât de clar! Fiecare dintre toate lucrurile vechi, odată corupte de Satana, va renaște, se va schimba și va intra într-un tărâm cu totul nou…

Aceasta este trâmbița sfântă și a început să răsune! Ascult-o. Sunetul acela, atât de dulce, este cuvântarea tronului, anunțând tuturor națiunilor și popoarelor că a sosit timpul, că a venit sfârșitul decisiv. Planul Meu de gestionare (planul mântuirii) s-a încheiat. Împărăția Mea a apărut public pe pământ. Împărățiile pământești au devenit împărăția Mea, a lui Dumnezeu. Cele șapte trâmbițe ale Mele sună dinspre tron și lucruri atât de minunate se vor întâmpla! Oamenii de la capetele pământului se vor grăbi împreună din toate direcțiile cu forța unei avalanșe și cu puterea fulgerelor,

unii navigând pe mări, unii zburând cu avioane, unii venind cu mașini de toate formele și mărimile, iar alții venind călare. Privește atent. Ascultă cu atenție. Acești călăreți de cai de toate culorile, spirite trezite, puternice și magnifice, ca și cum ar lua câmpul de luptă, sunt indiferenți la moarte. În toiul nechezatului cailor și al zarvei oamenilor care strigă pentru adevăratul Dumnezeu, foarte multe femei și foarte mulți bărbați și copii vor fi călcați în picioare de copite într-o clipă. Unii vor fi morți, unii își vor da ultima suflare, unii vor fi schilodiți, fără să-i îngrijească nimeni, strigând isteric, urlând de durere. Fii ai răzvrătirii! Nu e acesta sfârșitul vostru decisiv?

Mă uit cu bucurie la poporul Meu, care Îmi aude glasul și se adună din toate națiunile și ținuturile. Toți oamenii, păstrând mereu pe adevăratul Dumnezeu pe buzele lor, laudă și sar de bucurie la nesfârșit! Ei sunt martori lumii, iar sunetul mărturiei lor pentru adevăratul Dumnezeu este ca sunetul asurzitor al multor ape. Toți oamenii se vor îmbulzi în împărăția Mea.

Cele șapte trâmbițe ale Mele sună, trezindu-i pe cei care dorm! Ridică-te repede, nu este prea târziu. Uită-te la viața ta! Deschide ochii și vezi ce moment este acum. Ce ai de căutat? La ce trebuie să te gândești? Și de ce anume trebuie să te agăți? Nu ai luat niciodată în considerare diferența de valoare dintre câștigarea vieții Mele și câștigarea tuturor lucrurilor pe care le iubești și de care te agăți? Nu mai fi încăpățânat și nestăpânit. Nu pierde această ocazie. Acest timp nu se va întoarce! Ridică-te chiar acum, practică instruirea duhului tău, folosește diferite instrumente ca să-ți dai seama de toate trucurile și urzelile Satanei și să le dai peste cap, și învinge-l pe Satana ca experiența ta de viață să fie mai profundă și să poți să-Mi trăiești firea, astfel încât viața ta să poată fi mai matură și călită și ca tu să-Mi poți urma pașii mereu. Brav, nu slab, înaintând mereu pas cu pas, până chiar la capătul drumului!

Când cele șapte trâmbițe vor suna din nou, va fi chemarea la judecată, judecata fiilor răzvrătirii, judecata tuturor națiunilor și a tuturor popoarelor și fiecare națiune se va preda înaintea lui Dumnezeu. Chipul glorios al lui Dumnezeu va apărea cu siguranță în fața tuturor națiunilor și a tuturor popoarelor. Toată lumea va fi pe deplin convinsă și va striga fără încetare către adevăratul Dumnezeu. Dumnezeu Cel Atotputernic va fi mai glorios, iar fiii Mei vor împărtăși slava și împărățirea cu Mine, judecând toate neamurile și toate popoarele, pedepsind răul, mântuind şi având milă de oamenii care Îmi aparțin Mie, și făcând Împărăția puternică și trainică. Prin sunetul celor șapte trâmbițe, o mare mulțime de oameni vor fi mântuiți, întorcându-se înaintea Mea să îngenuncheze și să se închine cu laude constante!

Când cele șapte trâmbițe vor suna din nou, va fi coda epocii, sunetul de trâmbiță al victoriei asupra diavolului Satana, salutul care vestește începutul vieții deschise în Împărăția pe pământ! Ce impunător este acest sunet ce reverberează în jurul tronului, acest sunet de trâmbiță care scutură cerul și pământul, semnul victoriei planului Meu de gestionare (planul mântuirii) care e judecata Satanei; condamnă această lume veche la moarte, la întoarcerea în Adânc! Acest sunet al trâmbiţelor înseamnă că poarta harului e pe cale să se închidă, că viața Împărăţiei va începe pe pământ, ceea ce este corect și cuviincios. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care Îl iubesc. Odată ce se vor întoarce în Împărăția Sa, oamenii de pe pământ se vor confrunta cu foametea și ciuma, iar cele șapte vase și șapte urgii ale lui Dumnezeu vor avea, succesiv, efect. Cerul și pământul vor pieri, dar cuvântul Meu nu va pieri!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 36

173. Atunci când Fulgerul se ivește de la Răsărit, care este, de asemenea, tocmai momentul în care Eu încep să-Mi rostesc cuvintele – când fulgerul se ivește, întreaga sferă cerească este iluminată și în toate stelele are loc o transformare. Este ca și cum întreaga rasă umană a fost sortată. Sub strălucirea acestei raze de lumină de la Răsărit, întreaga omenire este dezvăluită în forma sa originală, cu ochii uimiți, blocată în confuzie; cu atât mai puțin este ea capabilă să-și ascundă trăsăturile urâte. Din nou, oamenii sunt ca animalele care fug de lumina Mea pentru a se refugia în peșterile din munte; totuși, niciunul dintre ei nu poate fi șters din lumina Mea. Toate ființele umane sunt uluite, toate așteaptă, toate privesc. Odată cu ivirea luminii Mele, toți se bucură de ziua în care s-au născut și, de asemenea, toți blestemă ziua în care s-au născut. Emoțiile contradictorii sunt imposibil de articulat; lacrimi de auto-pedepsire formează râuri și sunt purtate pe torentul năvalnic, dispărut fără urmă, într-o clipă. Încă o dată, ziua Mea se apropie de rasa umană, trezind-o din nou, oferind umanității un punct din care să facă un nou început. Inima Mea bate și, urmând ritmurile bătăilor inimii Mele, munții saltă de bucurie, apele dansează de bucurie, iar valurile bat, ținând ritmul, pe recifele stâncoase. Este greu să exprim ce este în inima Mea. Vreau ca toate lucrurile necurate să ardă până la cenușă sub privirea Mea, vreau ca toți fiii neascultării să dispară din fața ochilor Mei, să nu mai continue vreodată să existe. Nu numai că am făcut un nou început în sălașul marelui balaur roșu, dar, de asemenea, am început o nouă lucrare în univers. Curând, Împărățiile pământului vor deveni Împărăția Mea; curând, Împărățiile pământului vor înceta pentru totdeauna să existe datorită Împărăției Mele, pentru că am obținut deja biruința, pentru că M-am întors triumfător. Marele balaur roșu a epuizat toate mijloacele imaginabile pentru a perturba planul Meu, sperând să șteargă lucrarea Mea de pe pământ, dar oare pot să Mă demoralizez din cauza stratagemelor sale înșelătoare? Pot

Eu fi speriat de amenințările lui ca să-Mi pierd încrederea? Nu a existat niciodată o singură ființă nici în cer, nici pe pământ, pe care să n-o țin în palma mâinii Mele; cu cât este mai adevărat acest lucru despre marele balaur roșu, acest instrument care-Mi slujește ca un contrast? Nu este, de asemenea, un obiect care să fie manipulat cu mâinile Mele?

La momentul întrupării Mele în lumea umană, omenirea a ajuns, fără să vrea, în această zi cu ajutorul mâinii Mele îndrumătoare, a ajuns, fără să știe, să Mă cunoască. Dar, în ceea ce privește modul de a merge pe cărarea care se așterne înainte, nimeni nu are nicio idee, nimeni nu este conștient și, încă mai puțin, nimeni nu are vreun indiciu cu privire la direcția în care acea cărare îl va duce. Numai cu Atotputernicul, care veghează asupra lui, oricine va putea să parcurgă cărarea până la capăt; numai călăuzit de Fulgerul de la Răsărit, oricine va putea să treacă peste pragul care duce la Împărăția Mea. În rândul oamenilor, nu a fost niciodată cineva care a văzut chipul Meu, cineva care a văzut Fulgerul de la Răsărit; cu atât mai puțin, este cineva care a auzit glasul care izvorăște din tronul Meu? De fapt, din zilele străvechi, nicio ființă umană nu a venit direct în contact cu persoana Mea; doar astăzi, când Eu am venit în lume, oamenii au o șansă să Mă vadă. Dar, chiar și acum, oamenii încă nu Mă cunosc, așa cum privesc doar spre fața Mea și aud doar glasul Meu, dar fără să înțeleagă ce vreau să spun. Toate ființele umane sunt astfel. Fiind unul dintre popoarele Mele, nu simțiți mândrie profundă când Îmi vedeți chipul? Și nu simțiți rușine demnă de dispreț pentru că nu Mă cunoașteți? Eu umblu printre oameni și trăiesc printre oameni pentru că am devenit trup și am venit în lumea oamenilor. Scopul Meu nu este numai de a permite umanității să privească spre trupul Meu; mai important, este de a permite umanității să Mă cunoască. În plus, prin trupul Meu întrupat, voi osândi umanitatea pentru păcatele sale. Prin

trupul Meu întrupat, voi învinge marele balaur roșu și voi anihila bârlogul lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 12

174. Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea aude vocea Mea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care se opun Mie cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor fi făcute din nou – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost; nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi împărțite din nou și înlocuite de națiunea Mea, astfel încât națiunile de pe pământ vor dispărea pentru totdeauna și vor deveni o națiune care Mi se închină Mie; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați; toți cei care se închină lui Satana vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător, adică, cu excepția celor care se află acum în curent, restul vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toată omenirea va urma propriul său neam și va primi mustrări diferite în funcție de ceea ce a făcut. Cei care Mi s-au opus vor pieri cu toții; cât despre cei ale căror fapte de pe pământ nu M-au implicat pe Mine, ei vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta la o mulțime de popoare și nenumărate națiuni, sunând mai departe cu glasul Meu deasupra

pământului pentru a proclama finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

Pe măsură ce vocea Mea se adâncește în intensitate, observ și starea universului. Prin cuvintele Mele, mulțimea de lucruri ale creației sunt toate făcute noi. Cerul se schimbă și pământul se schimbă și el. Omenirea este expusă în forma sa originală și, încet, fiecare după neamul său, oamenii își găsesc pe neașteptate drumul în sânul familiilor lor. În acest sens, voi fi foarte mulțumit. Eu sunt neîntrerupt și, imperceptibil, marea Mea lucrare este îndeplinită, iar nenumăratele lucruri ale creației sunt transformate. Când am creat lumea, am modelat toate lucrurile după felul lor, plasând toate lucrurile cu forme laolaltă după felul lor. Pe măsură ce se apropie sfârșitul planului Meu de gestionare (planul mântuirii), voi restabili starea de creație anterioară, voi restaura totul așa cum a fost inițial, schimbând profund totul, astfel încât totul se va întoarce în sânul planului Meu. A sosit timpul! Ultima etapă a planului Meu urmează să fie realizată. Of, lume veche necurată! Vei cădea cu siguranță sub cuvintele Mele! Cu siguranță, vei fi redusă la nimic de planul Meu! Of, nenumăratele lucruri ale creației! Veți câștiga cu toții viață nouă în cuvintele Mele – veți avea Domnul vostru suveran! Of, lume nouă și pură! Cu siguranță vei reînvia în slava Mea! Of, Muntele Sion! Să nu mai taci. M-am întors în triumf! Din mijlocul creației, Eu cercetez întregul pământ. Pe pământ, omenirea a început o nouă viață, a câștigat o nouă speranță. Of, poporul meu! Cum nu vă puteți întoarce la viață în lumina Mea? Cum nu puteți sări de bucurie sub îndrumarea Mea? Țările strigă în triumf, apele sunt răgușite de râs vesel! Of, Israelule renăscut! Cum de nu te simți mândru în legătură cu predestinarea Mea? Cine a plâns? Cine a jelit? Israelul din vechime a încetat să mai fie, iar Israelul de astăzi s-a înălțat, drept și semeț în lume, s-a ridicat în inimile întregii omeniri. Israelul de astăzi va obține cu siguranță

izvorul existenței prin poporul Meu! Of, nesuferitul Egipt! Cu siguranță nu stai încă împotriva Mea? Cum poți să profiți de mila Mea și să încerci să scapi de mustrarea mea? Cum de nu poți exista în mustrarea Mea? Toți cei pe care îi iubesc vor trăi cu siguranță pentru veșnicie și toți cei care se împotrivesc Mie vor fi cu siguranță mustrați de Mine pentru veșnicie. Pentru că Eu sunt un Dumnezeu gelos, nu-i voi cruța cu ușurință pe oameni pentru tot ceea ce au făcut. Eu voi veghea asupra întregului pământ și, apărând în Răsăritul lumii cu dreptate, măreție, mânie și mustrare, Mă voi arăta nenumăratelor mulțimi de oameni!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

175. Mulțimile Mă aplaudă, mulțimile Mă slăvesc; toate gurile Îl numesc pe singurul Dumnezeu adevărat, toți oamenii își ridică ochii pentru a privi faptele Mele. Împărăția se pogoară în lumea oamenilor, persoana Mea este bogată și îmbelșugată. Cine nu s-ar înveseli pentru asta? Cine nu ar dansa de bucurie? O, Sion! Ridică-ți stindardul triumfător pentru a Mă celebra! Cântă-ți cântecul triumfător al victoriei și răspândește-Mi numele sfânt! Toate lucrurile, de până la capătul pământului! Grăbiți-vă să vă curățiți pentru a putea fi făcuți jertfe pentru Mine! Constelații de pe cerul de deasupra! Grăbiți-vă la locurile voastre pentru a arăta pe bolta cerească măreața Mea putere! Îmi plec urechea înspre glasurile oamenilor de pe pământ, care își revarsă dragostea infinită și venerația pentru Mine în cântec! În această zi, când toate lucrurile se întorc la viață, Eu Mă pogor în lumea oamenilor. În acest moment, la această răscruce, florile se împodobesc însuflețite, păsările cântă într-un singur glas, toate lucrurile freamătă pline de bucurie! În sunetul salutului Împărăției, împărăția Satanei se năruiește, nimicită în tunetul răsunător al imnului Împărăției, pentru a nu se mai ridica vreodată!

Cine de pe pământ îndrăznește să se ridice și să se împotrivească? Pe când Mă pogor pe pământ, Eu aduc arderea, aduc mânia, aduc nenorociri de orice fel. Împărățiile lumești sunt acum Împărăția Mea! Sus, în cer, norii se rostogolesc și se umflă; sub cer, lacurile și râurile se umflă și deapănă vesele o melodie mișcătoare. Animalele care se odihnesc ies din bârlogurile lor și toate popoarele sunt trezite de Mine din somnul lor. Ziua pe care multitudinea de popoare o așteaptă a venit în sfârșit! Ei Îmi oferă cele mai frumoase cântece.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Imnul Împărăției

176. Când răsună salutul Împărăției – care este și momentul când se aud cele șapte tunete – acest sunet cutremură cerul și pământul, zdruncinând empireul și făcând să vibreze coardele inimii fiecărei ființe umane. Imnul Împărăției se înalță ceremonios în tărâmul marelui balaur roșu, dovedind că am distrus națiunea și Mi-am întemeiat Împărăția. Chiar mai important, Împărăția Mea este statornicită pe pământ. În acest moment, încep să-Mi trimit îngerii către fiecare dintre națiunile lumii pentru ca ei să-Mi poată păstori fiii, oamenii Mei; aceasta este, de asemenea, pentru a îndeplini cerințele următoarei etape a lucrării Mele. Totuși, Eu Mă duc personal în locul unde stă încolăcit marele balaur roșu și Mă lupt cu el. Odată ce întreaga omenire ajunge să Mă cunoască în trup și este capabilă să Îmi vadă faptele în trup, bârlogul marelui balaur roșu se va transforma în cenușă și va dispărea fără urmă. […]

Astăzi, nu numai că Mă pogor asupra națiunii marelui balaur roșu, ci Mă şi întorc pentru a înfrunta întreg universul, făcând întregul empireu să se cutremure. Există undeva vreun loc care să nu fie supus judecăţii Mele? E oare vreun loc care să nu existe sub calamitățile pe care le Eu le trimit asupra lui? Oriunde merg, Eu împrăștii tot felul de „semințe ale

dezastrului”. Acesta este unul dintre modurile în care lucrez și este, fără îndoială, un act de mântuire pentru omenire, iar ceea ce îi trimit este tot un fel de iubire. Doresc să îngădui chiar mai multor oameni să ajungă să Mă cunoască și să Mă poată vedea și, în acest fel, să ajungă să preamărească un Dumnezeu pe care nu L-au văzut atât de mulți ani, dar care, în momentul de față, este real.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 10

177. De câteva mii de ani, omenirea a năzuit să poată fi martora sosirii Mântuitorului. Omenirea a năzuit să-L vadă pe Isus Mântuitorul pe un nor alb în timp ce coboară, în carne și oase, printre cei care au tânjit după El și L-au așteptat de mii de ani. Omenirea și-a dorit ca Mântuitorul să Se reîntoarcă și să fie reunit cu poporul, și anume ca Isus Mântuitorul să Se întoarcă la oamenii de care El a fost despărțit de mii de ani. Și omenirea speră că El va face din nou lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o în rândul iudeilor, că va fi milostiv și iubitor față de oameni, că va ierta păcatele oamenilor, că va îndura păcatelor oamenilor și chiar le va îndura toate fărădelegile și că va izbăvi omenirea de păcate. Ei năzuiesc ca Isus Mântuitorul să fie la fel ca înainte – un Mântuitor care este iubitor, înțelegător și venerabil, care nu este niciodată mânios pe oameni și care nu le face niciodată reproșuri oamenilor. Acest Mântuitor iartă și îndură toate păcatele omenirii, și chiar moare pe cruce pentru omenire încă o dată. De la plecarea lui Isus, discipolii care L-au urmat și toți sfinții care au fost izbăviți grație numelui Său, L-au jelit și L-au așteptat cu disperare. Toți cei care au fost mântuiți de harul lui Isus Hristos în Epoca Harului au tânjit după acea zi plină de bucurie din zilele de pe urmă, când Isus Mântuitorul sosește pe un nor alb și apare printre oameni. Bineînțeles, aceasta este și dorința colectivă a tuturor celor care acceptă astăzi numele de Isus

Mântuitorul. În tot universul, toți aceia care au auzit de izbăvirea lui Isus Mântuitorul și-au dorit cu disperare sosirea subită a lui Isus Hristos, pentru a împlini cuvintele lui Isus pe când se afla pe pământ: „Voi sosi așa cum am plecat.” Omenirea crede că, după crucificare și înviere, Isus S-a întors în ceruri pe un nor alb și că Și-a ocupat locul la dreapta Celui Prea Înalt. Omenirea crede că, în mod similar, Isus va coborî din nou pe un nor alb (norul acesta se referă la norul pe care a călătorit Isus când S-a întors în cer), printre cei care au tânjit cu disperare după El de mii de ani, și că El va avea înfățișarea și hainele iudeilor. După înfățișarea înaintea omenirii, El le va da mâncare și va face ca apa vie să se reverse spre ei și va trăi printre oameni, plin de har și iubire, viu și adevărat. Și așa mai departe. Totuși, Isus Mântuitorul nu a făcut asta; El a făcut opusul a ceea ce și-a imaginat omenirea. Nu a sosit printre cei care I-au dorit întoarcerea și nu li S-a înfățișat tuturor oamenilor călătorind pe un nor alb. El a sosit deja, dar omenirea nu Îl cunoaște și rămâne neștiutoare în privința Lui. Omenirea nu face decât să Îl aștepte la întâmplare, fără să știe că El a coborât deja pe un „nor alb” (norul care este Spiritul Lui, cuvântul Lui, și toată firea Sa și tot ceea ce este El) și că acum se află în mijlocul unui grup de biruitori, pe care îl va crea în zilele de pe urmă. Omenirea nu știe asta: deși sfântul Mântuitor Isus este plin de afecțiune și iubire față de oameni, cum ar putea El să lucreze în „temple” locuite de spirite impure și murdărie? Cu toate că omenirea I-a așteptat sosirea, cum ar putea El să apară în fața celor care mănâncă din carnea nedrepților, beau sângele nedrepților, poartă hainele nedrepților, care cred în El, dar nu Îl cunosc și care Îl supun la suplicii în mod constant? Omenirea știe doar că Isus Mântuitorul este plin de iubire și milă și că este jertfa de păcat plină de răscumpărare. Dar omenirea nu știe că El este și Însuși Dumnezeu, care debordează de dreptate, măreție, mânie și judecată și care are autoritate și este plin de demnitate. Și astfel, chiar

dacă omenirea își dorește cu nerăbdare și tânjește după reîntoarcerea Răscumpărătorului, și chiar dacă Raiul este mişcat de rugăciunile omenirii, Isus Mântuitorul nu Se arată celor care cred în El, dar care nu Îl cunosc.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»"

178. Mi-am dat Slava lui Israel și apoi Mi-am luat-o înapoi, și după aceea i-am adus pe israeliți la Răsărit și pe toată omenirea la Răsărit. I-am adus pe toți la lumină ca să poată fi reuniţi și să se afle în comuniune cu aceasta și să nu mai trebuiască să o caute. Îi voi lăsa pe toți cei care caută să vadă din nou lumina și să vadă slava pe care o aveam în Israel; îi voi lăsa să vadă că am venit demult pe un nor alb în mijlocul omenirii, să vadă nenumărați nori albi și fructe în grupurile lor abundente și, mai mult, să vadă pe Iahve Dumnezeul lui Israel. Îi voi lăsa să se uite la Învățătorul iudeilor, la Mesia cel așteptat și la înfățișarea Mea deplină, care a fost persecutată de împărați de-a lungul veacurilor. Voi lucra asupra întregului univers și voi face o mare lucrare, dezvăluind toată slava Mea și toate faptele Mele omului în zilele de pe urmă. Îmi voi arăta chipul slăvit în plinătatea Sa celor care M-au așteptat mulți ani, celor care au tânjit să vin pe un nor alb, lui Israel, care a tânjit să Mă vadă din nou, și întregii omeniri care Mă prigonește, pentru ca toți să știe că Mi-am luat cu mult timp în urmă slava și am adus-o în Răsărit, astfel încât nu mai este în Iudeea. Pentru că zilele de pe urmă au venit deja!

Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile şi confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Voi face ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se supună Mie, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi

așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cine nu tânjește după frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogația din Canaan? Cine nu dorește întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe Marele Atotputernic? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; Îmi doresc, uitându-Mă la poporul Meu ales, să-i spun mai multe cuvinte. Ca și tunetele puternice care scutură munții și râurile, Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul nu vrea să renunțe la acestea, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Ca un nou-născut, toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorind venirea Mea. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în neamul oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe „Muntele Măslinilor” din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii și apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate veacuri. Mai mult, Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea scaunului Meu de domnie și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea voință; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, și scopul gestionării Mele. Fie ca fiecare neam să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”

179. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul pentru că Mă iubeau și Mă respectau. Dar astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute – sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar care Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors, că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea și că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care pârjolesc toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea a zilelor de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept și că sunt soarele arzător și focul mistuitor. Este așa pentru ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata

față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul – sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

180. Planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu se apropie de sfârșit și poarta Împărăției s-a deschis deja tuturor celor care caută arătarea Sa. Dragi frați și surori, ce așteptați? Ce anume căutați? Așteptați să Se arate Dumnezeu? Căutați urmele Sale? Cum tânjesc oamenii după arătarea lui Dumnezeu! Și cât de dificil este să găsească urmele Lui! Într-o astfel de epocă, într-o astfel de lume, ce trebuie să facem ca să fim martorii zilei în care Se arată Dumnezeu? Ce trebuie să facem pentru a ține pasul cu urmele lui Dumnezeu? Toți cei care așteaptă arătarea lui Dumnezeu se confruntă cu întrebări de acest gen. Cu toții ați reflectat asupra lor de mai multe ori, dar cu ce rezultat? Unde Se arată Dumnezeu? Unde sunt urmele Lui? Ați primit răspunsul? Mulți oameni ar răspunde astfel: Dumnezeu Se arată printre toți cei care Îl urmează, iar urmele Sale sunt printre noi; este atât de simplu! Oricine poate da un răspuns convențional, dar înțelegeți ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu sau urmele Sale? Arătarea lui Dumnezeu se referă la venirea Lui pe pământ pentru a-Și face lucrarea în persoană. Cu propria Lui identitate și fire și în modul care Îi este specific, El Se pogoară în rândul omenirii pentru a înfăptui lucrarea de inaugurare a unei epoci și de terminare a unei epoci. Acest gen de arătare nu este o formă de ceremonie. Nu este un semn, o imagine, un miracol sau un fel de viziune măreață și, cu atât mai puțin, nu este un soi de proces religios. Este un fapt real și concret, care poate fi atins și privit de oricine. Acest tip de arătare nu este de dragul de a face lucrurile pe jumătate sau de dragul unui angajament pe termen scurt; în schimb, este destinat unei etape a lucrării din planul Lui de gestionare. Arătarea lui Dumnezeu este

întotdeauna plină de înțeles și are mereu o legătură cu planul Lui de gestionare. Ce se numește „arătare” aici diferă întru totul de tipul de „arătare” în care Dumnezeu îl îndrumă, conduce și luminează pe om. Dumnezeu realizează o etapă din măreața Lui lucrare de fiecare dată când Se dezvăluie. Această lucrare este diferită de cea din orice altă epocă. Ea este de neimaginat pentru om și nu a fost niciodată cunoscută de om. Este o lucrare care începe o nouă epocă și o încheie pe cea veche, fiind o formă de lucrare nouă și îmbunătățită pentru mântuirea omenirii; mai mult, este o lucrare care aduce omenirea în noua epocă. Aceasta este semnificația arătării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

181. După ce ați înțeles ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu, cum ar trebui să căutați urmele Sale? Această întrebare nu are o explicație dificilă: oriunde se află arătarea lui Dumnezeu, acolo veți găsi urmele Sale. O astfel de explicație pare simplă, dar nu este atât de ușor de îndeplinit, întrucât mulți oameni nu știu unde Se arată Dumnezeu, cu atât mai puțin unde este dispus sau unde ar trebui să Se arate. Unii cred în mod impulsiv că Dumnezeu Se arată oriunde lucrează Duhul Sfânt. Alții cred că Dumnezeu Se arată oriunde există figuri spirituale. Sau, dacă nu, cred că Dumnezeu Se arată oriunde sunt oameni faimoși. Pentru moment, să lăsăm deoparte întrebarea dacă astfel de convingeri sunt corecte sau greșite. Pentru a explica o astfel de întrebare, trebuie să avem mai întâi un obiectiv clar: căutăm urmele lui Dumnezeu. Nu căutăm figuri spirituale și cu atât mai puțin urmărim figuri renumite; căutăm urmele lui Dumnezeu. Din acest motiv, întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui

Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și tot cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu concepțiile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile concepții. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale concepții. În schimb, ar trebui să întrebați cum se cuvinte să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu; asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

182. Astăzi, Dumnezeu are o nouă lucrare. Poate că nu accepți aceste cuvinte, poate că ți se par ciudate, dar te sfătuiesc să nu îți dezvălui naturalețea, căci doar cei care într-adevăr flămânzesc și însetează după neprihănire în fața lui Dumnezeu pot să dobândească adevărul și doar cei

care sunt cu adevărat evlavioși pot fi luminați și călăuziți de Dumnezeu. Nimic nu va rezulta din căutarea adevărului prin certuri. Doar căutând cu calm putem să obținem rezultate. Când spun că: „Astăzi, Dumnezeu are o lucrare nouă” mă refer la reîntruparea lui Dumnezeu. Poate că nu luați în seamă aceste cuvinte, poate le disprețuiți sau poate sunt de mare interes pentru voi. Indiferent de situație, sper că toți aceia care își doresc într-adevăr apariția lui Dumnezeu pot să recunoască acest fapt și să îi acorde atenție. Este mai bine să nu te pripești să tragi concluzii. Așa ar trebui să acționeze oamenii înțelepți.

A studia un astfel de lucru nu este dificil, dar cere fiecăruia dintre noi să cunoască adevărul acesta: El, care este întruparea lui Dumnezeu, va avea esența lui Dumnezeu și El, care este întruparea lui Dumnezeu, se va exprima ca Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu se întrupează, va aduce cu Sine lucrarea pe care trebuie să o facă și, de vreme ce Dumnezeu se întrupează, va exprima ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să dea viață omului și să îi arate omului calea. Trupul care nu conține esența lui Dumnezeu cu siguranță nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Pentru a cerceta dacă este trupul întrupat al lui Dumnezeu, omul trebuie să constate lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale trebuie judecat după esența Lui. Și astfel, pentru a stabili[b] dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia este să se acorde atenție esenței Lui (lucrării Lui, cuvintelor Lui, firii Lui și multor altor lucruri) mai degrabă decât aspectului exterior. Dacă omul Îi vede doar înfățișarea exterioară și nu ține seamă de esența Lui, atunci aceasta arată ignoranța și naivitatea omului. Înfățișarea exterioară nu determină esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată concepțiilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a

lui Isus în conflict cu concepțiile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmintele Lui nu au fost capabile să ofere niciun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu a fost motivul pentru care cei mai vechi farisei s-au opus lui Isus, pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele pe care El le-a spus? Speranța Mea este ca frații și surorile care caută apariția lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L bateți pe Dumnezeu din nou în cuie pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să vă fie clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să se întoarcă pe nori. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali și să nu cădem pradă cuvintelor pline de fantezie. Ar trebui să ne gândim la lucrarea concretă a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la partea reală a lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, așteptând mereu cu nerăbdare ziua în care Domnul Isus va coborî deodată în mijlocul vostru pe un nor ca să vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi faceți voia. Este mai bine să vă gândiți la lucruri practice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

183. De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. Nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, ci și trupul în care Se întoarce Dumnezeu. Este un trup foarte obișnuit. În El, nu poți vedea ceva diferit de alții, dar poți primi de la El adevăruri pe care nu le-ai mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este întruchiparea tuturor cuvintelor adevărului de la Dumnezeu, care săvârșesc lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și expresia întregii Lui firi pe care omul va ajunge să o cunoască. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte

mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar obiectivul întregii Sale lucrări este suficient pentru ca tu să vezi că El nu este doar un simplu trup, așa cum crede omul. Deoarece El reprezintă voința lui Dumnezeu, precum și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu poți auzi cuvintele pe care le rostește El, care par să zguduie cerul și pământul sau să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți simți disciplina toiagului Lui de fier, poți auzi din cuvintele Lui furia lui Dumnezeu, și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de preocuparea și grija pe care Dumnezeu le are pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă în ceruri cum trăiește printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să vină să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că fără existența acestui om, cerul și pământul vor trece printr-o schimbare teribilă; fără existența acestui om, cerul se va tulbura, pământul va deveni haos, iar toată omenirea va trăi în foamete și ciumă. El vă va arăta că fără mântuirea întrupării Lui în zilele de pe urmă, Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; fără existența acestui trup, ați fi fost veșnic conducători ai păcătoșilor și cadavrelor. Trebuie să știți că fără existența acestui trup, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi greu să scape de pedeapsa mult mai aspră a

lui Dumnezeu asupra omenirii în zilele de pe urmă. Fără nașterea acestui trup obișnuit, ați fi cu toții într-o stare în care nici viața, nici moartea nu ar veni, indiferent cât le-ați căuta; fără existența acestui trup, în această zi, nu ați putea să primiți adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu. Mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din cauza păcatelor voastre cumplite. Știți? Dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche. Drept urmare, mai puteți respinge a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți profita din plin de pe urma acestui om obișnuit, atunci de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

184. Lucrarea lui Dumnezeu este aceea pe care tu nu o poți înțelege. Dacă nu poți să îți dai seama dacă decizia ta este corectă și nici să știi dacă lucrarea lui Dumnezeu va reuși, atunci de ce să nu îți încerci norocul și să vezi dacă acest om obișnuit îți este de mare ajutor și dacă El a săvârșit o lucrare minunată? Cu toate acestea, trebuie să îți spun că pe vremea lui Noe, oamenii mâncau și beau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie într-un asemenea ritm, că a devenit de nesuportat pentru Dumnezeu să fie martor, astfel că a trimis un mare potop pentru a distruge omenirea, dar i-a cruțat doar pe cei opt membri ai familiei lui Noe și tot soiul de păsări și animale. În zilele de pe urmă, însă, cei păstrați de Dumnezeu sunt toți cei care I-au fost credincioși până la sfârșit. Deși ambele epoci au fost timpuri de mare corupție de nesuportat pentru Dumnezeu ca martor, iar omenirea în ambele epoci a fost atât de coruptă, încât L-a negat pe Dumnezeu ca Domn, toți oamenii din vremea lui Noe au fost distruși de către El. Omenirea din ambele epoci L-a întristat foarte mult pe Dumnezeu, dar, cu toate acestea, El a rămas răbdător cu oamenii din zilele de pe urmă până acum. De ce este

astfel? V-ați gândit vreodată la aceasta? Dacă nu știți, atunci permiteți-Mi să vă spun. Motivul pentru care Dumnezeu se poate ocupa cu bunăvoință de oameni în zilele de pe urmă nu este pentru că aceștia sunt mai puțin corupți decât oamenii din vremea lui Noe sau pentru că și-au arătat pocăința în fața lui Dumnezeu și cu atât mai puțin Dumnezeu nu ar putea suporta să distrugă oamenii în zilele de pe urmă, când tehnologia a avansat. Mai degrabă, Dumnezeu are de săvârșit o lucrare într-un grup de oameni în zilele de pe urmă, iar aceasta va fi săvârșită de Dumnezeu Însuși întrupat. Mai mult decât atât, Dumnezeu va alege o parte din acest grup ca obiect al mântuirii Lui, fructul planului Lui de gestionare (planului de mântuire), și îi va aduce pe acei oameni cu El în epoca următoare. Drept urmare, indiferent cum, acest preț plătit de Dumnezeu a fost pregătit în întregime pentru lucrarea întrupării Lui în zilele de pe urmă. Faptul că ați ajuns în această zi e mulțumită acestui trup. Aveți șansa de a trăi pentru că Dumnezeu trăiește în trup. Toată această avere a fost câștigată datorită acestui om obișnuit. Și nu numai asta, dar, în final, fiecare națiune I se va închina acestui om obișnuit și Îi va mulțumi și va asculta de acest om nesemnificativ, deoarece adevărul, viața și calea pe care El le-a adus au mântuit omenirea întreagă, au potolit conflictul dintre om și Dumnezeu, au micșorat distanța dintre ei și au creat o legătură între gândurile lui Dumnezeu și ale omului. Tot El este Cel care I-a adus o și mai mare slavă lui Dumnezeu. Nu-i așa că un om obișnuit ca acesta este vrednic de încrederea și adorația ta? Nu este un asemenea trup obișnuit potrivit de a fi numit Hristos? Poate un asemenea om obișnuit să nu fie expresia lui Dumnezeu în rândul oamenilor? Nu este un asemenea om, care ajută omenirea să fie cruțată de dezastru, demn de iubirea voastră și de a fi păstrat? Dacă respingeți adevărurile rostite de gura Lui și, de asemenea, detestați existența Lui printre voi, atunci care va fi soarta voastră?

Toată lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este făcută prin intermediul acestui om obișnuit. El îți va oferi totul ție și, mai mult, El poate decide totul despre tine. Poate un asemenea om să fie așa cum credeți: un om atât de simplu încât să nu fie demn de a fi menționat? Nu este adevărul Lui suficient pentru a vă convinge în totalitate? Mărturia faptelor Lui nu este suficientă pentru a vă convinge în totalitate? Sau calea pe care El vă conduce nu este vrednică să fie urmată? Care sunt cauzele care vă determină să aveți o aversiune față de El, să-L alungați și să vă eschivați în fața Lui? El este Cel care exprimă adevărul, El este Cel care oferă adevărul și El este Cel care vă permite să aveți o cale pe care să o urmați. Este oare posibil ca voi încă să nu fi găsit urmele lucrării lui Dumnezeu în aceste adevăruri? Fără lucrarea lui Isus, omenirea nu ar fi putut să coboare de pe cruce, iar fără întruparea de astăzi, cei care au coborât de pe cruce nu ar fi putut niciodată să fie apreciați de Dumnezeu sau să intre în epoca nouă. Fără venirea acestui om obișnuit, voi nu ați fi avut niciodată ocazia sau dreptul de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu, pentru că voi sunteți toți cei care ar fi trebuit să fie distruși cu mult timp în urmă. Datorită celei de-a doua întrupări ale lui Dumnezeu, El v-a iertat și v-a arătat milă. Cu toate acestea, cuvintele pe care trebuie să vi le transmit în final sunt tot acestea: Acest om obișnuit, care este întruparea lui Dumnezeu, este de o importanță vitală pentru voi. Acesta este lucrul minunat pe care Dumnezeu l-a săvârșit deja în rândul oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

185. Când Mântuitorul va sosi în zilele de pe urmă, dacă I s-ar spune tot Isus și S-ar naște din nou în Iudeea și Și-ar face lucrarea în Iudeea, atunci aceasta ar dovedi că am creat doar poporul lui Israel și că am răscumpărat doar poporul lui Israel și că nu am nimic de-a face cu neevreii.

Nu Mi-ar contrazice aceasta cuvintele că „Eu sunt Domnul care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile?” Am părăsit Iudeea și Îmi fac lucrarea printre neevrei pentru că nu sunt doar Dumnezeul poporului lui Israel, ci Dumnezeul tuturor creaturilor. Apar printre neevrei în zilele de pe urmă pentru că nu sunt doar Iahve, Dumnezeul poporului lui Israel, ci pentru că Eu sunt, de asemenea, Creatorul tuturor aleșilor Mei printre neevrei. Nu am creat doar Israelul, Egiptul și Libanul, ci am creat și toate popoarele neevreiești de dincolo de Israel. Și, datorită acestui fapt, Eu sunt Domnul tuturor creaturilor. Am folosit Israelul doar ca punct de pornire pentru lucrarea Mea, am folosit Iudeea și Galileea ca fortărețe ale lucrării Mele de răscumpărare și am folosit popoarele neevreiești ca bază de unde voi aduce sfârșitul întregii epoci. Am desăvârșit două etape ale lucrării în Israel (cele două etape ale lucrării Epocii Legii și ale Epocii Harului) și am dus la bun sfârșit alte două etape ale lucrării (Epoca Harului și Epoca Împărăției) pe pământurile de dincolo de Israel. Printre popoarele neevreiești, voi face lucrarea de cucerire și astfel voi încheia epoca. Dacă omenirea Îmi spune mereu Isus Hristos, dar nu știe că am început o nouă epocă în zilele de pe urmă și că am demarat o nouă lucrare, și dacă omenirea așteaptă mereu obsesiv sosirea lui Isus Mântuitorul, atunci îi voi numi pe acești oameni aceia care nu cred în Mine. Ei sunt oameni care nu Mă cunosc și credința lor în Mine este o fățărnicie. Ar putea astfel de oameni să fie martorii sosirii lui Isus Mântuitorul din ceruri? Ceea ce așteaptă ei nu este sosirea Mea, ci sosirea Regelui iudeilor. Ei nu își doresc ca Eu să anihilez lumea aceasta veche și imorală ci, în schimb, își doresc cea de-a doua întoarcere a lui Isus, după care vor fi răscumpărați; ei așteaptă cu nerăbdare ca Isus să mai răscumpere o dată toată omenirea de pe acest pământ profanat și nedrept. Cum pot astfel de oameni să devină cei care Îmi desăvârșesc lucrarea în zilele de pe urmă? Dorințele omenirii sunt

incapabile de a-Mi înfăptui năzuințele sau de a-Mi desăvârși lucrarea, deoarece omenirea doar admiră sau prețuiește lucrarea pe care am făcut-o înainte și nu știe că Eu sunt Dumnezeu Însuși care este mereu nou și niciodată vechi. Omenirea știe doar că Eu sunt Iahve și Isus, și nu bănuiește că Eu sunt Ultimul, Cel care va aduce sfârșitul omenirii. Tot ceea ce dorește și cunoaște omenirea este propria concepție, și doar ceea ce poate vedea cu proprii ochi. Nu este în concordanță cu lucrarea pe care o fac Eu, ci în lipsă de armonie cu aceasta. Dacă lucrarea Mea ar fi condusă după ideile oamenilor, atunci când s-ar sfârși? Când s-ar odihni omenirea? Și cum aș putea Eu să intru în cea de-a șaptea zi, Sabatul? Eu lucrez conform planului Meu, conform scopului Meu și nu conform intențiilor omenirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

186. Indiferent dacă ești american, britanic sau de altă naționalitate, ar trebui să-ți depășești granițele propriei naționalități, trecând dincolo de sinele propriu, și să vezi lucrarea lui Dumnezeu din perspectiva unei ființe create. Astfel, nu vei aduce limitări urmelor lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, în zilele noastre, mulți oameni consideră că este imposibil ca Dumnezeu să Se arate într-o națiune anume sau în rândul unui anumit popor. Cât de profundă este semnificația lucrării lui Dumnezeu și cât de importantă este arătarea Lui! Cum este cu putință ca gândirea și concepțiile oamenilor să o măsoare? Prin urmare, spun că ar trebui să-ți depășești concepțiile privind naționalitatea și etnia pentru a căuta arătarea lui Dumnezeu. Doar astfel nu vei fi constrâns de propriile tale concepții; doar astfel vei fi în măsură să întâmpini arătarea lui Dumnezeu. Altminteri, vei rămâne în întunericul veșnic și nu vei dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Dumnezeul întregii rase umane. El nu Se consideră proprietatea privată a niciunei națiuni sau a niciunui popor, ci Își îndeplinește lucrarea așa cum a planificat-o, nefiind constrâns de nicio formă, națiune sau popor. Poate nu ți-ai imaginat niciodată această formă, poate atitudinea ta față de această formă este una de negare sau poate națiunea în care Se arată Dumnezeu și poporul în rândul căruia Se arată este discriminat întâmplător de toată lumea și este, întâmplător, cel mai înapoiat de pe pământ. Cu toate acestea, Dumnezeu are înțelepciunea Lui. Cu marea Lui putere și cu ajutorul adevărului Său și al firii Sale, El a câștigat cu adevărat un grup de persoane care sunt în asentiment cu El și un grup de persoane pe care Și-a dorit să-l facă complet – un grup cucerit de El, care, după ce a îndurat tot felul de încercări, de necazuri și de persecuții, Îl poate urma până la capăt. Scopul arătării lui Dumnezeu, liber de constrângerile oricărei forme sau națiuni, este de a-I permite să-Și termine lucrarea așa cum Și-a planificat-o. Este întocmai ca atunci când Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea: scopul Său era de a termina lucrarea de răstignire pentru răscumpărarea întregii rase umane. Cu toate acestea, evreii credeau că Dumnezeu nu poate face acest lucru și considerau că este imposibil ca Dumnezeu să Se întrupeze și să ia forma Domnului Isus. Ceea ce considerau „imposibil" a devenit baza pe care Îl condamnau și I se opuneau lui Dumnezeu și care a condus, în cele din urmă, la distrugerea Israelului. În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răsputeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îi condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră „imposibil" restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care izbucnesc într-un râs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui Dumnezeu. Dar este acest râs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin este

atitudinea voastră una de dorință arzătoare față de adevăr. Tot ce faceți este să cercetați în mod neatent și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga dintr-o astfel de cercetare și de așteptare? Este posibil să primiți o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui? Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Lasă-ți deoparte concepțiile! Fă liniște și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îi vei înțelege voia și cuvintele. Lăsați-vă deoparte opiniile despre „imposibil”! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și concepției omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât acel ceva este dincolo de concepția și imaginația omului, cu atât mai mult există în el voia lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, mai mult, singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm voia lui Dumnezeu, să-I descoperim arătarea în cuvântările Lui și să ținem pasul cu urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele și arătarea Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii. Dragi frați și surori, sper

că puteți vedea arătarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte și că începeți să-I urmați pașii în timp ce vă îndreptați spre o nouă epocă și intrați în frumosul nou cer și pământ pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îi așteaptă arătarea!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă"

Note de subsol:

a. Textul original nu conține cuvântul „produsul."

b. În textul original se citește „cât despre".

IV Cuvinte despre dezvăluirea tainelor întrupării

187. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce viața, în timp ce, celelalte două constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Căci omul, fiind din trup, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său. Omul poate intra în contact doar cu trupul omenesc al lui Dumnezeu și, doar cu ajutorul acestuia, omul este capabil să

înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină. A doua întrupare va fi suficientă pentru a înlătura păcatele omului și pentru a-l purifica pe deplin. Prin urmare, cu a doua întrupare, întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup va fi finalizată, iar semnificația întrupării lui Dumnezeu va fi făcută completă. După aceea, lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi ajuns în întregime la sfârșit. După a doua întrupare, El nu va deveni trup, a treia oară, pentru lucrarea Sa. Căci întreaga Sa gestionare va fi ajuns la sfârșit. Întruparea zilelor de pe urmă va fi câștigat pe deplin poporul Său ales, iar umanitatea din zilele de pe urmă va fi fost, în totalitate, împărțită potrivit felului acesteia. El nu va mai face lucrarea de mântuire și nici nu Se va întoarce la trup pentru a îndeplini orice altă lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

188. După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă după ce Dumnezeu a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu tot Și-a continuat lucrarea pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă și odată ce vechea lucrare va fi terminată, o nouă lucrare va continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu după finalizarea lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent, ci este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. Fiecare nouă etapă a lucrării lui Dumnezeu aduce mereu un nou început și o nouă epocă. Așadar, există și schimbări corespunzătoare în ceea ce privește firea lui Dumnezeu, modul Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea

lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și mereu conduce înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a adus Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a adus Epoca Împărăției. Toți cei care acceptă cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și vor putea să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a oamenilor și nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu a necesitat doar ca Isus să preia păcatele omului ca jertfă pentru păcat, ci și ca Dumnezeu să facă o lucrare mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui, care a fost stricată de Satana. Și astfel, după ce omului i-au fost iertate păcatele, Dumnezeu S-a întrupat pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată, și lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

189. Înțelesul întrupării este că Dumnezeu Se arată în trup și că El vine să lucreze printre oamenii creației Sale în chipul unui trup. Deci, pentru ca Dumnezeu să Se fi întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este condiția preliminară cea mai importantă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

190. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care El o face în trup este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale veniri, Dumnezeu nu avusese umanitatea normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El a învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a pășit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea desluși gândurile și intențiile fiecărei persoane – asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

191. Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este din carne și oase, ci este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este stăpânită de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa desfășoară lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Fie umanitatea sau divinitatea Sa, ambele se supun voinței Tatălui ceresc.

Esența lui Hristos este Duhul, adică divinitatea. Prin urmare, esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși; această esență nu va întrerupe propria Sa lucrare și nu ar fi posibil ca El să facă ceva care să distrugă lucrarea Sa, nici n-ar rosti vreodată cuvinte care să fie împotriva voinței Lui proprii. Prin urmare, Dumnezeu întrupat nu ar face absolut niciodată vreo lucrare care să-I întrerupă propria Sa gestionare. Asta este ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. Esența lucrării Duhului Sfânt este de a mântui omul și este întreprinsă de dragul propriei gestionări a lui Dumnezeu. În mod asemănător, lucrarea lui Hristos este de a mântui omul și este întreprinsă de dragul voinței lui Dumnezeu. Având în vedere faptul că Dumnezeu devine trup, El Își împlinește esența în trupul Său, astfel încât trupul Său este suficient pentru a-I întreprinde lucrarea. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu este înlocuită de lucrarea lui Hristos în timpul întrupării, iar în centrul întregii lucrări de-a lungul perioadei întrupării este lucrarea lui Hristos. Nu poate fi amestecată cu lucrarea din nicio altă epocă. Și, din moment ce Dumnezeu Se întrupează, El lucrează în identitatea trupului Său; deoarece El vine în trup, El termină, așadar, în trup lucrarea pe care ar trebui să o facă. Fie Duhul lui Dumnezeu sau Hristos, ambii sunt Dumnezeu Însuși, și El face lucrarea pe care ar trebui să o facă și Își îndeplinește slujirea pe care ar trebui să o îndeplinească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

192. El, care este întruparea lui Dumnezeu, va avea esența lui Dumnezeu și El, care este întruparea lui Dumnezeu, se va exprima ca Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu se întrupează, va aduce cu Sine lucrarea pe care trebuie să o facă și, de vreme ce Dumnezeu se întrupează, va exprima ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să dea viață omului și să îi arate omului calea. Trupul care nu conține esența lui

Dumnezeu cu siguranță nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Pentru a cerceta dacă este trupul întrupat al lui Dumnezeu, omul trebuie să constate lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale trebuie judecat după esența Lui. Și astfel, pentru a stabili[a] dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia este să se acorde atenție esenței Lui (lucrării Lui, cuvintelor Lui, firii Lui și multor altor lucruri) mai degrabă decât aspectului exterior. Dacă omul Îi vede doar înfățișarea exterioară și nu ține seamă de esența Lui, atunci aceasta arată ignoranța și naivitatea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

193. Implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. Viața și lucrarea Sa întrupate pot fi împărțite în două etape. Prima este viața pe care El o trăiește înainte de a efectua lucrarea Sa de slujire. El trăiește într-o familie de oameni obișnuiți, într-o umanitate absolut normală, supunându-Se moralității normale și legilor vieții umane, cu nevoi umane normale (hrană, îmbrăcăminte, adăpost, somn), slăbiciuni umane normale și emoții umane normale. Cu alte cuvinte, în această primă etapă, El trăiește în umanitate ne-divină, umanitate complet normală, angajându-Se în toate activitățile umane normale. A doua etapă este viața pe care El o trăiește după ce începe să efectueze lucrarea Sa de slujire. El încă trăiește în umanitatea obișnuită cu un înveliș uman normal, nearătând niciun semn exterior al supranaturalului. Cu toate acestea, El trăiește numai de dragul lucrării Sale de slujire și, în acest timp, umanitatea Sa normală există în întregime în slujba lucrării normale a divinității Sale; pentru că până atunci umanitatea Sa normală s-a maturizat până la punctul de a putea să efectueze lucrarea Sa de slujire. Deci, a doua etapă a vieții Sale este de a efectua

lucrarea Sa de slujire în umanitatea Sa normală, este o viață atât a umanității normale, cât și a divinității complete. Motivul pentru care, în timpul primei etape a vieții Sale, El trăiește în umanitate complet obișnuită este faptul că umanitatea Lui nu este încă egală cu întreaga lucrare divină, nu este încă matură; numai după ce umanitatea Lui se maturizează, devine capabilă să poarte pe umeri lucrarea Sa de slujire, poate să se apuce de efectuarea lucrării Sale de slujire. Deoarece El, ca trup, are nevoie să crească și să Se maturizeze, prima etapă a vieții Sale este aceea a umanității normale, în timp ce, în a doua etapă, pentru că umanitatea Lui este capabilă să întreprindă lucrarea Sa și să efectueze lucrarea Sa de slujire, viața pe care o trăiește Dumnezeul întrupat în timpul lucrării Sale de slujire, este una atât de umanitate, cât și de divinitate completă. Dacă, din momentul nașterii Sale, Dumnezeul întrupat Și-ar fi început lucrarea Sa de slujire în mod serios, efectuând semne și minuni supranaturale, atunci El nu ar avea o esență trupească. Prin urmare, umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupești; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman” este o blasfemie, deoarece această afirmație pur și simlu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Este divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, cea care lucrează, cu toate acestea, este o divinitate ascunsă în umanitatea Sa; lucrarea Lui este, în esență, făcută prin divinitatea Sa

completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care trăiește în trup, cu un înveliș uman și o esență umană, dar, de asemenea esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de oricare dintre oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi este cel mai dificil pentru oameni să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. De fapt, chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. Această problemă este foarte simplă: Din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

194. Umanitatea lui Dumnezeu întrupat există pentru a menține lucrarea divină normală în trup; gândirea Sa umană normală susține umanitatea Sa normală și toate activitățile Sale trupești normale. S-ar putea spune că gândirea Sa umană normală există pentru a susține întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup. Dacă acest trup nu ar poseda o minte umană

normală, atunci Dumnezeu nu ar putea lucra în trup și ceea ce El este nevoie să facă în trup nu ar putea fi niciodată realizat. Deși Dumnezeul întrupat posedă o minte umană normală, lucrarea Sa nu este alterată de gândul uman; El întreprinde lucrarea umanității cu o minte normală, cu condiția preliminară că El posedă umanitatea cu o minte, nu prin exercițiul gândirii umane normale. Indiferent de cât de mărețe sunt gândurile trupului Său, lucrarea Sa nu poartă ștampila logicii sau a gândirii. Cu alte cuvinte, lucrarea Sa nu este concepută de mintea trupului Său, ci este o expresie directă a lucrării divine în umanitatea Sa. Toată lucrarea Sa este lucrarea de slujire pe care este nevoie ca El s-o îndeplinească și nimic din aceasta nu este conceput de creierul Său. De exemplu, vindecarea bolnavilor, scoaterea demonilor și răstignirea n-au fost produse ale minții Sale umane, n-ar fi putut fi efectuate de niciun om cu o minte umană. De asemenea, lucrarea de cucerire de astăzi este o lucrare de slujire care trebuie să fie efectuată de către Dumnezeul întrupat, dar nu este lucrarea unei voințe umane, este lucrarea pe care divinitatea Sa ar trebui s-o facă, lucrare de care niciun om în trup nu este capabil. Astfel că Dumnezeul întrupat trebuie să posede o minte umană normală, trebuie să posede umanitate normală, pentru că El trebuie să efectueze lucrarea Sa în cadrul umanității cu o minte normală. Aceasta este esența lucrării Dumnezeului întrupat, însăși esența Dumnezeului întrupat.

Înainte ca Isus să efectueze lucrarea, El a trăit doar în umanitatea Sa normală. Nimeni nu putea spune că El era Dumnezeu, nimeni nu a aflat că El era Dumnezeul întrupat; oamenii L-au cunoscut doar ca pe un om complet obișnuit. Umanitatea Lui cu totul obișnuită, normală, a fost dovada că Dumnezeu S-a întrupat în trup și că Epoca Harului a fost epoca lucrării Dumnezeului întrupat, nu epoca lucrării Duhului. A fost dovada că Duhul lui Dumnezeu a fost realizat complet în trup, că, în epoca întrupării lui

Dumnezeu, trupul Lui ar efectua întreaga lucrare a Duhului. Hristos cu umanitate normală este un trup în care Duhul este realizat, stăpânind umanitate normală, rațiune normală și gândire umană. „A fi realizat” înseamnă Dumnezeu ce devine om, Duhul ce devine trup; în termeni simpli, este atunci când Dumnezeu Însuși locuiește într-un trup cu umanitate normală și prin acesta Își exprimă lucrarea Sa divină – aceasta este ceea ce înseamnă a fi realizat sau întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

195. Umanitatea lui Hristos este guvernată de divinitatea Sa. Deși El este în trup, umanitatea Sa nu este în întregime ca cea a unui om format din trup. El are propriul Său caracter unic, iar acest lucru este, de asemenea, guvernat de divinitatea Sa. Divinitatea Sa nu are nicio slăbiciune; slăbiciunea lui Hristos se referă la cea a umanității Sale. Într-o anumită măsură, această slăbiciune Îi constrânge divinitatea, dar astfel de limite se regăsesc într-un anumit scop și timp și nu sunt nelimitate. Când vine timpul să-Și îndeplinească lucrarea divinității Sale, aceasta se face indiferent de umanitatea Sa. Umanitatea lui Hristos este în întregime dirijată de divinitatea Sa. În afară de viața normală a umanității Sale, toate celelalte acțiuni ale umanității Sale sunt influențate, afectate și regizate de divinitatea Sa. Deși Hristos are o umanitate, ea nu întrerupe lucrarea divinității Sale. Aceasta este tocmai pentru că umanitatea lui Hristos este dirijată de divinitatea Sa; deși umanitatea Lui nu este matură în comportamentul Său în fața altora, nu afectează lucrarea normală a divinității Sale. Când spun că umanitatea Sa nu a fost coruptă, vreau să spun că umanitatea lui Hristos poate fi direct dirijată de către divinitatea Sa și că El are un simț mai înalt decât cel al omului obișnuit. Umanitatea Sa este cea mai potrivită pentru a fi condusă de divinitate în lucrarea Sa; umanitatea Sa este cea mai competentă să exprime lucrarea divinității, precum și cea mai capabilă să se

supună unei astfel de lucrări. Întrucât Dumnezeu lucrează în trup, El nu pierde niciodată din vedere datoria pe care un om în trup ar trebui să o îndeplinească; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă sinceră. El are esența lui Dumnezeu, iar identitatea Sa este cea a lui Dumnezeu Însuși. Doar că El a venit pe pământ și a devenit o ființă creată, cu învelișul exterior al unei ființe create și acum înzestrate cu o umanitate pe care El nu a avut-o înainte; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer. Aceasta este ființa lui Dumnezeu Însuși și este inimitabilă pentru om. Identitatea Sa este Însuși Dumnezeu. El I se închină lui Dumnezeu din perspectiva trupului; prin urmare, cuvintele „Hristos I se închină lui Dumnezeu din cer" nu sunt greșite. Ceea ce îi cere omului este tocmai ființa Sa; El a realizat deja tot ceea ce îi cere omului înainte de a-i cere așa ceva. El niciodată nu le-ar cere altora ceva în timp ce El Însuși Se sustrage, căci toate acestea constituie ființa Sa. Indiferent de modul în care El Își îndeplinește lucrarea, El nu ar acționa într-o manieră de nesupunere față de Dumnezeu. Indiferent de ceea ce îi cere omului, nicio cerere nu depășește ceea ce poate fi atins de om. Tot ceea ce face El este să facă voia lui Dumnezeu și este de dragul gestionării Sale. Divinitatea lui Hristos este mai presus de toți oamenii, prin urmare, El este autoritatea cea mai înaltă dintre toate ființele create. Această autoritate este divinitatea Sa, adică firea și ființa lui Dumnezeu Însuși, care Îi determină identitatea. Prin urmare, indiferent de cât de normală este umanitatea Sa, este incontestabil faptul că El are identitatea lui Dumnezeu Însuși; indiferent de punctul de vedere din care vorbește și de modul în care I se supune voii lui Dumnezeu, nu se poate spune că El nu este Însuși Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc"

196. Fiul Omului întrupat exprima divinitatea lui Dumnezeu prin umanitatea Sa și transmitea omenirii voia lui Dumnezeu. Iar prin exprimarea voii și firii lui Dumnezeu, El le dezvăluia oamenilor și pe Dumnezeu Cel care nu poate fi văzut sau atins în tărâmul spiritual. Ceea ce oamenii vedeau era Dumnezeu Însuși, tangibil, și din carne și oase. Așadar, Fiul Omului întrupat făcea să fie concrete și umanizate lucrurile precum propria Lui identitate, statutul, imaginea, firea și ceea ce El are și este. Deși înfățișarea externă a Fiului Omului avea anumite limitări în privința imaginii lui Dumnezeu, esența Sa și ceea ce El are și este erau cu totul capabile să reprezinte propria identitate și statutul lui Dumnezeu – existau doar câteva diferențe în forma de exprimare. Indiferent dacă este umanitatea sau divinitatea Fiului Omului, nu putem nega că El reprezenta propria identitate și statutul lui Dumnezeu. În acest timp, totuși, Dumnezeu lucra prin trup, vorbea din perspectiva trupului și stătea în fața omenirii cu identitatea și statutul Fiului Omului, iar acest lucru le dădea oamenilor oportunitatea de a întâlni și a experimenta cuvintele adevărate și lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul omenirii. Le permitea, de asemenea, să înțeleagă divinitatea și măreția Lui în mijlocul smereniei, precum și să dobândească o înțelegere preliminară și o definiție preliminară a autenticității și realității lui Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea finalizată de Domnul Isus, modurile Sale de lucru și perspectiva din care vorbea erau diferite față de persoana reală a lui Dumnezeu în tărâmul spiritual, totul la El Îl reprezenta cu adevărat pe Dumnezeu Însuși pe care oamenii nu Îl mai văzuseră niciodată – acest lucru nu poate fi negat! Adică, indiferent sub ce formă apare Dumnezeu, indiferent din ce perspectivă vorbește sau cu ce imagine se prezintă omenirii, Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât pe Sine Însuși. El nu poate reprezenta niciun om – El nu poate reprezenta niciun om corupt. Dumnezeu este Dumnezeu Însuși și acest lucru nu poate fi negat.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

197. Însuși Dumnezeul practic, despre care se vorbește astăzi, lucrează atât înumanitate, cât și în divinitate. Prin arătarea Dumnezeului practic, se realizează lucrarea și viața Sa umană normală și lucrarea Sa în întregime divină. Umanitatea și divinitatea Lui sunt combinate într-una, iar lucrarea ambelor este[b] realizată prin cuvinte; fie în umanitate, fie în divinitate, El rostește cuvinte. Când Dumnezeu lucrează în umanitate, El vorbește limba umanității, astfel încât oamenii să se poată implica și înțelege. Cuvintele Sale sunt rostite simplu și sunt ușor de înțeles, astfel încât acestea să poată fi oferite tuturor oamenilor; indiferent dacă acești oameni au cunoștințe sau o educație slabă, toți pot primi cuvintele lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu în divinitate este realizată și prin cuvinte, dar este plină de asigurări, este plină de viață, este nealterată de idei umane, nu implică preferințe umane și este lipsită de limite umane, este în afara limitelor oricărei umanități normale; și ea este realizată în trup, dar este manifestarea directă a Duhului. Dacă oamenii acceptă numai lucrarea lui Dumnezeu în umanitate, atunci ei se vor limita la o anumită sferă, și astfel vor necesita o tratare, o emondare și o disciplină perenă, pentru a exista o ușoară schimbare în ei. Fără lucrarea sau prezența Duhului Sfânt, totuși, ei vor recurge întotdeauna la vechile lor căi; numai prin lucrarea divinității aceste maladii și deficiențe pot fi corectate, numai atunci oamenii pot fi întregiți. În loc de tratare și emondare continuă, ceea ce este necesar este o asigurare pozitivă, folosind cuvinte pentru a compensa toate neajunsurile, folosind cuvinte pentru a dezvălui fiecare stare a oamenilor, folosind cuvinte pentru a le îndruma viața, fiecare cuvânt, fiecare acțiune, pentru a le dezvălui intențiile și motivațiile; aceasta este lucrarea reală a Dumnezeului practic. Și astfel, în atitudinea ta față de Dumnezeul practic, ar trebui să te supui atât

înaintea umanității Sale, cunoscându-L și recunoscându-L, cât și, mai mult decât atât, ar trebui să accepți și să te supui lucrării și cuvintelor divine. Arătarea lui Dumnezeu în trup înseamnă că toată lucrarea și toate cuvintele Duhului lui Dumnezeu se fac prin umanitatea Sa normală și prin trupul Lui întrupat. Cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu îndrumă atât lucrarea Lui umană, cât și lucrarea divină în trup, iar în Dumnezeul întrupat poți vedea atât lucrarea lui Dumnezeu în umanitate, cât și lucrarea în întregime divină; aceasta este semnificația efectivă a arătării Dumnezeului practic în trup. Dacă poți vedea acest lucru în mod clar, vei putea să îmbini toate părțile diferite ale lui Dumnezeu și vei înceta să acorzi prea multă importanță lucrării Sale în divinitate și să desconsideri lucrarea Lui în umanitate, și nu vei merge la extreme, nici nu vei da ocoluri. În ansamblu, înțelesul Dumnezeului practic este că lucrarea umanității Sale și a divinității Sale, așa cum este îndrumată de Duh, se exprimă prin trupul Lui, astfel încât oamenii să poată vedea că El este viu și natural, real și actual.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi că Dumnezeul practic este Dumnezeu Însuși"

198. Spiritul lui Dumnezeu este autoritatea asupra întregii creații. Trupul ce conține esența lui Dumnezeu este, de asemenea, pătruns de autoritate, dar Dumnezeu în trup poate face toată lucrarea care se supune voinței Tatălui ceresc. Acest lucru nu poate fi atins sau conceput de niciun om. Dumnezeu Însuși este autoritate, dar trupul Său se poate supune autorității Sale. Acesta este sensul lăuntric al cuvintelor: „Hristos ascultă de voia lui Dumnezeu Tatăl." Dumnezeu este un Duh și poate să facă lucrarea mântuirii, așa cum Dumnezeu poate deveni om. Oricum, Dumnezeu Însuși Își face propria Sa lucrare; El nici nu întrerupe, nici nu intervine, cu atât mai puțin desfășoară o lucrare care se contrazice reciproc, deoarece esența lucrării Duhului și a trupului sunt similare. Fie Duhul sau trupul, ambele

lucrează pentru a împlini o voință și pentru a gestiona aceeași lucrare. Deși Duhul și trupul au două calități disparate, esențele lor sunt aceleași; ambele au esența lui Dumnezeu Însuși și identitatea Sa. Dumnezeu Însuși nu are elemente de neascultare; esența Sa este bună. El este expresia tuturor frumuseților și a bunătății, precum și a întregii iubiri. Chiar și în trup, Dumnezeu nu face nicio faptă de nesupunere față de Dumnezeu Tatăl. Chiar și cu prețul sacrificării vieții Sale, El ar fi dispus din toată inima și nu ar face nicio altă alegere. Dumnezeu nu are elemente de ipocrizie și de importanță de Sine sau de îngâmfare și aroganță; El nu are elemente de necinste. Toată nesupunerea față de Dumnezeu vine de la Satana; Satana este izvorul întregii urâțenii și răutăți. Motivul pentru care omul are calități asemănătoare celor ale lui Satana este că omul a fost corupt și procesat de Satana. Hristos nu a fost corupt de Satana, de aceea El are numai caracteristicile lui Dumnezeu și niciuna din cele ale Satanei. Indiferent de cât de grea este lucrarea sau de cât de slab este trupul, Dumnezeu, cât timp trăiește în trup, nu va face niciodată nimic care să întrerupă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, cu atât mai puțin va lepăda voința lui Dumnezeu Tatăl în neascultare. El ar prefera mai degrabă să sufere dureri trupești decât să acționeze împotriva voinței lui Dumnezeu Tatăl; este exact așa cum a spus Isus în rugăciune: „Tată, dacă este posibil, să fie îndepărtat de la Mine paharul acesta! Totuşi, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Omul ar alege, dar Hristos nu ar face așa. Deși El are identitatea lui Dumnezeu Însuși, El continuă să caute voia lui Dumnezeu Tatăl și îndeplinește ceea ce Îi este încredințat de Dumnezeu Tatăl, din perspectiva trupului. Aceasta este ceva care nu poate fi atins de om. Ceea ce vine de la Satana nu poate avea esența lui Dumnezeu, ci doar una care nu se supune și se opune lui Dumnezeu. Nu poate să se supună pe deplin lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se supună de bunăvoie voinței lui Dumnezeu. Toți oamenii, în afară de Hristos, pot

face ceea ce I se opune lui Dumnezeu și nimeni nu poate să întreprindă direct lucrarea încredințată de Dumnezeu; niciunul nu este capabil să considere gestionarea lui Dumnezeu drept datoria lor de a face. Supunerea față de voia lui Dumnezeu Tatăl este esența lui Hristos; neascultarea față de Dumnezeu este caracteristica Satanei. Aceste două calități sunt incompatibile și oricine are calitățile Satanei nu poate fi numit Hristos. Motivul pentru care omul nu poate să întreprindă lucrarea lui Dumnezeu în locul Său este pentru că omul nu are nicio substanță a lui Dumnezeu. Omul lucrează pentru Dumnezeu din pricina intereselor personale ale omului și a perspectivelor sale viitoare, dar Hristos lucrează pentru a face voia lui Dumnezeu Tatăl.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc"

199. Deși înfățișarea Dumnezeului întrupat este exact la fel ca cea a unui om, El învață cunoașterea umană și vorbește limba umană și uneori chiar Își exprimă ideile prin intermediul expresiilor sau mijloacelor omenirii, iar modul în care El vede oamenii, esența lucrurilor și modul în care oamenii corupți văd omenirea și esența lucrurilor nu sunt absolut deloc la fel. Perspectiva Sa și înălțimea la care Se află El reprezintă ceva de neatins pentru o persoană coruptă. Asta pentru că Dumnezeu este adevărul, trupul pe care El îl îmbracă deține, de asemenea, esența lui Dumnezeu, iar gândurile Sale și ceea ce este exprimat prin umanitatea Sa sunt, de asemenea, adevărul. Pentru oamenii corupți, ceea ce El exprimă în trup sunt prevederi ale adevărului și ale vieții. Aceste prevederi nu sunt pentru o singură persoană, ci pentru toată omenirea. Pentru orice om corupt, în inima sa există doar acei câțiva oameni care sunt asociați cu el. Există doar acei câțiva oameni de care îi pasă lui, de care se preocupă. Când se anunță un dezastru, el se gândește mai întâi la proprii copii, la soția sau părinții săi, iar

o persoană filantropică s-ar gândi în cel mai bun caz la niște rude sau la un prieten bun; se gândește la mai mulți? Nici gând! Deoarece oamenii sunt, până la urmă, oameni, și ei pot doar să privească totul din perspectiva și de la înălțimea unei persoane. Totuși, Dumnezeu întrupat este cu totul diferit de o persoană coruptă. Indiferent cât de obișnuit, cât de normal, cât de modest este trupul Dumnezeului întrupat, sau chiar cât de mult Îl socotesc inferior oamenii, gândurile Sale și atitudinea Sa față de omenire sunt lucruri pe care niciun om nu le-ar putea avea și niciun om nu le-ar putea imita. El va observa întotdeauna omenirea din perspectiva divinității, de la înălțimea poziției Sale de Creator. El va vedea întotdeauna omenirea prin esența și mentalitatea lui Dumnezeu. El nu poate vedea absolut deloc omenirea de la înălțimea unei persoane obișnuite și din perspectiva unei persoane corupte. Când oamenii se uită la omenire, ei privesc cu vederea umană și folosesc lucruri precum cunoașterea și regulile și teoriile umane ca măsură. Asta este în sfera a ceea ce oamenii pot vedea cu ochii lor; este în sfera la care pot ajunge oamenii corupți. Când Dumnezeu se uită la omenire, El se uită cu vedere divină și Își folosește esența și ceea ce El are și este ca măsură. Această sferă include lucruri pe care oamenii nu le pot vedea și este lucrul în care Dumnezeu întrupat și oamenii corupți sunt total diferiți. Această diferență este determinată de esențele diferite ale oamenilor și a lui Dumnezeu și aceste esențe diferite determină identitățile și pozițiile lor, precum și perspectiva și înălțimea de la care văd lucrurile.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

200. Indiferent dacă ai sau nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea din lucrarea Dumnezeului întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine esența omului, El poate revela toate tipurile

de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firii corupte a omului și a comportamentelor răzvrătite. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Asta e ceea ce este El. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege complet natura umană. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie de viață și mirarea că oamenilor le este greu să o înțeleagă. Aceasta e ceea ce este El, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea, ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ceea ce reprezintă o persoană extraordinară, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu călătorește în jurul lumii, dar știe totul despre aceasta. El contactează „antropoizii" care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni. El trăiește într-un grup de oameni obtuzi și amorțiți care nu au umanitate și care nu înțeleg convențiile umane și viața, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Acestea toate sunt ceea ce este El, mai măreț decât este orice persoană în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșească și să dezvăluie complet esența coruptă a omenirii. Viața socială sordidă nu edifică trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar nesupunerea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; ci sunt pentru a dezvălui caracterul nedrept al omului după ce a știut multă vreme despre nesupunerea omului și corupția

detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârşeşte este de a dezvălui omului firea Lui şi de a-Şi exprima fiinţa. Doar El poate face această lucrare, nu este ceva ce poate fi săvârşit de o persoană în carne şi oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu şi lucrarea omului”

201. Lucrarea şi manifestarea lui Hristos determină esenţa Sa. El este capabil să îndeplinească cu o inimă adevărată ceea ce I-a fost încredinţat. El este capabil să I Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă adevărată şi să caute cu o inimă adevărată voia lui Dumnezeu Tatăl. Toate acestea sunt determinate de esenţa Sa. Şi tot astfel este şi revelaţia Sa firească determinată de esenţa Sa; motivul pentru care revelaţia Sa firească este numită astfel se datorează faptului că manifestarea Sa nu este o imitaţie sau rezultatul educaţiei omului, ori rezultatul multor ani de cultivare de către om. Nu a învăţat-o, nici nu S-a împodobit cu ea; mai degrabă, Îi este inerentă. Omul poate nega lucrarea Sa, manifestarea Sa, umanitatea Sa şi întreaga viaţă a umanităţii Sale normale, dar nimeni nu poate nega faptul că I Se închină lui Dumnezeu din ceruri cu o inimă adevărată; niciunul nu poate nega faptul că a venit să îndeplinească voinţa Tatălui ceresc, şi nimeni nu poate nega sinceritatea cu care Îl caută pe Dumnezeu Tatăl. Deşi imaginea Sa nu este plăcută simţurilor, discursul Său nu este înzestrat cu un aer extraordinar, iar lucrarea Sa nu este atât de înfricoşătoare şi de zguduitoare, precum îşi închipuie omul, El este într-adevăr Hristos, care împlineşte voia Tatălui ceresc cu o inimă adevărată, Se supune în întregime Tatălui ceresc şi este ascultător până la moarte. Aceasta deoarece esenţa Sa este esenţa lui Hristos. Omului îi este greu să creadă acest adevăr, dar el există cu adevărat. Când lucrarea de slujire a lui Hristos s-a împlinit pe deplin, omul va putea vedea din lucrarea Sa că firea şi fiinţa Sa reprezintă firea şi fiinţa lui Dumnezeu din cer. În momentul acela, însumarea întregii

Sale lucrări poate afirma că El este într-adevăr trupul în care Cuvântul se întrupează, și nu la fel ca acela al unui om din carne și oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc"

202. Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic prea exagerat în această privință, deoarece El deține esența lui Dumnezeu și firea și înțelepciunea lui Dumnezeu în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și întregește lucrarea printre oameni. Acest trup nu este unul care poate fi înlocuit de orice om, ci unul care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, oferindu-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"

203. Trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu este însuși trupul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este suprem; El este atotputernic, sfânt și drept. În mod similar, și trupul Lui este suprem, atotputernic, sfânt și drept. Un astfel de trup poate doar să facă ceea ce este drept și benefic pentru omenire, ceea ce este sfânt, glorios și puternic; El este incapabil să facă ceva ce încalcă adevărul, ce încalcă moralitatea și justiția, și cu atât mai puțin este capabil să facă ceva ce ar trăda Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui

Dumnezeu este sfânt, şi astfel trupul Lui este incoruptibil de către Satana; trupul Lui este de o esență diferită decât trupul omului. Căci este omul, nu Dumnezeu, cel care este corupt de către Satana; ar fi imposibil ca Satana să corupă trupul lui Dumnezeu. Astfel, în ciuda faptului că omul și Hristos locuiesc în același spațiu, doar omul este cel posedat, folosit și prins în capcană de Satana. Prin contrast, Hristos este veșnic impenetrabil la corupția Satanei, pentru că Satana nu va fi niciodată capabil să se ridice la locul cel mai înalt şi niciodată nu va putea să se apropie de Dumnezeu. Astăzi, ar trebui să înțelegeți toți că numai omenirea, coruptă cum e ea de către Satana, este cea care Mă trădează. Trădarea nu va fi niciodată o problemă care să-L implice pe Hristos câtuși de puțin.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)"

204. Dumnezeu a devenit trup deoarece obiectul lucrării Sale nu este duhul lui Satana sau vreun lucru necorporal, ci omul, care este din trup și a fost corupt de Satana. Tocmai pentru că trupul omului a fost corupt, Dumnezeu a făcut omul trupesc obiectul lucrării Sale; în plus, deoarece omul este obiectul corupției, El l-a făcut pe om singurul obiect al lucrării Sale pe parcursul tuturor etapelor lucrării Sale de mântuire. Omul este o ființă muritoare, este din trup și sânge, iar Dumnezeu este Singurul care poate mântui omul. În acest fel, Dumnezeu trebuie să devină un trup care posedă aceleași atribute ca și omul pentru a-Și face lucrarea, astfel încât lucrarea Sa să poată obține efecte mai bune. Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și face lucrarea tocmai pentru că omul este din trup și este incapabil să învingă păcatul sau să se dezbrace pe sine de trup. Deși substanța și identitatea lui Dumnezeu întrupat diferă foarte mult de substanța și identitatea omului, totuși, arătarea Lui este identică cu cea a omului, El are aspectul unei persoane normale și conduce viața unei

persoane normale, iar cei care-L văd pe El nu pot distinge nicio diferență față de o persoană normală. Această arătare normală și umanitate normală sunt suficiente pentru ca El să-Și facă lucrarea divină în umanitate normală. Trupul Lui Îi permite să-Și facă lucrarea în umanitate normală și Îl ajută să-Și facă lucrarea printre oameni, iar umanitatea Sa normală, în plus, Îl ajută să îndeplinească lucrarea mântuirii printre oameni. Deși umanitatea Sa normală a provocat multă tulburare printre oameni, o asemenea tulburare nu a influențat efectele normale ale lucrării Sale. Pe scurt, lucrarea trupului Său normal este de un folos maxim pentru om. Deși majoritatea oamenilor nu acceptă umanitatea Sa normală, lucrarea Sa poate încă fi eficientă, iar aceste efecte sunt obținute mulțumită umanității Sale normale. Despre aceasta nu există nicio îndoială. Din lucrarea Sa în trup, omul câștigă de zece ori sau de nenumărate ori mai multe lucruri decât concepțiile care există printre oameni despre umanitatea Sa normală și astfel de concepții vor fi toate, în cele din urmă, înghițite de lucrarea Sa. Iar efectul pe care lucrarea Sa l-a realizat, însemnând cunoașterea pe care omul o are față de El, depășește cu mult concepțiile omului despre El. N-ai cum să-ţi imaginezi sau să măsori lucrarea pe care El o face în trup, pentru că trupul Lui este diferit de cel al oricărui trup omenesc; deși învelișul exterior este identic, substanța nu este aceeași. Trupul Său produce multe concepții în rândul oamenilor despre Dumnezeu, totuși trupul Lui poate, de asemenea, permite omului să dobândească multe cunoştințe și poate chiar să cucerească orice om înzestrat cu un înveliș exterior asemănător. Căci El nu este numai un om, ci este Dumnezeu cu învelișul exterior al unui om, și nimeni nu-L poate pătrunde sau înțelege complet.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

205. Omul a fost corupt de către Satana și este cea mai înaltă dintre toate creaturile lui Dumnezeu, astfel că omul are nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Obiectul mântuirii lui Dumnezeu este omul, nu Satana, iar ceea ce va fi mântuit este trupul omului și sufletul omului și nu diavolul. Satana este obiectul nimicirii de către Dumnezeu, omul este obiectul mântuirii de către Dumnezeu, iar trupul omului a fost corupt de Satana, deci primul care trebuie să fie mântuit este trupul omului. Trupul omului a fost corupt în cel mai profund mod posibil și a devenit ceva care I se opune lui Dumnezeu, care se opune chiar deschis și neagă existența lui Dumnezeu. Acest trup corupt este pur și simplu prea nesupus și nu e nimic mai dificil de tratat sau schimbat decât natura coruptă a trupului. Satana se întrupează în om pentru a da naștere la tulburări și folosește trupul omului pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu și pentru a împiedica planul Lui și, astfel, omul a devenit Satana și dușmanul lui Dumnezeu. Pentru ca omul să fie salvat, prima dată trebuie să fie cucerit. Din acest motiv, Dumnezeu acceptă provocarea și Se întrupează, pentru a săvârși lucrarea pe care intenționează să o săvârșească și pentru a lupta cu Satana. Scopul său este salvarea omenirii, care a fost coruptă și învingerea și anihilarea Satanei, care s-a răzvrătit împotriva Lui. El îl învinge pe Satana prin lucrarea Sa de cucerire a omului și, simultan, mântuiește omenirea coruptă. Astfel, este o lucrare ce atinge două scopuri în același timp. El lucrează în trup și vorbește în trup și Se ocupă de întreaga lucrare în trup pentru a Se implica mai bine cu omul și pentru a-l cuceri mai bine pe om. Ultima dată când Dumnezeu devine trup, lucrarea Lui din zilele de pe urmă va fi încheiată în trup. El va clasifica toți oamenii după felul lor, Își va încheia întreaga gestionare și va încheia, totodată, lucrarea Sa în trup. După ce întreaga Sa lucrare pe pământ ajunge la capăt, El va fi complet învingător. Lucrând în trup, Dumnezeu va fi cucerit pe deplin omenirea și o va fi câștigat pe deplin. Nu înseamnă aceasta că

întreaga Sa gestionare va fi ajuns la capăt? Când Dumnezeu Își încheie lucrarea în trup, pe măsură ce îl învinge complet pe Satana și este învingător, Satana nu va mai avea nicio ocazie să corupă omul. Lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu a fost răscumpărarea și iertarea păcatelor omului. Acum este lucrarea de cucerire și de câștigare deplină a omenirii, astfel încât Satana nu va mai avea nicio cale să-și facă lucrarea și va fi pierdut complet, iar Dumnezeu va fi fost complet învingător. Aceasta este lucrarea trupului și este lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

206. Trupul omului a fost corupt de Satana și orbit în cel mai puternic mod cu putință și vătămat profund. Cel mai fundamental motiv pentru care Dumnezeu lucrează personal în trup este că obiectul salvării Sale este omul, care este trup, și pentru că Satana folosește, de asemenea, trupul omului, pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu. Lupta cu Satana este, de fapt, lucrarea de a-l cuceri pe om și, în același timp, omul este și obiectul salvării lui Dumnezeu. În acest mod, lucrarea lui Dumnezeu întrupat este esențială. Satana a corupt trupul omului, iar omul a devenit întruchiparea Satanei și obiectul care trebuie învins de Dumnezeu. În acest mod, lucrarea de a lupta cu Satana și de a salva omenirea se desfășoară pe pământ, iar Dumnezeu trebuie să devină uman pentru a lupta cu Satana. Această lucrare are caracterul cel mai practic posibil. Când Dumnezeu lucrează în trup, El duce de fapt o luptă cu Satana în trup. Când El lucrează în trup, El Își face lucrarea Sa în domeniul spiritual și Își extinde toată lucrarea Sa pe tărâmul spiritual real, pe pământ. Cel care este cucerit este omul care este neascultător față de El, cel care este învins este întruchiparea Satanei (desigur, acesta este și el om), care este în vrăjmășie cu El, iar cel care este în cele din urmă mântuit este, de asemenea, om. În acest fel, este chiar mai

necesar ca El să devină un om care are învelișul exterior al unei creaturi, astfel încât El să poată duce o adevărată bătălie cu Satana, cucerind omul care este neascultător față de El și înzestrat cu același înveliș exterior ca și El și, salvând omul care este din același înveliș exterior ca El și a fost rănit de Satana. Dușmanul Său este omul, obiectul cuceririi sale este omul, iar obiectul mântuirii sale este omul, care a fost creat de El. Deci, El trebuie să devină om și, astfel, lucrarea Sa devine mult mai ușoară. El este capabil să învingă pe Satana și să cucerească omenirea și, în plus, este capabil să salveze omenirea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

207. Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar un singur om nu ar fi fost mântuit. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate

ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

208. Singurul motiv pentru care Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, dar nu ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care I-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii. Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate poseda aceeași identitate mare ca și Duhul, nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să posede aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El are contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister, este dificil de înțeles pentru ființele muritoare și chiar mai greu

pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală și bazată pe realitate și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea reală a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: ea are îndrumare precisă a cuvintelor, voință clară și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai reală și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea reală poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inerentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu. Deși majoritatea oamenilor au

devenit dușmanii lui Dumnezeu din cauza acestui trup, atunci când El Își încheie lucrarea, cei care sunt împotriva Lui nu doar că vor înceta să fie dușmanii Lui ci, dimpotrivă, vor deveni martorii Săi. Ei vor deveni martorii care au fost cuceriți de El, martori care sunt compatibili cu El și inseparabili de El. El va determina omul să cunoască importanța lucrării Sale în trupul omului și omul va cunoaște importanța acestui trup pentru semnificația existenței omului, va cunoaște valoarea Sa reală pentru creșterea vieții omului și, în plus, va ști că acest trup va deveni o fântână vie a vieții, de care omul nu poate suporta să se despartă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

209. Deși trupul întrupat al lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este adevărata semnificație și valoare a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau revelație și o senzație a extraordinarului care este inexplicabilă și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă există o distanță mare între ei

și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel, iar Duhul și omul nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului. Lucrarea trupului îi oferă omului obiective reale de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este real și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

210. Acum, omul vede că lucrarea Dumnezeului întrupat este într-adevăr extraordinară și că în ea există multe care nu pot fi atinse de om; acestea sunt taine și minuni. Prin urmare, mulți s-au supus. Unii nu s-au supus niciodată vreunui om, încă din ziua în care s-au născut, însă, atunci când văd cuvintele lui Dumnezeu în această zi, se supun pe deplin, fără să observe că au făcut astfel și nu se încumetă să cerceteze sau să spună nimic altceva. Umanitatea a căzut sub cuvânt și se prosternează sub judecata prin cuvânt. Dacă Duhul lui Dumnezeu i-ar vorbi direct omului, oamenii s-ar supune toți glasului, căzând fără cuvinte de revelație, cam în felul în care a căzut la pământ Pavel în lumina de pe drumul spre Damasc. Dacă Dumnezeu ar continua să lucreze în acest fel, omul nu ar fi niciodată capabil să ajungă să își cunoască propria stricăciune prin judecata prin cuvânt și, prin aceasta, să obțină mântuirea. Doar devenind trup poate El să-Și transmită personal cuvintele în urechile fiecărei ființe umane, astfel încât

toți cei care au urechi să poată auzi cuvintele Lui și să-I primească lucrarea de judecată prin cuvânt. Doar acesta este rezultatul obținut prin cuvântul Său, mai degrabă decât Duhul care devine evident pentru a înfricoșa omul să se supună. Doar prin această lucrare concretă și, totuși, extraordinară, vechea fire a omului, ascunsă adânc în interior timp de mulți ani, poate fi pe deplin expusă, astfel încât omul să o poată recunoaște și să-i fie schimbată. Aceste lucruri sunt toate lucrarea concretă a Dumnezeului întrupat, în care, rostind și executând judecata într-o manieră concretă, El obține rezultatele judecății asupra omului prin cuvânt. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu întrupat și semnificația întrupării lui Dumnezeu. Aceasta este făcută pentru a face cunoscută autoritatea Dumnezeului întrupat, pentru a face cunoscute rezultatele obținute de către lucrarea cuvântului și pentru a face cunoscut că Duhul a venit în trup și demonstrează autoritatea Lui prin judecarea omului prin cuvânt. Deși trupul Său este forma exterioară a unei umanități obișnuite și normale, rezultatele pe care le obțin cuvintele Lui îi arată omului că El este plin de autoritate, că El este Dumnezeu Însuși și că vorbele Lui sunt exprimarea lui Dumnezeu Însuși. Prin aceasta, înseamnă că întregii umanități îi este arătat că El este Însuși Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși care a devenit trup, că El nu va fi ofensat de nimeni și că nimeni nu poate depăși judecata Lui prin cuvânt și nicio forță a întunericului nu poate triumfa asupra autorității Sale. Omul I se supune Lui în întregime pentru că El este Cuvântul devenit trup, datorită autorității Sale și datorită judecății Lui prin cuvânt. Lucrarea adusă de către trupul Său omenesc este autoritatea pe care El o deține. Motivul pentru care El devine trup se datorează faptului că trupul poate, de asemenea, să dețină autoritate, iar El este capabil să îndeplinească lucrarea în omenire, într-o manieră concretă, astfel încât aceasta este vizibilă și tangibilă pentru om. Această lucrare este mult mai realistă decât lucrarea făcută direct de Duhul lui

Dumnezeu, care deține întreaga autoritate, iar rezultatele sale sunt, de asemenea, evidente. Acest lucru se datorează faptului că trupul omenesc al lui Dumnezeu poate vorbi și lucra într-un mod concret. Forma exterioară a trupului Său nu deține nicio autoritate și poate fi abordată de om, în timp ce substanța Lui are autoritate, dar autoritatea Sa nu este vizibilă pentru nimeni. Când El vorbește și lucrează, omul nu poate detecta existența autorității Sale; acest lucru Îi înlesnește realizarea unei lucrări de o natură concretă. Și toată această lucrare concretă poate obține rezultate. Chiar dacă niciun om nu-și dă seama că El deține autoritate sau nu vede că El nu trebuie să fie ofensat, ori nu-I vede mânia, El atinge rezultatele dorite ale cuvintelor Sale prin autoritatea Lui voalată, prin mânia Sa ascunsă și prin cuvintele pe care El le spune deschis. Cu alte cuvinte, prin tonul glasului Său, asprimea discursului Său și toată înțelepciunea cuvintelor Sale, omul este complet convins. În felul acesta, omul se supune cuvântului lui Dumnezeu întrupat care, aparent, nu are nicio autoritate, îndeplinind, prin aceasta, scopul lui Dumnezeu de a mântui omul. Acesta este un alt aspect al semnificației întrupării Sale: pentru a vorbi într-un mod mai realist și pentru a permite ca realitatea cuvintelor Sale să aibă un efect asupra omului, astfel încât omul să poată mărturisi puterea cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, această lucrare, dacă nu ar fi făcută prin întrupare, nu ar obține nici cele mai mici rezultate și nu ar fi capabilă să mântuiască pe deplin păcătoșii. Dacă Dumnezeu nu ar deveni trup, El ar rămâne Duhul care este atât nevăzut, cât și de neatins pentru om. Deoarece omul este o creatură a trupului, el și Dumnezeu aparțin unor lumi diferite și sunt înzestrați cu naturi diferite. Duhul lui Dumnezeu este incompatibil cu omul, care este din trup și, pur și simplu, nu există nicio cale de a stabili relații între ei, fără a menționa că omul este incapabil să se transforme într-un duh. Dată fiind situația, Duhul lui Dumnezeu trebuie să devină o ființă creată pentru a-Și

face lucrarea inițială. Dumnezeu poate și să urce în cel mai înalt loc și să Se umilească pe Sine pentru a deveni o creatură umană, făcând lucrarea printre oameni și trăind în mijlocul lor, însă omul nu poate să urce în cel mai înalt loc și să devină un duh și, chiar mai puțin, poate el să coboare în cel mai de jos loc. De aceea Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și îndeplini lucrarea. În mod similar, în timpul primei întrupări, numai trupul omenesc al lui Dumnezeu ar putea răscumpăra omul prin răstignirea Lui, în timp ce Duhul lui Dumnezeu nu ar fi avut cum să fie răstignit ca o jertfă de păcat pentru om. Dumnezeu a putut deveni trup în mod direct pentru a sluji ca jertfă de păcat pentru om, dar omul nu a putut să urce direct la cer ca să ia jertfa de păcat pe care Dumnezeu i-a pregătit-o. Acestea fiind spuse, tot ceea ce este posibil ar fi să-I cerem lui Dumnezeu să alerge, de câteva ori, înainte și înapoi, între Cer și pământ, nu să-l ridice la cer pe om ca să ia această mântuire, căci omul a căzut și, în plus, omul nu ar putea, pur și simplu, să urce la cer, cu atât mai puțin să obțină jertfa de păcat. De aceea a fost necesar ca Isus să vină printre oameni și să facă personal lucrarea care, pur și simplu, nu putea fi îndeplinită de om. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, este din necesitate absolută. Dacă oricare dintre etape ar fi putut fi îndeplinită direct de către Duhul lui Dumnezeu, El nu ar fi fost supus înjosirii de a fi întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

211. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în

totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar fi victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată neascultarea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin concepțiile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată concepții despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea concepțiilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la concepție la cunoaștere și de la respingere la iubire. Acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, numai dacă ajunge să Îl cunoască treptat pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării

mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

212. Când Dumnezeu nu devenise trup, oamenii nu înțelegeau mare parte din ceea ce El spunea, deoarece provenea din divinitate completă. Perspectiva și contextul a ceea ce spunea El era invizibil și de neatins pentru omenire; era exprimat dintr-un tărâm spiritual pe care oamenii nu îl puteau vedea. Căci oamenii care trăiau în trup nu puteau să treacă prin tărâmul spiritual. Dar după ce Dumnezeu a devenit trup, El a vorbit omenirii din perspectiva umanității și a depășit sfera tărâmului spiritual. El a putut să-Și exprime firea, voia și atitudinea divină prin lucruri pe care oamenii și le puteau imagina și lucruri pe care ei le vedeau și le întâlneau în viețile lor și folosind metode pe care oamenii le puteau accepta, într-un limbaj pe care ei îl puteau înțelege și o cunoaștere pe care o puteau pricepe, ca să permită omenirii să înțeleagă și să-L cunoască pe Dumnezeu, să înțeleagă intenția Sa și standardele cerute de El în sfera capacității lor, în gradul în care erau capabili. Acestea au fost metoda și principiul lucrării lui Dumnezeu în umanitate. Deși căile și principiile lui Dumnezeu de a lucra în trup au fost în mare parte obținute în și prin umanitate, a obținut într-adevăr rezultatele care nu puteau fi obținute lucrând direct în divinitate. Lucrarea lui Dumnezeu în umanitate era mai concretă, autentică și direcționată, metodele erau mult mai flexibile, iar în ceea ce privește forma, a depășit Epoca Legii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

213. Sosirea lui Dumnezeu în trup este în primul rând pentru a permite oamenilor să vadă faptele reale ale lui Dumnezeu, să materializeze Duhul

fără formă în trup și să le permită oamenilor să-L vadă și să-L atingă. În felul acesta, cei care sunt făcuți întregi de El Îl vor trăi, vor fi câștigați de El și după inima Lui. Dacă Dumnezeu doar ar fi vorbit în ceruri și n-ar fi venit de fapt pe pământ, atunci oamenii ar fi în continuare incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu, ei ar putea numai să propovăduiască faptele lui Dumnezeu folosind teoria goală și nu ar avea cuvintele lui Dumnezeu ca realitate. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a acționa ca un exemplu și un model pentru cei care urmează să fie câștigați de Dumnezeu; numai în acest fel oamenii pot să-L cunoască efectiv pe Dumnezeu, să-L atingă pe Dumnezeu și să-L vadă și numai atunci ei pot fi câștigați cu adevărat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi că Dumnezeul practic este Dumnezeu Însuși”

214. Doar atunci când Dumnezeu Se umilește până la un anumit punct, adică, doar atunci când Dumnezeu devine trup, poate omul să fie apropiatul și confidentul Lui. Dumnezeu aparține Duhului: cum este omul calificat să fie apropiatul acestui Duh, care este atât de solemn și de neînțeles? Doar atunci când Duhul lui Dumnezeu coboară în trup și devine o creatură cu același exterior ca al omului, poate omul să-I înțeleagă voia și poate să fie câștigat, în realitate, de El. El vorbește și lucrează în trup, împărtășește bucuriile, tristețile și necazurile omului, trăiește în aceeași lume ca omul, îl protejează și îl ghidează și, prin acestea, îl curăță pe om și îi permite să dobândească mântuirea și binecuvântarea Lui. După ce câștigă aceste lucruri, omul înțelege cu adevărat voia lui Dumnezeu și, abia atunci, poate fi un apropiat al lui Dumnezeu. Doar acest lucru este practic. Dacă Dumnezeu ar fi invizibil și intangibil pentru om, cum ar putea omul să fie apropiatul Său? Nu este aceasta o doctrină goală?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

215. Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele reale și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și real. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea pentru a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Concepțiile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Concepțiile originale ale omului pot fi dezvăluite doar prin contrastul lor cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, concepțiile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără contrastul realității, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să

folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de niciun trup omenesc. Desigur, Duhul lui Dumnezeu este, de asemenea, incapabil de a realiza acest efect. Dumnezeu poate mântui omul corupt de sub influența Satanei, dar această lucrare nu poate fi realizată în mod direct de Duhul lui Dumnezeu; mai degrabă, ea poate fi făcută doar de către trupul pe care Duhul lui Dumnezeu îl poartă, de către trupul întrupat al lui Dumnezeu. Acest trup este om și, de asemenea, Dumnezeu, este un om posedat de umanitate normală și, de asemenea, Dumnezeu posedat de divinitate deplină. Și astfel, chiar dacă acest trup nu este Duhul lui Dumnezeu și se deosebește foarte mult de Duh, El încă este Însuși Dumnezeul întrupat care îl mântuiește pe om, care este Duhul și, de asemenea, trupul. Indiferent de cum este El denumit, în cele din urmă, este tot Dumnezeu Însuși Cel care mântuiește omenirea. Pentru că Duhul lui Dumnezeu este indivizibil de trup și lucrarea trupului este, de asemenea, lucrarea Duhului lui Dumnezeu; doar că această lucrare nu este făcută folosind identitatea Duhului, ci este făcută folosind identitatea trupului. Lucrarea care trebuie să fie făcută direct de către Duh nu necesită întrupare, iar lucrarea care necesită trupul pentru a fi realizată nu poate fi făcută direct de către Duh, ci poate fi făcută doar de către Dumnezeu întrupat. Aceasta este ceea ce se cere pentru această lucrare și este ceea ce este cerut de către omenirea coruptă. În cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, doar o

singură etapă a fost realizată în mod direct de către Duh, iar cele două etape rămase sunt realizate de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea Epocii Legii făcută de către Duh nu a implicat schimbarea firii corupte a omului și nici nu a avut nicio legătură cu cunoașterea omului despre Dumnezeu. Lucrarea trupului lui Dumnezeu în Epoca Harului și în Epoca Împărăției implică, totuși, firea coruptă a omului și cunoașterea lui despre Dumnezeu și este o parte importantă și esențială a lucrării mântuirii. De aceea, omenirea coruptă are nevoie mai mult de mântuirea Dumnezeului întrupat și are nevoie mai mult de lucrarea directă a Dumnezeului întrupat. Omenirea are nevoie de Dumnezeul întrupat s-o păstorească, s-o sprijine, s-o ude, s-o hrănească, s-o judece și s-o mustre și are nevoie de mai mult har și o răscumpărare mai mare de la Dumnezeul întrupat. Doar Dumnezeu în trup poate fi confidentul omului, păstorul omului, ajutorul cel mai de nădejde al omului și toate acestea sunt necesitatea întrupării astăzi și în timpuri trecute.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

216. Dumnezeu a venit pe pământ pentru a-Și face lucrarea printre oameni, pentru a Se dezvălui personal omului și pentru a-i permite omului să-L privească; este aceasta puțin lucru? Este ceva într-adevăr special! Nu este așa cum își imaginează omul că Dumnezeu a venit pentru ca omul să Îl poată privi, pentru ca omul să poată înțelege că Dumnezeu este real, și nu nedeslușit sau lipsit de valoare, și că Dumnezeu este trufaș, dar și umil. Ar putea fi atât de simplu? Tocmai pentru că Satana a corupt trupul omului, și omul este cel pe care Dumnezeu intenționează să îl salveze, Dumnezeu trebuie să-Și poarte trupul pentru a lupta cu Satana și pentru a-l păstori personal pe om. Doar acest lucru este benefic pentru lucrarea Sa. Cele două întrupări ale lui Dumnezeu au existat pentru a-l înfrânge pe Satana și au

existat, de asemenea, pentru a-l mântui mai bine pe om. Aceasta se întâmplă pentru că cel care se luptă cu Satana poate fi doar Dumnezeu, indiferent dacă este Duhul lui Dumnezeu sau trupul întrupat al lui Dumnezeu. Pe scurt, cei care se luptă cu Satana nu pot fi îngerii, cu atât mai puțin poate fi omul, care a fost corupt de Satana. Îngerii nu au puterea de a o face, iar omul este și mai lipsit de putere. Astfel, dacă Dumnezeu dorește să prelucreze viața omului, dacă El dorește să vină personal pe pământ pentru a-l mântui pe om, atunci El trebuie personal să devină trup, adică, El trebuie să Se întrupeze personal și, cu identitatea Sa inerentă și lucrarea pe care trebuie să o facă, să vină printre oameni și să îl salveze personal pe om. Dacă nu, dacă ar fi Duhul lui Dumnezeu sau omul care ar face această lucrare, atunci această luptă ar eșua veșnic în a-și atinge scopul și nu s-ar sfârși niciodată. Omul are șansa la mântuire doar când Dumnezeu devine trup pentru a porni personal la război împotriva Satanei printre oameni. În plus, doar atunci este rușinat Satana și lăsat fără nicio oportunitate de exploatat și fără niciun plan de executat. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat nu poate fi realizată de Duhul lui Dumnezeu și, cu atât mai mult, nu poate fi făcută în numele lui Dumnezeu de niciun om lumesc, pentru că lucrarea pe care El o face este pentru viața omului și pentru schimbarea firii corupte a omului. Dacă omul ar participa în această luptă, el doar ar fugi într-o confuzie dureroasă și ar fi pur și simplu incapabil de a schimba firea coruptă a omului. El ar fi incapabil de a-l salva pe om de la cruce sau de a cuceri toată omenirea răzvrătită, ci ar fi în stare doar să facă puțină lucrare veche care nu merge dincolo de principii, sau o lucrare care nu are legătură cu înfrângerea Satanei. Deci, de ce să vă obosiți? Care este semnificația unei lucrări care nu poate să câștige omenirea, cu atât mai puțin să-l înfrângă pe Satana? Și astfel, lupta cu Satana poate fi purtată doar de Însuși Dumnezeu și este pur și simplu imposibil de realizat de către om. Datoria

omului este de a se supune și de a urma, căci omul nu poate face o lucrare asemănătoare cu crearea cerurilor și a pământului și, mai mult decât atât, nici nu poate îndeplini lucrarea de a se lupta cu Satana. Omul poate doar să-L mulțumească pe Creator sub conducerea lui Dumnezeu Însuși, prin care Satana este înfrânt; acesta este singurul lucru pe care îl poate face omul. Și astfel, de fiecare dată când începe o nouă luptă, adică, de fiecare dată când începe lucrarea unei noi epoci, această lucrare este făcută personal de Însuși Dumnezeu, prin care El conduce întreaga epocă și deschide o nouă cale pentru toată omenirea. Răsăritul fiecărei noi epoci este un nou început în lupta cu Satana, prin care omul pătrunde într-un ținut mai nou, mai frumos, și o nouă epocă condusă personal de Însuși Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată"

217. De ce spun Eu că sensul întrupării nu a fost completat în lucrarea lui Isus? Deoarece Cuvântul nu a devenit în întregime trup. Ce a făcut Isus a fost doar o parte din lucrarea lui Dumnezeu în trup; El doar a făcut lucrarea răscumpărătoare și nu a făcut lucrarea de câștigare completă a omului. Pentru acest motiv, Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. Această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută într-un trup obișnuit, făcută de către o ființă umană cu totul normală, una a cărei umanitate nu este câtuși de puțin transcendentă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a devenit o ființă umană completă și este o persoană a cărei identitate este aceea a lui Dumnezeu, o ființă umană completă, un trup complet, care efectuează lucrarea. Pentru ochiul uman, El este doar un trup care nu este deloc transcendent, o persoană foarte obișnuită, care poate vorbi limba cerului, care nu arată niciun semn miraculos, nu face minuni, cu atât mai puțin expune adevărul interior despre religie în săli de reuniune mari. Lucrarea celui de-al doilea trup întrupat pare cu totul deosebită oamenilor decât cea a

primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de cea a celui dintâi, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. Inutil să spun, este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar de fiecare dată ea deschide un nou drum. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze pe aceasta și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea Sa în totalitate, din cauza facultăților limitate de înțelegere ale omului, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui Dumnezeu; cu cât mai puțin poate o singură etapă a lucrării Sale să-L

exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă. Deși lucrarea celor două trupuri întrupate este diferită, esența trupurilor și sursa lucrării Lor sunt identice; este doar că Ei există pentru a realiza două etape diferite ale lucrării și pentru a apărea în două epoci diferite. Orice s-ar întâmpla, trupurile întrupate ale lui Dumnezeu împart aceeași esență și aceeași origine – acesta este un adevăr pe care nimeni nu-l poate nega.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

218. Primul Dumnezeu întrupat nu a terminat lucrarea de întrupare; El doar a terminat primul pas al lucrării pe care era necesar ca Dumnezeu să o facă în trup. Astfel, pentru a termina lucrarea de întrupare, Dumnezeu a revenit încă o dată în trup, trăind întreaga normalitate și realitate a trupului, adică, scoțând la iveală Cuvântul lui Dumnezeu într-un trup în întregime normal și obișnuit, încheind, prin urmare, lucrarea pe care El a lăsat-o neterminată în trup. Al doilea trup întrupat este, în esență, similar cu primul, dar este chiar mai real, chiar mai normal decât primul. În consecință, suferința pe care o îndură al doilea trup întrupat este mai mare decât cea a celui dintâi, dar această suferință este un rezultat al lucrării Sale de slujire în trup, care este diferită de suferința omului corupt. Ea, de asemenea, provine din normalitatea și realitatea trupului Său. Deoarece El efectuează lucrarea Sa de slujire în trup complet normal și real, trupul trebuie să îndure o mulțime de greutăți. Cu cât este mai normal și real acest trup, cu atât mai mult El va suferi în realizarea lucrării Sale de slujire. Lucrarea lui

Dumnezeu este exprimată printr-un trup foarte comun, unul care nu este deloc supranatural. Deoarece trupul Lui este normal și trebuie, de asemenea, să poarte pe umeri lucrarea de mântuire a omului, El suferă într-o și mai mare măsură decât ar suferi un trup supranatural – toată această suferință provine din realitatea și normalitatea trupului Său. Din suferința pe care cele două trupuri întrupate au suferit-o în timpul efectuării lucrărilor Lor de slujire, se poate vedea esența trupului întrupat. Cu cât este mai normal trupul, cu atât mai mari sunt greutățile pe care El trebuie să le îndure în momentul desfășurării lucrării; cu cât este mai real trupul care desfășoară lucrarea, cu atât sunt mai dure noțiunile pe care le obțin oamenii și mai multe pericole sunt susceptibile să I se întâmple. Și totuși, cu cât este mai real trupul și cu cât mai mult trupul posedă nevoile și rațiunea completă a unei ființe umane normale, cu atât este El mai capabil de a prelua lucrarea lui Dumnezeu în trup. A fost trupul lui Isus care a fost pironit pe cruce, trupul Său la care El a renunțat ca pe o jertfă pentru păcat; a fost prin intermediul unui trup cu umanitate normală că El l-a învins pe Satana și l-a mântuit complet pe om de la cruce. Și, tot ca trup complet, al doilea Dumnezeu întrupat efectuează lucrarea de cucerire și îl înfrânge pe Satana. Doar un trup care este complet normal și real poate efectua lucrarea de cucerire în totalitatea sa și poate face o mărturie puternică. Cu alte cuvinte, cucerirea omului este făcută eficient prin realitatea și normalitatea lui Dumnezeu în trup, nu prin minuni și revelații supranaturale. Lucrarea de slujire a acestui Dumnezeu întrupat este să vorbească și, astfel, să cucerească și să desăvârșească omul; cu alte cuvinte, lucrarea Duhului efectuată în trup, datoria trupului este să vorbească și, astfel, să cucerească, să dezvăluie, să desăvârșească și să elimine complet omul. Și astfel, este în lucrarea de cucerire faptul că lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi îndeplinită în întregime. Lucrarea de răscumpărare inițială a fost doar începutul lucrării

de întrupare; trupul care face lucrarea de cucerire va completa întreaga lucrare a întrupării. După gen, unul este de gen masculin și celălalt de gen feminin; prin aceasta, semnificația întrupării lui Dumnezeu a fost întregită. Aceasta risipește concepțiile greșite ale omului despre Dumnezeu: Dumnezeu poate deveni atât de sex masculin cât și feminin, iar Dumnezeul întrupat este, în esență, fără gen. El a făcut atât bărbatul cât și femeia, iar pentru El nu există divizare de gen. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus, motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu întrupat este diferit de Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul pentru patruzeci de zile… El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. El nu-Și dărâmă propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin

cuvintele Sale reale, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

219. Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El era bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, El este femeie. De aici, poți vedea că Dumnezeu a creat atât bărbații, cât și femeile de dragul lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta. Indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în oricare dintre aceste etape este la fel de semnificativă; nicio etapă a lucrării nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă. În acele vremuri, Isus, făcându-Și lucrarea, era numit unicul Fiu, iar „Fiu” implică genul masculin. Atunci, de ce nu este menționat unicul Fiu și în această etapă? Acest lucru se întâmplă deoarece cerințele lucrării au necesitat o schimbare a genului, diferit de cel al lui Isus. La Dumnezeu, nu există nicio distincție a genului. El Își realizează lucrarea cum dorește și în realizarea ei nu întâmpină nicio restricție, ci este cu atât mai liber. Cu toate acestea, fiecare etapă a lucrării își are propria sa semnificație practică.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

220. Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai substanța din „Cuvântul era cu Dumnezeu”: adevărul lui Dumnezeu era cu Dumnezeu, iar

Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării împlinește întocmai înțelesul interior al sintagmei „Cuvântul devine trup”, împrumută un înțeles mai profund cuvintelor „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” și îți permite să crezi cu fermitate cuvintele „La început era Cuvântul”. Adică, la momentul creației, Dumnezeu poseda cuvinte, cuvintele Lui erau cu El și inseparabile de El și, în era finală, El face chiar mai clară puterea și autoritatea cuvintelor Sale și permite omului să vadă toate căile Sale – să audă toate cuvintele Lui. Aceasta este lucrarea erei finale. Trebuie să ajungi să înțelegi aceste lucruri pe deplin. Nu este vorba despre cunoașterea trupului, ci despre modul în care înțelegi trupul și Cuvântul. Aceasta este mărturia pe care trebuie să o ai, ceea ce trebuie să știe toată lumea. Întrucât aceasta este lucrarea celei de-a doua întrupări – și ultima dată când Dumnezeu devine trup – ea completează pe deplin semnificația întrupării, îndeplinește în întregime și emite întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup și încheie era întrupării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

221. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a împlini faptul: „Cuvântul a devenit trup”, ceea ce înseamnă că El a venit pentru ca ale Sale cuvinte să fie rostite din trup (nu ca în vremea lui Moise, din Vechiul Testament, când Dumnezeu a vorbit direct din cer). După aceea, fiecare dintre cuvintele Sale se va îndeplini în timpul Epocii Împărăției Milenare, ele vor deveni fapte vizibile înaintea ochilor oamenilor, iar oamenii le vor privi folosindu-și proprii ochi, fără cea mai mică deosebire. Aceasta este semnificația supremă a întrupării lui Dumnezeu. Altfel spus, lucrarea Duhului Sfânt este îndeplinită prin trup și prin cuvinte. Acesta este

adevăratul sens al „Cuvântului care a devenit trup” și al „arătării Cuvântului în trup.” Numai Dumnezeu poate spune voia Duhului și numai Dumnezeu întrupat poate vorbi în numele Duhului; cuvintele lui Dumnezeu devin clare în Dumnezeul întrupat și toți ceilalți sunt conduși de ele. Nimeni nu este scutit, toți există în aceeași sferă. Numai prin aceste cuvântări pot oamenii să ajungă la cunoaștere; cei care nu o dobândesc în acest fel visează cu ochii deschiși dacă ei cred că pot obține cuvântările din ceruri. Astfel este autoritatea demonstrată de întruparea lui Dumnezeu: îi face pe toți să creadă. Nici cei mai venerabili experți și pastori religioși nu pot rosti aceste cuvinte. Ei trebuie cu toții să se supună lor și nimeni nu va mai putea să facă un alt început. Dumnezeu va folosi cuvinte pentru a cuceri universul. El va face asta nu prin trupul Său carnal, ci prin folosirea cuvintelor din gura Dumnezeului devenit trup, pentru a cuceri toți oamenii din întregul univers; numai acesta este Cuvântul devenit trup și numai aceasta este arătarea Cuvântului în trup. Poate că oamenilor li se pare că Dumnezeu nu a făcut prea multă lucrare – dar Dumnezeu trebuie doar să-Și rostească propriile cuvinte, pentru ca oamenii să fie convinși pe deplin și să fie intimidați. Fără fapte, oamenii strigă și țipă; având cuvintele lui Dumnezeu, ei amuțesc. Dumnezeu va îndeplini, cu siguranță, acest lucru, pentru că acesta este planul demult stabilit al lui Dumnezeu: să înfăptuiască venirea Cuvântului pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit”

222. Dumnezeu devenit trup Se manifestă doar unei părți a poporului care Îl urmează în timpul acestei perioade, când Își desfășoară personal lucrarea, iar nu tuturor făpturilor. El a devenit trup doar pentru a finaliza o etapă a lucrării Sale și nu de dragul de a-i arăta omului chipul Său. Totuși, lucrarea Sa trebuie să fie îndeplinită de El Însuși, astfel că este necesar ca El să facă acest lucru în trup. Când se încheie această lucrare, El va pleca din

lumea umană; El nu poate rămâne pe termen lung printre oameni, de teamă să nu stea în calea lucrării ce va urma. Ceea ce El arată mulțimii este doar firea Sa dreaptă și toate faptele Sale, și nu chipul corpului Său atunci când a devenit de două ori trup, deoarece chipul lui Dumnezeu nu poate fi demonstrat decât prin firea Lui și nu poate fi înlocuit de chipul trupului Său întrupat. Chipul trupului Său este arătat doar unui număr limitat de oameni, numai celor care Îl urmează în timp ce El lucrează în trup. Acesta este motivul pentru care lucrarea care se desfășoară acum este făcută în asemenea secret. În același fel, Isus S-a arătat numai evreilor atunci când Și-a făcut lucrarea și nu S-a arătat niciodată, în mod public, niciunei alte națiuni. Astfel, odată ce Și-a încheiat lucrarea, El a părăsit imediat omul și nu a rămas; după aceea, nu a fost El, acest chip al omului, care i S-a arătat acestuia, ci Duhul Sfânt care a îndeplinit lucrarea în mod direct. Odată ce lucrarea lui Dumnezeu devenit trup este complet terminată, El Se îndepărtează de lumea muritoare și nu mai lucrează niciodată așa cum a făcut atunci când era în trup. După aceasta, lucrarea este făcută, în totalitate, direct de către Duhul Sfânt. În timpul acestei perioade, omul abia poate să vadă chipul corpului Său trupesc; El nu Se arată deloc omului, ci rămâne ascuns pentru totdeauna. Timpul este limitat pentru lucrarea lui Dumnezeu devenit trup. Ea se desfășoară într-o anumită epocă, perioadă, națiune și printre anumiți oameni. Această lucrare o reprezintă doar pe cea din timpul întrupării lui Dumnezeu și este specifică epocii; ea reprezintă lucrarea Duhului lui Dumnezeu într-o anumită epocă, și nu întreaga Sa lucrare. Prin urmare, chipul lui Dumnezeu devenit trup nu va fi arătat tuturor popoarelor. Ceea ce este arătat mulțimii este, în întregime, dreptatea și firea lui Dumnezeu, mai degrabă decât chipul Său când a devenit de două ori trup. Nu este nici singurul chip care este arătat omului, nici cele două chipuri combinate. Prin urmare, este imperativ ca trupul întrupat al lui Dumnezeu

să părăsească pământul după finalizarea lucrării pe care trebuie s-o facă, pentru că El vine doar să facă lucrarea pe care ar trebui să o facă, și nu să-Și arate oamenilor chipul. Chiar dacă semnificația întrupării a fost deja îndeplinită de două ori de către Dumnezeu devenit trup, totuși El nu Se va manifesta, în mod deschis, niciunei națiuni care nu L-a văzut niciodată înainte. Isus nu Se va mai arăta niciodată iudeilor drept Soarele dreptății, nici nu va urca pe Muntele Măslinilor și nu Se va arăta tuturor popoarelor; tot ceea ce au văzut evreii este portretul lui Isus din timpul Său petrecut în Iudeea. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea lui Isus, în întruparea Lui, s-a încheiat acum două mii de ani; El nu Se va întoarce în Iudeea în chipul unui evreu, cu atât mai puțin nu Se va arăta în cel din vremea petrecută în Iudeea oricăreia dintre națiunile neamurilor, întrucât chipul lui Isus devenit trup este doar chipul unui evreu, și nu cel al Fiului Omului, pe care L-a văzut Ioan. Chiar dacă Isus le-a promis discipolilor Săi că va veni din nou, El nu Se va arăta pur și simplu în chipul unui evreu pentru toți cei din națiunile neamurilor. Ar trebui să știți că lucrarea lui Dumnezeu devenit trup este pentru a permite accesul la o epocă. Această lucrare este limitată la câțiva ani, iar El nu poate să finalizeze întreaga lucrare a Duhului lui Dumnezeu. În același fel, chipul lui Isus ca evreu poate reprezenta doar chipul lui Dumnezeu pe când a lucrat în Iudeea, iar El a putut face doar lucrarea răstignirii. În timpul perioadei când Isus era în trup, El nu putea să facă lucrarea de a pune capăt epocii sau de a distruge omenirea. De aceea, după ce a fusese răstignit și Își încheiase lucrarea, S-a înălțat la Ceruri și S-a ascuns pentru totdeauna de om. De atunci înainte, acei credincioși loiali din națiunile neamurilor nu au putut vedea manifestarea Domnului Isus, ci doar portretul Lui pe care îl lipiseră pe perete. Acest portret este doar unul desenat de om, și nu chipul pe care Dumnezeu Însuși l-a arătat omului. Dumnezeu nu Se va arăta mulțimii, în mod deschis, în chipul din vremea

când El a devenit, de două ori, trup. Lucrarea pe care o face printre oameni este ca să le permită acestora să-I înțeleagă firea. Toate acestea sunt arătate omului prin intermediul lucrării diferitelor epoci; ea este realizată mai degrabă prin firea pe care El a făcut-o cunoscută și prin lucrarea pe care a făcut-o, mai degrabă decât prin manifestarea lui Isus. Adică, chipul lui Dumnezeu este făcut cunoscut omului nu prin chipul întrupat, ci, mai degrabă, prin lucrarea îndeplinită de Dumnezeul întrupat, care are atât chip, cât și formă; iar prin lucrarea Lui, chipul Său este arătat, iar firea Sa este făcută cunoscută. Aceasta este semnificația lucrării pe care El dorește să o facă în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (2)"

223. Dumnezeu, fiind Cel mai măreț din tot universul și în tărâmul de deasupra, ar putea El să Se explice complet folosind imaginea unui trup? Dumnezeu Se îmbracă în trup pentru a face o etapă a lucrării Sale. Nu există nicio semnificație anume la această imagine a trupului, nu are legătură cu trecerea epocilor, nici nu are nimic de-a face cu firea lui Dumnezeu. De ce nu a permis Isus ca imaginea Lui să rămână? De ce nu l-a lăsat pe om să-I picteze imaginea pentru a putea fi transmisă mai departe generațiilor următoare? De ce nu le-a permis oamenilor să recunoască faptul că imaginea Sa era imaginea lui Dumnezeu? Deși imaginea omului a fost creată după asemănarea lui Dumnezeu, ar fi fost posibil ca înfățișarea omului să reprezinte imaginea înălțătoare a lui Dumnezeu? Când Dumnezeu devine trup, El doar coboară din ceruri într-un anumit trup. Este Duhul Său care coboară în trup, prin care El face lucrarea Duhului. Duhul este Cel care este exprimat în trup și Duhul este Cel care face lucrarea Sa în trup. Lucrarea făcută în trup reprezintă complet Duhul, iar trupul este de dragul lucrării, dar aceea nu înseamnă că imaginea trupului înlocuiește adevărata imagine a lui Dumnezeu Însuși; acesta nu este scopul sau semnificația lui

Dumnezeu devenit trup. El devine trup doar pentru ca Duhul să găsească un loc corespunzător în care să stea în timp ce Își face lucrarea, să Își realizeze mai bine lucrarea în trup – astfel încât oamenii să Îi poată vedea lucrarea, să intre în contact cu firea Lui, să Îi audă cuvintele și să cunoască minunea lucrării Sale. Numele său reprezintă firea Sa, lucrarea Sa reprezintă identitatea Sa, dar El nu a spus niciodată că înfățișarea trupului său reprezintă imaginea Lui; aceea este doar o noțiune a omului. Și astfel, aspectele esențiale ale întrupării lui Dumnezeu sunt numele Său, lucrarea Sa, firea Sa și genul Său. Acestea sunt utilizate pentru a reprezenta gestionarea Sa în această epocă. Înfățișarea Sa în trup nu are legătură cu gestionarea Sa, fiind doar de dragul lucrării Sale la acea vreme. Totuși, este imposibil ca Dumnezeu întrupat să nu aibă nicio înfățișare anume și, astfel, El alege familia corespunzătoare pentru a determina înfățișarea Lui. Dacă înfățișarea lui Dumnezeu ar avea o semnificație reprezentativă, atunci toți aceia care posedă trăsături faciale asemănătoare cu ale Lui L-ar reprezenta, de asemenea, pe Dumnezeu. Nu ar fi aceea o greșeală extraordinară? Portretul lui Isus a fost pictat de către om pentru ca omul să I se poată închina. La acea vreme, Duhul Sfânt nu a dat instrucțiuni speciale și, astfel, omul a transmis portretul până astăzi. De fapt, conform intenției inițiale a lui Dumnezeu, omul nu ar fi trebuit să facă aceasta. Doar zelul omului a făcut ca portretul lui Isus să rămână până în ziua de azi. Dumnezeu este Duh și omul nu va fi niciodată capabil să cuprindă tot ceea ce este imaginea Sa în analiza finală. Imaginea Sa poate fi reprezentată doar de firea Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

224. Dumnezeu nu devine trup cu intenția de a permite omului să-I cunoască trupul sau de a-i permite omului să distingă diferențele dintre trupul Său întrupat și cel al omului; nici nu devine trup pentru a antrena capacitatea de discernământ a omului și, cu atât mai puțin, El face în acest

fel cu intenția de a-i permite acestuia să se închine trupului întrupat al lui Dumnezeu, câștigând, prin aceasta, o mare slăvire. Niciunul dintre aceste lucruri nu este intenția inițială a lui Dumnezeu în a deveni trup. Dumnezeu nu devine trup nici pentru a condamna omul, nici pentru a-l dezvălui în mod intenționat pe acesta, nici pentru a face lucrurile dificile pentru el. Niciunul dintre aceste lucruri nu este intenția inițială a lui Dumnezeu. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, este o formă inevitabilă a lucrării. De dragul lucrării și al gestionării Sale mai mari, El acționează în acest fel și nu pentru motivele pe care și le imaginează omul. Dumnezeu vine pe pământ numai după cum cere lucrarea Sa și doar așa cum este necesar. El nu vine pe pământ cu intenția de a hoinări pe aici, ci de a duce la îndeplinire lucrarea pe care trebuie s-o facă. De ce altfel ar prelua o povară atât de mare și Și-ar asuma riscuri atât de mari pentru a realiza această lucrare? Dumnezeu devine trup doar atunci când trebuie și întotdeauna cu semnificație unică. Dacă ar fi doar de dragul de a le permite oamenilor să se uite la El și să-și deschidă orizonturile, atunci, cu absolută siguranță, El nu ar veni niciodată printre oameni atât de ușor. El vine pe pământ de dragul gestionării și al lucrării Sale mai mari și pentru ca El să poată obține mai mulți oameni. El vine să reprezinte epoca, să-l înfrângă pe Satana și, pentru a-l învinge, El Se îmbracă cu trupul. Chiar mai mult, El vine pentru a ghida întreaga rasă umană în a-și trăi viața. Toate acestea privesc gestionarea Lui și se referă la lucrarea întregului univers. Dacă Dumnezeu a devenit trup doar pentru a le permite oamenilor să ajungă să-I cunoască trupul și să le deschidă ochii, atunci de ce nu ar călători în fiecare națiune? Nu este aceasta o chestiune de ușurință extraordinară? Însă El nu a făcut așa, alegând, în schimb, un loc potrivit în care să Se stabilească și să înceapă lucrarea pe care ar trebui s-o facă. Numai acest singur trup este de o importanță considerabilă. El reprezintă o întreagă epocă și realizează, de asemenea, lucrarea unei epoci

întregi; El, deopotrivă, pune capăt epocii anterioare și o introduce pe cea nouă. Toate acestea sunt o chestiune importantă care privește gestionarea lui Dumnezeu și este semnificația unei etape a lucrării pe care Dumnezeu vine să o îndeplinească pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (3)”

225. Deși Hristos poate să lucreze pe pământ în numele lui Dumnezeu Însuși, El nu vine cu intenția de a le arăta tuturor oamenilor chipul Său în trup. El nu vine pentru ca toți oamenii să-L vadă; El vine să permită omului să fie condus de mâna Sa și, astfel, să intre în noua epocă. Funcția trupului lui Hristos este pentru lucrarea lui Dumnezeu Însuși, adică pentru lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu pentru a permite omului să înțeleagă pe deplin esența trupului Său. Indiferent de modul în care lucrează, acesta nu depășește ceea ce este realizabil trupește. Indiferent de modul în care lucrează, El o face în trup cu o umanitate normală, și nu dezvăluie pe deplin omului adevărata față a lui Dumnezeu. În plus, lucrarea Sa în trup nu este niciodată așa de supranaturală sau de inestimabilă precum o concepe omul. Chiar dacă Hristos Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în trup și îndeplinește în mod personal lucrarea pe care Dumnezeu Însuși ar trebui să o facă, El nu neagă existența lui Dumnezeu din cer și nici nu-Și proclamă febril propriile fapte. Mai degrabă, rămâne umil ascuns în trupul Său. În afară de Hristos, cei care pretind în mod fals că sunt Hristos nu au calitățile Sale. Când se juxtapune împotriva firii arogante și înălțătoare a falșilor Hristoși, devine evident ce fel de trup are Hristos cu adevărat. Cu cât sunt mai falși, cu atât mai mult astfel de Hristoși falși se dau în spectacol și cu atât mai capabili sunt de a face semne și minuni pentru a înșela omul. Hristoșii falși nu au calitățile lui Dumnezeu; Hristos nu este întinat de vreun element care aparține Hristoșilor falși. Dumnezeu Se întrupează doar pentru a finaliza lucrarea trupului, nu doar pentru a permite pur și simplu tuturor oamenilor

să-L vadă. Mai degrabă, lasă lucrarea Sa să-I afirme identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

226. Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai plăcută. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei; mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui

Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu și va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu apare omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat. Dumnezeu a înfăptuit lucrarea Sa până la această etapă, lucrare care a realizat deja efectul optim și a fost un succes complet.

Lucrarea personală a lui Dumnezeu în trup a fost completată deja nouăzeci la sută din lucrarea întregii Sale gestionări. Acest trup a furnizat un început mai bun întregii Sale lucrări și un rezumat pentru întreaga Sa lucrare, a făcut publică întreaga Sa lucrare și a făcut ultima completare minuțioasă acestei întregi lucrări. De acum înainte, nu va fi un alt Dumnezeu întrupat să facă a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu și nu va mai fi o lucrare minunată a celei de-a treia întrupări a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

227. Deși acest trup este normal și real, El nu este un trup obișnuit: El nu este trup care este doar uman, ci trup care este atât uman, cât și divin. Aceasta este diferența Sa față de om și este semnul identității lui Dumnezeu. Doar un trup ca acesta poate face lucrarea pe care El intenționează să o facă, să împlinească lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și să completeze pe deplin lucrarea Sa printre oameni. Dacă nu ar fi așa, lucrarea Sa printre oameni ar fi întotdeauna goală și greșită. Cu toate că Dumnezeu Se poate lupta cu duhul Satanei și poate ieși învingător, vechea natură a omului corupt nu poate fi niciodată rezolvată, iar cei care sunt neascultători față de El și I se împotrivesc Lui, nu pot niciodată deveni, cu adevărat, obiectul stăpânirii Lui. Adică, El nu poate cuceri niciodată omenirea și niciodată nu poate câștiga întreaga omenire. Dacă lucrarea Sa pe pământ nu poate fi hotărâtă, atunci gestionarea Lui nu va fi niciodată adusă la capăt și întreaga omenire nu va fi capabilă să intre în odihnă. Dacă Dumnezeu nu poate să intre în odihnă cu toate creaturile Sale, atunci nu va fi niciodată un rezultat pentru o astfel de lucrare de gestionare, iar slava lui Dumnezeu va dispărea în consecință. Deși trupul Său nu are nicio autoritate, lucrarea pe care El o face își va fi atins efectul. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării Sale. Indiferent dacă trupul Său este sau nu

posedat de autoritate, atâta timp cât El este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, atunci El este Însuși Dumnezeu. Indiferent de cât de normal și obișnuit este acest trup, El poate face lucrarea pe care ar trebui s-o facă, căci acest trup este Dumnezeu și nu doar un om. Motivul pentru care acest trup poate face lucrarea pe care omul nu o poate face este acela că substanța Lui interioară este diferită de cea a oricărui om, iar motivul pentru care El poate mântui omul este acela că identitatea Sa este diferită de cea a oricărui om. Acest trup este atât de important pentru omenire, pentru că El este om și, chiar mai mult, Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea pe care niciun om obișnuit cu trup nu o poate face și pentru că El poate mântui omul corupt care locuiește împreună cu El pe pământ. Deși El este identic cu omul, Dumnezeul întrupat este mai important pentru omenire decât orice persoană de valoare, căci El poate face lucrarea care nu poate fi făcută de către Duhul lui Dumnezeu, este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să fie mărturie lui Dumnezeu Însuși și este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să câștige pe deplin omenirea. Ca urmare, deși acest trup este normal și obișnuit, contribuția Lui la omenire și semnificația Lui față de existența omenirii Îl fac extrem de prețios, iar valoarea și semnificația reală a acestui trup este nemărginită pentru orice om. Deși acest trup nu îl poate distruge în mod direct pe Satana, El poate folosi lucrarea Sa pentru a cuceri omenirea, a-l învinge pe Satana și a-l face să se supună pe deplin stăpânirii Sale. Deoarece Dumnezeu este întrupat, El îl poate învinge pe Satana și poate mântui omenirea. El nu îl distruge în mod direct pe Satana, ci devine trup pentru a face lucrarea de cucerire a omenirii, care a fost coruptă de Satana. În felul acesta, El este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor și este mai în măsură să mântuiască omul corupt. Înfrângerea lui Satana de către Dumnezeu întrupat este o mărturie mai mare și este mai convingătoare decât distrugerea directă a Satanei de către Duhul

lui Dumnezeu. Dumnezeu în trup este mai în măsură să-l ajute pe om să-L cunoască pe Creator și este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

228. De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. Nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, ci și trupul în care Se întoarce Dumnezeu. Este un trup foarte obișnuit. În El, nu poți vedea ceva diferit de alții, dar poți primi de la El adevăruri pe care nu le-ai mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este întruchiparea tuturor cuvintelor adevărului de la Dumnezeu, care săvârșesc lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și expresia întregii Lui firi pe care omul va ajunge să o cunoască. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar obiectivul întregii Sale lucrări este suficient pentru ca tu să vezi că El nu este doar un simplu trup, așa cum crede omul. Deoarece El reprezintă voința lui Dumnezeu, precum și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu poți auzi cuvintele pe care le rostește El, care par să zguduie cerul și pământul sau să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți simți disciplina toiagului Lui de fier, poți auzi din cuvintele Lui furia lui Dumnezeu, și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de preocuparea și

grija pe care Dumnezeu le are pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă în ceruri cum trăiește printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să vină să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că fără existența acestui om, cerul și pământul vor trece printr-o schimbare teribilă; fără existența acestui om, cerul se va tulbura, pământul va deveni haos, iar toată omenirea va trăi în foamete și ciumă. El vă va arăta că fără mântuirea întrupării Lui în zilele de pe urmă, Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; fără existența acestui trup, ați fi fost veșnic conducători ai păcătoșilor și cadavrelor. Trebuie să știți că fără existența acestui trup, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi greu să scape de pedeapsa mult mai aspră a lui Dumnezeu asupra omenirii în zilele de pe urmă. Fără nașterea acestui trup obișnuit, ați fi cu toții într-o stare în care nici viața, nici moartea nu ar veni, indiferent cât le-ați căuta; fără existența acestui trup, în această zi, nu ați putea să primiți adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu. Mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din cauza păcatelor voastre cumplite. Știți? Dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche. Drept urmare, mai puteți respinge a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți profita din plin de pe urma acestui om obișnuit, atunci de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

Lucrarea lui Dumnezeu este aceea pe care tu nu o poți înțelege. Dacă nu poți să îți dai seama dacă decizia ta este corectă și nici să știi dacă lucrarea lui Dumnezeu va reuși, atunci de ce să nu îți încerci norocul și să

vezi dacă acest om obișnuit îți este de mare ajutor și dacă El a săvârșit o lucrare minunată? Cu toate acestea, trebuie să îți spun că pe vremea lui Noe, oamenii mâncau și beau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie într-un asemenea ritm, că a devenit de nesuportat pentru Dumnezeu să fie martor, astfel că a trimis un mare potop pentru a distruge omenirea, dar i-a cruțat doar pe cei opt membri ai familiei lui Noe și tot soiul de păsări și animale. În zilele de pe urmă, însă, cei păstrați de Dumnezeu sunt toți cei care I-au fost credincioși până la sfârșit. Deși ambele epoci au fost timpuri de mare corupție de nesuportat pentru Dumnezeu ca martor, iar omenirea în ambele epoci a fost atât de coruptă, încât L-a negat pe Dumnezeu ca Domn, toți oamenii din vremea lui Noe au fost distruși de către El. Omenirea din ambele epoci L-a întristat foarte mult pe Dumnezeu, dar, cu toate acestea, El a rămas răbdător cu oamenii din zilele de pe urmă până acum. De ce este astfel? V-ați gândit vreodată la aceasta? Dacă nu știți, atunci permiteți-Mi să vă spun. Motivul pentru care Dumnezeu se poate ocupa cu bunăvoință de oameni în zilele de pe urmă nu este pentru că aceștia sunt mai puțin corupți decât oamenii din vremea lui Noe sau pentru că și-au arătat pocăința în fața lui Dumnezeu și cu atât mai puțin Dumnezeu nu ar putea suporta să distrugă oamenii în zilele de pe urmă, când tehnologia a avansat. Mai degrabă, Dumnezeu are de săvârșit o lucrare într-un grup de oameni în zilele de pe urmă, iar aceasta va fi săvârșită de Dumnezeu Însuși întrupat. Mai mult decât atât, Dumnezeu va alege o parte din acest grup ca obiect al mântuirii Lui, fructul planului Lui de gestionare (planului de mântuire), și îi va aduce pe acei oameni cu El în epoca următoare. Drept urmare, indiferent cum, acest preț plătit de Dumnezeu a fost pregătit în întregime pentru lucrarea întrupării Lui în zilele de pe urmă. Faptul că ați ajuns în această zi e mulțumită acestui trup. Aveți șansa de a trăi pentru că Dumnezeu trăiește în trup. Toată această avere a fost câștigată datorită acestui om obișnuit. Și nu

numai asta, dar, în final, fiecare națiune I se va închina acestui om obișnuit și Îi va mulțumi și va asculta de acest om nesemnificativ, deoarece adevărul, viața și calea pe care El le-a adus au mântuit omenirea întreagă, au potolit conflictul dintre om și Dumnezeu, au micșorat distanța dintre ei și au creat o legătură între gândurile lui Dumnezeu și ale omului. Tot El este Cel care I-a adus o și mai mare slavă lui Dumnezeu. Nu-i așa că un om obișnuit ca acesta este vrednic de încrederea și adorația ta? Nu este un asemenea trup obișnuit potrivit de a fi numit Hristos? Poate un asemenea om obișnuit să nu fie expresia lui Dumnezeu în rândul oamenilor? Nu este un asemenea om, care ajută omenirea să fie cruțată de dezastru, demn de iubirea voastră și de a fi păstrat? Dacă respingeți adevărurile rostite de gura Lui și, de asemenea, detestați existența Lui printre voi, atunci care va fi soarta voastră?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor"

229. Toată lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este făcută prin intermediul acestui om obișnuit. El îți va oferi totul ție și, mai mult, El poate decide totul despre tine. Poate un asemenea om să fie așa cum credeți: un om atât de simplu încât să nu fie demn de a fi menționat? Nu este adevărul Lui suficient pentru a vă convinge în totalitate? Mărturia faptelor Lui nu este suficientă pentru a vă convinge în totalitate? Sau calea pe care El vă conduce nu este vrednică să fie urmată? Care sunt cauzele care vă determină să aveți o aversiune față de El, să-L alungați și să vă eschivați în fața Lui? El este Cel care exprimă adevărul, El este Cel care oferă adevărul și El este Cel care vă permite să aveți o cale pe care să o urmați. Este oare posibil ca voi încă să nu fi găsit urmele lucrării lui Dumnezeu în aceste adevăruri? Fără lucrarea lui Isus, omenirea nu ar fi putut să coboare de pe cruce, iar fără întruparea de astăzi, cei care au coborât de pe cruce nu ar fi putut niciodată să fie apreciați de Dumnezeu sau să intre în epoca nouă.

Fără venirea acestui om obișnuit, voi nu ați fi avut niciodată ocazia sau dreptul de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu, pentru că voi sunteți toți cei care ar fi trebuit să fie distruși cu mult timp în urmă. Datorită celei de-a doua întrupări ale lui Dumnezeu, El v-a iertat și v-a arătat milă. Cu toate acestea, cuvintele pe care trebuie să vi le transmit în final sunt tot acestea: Acest om obișnuit, care este întruparea lui Dumnezeu, este de o importanță vitală pentru voi. Acesta este lucrul minunat pe care Dumnezeu l-a săvârșit deja în rândul oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor"

230. Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel spun că acei oameni care nu-L acceptă pe Hristos din zilele de pe urmă vor fi mereu disprețuiți de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către împărăție în timpul zilelor de pe urmă, pe care nimeni nu o poate ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu decât prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu trebuie să te gândești doar la a obține binecuvântări fără să primești adevărul sau să accepți acordarea vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El pot să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care ar intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să Îl recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Pentru aceasta, Hristos este Însuși expresia Sfântului Duh, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că dacă nu poți

accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care ar trebui să fie îndurată de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Și, de asemenea, spun că dacă te opui lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl negi, nu va fi nimeni care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să obții aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te răscumperi, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te opui nu este un om, ceea ce negi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Ești conștient de această consecință? Nu ai făcut o greșeală mică, ci ai comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și doar adevărul îți poate permite să renaști și să privești fața lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Note de subsol:

a. În textul original se citește „cât despre”.

b. Textul original citează „și ambele sunt.”

V Cuvinte privind relația dintre fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu și numele lui Dumnezeu

231. Lucrarea lui Dumnezeu în toată gestionarea Sa este perfect clară: Epoca Harului este Epoca Harului, iar zilele de pe urmă sunt zilele de pe urmă. Există diferențe distincte între fiecare epocă, căci în fiecare epocă Dumnezeu face o lucrare care este reprezentativă pentru acea epocă. Pentru că lucrarea zilelor de pe urmă trebuie făcută, trebuie să existe ardere, judecată, mustrare, mânie și distrugere pentru a pune capăt epocii. Zilele de pe urmă se referă la epoca finală. În timpul epocii finale, nu va pune Dumnezeu capăt epocii? Pentru a încheia epoca, Dumnezeu trebuie să aducă mustrare și judecată cu El. Doar în acest mod poate El să încheie epoca. Scopul lui Isus era ca omul să poată continua să supraviețuiască, să trăiască, și ca el să poată exista într-un mod mai bun. El l-a mântuit pe om de păcat, astfel încât el să poată înceta afundarea sa în neînfrânare și să nu mai trăiască în infern și iad, și, mântuind omul de la infern și iad, El i-a permis să continue să trăiască. Acum, zilele de pe urmă au sosit. El va anihila omul și va distruge complet rasa umană, adică, El va transforma răzvrătirea omenirii. Din acest motiv, ar fi imposibil, cu firea iubitoare și plină de milă din trecut, ca Dumnezeu să încheie epoca sau să ducă la îndeplinire planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani. Fiecare epocă prezintă o reprezentare specială a firii lui Dumnezeu și fiecare epocă conține lucrarea care ar trebui făcută de Dumnezeu. Deci, lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși în fiecare epocă conține expresia firii Sale adevărate și, atât numele Său, cât și lucrarea pe care o face El, se schimbă împreună cu epoca; toate sunt noi. În timpul Epocii Legii, lucrarea de îndrumare a omenirii a fost făcută sub numele de Iahve, iar prima etapă a lucrării a fost inițiată pe pământ. În această etapă, lucrarea a constat în

construirea templului și a altarului și utilizarea legii pentru a ghida poporul lui Israel și a lucra în mijlocul său. Prin îndrumarea poporului lui Israel, El a lansat o bază pentru lucrarea Sa pe pământ. De la această bază, El Și-a extins lucrarea dincolo de Israel, ceea ce înseamnă că, începând din Israel, El Și-a extins lucrarea în afară, astfel încât următoarele generații au ajuns să cunoască treptat faptul că Iahve era Dumnezeu și că Iahve a fost Cel care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și că Iahve a fost Cel care a făcut toate făpturile. El Și-a răspândit lucrarea prin poporul lui Israel în afară, dincolo de el. Ținutul lui Israel a fost primul loc sfânt al lucrării lui Iahve pe pământ și a fost locul unde Dumnezeu a mers să lucreze mai întâi pe pământ. Aceea a fost lucrarea Epocii Legii. Cât despre lucrarea Epocii Harului, Isus a fost Dumnezeul care a mântuit omul. Ceea ce El era și avea era har, iubire, milă, indulgență, răbdare, umilință, grijă și toleranță, și o mare parte din lucrarea pe care a făcut-o El a fost de dragul răscumpărării omului. Cât despre firea Sa, aceasta era una plină de milă și iubire și, deoarece El era milos și iubitor, El a trebuit să fie răstignit pe cruce pentru om, pentru a arăta că Dumnezeu îl iubea pe om ca pe Sine Însuși, atât de mult încât S-a oferit pe Sine în totalitatea Sa. În timpul Epocii Harului, numele lui Dumnezeu era Isus, adică, Dumnezeu era un Dumnezeu care a mântuit omul și El era un Dumnezeu milos și iubitor. Dumnezeu era cu omul. Iubirea Sa, mila Sa și mântuirea Sa însoțeau absolut fiecare persoană. Doar prin acceptarea numelui de Isus și a prezenței Sale a putut omul să câștige pace și bucurie, să primească binecuvântarea Sa, harurile Sale vaste și numeroase și mântuirea Sa. Prin răstignirea lui Isus, toți aceia care L-au urmat au primit mântuire și li s-au iertat păcatele. În timpul Epocii Harului, Isus era numele lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, lucrarea Epocii Harului era făcută în principal sub numele de Isus. În timpul Epocii Harului, Dumnezeu era numit Isus. El a preluat o etapă de lucrare nouă dincolo de Vechiul

Testament și lucrarea Sa s-a încheiat cu răstignirea. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale. De aceea, în timpul Epocii Legii, Iahve era numele lui Dumnezeu, iar în Epoca Harului numele lui Isus Îl reprezenta pe Dumnezeu. În timpul zilelor de pe urmă, numele Său este Dumnezeu Atotputernic – Cel Atotputernic, care Își folosește puterea pentru a îndruma omul, a cuceri omul și a dobândi omul, iar în cele din urmă, să finalizeze epoca. În fiecare epocă, la fiecare etapă a lucrării Sale, firea lui Dumnezeu este evidentă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

232. „Iahve" este numele pe care l-am luat în timpul lucrării Mele în Israel și înseamnă Dumnezeul israeliților (poporul ales al lui Dumnezeu), căruia poate să Îi fie milă de oameni, să îi blesteme pe oameni și să le ghideze viața. Înseamnă Dumnezeu care posedă o mare putere și este plin de înțelepciune. „Isus" este Emanuel și înseamnă jertfa de păcat care este plină de iubire și de compasiune și care îi răscumpără pe oameni. El a făcut lucrarea Epocii Harului și reprezintă Epoca Harului și poate să reprezinte doar o parte a planului de gestionare (planul mântuirii). Cu alte cuvinte, numai Iahve este Dumnezeul poporului ales al Israelului, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul lui Moise și Dumnezeul întregului popor al Israelului. Și, astfel, în epoca actuală, toți israeliții, în afară de poporul evreu, se închină lui Iahve. Ei săvârșesc sacrificii pentru El pe altar și Îl slujesc purtând haine de preoți în templu. Ceea ce speră ei este ca Iahve să apară din nou. Doar Isus este Răscumpărătorul omenirii. El este jertfa care a răscumpărat omenirea din păcat. Adică, numele de Isus a venit din Epoca Harului și a existat datorită lucrării de răscumpărare din Epoca Harului. Numele de Isus a existat ca să le permită oamenilor din Epoca Harului să se nască din nou și să fie mântuiți și este un nume special pentru răscumpărarea întregii omeniri. Și,

astfel, numele Isus reprezintă lucrarea de răscumpărare și înseamnă Epoca Harului. Numele Iahve este unul special pentru poporul lui Israel, care a trăit conform legii. În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă. „Iahve” reprezintă Epoca Legii și este onorific pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel. „Isus” reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

233. Epoca Harului a început cu numele lui Isus. Când Isus a început să Își desfășoare lucrarea de slujire, Duhul Sfânt a început să mărturisească numele lui Isus, iar de numele Iahve nu s-a mai vorbit; în schimb, Duhul Sfânt a preluat noua lucrare în principal sub numele de Isus. Mărturia acelora care credeau în El s-a născut pentru Isus Hristos, iar lucrarea pe care ei au făcut-o a fost, de asemenea, pentru Isus Hristos. Încheierea Epocii Legii a Vechiului Testament a însemnat că lucrarea condusă în principal sub numele de Iahve ajunsese la final. Din acest moment, numele lui Dumnezeu nu a mai fost Iahve; în schimb, a fost numit Isus și, de aici înainte, Duhul Sfânt a început lucrarea în principal sub numele de Isus. Deci, astăzi, omul care încă mănâncă și bea cuvintele lui Iahve și încă face totul conform lucrării Epocii Legii – nu te conformezi tu orbește unor reguli aici? Nu ești tu blocat în trecut? Știți acum că zilele de pe urmă au sosit. Este posibil ca atunci când vine Isus să fie El încă numit Isus? Iahve i-a spus poporului lui Israel că va veni un Mesia și, totuși, când a venit, El nu a fost numit Mesia, ci Isus. Isus a spus că El va veni din nou și că va sosi la fel cum a plecat. Acestea au fost cuvintele lui Isus, dar ai văzut modul în care Isus a plecat? Isus a plecat stând pe un nor alb, dar este posibil ca El să revină personal

printre oameni pe un nor alb? Dacă ar fi așa, nu ar fi El încă numit Isus? Când Isus vine din nou, epoca se va fi schimbat deja, deci cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Este posibil ca Dumnezeu să poată fi cunoscut doar sub numele de Isus? Nu poate fi El numit cu un nou nume într-o nouă epocă? Poate imaginea unei singure persoane și un anumit nume să Îl reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? În fiecare epocă, Dumnezeu face o lucrare nouă și este numit cu un nou nume; cum ar putea El să facă aceeași lucrare în epoci diferite? Cum ar putea El să se agațe de ceea ce este vechi? Numele lui Isus a fost luat pentru lucrarea de răscumpărare, deci ar mai fi El cunoscut sub același nume când Se întoarce în zilele de pe urmă? Ar mai face El lucrarea de răscumpărare? De ce Iahve și Isus sunt unul și, totuși, sunt cunoscuți sub nume diferite în epoci diferite? Nu este deoarece epocile lucrării Lor sunt diferite? Ar putea un unic nume să-L reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? Acestea fiind spuse, Dumnezeu trebuie numit cu un nume diferit într-o epocă diferită și trebuie să utilizeze numele pentru a schimba epoca și pentru a o reprezenta. Pentru că niciun nume nu poate să-L reprezinte complet pe Dumnezeu Însuși și fiecare nume este capabil doar să reprezinte aspectul temporal al firii lui Dumnezeu într-o anumită epocă; tot ceea ce trebuie să facă este să Îi reprezinte lucrarea. De aceea, Dumnezeu poate alege orice nume care se potrivește firii Sale pentru a reprezenta întreaga epocă. Indiferent dacă este epoca lui Iahve sau epoca lui Isus, fiecare epocă este reprezentată de un nume.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

234. Când Isus a venit să Își facă lucrarea, a fost sub îndrumarea Duhului Sfânt; El a făcut ceea ce a dorit Duhul Sfânt și nu a fost conform Epocii Legii din Vechiul Testament sau conform lucrării lui Iahve. Deși lucrarea pe care a venit să o facă Isus nu a fost de a respecta legile lui Iahve

sau poruncile lui Iahve, sursa Lor era una și aceeași. Lucrarea pe care Isus a făcut-o a reprezentat numele lui Isus și a reprezentat Epoca Harului; cât despre lucrarea făcută de Iahve, aceasta L-a reprezentat pe Iahve și a reprezentat Epoca Legii. Lucrarea Lor a fost lucrarea unui singur Spirit în două epoci diferite. Lucrarea pe care a făcut-o Isus a putut să reprezinte doar Epoca Harului, iar lucrarea pe care a făcut-o Iahve a putut să reprezinte doar Epoca Legii din Vechiul Testament. Iahve doar i-a îndrumat pe oamenii din Israel și Egipt și toate națiunile de dincolo de Israel. Lucrarea lui Isus în Epoca Harului din Noul Testament a fost lucrarea lui Dumnezeu sub numele de Isus, în timp ce El îndruma epoca. […] Ar putea fi doar o nouă epocă în care Isus a venit pentru a face o lucrare nouă, pentru a lansa o nouă epocă, pentru a depăși lucrarea făcută anterior în Israel și pentru a-Și efectua lucrarea nu în conformitate cu lucrarea făcută de Iahve în Israel sau cu vechile Sale reguli, ori în conformitate cu vreun regulament, ci, mai degrabă, să facă noua lucrare pe care El ar trebui să o facă. Dumnezeu Însuși vine să deschidă o nouă epocă, iar Dumnezeu Însuși vine să aducă sfârșitul epocii. Omul este incapabil de a face lucrarea începerii unei epoci și finalizării acesteia. Dacă Isus nu ar fi finalizat lucrarea lui Iahve după ce a venit, atunci aceea ar fi fost dovada că El a fost doar un om și că era incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Tocmai pentru că Isus a venit și a încheiat lucrarea lui Iahve, a continuat lucrarea lui Iahve și, în plus, Și-a îndeplinit propria lucrare, o nouă lucrare, dovedește că aceasta era o nouă epocă și că Isus era Dumnezeu Însuși. Ei au săvârșit două etape total diferite ale lucrării. O etapă a fost îndeplinită în templu, iar cealaltă în afara templului. O etapă a fost de a conduce viața omului conform legii, iar cealaltă a fost de a oferi o jertfă de păcat. Aceste două etape ale lucrării au fost diferite în mod considerabil; aceasta desparte noua epocă de cea veche și este absolut corect a spune că sunt două epoci diferite. Locația lucrării

Lor a fost diferită, conținutul lucrării Lor a fost diferit, iar obiectivul lucrării Lor a fost diferit. Astfel, ele pot fi împărțite în două epoci: Noul și Vechiul Testament, adică epocile vechi și cele noi. Când a venit Isus, El nu S-a dus la Templu, ceea ce dovedește că epoca lui Iahve se încheiase. El nu a intrat în templu deoarece lucrarea lui Iahve în templu se terminase și nu trebuia să fie făcută din nou, iar să o facă din nou ar fi însemnat să o repete. Doar prin părăsirea templului, prin începerea unei noi lucrări și prin deschiderea unei noi căi în afara templului a putut El să aducă la apogeu lucrarea lui Dumnezeu. Dacă El nu ar fi ieșit din templu pentru a-Și face lucrarea, lucrarea lui Dumnezeu ar fi stagnat pe fundația templului și nu ar fi existat niciodată schimbări noi. Și astfel, când Isus a venit, nu a intrat în templu și nu Și-a făcut lucrarea în templu. El Și-a făcut lucrarea în afara templului și, conducându-i pe discipoli, Și-a desfășurat liber lucrarea. Plecarea lui Dumnezeu de la templu pentru a-Și face lucrarea a însemnat că Dumnezeu avea un nou plan. Lucrarea Sa urma să se desfășoare în afara templului și să fie o nouă lucrare, neîngrădită în punerea sa în aplicare. De îndată ce Isus a ajuns, El a finalizat lucrarea lui Iahve din timpul epocii Vechiului Testament. Deși Ei erau cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut sub un nume, El reprezintă o epocă și El deschide o nouă cale; și cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani să ajungă la sfârșit, trebuie

să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să deschidă noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

235. Presupunând că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare epocă este întotdeauna aceeași și că El este numit întotdeauna cu același nume, cum L-ar cunoaște omul? Dumnezeu trebuie să fie numit Iahve și, în afară de un Dumnezeu numit Iahve, oricine numit cu alt nume nu este Dumnezeu. Sau Dumnezeu poate fi doar Isus și, în afară de numele de Isus, El nu poate fi numit cu niciun alt nume; în afară de Isus, Iahve nu este Dumnezeu, și nici Dumnezeu Atotputernic nu este Dumnezeu. Omul crede că este adevărat că Dumnezeu este atotputernic, dar Dumnezeu este un Dumnezeu care este cu omul și El trebuie numit Isus, căci Dumnezeu este cu omul. A face aceasta înseamnă a te conforma dogmei și a-L restrânge pe Dumnezeu la un anumit domeniu. Astfel, în fiecare epocă, lucrarea pe care o face Dumnezeu, numele cu care este El numit și imaginea pe care Și-o asumă – ce lucrare face El în cadrul fiecărei etape până astăzi – acestea nu urmează un singur regulament și nu sunt supuse niciunei limitări. El este Iahve, dar El este și Isus, precum și Mesia și Dumnezeu Atotputernic. Lucrarea sa poate suferi o transformare treptată, cu schimbări corespunzătoare în numele Său. Nu doar un singur nume Îl poate reprezenta complet, ci toate numele cu care este numit El pot să-L reprezinte, iar lucrarea pe care El o face în fiecare epocă reprezintă firea Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

236. Unii spun că numele lui Dumnezeu nu se schimbă. Atunci de ce numele lui Iahve a devenit Isus? S-a profețit despre venirea lui Mesia, atunci de ce a venit un om cu numele de Isus? De ce s-a schimbat numele

lui Dumnezeu? Nu a fost făcută o asemenea lucrare acum mult timp? Nu poate Dumnezeu să facă o lucrare mai nouă astăzi? Lucrarea de ieri poate fi modificată, iar lucrarea lui Isus poate urma după aceea a lui Iahve. Nu poate atunci lucrarea lui Isus să fie urmată de o altă lucrare? Dacă numele lui Iahve poate fi schimbat în Isus, atunci nu poate fi schimbat și numele lui Isus? Nimic din acestea nu este neobișnuit; doar că oamenii sunt prea înguști la minte[a]. Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu. Indiferent de schimbarea lucrării Sale și a numelui Său, firea și înțelepciunea Lui rămân neschimbate pentru totdeauna. Dacă tu crezi că Dumnezeu poate fi numit doar prin numele de Isus, atunci cunoașterea ta este mult prea limitată. Îndrăznești să afirmi că Isus este numele veșnic al lui Dumnezeu, că Dumnezeu va fi cunoscut de-a pururi sub numele de Isus și că acest lucru nu se va schimba niciodată? Îndrăznești să afirmi cu certitudine că numele lui Isus a încheiat Epoca Legii și că va încheia și epoca finală? Cine poate spune că harul lui Isus poate încheia epoca?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

237. Poate numele lui Isus – „Dumnezeu cu noi” – să reprezinte firea lui Dumnezeu în ansamblul Său? Poate să Îl definească complet pe Dumnezeu? Dacă omul spune că Dumnezeu poate fi numit doar Isus și nu poate avea alt nume pentru că Dumnezeu nu Își poate schimba firea Sa, aceste cuvinte sunt într-adevăr o blasfemie! Crezi că numele Isus, Dumnezeu cu noi, de unul singur Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în ansamblul Său? Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de

bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Prea multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este prea măreț! Dumnezeu este prea sfânt! Dumnezeu este prea minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este prea îmbelșugată, iar limbajul omului prea secătuit. Un anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu I se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu.” Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea, împresurată de contradicții, căci

omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă: „Ce nume mai exact folosești?” le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!” Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună înglobare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – una dintre făpturile Sale – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este prea înțelept, prea preamărit, prea minunat, prea tainic, prea atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse,

poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

238. De fiecare dată când vine Dumnezeu pe pământ, El Își schimbă numele, genul, imaginea și lucrarea; El nu Își repetă lucrarea. El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi. Când El a venit înainte, a fost numit Isus; poate El, de data aceasta, când vine din nou, să fie numit în continuare Isus? Când El a venit înainte, era bărbat; poate El să fie bărbat din nou de data aceasta? Lucrarea Sa, când El a venit în timpul Epocii Harului, a fost de a fi răstignit; când vine din nou, poate El să răscumpere în continuare omenirea din păcat? Poate fi El răstignit din nou? Nu ar însemna asta că-Și repetă lucrarea? Nu știai că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Există aceia care spun că Dumnezeu este imuabil. Este corect, dar se referă la imuabilitatea firii lui Dumnezeu și a esenței Sale. Schimbările numelui și lucrării Sale nu dovedesc faptul că esența Sa s-a schimbat; cu alte cuvinte, Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu și aceasta nu se va schimba niciodată. Dacă spui că lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci ar putea El să-Și termine planul de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani? Tu știi doar că Dumnezeu nu se schimbă niciodată, dar știi că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Dacă lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci cum ar fi putut El să conducă omenirea până în ziua de azi? Dacă Dumnezeu este imuabil, atunci cum de El a făcut deja lucrarea a două epoci? Lucrarea Sa niciodată nu încetează să meargă înainte, ceea ce înseamnă că firea Sa este dezvăluită treptat omului, și ceea ce este dezvăluit reprezintă firea Sa inerentă. La început, firea lui Dumnezeu era ascunsă de om, El niciodată nu Și-a dezvăluit în mod deschis firea către om, iar omul, pur și simplu, nu a

avut cunoștințe despre El. Din această cauză, El Își folosește lucrarea pentru a dezvălui treptat firea Sa omului, dar a lucra în acest mod nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă în fiecare epocă. Nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă constant deoarece voia Sa se schimbă mereu. Mai degrabă, este faptul că, deoarece epocile lucrării Sale sunt diferite, Dumnezeu Își ia firea inerentă în ansamblul său și, pas cu pas, o dezvăluie omului, astfel încât omul să Îl poată cunoaște. Dar aceasta nu este în niciun caz dovada că Dumnezeu inițial nu are o anume fire sau că firea Sa s-a schimbat treptat odată cu trecerea epocilor – o astfel de interpretare ar fi greșită. Dumnezeu îi dezvăluie omului firea Sa inerentă și specifică – ceea ce este El – conform trecerii epocilor; lucrarea unei singure epoci nu poate exprima întreaga fire a lui Dumnezeu. Și astfel, cuvintele „Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi" se referă la lucrarea Sa, iar cuvintele „Dumnezeu este imuabil" se referă la ceea ce Dumnezeu are și este în mod inerent. Indiferent de aceasta, tu nu poți face lucrarea de șase mii de ani să depindă de un singur punct sau să o definești prin cuvinte moarte. Astfel este prostia omului. Dumnezeu nu este atât de simplu pe cât își imaginează omul, iar lucrarea Sa nu poate zăbovi în nicio epocă. Iahve, de exemplu, nu poate întotdeauna să simbolizeze numele lui Dumnezeu; Dumnezeu poate, de asemenea, să Își facă lucrarea sub numele de Isus. Acesta este un semn că lucrarea lui Dumnezeu se mișcă întotdeauna înainte.

Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și nu va deveni niciodată Satana; Satana este întotdeauna Satana și nu va deveni niciodată Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu și măreția lui Dumnezeu nu se vor schimba niciodată. Esența Sa și ceea ce are și este El nu se vor schimba niciodată. Cât despre lucrarea Sa, totuși, aceasta întotdeauna progresează în direcția înainte, întotdeauna mergând mai profund, căci El este întotdeauna nou și niciodată vechi. În

fiecare epocă, Dumnezeu Își ia un nou nume, în fiecare epocă El face o lucrare nouă și în fiecare epocă El permite creaturilor Sale să vadă noua Sa voie și noua Sa fire. Dacă, într-o epocă nouă, oamenii nu văd exprimarea noii firi a lui Dumnezeu, nu L-ar răstigni ei mereu? Și făcând astfel, nu L-ar defini ei pe Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

239. Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani s-ar opri în Epoca Răscumpărării și nu ar mai putea să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului și nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Spiritul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare (planul mântuirii) și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul pentru că Mă iubeau și Mă respectau. Dar astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute – sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși

care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar care Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors, că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea și că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care pârjolesc toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea a zilelor de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept și că sunt soarele arzător și focul mistuitor. Este așa pentru ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul – sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

Când Mântuitorul va sosi în zilele de pe urmă, dacă I s-ar spune tot Isus și S-ar naște din nou în Iudeea și Și-ar face lucrarea în Iudeea, atunci aceasta ar dovedi că am creat doar poporul lui Israel și că am răscumpărat doar poporul lui Israel și că nu am nimic de-a face cu neevreii. Nu Mi-ar contrazice aceasta cuvintele că „Eu sunt Domnul care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile?” Am părăsit Iudeea și Îmi fac lucrarea printre

neevrei pentru că nu sunt doar Dumnezeul poporului lui Israel, ci Dumnezeul tuturor creaturilor. Apar printre neevrei în zilele de pe urmă pentru că nu sunt doar Iahve, Dumnezeul poporului lui Israel, ci pentru că Eu sunt, de asemenea, Creatorul tuturor aleșilor Mei printre neevrei. Nu am creat doar Israelul, Egiptul și Libanul, ci am creat și toate popoarele neevreiești de dincolo de Israel. Și, datorită acestui fapt, Eu sunt Domnul tuturor creaturilor. Am folosit Israelul doar ca punct de pornire pentru lucrarea Mea, am folosit Iudeea și Galileea ca fortărețe ale lucrării Mele de răscumpărare și am folosit popoarele neevreiești ca bază de unde voi aduce sfârșitul întregii epoci. Am desăvârșit două etape ale lucrării în Israel (cele două etape ale lucrării Epocii Legii și ale Epocii Harului) și am dus la bun sfârșit alte două etape ale lucrării (Epoca Harului și Epoca Împărăției) pe pământurile de dincolo de Israel. Printre popoarele neevreiești, voi face lucrarea de cucerire și astfel voi încheia epoca. Dacă omenirea Îmi spune mereu Isus Hristos, dar nu știe că am început o nouă epocă în zilele de pe urmă și că am demarat o nouă lucrare, și dacă omenirea așteaptă mereu obsesiv sosirea lui Isus Mântuitorul, atunci îi voi numi pe acești oameni aceia care nu cred în Mine. Ei sunt oameni care nu Mă cunosc și credința lor în Mine este o fățărnicie. Ar putea astfel de oameni să fie martorii sosirii lui Isus Mântuitorul din ceruri? Ceea ce așteaptă ei nu este sosirea Mea, ci sosirea Regelui iudeilor. Ei nu își doresc ca Eu să anihilez lumea aceasta veche și imorală ci, în schimb, își doresc cea de-a doua întoarcere a lui Isus, după care vor fi răscumpărați; ei așteaptă cu nerăbdare ca Isus să mai răscumpere o dată toată omenirea de pe acest pământ profanat și nedrept. Cum pot astfel de oameni să devină cei care Îmi desăvârșesc lucrarea în zilele de pe urmă? Dorințele omenirii sunt incapabile de a-Mi înfăptui năzuințele sau de a-Mi desăvârși lucrarea, deoarece omenirea doar admiră sau prețuiește lucrarea pe care am făcut-o înainte și nu știe că Eu sunt

Dumnezeu Însuși care este mereu nou și niciodată vechi. Omenirea știe doar că Eu sunt Iahve și Isus, și nu bănuiește că Eu sunt Ultimul, Cel care va aduce sfârșitul omenirii. Tot ceea ce dorește și cunoaște omenirea este propria concepție, și doar ceea ce poate vedea cu proprii ochi. Nu este în concordanță cu lucrarea pe care o fac Eu, ci în lipsă de armonie cu aceasta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Note de subsol:

a. În textul original „care este”.

VI Cuvinte despre Biblie

240. Timp de mulți ani, modul tradițional de a crede al oamenilor (cel al creştinismului, una dintre cele trei religii majore ale lumii) a fost citirea Bibliei; îndepărtarea de Biblie nu este credință în Domnul, îndepărtarea de Biblie este o heterodoxie și o erezie și, chiar şi atunci când oamenii citesc alte cărți, respectivele cărți trebuie să se întemeieze pe explicația Bibliei. Cu alte cuvinte, dacă spui că ai credință în Dumnezeu, atunci trebuie să citești Biblia, trebuie să mănânci și să bei Biblia, iar în afara Bibliei trebuie să nu te închini niciunei cărţi care nu pleacă de la Biblie. Dacă o faci, atunci Îl trădezi pe Dumnezeu. Din momentul în care a existat Biblia, credința oamenilor în Domnul a fost credința în Biblie. În loc să spunem că oamenii cred în Domnul, este mai bine să spunem că ei cred în Biblie; în loc să spunem că ei au început să citească Biblia, este mai bine să spunem că ei au început să creadă în Biblie; și, în loc să spunem că ei s-au întors la Domnul, ar fi mai bine să spunem că ei s-au întors la Biblie. Astfel, oamenii venerează Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, ca și cum ar fi ceea ce le dă viață, iar pierderea ei ar fi același lucru cu pierderea vieții. Oamenii văd Biblia ca fiind la fel de importantă ca Dumnezeu, ba chiar există unii care o văd ca fiind mai importantă ca Dumnezeu. Dacă oamenii sunt lipsiţi de lucrarea Duhului Sfânt, dacă nu-L pot simți pe Dumnezeu, ei pot trăi în continuare, dar de îndată ce pierd Biblia ori pierd celebrele capitole și pilde din Biblie, este ca și cum și-ar fi pierdut viața. Astfel, de îndată ce oamenii cred în Domnul, ei încep să citească Biblia și să o memoreze și, cu cât pot memora mai mult din Biblie, cu atât dovedește acest lucru că ei Îl iubesc pe Domnul și că sunt foarte credincioşi. Aceia care au citit Biblia și pot vorbi despre ea altora sunt cu toții frați și surori cucernici. În toți acești ani, credința și loialitatea oamenilor față de Domnul s-a măsurat după gradul în

care au înțeles Biblia. Cei mai mulţi dintre oameni pur și simplu nu înțeleg de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu, nici cum să creadă în Dumnezeu, și nu fac nimic altceva decât să caute orbește indicii pentru a descifra capitolele Bibliei. Oamenii nu au urmat niciodată direcția lucrării Duhului Sfânt; tot timpul, ei nu au făcut nimic altceva decât să studieze și să cerceteze cu disperare Biblia și nimeni nu a găsit vreodată o lucrare mai nouă a Duhului Sfânt în afara Bibliei, nimeni nu s-a îndepărtat vreodată de Biblie, nici nu a îndrăznit vreodată să se îndepărteze de Biblie. Oamenii au studiat Biblia toți acești ani, au venit cu atât de multe explicații și au depus atâtea eforturi; în același timp, ei au multe diferențe de opinie despre Biblie, pe care le dezbat la nesfârșit, astfel încât astăzi s-au format peste două mii de confesiuni diferite. Toți vor să găsească unele explicații deosebite sau taine mai profunde în Biblie, vor să o exploreze și să găsească în aceasta contextul lucrării lui Iahve în Israel sau contextul lucrării lui Isus în Iudeea, ori alte taine pe care nimeni altcineva nu le cunoaște. Modul în care oamenii abordează Biblia este unul al obsesiilor și al credinței și nimeni nu se poate edifica pe deplin în privinţa dedesubturilor sau esenței Bibliei. Astfel, astăzi, oamenii simt încă o vrajă de nedescris când vine vorba de Biblie și sunt și mai mult obsedați de ea și își pun și mai mult credința în aceasta. Astăzi, toată lumea vrea să găsească profețiile legate de lucrarea zilelor celor de pe urmă în Biblie, dorește să descopere ce lucrare face Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și ce semne există pentru zilele de pe urmă. Astfel, venerația oamenilor față de Biblie devine mai înflăcărată și, cu cât se apropie de zilele de pe urmă, cu atât dau mai multă crezare oarbă profețiilor Bibliei, în special celor despre zilele de pe urmă. Cu o astfel de credință oarbă în Biblie, cu o astfel de încredere în Biblie, ei nu au nicio dorință să caute lucrarea Duhului Sfânt. În mintea lor, oamenii cred că doar Biblia poate aduce lucrarea Duhului Sfânt; doar în Biblie pot găsi pașii

lui Dumnezeu; doar în Biblie sunt ascunse tainele lucrării lui Dumnezeu; doar Biblia – nu și alte cărți sau persoane – poate clarifica tot ce ține de Dumnezeu și de întregimea lucrării Lui; Biblia poate aduce lucrarea cerului pe pământ; și Biblia poate atât începe, cât și încheia epocile. Cu aceste idei, oamenii nu sunt deloc înclinați să caute lucrarea Duhului Sfânt. Prin urmare, oricât de cât de mult i-a ajutat Biblia pe oamenii din trecut, aceasta a devenit un obstacol pentru cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu. Fără Biblie, oamenii pot căuta pașii lui Dumnezeu în altă parte, însă astăzi pașii Lui au fost reduși la Biblie, iar extinderea lucrării Sale cele mai recente a devenit de două ori dificilă, o luptă contra curentului. Acest fapt se datorează în întregime celebrelor capitole și pilde din Biblie, precum și diferitelor profeții din aceasta. Biblia a devenit un idol în mințile oamenilor, a devenit un puzzle în creierele lor și ei sunt pur și simplu incapabili să creadă că Dumnezeu poate lucra în afara Bibliei, incapabili să creadă că o persoană L-ar putea găsi pe Dumnezeu în afara Bibliei, și cu atât mai puțin capabili să creadă că Dumnezeu ar putea să Se distanţeze de Biblie în timpul lucrării finale și să înceapă din nou. Acest lucru este de neconceput pentru oameni; n-o pot crede, nici nu și-o pot imagina. Biblia a devenit un mare obstacol în acceptarea de către oameni a noii lucrări a lui Dumnezeu și o dificultate pentru extinderea acestei noi lucrări de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

241. Ce fel de carte este Biblia? Vechiul Testament este lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Legii. Vechiul Testament al Bibliei consemnează întreaga lucrare a lui Iahve în timpul Epocii Legii, precum și lucrarea Lui de creație. Tot Vechiul Testament consemnează lucrarea făcută de Iahve, încheind relatările despre lucrarea lui Iahve cu Cartea lui Maleahi. Vechiul Testament consemnează două lucrări făcute de Dumnezeu: una este lucrarea de creație, cealaltă este decretarea Legii. Ambele au fost parte a

lucrării lui Iahve. Epoca Legii reprezintă lucrarea sub numele de Iahve Dumnezeu; este întregul lucrării desfășurate în mod principal sub numele de Iahve. Astfel, Vechiul Testament consemnează lucrarea lui Iahve, iar Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus, lucrare desfășurată în mod principal sub numele de Isus. Semnificația numelui lui Isus și lucrarea făcută de El sunt consemnate, în mare parte, în Noul Testament. În timpul Vechiului Testament din Epoca Legii, Iahve a construit templul și altarul din Israel, a îndrumat viața israeliților pe pământ, dovedind că ei erau poporul Lui ales, primul grup de oameni ales de El pe pământ și care era după inima Sa, primul grup îndrumat de El personal; cu alte cuvinte, cele douăsprezece triburi ale lui Israel au fost primii oameni aleși de Iahve, astfel că El a lucrat întotdeauna în ei, chiar până la desăvârșirea lucrării lui Iahve în Epoca Legii. A doua etapă a lucrării a fost lucrarea din Epoca Harului din Noul Testament și s-a desfășurat în poporul evreu, într-unul dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Faptul că întinderea lucrării a fost mai mică s-a datorat faptului că Isus era Dumnezeu întrupat. Isus nu a lucrat decât pe întinderea pământului Iudeii, iar lucrarea Sa nu a durat mai mult de trei ani și jumătate; astfel, ceea ce se consemnează în Noul Testament este departe de a putea depăși mărimea lucrării consemnate în Vechiul Testament.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

242. După ce Dumnezeu a făcut lucrarea din Epoca Legii, a luat naștere Vechiul Testament, iar acela a fost momentul când oamenii au început să citească Biblia. După ce Isus a venit, El a înfăptuit lucrarea din Epoca Harului, iar apostolii au scris Noul Testament. Astfel au luat naștere Vechiul și Noul Testament al Bibliei, iar până în ziua de azi, toți cei ce cred în Dumnezeu au citit Biblia. Biblia este o carte de istorie. Desigur, aceasta conține și unele dintre prezicerile proorocilor și aceste preziceri nu sunt

nicidecum istorie. Biblia conţine mai multe părți – nu sunt doar profețiile, nici doar lucrarea lui Iahve, nici doar epistolele pauline. Trebuie să ştiţi câte părți conține Biblia; Vechiul Testament conține Geneza, Exodul… și mai sunt și cărțile pe care le-au scris proorocii. Vechiul Testament se termină cu Cartea lui Maleahi. Acesta consemnează lucrarea din Epoca Legii, condusă de către Iahve; de la Geneză la Cartea lui Maleahi, este o dare de seamă cuprinzătoare despre întreaga lucrare din Epoca Legii. Cu alte cuvinte, Vechiul Testament consemnează tot ceea ce au trăit oamenii îndrumaţi de Iahve în Epoca Legii. În timpul Epocii Legii din Vechiul Testament, numeroșii prooroci ridicați de Iahve au făcut profeții în numele Lui; ei au dat îndrumări diferitelor triburi și popoare și au prezis lucrarea pe care avea s-o facă Iahve. Tuturor acestor oameni ridicați Iahve le dăduse Duhul proorocirii: ei au putut vedea viziunile din partea lui Iahve și I-au putut auzi vocea, fiind astfel inspirați de El și scriind profeții. Lucrarea făcută de ei a fost expresia vocii lui Iahve, expresia profeției lui Iahve; iar lucrarea lui Iahve din acea epocă a fost pur și simplu de a-i îndruma pe oameni cu ajutorul Duhului; El nu S-a întrupat, iar oamenii nu au văzut nicio străfulgerare a chipului Lui. Prin urmare, El a ridicat mulți prooroci pentru a-I face lucrarea și le-a dat profeții pe care ei le-au transmis fiecărui trib și neam ale lui Israel. Lucrarea lor a fost cea de a rosti profeții, iar unii dintre ei au consemnat îndrumările lui Iahve către ei, pentru a le arăta altora. Iahve i-a ridicat pe acești oameni să rostească profeții, să prezică lucrarea viitorului sau lucrarea care urma să fie făcută în acel timp, astfel încât oamenii să poată cuprinde minunăţia și înțelepciunea lui Iahve. Aceste cărți profetice erau destul de diferite de celelalte cărți ale Bibliei; erau cuvinte rostite sau scrise de cei cărora li se dăduse Duhul profeției – de cei care primiseră viziuni sau rostiri de la Iahve. În afara acestor cărți profetice, tot restul scrierilor din Vechiul Testament sunt consemnări făcute de oameni

după ce Iahve Își terminase lucrarea. Aceste cărți nu pot ține locul prezicerilor făcute de proorocii ridicați de Iahve, tot astfel cum Cartea Genezei și Exodul nu pot fi comparate cu Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel. Profețiile au fost rostite înainte ca lucrarea să fi avut loc; restul cărților au fost scrise după ce aceasta se terminase, lucru care le stătea în putere oamenilor. Proorocii acelei epoci au fost inspirați de Iahve și au rostit o anumită profeție; au rostit multe cuvinte, au profețit lucrurile din Epoca Harului, precum și distrugerea lumii din zilele de pe urmă – lucrarea pe care Iahve avea de gând să o facă. Toate celelalte cărți consemnează lucrarea făcută de către Iahve în Israel. Astfel, când citești Biblia, citești în principal despre ceea ce a lucrat Iahve în Israel; Vechiul Testament al Bibliei consemnează îndeosebi lucrarea lui Iahve de îndrumare a poporului lui Israel, felul cum S-a folosit de Moise pentru a-i conduce pe israeliți afară din Egipt, cum acesta i-a eliberat de sub jugul faraonului și i-a dus în pustie, după care au intrat în Canaan, iar tot ce a urmat după aceea a fost viața lor în Canaan. În afară de aceasta, tot ceea ce există sunt consemnări ale lucrării lui Iahve de la un capăt la celălalt al Israelului. Tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve în Israel, lucrarea făcută de Iahve în țara în care El i-a creat pe Adam și Eva. Din momentul în care Dumnezeu a început în mod oficial să-i îndrume pe oamenii de pe pământ, după Noe, tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Israel. Și de ce nu se mai consemnează nicio lucrare dincolo de Israel? Pentru că țara Israelului este leagănul omenirii. La început, nu existau alte țări în afară de Israel, iar Iahve nu a lucrat în alte locuri. Astfel, ceea ce se consemnează în Vechiul Testament din Biblie este pur și simplu lucrarea lui Dumnezeu din Israel în epoca respectivă. Cuvintele spuse de prooroci, de Isaia, Daniel, Ieremia și Iezechiel ș.a., prevestesc celelalte lucrări ale Lui pe pământ, prevestesc lucrarea lui Însuși Dumnezeu Iahve. Toate acestea au

venit de la Dumnezeu, au fost lucrarea Duhului Sfânt, iar pe lângă aceste cărți ale proorocilor, toate celelalte sunt consemnări ale experiențelor avute de oameni în legătură cu lucrarea lui Iahve în epoca respectivă.

Lucrarea de creație a avut loc înainte să existe omenirea, dar Cartea Genezei a venit doar după ce a apărut omenirea; a fost o carte scrisă de Moise în timpul Epocii Legii. Se poate asemăna cu lucrurile care se întâmplă printre voi astăzi: după ce se întâmplă, le consemnați pentru a le arăta oamenilor pe viitor și pentru oamenii care vor fi în viitor; ceea ce ați consemnat sunt lucruri care s-au petrecut în timpuri trecute – nu sunt nimic mai mult decât istorie. Lucrurile consemnate în Vechiul Testament sunt lucrarea lui Iahve în Israel, iar ceea ce se consemnează în Noul Testament este lucrarea lui Isus în timpul Epocii Harului; aceste lucruri prezintă lucrarea făcută de Dumnezeu în două epoci diferite. Vechiul Testament prezintă lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Legii, și astfel Vechiul Testament este o carte istorică, în timp ce Noul Testament este produsul lucrării din Epoca Harului. Când a început noua lucrare, acesta s-a perimat – astfel, Noul Testament este și o carte istorică. Desigur, Noul Testament nu este la fel de sistematic precum Vechiul Testament, nici nu consemnează la fel de multe lucruri. Toate și numeroasele cuvinte rostite de Iahve sunt consemnate în Vechiul Testament din Biblie, în timp ce doar unele dintre cuvintele rostite de Isus sunt consemnate în cele patru Evanghelii. Desigur, Isus a făcut totodată și multe lucrări, dar acestea nu au fost consemnate în detaliu. Faptul că Noul Testament consemnează mai puține lucruri se explică prin volumul lucrării lui Isus; volumul lucrării Lui în timpul celor trei ani și jumătate pe pământ, împreună cu cel al apostolilor, a fost cu mult mai mic decât lucrarea lui Iahve. Astfel, există mai puține cărți în Noul Testament decât în Vechiul Testament.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

243. Cărțile evanghelice din Noul Testament au fost scrise la douăzeci-treizeci de ani după ce Isus a fost răstignit. Înainte, poporul Israel citea doar Vechiul Testament. Cu alte cuvinte, la începutul Epocii Harului, oamenii citeau din Vechiul Testament. Noul Testament a apărut doar în timpul Epocii Harului. Noul Testament nu exista în timpul lucrării lui Isus; oamenii au mărturisit despre lucrarea Sa abia după ce El a înviat și S-a înălțat la cer. Doar atunci au apărut cele patru Evanghelii, la care s-au adăugat epistolele lui Pavel și Petru, precum și Cartea Apocalipsei. Abia după mai bine de trei sute de ani de la înălțarea la cer a lui Isus, când generațiile ulterioare au adunat scrierile, a apărut Noul Testament. Numai după terminarea acestei lucrări a apărut Noul Testament; înainte nu existase. Dumnezeu făcuse toată această lucrare, apostolul Pavel făcuse și el toată lucrarea, iar apoi epistolele lui Pavel și Petru au fost puse laolaltă, iar viziunea cea mai profundă consemnată de Ioan pe insula Patmos a fost adăugată la final pentru că a profețit lucrarea din zilele de pe urmă. Acestea au fost toate rânduieli ale generațiilor ulterioare și sunt diferite de vorbirea din prezent. Ceea ce se consemnează astăzi este conform etapelor lucrării lui Dumnezeu; oamenii intră astăzi în contact cu lucrarea făcută personal de Dumnezeu și cu cuvintele exprimate chiar de El. Voi – oamenii – nu trebuie să interferați – cuvintele care vin direct de la Duhul Sfânt, au fost rânduite pas cu pas și sunt diferite de rânduielile din consemnările oamenilor. Se poate spune că ceea ce au consemnat ei a fost potrivit nivelului lor de educație și calibrului omului. Ceea ce au consemnat au fost experiențele oamenilor și fiecare avea mijloace proprii de consemnare și de cunoaștere, fiecare scriere fiind diferită. Astfel, dacă venerați Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, dați dovadă de multă ignoranță și prostie! De ce nu căutați lucrarea Dumnezeului de astăzi? Numai lucrarea lui Dumnezeu poate mântui omul. Biblia nu poate mântui omul; oamenii o pot citi câteva mii de ani și totuși nu ar exista nici

cea mai mică schimbare în ei și, dacă vă închinați Bibliei, nu veți avea parte niciodată de lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)"

244. Multă lume crede că a înțelege și a putea interpreta Biblia sunt același lucru cu a găsi adevărata cale – dar, de fapt, sunt lucrurile cu adevărat atât de simple? Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu slove și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți voia lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog,

ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți voia de astăzi a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)"

245. Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El își continuă lucrarea pe pământ, își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera lucrării din Israel și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din vechea carte mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge

pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. Trebuie să înțelegi de ce, astăzi, ți se cere să nu citești Biblia, de ce există o altă lucrare, separată de Biblie, de ce Dumnezeu nu caută o practică nouă și mai detaliată în Biblie, de ce există în schimb o lucrare mai grandioasă în afara Bibliei. Iată tot ceea ce trebuie să înțelegeți. Trebuie să cunoști diferența dintre lucrarea veche și cea nouă și, chiar dacă nu citești Biblia, trebuie să fii capabil să o analizezi; dacă nu, te vei închina în continuare Bibliei și îți va fi dificil să pătrunzi în noua lucrare și să treci prin noi schimbări. Din moment ce există o cale superioară, de ce să studiezi acea cale umilă, perimată? Din moment ce există cuvântări mai noi și o lucrare mai nouă, de ce să trăiești printre relatări despre istorii vechi? De pe urma noilor formulări poți trage foloase, ceea ce dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot satisface nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum. Calea cea mai înaltă este cea a lucrării celei mai noi și, împreună cu lucrarea cea nouă, indiferent de cât de înaltă a fost calea trecutului, aceasta rămâne doar istoria reflecțiilor oamenilor și, indiferent de cât de mare este valoarea sa de referință, aceasta rămâne doar calea cea veche. Chiar dacă este consemnată în „Cartea sfântă”, calea cea veche este istorie; chiar dacă nu există nicio relatare despre aceasta în „Cartea sfântă”, calea cea nouă este cea de aici și acum. Această cale te poate mântui, te poate transforma, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

246. Trebuie să înțelegeți Biblia – această lucrare este de cea mai mare necesitate! Astăzi nu ai nevoie să citești Biblia, fiindcă nu există nimic nou în aceasta; totul este vechi. Biblia este o carte istorică, iar dacă ai fi mâncat și băut Vechiul Testament în timpul Epocii Harului – dacă ai fi practicat ceea ce se cerea în epoca Vechiului Testament, aflându-te în Epoca Harului

– Isus te-ar fi respins și condamnat; dacă ai fi aplicat Vechiul Testament lucrării lui Isus, ai fi fost un fariseu. Dacă, astăzi, ai pune Vechiul și Noul Testament împreună pentru a le mânca, a le bea și a le practica, Dumnezeu Cel de astăzi te-ar condamna; vei fi rămas în urma lucrării Duhului Sfânt de astăzi! Dacă mănânci și bei Vechiul Testament și Noul Testament, atunci ești în afara curentului Duhului Sfânt! În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui; El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menţionat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reuşise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și, chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica Vechiul Testament sau

pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament, nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirile proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost greșeala omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie aceasta să corespundă cu prevestirile proorocilor? În definitiv, ce este mai important: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie lucrarea lui Dumnezeu să se conformeze Bibliei? Oare să fie faptul că Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să țină sabatul și să acționeze după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu l-a ținut după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a sfidat El aceste doctrine? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

247. Toți evreii citiseră Vechiul Testament și știau despre profeția lui Isaia că un prunc se va naște într-o iesle. De ce, atunci, în ciuda faptului că

erau pe deplin conștienți de această profeție, tot L-au persecutat pe Isus? Nu a fost din cauza naturii lor răzvrătite și a faptului că ignorau lucrarea Duhului Sfânt? La vremea aceea, fariseii au crezut că lucrarea lui Isus era diferită de ceea ce ei știau despre copilul proorocit, iar oamenii de astăzi Îl resping pe Dumnezeu pentru că lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu se conformează Bibliei. Nu este esența răzvrătirii lor față de Dumnezeu una și aceeași? Poți să accepți, fără îndoială, toată lucrarea Duhului Sfânt? Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci este drumul cel drept și ar trebui să îl accepți fără nici cea mai mică îndoială; nu ar trebui să triezi și să alegi ce să accepți. Dacă dobândești mai multe „revelații" de la Dumnezeu și ești mai precaut față de El, atunci nu e indezirabil acest lucru? Nu trebuie să cauți o fundamentare suplimentară în Biblie; dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci trebuie să o accepți, pentru că tu crezi în Dumnezeu ca să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ar trebui să Îl investighezi. Nu ar trebui să cauți alte dovezi despre Mine pentru a arăta că Eu sunt Dumnezeul tău, ci ar trebui să discerni dacă îți sunt de folos – acesta este lucrul decisiv. Chiar dacă găsești multe dovezi incontestabile în Biblie, ele nu te pot aduce pe deplin înaintea Mea. Tu ești cel care trăiește în limitele Bibliei și nu înaintea Mea; Biblia nu te poate ajuta să Mă cunoști, nici nu îți poate adânci dragostea pentru Mine. Deși Biblia a profețit că se va naște un prunc, nimeni nu putea să înțeleagă asupra cui se va împlini profeția, pentru că omul nu a cunoscut lucrarea lui Dumnezeu și asta a făcut ca fariseii să se ridice împotriva lui Isus. Unii știu că lucrarea Mea este în interesul omului, dar ei continuă să creadă că Isus și cu Mine suntem două ființe complet separate, incompatibile. În vremea aceea, Isus doar le-a spus apostolilor o serie de predici în Epoca Harului, cum ar fi: cum să practice, cum să se adune, cum să ceară în rugăciune, cum să-i trateze pe alții și așa mai departe. Lucrarea pe care a realizat-o a fost cea a Epocii Harului și El a explicat numai modul

în care ucenicii și cei care Îl urmau ar trebui să practice. El a făcut doar lucrarea Epocii Harului și niciuna din lucrările zilelor de pe urmă. Când Iahve a stabilit legea Vechiului Testament în Epoca Legii, de ce nu a făcut atunci lucrarea Epocii Harului? De ce nu a clarificat în prealabil lucrarea Epocii Harului? Acest lucru nu l-ar fi ajutat pe om să o accepte? El a profețit doar că un prunc se va naște și va veni la putere, dar nu a îndeplinit în prealabil lucrarea Epocii Harului. Lucrarea lui Dumnezeu din fiecare epocă are hotare clare; El face doar lucrarea epocii actuale și nu trece niciodată la următoarea etapă de lucru în avans. Doar în acest fel, lucrarea Sa reprezentativă pentru fiecare epocă poate fi adusă la vedere. Isus a vorbit numai despre semnele din zilele de pe urmă, despre cum să fii răbdător și cum să fii mântuit, cum să te căiești și să mărturisești, precum și cum poți purta crucea și îndura suferința; niciodată nu a vorbit despre cum ar trebui omul din zilele de pe urmă să dobândească pătrunderea, nici despre cum ar trebui să încerce să mulțumească voia lui Dumnezeu. Ca atare, nu este ridicol să cauți în Biblie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Ce poți vedea doar ținând Biblia strâns în mâinile tale? Fie că este vorba de un analist al Bibliei sau de un predicator, cine ar fi putut vedea în avans lucrarea de astăzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

248. Astăzi, oamenii cred că Biblia este Dumnezeu și că Dumnezeu este Biblia. Și mai cred că toate cuvintele din Biblie au fost singurele cuvinte rostite de Dumnezeu, că toate acestea au fost spuse de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu chiar susțin că, deși toate cele șaizeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament au fost scrise de oameni, totuși, toate au fost dăruite prin inspirația lui Dumnezeu și sunt o consemnare a cuvântărilor Duhului Sfânt. Aceasta este înțelegerea eronată a oamenilor,

care nu este în totalitate conformă cu faptele. În realitate, în afară de cărțile profetice, cea mai mare parte a Vechiului Testament este o consemnare istorică. Unele dintre epistolele Noului Testament provin din experiențele oamenilor, iar altele provin din iluminarea Duhului Sfânt; epistolele lui Pavel, de pildă, s-au născut din lucrarea unui om, toate au fost rezultatul iluminării Duhului Sfânt și au fost scrise pentru biserici, fiind cuvinte de îndemn și încurajare pentru frații și surorile din biserici. Nu au fost cuvinte rostite de Duhul Sfânt – Pavel nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt, nu a fost profet și cu atât mai puțin nu a avut viziuni precum Ioan. Epistolele lui au fost scrise pentru bisericile din Efes, Filadelfia, Galatia și altele. Și astfel, epistolele pauline din Noul Testament sunt epistole pe care Pavel le-a scris pentru biserici, nu inspirații de la Duhul Sfânt, nici vorbiri directe ale Duhului Sfânt. Ele sunt doar cuvinte de îndemn, mângâiere și încurajare, pe care le-a scris pentru biserici în cursul lucrării sale. De asemenea, sunt o consemnare a multor lucrări pe care Pavel le-a făcut în acele vremuri. Acestea au fost scrise pentru toți frații și surorile întru Domnul și au fost menite să îi facă pe frații și surorile din toate bisericile de la acea vreme să îi urmeze sfatul și să rămână pe calea Domnului Isus. În nici un caz Pavel nu a spus că, indiferent că era vorba de bisericile de atunci sau altele din viitor, toți ar trebui să mănânce și să bea lucrurile scrise de el și nu a spus nici că toate cuvintele lui au venit de la Dumnezeu. Potrivit împrejurărilor bisericii din acea vreme, el pur și simplu avea părtășie cu frații și surorile, îndemnându-i și inspirând în ei credința; el doar a predicat sau a reamintit oamenilor și i-a îndemnat. Cuvintele lui au avut ca temelie propria sa povară și el a sprijinit oamenii prin aceste cuvinte. El a făcut lucrarea unui apostol al bisericilor din acea vreme, a fost un lucrător folosit de Domnul Isus și, astfel, a trebuit să-și asume responsabilitatea pentru biserici și a trebuit să preia lucrarea bisericilor, a trebuit să afle despre situația fraților și

surorilor – și, de aceea, a scris epistole pentru toți frații și surorile întru Domnul. Tot ce a spus edificator și pozitiv pentru oameni a fost corect, dar acelea nu erau cuvintele Duhului Sfânt și nu puteau să-L reprezinte pe Dumnezeu. Este o înțelegere strigătoare la cer și o adevărată blasfemie ca oamenii să trateze mărturia experiențelor și epistolele unui om ca fiind cuvintele rostite de Duhul Sfânt către biserici! Acest lucru este valabil în special atunci când vine vorba de epistolele pe care Pavel le-a scris pentru biserici, căci scrierile sale s-au adresat fraților și surorilor în funcție de împrejurările și situația fiecărei biserici la vremea respectivă, fiind menite a-i îndemna pe frații și pe surorile în Domnul pentru ca ei să poată primi harul Domnului Isus. Epistolele lui au fost menite a-i însufleți pe frații și surorile din acea vreme. Se poate spune că aceasta a fost povara lui, dată de Duhul Sfânt; la urma urmei, a fost un apostol care a condus bisericile vremii respective, care a scris epistole pentru ele și le-a sfătuit – aceea a fost responsabilitatea lui. Identitatea sa era doar aceea a unui apostol care-și făcea lucrarea, pur și simplu un apostol trimis de Dumnezeu; el nu a fost un profet, și nici un prezicător. Pentru el, lucrarea sa și viața fraților și surorilor au fost de cea mai mare importanță. De aceea, el nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt. Cuvintele lui nu au fost cuvintele Duhului Sfânt, cu atât mai puțin s-ar putea spune că au fost cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Pavel nu era decât una din făpturile lui Dumnezeu, și nicidecum întruparea lui Dumnezeu. Identitatea lui nu era aceeași cu cea a lui Isus. Cuvintele lui Isus erau cuvintele Duhului Sfânt, erau cuvintele lui Dumnezeu, pentru că identitatea Sa era cea a lui Hristos – Fiul lui Dumnezeu. Cum ar putea fi Pavel egal cu Isus? Dacă oamenii văd epistolele sau cuvintele precum cele ale lui Pavel ca declarații ale Duhului Sfânt, venerându-le ca și cum ar fi Dumnezeu, atunci nu se poate spune decât că sunt profund lipsiți de discernământ. Mai aspru spus, oare nu e asta o blasfemie? Cum ar putea un

om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Și cum ar putea oamenii să se închine înaintea consemnărilor din epistolele sale și înaintea cuvintelor sale ca și cum ar fi o carte sfântă sau o carte cerească? Ar putea cuvintele lui Dumnezeu să fie rostite la întâmplare de către un om? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Atunci, ce crezi: s-ar putea ca scrierile lui către biserici să nu fie corupte de propriile sale idei? Cum ar putea să nu fie corupte de idei omenești? El a scris epistolele pentru biserici pornind de la experiențele sale personale și propria cunoaștere. A scris, de pildă, o epistolă către bisericile din Galatia care conține o anumită opinie, în vreme ce Petru a scris o alta, care conține o cu totul altă perspectivă. Care dintre ele, atunci, provine de la Sfântul Duh? Nimeni nu poate spune în mod cert. De aceea, se poate afirma doar că amândoi au purtat responsabilitatea bisericilor, dar scrierile lor le reprezintă propria statură și denotă sprijinul și grija pentru frați și surori, precum și responsabilitatea față de biserici, aceasta fiind doar o lucrare omenească și nu una în întregime a Duhului Sfânt. Dacă afirmi că epistolele sale sunt cuvintele Duhului Sfânt, atunci ești absurd și nu faci decât să comiți o blasfemie! Epistolele lui Pavel, precum și celelalte epistole din Noul Testament, sunt echivalente cu memoriile personalităților spirituale mai recente. Sunt asemeni cărților lui Watchman Nee sau experiențelor lui Lawrence, și așa mai departe. Atâta doar că scrierile personalităților spirituale mai recente nu sunt incluse în Noul Testament deși esența acestor oameni este aceeași: ei au fost oameni folosiți de Duhul Sfânt într-o anumită perioadă, fără însă a-L reprezenta direct pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

249. Astăzi, câți dintre voi îndrăznesc să spună că toate cuvintele rostite de cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au venit de la Duhul Sfânt? Îndrăznește cineva să spună asemenea lucruri? Dacă spui asemenea lucruri,

atunci de ce a fost înlăturată cartea de profeții a lui Ezra și de ce s-a întâmplat același lucru cu cărțile sfinților și profeților din vremurile străvechi? Dacă toate au venit de la Duhul Sfânt, atunci de ce îndrăzniți voi să faceți alegeri atât de inconstante? Ești calificat să alegi lucrarea Duhului Sfânt? Multe povești din Israel au fost, de asemenea, înlăturate. Dar dacă tu crezi că acele scrieri din trecut au venit toate de la Duhul Sfânt, atunci de au fost înlăturate unele cărți? Dacă toate au venit de la Duhul Sfânt, atunci toate ar fi trebuit păstrate și trimise fraților și surorilor bisericilor pentru a fi citite. Nu ar fi trebuit să fie alese sau înlăturate prin voința omului; acest lucru este greșit. A spune că experiențele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu părerile lor personale nu înseamnă că experiențele și cunoștințele lor au venit de la Satana, ci doar că au existat lucruri care au venit din experiențele și părerile lor personale. Cunoștințele lor au fost conforme cu fundalul experiențelor actuale de la momentul respectiv și cine ar putea spune cu încredere că totul a venit de la Duhul Sfânt? Dacă cele Patru Evanghelii au venit în totalitate de la Duhul Sfânt, atunci de ce Matei, Marcu, Luca și Ioan au spus fiecare ceva diferit despre lucrarea lui Isus? Dacă voi nu credeți asta, atunci uitați-vă la descrierile din Biblie referitoare la momentul în care Petru s-a lepădat de Isus de trei ori: toate sunt diferite și fiecare are propriile caracteristici. Mulți dintre cei ignoranți spun: „Dumnezeu întrupat este, de asemenea, om, deci, cuvintele pe care El le rostește pot veni în totalitate de la Duhul Sfânt? În cazul în care cuvintele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele pe care El le rostește nu s-au amestecat deloc cu voința umană?” Oamenii care spun astfel de lucruri sunt orbi și ignoranți! Citește cu atenție cele Patru Evanghelii; citește ce au consemnat ele despre lucrurile pe care le-a săvârșit Isus și despre cuvintele pe care le-a rostit El. Fiecare descriere a fost, pur și simplu, diferită, și fiecare este dintr-o perspectivă proprie. Dacă tot ce a fost

scris de autorii acestor cărți a venit de la Sfântul Duh, atunci totul ar trebui să fie la fel și consecvent. Atunci, de ce există discrepanțe? Nu este omul extrem de naiv dacă nu poate vedea asta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

250. Evanghelia după Matei din Noul Testament documentează genealogia lui Isus. La început afirmă că Isus a fost descendentul lui Avraam și al lui David, fiul lui Iosif; apoi spune că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și născut din fecioară – ceea ce ar însemna că nu a fost fiul lui Iosif sau descendentul lui Avraam și al lui David. Genealogia însă insistă să-L asocieze pe Isus cu Iosif. Apoi, genealogia consemnează procesul prin care S-a născut Isus. Se afirmă că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt, că El s-a născut dintr-o fecioară și că nu e fiul lui Iosif. Totuși, în genealogie este clar scris că Isus a fost fiul lui Iosif și, pentru că aceasta a fost scrisă pentru Isus, sunt consemnate patruzeci și două de generații. Când ajunge la generația lui Iosif, genealogia amintește în mare grabă că Iosif era soțul Mariei, cuvinte care sunt menite să dovedească faptul că Isus a fost descendentul lui Avraam. Dar nu este aceasta o contradicție în termeni? Genealogia evidențiază în mod clar neamul lui Iosif, este evident vorba de genealogia lui Iosif, dar Matei insistă că este vorba despre genealogia lui Isus. Acest lucru nu neagă faptul că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt? Astfel, genealogia lui Matei nu este o idee omenească? E complet ridicol! În felul acesta, afli că această carte nu provine în totalitate de la Duhul Sfânt. Există, probabil, oameni care cred că Dumnezeu trebuie să fi avut o genealogie pe pământ, prin urmare Îl fac pe Isus a patruzeci și doua generație după Avraam. Asta e cu adevărat ridicol! După ce a ajuns pe pământ, cum ar fi putut avea Dumnezeu o genealogie? Dacă spui că Dumnezeu are o genealogie, nu-L consideri asemenea creaturilor lui Dumnezeu? Dar Dumnezeu nu este pământesc, El este Domnul creației și,

deși este din trup, El nu este de aceeași esență ca omul. Cum L-ai putea considera pe Dumnezeu ca fiind asemenea creaturilor Lui? Avraam nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu; el a fost obiectul lucrării lui Iahve la acea vreme, a fost doar un slujitor credincios autorizat de Iahve și unul din poporul lui Israel. Cum ar putea fi el un strămoș al lui Isus?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)"

251. Astăzi, Eu disec Biblia în acest fel, dar asta nu înseamnă că o urăsc sau neg valoarea ei ca referință. Eu îți explic și îți lămuresc valoarea inerentă și originile Bibliei pentru a te împiedica să fii ținut în întuneric. Pentru că oamenii au atât de multe opinii despre Biblie, iar majoritatea dintre ele sunt greșite; citirea Bibliei în acest fel nu numai că îi împiedică să dobândească ce se cuvine, ci, mai important, împiedică lucrarea pe care Eu intenționez să o fac. Interferează enorm cu lucrarea viitorului și oferă doar dezavantaje, nu și avantaje. Astfel, ceea ce te învăț Eu este pur și simplu substanța și povestea lăuntrică a Bibliei. Nu-ți cer să nu citești Biblia sau să te-apuci să susții că este total lipsită de valoare, ci doar să ai cunoașterea și viziunea corectă asupra Bibliei. Nu fi prea părtinitor! Deși Biblia este o carte de istorie scrisă de oameni, ea documentează și multe dintre principiile după care sfinții și profeții din vechime Îl slujeau pe Dumnezeu, precum și experiențele recente ale apostolilor în slujirea lui Dumnezeu – toate acestea au fost într-adevăr văzute și cunoscute de acești oameni și pot servi ca referință pentru oamenii din această epocă în urmărirea căii adevărate. Astfel, prin citirea Bibliei, oamenii pot câștiga și multe căi de viață care nu pot fi găsite în alte cărți. Aceste căi sunt căile de viață ale lucrării Duhului Sfânt trăite de profeți și apostoli în epocile trecute, și multe dintre cuvinte sunt prețioase și pot oferi ceea ce le este necesar oamenilor. Prin urmare, tuturor oamenilor le place să citească Biblia. Fiindcă există atât de multe lucruri ascunse în Biblie, opiniile oamenilor față de ea sunt

diferite de cele față de scrierile marilor figuri spirituale. Biblia este o consemnare și o colecție a experiențelor și cunoștințelor oamenilor care L-au slujit pe Iahve și pe Isus în vechea și în noua epocă, și astfel, generațiile de mai târziu au reușit să dobândească din ea multă luminare, iluminare și căi de a practica. Motivul pentru care Biblia este superioară scrierilor oricăror mari figuri spirituale este că toate scrierile acestora sunt extrase din Biblie, toate experiențele lor vin din Biblie și toate explică Biblia. Și astfel, deși oamenii pot dobândi aprovizionare din cărțile oricărei mari figuri spirituale, ei încă venerează Biblia, pentru că li se pare superioară și foarte profundă! Deși Biblia pune laolaltă unele dintre cărțile cuvintelor vieții, cum ar fi epistolele lui Pavel și epistolele lui Petru, și cu toate că oamenii pot fi aprovizionați și ajutați de aceste cărți, ele tot sunt învechite, tot aparțin vechii epoci și, indiferent cât de bune sunt, ele sunt potrivite doar pentru o perioadă și nu sunt veșnice. Căci lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă permanent și nu poate să se oprească pur și simplu în vremea lui Pavel și a lui Petru sau să rămână pentru totdeauna în Epoca Harului, în care a fost răstignit Isus. Și astfel, aceste cărți sunt potrivite numai pentru Epoca Harului, nu pentru Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Ele pot doar să-i aprovizioneze pe credincioșii din Epoca Harului, nu și pe sfinții din Epoca Împărăției și, indiferent cât de bune ar fi, ele sunt totuși învechite. Același lucru se întâmplă și cu lucrarea de creație a lui Iahve sau cu lucrarea Sa în Israel: indiferent cât de măreață a fost această lucrare, ea tot avea să devină depășită și tot avea să vină vremea când avea să treacă. Lucrarea lui Dumnezeu este și ea la fel: este măreață, dar va veni un timp când se va sfârși; nu poate rămâne pentru totdeauna în cadrul lucrării de creație, nici în cel al răstignirii. Indiferent cât de convingătoare este lucrarea răstignirii, indiferent cât de eficientă a fost în înfrângerea Satanei, lucrarea este, la urma urmei, tot lucrare, iar epocile sunt, la urma urmei, tot epoci;

lucrarea nu poate rămâne veşnic pe aceeaşi fundaţie, şi nici vremurile nu pot să nu se schimbe niciodată, pentru că a existat creația și trebuie să existe și zilele de pe urmă. Acest lucru este inevitabil! Astfel, astăzi, cuvintele vieții din Noul Testament – epistolele apostolilor și cele Patru Evanghelii – au devenit cărți de istorie, au devenit vechi almanahuri, și cum ar putea niște vechi almanahuri să-i aducă pe oameni în noua epocă? Indiferent de capacitatea acestor almanahuri de a-i aproviziona pe oameni cu viață, indiferent de capacitatea lor de a călăuzi oamenii către cruce, nu sunt ele depășite? Nu sunt lipsite de valoare? Așadar, îți spun că n-ar trebui să crezi orbește în aceste almanahuri. Sunt prea vechi, nu te pot aduce în noua lucrare, ci te pot doar împovăra. Nu numai că nu te pot aduce în lucrarea cea nouă și în noua intrare, ci te duc în vechi biserici religioase – și, dacă se întâmplă asta, nu înseamnă că dai înapoi în credința ta în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)"

252. Am făcut multă lucrare în rândul oamenilor, iar cuvintele pe care le-am exprimat în această perioadă au fost numeroase. Aceste cuvinte sunt de dragul mântuirii omului, și au fost exprimate pentru ca omul să poată deveni compatibil cu Mine. Totuși, am câștigat pe pământ doar o mână de oameni care sunt compatibili cu Mine, așa că spun că omul nu-Mi prețuiește cuvintele fiindcă omul nu este compatibil cu Mine. Astfel, lucrarea pe care o înfăptuiesc nu este doar pentru ca omul să Mi se poată închina; mai important, este pentru ca omul să poată fi compatibil cu Mine. Oamenii care au fost corupți trăiesc cu toții în capcana Satanei, trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar toți aceștia se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu

Mine. În fiecare zi ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și pe care le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nu știu ce înseamnă să fii în dușmănie cu Mine și doar citesc scripturile orbește. Ei închid în Biblie un Dumnezeu neclar, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în timpul lor liber. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei. Pentru ei, Eu sunt același cu Biblia; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură, iar mulți dintre ei chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele și expresiile ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine, sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este, fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât au ajuns, într-un sfârșit, să-L țintuiască în piroane pe cruce pe Isus Cel nevinovat, învinovățindu-L că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia. Care era esența lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt din Scriptură, nedând nicio atenție voinței Mele, nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în

Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Astfel că au preferat să renunțe la viitorul lor și să dea jertfă pentru păcate cerând condamnarea la moarte a lui Isus, Cel care nu S-a conformat doctrinei Scripturii. Oare nu erau ei niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din rândul oamenilor, pentru a-și câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea, când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu Îmi cunoaște existența. Când Îmi revărs lumina asupra omului, el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când Îmi dezlănțui mânia asupra omului, el Îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele, cu Biblia, însă nici măcar o singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei, și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu neclar sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate. Ceea ce venerează ei este

un Dumnezeu care se pune pe Sine la mila omului și care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să câștige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos"

253. Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar slove, doctrine și, mai mult decât atât, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi darul vieții, atunci, cu siguranță, nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de imaginații și concepții, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trup, trupul tău împuțit. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi considerată ca adevăr, iar doctrinele din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, voia lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra. Dacă aplici consemnările cuvintelor rostite de Dumnezeu din veacurile trecute în prezent, atunci tu ești un arheolog și cel mai bun mod de a te descrie este ca pe un expert în patrimoniul istoric. Acest lucru se întâmplă deoarece tu ai crezut mereu în urmele lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o în timpurile ce au trecut, crezi doar în umbra lui Dumnezeu lăsată de atunci când a lucrat mai înainte printre oameni și crezi doar în calea pe care a dăruit-o Dumnezeu discipolilor Lui în vremurile trecute. Tu nu crezi în direcția lucrării lui Dumnezeu de astăzi, nu crezi în chipul slăvit al lui

Dumnezeu de astăzi și nu crezi în calea adevărului exprimat în prezent de către Dumnezeu. Și astfel ești, fără îndoială, un visător complet deconectat de realitate. Dacă încă te mai agăți de cuvinte care nu pot aduce viață omului, atunci ești o bucată de ramură uscată[a], fără speranță, deoarece ești prea conservator, prea refractar, prea insensibil în fața rațiunii!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

254. Hristos din zilele de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul va dobândi viața și singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos în zilele de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să pășești prin porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața și nu vor putea niciodată să câștige calea veșnică a vieții. Acest lucru se întâmplă deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, spre deosebire de apa vieții, care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii de apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fiii iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând liniștit și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci, asta nu înseamnă că vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – și, cu toate acestea, tu stai și aștepți pasiv pieirea, rămânând în nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul, de care tu te agăți, ca pe un

Dumnezeu mereu nou și niciodată bătrân? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus în cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevărurile care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul, nu sunt cuvinte de înțelepciune care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu îți permit să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum, la cine săvârșește lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci aceasta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

VII Cuvinte despre firea lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este

255. Dumnezeu este ceea ce El este și are ceea ce El are. Tot ceea ce exprimă și dezvăluie El sunt reprezentări ale esenței Lui și ale identității Lui. Ceea ce El este și ceea ce El are, precum și esența și identitatea Sa, sunt lucruri care nu pot fi înlocuite de către niciun om. Firea Lui conține iubirea Lui pentru omenire, alinarea pe care o aduce El omenirii, ura față de omenire și, mai mult, o înțelegere deplină a omenirii. Personalitatea omului, în schimb, poate fi optimistă, energică sau nesimțitoare. Firea lui Dumnezeu aparține Cârmuitorului tuturor lucrurilor și ființelor vii, Domnului întregii creații. Firea Sa înseamnă onoare, putere, noblețe, măreție și, mai presus de orice, supremație. Firea Lui este simbolul autorității, simbolul a tot ceea ce este drept, simbolul a tot ceea ce este frumos și bun. Mai mult, este un simbol al Celui care nu poate fi[a] înfrânt sau invadat de întuneric și de nicio forță inamică, precum și un simbol al Celui care nu poate fi ofensat (și care nu va tolera să fie ofensat)[b] de nicio ființă creată. Firea Lui este simbolul celei mai înalte puteri. Nicio persoană sau persoane nu pot și nu au voie să-I tulbure lucrarea sau firea. Însă personalitatea omului nu este mai mult decât un simbol al ușoarei superiorități a omului asupra animalelor. Omul ca atare nu are nicio autoritate, nicio autonomie și nicio capacitate de a-și transcende sinele, ci este, în esența sa, o ființă care se pleacă la mila a tot felul de persoane, evenimente și lucruri. Bucuria lui Dumnezeu se datorează existenței și manifestării dreptății și luminii; distrugerii întunericului și a răului. El se bucură fiindcă a adus omenirii lumina și o viață bună; bucuria Lui este una dreaptă, un simbol al existenței tuturor lucrurilor pozitive și, mai mult, un simbol al favorabilității. Mânia lui Dumnezeu se datorează existenței nedreptății care fac rău omenirii Lui; existenței răului și

întunericului, a lucrurilor care alungă adevărul, ba mai mult, existenței lucrurilor care se opun la ceea ce este bine și frumos. Mânia Lui este un simbol al faptului că toate lucrurile negative nu mai există și, mai mult, este un simbol al sfințeniei Lui. Tristețea Lui se datorează omenirii, pentru care El nutrește speranțe, dar care a căzut în întuneric, fiindcă lucrarea Lui asupra omului nu se ridică la așteptările Sale și fiindcă omenirea pe care El o iubește nu poate trăi în întregime în lumină. El simte tristețe pentru omenirea inocentă, pentru omul onest, dar ignorant și pentru cel care este bun, dar cu deficiențe în ceea ce privește concepțiile proprii. Tristețea Lui este un simbol al bunătății și milei Lui, un simbol al frumuseții și bunătății. Fericirea Lui, bineînțeles, se naște prin înfrângerea dușmanilor Săi și prin câștigarea bunei credințe a omului. Mai mult, ea apare atunci când toate forțele inamice sunt izgonite și distruse și pentru că omenirii i se dă o viață bună și pașnică. Fericirea lui Dumnezeu nu seamănă cu bucuria omului, ci este sentimentul de a culege roadă bună, un sentiment mai înalt chiar decât bucuria. Fericirea Lui este un simbol al eliberării omenirii de suferință începând din acest moment și un simbol al faptului că omenirea intră într-o lume a luminii. Emoțiile oamenilor, pe de altă parte, se nasc toate de dragul propriilor lor interese, nu în numele dreptății, al luminii sau al frumuseții și cu atât mai puțin de dragul harului dăruit din Cer. Emoțiile omenirii sunt egoiste și aparțin lumii întunericului. Ele nu există de dragul liberului arbitru, cu atât mai puțin de dragul planului lui Dumnezeu, astfel că, despre om și Dumnezeu nu se poate niciodată vorbi împreună. Dumnezeu este mereu suveran și pururi onorabil, în timp ce omul este pururi ignobil, pururi lipsit de valoare. Aceasta pentru că Dumnezeu face pururi sacrificii și Se devotează omenirii; omul, însă, pururi ia și se străduie doar pentru sine. Dumnezeu își dă pururi osteneala pentru supraviețuirea omenirii, însă omul nu contribuie niciodată cu nimic de dragul luminii sau al dreptății. Chiar

dacă omul face un efort o perioadă, acesta este atât de slab încât nu poate rezista nici măcar unei singure lovituri, fiindcă efortul omului este întotdeauna pentru el însuși, iar nu pentru alții. Omul este întotdeauna egoist, în timp ce Dumnezeu este pururi altruist. Dumnezeu este sursa a tot ceea ce este just, bun și frumos, pe când omul este cel care urmează și dă dovadă de toată urâțenia și răul. Dumnezeu nu-Și va schimba niciodată esența de neprihănire și frumusețe, însă omul este perfect capabil, în orice moment și în orice situație, să trădeze neprihănirea și să se abată departe de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”

256. Eu sunt drept, Eu sunt demn de încredere și Eu sunt Dumnezeul care cercetează tainele inimii omului! Voi dezvălui de îndată cine este sincer și cine este fals. Nu vă alarmați; toate lucrurile merg după timpul Meu. Vă voi spune, rând pe rând, cine Mă vrea cu sinceritate și cine nu Mă vrea cu sinceritate. Voi doar îngrijiți-vă să mâncați bine, să beți bine și să vă apropiați de Mine când veniți în prezența Mea, iar Eu Însumi Îmi voi face lucrarea. Nu fiți prea nerăbdători să vedeți rezultate rapide; lucrarea Mea nu este ceva ce poate fi săvârșit dintr-o dată. În ea se află pașii și înțelepciunea Mea, și de aceea înțelepciunea Mea poate fi revelată. Vă voi permite să vedeți ceea ce este făcut de mâinile Mele – pedepsirea răului și răsplătirea binelui. Cu siguranță nu favorizez pe nimeni. Eu te voi iubi sincer pe tine, cel care Mă iubești sincer, iar mânia Mea va fi totdeauna cu cei care nu Mă iubesc sincer, ca ei să-și poată aduce aminte pentru totdeauna că Eu sunt Dumnezeul adevărat, Dumnezeul care cercetează tainele inimii omului. Nu te purta într-un fel în fața unora și într-un alt fel pe la spatele lor; Eu văd clar tot ceea ce faci și, cu toate că pe alții îi poți păcăli, pe Mine nu Mă poți păcăli. Eu văd totul clar. Nu ai cum să ascunzi nimic; totul se află în mâinile

Mele. Nu te crede foarte isteț pentru că ai făcut ca toate micile tale calcule meschine să te avantajeze. Eu îți zic: indiferent câte planuri pot face oamenii, fie că sunt mii sau zeci de mii, până la urmă, ei nu pot scăpa din palma mâinii Mele. Toate lucrurile și obiectele sunt controlate de mâinile Mele, ca să nu mai spun o persoană! Nu încerca să Mă eviți sau să te ascunzi, nu încerca să înșeli sau să tăinuiești ceva. Oare tot nu poți să vezi că înfățișarea Mea glorioasă și mânia și judecata Mea au fost public dezvăluite? Voi judeca îndată și fără milă pe cine nu Mă vrea în mod sincer. Compasiunea Mea a ajuns la sfârșit; nu a mai rămas nimic din ea. Nu mai fiți fățarnici și puneți capăt căilor voastre necontrolate și nesăbuite.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 44

257. Eu sunt Începutul și Eu sunt Sfârșitul. Eu sunt unicul Dumnezeu adevărat complet și înviat. Rostesc cuvintele Mele înaintea voastră, iar voi trebuie să credeți cu tărie ceea ce vă spun. Cerul și pământul poate vor trece, însă nicio literă sau rând din ceea ce spun nu va trece niciodată. Țineți minte acest lucru! Țineți minte acest lucru! Odată ce am vorbit, niciun cuvânt nu a fost niciodată retras și fiecare cuvânt va fi împlinit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 53

258. Universul și toate lucrurile sunt în mâinile Mele. Dacă Eu vorbesc, așa va fi. Dacă Eu poruncesc, așa va fi. Satana este sub picioarele Mele, este în Adânc! Atunci când vocea Mea răsună, cerul și pământul vor pieri și se vor reduce la zero! Toate lucrurile vor fi reînnoite; acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat, care este absolut corect. Am biruit lumea și am biruit toate cele rele. Stau aici vorbind cu voi, și toți cei care au urechi ar trebui să asculte și toți cei care trăiesc ar trebui să accepte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 15

259. Ceea ce am spus trebuie luat în considerare, ce este luat în considerare trebuie finalizat, iar acest lucru nu poate fi schimbat de către nimeni; acest lucru este absolut. Indiferent dacă este vorba despre ce am spus în trecut sau ce voi spune în viitor, totul se va înfăptui, iar omenirea întreagă va vedea acest lucru. Acesta este principiul din spatele cuvintelor și lucrării Mele. […] Din tot ce are loc în univers, nu există nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt. Ce există și nu se află în mâinile Mele? Tot ce spun Eu se înfăptuiește, și cine dintre oameni Mă poate face să Mă răzgândesc? Poate fi legământul pe care l-am încheiat pe pământ? Nimic nu-Mi poate împiedica planul; sunt atotprezent în lucrarea Mea și în planul Meu de gestionare (planul mântuirii). Ce om poate să intervină? Nu am fost Eu Cel care a făcut personal aceste aranjamente? Faptul că am intrat în această situație astăzi nu deviază de la planul Meu sau de la ceea ce am prezis; totul a fost stabilit de Mine cu mult timp în urmă. Cine dintre voi poate să pătrundă planul Meu pentru acest pas? Poporul Meu va asculta de glasul Meu, iar fiecare dintre cei care Mă iubesc cu adevărat se vor întoarce înaintea tronului Meu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 1

260. Îi iubesc pe toți care se sacrifică sincer pentru Mine și care Mi se dedică. Îi urăsc pe toți care sunt născuți din Mine, dar nu Mă cunosc, și chiar Mi se împotrivesc. Nu voi abandona pe nimeni care este sincer pentru Mine; mai degrabă, voi dubla binecuvântările acelei persoane. Îi voi pedepsi de două ori mai mult pe cei care nu sunt recunoscători și Îmi necinstesc bunătatea și nu îi voi lăsa să scape cu ușurință. În Împărăția Mea, nu există necinste sau înșelăciune, și nu există deșertăciune lumească; adică, nu există mirosul morților. Mai degrabă, totul este corectitudine și dreptate; totul este puritate și deschidere, nimic nefiind ascuns ori tăinuit.

Totul este proaspăt, totul este bucurie și totul este edificare. Nimeni care mai miroase a mort nu poate rămâne în Împărăția Mea, ci, în schimb, va fi condus de toiagul Meu din fier.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 70

261. Sunt un foc mistuitor și nu tolerez ofensa. Fiindcă toți oamenii au fost creați de Mine, ei trebuie să Mă asculte și nu pot să se răzvrătească, orice spun și fac Eu. Oamenii nu au dreptul să se amestece în lucrarea Mea, și cu atât mai puțin sunt calificați să analizeze ce este bine sau rău în lucrarea Mea și în cuvintele Mele. Eu sunt Domnul creației, iar ființele create ar trebui să obțină tot ceea ce Eu cer cu o inimă plină de venerație pentru Mine; nu ar trebui încerce să discute cu Mine și, mai ales, nu ar trebui să se împotrivească. Cu autoritatea Mea, eu Îmi guvernez poporul, iar toți aceia care fac parte din creația Mea ar trebui să se supună autorității Mele. Deși astăzi sunteți îndrăzneți și încrezuți în fața Mea, deși nu ascultați cuvintele cu care Eu vă învăț și nu cunoașteți teama, eu doar vă întâmpin răzvrătirea cu îngăduință; nu-Mi voi pierde cumpătul și nu-Mi voi compromite munca pentru că niște viermi mărunți au întors mizeria din grămada de bălegar. Tolerez existența continuă a tot ceea ce urăsc și a tuturor lucrurilor pe care le detest de dragul voii Tatălui Meu, și voi face astfel până când cuvântările Mele vor fi complete, până chiar în ultima Mea clipă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut”

262. De vreme ce te-ai hotărât deja să-Mi slujești, nu te voi lăsa să pleci. Sunt un Dumnezeu care urăște răul și sunt un Dumnezeu gelos pe omenire. De vreme ce ți-ai așezat deja cuvintele pe altar, nu îți voi îngădui să fugi chiar dinaintea ochilor Mei și nu voi tolera să servești la doi stăpâni.

Credeai că poți să ai o a doua dragoste după ce ți-ai așezat cuvintele pe altarul Meu și înaintea ochilor Mei? Cum aș putea să le permit oamenilor să Mă facă de râs în felul acesta? Credeai că poți să-Mi faci lejer făgăduințe și jurăminte cu limba? Cum ai putut să depui jurăminte lângă tronul Meu, tronul Celui care sunt Preaînalt? Credeai că jurămintele tale au dispărut deja? Permiteți-Mi să vă spun: chiar dacă trupurile voastre vor dispărea, jurămintele voastre nu pot să o facă. În final, vă voi condamna pe baza jurămintelor voastre. Totuși, credeți că puteți să Îmi faceți față punându-vă cuvintele înaintea Mea și că inimile voastre pot să servească spiritelor necurate și spiritelor rele. Cum ar putea mânia Mea să-i tolereze pe acei oameni care, asemănători câinilor și porcilor, Mă înșală? Trebuie să-Mi execut decretele administrative și să smulg cu forța din mâinile spiritelor necurate pe toți acei amorțiți și „pioși” care cred în Mine ca să Mă poată „sluji” în mod disciplinat, ca să fie boii și caii Mei și să se supună orchestrărilor Mele. Te voi face să-ți recapeți hotărârea anterioară și să-Mi slujești din nou. Nu voi tolera nicio creatură care Mă înșală. Credeai că ai putea, pur și simplu, să faci în mod absurd cereri și să minți în fața Mea? Credeai că nu ți-am auzit sau nu ți-am văzut cuvintele și faptele? Cum aș fi putut să nu-ți am în vedere cuvintele și faptele? Cum aș putea vreodată să le permit oamenilor să Mă înșele așa?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

263. Eu sunt unicul Dumnezeu Însuși și, în plus, Eu sunt singura persoană a lui Dumnezeu. Cu atât mai mult, Eu, întregimea trupului, sunt manifestarea completă a lui Dumnezeu. Oricine îndrăznește să nu Mă venereze, oricine îndrăznește să arate împotrivire în priviri, oricine îndrăznește să spună cuvinte de sfidare împotriva Mea va muri cu siguranță de blestemele și mânia Mea (va fi blestemat din cauza mâniei Mele). În

plus, oricine îndrăznește să nu fie loial sau filial față de Mine și oricine îndrăznește să încerce să Mă înșele va muri negreșit din cauza urii Mele. Dreptatea, măreția și judecata Mea vor dăinui în vecii vecilor. La început, am fost iubitor și milostiv, dar aceasta nu este firea divinității Mele complete; dreptatea, maiestatea și judecata sunt doar cuprinse în firea Mea, întregul Dumnezeu Însuși. În timpul Epocii Harului, am fost iubitor și milostiv. Datorită lucrării pe care trebuia să o închei, aveam bunătate iubitoare și milă; dar după aceea nu a mai fost nevoie de asemenea lucruri (și de atunci, nu au mai existat vreodată). Totul este dreptate, măreţie și judecată și aceasta este firea completă a umanității Mele normale combinate cu divinitatea Mea completă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 79

264. Stăpânesc toate lucrurile, Eu sunt Dumnezeul înțelept care deține întreaga autoritate și nu sunt îngăduitor față de nimeni; sunt extrem de aspru, complet lipsit de sentimente personale. Tratez pe oricine (indiferent cât de bine vorbește, nu îl voi ierta) cu dreptatea, corectitudinea și măreția Mea, în același timp permițând tuturor să vadă mai bine minunile faptelor Mele, cât și ce înseamnă faptele Mele. Rând pe rând, am pedepsit toate duhurile rele pentru tot felul de acțiuni pe care le săvârșesc, aruncându-le pe toate în Adânc. Am finalizat această lucrare înainte de începutul timpului, lăsându-le fără poziție, nelăsându-le niciun loc în care să-și facă lucrarea. Niciunul dintre aleșii Mei – cei predestinați și selectați de Mine – nu poate fi nicicând posedat de duhurile rele, ci, în schimb, va fi mereu sfânt. Pe aceia pe care nu i-am predestinat și selectat îi voi preda Satanei și nu le voi mai permite să mai rămână. În toate privințele, decretele Mele administrative implică dreptatea și măreția Mea. Nu voi lăsa să scape nici măcar pe unul dintre aceia asupra cărora lucrează Satana, ci îi voi azvârli

împreună cu trupurile lor în Infern, pentru că Eu îl urăsc pe Satana. Nu-l voi ierta cu ușurință sub nicio formă, ci îl voi distruge cu totul, nelăsându-i nici cea mai mică șansă să-și facă lucrarea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 70

265. Îi voi mustra pe toți cei născuți din Mine, care încă nu Mă cunosc, pentru a arăta toată mânia Mea, marea Mea putere și întreaga Mea înțelepciune. Întru Mine, totul este drept și nu există absolut nicio nedreptate, nicio înșelăciune și nicio necinste; oricine este necinstit și înșelător trebuie să fie un fiu al iadului – trebuie să fie născut în Infern. Întru Mine, totul este deschis; orice spun să fie împlinit este împlinit și orice spun să fie stabilit este stabilit, nimeni nu poate schimba sau imita aceste lucruri, deoarece Eu sunt unicul Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 96

266. Îi voi pedepsi pe cei răi și-i voi răsplăti pe cei buni, Îmi voi pune în aplicare dreptatea și Îmi voi îndeplini judecata. Îmi voi folosi cuvintele pentru a realiza totul, făcând ca toți oamenii și toate lucrurile să experimenteze mâna Mea care mustră, și îi voi face pe toți să vadă întreaga Mea glorie, întreaga Mea înțelepciune și întreaga Mea mărinimie. Nicio persoană nu va îndrăzni să se ridice să judece, întrucât, în Mine, toate lucrurile sunt îndeplinite; și, prin asta, toți vor vedea întreaga Mea demnitate și toți vor gusta întreaga Mea victorie, căci în Mine se manifestă toate lucrurile. Din aceasta, se pot vedea marea Mea putere și autoritatea Mea. Nimeni nu va îndrăzni să Mă ofenseze și nimeni nu va îndrăzni să Mă împiedice. Cu Mine, totul este scos la iveală. Cine ar îndrăzni să ascundă ceva? Cu siguranță acelei persoane nu-i voi arăta niciun fel de milă! Astfel de ticăloși trebuie să primească pedeapsa Mea severă și astfel de lepădături

trebuie alungate din fața ochilor Mei. Îi voi conduce cu un toiag de fier și Îmi voi folosi autoritatea ca să îi judec, fără a avea câtuși de puțină îndurare și fără să le cruț deloc sentimentele, căci Eu sunt Dumnezeu Însuși, care este lipsit de emoții și măreț și care nu poate fi ofensat. Acest lucru ar trebui înțeles și văzut de toți, ca nu cumva să ajungă să fie loviți și anihilați de Mine „fără motiv sau temei”, căci toiagul Meu va lovi pe toți cei care Mă ofensează. Nu-Mi pasă dacă ei Îmi cunosc sau nu decretele administrative; pentru Mine acest lucru va fi lipsit de importanță, deoarece persoana Mea nu tolerează ofensa nimănui. Acesta este motivul pentru care se spune că sunt un leu; dobor pe oricine ating. De aceea se spune că, acum, este blasfemie să se spună că Eu sunt Dumnezeul milei și al bunătății iubitoare. În esență, nu sunt miel, ci leu. Nimeni nu îndrăznește să Mă ofenseze; voi pedepsi imediat cu moartea și fără milă pe oricine Mă ofensează.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 120

267. Glasul Meu este judecată și mânie; nu sunt blând cu nimeni și nu arăt milă nimănui, căci Eu sunt Dumnezeul Însuși cel drept, și posed mânie; posed ardere, curățire și distrugere. În Mine nimic nu este ascuns ori emoțional, ci, dimpotrivă, totul este deschis, drept și imparțial. Pentru că fiii Mei întâi născuți sunt deja cu Mine pe tron, conducând toate națiunile și toate popoarele, lucrurile și oamenii nedrepți și nelegiuiți încep să fie judecați. Îi voi cerceta unul câte unul, fără să-Mi scape nimic, dezvăluindu-i complet. Căci judecata Mea a fost revelată pe deplin și complet deschisă și nu am reținut absolut nimic; voi arunca tot ceea ce nu corespunde voii Mele și voi lăsa să piară aceste lucruri pe vecie, în Adânc. Acolo, le voi lăsa să ardă veșnic. Aceasta este dreptatea Mea; aceasta este corectitudinea Mea. Nimeni nu poate schimba acest lucru și totul trebuie să fie sub comanda Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 103

268. Fiecare propoziție pe care o rostesc este plină de autoritate și judecată, și nimeni nu-Mi poate schimba cuvintele. Odată ce cuvintele Mele sunt rostite, lucrurile se vor întâmpla negreșit în conformitate cu cuvintele Mele; aceasta este firea Mea. Cuvintele Mele sunt autoritatea, iar oricine le rectifică, Îmi jignește mustrarea și pe acel om trebuie să îl dobor. În cazuri grave, ei atrag pieirea asupra propriilor vieți și merg în Gheenă sau în Adânc. Acesta este singurul fel în care tratez omenirea, iar omul nu îl poate schimba nicidecum – acesta este decretul Meu administrativ. Amintiți-vă acest lucru! Nimănui nu i se permite să-Mi încalce decretul; acesta trebuie împlinit potrivit voii Mele! În trecut, am fost prea îngăduitor cu voi și ați avut parte doar de cuvintele Mele. Cuvintele pe care le-am rostit despre a-i doborî pe oameni nu s-au împlinit încă. Dar, de azi înainte, toate dezastrele (legate de decretele Mele administrative) se vor abate unul după altul spre pedepsirea tuturor celor care nu se aliniază voii Mele. Faptele trebuie să se întâmple – pentru că altfel, oamenii nu ar putea să-Mi vadă mânia, ci s-ar deprava necontenit. Acesta este un pas din planul Meu de gestionare (planul mântuirii) și este felul în care voi înfăptui următoarea etapă din lucrarea Mea. Vă spun anticipat acest lucru, pentru a putea evita să comiteți păcate și să aveți parte de pierzania veșnică. Cu alte cuvinte, de azi înainte, în afară de fiii Mei întâi născuți, îi voi face pe toți oamenii să-și ocupe pozițiile cuvenite conform voii Mele și voi mustra pe fiecare, pe rând. Nu voi cruța pe niciunul dintre ei. Îndrăzniți numai să vă depravați din nou! Îndrăzniți numai să vă răzvrătiți din nou! Am mai spus în trecut că sunt drept față de toți și sunt lipsit de sentimente, iar acest lucru servește pentru a demonstra că firea Mea nu trebuie ofensată. Aceasta este persoana Mea. Nimeni nu poate schimba acest lucru. Toți oamenii Îmi aud cuvintele și toți oamenii

Îmi văd înfățișarea plină de slavă. Toți oamenii trebuie să asculte de Mine pe deplin și în mod absolut – acesta este decretul Meu administrativ. Toți oamenii din întregul univers și de la capetele pământului ar trebui să Mă laude și să Mă slăvească pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuși, unicul, pentru că sunt persoana lui Dumnezeu. Nimeni nu-Mi poate schimba cuvintele și cuvântările, limbajul și comportamentul, deoarece acestea Mă privesc doar pe Mine și sunt lucruri pe care le-am avut din vremuri străvechi și care vor exista veșnic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 100

269. Totul se va împlini prin cuvintele Mele; niciun om nu poate lua parte, și niciun om nu poate face lucrarea pe care o voi îndeplini Eu. Voi curăța aerul din toate ținuturile și voi eradica orice urmă a demonilor de pe pământ. Am început deja și voi iniția prima etapă a lucrării mele de mustrare în locuința marelui balaur roșu. Astfel, se poate vedea că mustrarea Mea s-a abătut asupra întregului univers și că marele balaur roșu și toate felurile de spirite necurate vor fi incapabile să scape de mustrarea mea, căci Eu privesc asupra tuturor ținuturilor. Când lucrarea Mea pe pământ se va încheia, adică atunci când epoca judecății se va termina, voi mustra oficial pe marele balaur roșu. Poporul Meu va vedea mustrarea Mea dreaptă a marelui balaur roșu, va revărsa laudă din pricina neprihănirii Mele și va preamări pentru totdeauna Numele Meu cel sfânt din pricina neprihănirii Mele. Prin urmare, vă veți îndeplini în mod oficial datoria și Mă veți lăuda în mod oficial în toate ținuturile pentru totdeauna!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 28

270. Acum este momentul în care voi decide sfârșitul fiecărei persoane, nu etapa la care am început să prelucrez omul. Îmi scriu în cartea

Mea, unul câte unul, cuvintele și acțiunile fiecărei persoane, precum și calea lor în urmarea Mea, trăsăturile lor inerente și performanța lor finală. În felul acesta, niciun om nu va scăpa de mâna Mea și toți vor fi cu neamul lor așa cum hotărăsc. Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care cerșește mila, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu respectă voința lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

271. Dacă ai fost de credință timp de mulți ani și te-ai asociat demult cu Mine, dar cu toate acestea ești distant față de Mine, atunci Eu spun că trebuie să fie faptul că tu ofensezi des firea lui Dumnezeu, iar sfârșitul tău va fi foarte greu de apreciat. Dacă acești mulți ani de asociere cu Mine nu doar că nu au reușit să te schimbe într-o persoană care are umanitate și adevărul, ci dimpotrivă, au insuflat căile rele în natura ta, iar tu nu doar că ai o grandomanie de două ori mai mare decât înainte, ci au crescut și înțelegerile tale greșite vizavi de Mine, așa încât ai ajuns să mă vezi drept micul tău camarad, atunci îți zic că boala de care suferi nu mai e una superficială ci ți-a pătruns până în măduva oaselor. Tot ce-ți rămâne de făcut este să-ți aștepți pregătirile de înmormântare. Nu va trebui atunci să mă implori să fiu Dumnezeul tău, căci ai comis un păcat vrednic de moarte, un păcat de neiertat. Chiar dacă aș putea avea milă de tine, Dumnezeul din cer va insista să-ți ia viața, căci ofensa ta la adresa firii lui Dumnezeu nu este o problemă obișnuită, ci una foarte serioasă. Când vine vremea, nu Mă

învinovăți pe Mine că nu te-am înștiințat dinainte. Totul se rezumă la aceasta: când te asociezi cu Hristosul – Dumnezeul de pe pământ – ca și cu un om obișnuit, adică atunci când crezi că acest Dumnezeu nu este altceva decât un om, acela este momentul în care vei pieri. Aceasta este singura mea admonestare pentru voi toți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”

272. Milostenia mea se manifestă asupra celor care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Și pedeapsa aruncată asupra celor păcătoși este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, foametea și ciuma se vor abate asupra celor care Mi se opun și ei se vor tângui. Cei care au comis tot felul de ticăloșii, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; și ei, căzând în dezastru, cum rareori a fost văzut de-a lungul a milioane de ani, vor ajunge să trăiască într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, singuri se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi într-o bucurie pe care nu am mai dat-o niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale oamenilor și detest faptele lor rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni cu același spirit ca și Mine. Nu i-am uitat niciodată pe aceia care nu au același spirit ca și Mine; i-am păstrat cu dezgust în inima Mea, doar așteptând ocazia de a-Mi abate pedeapsa asupra lor, lucru ce Mă va delecta. Ziua Mea a venit în sfârșit astăzi și nu mai trebuie să aștept!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

273. Voi îndrepta nedreptățile lumii omenești. Îmi voi face lucrarea Mea cu propriile mâini în întreaga lume, oprindu-l pe Satana să-i facă iarăși

rău poporului Meu, oprindu-i pe dușmani să facă din nou orice le este pe plac. Voi deveni Împărat pe pământ și Îmi voi muta tronul acolo, făcându-i pe toți dușmanii Mei să cadă la pământ și să-și mărturisească fărădelegile înaintea Mea. În tristețea Mea, mânia este amestecată, voi călca în picioare întregul univers, fără să cruț pe nimeni și voi lovi cu groază în inimile dușmanilor Mei. Voi preface tot pământul în ruine și îi voi face pe dușmanii Mei să se prăbușească printre ruine, astfel încât de atunci încolo să nu mai poată să-i corupă pe oameni. Planul Meu este deja stabilit și nimeni, oricine ar fi, nu va putea să-l schimbe. În vreme ce Eu voi cutreiera cu o splendoare măreață deasupra universului, toată omenirea va fi înnoită și totul va reînvia. Omul nu va mai plânge și nu Mă va mai striga să-l ajut. Atunci inima Mea se va veseli, iar oamenii se vor întoarce spre a Mă celebra. Întregul univers, de sus până jos, va fremăta în triumf…

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 27

274. Sionule! Veselește-te! Sionule! Cântă! M-am întors triumfător, M-am întors victorios! Toate popoarele! Grăbiți-vă să vă aliniați! Toate lucrurile create! Opriți-vă acum, căci persoana Mea stă în fața întregului univers și Se arată în partea de răsărit a lumii! Cine îndrăznește să nu îngenuncheze în închinare? Cine îndrăznește să nu Mă numească Dumnezeul adevărat? Cine îndrăznește să nu își ridice privirea cu venerație? Cine îndrăznește să nu aducă laudă? Cine îndrăznește să nu se veselească? Poporul Meu Îmi va auzi glasul, iar fiii Mei vor supraviețui în Împărăția Mea! Munții, râurile și toate lucrurile vor ovaționa la nesfârșit și vor sălta fără oprire. În aceste momente, nimeni nu va îndrăzni să dea înapoi și nimeni nu va îndrăzni să se ridice și să se împotrivească. Aceasta este fapta Mea minunată și, mai mult, este marea Mea putere! Voi face ca totul să Mă venereze în inimă și, chiar mai presus de atât, voi face ca totul

să Mă slăvească! Acesta este scopul suprem al planului Meu de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani și este ceea ce am hotărât. Nicio persoană, niciun obiect, niciun eveniment nu îndrăznește să se ridice și să Mi se împotrivească sau să Mi se opună. Tot poporul Meu se va îndrepta spre muntele Meu (adică, spre lumea pe care o voi crea mai târziu) și Mi se va supune, pentru că am măreție, judecată și autoritate. (Acest lucru se referă la momentul când sunt în trup. Am autoritate și în trup, dar, deoarece limitările temporale și spațiale nu pot fi depășite în trup, nu se poate spune că am dobândit gloria deplină. Deși Eu îi câștig pe fiii întâi născuți în trup, nu se poate spune că am dobândit gloria. Doar când voi reveni în Sion și Îmi voi schimba înfățișarea se va putea spune că am autoritate – adică, am obținut glorie.) Nimic nu va fi dificil pentru Mine. Totul va fi distrus de cuvintele din gura Mea și, prin cuvintele din gura Mea, totul va lua ființă și va fi desăvârșit. Aceasta este marea Mea putere și aceasta este autoritatea Mea. Datorită faptului că sunt plin de putere și de autoritate, nicio persoană nu ar putea îndrăzni să Mă împiedice. Am învins deja totul și deja i-am biruit pe toți fiii răzvrătirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 120

275. Dumnezeu a creat omenirea; indiferent dacă oamenii au fost corupți sau dacă Îl urmează, El tratează ființele umane ca pe cei mai neprețuiți ai Săi – sau, cum ar spune ființele umane, oamenii cei mai dragi Lui – și nu ca pe jucăriile Sale. Deși Dumnezeu spune că El este Creatorul și că omul este creația Sa, ceea ce poate suna de parcă există o oarecare diferență de rang, realitatea este că tot ce a făcut Dumnezeu pentru omenire depășește cu mult o relație de această natură. Dumnezeu iubește omenirea, are grijă și Se preocupă de aceasta, și Se îngrijește de ea fără încetare. El nu simte niciodată în inima Sa că aceasta este o lucrare în plus sau ceva ce

merită o mare răsplată. Nici nu simte că mântuirea omenirii, alimentarea oamenilor și faptul că le oferă totul reprezintă o contribuție uriașă pentru omenire. El Se îngrijește pur și simplu de omenire în tăcere și în liniște, în propriul Său mod și prin propria Sa esență și ceea ce El are și ce este. Indiferent cât de multă grijă și cât de mult ajutor primește omenirea de la El, Dumnezeu nu Se gândește la asta niciodată, nici nu încearcă să-Și asume meritul. Acest lucru este determinat de esența lui Dumnezeu și este, de asemenea, o exprimare adevărată a firii Lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

276. Dumnezeu a îndurat multe nopți nedormite pentru binele lucrării omenirii. De la mari înălțimi până la cele mai mici adâncimi, El a coborât în iadul viu în care omul trăiește pentru a-și petrece zilele cu acesta, nu S-a plâns niciodată de nedreptatea omului, nu i-a făcut niciodată omului reproșuri pentru neascultarea lui, ci îndură cea mai mare umilință în timp ce El, personal, Își desfășoară lucrarea. Cum ar putea Dumnezeu să aparțină iadului? Cum ar putea să-Și petreacă viața în iad? Dar, de dragul întregii omeniri, pentru ca întreaga omenire să-și poată găsi, mai curând, odihna, El a suferit umilință și nedreptate ca să vină pe pământ, și a intrat personal în „iad” și „Infern”, în bârlogul tigrului, pentru a-l mântui pe om. Cum este omul apt să I se împotrivească lui Dumnezeu? Ce motiv are ca să se plângă de El? Cum poate avea tupeul să privească la Dumnezeu? Dumnezeul Cerului a venit în acest atât de murdar ținut al viciului și niciodată nu a dat frâu liber nemulțumirilor Sale sau nu S-a plâns de om, ci, în schimb, acceptă, în tăcere, ravagiile[1] și asuprirea acestuia. Niciodată nu Și-a luat revanșa la cererile nerezonabile ale omului și nu i-a făcut vreodată cerințe excesive sau nerezonabile; El face doar, fără să se plângă, întreaga lucrare cerută de om: învățarea, luminarea, reproșarea, rafinarea cuvintelor,

amintirea, îndemnul, consolarea, judecarea și revelarea. Care dintre pașii Lui nu au fost pentru viața omului? Deși El a înlăturat perspectivele și soarta omului, care dintre pașii realizați de Dumnezeu nu au fost pentru soarta lui? Care dintre ei nu au fost de dragul supraviețuirii omului? Care dintre ei nu au fost pentru a elibera omul de această suferință și de opresiunea forțelor întunecate care sunt negre ca noaptea? Care din ei nu sunt de dragul omului? Cine poate să înțeleagă inima lui Dumnezeu, care este ca o mamă iubitoare? Cine poate înțelege inima Lui nerăbdătoare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (9)"

277. Când Dumnezeu a venit pe pământ, nu era din lumea asta, și nu S-a întrupat ca să Se bucure de lume. Locul unde lucrarea Îi va dezvălui firea și care va fi cel mai semnificativ este cel în care S-a născut El. Fie că este un tărâm sfânt sau murdar și indiferent unde lucrează El, El este sfânt. Totul în lume a fost creat de El, deși totul a fost corupt de Satana. Totuși, toate lucrurile încă aparțin Lui; toate sunt în mâinile Lui. El vine într-un ținut murdar și lucrează ca să Își dezvăluie sfințenia; face asta doar de dragul lucrării Sale, ceea ce înseamnă că El îndură mari umilințe ca să facă o asemenea lucrare pentru a-i mântui pe oamenii din acest ținut necurat. Face lucrul acesta pentru a fi martor, de dragul întregii omeniri. O astfel de lucrare le arată oamenilor dreptatea lui Dumnezeu și reușește să demonstreze mai bine supremația Sa. Măreția și corectitudinea Lui se manifestă în mântuirea unui grup de oameni umili, pe care alții îi disprețuiesc. Faptul că S-a născut într-un ținut murdar nu dovedește că El este umil; pur și simplu permite întregii creații să vadă măreția Lui și adevărata Lui dragoste pentru omenire. Cu cât mai mult face El asta, cu atât mai mult dezvăluie dragostea Lui pură, dragostea Lui fără cusur pentru oameni. Dumnezeu este sfânt și drept. Chiar dacă S-a născut într-un ținut murdar și chiar dacă trăiește cu acei oameni care sunt plini de murdărie, la

fel cum Isus a trăit cu păcătoșii în Epoca Harului, oare nu toată lucrarea Lui este săvârșită pentru supraviețuirea întregii omeniri? Nu e totul ca omenirea să poată câștiga marea mântuire? În urmă cu două mii de ani, El a locuit cu păcătoșii câțiva ani. Asta a fost de dragul răscumpărării. Astăzi, El trăiește cu un grup de oameni murdari și josnici, de dragul mântuirii. Nu toată lucrarea Lui este de dragul vostru, al oamenilor? Dacă nu pentru a mântui omenirea, de ce să fi trăit și să fi suferit cu păcătoșii atât de mulți ani după ce S-a născut într-o iesle? Și dacă nu ca să mântuiască omenirea, de ce să Se întoarcă întrupat a doua oară, născut în acest ținut unde se adună demonii, și să trăiască alături de acești oameni care au fost profund corupți de Satana? Nu este Dumnezeu loial? Care parte din lucrarea Lui nu a fost pentru omenire? Care parte nu a fost pentru destinul vostru? Dumnezeu este sfânt – lucrul acesta e de neschimbat! Nu este poluat de mizerie, deși El a venit într-un ținut murdar; toate acestea pot să însemne doar că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este foarte altruistă și că suferința și umilirea pe care le îndură El sunt extrem de mari! Nu știți cât de mare e umilirea pe care o îndură pentru voi toți și pentru destinul vostru? În loc să-i mântuiască pe oamenii importanți sau pe fiii familiilor bogate și puternice, El ține să-i mântuiască pe cei care sunt umili și desconsiderați. Nu sunt toate acestea sfințenia Lui? Nu sunt toate acestea dreptatea Lui? De dragul supraviețuirii omenirii, El preferă să Se nască într-un ținut murdar și să suporte toate înjosirile. Dumnezeu este foarte real – El nu face lucrări false. Oare nu fiecare etapă a lucrării se face într-un mod atât de practic? Deși toți oamenii Îl vorbesc de rău și spun că stă la masă cu păcătoșii, deși toți oamenii Îl batjocoresc și spun că locuiește cu fiii murdăriei, că locuiește cu cei mai josnici oameni, El tot Se oferă altruist și tot este respins de omenire. Suferința pe care o îndură El nu este mai mare decât a voastră? Lucrarea pe care o face El nu valorează mai mult decât prețul pe care l-ați plătit voi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”

278. Dumnezeu S-a umilit până la un asemenea nivel, încât Își face lucrarea în acești oameni murdari și corupți și desăvârșește acest grup de oameni. Dumnezeu nu a devenit trup doar pentru a trăi și a mânca printre oameni, pentru a păstori oamenii și a oferi ceea ce oamenii au nevoie. Mai important este că El face o măreață lucrare de mântuire și cucerire asupra acestor oameni insuportabil de corupți. El a venit în inima marelui balaur roșu pentru a-i mântui pe cei mai corupți dintre oameni, astfel încât toți oamenii să poată fi schimbați și înnoiți. Dificultatea imensă pe care Dumnezeu o îndură nu este numai dificultatea pe care o îndură Dumnezeul întrupat, ci este mai ales că Duhul lui Dumnezeu suferă o umilire extremă – El Se umilește și Se ascunde atât de mult încât devine o persoană obișnuită. Dumnezeu S-a întrupat și a luat forma trupului pentru ca oamenii să vadă că El are o viață umană normală și nevoi umane normale. Acest lucru este suficient pentru a dovedi că Dumnezeu S-a umilit într-o mare măsură. Duhul lui Dumnezeu este realizat în trup. Duhul Său este atât de înalt și măreț, totuși El ia forma unui om obișnuit, a unui om neînsemnat, astfel încât să facă lucrarea Duhului Său. Calibrul, înțelegerea, rațiunea, umanitatea și viețile fiecăruia dintre voi arată că sunteți cu adevărat nevrednici să acceptați lucrarea lui Dumnezeu de acest fel. Sunteți cu adevărat nevrednici să Îl lăsați pe Dumnezeu să îndure astfel de greutăți de dragul vostru. Dumnezeu este atât de măreț. El este superior, iar oamenii sunt atât de răi și josnici, totuși El tot lucrează asupra lor. El nu doar că S-a întrupat pentru a aproviziona oamenii, a le vorbi oamenilor, ci chiar trăiește împreună cu oamenii. Dumnezeu este atât de umil, atât de vrednic de iubit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți”

279. Tot ceea ce face Dumnezeu este concret și nimic din ceea ce face El nu este gol și experimentează totul personal. Dumnezeu plătește prețul propriei experimentări a suferinței în schimbul unei destinații pentru umanitate. Nu este aceasta o lucrare concretă? Părinții pot plăti un preț serios de dragul copiilor lor și acest lucru reprezintă sinceritatea lor. Făcând aceasta, Dumnezeu întrupat este, desigur, extrem de sincer și de fidel față de omenire. Esența lui Dumnezeu este fidelă; El face ceea ce spune și orice face El este dus la îndeplinire. Tot ceea ce face El pentru oameni este sincer. El nu rostește pur și simplu cuvântări; când spune că va plăti un preț, El chiar plătește prețul. Când spune că va lua suferința omenirii asupra Sa și va suferi în locul ei, El chiar vine să locuiască printre ei, simțind și experimentând personal această suferință. După aceasta, toate lucrurile din univers vor recunoaște că tot ceea ce face Dumnezeu este corect și drept, că tot ce face Dumnezeu este realist: aceasta este o dovadă puternică. În plus, omenirea va avea în viitor o destinație frumoasă și toți cei care rămân Îl vor preamări pe Dumnezeu; ei vor aduce laude faptelor lui Dumnezeu, care au fost înfăptuite cu adevărat datorită dragostei Lui pentru umanitate. Dumnezeu vine printre oameni smerit, ca o persoană de rând. El nu înfăptuiește pur și simplu o oarecare lucrare, rostește niște cuvinte, iar apoi pleacă; în schimb, El vine cu adevărat printre oameni și experimentează durerea lumii. Va pleca doar când va termina de experimentat această durere. Iată cât de reală și de practică este lucrarea lui Dumnezeu; toți cei care rămân Îl vor slăvi pentru asta și vor vedea loialitatea lui Dumnezeu față de om și mărinimia Lui. Esența lui Dumnezeu de frumusețe și bunătate poate fi văzută în însemnătatea întrupării Lui. Orice face El este sincer; orice spune El este onest și fidel. El chiar face tot ceea ce intenționează să facă și, când plătește un preț, îl plătește cu adevărat; El nu rostește pur și

simplu cuvântări. Dumnezeu este un Dumnezeu drept; Dumnezeu este un Dumnezeu fidel.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cel de-al doilea aspect al importanței întrupării”

280. Dumnezeu consideră această situație a gestionării omenirii, a mântuirii oamenilor, ca fiind mai importantă decât orice altceva. El face aceste lucruri nu numai cu mintea Sa, nici doar prin cuvintele Sale și, în special, nu o face întâmplător – El face toate aceste lucruri cu un plan, cu un scop, cu standarde și cu voia Sa. Este clar că această lucrare de a mântui omenirea are o mare importanță, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om. Indiferent cât de dificilă este lucrarea, indiferent cât de mari sunt obstacolele, indiferent cât de slabi sunt oamenii sau cât de profundă este răzvrătirea omenirii, nimic din toate acestea nu sunt dificile pentru Dumnezeu. Dumnezeu Se agită, depunând eforturi susținute și gestionând lucrarea pe care El Însuși dorește să o îndeplinească. El, de asemenea, aranjează totul și conduce toți oamenii și lucrarea pe care dorește să o finalizeze – niciunul dintre aceste lucruri nu a mai fost făcut înainte. Este prima dată când Dumnezeu a folosit aceste metode și a plătit un preț mare pentru acest proiect major de gestionare și mântuire a omenirii. În timp ce Dumnezeu îndeplinește această lucrare, puțin câte puțin, El exprimă și dezvăluie oamenilor, fără rezerve, lucrarea Sa cea grea, ceea ce El are și este, înțelepciunea și atotputernicia și fiecare aspect al firii Sale. El dezvăluie și exprimă aceste lucruri așa cum nu a mai făcut-o vreodată înainte. Deci, în întreg universul, pe lângă oamenii pe care Dumnezeu dorește să-i gestioneze și să-i mântuiască, nu au existat niciodată făpturi care să fie atât de apropiate de Dumnezeu, care să aibă o astfel de relație apropiată cu El. În inima Sa, omenirea pe care El dorește să o gestioneze și să o mântuiască este cea mai importantă și El apreciază această omenire

mai presus de orice altceva; chiar dacă El a plătit un preț mare pentru oameni și chiar dacă este rănit și sfidat în mod continuu de ei, El nu renunță niciodată la ei și continuă neobosit în lucrarea Sa, fără plângeri sau regrete. Asta pentru că El știe că mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor trezi într-o zi la apelul Său și vor fi impresionați de cuvintele Sale, vor recunoaște că El este Domnul creației și se vor întoarce la dreapta Lui…

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

281. Când vei putea să apreciezi cu adevărat gândurile și atitudinea lui Dumnezeu față de omenire, când vei putea să înțelegi cu adevărat emoțiile și grija lui Dumnezeu față de fiecare făptură, vei putea să înțelegi devotamentul și iubirea consumată pentru fiecare dintre oamenii creați de Creator. Când se întâmplă acest lucru, vei folosi două cuvinte pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu – care sunt acele două cuvinte? Unii oameni spun „altruistă” și unii oameni spun „caritabilă”. Dintre acestea două, „caritabilă” este cuvântul cel mai puțin potrivit pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. Acesta este un cuvânt pe care oamenii îl folosesc pentru a descrie gândurile și sentimentele unei persoane cu vederi largi. Chiar detest acest cuvânt deoarece se referă la a împărți caritate în mod aleatoriu, fără deosebire, fără a ține seama de vreun principiu. Este o expresie prea emoțională a unor oameni nesăbuiți și confuzi. Când acest cuvânt este folosit pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu, există, în mod inevitabil, o conotație de blasfemie. Am două cuvinte mult mai potrivite pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu – care sunt acele două cuvinte? Primul este „imensă”. Nu este acest cuvânt foarte evocator? Al doilea este „vastă”. Există o semnificație reală la baza acestor două cuvinte pe care le folosesc pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. Înțeles în mod literal, „imens” descrie volumul sau capacitatea unui lucru, dar nu contează cât de mare este acela –

este un lucru pe care oamenii îl pot atinge și vedea. Asta deoarece există, nu este un obiect abstract și le dă oamenilor sentimentul că este destul de precis și practic. Nu contează dacă te uiți la el dintr-un unghi plan sau tridimensional; nu trebuie să-ți imaginezi existența sa, deoarece este un lucru care există într-adevăr. Chiar dacă să folosești cuvântul „imens” pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu poate părea ca și cum cuantifici iubirea Sa, totuși, îți dă și sentimentul că este imposibil de măsurat. Spun că iubirea lui Dumnezeu poate fi cuantificată deoarece iubirea Sa nu este un fel de non-entitate, nici nu reiese din vreo legendă. Mai degrabă, este ceva împărtășit de toate lucrurile de sub stăpânirea lui Dumnezeu și este ceva de care se bucură toate făpturile în diferite proporții și din diferite perspective. Deși oamenii nu o pot vedea sau atinge, această iubire aduce hrănire și viață tuturor lucrurilor, fiind dezvăluită puțin câte puțin în viețile lor, iar acestea socotesc și sunt martori pentru iubirea lui Dumnezeu de care se bucură în fiecare moment. Spun că iubirea lui Dumnezeu este imposibil de cuantificat pentru că taina prin care Dumnezeu îngrijește și hrănește toate lucrurile este ceva dificil de pătruns pentru oameni, precum sunt și gândurile lui Dumnezeu pentru toate lucrurile și în special cele pentru omenire. Adică, nimeni nu știe sângele și lacrimile pe care Creatorul le-a vărsat pentru omenire. Nimeni nu poate pricepe, nimeni nu poate înțelege profunzimea sau importanța iubirii pe care Creatorul o are pentru omenirea creată cu propriile Lui mâini. Descrierea iubirii lui Dumnezeu ca imensă este pentru a-i ajuta pe oameni să aprecieze și să înțeleagă întinderea sa și adevărul existenței sale. De asemenea, este pentru ca oamenii să priceapă mai în profunzime înțelesul actual al cuvântului „Creator” și pentru ca oamenii să dobândească o înțelegere mai profundă a înțelesului real al denumirii „creație”. Ce descrie, de obicei, cuvântul „vast”? În general, este folosit pentru ocean sau univers, precum universul vast sau oceanul vast.

Caracterul expansiv și profunzimea liniștită a universului sunt dincolo de înțelegerea umană și este ceva ce capturează imaginația omului, pentru care acesta este plin de admirație. Misterul și profunzimea lui sunt la vedere, dar nu pot fi atinse. Când te gândești la ocean, te gândești la întinderea sa – pare nesfârșit și poți simți caracterul său misterios și incluziv. De aceea am folosit cuvântul „vast” pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. Am făcut-o pentru a ajuta oamenii să simtă cât de prețios este și să simtă frumusețea profundă a iubirii Sale și să simtă că puterea iubirii lui Dumnezeu este infinită și vastă. Am făcut-o pentru a-i ajuta să simtă sfințenia iubirii Sale și demnitatea și caracterul de neofensat al lui Dumnezeu care este dezvăluit prin iubirea Sa.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

282. Există ceva în esența și în firea lui Dumnezeu care este cel mai ușor de trecut cu vederea, ceva ce are doar Dumnezeu și nicio altă persoană, inclusiv cei despre care alții cred că sunt persoane grozave, oameni buni sau Dumnezeul din imaginația lor. Ce este acest lucru? Aceasta este atitudinea altruistă a lui Dumnezeu. Când vorbim de altruism, poate crezi că și tu ești foarte altruist, deoarece când vine vorba de copiii tăi, nu te tocmești niciodată cu ei și ești generos față de ei sau crezi că și tu ești foarte altruist când vine vorba de părinții tăi. Indiferent ce crezi, cel puțin ai un concept al cuvântului „altruist” și îl consideri un cuvânt pozitiv și consideri că a fi o persoană altruistă este foarte nobil. Când ești altruist, crezi că ești grozav. Dar nu există nimeni care poate vedea altruismul lui Dumnezeu în toate lucrurile, între oameni, evenimente și obiecte și prin lucrarea Lui. De ce se întâmplă așa? Deoarece omul este prea egoist! De ce spun asta? Omenirea trăiește într-o lume materială. Poate că Îl urmezi pe Dumnezeu, dar nu vezi sau nu apreciezi niciodată cum Dumnezeu te îngrijește, te iubește și Se

preocupă de tine. Deci ce vezi? Vezi rudele tale de sânge care te iubesc și te adoră. Vezi lucruri care sunt benefice pentru trupul tău, îți pasă despre oamenii și lucrurile pe care le iubești. Acesta este așa-zisul altruism al omului. Astfel de oameni „altruiști”, totuși, nu se preocupă niciodată în privința lui Dumnezeu care le dă viață. În contrast cu Dumnezeu, altruismul omului devine egoist și demn de dispreț. Altruismul în care crede omul este gol și nerealist, pătat, incompatibil și fără legătură cu El. Altruismul omului este pentru el însuși, în timp ce altruismul lui Dumnezeu este o adevărată revelație a esenței Sale. Tocmai datorită altruismului Său primește omul o îngrijire constantă din partea Lui. Poate că nu sunteți afectați prea profund de acest subiect despre care vorbesc astăzi și doar dați din cap în semn de aprobare, dar când, în inima ta, încerci să apreciezi inima lui Dumnezeu, vei descoperi fără să vrei: dintre toți oamenii, chestiunile și lucrurile pe care le poți simți în această lume, doar altruismul Lui este real și concret, deoarece doar iubirea Lui pentru tine este necondiționată și nepătată. În afară de Dumnezeu, lipsa de egoism a oricui altcuiva este pe deplin falsă, superficială, neautentică; are un scop, anumite intenții, presupune un compromis și nu poate rezista la testare. Puteți chiar spune că este murdară, vrednică de dispreț.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

283. Dumnezeu disprețuise omul deoarece acesta avea dușmănie față de El, dar în inima Lui, grija Sa, preocuparea și mila pentru omenire au rămas neschimbate. Chiar atunci când a distrus omenirea, inima Sa a rămas neschimbată. Când omenirea a fost plină de corupție și neascultătoare față de Dumnezeu într-o anumită măsură, Dumnezeu a fost nevoit, din cauza firii și esenței Sale și în conformitate cu principiile Sale, să distrugă această omenire. Dar, datorită esenței Lui, tot Îi era milă de omenire și chiar voia

să utilizeze diverse moduri pentru a răscumpăra omenirea astfel încât aceasta să continue să trăiască. În schimb, omul I s-a opus, a continuat să fie neascultător și a refuzat să accepte mântuirea Lui, adică a refuzat să-I accepte bunele intenții. Indiferent cum i-a chemat Dumnezeu, cum le-a reamintit, i-a alimentat, i-a ajutat sau cum i-a tolerat, oamenii nu au înțeles, nici nu au apreciat și nici nu au acordat atenție. În durerea Sa, Dumnezeu tot nu a uitat să îi acorde omului toleranța Sa maximă, așteptând ca omul să se schimbe. După ce Și-a atins limita, El a făcut ceea ce trebuia să facă fără nicio ezitare. Cu alte cuvinte, a existat o perioadă de timp specifică și un proces din momentul în care Dumnezeu a planificat să distrugă omenirea până la începutul oficial al lucrării Sale de a distruge omenirea. Acest proces a existat în scopul de a permite omului să se schimbe și a fost ultima șansă pe care Dumnezeu i-a dat-o. Deci ce a făcut El în această perioadă înainte să distrugă omenirea? Dumnezeu a făcut o lucrare semnificativă de a reaminti și a îndemna. Indiferent cât de îndurerată și suferindă era inima Lui, El a continuat să practice grija Sa, preocuparea și mila abundentă asupra omenirii. Ce înțelegem din asta? Fără îndoială, vedem că iubirea Lui pentru omenire este reală și nu doar ceva ce spune cu buzele. Este actuală, tangibilă și apreciabilă, nu falsă, pătată, înșelătoare sau afectată. Dumnezeu nu utilizează niciodată nicio înșelăciune și nu creează imagini false pentru ca oamenii să vadă că El este minunat. El nu utilizează niciodată mărturii false pentru a permite oamenilor să-I vadă frumusețea sau să Se laude cu frumusețea și sfințenia Sa. Nu sunt acestea aspecte ale firii lui Dumnezeu vrednice de iubirea omului? Nu sunt vrednice de venerat? Nu sunt vrednice de prețuit? În acest stadiu, vreau să vă întreb: după ce ați auzit aceste cuvinte, credeți că măreția lui Dumnezeu reprezintă doar cuvinte pe o foaie de hârtie? Este frumusețea lui Dumnezeu doar vorbe goale? Nu! Cu siguranță că nu! Supremația lui Dumnezeu, măreția, sfințenia, toleranța,

iubirea Lui și așa mai departe – toate detaliile tuturor aspectelor firii și esenței Lui își găsesc expresia practică de fiecare dată când Își face lucrarea, sunt încorporate în voia Sa față de om și, de asemenea, sunt reflectate și îndeplinite asupra fiecărei persoane. Indiferent dacă ai simțit acest lucru înainte, Dumnezeu are grijă de fiecare persoană în toate modurile posibile, folosindu-Și inima sinceră, înțelepciunea și diverse metode pentru a încălzi inima fiecărei persoane și de a trezi spiritul fiecărei persoane. Acesta este un fapt indiscutabil.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Note de subsol:

1. „Ravagii” este folosit pentru a expune neascultarea omenirii.

a. Textul original este: „este un simbol al faptului de a fi incapabil să fie.”

b. Textul original este: „precum și un simbol al imposibilității de a fi ofensat (și al lipsei de toleranță față de a fi ofensat).”

VIII Cuvinte despre cunoașterea lucrării lui Dumnezeu

284. Dumnezeu a creat omenirea și a așezat-o pe pământ, pe care El a condus-o până în ziua de azi. Apoi, El a mântuit omenirea și a servit ca jertfă de păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să salveze cu totul omenirea și să-i restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El de la început la sfârșit – de a-i reda omului imaginea și asemănarea sa inițială. El Își va întemeia împărăția și va restitui asemănarea originală a omului, însemnând că El Își va restaura autoritatea pe pământ și în toată creația. Omul și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu după ce a fost corupt de Satana și și-a pierdut acea funcție pe care ar trebui să o aibă una dintre creaturile lui Dumnezeu, devenind un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omul a trăit sub stăpânirea Satanei și a urmat ordinele Satanei; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre creaturile Sale și a fost incapabil, cu atât mai mult, să câștige frica din partea creaturilor Sale. Omul a fost creat de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-a întors spatele și l-a venerat pe Satana. Satana a devenit idolul în inima omului. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inima omului, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația creării omului de către El și, pentru a o restabili, trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să scape omul de natura sa coruptă. Pentru a-l recupera pe om de la Satana, El trebuie să-l salveze pe om de păcat. Doar așa poate să restabilească treptat asemănarea inițială a omului și funcția inițială a acestuia și, în cele din urmă, să-Și restaureze Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai nesupunerii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a-i permite omului să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Din moment ce Dumnezeu l-a creat pe om, El

îl va face pe om să-L slăvească; iar pentru că vrea să-i redea omului funcția inițială, i-o va reda complet și fără nicio alterare. Restaurarea autorității Sale înseamnă a-l face pe om să-L slăvească și să-L asculte; înseamnă că El îl va face pe om să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară datorită autorității Sale; înseamnă că va face ca fiecare parte din El să persiste în omenire, și fără nicio rezistență din partea omului. Împărăția pe care vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Umanitatea pe care Și-o dorește este una care-L slăvește, una care Îi este pe deplin supusă și care Îi poartă gloria. Dacă El nu va salva umanitatea coruptă, sensul creării omului de către El se va spulbera; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă El nu-i va distruge pe acei dușmani care nu I se supun, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze împărăția pe pământ. Acestea sunt simbolurile finalizării lucrării Sale și simbolurile finalizării marii realizări ale Sale: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care nu Îi sunt supuși și de a le oferi odihnă celor care au fost desăvârșiți. Când umanității i se va reda asemănarea originală, când umanitatea va putea să-și îndeplinească respectivele datorii, să-și păstreze locul și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ, care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Aceasta va restaura intențiile Sale originale în crearea omului; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, autoritatea Lui printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea sunt simbolurile victoriei Sale totale. De acum înainte, umanitatea va intra în odihnă și va intra într-o viață care urmează calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu omul și va intra într-o viață eternă, împărțită de

Dumnezeu și de om. Murdăria și neascultarea de pe pământ vor dispărea, ca și tânguirea. Tot ce se opune pe pământ lui Dumnezeu nu va exista. Doar Dumnezeu și acei oameni pe care El i-a mântuit vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"

285. Întregul Meu plan de gestionare (planul mântuirii), un plan ce se întinde pe o perioadă de 6000 de ani, cuprinde trei etape sau trei epoci: Epoca Legii de la începuturi; Epoca Harului (care este şi Epoca Răscumpărării) şi Epoca Împărăţiei din zilele de pe urmă. Lucrarea Mea în aceste trei epoci diferă în conţinut în funcţie de specificul fiecărei epoci, dar, în fiecare etapă, corespunde nevoilor omului – sau, pentru a fi mai exact, este făcută în funcţie de şiretlicurile pe care Satana le întrebuințează în războiul pe care-l port cu el. Scopul lucrării Mele este de a-l înfrânge pe Satana, pentru ca înţelepciunea şi atotputernicia Mea să se manifeste, de a demasca toate şiretlicurile Satanei şi, în acest mod, de a mântui întreaga rasă umană care trăieşte sub domeniul lui. Este de a-Mi arăta înţelepciunea şi atotputernicia şi de a dezvălui urâţenia insuportabilă a Satanei; și mai mult, este ca să le permită ființelor create să facă diferenţa dintre bine şi rău, să ştie că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, să vadă limpede că Satana este duşmanul umanităţii, un degenerat, cel rău, şi ca să-și dea cert seama de diferenţa dintre bine şi rău, dintre adevăr şi minciună, sfințenie și ticăloșie şi ce este măreţ şi ce este josnic. În acest fel, umanitatea ignorantă va putea să fie martoră pentru Mine că nu sunt Eu cel care corupe umanitatea şi că doar Eu – Creatorul – pot să mântuiesc umanitatea, să ofer omului lucruri de care poate să se bucure; şi vor ajunge să ştie că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, iar Satana este doar una dintre făpturile pe care le-am creat şi care mai apoi s-a întors împotriva Mea. Planul Meu de

gestionare de 6000 de ani este împărţit în trei etape, iar Eu lucrez astfel pentru a obţine efectul de a le permite ființelor create să-Mi fie martore și să-Mi înțeleagă voia şi să știe că Eu sunt adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării"

286. Lucrarea de 6 000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este împărțită în trei etape: Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Aceste trei etape de lucru sunt toate pentru mântuirea omenirii, adică, sunt pentru mântuirea unei omeniri care a fost coruptă în mod grav de Satana. În același timp, totuși, acestea sunt, de asemenea, pentru ca Dumnezeu să poată lupta cu Satana. Astfel, la fel precum lucrarea de mântuire este împărțită în trei etape, așa este și lupta cu Satana împărțită în trei etape, iar aceste două aspecte ale lucrării lui Dumnezeu sunt realizate în mod simultan. Lupta cu Satana este de fapt pentru mântuirea omenirii și, deoarece lucrarea mântuirii omenirii nu este ceva ce poate fi finalizat cu succes într-o singură etapă, lupta cu Satana este, de asemenea, împărțită în faze și perioade, iar războiul este purtat împotriva Satanei în conformitate cu nevoile omului și gradul de corupție al Satanei din el. Poate, în închipuirea omului, el crede că, în această luptă, Dumnezeu va ridica armele împotriva Satanei în același mod în care s-ar lupta două armate una cu cealaltă. Aceasta este doar ceva pe care intelectul omului este capabil să și-l închipuie și este o idee nerealistă și extrem de vagă, totuși, este ceea ce crede omul. Și, deoarece Eu spun aici că modalitatea de mântuire a omului este prin intermediul luptei cu Satana, omul își imaginează că acesta este modul în care se desfășoară lupta. În cadrul lucrării de mântuire a omului, au fost îndeplinite trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape înainte de înfrângerea completă a Satanei. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale

sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării: acordarea harului asupra omului și devenirea unei jertfe pentru păcatul omului, iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva Satanei, ci mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului pentru ca el să poată fi martor pentru Dumnezeu. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va fi complet mântuit, atunci Satana cel rușinat va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit. Și astfel, esența mântuirii omului este lupta cu Satana, iar războiul cu Satana este în primul rând reflectat în mântuirea omului. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub stăpânirea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei, omul care a fost corupt de Satana, la Creator după cucerirea lui, prin care el îl va abandona pe Satana și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui

Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este parte a întregii gestionări a lui Dumnezeu, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care îi redau rațiunea inițială și, în acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată cu încheierea bătăliei, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

287. Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul; El Însuși e Cel care-Și pune lucrarea în mișcare și, astfel, El Însuși trebuie să fie Cel care încheie epoca anterioară. Aceasta este dovada că El îl învinge pe Satana și cucerește lumea. De fiecare dată când El Însuși lucrează printre oameni, e începutul unei noi bătălii. Fără începutul noii lucrări, o încheiere a celei vechi, în mod natural, nu ar exista. Și atunci când nu există nicio încheiere a celei vechi, aceasta e dovada că lupta cu Satana încă nu s-a sfârșit. Omul poate să se elibereze complet de sub domeniul Satanei și să dobândească o nouă viață și un nou început, numai dacă Dumnezeu Însuși vine și îndeplinește o nouă lucrare în mijlocul oamenilor. În caz contrar, omul va trăi pentru totdeauna în epoca veche și sub vechea influență a Satanei. Cu fiecare epocă condusă de Dumnezeu, o parte a omului este eliberată și, astfel, omul avansează împreună cu lucrarea lui Dumnezeu spre o nouă epocă. Biruința lui

Dumnezeu înseamnă o biruință pentru toți cei care Îl urmează. Dacă rasa ființelor omenești create ar fi însărcinată cu încheierea epocii atunci, fie din punctul de vedere al omului sau al Satanei, aceasta nu ar fi decât un act de împotrivire sau trădare față de Dumnezeu, nu unul de ascultare de Dumnezeu, iar lucrarea omului ar deveni o unealtă pentru Satana. Satana poate fi pe deplin convins, doar dacă omul Îl ascultă și-L urmează pe Dumnezeu, într-o epocă introdusă de Dumnezeu Însuși, căci aceea este datoria unei ființe create. Și astfel Eu spun că voi trebuie doar să ascultați și să urmați și că nimic în plus nu vi se cere. Aceasta este ceea ce se înțelege prin faptul că fiecare se ține de datoria lui și își îndeplinește rolul respectiv. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să o facă în locul Său, și nici nu participă la lucrarea ființelor create. Omul își îndeplinește datoria și nu participă la lucrarea lui Dumnezeu. Numai aceasta este ascultare și dovada înfrângerii Satanei. După ce Dumnezeu Însuși termină de introdus noua epocă, nu mai coboară să lucreze El Însuși în mijlocul omenirii. Doar atunci va păși omul în mod oficial în noua epocă pentru a-și face datoria și a-și îndeplini misiunea ca ființă creată. Acestea sunt principiile care guvernează lucrarea, pe care nimeni nu poate să le încalce. Doar lucrul în acest mod e logic și rațional. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie făcută de Dumnezeu Însuși. El este Cel care-Și pune lucrarea în mișcare și Cel care Și-o încheie. El este Cel care plănuiește lucrarea și Cel care o gestionează și, mai mult, El este Cel care aduce lucrarea la îndeplinire. Așa cum se spune în Biblie, „Eu sunt Începutul și Sfârșitul; sunt Semănătorul și Secerătorul.” Tot ceea ce ține de lucrarea gestionării Sale e făcut de Dumnezeu Însuși. El este Conducătorul planului de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani; nimeni nu poate să facă lucrarea Lui în locul Său și nimeni nu poate să-I încheie lucrarea, căci El este Cel care ține totul în mâna Sa. De vreme ce a făcut lumea, El va conduce întreaga

lume să trăiască în lumina Sa și El va încheia, de asemenea, întreaga epocă, aducând astfel întregul Său plan la îndeplinire!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

288. Lucrarea întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu este făcută personal de către Însuși Dumnezeu. Prima etapă – crearea lumii – a fost făcută personal de Dumnezeu Însuși și, dacă n-ar fi fost făcută, nimeni n-ar fi fost capabil să creeze omenirea; a doua etapă a fost răscumpărarea întregii omeniri și a fost, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu Însuși; a treia etapă este de la sine înțeleasă: există o și mai mare nevoie pentru ca finalul întregii lucrări a lui Dumnezeu să fie făcut de Însuși Dumnezeu. Întreaga lucrare de răscumpărare, cucerire, câștigare și desăvârșire a întregii omeniri este îndeplinită personal de Însuși Dumnezeu. Dacă El nu ar face personal această lucrare, atunci identitatea Sa nu ar putea fi reprezentată de om, ori lucrarea Sa să fie făcută de om. Pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a câștiga omenirea și pentru a-i da omului o viață normală pe pământ, El îl conduce personal pe om și lucrează personal printre oameni; pentru întregul Său plan de gestionare (planul mântuirii) și pentru toată lucrarea Sa, El trebuie să facă personal această lucrare. Dacă omul crede doar că Dumnezeu a venit pentru a fi văzut și pentru a-l face fericit pe el, atunci, astfel de credințe nu au nicio valoare, nicio însemnătate. Cunoașterea omului este prea superficială! Doar îndeplinind-o El Însuși, poate Dumnezeu să facă această lucrare complet și cu temeinicie. Omul este incapabil să o facă în numele lui Dumnezeu. Dat fiind că nu are identitatea lui Dumnezeu sau substanța Sa, el este incapabil de a face lucrarea Sa și, chiar dacă omul ar face-o, nu ar avea niciun efect. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost pentru răscumpărare, pentru a răscumpăra toată omenirea din păcat, pentru a face omul capabil de a fi curățat și de a fi iertat de păcatele sale. Lucrarea de cucerire este, de asemenea, făcută

personal de Dumnezeu printre oameni. Dacă, în timpul acestei etape, Dumnezeu doar ar rosti profeții, atunci un profet sau cineva înzestrat ar putea fi găsit pentru a-I lua locul; dacă profețiile ar fi doar rostite, omul ar putea să-I țină locul lui Dumnezeu. Totuși, dacă omul ar trebui să facă personal lucrarea lui Însuși Dumnezeu și ar trebui să prelucreze viața omului, ar fi imposibil pentru el să facă această lucrare. Trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu: Dumnezeu trebuie să devină personal trup pentru a face această lucrare. În Epoca Cuvântului, dacă profețiile ar fi doar rostite, atunci Isaia sau profetul Elia ar putea fi găsiți pentru a face această lucrare, și nu ar fi nevoie ca Dumnezeu Însuși să o facă personal. Deoarece lucrarea făcută în această etapă nu este doar despre rostirea unor profeții și deoarece are o mai mare valoare ca lucrarea cuvintelor să fie folosită pentru a cuceri omul și a-l înfrânge pe Satana, această lucrare nu poate fi făcută de om și trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu. În Epoca Legii, Iahve a făcut o parte din lucrarea lui Dumnezeu, după care El a rostit anumite cuvinte și a făcut o parte din lucrare prin profeți. Aceasta este deoarece omul putea să țină locul lucrării lui Iahve, iar prorocii puteau prevesti lucruri și interpreta anumite vise în numele Lui. Lucrarea făcută la început nu a fost lucrarea pentru a schimba direct firea omului și nu a avut legătură cu păcatul omului, iar omului i se cerea doar să respecte legea. Astfel, Iahve nu a devenit trup și nu S-a dezvăluit pe Sine omului; în schimb, El a vorbit direct lui Moise și celorlalți, i-a făcut să vorbească și să lucreze în numele Lui și i-a determinat să lucreze direct printre oameni. Prima etapă a lucrării lui Dumnezeu a fost conducerea oamenilor. A fost începutul luptei cu Satana, iar această luptă încă nu începuse în mod oficial. Războiul oficial cu Satana a început odată cu prima întrupare a lui Dumnezeu și a continuat până în ziua de astăzi. Primul moment al acestui război a fost când Dumnezeu întrupat a fost răstignit pe cruce. Răstignirea lui Dumnezeu

întrupat l-a înfrânt pe Satana și a fost prima etapă de succes în război. Când Dumnezeu întrupat a început să lucreze direct viața omului, acesta a fost începutul oficial al lucrării de recâștigare a omului și, deoarece aceasta a fost lucrarea de schimbare a vechii firi a omului, a fost lucrarea de luptă cu Satana. Etapa lucrării făcută de Iahve la început a fost doar conducerea vieții omului pe pământ. A fost începutul lucrării lui Dumnezeu și, deși nu a implicat nicio luptă și nicio lucrare majoră, a pus temelia pentru lucrarea luptei ce avea să vină. Mai târziu, a doua etapă a lucrării în timpul Epocii Harului a presupus schimbarea vechii firi a omului, ceea ce înseamnă că Însuși Dumnezeu a făurit viața omului. Aceasta a trebuit să fie făcută personal de Dumnezeu: este necesar ca Dumnezeu să devină personal trup și, dacă El nu ar fi devenit trup, nimeni altcineva nu ar fi putut să Îl înlocuiască în această etapă a lucrării, deoarece reprezenta lucrarea luptei directe împotriva Satanei. Dacă omul ar fi făcut această lucrare în numele lui Dumnezeu, când omul ar fi stat înaintea Satanei, Satana nu s-ar fi supus și ar fi fost imposibil de înfrânt. Trebuia să fie Dumnezeu întrupat care să vină să îl înfrângă, pentru că substanța lui Dumnezeu întrupat este tot Dumnezeu, El este tot viața omului și este tot Creatorul; orice se întâmplă, identitatea și substanța Sa nu se vor schimba. Și astfel, El Și-a luat trup și a făcut lucrarea care să ducă la supunerea completă a Satanei. În timpul acestei etape a lucrării din zilele de pe urmă, dacă omul ar trebui să facă această lucrare și ar trebui să rostească cuvintele direct, atunci el nu ar putea să le rostească, iar dacă profețiile ar fi rostite, atunci ar fi incapabile de a cuceri omul. Luând trup, Dumnezeu vine să îl înfrângă pe Satana și să ducă la supunerea sa completă. Când îl înfrânge total pe Satana, îl cucerește complet pe om și îl câștigă cu totul pe om, această etapă a lucrării va fi încheiată, iar succesul, obținut. În gestionarea lui Dumnezeu, omul nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu. În special, lucrarea conducerii epocii și

lansarea unei noi lucrări au o și mai mare nevoie de a fi făcute personal de Însuși Dumnezeu. Să dea omului revelații și să îi ofere profeții sunt lucruri care pot fi făcute de om, dar dacă este vorba de o lucrare care trebuie făcută personal de Dumnezeu, lucrarea luptei dintre Dumnezeu Însuși și Satana, atunci această lucrare nu poate fi făcută de către om. În timpul primei etape a lucrării, când nu exista lupta cu Satana, Iahve conducea personal poporul lui Israel, folosind profețiile rostite de profeți. După aceea, a doua etapă a lucrării a fost lupta cu Satana, și Dumnezeu Însuși a devenit trup, venind în trup pentru a face această lucrare. Orice lucru care implică lupta cu Satana implică, de asemenea, întruparea lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că această luptă nu poate fi dusă de către om. Dacă omul ar trebui să lupte, el ar fi incapabil de a-l înfrânge pe Satana. Cum ar putea el să aibă puterea de a lupta împotriva lui în timp ce este încă sub stăpânirea lui? Omul se află la mijloc: dacă înclini spre Satana, aparții Satanei, dar dacă Îl mulțumești pe Dumnezeu, aparții lui Dumnezeu. Dacă omul ar trebui să-I țină locul lui Dumnezeu în lucrarea acestei lupte, ar putea el să o facă? Dacă el ar fi făcut-o, n-ar fi pierit el cu mult timp în urmă? Nu ar fi intrat el demult în iad? Și astfel, omul nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu în lucrarea Sa, ceea ce înseamnă că omul nu are substanța lui Dumnezeu, iar dacă tu ai lupta cu Satana, ai fi incapabil să-l înfrângi. Omul poate face doar o anumită lucrare; el poate convinge anumiți oameni, dar el nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu în cadrul lucrării lui Dumnezeu Însuși. Cum ar putea omul să lupte cu Satana? Satana te-ar lua prizonier înainte chiar de a începe. Doar atunci când Dumnezeu Însuși luptă cu Satana și, pe această bază, omul Îl urmează pe Dumnezeu și I se supune, poate omul să fie câștigat de Dumnezeu și poate scăpa din legăturile Satanei. Ceea ce omul poate obține cu propria sa înțelepciune și propriile sale abilități este prea limitat; el este incapabil de a-l întregi pe om, de a-l conduce și, mai ales, de a-l înfrânge pe

Satana. Inteligența și înțelepciunea omului nu pot să stea împotriva uneltirilor Satanei, deci, cum ar putea omul să se lupte cu el?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

289. Întreaga lucrare, de-a lungul celor 6 000 de ani, s-a schimbat treptat împreună cu vremurile. Schimbările în această lucrare au avut loc în funcție de împrejurările lumii întregi. Lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu s-a transformat doar treptat, în funcție de tendințele de dezvoltare ale umanității în ansamblu; nu a fost și planificată la începutul creației. Înainte ca lumea să fie creată sau chiar imediat după ce a fost creată, Iahve nu planificase încă prima etapă a lucrării, cea a legii; a doua etapă a lucrării, cea a harului; sau a treia etapă a lucrării, cea a cuceririi, în care El ar lucra, mai întâi, în mijlocul unui grup de oameni – unii dintre urmașii Moabului, și, prin asta, El ar cuceri întregul univers. El nu a rostit aceste cuvinte după ce a creat lumea; El nu a rostit aceste cuvinte după Moab, cu atât mai puțin înainte de Lot. Toată lucrarea Sa a fost făcută spontan. Acesta este exact modul în care s-a dezvoltat întreaga Lui lucrare de gestionare de șase mii de ani; în niciun caz nu scrisese un astfel de plan, cum ar fi un Grafic concis pentru dezvoltarea umanității, înainte de a crea lumea. În lucrarea lui Dumnezeu, El exprimă direct ceea ce este; El nu-Și chinuie creierul pentru a formula un plan. Desigur, mulți profeți au rostit multe profeții, dar tot nu se poate spune că lucrarea lui Dumnezeu a fost întotdeauna una de planificare precisă; profețiile au fost făcute în conformitate cu lucrarea propriu-zisă a lui Dumnezeu. Toate lucrările Lui sunt cel mai aproape de actualitate. El Își îndeplinește lucrarea în funcție de evoluția vremurilor și Își desfășoară lucrarea de cea mai mare actualitate în funcție de schimbările lucrurilor. Pentru El, lucrarea este asemănătoare cu administrarea medicamentelor în cazul unei boli; El observă în timp ce Își

îndeplinește lucrarea; El lucrează conform observațiilor Sale. În fiecare etapă a lucrării Sale, El este capabil să-Și exprime înțelepciunea și capacitatea Lui cuprinzătoare; El dezvăluie înțelepciunea și autoritatea Lui cuprinzătoare în conformitate cu lucrarea respectivei epoci și permite oricăruia dintre acei oameni aduși de El înapoi în timpul acelor vremuri să vadă întreaga Lui fire. El alimentează nevoile oamenilor și efectuează lucrarea pe care ar trebui să o facă Acesta în conformitate cu lucrarea ce trebuie făcută în fiecare epocă; El alimentează nevoile oamenilor în funcție de gradul în care Satana i-a corupt. […] Niciuna dintre lucrările lui Dumnezeu în rândul omenirii nu a fost deja pregătită la crearea lumii; mai degrabă, a fost dezvoltarea lucrurilor cea care I-a permis lui Dumnezeu să-Și realizeze treptat lucrarea mai realist și practic în mijlocul umanității. Acesta este exact modul în care Iahve Dumnezeu nu a creat șarpele pentru a ispiti femeia. Nu a fost planul Său specific, nici nu a fost ceva pe care El l-a predestinat în mod intenționat; se poate spune că acest lucru a fost neașteptat. Din acest motiv, Iahve i-a alungat pe Adam și Eva din Grădina Edenului și a jurat că nu va mai crea niciodată omul. Dar înțelepciunea lui Dumnezeu este descoperită de oameni numai pe această temelie, la fel ca punctul pe care l-am menționat mai devreme: „Înțelepciunea Mea este exercitată pe baza comploturilor Satanei.” Oricât de coruptă a devenit umanitatea sau oricum șarpele a ispitit-o, Iahve încă avea înțelepciunea Lui; prin urmare, El a fost angajat într-o lucrare nouă de când a creat lumea și niciunul dintre pașii acestei lucrări nu s-a repetat vreodată. Satana a continuat să-și execute comploturile; umanitatea a fost coruptă continuu de Satana, iar Iahve Dumnezeu Și-a continuat, de asemenea, lucrarea Sa înțeleaptă. El nu a eșuat niciodată și nu a încetat niciodată lucrarea Lui de la crearea lumii până acum. După ce omenirea a fost coruptă de Satana, El a continuat să lucreze între oameni pentru a-Și învinge dușmanul care corupe

omenirea. Această bătălie va continua de la începutul până la sfârșitul lumii. Făcând toate aceste lucruri, El nu numai că a permis omenirii, care a fost coruptă de Satana, să primească marea Lui mântuire, dar i-a permis și să vadă înțelepciunea, atotputernicia și autoritatea Lui, și în cele din urmă va lăsa omenirea să vadă firea Lui dreaptă – pedepsindu-i pe cei răi și răsplătindu-i pe cei buni. El S-a luptat cu Satana chiar până în această zi și nu a fost niciodată învins, căci El este un Dumnezeu înțelept, iar înțelepciunea Sa este exercitată pe baza comploturilor Satanei. Și, astfel, El nu numai că face tot ce este în cer să se supună autorității Sale; de asemenea, face tot ce este pe pământ să se odihnească sub scaunul picioarelor Sale și, nu în ultimul rând, El îi face pe cei răi, care invadează și hărțuiesc omenirea, să cadă sub mustrarea Lui. Toate rezultatele lucrării sunt determinate ca urmare a înțelepciunii Sale. El nu a dezvăluit niciodată înțelepciunea Lui înainte de existența omenirii, pentru că nu avea dușmani în cer, pe pământ sau în întregul univers, și nu au existat forțe întunecate care să invadeze nimic în mijlocul naturii. După ce arhanghelul L-a trădat, El a creat omenire pe pământ și din cauza omenirii, El a început în mod oficial războiul Său milenar cu arhanghelul Satana, un război care se aprinde tot mai mult cu fiecare etapă care urmează. Atotputernicia și înțelepciunea Lui sunt prezente în fiecare dintre aceste etape. Numai în acest moment toate din cer și de pe pământ pot vedea înțelepciunea lui Dumnezeu, toată atotputernicia și, în special, realitatea lui Dumnezeu. Încă Își mai desfășoară lucrarea în același mod realist astăzi; în plus, pe măsură ce El Își îndeplinește lucrarea, Își arată și înțelepciunea și toată atotputernicia Lui; El vă permite să vedeți adevărul interior al fiecărei etape a lucrării, să vedeți exact cum să explicați atotputernicia lui Dumnezeu, și mai exact cum să explicați realitatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

290. Lucrarea Duhului Sfânt se face întotdeauna spontan; oricând El Își planifică lucrarea, Duhul Sfânt o va îndeplini. De ce spun întotdeauna că lucrarea Duhului Sfânt este realistă? Că este mereu nouă și nu e niciodată veche și întotdeauna cea mai de actualitate? Lucrarea Lui nu era deja planificată când lumea a fost creată; acest lucru nu este deloc ceea ce s-a întâmplat! Fiecare pas al muncii își are efectul corespunzător pentru timpul său și nu interferează unul cu celălalt. Există multe ocazii în care planurile din mintea ta nu se potrivesc pur și simplu cu cea mai recentă lucrare a Duhului Sfânt. Lucrarea Lui nu este la fel de simplă ca raționamentul oamenilor, nici nu este atât de complexă ca imaginația oamenilor; constă în aprovizionarea oamenilor în orice moment și în orice loc în funcție de nevoile lor actuale. Nimeni nu este mai clar cu privire la substanța oamenilor ca El și, tocmai din acest motiv, nimic nu poate să se potrivească cu nevoile realiste ale oamenilor, așa cum face lucrarea Lui. De aceea, dintr-o perspectivă umană, lucrarea Sa a fost planificată cu câteva milenii în avans. Cum El lucrează printre voi acum, în funcție de starea voastră, El, de asemenea, lucrează și vorbește în orice moment și în orice loc. Când oamenii sunt într-o anumită stare, El rostește acele cuvinte care sunt exact ceea ce ei au nevoie. Este ca primul pas al lucrării Sale, vremurile de mustrare. După vremurile de mustrare, oamenii au manifestat un anumit comportament, au acționat rebel în anumite moduri, au apărut anumite însușiri pozitive, au apărut și anumite însușiri negative, iar limitele superioare ale acestei negativități au atins un anumit nivel. Dumnezeu a dirijat lucrarea Lui pe baza tuturor acestor lucruri și, astfel, a pus stăpânire pe acestea pentru a obține un efect mult mai bun pentru lucrarea Lui. El face, pur și simplu, lucrarea Sa de aprovizionare printre oameni, în conformitate cu condițiile lor actuale. El face fiecare pas al lucrării Sale în funcție de condițiile reale ale oamenilor. Toată creația este în mâinile Sale;

ar putea El să nu-i cunoască? În lumina condițiilor oamenilor, Dumnezeu efectuează următorul pas al lucrării care trebuie făcută, în orice moment și în orice loc. În niciun caz această lucrare nu a fost planificată cu mii de ani în urmă; aceasta este o concepție umană! Lucrează pe măsură ce El observă efectele lucrării Sale și lucrarea Lui se adâncește și se dezvoltă continuu; pe măsură ce observă rezultatele lucrării Sale, El face următoarea etapă a lucrării Sale. El folosește multe lucruri pentru trecerea treptată și pentru a face lucrarea Lui nouă vizibilă oamenilor de-a lungul timpului. Acest tip de lucrare este capabilă să satisfacă nevoile oamenilor, pentru că Dumnezeu cunoaște prea bine oamenii. Acesta este modul în care El Își îndeplinește lucrarea Sa din ceruri. De asemenea, Dumnezeu întrupat face lucrarea Sa în același mod, planificând în funcție de realitate și lucrând în mijlocul oamenilor. Niciuna dintre lucrările Sale nu a fost planificată înainte ca lumea să fie creată, și nici nu a fost planificată meticulos în prealabil. La două mii de ani de la crearea lumii, Iahve a văzut că omenirea a devenit atât de coruptă încât a folosit gura profetului Isaia pentru a profeți că, după Epoca Legii, El va duce la îndeplinire lucrarea Sa de răscumpărare a omenirii în Epoca Harului. Acesta a fost planul lui Iahve, desigur, dar acest plan a fost făcut, de asemenea, în funcție de circumstanțele pe care El le-a observat atunci; cu siguranță, nu s-a gândit la el imediat după ce l-a creat pe Adam. Isaia doar a dat glas unei profeții, dar Iahve nu făcuse pregătiri anticipate pentru această lucrare în timpul Epocii Legii; mai degrabă, El a început această lucrare la începutul Epocii Harului, când mesagerul a apărut în visul lui Iosif și l-a luminat, spunându-i că Dumnezeu va deveni trup și, astfel, lucrarea Sa de întrupare a început. Dumnezeu nu a pregătit, așa cum își imaginează oamenii, lucrarea Sa de întrupare după ce a creat lumea; aceasta a fost decisă numai în funcție de gradul de dezvoltare al omenirii și de statutul războiului Său cu Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

291. Întreaga gestionare a lui Dumnezeu este împărțită în trei etape și, în fiecare etapă, sunt stabilite cerințe potrivite omului. Mai mult, cu trecerea și progresul epocilor, cerințele lui Dumnezeu pentru întreaga omenire devin și mai mari. Astfel, pas cu pas, această lucrare de gestionare a lui Dumnezeu atinge punctul culminant, până când omul percepe faptul „arătării Cuvântului în trup” și, în acest fel, cerințele pentru om devin și mai mari, iar cerințele pentru om de a fi mărturie devin și mai mari. Cu cât omul este mai vrednic de a colabora cu adevărat cu Dumnezeu, cu atât mai mult Îl slăvește pe Dumnezeu. Colaborarea omului este mărturia care i se cere să o facă, iar mărturia pe care o face este practica omului. Și astfel, dacă lucrarea lui Dumnezeu poate avea sau nu efectul dorit, și dacă poate exista sau nu mărturie adevărată, sunt legate în mod indisolubil de colaborarea și mărturia omului. Când lucrarea este finalizată, cu alte cuvinte, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu a ajuns la final, omului i se va cere să depună mărturie și mai înaltă, iar când lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, practica și intrarea omului vor atinge punctul culminant. În trecut, omului i s-a cerut să respecte legea și poruncile și i s-a cerut să fie răbdător și smerit. Astăzi, omului i se cere să asculte de toate orânduirile lui Dumnezeu și să aibă o dragoste supremă de Dumnezeu, și i se cere, în cele din urmă, să Îl iubească pe Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Aceste trei etape sunt cerințele pe care Dumnezeu le stabilește pentru om, pas cu pas, în întreaga Sa gestionare. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este mai profundă decât precedenta și, în fiecare etapă, cerințele pentru om sunt mai profunde decât cele anterioare și, în acest fel, întreaga gestionare a lui Dumnezeu prinde treptat contur. Tocmai datorită faptului că cerințele pentru om sunt din ce în ce mai mari, firea omului se apropie mai mult ca niciodată de

standardele cerute de Dumnezeu, și numai atunci întreaga omenire se îndepărtează treptat de influența Satanei până când, atunci când lucrarea lui Dumnezeu este pe deplin finalizată, întreaga omenire va fi fost salvată de influența Satanei. Când va sosi acel moment, lucrarea lui Dumnezeu va fi ajuns la final, iar colaborarea omului cu Dumnezeu pentru a obține schimbări în cadrul firii sale va înceta, și întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și, din acel moment, nu va mai exista răzvrătire sau opoziție față de Dumnezeu. Dumnezeu nu va mai stabili cerințe omului, și va fi o colaborare mai armonioasă între om și Dumnezeu, una care va fi viața omului și a lui Dumnezeu împreună, viața care vine după ce gestionarea lui Dumnezeu se va fi încheiat complet și după ce omul va fi fost salvat în întregime din ghearele Satanei. Aceia care nu pot urma îndeaproape pașii lui Dumnezeu sunt nevrednici de a obține o astfel de viață. Ei se vor fi coborât în întuneric, acolo unde vor jeli și își vor scrâșni dinții; ei sunt oameni care cred în Dumnezeu, dar nu Îl urmează, care cred în Dumnezeu, dar nu se supun întregii Sale lucrări. Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce”. Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi slovele și doctrinele sunt aceia care au fost eliminați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu” și „Isus este Hristos”, care sunt adevăruri ce se aplică numai unei singure epoci, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

292. Dumnezeu Însuși vine să deschidă o nouă epocă, iar Dumnezeu Însuși vine să aducă sfârșitul epocii. Omul este incapabil de a face lucrarea începerii unei epoci și finalizării acesteia. Dacă Isus nu ar fi finalizat lucrarea lui Iahve după ce a venit, atunci aceea ar fi fost dovada că El a fost doar un om și că era incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Tocmai pentru că Isus a venit și a încheiat lucrarea lui Iahve, a continuat lucrarea lui Iahve și, în plus, Și-a îndeplinit propria lucrare, o nouă lucrare, dovedește că aceasta era o nouă epocă și că Isus era Dumnezeu Însuși. Ei au săvârșit două etape total diferite ale lucrării. O etapă a fost îndeplinită în templu, iar cealaltă în afara templului. O etapă a fost de a conduce viața omului conform legii, iar cealaltă a fost de a oferi o jertfă de păcat. Aceste două etape ale lucrării au fost diferite în mod considerabil; aceasta desparte noua epocă de cea veche și este absolut corect a spune că sunt două epoci diferite. Locația lucrării Lor a fost diferită, conținutul lucrării Lor a fost diferit, iar obiectivul lucrării Lor a fost diferit. Astfel, ele pot fi împărțite în două epoci: Noul și Vechiul Testament, adică epocile vechi și cele noi. Când a venit Isus, El nu S-a dus la Templu, ceea ce dovedește că epoca lui Iahve se încheiase. El nu a intrat în templu deoarece lucrarea lui Iahve în templu se terminase și nu trebuia să fie făcută din nou, iar să o facă din nou ar fi însemnat să o repete. Doar prin părăsirea templului, prin începerea unei noi lucrări și prin deschiderea unei noi căi în afara templului a putut El să aducă la apogeu lucrarea lui Dumnezeu. Dacă El nu ar fi ieșit din templu pentru a-Și face lucrarea, lucrarea lui Dumnezeu ar fi stagnat pe fundația templului și nu ar fi existat niciodată schimbări noi. Și astfel, când Isus a venit, nu a intrat în templu și nu Și-a făcut lucrarea în templu. El Și-a făcut lucrarea în afara templului și, conducându-i pe discipoli, Și-a desfășurat liber lucrarea. Plecarea lui Dumnezeu de la templu pentru a-Și face lucrarea a însemnat că Dumnezeu avea un nou plan. Lucrarea Sa urma să se desfășoare în afara

templului și să fie o nouă lucrare, neîngrădită în punerea sa în aplicare. De îndată ce Isus a ajuns, El a finalizat lucrarea lui Iahve din timpul epocii Vechiului Testament. Deși Ei erau cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut sub un nume, El reprezintă o epocă și El deschide o nouă cale; și cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să deschidă noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări. Din clipă în clipă, Duhul lui Dumnezeu face o nouă lucrare, neagățându-Se niciodată de vechile căi și regulamente. Și nici lucrarea Sa nu s-a oprit niciodată, ci se întâmplă cu fiecare moment care trece. […] De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de

Dumnezeu. Acum, se cuvine să înțelegi că toată lucrarea din prima etapă și până astăzi este lucrarea unui singur Dumnezeu, lucrarea unui singur Duh. În privința aceasta nu poate exista nicio îndoială.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

293. Când a venit Domnul Isus, El a folosit acțiunile Sale practice pentru a le comunica oamenilor: Dumnezeu a părăsit Epoca Legii și a început noua lucrare, iar această nouă lucrare nu necesita respectarea Sabatului; când Dumnezeu a ieșit din limitele zilei de Sabat, asta era doar o avanpremieră a noii Sale lucrări; lucrarea cea reală și măreață continua să se desfășoare. Când Domnul Isus Și-a început lucrarea, El deja lăsase în urmă legăturile Epocii Legii și depășise regulile și principiile din acea epocă. În El, nu mai exista nicio urmă de ceva care să aibă legătură cu legea; El o abandonase cu totul și nu o mai respecta și nu mai cerea omenirii să o respecte. Așadar, aici vezi că Domnul Isus a mers prin câmpurile de porumb în ziua Sabatului; Domnul nu s-a odihnit, ci a fost afară la lucru. Această acțiune a Lui a fost un șoc pentru concepțiile oamenilor și le-a comunicat că El nu mai trăia sub lege și că El părăsise granițele Sabatului și apăruse în fața omenirii și în mijlocul lor cu o nouă imagine, cu un nou mod de lucru. Această acțiune a Lui le-a spus oamenilor că adusese cu El o nouă lucrare care a început cu ieșirea din lege și ieșirea din Sabat. Când Dumnezeu Își îndeplinea noua lucrare, El nu Se mai agăța de trecut și nu Se mai preocupa de regulile Epocii Legii. Nici nu era afectat de lucrarea Sa din epoca precedentă, ci lucra ca de obicei în ziua Sabatului, iar când ucenicii Lui erau înfometați, ei puteau să culeagă porumb și să mănânce. Acestea toate erau foarte normale în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu putea să aibă un nou început pentru mare parte din lucrarea pe care vrea să o facă și lucrurile pe care vrea să le spună. Odată ce El are un nou început, El nici nu mai menționează lucrarea Sa anterioară, nici nu o mai continuă. Căci Dumnezeu

are principiile proprii în lucrarea Lui. Când vrea să înceapă o nouă lucrare, El vrea să aducă omenirea într-o nouă etapă a lucrării Sale și lucrarea Sa a trecut la o fază superioară. Dacă oamenii continuă să se comporte conform vechilor zicale sau reguli sau continuă să le țină strâns, El nu-Și va aminti acest lucru și nu-l va lăuda. Asta pentru că El deja a adus o nouă lucrare și a intrat într-o nouă fază a lucrării Sale. Când El inițiază o nouă lucrare, El apare în fața omenirii cu o imagine complet nouă, dintr-un unghi complet nou și într-un mod cu totul nou, astfel ca oamenii să poată vedea diferite aspecte ale firii Sale și ceea ce El are și este. Acesta este unul din scopurile Sale în noua lucrare. Dumnezeu nu rămâne atașat de ceea ce este vechi și nu o ia pe calea bătătorită; când El lucrează și vorbește nu este pe cât își imaginează oamenii de prohibitiv. În Dumnezeu, totul este liber și eliberat și nu există interdicții, nici limite – ceea ce El aduce omenirii este libertate și eliberare. El este un Dumnezeu viu, un Dumnezeu care există cu adevărat, în mod autentic. El nu este o păpușă sau o sculptură din lut și este total diferit de idolii pe care oamenii îi păstrează cu sfințenie și îi venerează. El este viu și plin de viață, iar cuvintele și lucrarea Sa aduc viață și lumină, libertate și eliberare oamenilor, deoarece El deține adevărul, viața și calea – nu este constrâns de nimic în niciuna dintre lucrările Sale. Indiferent ce spun oamenii și indiferent de modul în care ei văd sau Îi evaluează noua Sa lucrare, El Își va îndeplini lucrarea fără nicio ezitare. El nu va fi îngrijorat de concepțiile niciunei persoane sau de degetele îndreptate către lucrarea și cuvintele Sale și nici chiar de opunerea și împotrivirea puternică față de noua Sa lucrare. Nimeni din toată creația nu poate folosi rațiunea umană sau imaginația umană, cunoașterea sau moralitatea pentru a măsura sau a defini ce face Dumnezeu pentru a discredita sau a deranja ori a sabota lucrarea Sa. Nu există interdicții în ceea ce El face și în lucrarea Sa, iar aceasta nu va fi constrânsă de niciun om, lucru sau obiect și nu va fi întreruptă de forțe

ostile. În ceea ce privește noua Sa lucrare, El este un Rege mereu victorios și orice forțe ostile și toate ereziile și aberațiile din partea omenirii sunt toate strivite sub scaunul Său. Indiferent de etapa lucrării pe care o desfășoară, aceasta va fi cu siguranță dezvoltată și extinsă în mijlocul omenirii și va fi cu siguranță îndeplinită nestingherit în întreg universul până ce marea Sa lucrare va fi fost îndeplinită. Asta este înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și autoritatea și puterea Lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

294. Dumnezeu Își rostește cuvintele și Își înfăptuiește lucrarea în funcție de diferitele vremuri, iar în diferite vremuri, El rostește cuvinte diferite. Dumnezeu nu Se supune stăpânirilor, nu repetă aceeași lucrare, nici nu simte nostalgia pentru lucrurile din trecut; El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi, și în fiecare zi El rostește cuvinte noi. Trebuie să respecți ceea ce trebuie respectat azi; aceasta este responsabilitatea și datoria omului. Este esențial ca în ziua de azi practica să fie centrată în jurul luminii și cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se supune regulilor și este capabil să vorbească din multe perspective diferite pentru a-Și face înțeleasă înțelepciunea și omnipotența. Nu contează dacă vorbește din perspectiva Duhului, a omului sau la persoana a treia – Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și nu poți spune că El nu este Dumnezeu datorită perspectivei omului din care vorbește. Printre unele persoane au apărut concepții ca rezultat al diferitelor perspective din care Dumnezeu vorbește. Acești oameni nu au cunoștință despre Dumnezeu și despre lucrarea Sa. Dacă Dumnezeu ar vorbi întotdeauna dintr-o singură perspectivă, n-ar stabili omul reguli despre Dumnezeu? Ar putea Dumnezeu să permită omului să acționeze în așa fel? Indiferent din ce perspectivă vorbește Dumnezeu, El are scopurile Sale pentru fiecare. Dacă Dumnezeu

ar vorbi întotdeauna din perspectiva Duhului, ai fi capabil să I te alături? Astfel, El uneori vorbește la persoana a treia pentru a-ți oferi cuvintele Sale și pentru a te călăuzi în realitate. Tot ceea ce săvârșește Dumnezeu este potrivit. Pe scurt, totul este săvârșit de Dumnezeu și nu trebuie să te îndoiești de acest lucru. Dacă El este Dumnezeu, atunci indiferent din ce perspectivă vorbește, tot Dumnezeu rămâne. Acesta este un adevăr neschimbător. Indiferent de cum lucrează, El tot Dumnezeu rămâne, iar substanța Lui nu se va schimba! Petru L-a iubit atât de mult pe Dumnezeu și a fost un om după inima lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu l-a mărturisit ca pe Domnul sau pe Hristos, pentru că substanța unei ființe este ceea ce este și nu se poate schimba niciodată. În lucrarea Sa, Dumnezeu nu respectă regulile, ci folosește diferite metode pentru a face lucrarea Sa eficientă și pentru a spori cunoașterea omului despre El. Fiecare metodă de lucru a Sa îl ajută pe om să-L cunoască și urmărește să-l desăvârșească pe om. Indiferent de metoda de lucru pe care El o folosește, fiecare este pentru a construi omul și a-l desăvârși. Deși una dintre metodele Sale de lucru poate dura foarte mult timp, este pentru a tempera credința omului în El. Prin urmare, nu trebuie să vă îndoiți. Acestea sunt toate etapele lucrării lui Dumnezeu și trebuie să le respectați.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

295. Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă a venit în primul rând pentru a vorbi cuvintele Sale, pentru a explica tot ce este necesar vieții omului, pentru a indica în ce ar trebui să intre omul, pentru a arăta omului faptele lui Dumnezeu și a-i arăta înțelepciunea, omnipotența și minunăția lui Dumnezeu. Prin multele feluri în care Dumnezeu vorbește, omul privește supremația lui Dumnezeu, dimensiunea Lui și, mai mult, umilința și tăinuirea Sa. Omul vede că Dumnezeu este suprem, dar că El este umil și

ascuns și poate deveni cel mai mic dintre toți. Unele dintre cuvintele Lui sunt rostite direct din perspectiva Duhului Sfânt, iar unele dintre cuvintele Lui sunt rostite din perspectiva omului sau altele sunt rostite din perspectiva celei de-a treia persoane. În aceasta se poate vedea că modalitatea lucrării lui Dumnezeu variază foarte mult și că, prin cuvinte, El permite omului să o vadă. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este atât normală, cât și reală și, astfel, grupul de oameni din zilele de pe urmă este supus celei mai mari dintre încercări. Din cauza normalității și a realității lui Dumnezeu, toți oamenii au intrat în mijlocul acestor încercări; că omul a coborât în încercările lui Dumnezeu este datorită normalității și a realității Lui. În epoca lui Isus, nu au existat concepții sau încercări. Deoarece majoritatea lucrărilor făcute de Isus erau în conformitate cu concepțiile omului, oamenii L-au urmat și nu aveau concepții despre El. Încercările de astăzi sunt cele mai mari cu care s-a confruntat vreodată omul și când se spune că acești oameni au ieșit din marele necaz, acesta este necazul la care se face referire. Astăzi, Dumnezeu vorbește pentru a crea credință, dragoste, suferință și ascultare în acești oameni. Cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă sunt în conformitate cu esența naturii omului, în funcție de comportamentul omului și în ceea ce omul trebuie să intre astăzi. Metoda Sa de a vorbi este atât reală, cât și normală: El nu vorbește de mâine, nici nu se uită înapoi la ieri; El vorbește numai despre în ce ar trebui intrat, pus în practică și înțeles astăzi. Dacă, în prezent, trebuie să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să facă multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că vine de la Isus, atunci ar fi vorba despre un fals realizat de duhurile rele și imitația acestora a lui Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă

cu concepțiile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, dar s-a dovedit că Isus a venit, așa că ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, fiecare nume fiind caracterizat de epocă. În concepțiile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus, însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată ce El a completat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar. De ce este astăzi lucrarea lui Dumnezeu diferită față de lucrarea lui Isus? De ce astăzi Dumnezeu nu arată semne și minuni, nu alungă demoni și nu vindecă bolnavii? Dacă lucrarea lui Isus ar fi aceeași cu lucrarea făcută în timpul Epocii Legii, ar fi putut să-L reprezinte pe Dumnezeul Epocii Harului? Ar fi putut El să fi terminat lucrarea răstignirii? Dacă, așa cum era în Epoca Legii, Isus ar fi intrat în templu și ar fi ținut Sabatul, atunci El nu ar fi fost persecutat de nimeni și ar fi fost îmbrățișat de toți. Dacă ar fi așa, ar fi putut El să fie răstignit? Ar fi putut El să finalizeze lucrarea de răscumpărare? Care ar fi sensul dacă Dumnezeul întrupat al zilelor de pe urmă ar arăta semne și minuni, ca Isus? Numai dacă Dumnezeu face o altă parte a lucrării Sale în zilele de pe urmă, una care reprezintă o parte a planului Său de gestionare (planului de mântuire), omul poate dobândi o

cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu și numai atunci poate fi finalizat planul Său de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

296. În din zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește îndeosebi cuvântul pentru a-L desăvârşi pe om. El nu folosește semne și minuni pentru a-l asupri pe om sau pentru a-l convinge pe om; acest lucru nu poate clarifica puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar arăta doar semne și minuni, atunci ar fi imposibil de clarificat realitatea lui Dumnezeu și, astfel, imposibil de a desăvârşi pe om. Dumnezeu nu-l desăvârşeşte pe om prin semne și minuni, ci folosește cuvântul pentru a-l adăpa și a-l păstori, după care se obține ascultarea deplină a omului și cunoașterea de Dumnezeu a omului. Acesta este scopul muncii pe care El o face și al cuvintelor pe care El le rostește. Dumnezeu nu folosește metoda de a arăta semne și minuni pentru a-l desăvârși pe om – El folosește cuvinte și folosește multe metode diferite de lucru pentru a-l desăvârși pe om. Fie că este vorba de rafinare, tratare, emondare sau oferire de cuvinte, Dumnezeu vorbește din multe perspective diferite pentru a-l desăvârși pe om și pentru a da omului o mai mare cunoaștere a lucrării, înțelepciunii și minunăției lui Dumnezeu. Când omul este făcut complet în momentul în care Dumnezeu încheie epoca din zilele de pe urmă, el va fi calificat să vadă semne și minuni. Când ajungi să Îl cunoști pe Dumnezeu și ești capabil să te supui lui Dumnezeu, indiferent de ce face El, nu vei mai avea noțiuni despre El când vei vedea semne și minuni. În prezent, ești corupt și incapabil de supunere completă față de Dumnezeu – ești calificat să vezi semne și minuni? Timpul în care Dumnezeu arată semne și minuni este atunci când Dumnezeu pedepsește omul și, de asemenea, atunci când se schimbă epoca și, mai mult, când se încheie epoca. Când lucrarea lui Dumnezeu se săvârșește în mod normal, El

nu arată semne și minuni. Arătarea de semne și de minuni este extrem de ușoară, dar nu acela este principiul lucrării lui Dumnezeu, nici nu este scopul gestionării omului de către Dumnezeu. Dacă omul ar vedea semne și minuni și dacă entitatea spirituală a lui Dumnezeu ar urma să se înfățișeze omului, n-ar crede toți oamenii în Dumnezeu? Am spus anterior că un grup de biruitori este câștigat din Est, biruitori care vin din mijlocul marelui necaz. Care este sensul acestor cuvinte? Înseamnă că acești oameni care au fost câștigați au fost cu adevărat ascultători după ce au fost judecați și mustrați, tratați și emondaţi, și au fost supuși la tot felul de rafinări. Credința unor astfel de oameni nu este vagă și abstractă, ci reală. Ei nu au văzut semne și minuni sau miracole; ei nu vorbesc de cuvinte și doctrine absconse sau cunoștințe profunde; în schimb, ei au realitatea, cuvintele lui Dumnezeu și o adevărată cunoaștere a realității lui Dumnezeu. Nu este un astfel de grup mai capabil să arate clar puterea lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este o lucrare reală. În timpul epocii lui Isus, El nu a venit să-l desăvârșească pe om, ci să-l răscumpere pe om, așa că a arătat câteva minuni pentru a-i face pe oameni să-L urmeze. Căci El a venit, în primul rând, pentru a finaliza lucrarea răstignirii, iar arătarea de semne n-a făcut parte din lucrarea slujirii Lui. Astfel de semne și de minuni au fost o lucrare săvârșită pentru a face lucrarea Sa să fie eficientă; astfel de semne și de minuni au fost o lucrare în plus, și nu au reprezentat lucrarea întregii epoci. În timpul Epocii Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a arătat și unele semne și minuni – dar lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este o lucrare reală și cu siguranță nu mai arată semne și minuni acum. Dacă El ar arăta semne și minuni, lucrarea Lui adevărată ar fi aruncată în dezordine și El nu ar mai putea să facă nicio altă lucrare. Dacă Dumnezeu ar fi spus să fie folosit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om, dar ar fi arătat, de asemenea, semne și minuni, atunci s-ar fi putut clarifica dacă

omul crede sau nu în El? să fie arătat clar? Așadar, Dumnezeu nu face astfel de lucruri. Există prea multă religie în om; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a alunga toate concepțiile religioase și lucrurile supranaturale din om și pentru a-l face pe om să cunoască realitatea lui Dumnezeu. El a venit pentru a șterge o imagine a lui Dumnezeu care este abstractă și fantezistă – o imagine a unui Dumnezeu care, cu alte cuvinte, nu există deloc. Și acum, singurul lucru care este de neprețuit este ca tu să ai o cunoaștere a realității! Adevărul depășește tot. Cât de mult adevăr deții astăzi? Tot ceea ce arată semne și minuni este Dumnezeu? Spiritele rele pot, de asemenea, să arate semne și minuni; sunt ele toate Dumnezeu? În credința sa în Dumnezeu, ceea ce caută omul este adevărul, ceea ce el urmărește este viața, mai degrabă decât semne și minuni. Acesta ar trebui să fie scopul tuturor celor care cred în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

297. Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt

în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de 6000 de ani de gestionare va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne şi oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte ţări nu au probleme deloc; concepțiile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că I se opun Lui. De ce evreii I s-au opus și, de asemenea, L-au sfidat pe Dumnezeu? De ce I s-au opus şi fariseii? De ce L-a trădat Iuda pe Isus? La acea vreme, mulți dintre ucenici nu Îl cunoșteau pe Isus. De ce, după ce Isus a fost răstignit și a înviat, oamenii tot nu credeau în El? Nu este la fel neascultarea oamenilor? Doar că oamenii din China sunt dați ca exemplu și când ei vor fi cuceriți, vor deveni un model și exemplu și vor servi ca referință pentru alții. De ce am spus întotdeauna că voi sunteți accesorii ale planului Meu de gestionare? În poporul chinez corupţia, impuritatea, nedreptatea, opoziţia şi răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin şi sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab şi, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea Sa ulterioară se va desfășura mult mai bine. Dacă poate fi finalizată această

etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)"

298. Toată lucrarea lui Dumnezeu în întregul univers s-a concentrat asupra acestui grup de oameni. El și-a dedicat toate eforturile și a sacrificat totul pentru voi; El v-a revendicat și a dat pentru voi toată lucrarea Duhului în întregul univers. De aceea spun că voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El a transferat slava Lui de la Israel, poporul Lui ales, către voi, pentru ca scopul planului Lui să se manifeste prin voi, acest grup de oameni. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu, şi chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu. Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: „Căci necazul nostru uşor de purtat şi temporar, lucrează în noi o greutate veşnică de slavă, dincolo de orice imaginaţie." În trecut, ați auzit cu toții aceste cuvinte, totuși nici unul nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, știți bine însemnătatea reală pe care o au. Aceste cuvinte sunt ceea ce va împlini Dumnezeu în zilele de pe urmă. Căci ele se vor împlini asupra celor chinuiți cu cruzime de marele balaur roșu, în țara unde el stă. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu; prin urmare, cei din această țară care cred în Dumnezeu sunt supuși umilinței și persecuției. De aceea aceste cuvinte vor deveni realitate în grupul vostru de oameni. Pe măsură ce această lucrare se desfășoară într-o țară care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea Lui întâmpină piedici excesive și multe din cuvintele Lui nu pot fi împlinite la vreme; așadar, oamenii sunt rafinați datorită cuvintelor lui Dumnezeu. Și acesta este un element al suferinței. Este foarte greu pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu, dar prin astfel de

dificultăți Dumnezeu împlinește o etapă a lucrării Sale pentru a-Și manifesta înțelepciunea și faptele minunate. Dumnezeu folosește această oportunitate pentru a face compleți oamenii din acest grup. Din cauza suferinței oamenilor, a calibrului și a firii satanice a oamenilor din această țară necurată, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și de cucerire astfel încât El să poată obține slavă din aceasta și să îi câștige pe cei care stau mărturie faptelor Lui. Aceasta este însemnătatea deplină a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni. Adică, Dumnezeu face lucrarea de cucerire doar prin cei care I se împotrivesc. Doar făcând aceasta, se poate manifesta măreața putere a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, doar cei din țara necurată sunt vrednici să moștenească slava lui Dumnezeu și doar acest lucru poate scoate în evidență puterea măreață a lui Dumnezeu. De aceea spun că slava lui Dumnezeu este obținută în țara aceasta necurată de la cei care locuiesc în ea. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Este exact ca în etapa lucrării lui Isus; El putea fi glorificat numai în mijlocul fariseilor care Îl persecutau. Dacă n-ar fi existat o astfel de persecuție și trădarea lui Iuda, Isus n-ar fi fost batjocorit și defăimat și mai ales nu ar fi fost răstignit și astfel nu ar fi obținut niciodată slavă. Oriunde lucrează Dumnezeu, în fiecare epocă și oriunde lucrează El în trup, acolo câștigă slavă și îi câștigă pe cei pe care intenționează să îi câștige. Acesta este planul lucrării lui Dumnezeu și aceasta este gestionarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

299. În planul lui Dumnezeu de câteva mii de ani, lucrarea făcută în trup are două părți: mai întâi este lucrarea răstignirii, pentru care El este slăvit; cealaltă este lucrarea de cucerire și desăvârșire din zilele de pe urmă, prin care El va obține slavă. Acesta este modul de gestionare al lui

Dumnezeu. De aceea, nu priviți lucrarea lui Dumnezeu sau însărcinarea lui Dumnezeu pentru voi ca pe ceva prea simplu. Sunteți cu toții moștenitori ai unei greutăți a slavei lui Dumnezeu mult mai mari și veșnice și acest lucru a fost hotărât în mod special de Dumnezeu. Din cele două părți ale slavei Lui, una este revelată în voi; totalitatea uneia dintre părțile slavei lui Dumnezeu este revărsată asupra voastră ca să vă fie moștenire. Aceasta este înălțarea din partea lui Dumnezeu și planul Lui hotărât de multă vreme. Ținând cont de măreția lucrării făcute de Dumnezeu în țara în care locuiește marele balaur roșu, dacă această lucrarea ar fi fost făcută în altă parte, ar fi adus de mult multă roadă și ar fi fost ușor acceptată de oameni. O astfel de lucrare ar fi mult prea ușor de acceptat de către clericii din occident care cred în Dumnezeu, pentru că etapa lucrării lui Isus servește ca precedent. De aceea El nu poate îndeplini această etapă a lucrării de glorificare în altă parte; adică, pentru că există sprijin din partea tuturor oamenilor și recunoaștere din partea tuturor națiunilor, nu există niciun loc în care slava lui Dumnezeu să se odihnească. Și exact aceasta este semnificația extraordinară pe care această etapă a lucrării o deține în această țară. În mijlocul vostru, nu este nimeni care să primească protecția legii; ci dimpotrivă, sunteți pedepsiți de lege, iar cea mai mare dificultate este că nimeni nu vă înțelege: nici rudele voastre, nici părinții, nici prietenii sau colegii. Nimeni nu vă înțelege. Când Dumnezeu vă respinge, nu mai aveți cum trăi pe pământ. Totuși, chiar și așa, oamenii nu pot suporta să Îl părăsească pe Dumnezeu; aceasta este semnificația cuceririi oamenilor de către Dumnezeu și aceasta este slava lui Dumnezeu. Ce ați moștenit voi în această zi, depășește tot ce au avut foștii apostoli și profeți și este mai mare chiar decât ce a avut Moise și Petru. Binecuvântările nu pot fi primite într-o zi sau în două; ele trebuie câștigate prin mult sacrificiu. Înseamnă că trebuie să aveți o dragoste rafinată, o credință mare și multe adevăruri pe care Dumnezeu vă cere să le obțineți;

pe lângă aceasta, trebuie să vă puteți îndrepta fața spre dreptate și să nu fiți niciodată intimidați sau să cedați și trebuie să aveți o dragoste constantă și continuă pentru Dumnezeu. De la voi se cere o rezoluție cum ar fi o schimbare a firii vieții voastre; corupția voastră trebuie remediată și trebuie să acceptați toată orchestrarea lui Dumnezeu, fără cârtire și chiar să fiți ascultători până la moarte. Aceasta este ceea ce ar trebui să obțineți. Acesta este scopul final al lucrării lui Dumnezeu și cerințele lui Dumnezeu pentru acest grup de oameni. Așa cum El revarsă asupra voastră, tot așa trebuie să vă ceară ceva în schimb și să vă aducă cereri potrivite. Așadar, toată lucrarea lui Dumnezeu nu este fără un motiv și de aici putem vedea de ce Dumnezeu face în repetate rânduri o lucrare la standarde înalte și cu cerințe stricte. De aceea ar trebui să fiți plini de credință în Dumnezeu. Pe scurt, toată lucrarea lui Dumnezeu este făcută pentru binele vostru, pentru ca voi să fiți vrednici să primiți moștenirea Lui. Aceasta nu este atât de mult pentru slava proprie a lui Dumnezeu, cât pentru mântuirea voastră și pentru desăvârșirea acestui grup de oameni lovit atât de puternic în această țară necurată. Trebuie să înțelegeți voia lui Dumnezeu. Astfel că îi încurajez pe mulți oameni neștiutori și fără înțelegere și rațiune: Nu Îl puneți pe Dumnezeu la încercare și nu vă mai împotriviți. Dumnezeu a îndurat deja toată suferința pe care omul n-a îndurat-o vreodată și cu multă vreme în urmă a suferit mai multă umilință în locul omului. La ce altceva nu poți renunța? Ce ar putea fi mai important decât voia lui Dumnezeu? Ce ar putea fi mai presus de dragostea lui Dumnezeu? Este deja o sarcină de două ori mai grea ca Dumnezeu să Își împlinească lucrarea în această țară necurată. Dacă omul face fărădelegi cu bună-știință și în mod voit, lucrarea lui Dumnezeu va trebui să dureze mai mult. În orice caz, nu este în interesul nimănui și nu este spre beneficiul nimănui să se întâmple acest lucru. Dumnezeu nu este limitat de timp; lucrarea Lui și slava Lui sunt pe primul

loc. De aceea, oricât timp ar dura, El nu Se va scuti de niciun sacrificiu dacă este vorba despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu: El nu Se va odihni până când lucrarea Lui nu va fi împlinită. Doar când va veni timpul ca El să obțină cea de-a doua parte a slavei Lui, lucrarea Lui se poate apropia de sfârșit. Dacă Dumnezeu nu va putea să finalizeze în întregul univers lucrarea celei de-a doua părți a glorificării Lui, ziua Sa nu va veni niciodată, mâna Lui nu se va abate niciodată de la aleșii Săi, slava Lui nu va veni peste Israel niciodată, iar planul Lui nu se va împlini niciodată. Ar trebui să vedeți voia lui Dumnezeu și să vedeți că lucrarea lui Dumnezeu nu este la fel de simplă precum crearea cerului și a pământului și a tuturor lucrurilor. Căci lucrarea de azi este de a-i transforma pe cei care au fost corupți, care au devenit extrem de amorțiți, și de a-i purifica pe cei care au fost creați și apoi lucrați de Satana, nu de a-i crea pe Adam sau pe Eva, cu atât mai puțin de a face lumina sau de a crea toate tipurile de plante și animale. Lucrarea Lui de acum este de a-i purifica pe toți cei care au fost corupți de Satana, astfel încât să poată fi recâștigați și să devină posesiunea Lui și slava Lui. O astfel de lucrare nu este atât de simplă cum își imaginează omul că este crearea cerului și a pământului și a tuturor lucrurilor care vor fi și nu este asemănătoare lucrării de blestemare a lui Satana în groapa fără fund, așa cum își imaginează omul. Mai degrabă, este vorba despre a transforma omul, de a preschimba ceea ce e negativ în ceva pozitiv și de a lua în posesiunea Sa ceea ce nu Îi aparține. Aceasta este latura interioară a acestei etape a lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să realizați acest lucru și să nu simplificați excesiv aceste chestiuni. Lucrarea lui Dumnezeu este diferită de orice lucrare obișnuită. Minunea sa nu poate fi concepută de mintea omului, iar înțelepciunea sa nu poate fi atinsă de acesta. În timpul acestei etape a lucrării Sale, Dumnezeu nu creează toate lucrurile și nu le distruge. Mai degrabă, El schimbă toată creația Sa și

purifică toate lucrurile care au fost pângărite de Satana. Prin urmare, Dumnezeu va începe o lucrare de o anvergură imensă, aceasta fiind semnificația deplină a lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"

300. Dumnezeu se folosește de gestionarea oamenilor pentru a-l învinge pe Satana. Prin coruperea oamenilor, Satana apropie soarta oamenilor de sfârșit și hărțuiește lucrarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, lucrarea lui Dumnezeu este mântuirea omenirii. Care pas al muncii lui Dumnezeu nu este menit să salveze omenirea? Care pas nu este menit să curețe oamenii, să-i determine să facă dreptate și să trăiască într-un mod care creează o imagine care poate fi iubită? Satana, totuși, nu face asta. El corupe omenirea; își desfășoară continuu activitatea de corupere a omenirii în tot universul. Desigur, Dumnezeu face și lucrarea Lui proprie. El nu-i acordă atenție Satanei. Indiferent cât de multă autoritate are Satana, autoritatea lui era încă dată de Dumnezeu; Dumnezeu nu i-a dat, de fapt, toată autoritatea Sa și, indiferent de ceea ce face, nu-L poate depăși pe Dumnezeu și este întotdeauna sub controlul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a dezvăluit niciuna din faptele Sale când era în ceruri. El i-a dat Satanei doar o mică parte de autoritate pentru a-i permite să exercite controlul asupra îngerilor. Prin urmare, indiferent de ceea ce face, nu poate depăși autoritatea lui Dumnezeu, deoarece autoritatea pe care i-a dat-o inițial Dumnezeu este limitată. În timp ce Dumnezeu lucrează, Satana hărțuiește. În zilele de pe urmă, își va termina hărțuirea; de asemenea, lucrarea lui Dumnezeu va fi terminată și felul de persoană pe care Dumnezeu dorește să o desăvârșească va fi complet. Dumnezeu conduce oamenii în mod pozitiv; viața Lui este apă vie, imensă și fără limite. Satana a corupt omul într-o anumită măsură; în cele din urmă, apa vie a vieții va desăvârși omul și pentru Satana va fi

imposibil să intervină și să-și îndeplinească lucrarea. Astfel, Dumnezeu îi va obține pe deplin pe acești oameni. Satana refuză încă să accepte acest lucru acum; el Îl provoacă continuu pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu îi acordă nicio atenție. El a spus: voi fi victorios peste toate forțele întunecate ale Satanei și peste toate influențele întunecate. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută acum în trup și este și înțelesul întrupării. Este pentru a finaliza stadiul lucrării de înfrângere a Satanei în zilele de pe urmă, pentru a șterge toate lucrurile care aparțin Satanei. Victoria lui Dumnezeu asupra Satanei este o tendință inevitabilă! Satana, de fapt, a eșuat cu mult timp în urmă. Când Evanghelia a început să se răspândească în toată țara marelui balaur roșu, adică, atunci când Dumnezeu S-a întrupat, a început să lucreze și această lucrare a fost pusă în mișcare, Satana a fost învins cu totul, căci întruparea era menită să-l învingă pe Satana. Satana a văzut că Dumnezeu a devenit din nou trup și a început să-Și îndeplinească lucrarea și a văzut că nicio forță nu putea opri lucrarea. Prin urmare, a fost înmărmurit când a văzut această lucrare și nu a îndrăznit să mai lucreze. La început, Satana a crezut că și El posedă multă înțelepciune și a întrerupt și a hărțuit lucrarea lui Dumnezeu; totuși, nu se aștepta ca Dumnezeu să devină din nou trup și că, în lucrarea Sa, Dumnezeu i-a folosit rebeliunea pentru a servi drept revelație și judecată pentru omenire și, astfel, pentru a cuceri umanitatea și a-l învinge. Dumnezeu este mai înțelept decât el și lucrarea Lui îl depășește cu mult. De aceea, am afirmat anterior următoarele: lucrarea pe care o îndeplinesc este făcută ca răspuns la șiretlicurile Satanei. În cele din urmă voi descoperi atotputernicia Mea și lipsa de putere a Satanei. Când Dumnezeu face lucrarea Sa, Satan Îl urmărește îndeaproape din spate, până când, în cele din urmă, este distrus – nu va ști nici măcar ce l-a lovit! El va realiza adevărul numai după ce a fost deja sfărâmat și zdrobit; în acel

moment va fi fost deja ars în lacul de foc. Nu va fi complet convins atunci? Pentru că nu mai are alte scheme de folosit!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

301. În poporul marelui balaur roșu, am realizat o etapă de lucru de nepătruns pentru oameni, făcându-i să se clatine în vânt, după care mulți se îndepărtează în liniște cu suflarea vântului. Într-adevăr, aceasta este „treapta” pe care urmează să o şterg; după aceasta tânjesc și acesta este şi planul Meu. Căci mulți dintre cei răi s-au strecurat înăuntru în timp ce lucrez, dar nu mă grăbesc să-i alung. Mai degrabă, îi voi împrăștia la timpul potrivit. Numai după aceea voi fi izvorul vieții, îngăduindu-le celor care Mă iubesc cu adevărat să primească de la Mine rodul smochinului și aroma crinului. În ţinutul în care locuiește Satana, al prafului, nu rămâne aur curat, ci doar nisip și, astfel, confruntându-mă cu aceste împrejurări, fac această etapă a lucrării. Ar trebui să știi că ceea ce câștig este aur curat, rafinat, nu nisip. Cum pot cei răi să rămână în casa Mea? Cum le pot permite vulpilor să fie paraziți în paradisul Meu? Folosesc orice metodă imaginabilă pentru a îndepărta aceste lucruri. Înainte ca voia Mea să fie dezvăluită, nimeni nu știe ce urmează să fac. Profitând de această ocazie, îi îndepărtez pe cei răi și sunt forțați să plece din prezența Mea. Aceasta este ceea ce le fac celor răi, dar va mai fi o zi în care ei să-Mi slujească. Dorința oamenilor pentru binecuvântări este mult prea puternică; de aceea Îmi întorc trupul și Îmi arăt neamurilor chipul plin de slavă, pentru ca toți oamenii să poată trăi într-o lume a lor și să se judece pe ei înșiși, în timp ce Eu spun mai departe cuvintele pe care trebuie să le spun, dând oamenilor cele de trebuință. Când oamenii își vor veni în fire, Îmi voi fi răspândit de mult lucrarea. Atunci Îmi voi exprima voia în fața oamenilor și voi începe a doua parte a lucrării Mele asupra oamenilor, lăsând pe toți oamenii să Mă urmeze îndeaproape pentru

a se potrivi cu lucrarea Mea și lăsându-i pe oameni să facă tot ce le stă în putință pentru a împlini împreună cu Mine lucrarea pe care trebuie să o fac.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”

302. În planul Meu, Satana a pândit mereu la fiecare pas și, ca termen de comparație al înțelepciunii Mele, a încercat întotdeauna să găsească mijloace de a Îmi întrerupe planul inițial. Dar puteam Eu să cedez în fața schemelor sale înșelătoare? Toate din cer și de pe pământ Îmi slujesc – uneltirile înșelătoare ale Satanei ar putea face altfel? Aceasta este exact răscrucea înțelepciunii Mele, este exact ceea ce este minunat în privința faptelor Mele și este principiul prin care întregul Meu plan de gestionare (planul mântuirii) este îndeplinit. În era construirii Împărăției, tot nu evit uneltirile înșelătoare ale Satanei, ci continui să fac lucrarea pe care trebuie să o fac. Din univers și dintre toate lucrurile, am ales faptele Satanei drept contrast al Meu. Nu este aceasta înțelepciunea Mea? Nu este aceasta exact ceea ce este minunat în privința lucrării Mele? Cu ocazia intrării în Epoca Împărăției, se petrec schimbări uimitoare în toate lucrurile din cer și de pe pământ și acestea sărbătoresc și se bucură. Sunteți voi cu ceva diferiți? Cine nu se simte dulce ca mierea în inima sa? Cine nu tresaltă de bucurie în inima sa? Cine nu dansează de încântare? Cine nu rostește cuvinte de laudă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 8

303. După ce toți oamenii vor fi făcuți compleți și toate națiunile pământului vor deveni Împărăția lui Hristos, atunci va fi momentul când vor răsuna cele șapte tunete. Ziua actuală este un pas mare în direcția acelei etape; atacul a fost dezlănțuit către acea zi. Acesta este planul lui Dumnezeu și va fi realizat în viitorul apropiat. Totuși, Dumnezeu a îndeplinit deja tot

ceea ce a spus. Astfel, este clar că națiunile pământului nu sunt decât castele de nisip care tremură în timp ce mareea înaltă se apropie: ziua de pe urmă este iminentă și marele balaur roșu se va prăbuși sub cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a se asigura că planul lui Dumnezeu este dus la îndeplinire cu succes, îngerii din cer au coborât pe pământ, făcând tot ce le stă în putință pentru a-L mulţumi pe Dumnezeu. Dumnezeul întrupat Însuși S-a pus în formație de luptă pentru a purta un război cu dușmanul. Oriunde se arată întruparea, dușmanul este distrus din acel loc. China este prima care va fi anihilată; va fi devastată de mâna lui Dumnezeu. Aici, Dumnezeu nu va arăta niciun pic de îndurare. Dovada prăbușirii treptate a marelui balaur roșu poate fi observată în maturizarea continuă a oamenilor; ea este evidentă și vizibilă pentru oricine. Maturizarea oamenilor este un semn al morții inamicului. Aceasta este o parte a explicației a ceea ce înseamnă „să Mă lupt cu el."

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 10

304. Eu domnesc în împărăție și, în plus, domnesc în tot universul; Eu sunt atât Împăratul Împărăției, cât și Stăpânul universului. De acum înainte, îi voi aduna pe toți care nu sunt cei aleși, Îmi voi începe lucrarea printre neamuri și Îmi voi proclama decretele administrative întregului univers, astfel încât să pot face următorul pas al lucrării Mele cu succes. Voi folosi mustrarea pentru a răspândi lucrarea Mea printre neamuri, adică voi folosi forța împotriva tuturor celor ce sunt neamuri. Firește, această lucrare se va desfășura în același timp cu lucrarea Mea printre cei aleși. Când poporul Meu va conduce și va exercita puterea pe pământ, va fi și ziua în care toți oamenii de pe pământ au fost cuceriți și, în plus, va fi vremea când Mă voi odihni – și numai atunci voi apărea tuturor celor care au fost cuceriți. Voi apărea Sfintei Împărății și Mă voi ascunde de ținutul murdăriei. Toți cei

care au fost cuceriți și au devenit supuși înaintea Mea pot să-Mi vadă faţa cu ochii lor și pot să-Mi audă glasul cu urechile lor. Aceasta este binecuvântarea celor care s-au născut în zilele de pe urmă, aceasta este binecuvântarea hotărâtă dinainte de Mine și acest lucru nu poate fi schimbat de niciun om. Astăzi, Îmi fac lucrarea în acest fel de dragul lucrării din viitor. Toate lucrările Mele sunt interdependente, în toate există o chemare și un răspuns: niciun pas nu s-a oprit vreodată brusc și niciun pas nu s-a făcut independent de ceilalți pași. Nu este așa? Nu este lucrarea din trecut temelia lucrării de astăzi? Nu sunt cuvintele din trecut precursoarele cuvintelor de astăzi? Nu sunt pașii din trecut originea pașilor de astăzi? Când desfăşor în mod oficial pergamentul, atunci oamenii din tot universul sunt pedepsiți, atunci oamenii din lumea întreagă sunt supuşi încercărilor și este punctul culminant al lucrării Mele; toți oamenii trăiesc într-un ținut fără lumină și toți oamenii trăiesc în mijlocul amenințărilor mediului lor. Cu alte cuvinte, este viața pe care omul nu a experimentat-o niciodată din momentul Creației până în prezent și nimeni nu „s-a bucurat”, de-a lungul veacurilor, de acest fel de viață, așa că Eu spun că fac o lucrare care nu s-a mai făcut niciodată. Aceasta este adevărata stare de fapt și acesta este sensul lăuntric. Fiindcă ziua Mea se apropie pentru întreaga omenire, fiindcă nu pare îndepărtată, ci este chiar în fața ochilor omului; prin urmare, cine ar putea să nu se teamă? Și cine n-ar putea fi încântat de aceasta? Orașul spurcat al Babilonului și-a găsit, în cele din urmă, sfârșitul; omul s-a întâlnit iarăși cu o lume nouă, iar cerul și pământul au fost schimbate și reînnoite.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 29

305. Când Sinim va fi înfăptuit pe pământ – când va fi creată Împărăția – aici nu va mai exista război, nu va mai fi niciodată foamete, nu vor mai fi epidemii și cutremure; oamenii vor înceta să fabrice arme; toți vor trăi în

pace și stabilitate; și vor exista relații normale între oamenii, cât și între țări. Cu toate acestea, prezentul nu suportă nicio comparație cu acest lucru. Totul sub ceruri este în haos, încep treptat să aibă loc lovituri de stat în fiecare țară. Pe măsură ce Dumnezeu Își face auzit glasul, oamenii se schimbă, în mod treptat și, pe plan intern, fiecare țară este sfâșiată cu încetul. Bazele stabile ale Babilonului încep să se clatine, ca un castel pe nisip și, pe măsură ce voia lui Dumnezeu se schimbă, au loc schimbări nemaipomenite, neobservate în lume și, în orice moment, apar tot felul de semne, arătând oamenilor că a sosit ziua cea de pe urmă a lumii! Acesta este planul lui Dumnezeu, aceștia sunt pașii prin care El lucrează și fiecare țară va fi, cu siguranță, sfâșiată în bucăți, vechea Sodoma va fi nimicită a doua oară și, astfel, Dumnezeu spune: „Lumea se prăbușește! Babilonul este paralizat!”. Nimeni, în afară de Dumnezeu Însuși, nu este capabil să înțeleagă complet acest lucru; există, la urma urmei, o limită pentru conștiința oamenilor. De exemplu, miniștrii afacerilor interne ar putea ști că împrejurările actuale sunt instabile și haotice, însă ei nu sunt capabili să le abordeze. Ei pot doar să se lase purtați de curent, sperând, în inimile lor, la ziua în care își pot ține capetele sus, tânjind să vină o zi când soarele va răsări din nou la Răsărit, strălucind peste pământ și schimbând această stare nefericită a lucrurilor. Totuși, habar n-au că, atunci când soarele răsare a doua oară, răsăritul său nu e menit să restabilească vechea ordine – este o revenire la viață, o schimbare completă. Acesta este planul lui Dumnezeu pentru întregul univers. El va înfăptui o lume nouă, dar, mai presus de toate, El va reînnoi mai întâi omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolele 22 și 23

306. Se poate spune că toate cuvântările de astăzi profețesc chestiuni viitoare; aceste cuvântări se referă la felul în care Dumnezeu face

rânduielile pentru următoarea etapă a lucrării Sale. Dumnezeu aproape Și-a terminat lucrarea asupra oamenilor Bisericii, iar după aceea Se va arăta înaintea tuturor oamenilor cu furie. După cum spune Dumnezeu: „Voi face ca oamenii de pe pământ să-Mi recunoască faptele, iar înaintea «scaunului de judecată» vor fi dovedite faptele Mele, astfel încât să fie recunoscute printre oamenii de pe pământ, care vor ceda cu toții.” Ați văzut ceva în aceste cuvinte? În aceasta se află rezumatul părții viitoare a lucrării lui Dumnezeu. Mai întâi, Dumnezeu va face ca toți câinii de pază care exercită puterea politică să fie convinși în mod sincer și să se retragă de pe scena istoriei din proprie inițiativă, ca să nu mai lupte niciodată pentru statut și niciodată să nu se mai angajeze în uneltiri și intrigi. Această lucrare trebuie îndeplinită prin Dumnezeu, prin stârnirea diferitelor dezastre pe pământ. Însă nu este deloc adevărat că Dumnezeu Se va arăta. În acest moment, națiunea marelui balaur roșu va fi încă o țară a murdăriei și, prin urmare, Dumnezeu nu Se va arăta, ci pur și simplu va ieși la iveală prin mustrare. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu de care nimeni nu poate scăpa. În acest timp, toți cei ce locuiesc în națiunea marelui balaur roșu vor suferi calamități, ceea ce include, firește, și Împărăția de pe pământ (Biserica). Este tocmai momentul în care faptele ies la lumină și astfel, toți oamenii experimentează asta și niciunul nu poate scăpa. Acest lucru a fost predestinat de Dumnezeu. Tocmai din cauza acestei etape a lucrării, Dumnezeu spune: „Acum este timpul să îndeplinesc planuri mari”. Din cauză că în viitor nu va exista nicio Biserică pe pământ și, din cauza sosirii catastrofei, oamenii vor reuși să se gândească numai la ce e înaintea lor, neglijând tot restul și le va fi dificil să se bucure de Dumnezeu în toiul catastrofei. Astfel, oamenilor li se cere să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima lor în timpul acestei perioade minunate, astfel încât să nu rateze șansa. Când acest fapt va trece, Dumnezeu îl va fi învins cu desăvârșire pe

marele balaur roșu și, astfel, lucrarea mărturiei poporului lui Dumnezeu va fi ajuns la sfârșit; după aceea Dumnezeu va începe următoarea etapă a lucrării, făcând ravagii în țara marelui balaur roșu și răstignind în cele din urmă oamenii din tot universul cu capul în jos, după care va anihila întreaga omenire – acestea sunt etapele viitoare ale lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 42

307. Toți oamenii trebuie să înțeleagă scopul lucrării Mele pe pământ, adică obiectivul final al lucrării Mele și nivelul la care trebuie să ajung în această lucrare înainte de a putea fi completă. Dacă, după ce au mers alături de Mine până în ziua de azi, oamenii nu înțeleg ce înseamnă lucrarea Mea, atunci nu au mers ei oare în zadar cu Mine? Oamenii care Mă urmează pe Mine ar trebui să știe voia Mea. Lucrez pe pământ de mii de ani și până în ziua de azi Îmi realizez lucrarea tot în acest fel. Deși există foarte multe elemente incluse în lucrarea Mea, scopul acestei lucrări rămâne neschimbat; așa cum, de exemplu, chiar dacă sunt plin de judecată și mustrare față de om, ceea ce fac este tot de dragul mântuirii lui, de dragul unei mai bune răspândiri a Evangheliei și pentru extinderea lucrării Mele între toate națiunile Neamurilor, odată ce omul a fost făcut complet. Așa că astăzi, într-un moment în care mulți oameni au fost mult timp dezamăgiți în speranțele lor, Eu continui încă lucrarea Mea, continuând lucrarea pe care trebuie să o fac pentru a judeca și a mustra omul. În ciuda faptului că omul s-a săturat de ceea ce spun și indiferent de faptul că nu dorește să se preocupe de lucrarea Mea, Eu încă Îmi îndeplinesc datoria pentru că scopul lucrării Mele rămâne neschimbat, iar planul Meu original nu va fi distrus. Rolul judecății Mele este de a permite omului să Mi se supună mai bine, iar rolul mustrării Mele este să permită ca schimbarea omului să fie mai eficientă. Deși ceea ce fac este de dragul gestionării Mele, nu am făcut niciodată nimic care nu a

fost benefic pentru om. Asta pentru că vreau să fac toate popoarele din afara Israelului la fel de ascultătoare ca și israeliții și să-i transform în oameni adevărați, astfel încât să am un punct de sprijin în țările din afara Israelului. Aceasta este gestionarea Mea; este lucrarea pe care o realizez între neamuri. Chiar și acum, mulți oameni încă nu înțeleg gestionarea Mea, pentru că nu au niciun interes în aceste lucruri, ci se ocupă numai de viitorul și destinațiile lor. Indiferent ce spun Eu, oamenii sunt încă indiferenți față de lucrarea pe care o fac Eu, concentrându-se în schimb asupra destinațiilor lor din viitor. Dacă lucrurile continuă astfel, cum poate fi extinsă lucrarea Mea? Cum poate fi răspândită Evanghelia Mea în întreaga lume? Trebuie să știți că atunci când lucrarea Mea este extinsă, vă voi împrăștia și vă voi lovi așa cum a lovit Iahve fiecare din triburile lui Israel. Toate acestea se vor face pentru a răspândi Evanghelia Mea pe tot pământul și pentru a răspândi lucrarea Mea între neamuri, pentru ca numele Meu să fie mărit de adulți și de copii deopotrivă și numele Meu cel sfânt să fie slăvit de gura oamenilor din toate semințiile și neamurile. Astfel, în această epocă din urmă, numele Meu va fi mărit printre națiunile Neamurilor încât faptele Mele vor fi văzute de Neamuri, și Mă vor numi Cel Atotputernic datorită faptelor Mele și Cuvintele Mele să se împlinească curând. Voi face cunoscut tuturor oamenilor că nu sunt numai Dumnezeul israeliților, ci și Dumnezeul tuturor națiunilor Neamurilor, chiar și al acelora pe care le-am blestemat. Voi lăsa pe toți oamenii să vadă că Eu sunt Dumnezeul întregii creații. Aceasta este lucrarea Mea cea mai mare, scopul planului Meu de lucru pentru zilele de pe urmă și singura lucrare care trebuie îndeplinită în acele zile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

308. Ați văzut ce lucrare va îndeplini Dumnezeu în acest grup de oameni? Dumnezeu a spus că până și în Împărăția Milenară, oamenii

trebuie să Îi urmeze cuvântările în continuare și că, în viitor, cuvântările lui Dumnezeu vor călăuzi viața oamenilor direct în țara cea bună a Canaanului. Când Moise se afla în pustie, Dumnezeu i-a dat indicații și i-a vorbit direct. Din ceruri, Dumnezeu a trimis hrană, apă și mană pentru ca oamenii să se bucure, iar astăzi este tot la fel: Dumnezeu, personal, a trimis lucruri de mâncat și de băut de care oamenii să se bucure și tot El, personal, a trimis blesteme pentru a mustra oamenii. Și astfel, fiecare pas al lucrării Sale este săvârșit personal de către Dumnezeu. Astăzi, oamenii tânjesc după producerea faptelor, ei încearcă să vadă semne și minuni și este posibil ca toți acești oameni să fie abandonați, pentru că lucrarea lui Dumnezeu devine tot mai reală. Nimeni nu știe că Dumnezeu S-a pogorât din cer, ei încă nu sunt conștienți de faptul că Dumnezeu a trimis din cer hrană și tonice – și totuși, Dumnezeu există cu adevărat, iar scenele pline de afecțiune din Împărăția Milenară pe care oamenii și le imaginează sunt, de asemenea, cuvântările personale ale lui Dumnezeu. Așa stau lucrurile și doar asta înseamnă a împărăți împreună cu Dumnezeu pe pământ. Împărățirea cu Dumnezeu pe pământ se referă la trup. Ceea ce nu este din trup nu este pe pământ și astfel, toți cei care se concentrează pe a merge la al treilea cer fac acest lucru în zadar. Într-o zi, când tot universul se va întoarce la Dumnezeu, centrul lucrării Sale din întregul cosmos va urma glasul lui Dumnezeu; altundeva, oamenii vor telefona, unii vor lua avionul, unii se vor îmbarca pe un vapor pe mare, iar alții vor folosi lasere pentru a primi cuvântările lui Dumnezeu. Toți Îl vor adora și, dornici, vor veni cu toții aproape de Dumnezeu și se vor aduna împrejurul Lui și toți se vor închina Lui – și toate acestea vor fi faptele lui Dumnezeu. Țineți minte asta! Dumnezeu nu va mai reîncepe niciodată în altă parte. El va împlini acest fapt: va face ca toți oamenii din univers să vină înaintea Lui și să I se închine Dumnezeului de pe pământ, iar lucrarea Lui din alte locuri va

înceta, iar oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Va fi ca și cu Iosif: toți veneau la el pentru mâncare și i se închinau, pentru că el avea ce să mănânce. Pentru a evita foametea, oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Întreaga comunitate religioasă va suferi o foamete aspră și numai Dumnezeul zilei de astăzi este izvorul de apă vie, este în posesia izvorului nesecat oferit pentru bucuria omului, iar oamenii vor veni și vor depinde de El. Aceea va fi vremea când faptele lui Dumnezeu vor fi dezvăluite, iar Dumnezeu va fi slăvit; toți oamenii din tot universul se vor închina acestui „om” neînsemnat. Nu aceasta va fi ziua slavei lui Dumnezeu? Într-o zi, pastori bătrâni vor trimite telegrame căutând apa din izvorul nesecat al apei vii. Ei vor fi în vârstă, dar, cu toate acestea, vor veni să I se închine acestui om pe care L-au disprețuit. Vor recunoaște cu gurile lor și din inimile lor se vor încrede – și nu este acesta un semn și o minune? Atunci când întreaga Împărăție se bucură, este ziua slavei lui Dumnezeu și oricine vine la voi și primește vestea bună a lui Dumnezeu va fi binecuvântat de El, iar aceste țări și acești oameni vor fi îngrijiți și binecuvântați de către Dumnezeu. Direcția viitoare va fi următoarea: cei care vor dobândi cuvântările din gura lui Dumnezeu vor avea o cale pe care să umble pe pământ și, fie ei oameni de afaceri sau oameni de știință, educatori sau industriași, celor care sunt fără cuvintele lui Dumnezeu le va fi foarte greu să facă până și cel mai mic pas și vor fi forțați să caute adevărata cale. Asta se înțelege prin fraza „Cu adevărul vei străbate întreaga lume; fără adevăr, nu vei ajunge nicăieri.” Iată cum stau lucrurile: Dumnezeu va folosi Calea (adică toate cuvintele Sale) pentru a cârmui întregul univers și pentru a guverna și a cuceri omenirea. Oamenii speră întotdeauna la o schimbare majoră a mijloacelor prin care Dumnezeu lucrează. Pentru a fi clar, prin cuvinte controlează El oamenii, iar tu trebuie să faci ceea ce spune El, fie că vrei, fie că nu vrei; acesta este

un fapt obiectiv și trebuie ascultat de toți și, tot astfel, este inexorabil și cunoscut tuturor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit”

309. Cuvintele lui Dumnezeu se vor răspândi printre nenumărate cămine, ele vor deveni cunoscute tuturor și numai atunci lucrarea Lui se va răspândi în univers. Ceea ce înseamnă că, dacă lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se răspândească în întregul Univers, atunci cuvintele Lui trebuie să se răspândească. În ziua slavei lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu își vor arăta puterea și autoritatea. Fiecare cuvânt al Său, din vremuri străvechi până astăzi, se va îndeplini și va fi real. În acest fel, slăvit va fi Dumnezeu pe pământ – altfel spus, cuvintele Sale vor domni pe pământ. Toți cei ce sunt răi vor fi mustrați de cuvintele din gura lui Dumnezeu, toți cei ce sunt drepți vor fi binecuvântați de cuvintele din gura Lui și totul va fi statornicit și făcut complet de cuvintele din gura Lui. Nici nu va face semne sau minuni; totul se va realiza prin cuvintele Sale, iar cuvintele Sale vor produce fapte. Toți cei de pe pământ vor sărbători cuvintele lui Dumnezeu, fie ei adulți sau copii, bărbați sau femei, tineri sau bătrâni, toți oamenii se vor supune cuvintelor lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu se arată în trup, îngăduind oamenilor să le vadă pe pământ, limpezi și pline de viață. Aceasta înseamnă Cuvântul să devină trup. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a împlini faptul: „Cuvântul a devenit trup”, ceea ce înseamnă că El a venit pentru ca ale Sale cuvinte să fie rostite din trup (nu ca în vremea lui Moise, din Vechiul Testament, când Dumnezeu a vorbit direct din cer). După aceea, fiecare dintre cuvintele Sale se va îndeplini în timpul Epocii Împărăției Milenare, ele vor deveni fapte vizibile înaintea ochilor oamenilor, iar oamenii le vor privi folosindu-și proprii ochi, fără cea mai mică deosebire. Aceasta este semnificația supremă a întrupării lui Dumnezeu. Altfel spus, lucrarea Duhului Sfânt este îndeplinită prin trup și

prin cuvinte. Acesta este adevăratul sens al „Cuvântului care a devenit trup” și al „arătării Cuvântului în trup.” Numai Dumnezeu poate spune voia Duhului și numai Dumnezeu întrupat poate vorbi în numele Duhului; cuvintele lui Dumnezeu devin clare în Dumnezeul întrupat și toți ceilalți sunt conduși de ele. Nimeni nu este scutit, toți există în aceeași sferă. Numai prin aceste cuvântări pot oamenii să ajungă la cunoaștere; cei care nu o dobândesc în acest fel visează cu ochii deschiși dacă ei cred că pot obține cuvântările din ceruri. Astfel este autoritatea demonstrată de întruparea lui Dumnezeu: îi face pe toți să creadă. Nici cei mai venerabili experți și pastori religioși nu pot rosti aceste cuvinte. Ei trebuie cu toții să se supună lor și nimeni nu va mai putea să facă un alt început. Dumnezeu va folosi cuvinte pentru a cuceri universul. El va face asta nu prin trupul Său carnal, ci prin folosirea cuvintelor din gura Dumnezeului devenit trup, pentru a cuceri toți oamenii din întregul univers; numai acesta este Cuvântul devenit trup și numai aceasta este arătarea Cuvântului în trup. Poate că oamenilor li se pare că Dumnezeu nu a făcut prea multă lucrare – dar Dumnezeu trebuie doar să-Și rostească propriile cuvinte, pentru ca oamenii să fie convinși pe deplin și să fie intimidați. Fără fapte, oamenii strigă și țipă; având cuvintele lui Dumnezeu, ei amuțesc. Dumnezeu va îndeplini, cu siguranță, acest lucru, pentru că acesta este planul demult stabilit al lui Dumnezeu: să înfăptuiască venirea Cuvântului pe pământ. De fapt, nu este nevoie să explic – sosirea Împărăției Milenare pe pământ este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pe pământ. Pogorârea Noului Ierusalim din ceruri este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a sălășlui printre oameni, pentru a însoți fiecare acțiune a omului și toate gândurile lui cele mai intime. Acesta este, de asemenea, faptul pe care Dumnezeu îl va aduce la îndeplinire și minunata scenă din Împărăția Milenară. Acesta este planul stabilit de Dumnezeu: cuvintele Sale se vor arăta pe pământ pentru o mie de

ani și vor manifesta toate faptele Lui și vor completa toată lucrarea Lui pe pământ, după care această etapă a omenirii va ajunge la final.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit”

IX Cuvinte despre dezvăluirea diferenței dintre lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului

310. Lucrarea lui Dumnezeu Însuși implică lucrarea întregii omeniri și, de asemenea, reprezintă lucrarea unei întregi ere. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Dumnezeu reprezintă mișcarea și tendința întregii lucrări a Duhului Sfânt, în timp ce lucrarea apostolilor urmează lucrarea lui Dumnezeu și nu conduce era, nici nu reprezintă tendința lucrării Duhului Sfânt în întreaga eră. Ei săvârșesc doar lucrarea pe care oamenii ar trebui să o săvârșească, ceea ce nu implică deloc lucrarea de gestionare. Propria lucrare a lui Dumnezeu este proiectul din cadrul lucrării de gestionare. Lucrarea omului este doar datoria oamenilor folosiți și nu are nicio legătură cu lucrarea de gestionare. Datorită identităților și reprezentărilor diferite ale lucrării, în ciuda faptului că ambele sunt lucrarea Duhului Sfânt, există diferențe clare și substanțiale între lucrarea proprie a lui Dumnezeu și cea a omului. În plus, amploarea lucrării săvârșite de Sfântul Duh asupra subiecților lucrării, cu identități diferite, variază. Acestea sunt principiile și sfera lucrării Sfântului Duh.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului"

311. Lucrarea lui Dumnezeu întrupat începe o nouă eră, iar cei care continuă lucrarea Sa sunt oamenii care sunt folosiți de către El. Lucrarea făcută de către om este în întregime în lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și este incapabilă să depășească această sferă. Dacă Dumnezeu întrupat nu vine să-Și facă lucrarea, omul nu este capabil să aducă vechea epocă la un sfârșit și nu poate să ghideze o nouă eră. Lucrarea făcută de către om este numai în limitele datoriei sale, care este omenește posibilă, și nu reprezintă lucrarea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeul întrupat poate veni și

completa lucrarea pe care El ar trebui s-o facă și, în afară de El, nimeni nu poate face această lucrare în numele Său. Bineînțeles, ceea ce spun este cu privire la lucrarea de întrupare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

312. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi rostit ca acela al omului, cu atât mai puțin poate cuvântul omului fi rostit drept cuvântul lui Dumnezeu. Un om folosit de Dumnezeu nu este Dumnezeul întrupat și Dumnezeul întrupat nu este un om folosit de Dumnezeu; în acest caz, există o diferență substanțială. Poate că după ce vei citi aceste cuvinte, nu vei accepta că sunt cuvintele lui Dumnezeu și le vei accepta doar ca pe ale unui om care a fost luminat. În cazul acela, ești orbit de ignoranță. Cum pot cuvintele lui Dumnezeu să fie aceleași cu ale unui om care a fost luminat? Cuvintele lui Dumnezeu întrupat inițiază o nouă epocă, îndrumă întreaga omenire, dezvăluie mistere și îi arată omului direcția înainte într-o nouă epocă. Luminarea obținută de om este doar practică sau cunoaștere simplă. Aceasta nu poate îndruma întreaga omenire într-o nouă epocă sau dezvălui misterul lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu, la urma urmei, este Dumnezeu, iar omul este om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu iar omul are esența omului. Dacă omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept luminare simplă a Duhului Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, atunci omul greșește. Chiar și așa, nu ar trebui să transformi niciodată binele în rău sau să vorbești despre cele înalte ca despre cele inferioare sau să vorbești despre cele profunde ca despre cele superificiale; în orice caz, nu ar trebui niciodată să respingi în mod voit ceea ce știi că este adevărul. Toți cei care cred că există un Dumnezeu ar trebui să se gândească la această problemă din punctul corect de vedere și

să Îi accepte noua lucrare și cuvintele în calitate de făptură a lui Dumnezeu – altfel, vor fi eliminați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

313. Lucrarea îndeplinită de cel folosit de Dumnezeu are în vedere cooperarea în lucrarea lui Hristos sau a Duhului Sfânt. Acest om este ridicat de Dumnezeu din rândul oamenilor, el este acolo pentru a-i călăuzi pe toți aleșii lui Dumnezeu și, de asemenea, este ridicat de Dumnezeu pentru a face lucrarea de cooperare umană. Printr-un astfel de om, care poate face lucrarea de cooperare umană, se pot înfăptui mai multe dintre cerințele lui Dumnezeu de la om și din lucrarea pe care Duhul Sfânt trebuie să o facă în rândul oamenilor. Altfel spus, scopul în care Dumnezeu îl folosește pe acest om este ca toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu să poată înțelege mai bine voia Lui și să poată îndeplini mai multe dintre cerințele lui Dumnezeu. Deoarece oamenii sunt incapabili de a înțelege direct cuvintele lui Dumnezeu sau voia Lui, El a ridicat pe cineva care este folosit să îndeplinească o astfel de lucrare. Această persoană folosită de Dumnezeu poate fi descrisă și drept un intermediar prin care Dumnezeu îi călăuzește pe oameni, drept „traducătorul” care comunică între Dumnezeu și oameni. Prin urmare, un astfel de om se deosebește de toți ceilalți care lucrează în gospodăria lui Dumnezeu sau sunt apostolii Săi. Asemenea acestora, el poate fi considerat un slujitor al lui Dumnezeu, însă, prin esența lucrării sale și contextul în care Dumnezeu îl folosește, el se deosebește foarte mult de ceilalți lucrători și de apostoli. În ceea ce privește esența lucrării sale și contextul în care este folosit, omul folosit de Dumnezeu este ridicat de El, este pregătit de către Dumnezeu pentru lucrarea lui Dumnezeu și cooperează în lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Nicio persoană nu ar putea vreodată să facă lucrarea în locul său – aceasta este cooperarea umană, indispensabilă alături de lucrarea divină. Între timp, lucrarea făcută de alți

lucrători sau apostoli nu este decât comunicarea și implementarea multelor aspecte ale rânduielilor pentru biserici în fiecare perioadă sau, dacă nu, lucrarea unor simple provizii de viață necesare menținerii vieții bisericești. Acești lucrători și apostoli nu sunt numiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin pot ei să fie considerați cei folosiți de Duhul Sfânt. Ei sunt aleși din rândul bisericilor și, după ce au fost instruiți și educați o perioadă, cei care sunt potriviți sunt păstrați, pe când cei care nu sunt potriviți sunt trimiși înapoi de unde au venit. Deoarece acești oameni sunt aleși din rândul bisericilor, unii își dau arama pe față după ce devin lideri, iar alții chiar fac multe lucruri rele și sfârșesc prin a fi eliminați. Omul folosit de Dumnezeu, pe de altă parte, este cineva care a fost pregătit de Dumnezeu, cineva care are un anumit calibru și are umanitate. El a fost pregătit și desăvârșit în prealabil de către Duhul Sfânt, este călăuzit întru totul de către Duhul Sfânt și, mai ales când vine vorba de lucrarea sa, este îndrumat și condus de către Duhul Sfânt – prin urmare, nu există nicio abatere pe calea conducerii aleșilor lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Își asumă cu siguranță responsabilitatea pentru propria lucrare și Își face tot timpul propria lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cu privire la folosirea omului de către Dumnezeu”

314. Dacă, în întrupare, Dumnezeu ar face doar lucrarea divinității fără a avea în plus câțiva oameni după inima lui Dumnezeu care să lucreze la unison cu El, atunci nu ar exista nicio modalitate prin care omul să înțeleagă voia lui Dumnezeu sau să intre în contact cu Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să folosească oameni obișnuiți, oameni după inima Sa, pentru a finaliza această lucrare, pentru a veghea asupra bisericilor și a le păstori, pentru a ajunge la nivelul la care creierul omului, unde au loc procesele cognitive, este capabil să înțeleagă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu folosește un număr mic de oameni după inima Sa pentru a „traduce”

lucrarea pe care El o face în divinitatea Sa astfel încât să poată fi făcută cunoscută, adică să transforme limbajul divin în limbaj omenesc, făcând astfel ca toți oamenii să-l poată pricepe, să-l înțeleagă cu toții. Dacă Dumnezeu nu ar face așa, nimeni nu ar înțelege limbajul divin al lui Dumnezeu, din cauză că oamenii după inima lui Dumnezeu sunt, până la urmă, o minoritate neînsemnată, iar abilitatea omului de a înțelege este redusă. De aceea, Dumnezeu alege această metodă numai când lucrează în trupul încarnat. Dacă ar fi doar lucrare divină, nu ar exista nicio modalitate prin care omul să-L cunoască pe Dumnezeu sau să intre în contact cu El deoarece omul nu înțelege limbajul lui Dumnezeu. Omul este capabil să înțeleagă acest limbaj doar prin intermediul oamenilor după inima lui Dumnezeu care clarifică cuvintele Sale. Totuși, dacă ar fi doar astfel de oameni care să lucreze în cadrul omenirii, asta ar putea doar să mențină viața normală a omului; nu ar putea să transforme firea omului. Lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea atunci să aibă un nou punct de început; ar exista doar aceleași cântece vechi, aceleași vechi banalități. Firea vieții oamenilor se va putea schimba și ei vor putea să continue pe cale de-a lungul timpului numai prin intermediul Dumnezeului întrupat, care spune tot ceea ce trebuie spus și face tot ceea ce trebuie făcut în perioada întrupării Sale și numai după ce oamenii lucrează și experimentează conform cuvintelor Sale. Cel care lucrează în divinitate Îl reprezintă pe Dumnezeu, în timp ce cei care lucrează în cadrul umanității sunt oameni folosiți de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat este diferit în mod substanțial de oamenii folosiți de Dumnezeu. Dumnezeul întrupat poate să facă lucrarea divinității, în timp ce oamenii folosiți de Dumnezeu nu pot. La începutul fiecărei epoci, Duhul lui Dumnezeu vorbește în mod personal pentru a lansa noua epocă și a-l aduce pe om la un început nou de drum. Când a terminat de vorbit, aceasta înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu în divinitatea Sa a luat

sfârșit. După aceea, toți oamenii se lasă călăuziți de cei folosiți de Dumnezeu pentru a intra în experiența lor de viață. Din același motiv, aceasta este, de asemenea, etapa în care Dumnezeu îl aduce pe om într-o epocă nouă și îi dă fiecăruia un nou început. Aceasta încheie lucrarea lui Dumnezeu în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu”

315. Nici măcar un om care este folosit de Duhul Sfânt nu poate să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși. Aceasta nu este doar pentru a spune că un astfel de om nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu, dar și că lucrarea pe care o face nu-L poate reprezenta direct pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, experiența umană nu poate fi direct plasată în gestiunea lui Dumnezeu și nu o poate reprezenta. Lucrarea pe care o face Dumnezeu Însuși este în întregime lucrarea pe care intenționează să o facă în planul Său de gestionare (planul mântuirii) și are legătură cu marea gestionare. Lucrarea făcută de om constă în alimentarea experiențelor lor individuale. Constă în găsirea unei noi căi de experiență dincolo de cea umblată de aceia dinainte și în îndrumarea fraților și a surorilor lor sub îndrumarea Duhului Sfânt. Ceea ce oferă acești oameni este experiența lor individuală sau scrierile duhovnicești ale oamenilor spirituali. Cu toate că acești oameni sunt folosiți de Duhul Sfânt, lucrarea pe care o fac nu are legătură cu marea lucrare de gestionare în planul de șase mii de ani. Ei sunt doar oameni care au fost ridicați de Duhul Sfânt în perioade diferite pentru a conduce oamenii în curentul Duhului Sfânt, până când funcțiile pe care pot să le îndeplinească se vor încheia sau până la sfârșitul vieții lor. Lucrarea pe care o fac ei este doar de a pregăti o cale potrivită pentru Dumnezeu Însuși sau de a continua un anumit aspect al gestiunii lui Dumnezeu Însuși pe pământ. În sine, acești oameni nu sunt în stare să facă o lucrare mai importantă în gestionarea Lui,

și nici nu pot să deschidă noi căi, cu atât mai puțin poate oricare dintre ei să încheie toată lucrarea lui Dumnezeu din epoca precedentă. Prin urmare, lucrarea pe care o fac ei reprezintă doar o ființă creată care își îndeplinește rolul, și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu Însuși înfăptuindu-Și lucrarea de slujire. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care o fac ei e diferită de cea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea de a vesti o nouă epocă nu este ceva care poate fi făcut de om, în locul lui Dumnezeu. Nu poate fi făcută de nimeni altcineva decât de Dumnezeu Însuși. Toată lucrarea făcută de om constă în îndeplinirea propriei datorii ca ființă creată și este făcută atunci când e mișcat sau luminat de Duhul Sfânt. Călăuzirea pe care o oferă acești oameni constă în întregime în a-i arăta omului calea practicii în viața de zi cu zi și cum ar trebui să se poarte în armonie cu voia lui Dumnezeu. Lucrarea omului nici nu implică gestionarea lui Dumnezeu, și nici nu reprezintă lucrarea Duhului. De exemplu, lucrarea lui Witness Lee și a lui Watchman Nee a fost de a arăta calea. Fie calea veche sau nouă, lucrarea s-a bazat pe principiul de a rămâne în cadrul Bibliei. Fie că trebuia să restaureze biserica locală sau să o construiască, lucrarea lor a avut de-a face cu înființarea de biserici. Lucrarea pe care au făcut-o a continuat-o pe cea pe care Isus și apostolii Săi au lăsat-o neterminată sau pe care nu au continuat să o dezvolte în Epoca Harului. Ceea ce au făcut în lucrarea lor a fost să restabilească ceea ce Isus le ceruse, în lucrarea Lui timpurie, generațiilor care au venit după El, cum ar fi să-și acopere capetele, să primească botezul, să frângă pâinea sau să bea vin. S-ar putea spune că lucrarea lor a fost să respecte Biblia și să caute căi în Biblie. Ei nu au făcut niciun fel de noi progrese. […] de vreme ce lucrarea oamenilor folosită de Duhul Sfânt nu seamănă cu lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși, identitățile lor și supușii în numele cărora acționează sunt, de asemenea, altfel. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care intenționează să o facă Duhul

Sfânt este diferită și, în acest sens, acelora care lucrează la fel li se acordă identități și statute diferite. Oamenii folosiți de Duhul Sfânt pot, de asemenea, să facă o lucrare care este nouă și, de asemenea, să elimine o anumită lucrare din epoca anterioară, dar ceea ce fac ei nu poate să exprime firea și voia lui Dumnezeu în noua epocă. Lucrează numai pentru a aboli lucrarea din epoca anterioară, și nu pentru a face o nouă lucrare cu scopul de a reprezenta direct firea lui Dumnezeu Însuși. Astfel, indiferent de cât de multe practici învechite abolesc sau de câte noi practici introduc, ei tot reprezintă omul și ființele create. Pe de altă parte, când Dumnezeu Însuși lucrează, nu declară deschis abolirea practicilor din vechea epocă și nu declară direct începutul unei noi epoci. El este direct și simplu în lucrarea Lui. Este sincer în săvârșirea lucrării pe care o intenționează; adică, exprimă direct lucrarea pe care a înfăptuit-o, Își face nemijlocit lucrarea, așa cum a intenționat de la început, exprimându-Și ființa și firea. După cum o vede omul, firea și, de asemenea, lucrarea Lui sunt diferite de cele din epocile trecute. Cu toate acestea, din perspectiva lui Dumnezeu Însuși, aceasta este doar o continuare și o ulterioară dezvoltare a lucrării Sale. Atunci când Dumnezeu Însuși lucrează, Își exprimă cuvântul și aduce noua lucrare în mod direct. Spre deosebire, când omul lucrează, o face prin deliberare și cercetare sau este o extindere a cunoștințelor și sistematizare a practicii bazate pe lucrarea altora. Adică, esența lucrării făcute de om este de a urma o ordine stabilită și de a „umbla pe vechi căi în pantofi noi.” Aceasta înseamnă că până și calea umblată de oamenii folosiți de Duhul Sfânt se bazează pe cea deschisă de Dumnezeu Însuși. Așadar, la urma urmelor, omul este tot om, iar Dumnezeu este tot Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

316. În Epoca Harului, Isus a rostit unele cuvinte și a săvârșit o etapă a lucrării. Toate au avut un context și au fost potrivite pentru stările oamenilor

din acea vreme; Isus a vorbit și a lucrat conform contextului din acea vreme. El a făcut și unele prorociri. A prorocit că Duhul adevărului va veni în zilele de pe urmă și va împlini o etapă a lucrării. Adică, El nu a înțeles nimic altceva în afară de lucrarea pe care El Însuși urma să o împlinească în timpul acelei epoci; lucrarea adusă de Dumnezeu întrupat este, cu alte cuvinte, limitată. Astfel, El săvârșește doar lucrarea epocii în care Se află și nu face nicio altă lucrare care nu are legătură cu El. Pe atunci, Isus nu a lucrat potrivit sentimentelor sau viziunilor, ci în conformitate cu vremurile și contextul. Nimeni nu L-a condus și nu L-a îndrumat. Plinătatea lucrării Lui era propria Sa ființă – era lucrarea ce se cuvenea a fi împlinită de Duhul întrupat al lui Dumnezeu, și anume întreaga lucrare adusă de întrupare. Isus a lucrat numai în conformitate cu ceea ce a văzut și a auzit El Însuși. Cu alte cuvinte, Duhul a lucrat în mod direct; nu a fost nevoie de trimiși care să-I apară și să-I dea vise, și nici ca vreo lumină mare să strălucească deasupra Lui și să-I îngăduie să vadă. El a lucrat în mod liber și fără restricții, pentru că lucrarea Lui nu se baza pe sentimente. Cu alte cuvinte, când a lucrat, El nu a bâjbâit și nu a ghicit, ci a făcut lucrurile cu ușurință, lucrând și vorbind conform propriilor Sale idei și celor văzute cu proprii Lui ochi, oferind de îndată provizii fiecăruia dintre discipolii care L-au urmat. Aceasta este diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea oamenilor: când oamenii lucrează, ei caută și bâjbâie, mereu imitând și deliberând pe baza temeliei așezate de alții pentru a obține o pătrundere mai profundă. Lucrarea lui Dumnezeu este asigurarea a ceea ce este El, iar El săvârșește lucrarea pe care trebuie să o săvârșească El Însuși. Nu asigură sprijin Bisericii folosindu-Se de cunoașterea provenită din lucrarea vreunui om. În schimb, El săvârșește prezenta lucrare pe baza stării oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (5)”

317. Lucrarea omului reprezintă experiența și umanitatea lui. Ceea ce oferă omul și lucrarea pe care o săvârșește chiar îl reprezintă. Ceea ce vede omul, raționamentul, logica și imaginația lui bogată sunt incluse toate în lucrarea lui. În special, experiența omului este mai capabilă să-i reprezinte lucrarea, iar ceea ce a experimentat un om va reprezenta componentele lucrării lui. Lucrarea omului îi poate exprima experiența. Când unii oameni experimentează într-o stare pasivă, cea mai mare parte a părtășiei lor este compusă din elemente negative. Dacă experiența lor pentru o perioadă de timp este pozitivă și au traiectorii în special pe partea pozitivă, ceea ce au ei de comunicat este foarte încurajator, iar oamenii vor putea obține resurse pozitive de la ei. Dacă un lucrător devine pasiv pentru o perioadă de timp, părtășia lui va purta mereu elemente negative. Acest tip de părtășie este deprimant, iar alții, în mod inconștient, vor fi deprimați urmând această părtășie. Starea adepților se schimbă în funcție de cea a liderului. Ceea ce exprimă el îi reprezintă înlăuntrul, iar lucrarea Duhului Sfânt se schimbă adesea după starea omului. El lucrează în funcție de experiența omului și nu îl forțează pe om, ci îi adresează acestuia solicitări în funcție de cursul normal al experienței lui. Acest lucru înseamnă că părtășia omului diferă de cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce transmit părtășiile oamenilor sunt viziunea și experiența lor individuală, exprimând ceea ce văd și experimentează în baza lucrării lui Dumnezeu. Responsabilitatea lor este de a descoperi, după ce Dumnezeu lucrează sau vorbește, ceea ce ar trebui să practice sau în ce trebuie să intre și, apoi, să le transmită adepților. Prin urmare, lucrarea omului reprezintă intrarea și practica lui. Bineînțeles, o asemenea lucrare este amestecată cu lecții de viață și experiență sau cu unele gânduri omenești. Indiferent cum lucrează Duhul Sfânt, fie că lucrează asupra oamenilor sau asupra lui Dumnezeu întrupat, lucrătorii sunt cei care vor exprima întotdeauna ceea ce sunt. Deși Duhul Sfânt este cel care lucrează,

lucrarea se bazează pe ceea ce omul este din fire, deoarece Duhul Sfânt nu lucrează fără o temelie. Cu alte cuvinte, lucrarea nu este săvârșită din nimic, ci este întotdeauna în concordanță cu circumstanțele și condițiile reale. Doar astfel poate fi transformată firea omului și vechile sale noțiuni și gânduri pot fi schimbate. Ceea ce exprimă omul este ceea ce vede, experimentează și își imaginează. Chiar dacă sunt doctrine sau noțiuni, toate acestea pot fi accesibile prin gândirea omului. Indiferent de proporțiile lucrării omului, aceasta nu poate depăși sfera experienței omului, ceea ce vede sau ceea ce își poate imagina sau concepe. Ceea ce exprimă Dumnezeu este ceea ce Dumnezeu Însuși este, iar aceasta este de neatins pentru om, adică dincolo de gândirea omului. El Își exprimă lucrarea de a conduce omenirea, iar acest lucru nu este relevant pentru detaliile experienței umane, ci, în schimb, are legătură cu propria Lui coordonare. Omul își exprimă experiența în timp ce Dumnezeu Își exprimă ființa – această ființă este natura Lui inerentă și este inaccesibilă omului. Experiența omului este ceea ce vede și cunoștințele dobândite în baza exprimării lui Dumnezeu a ființei Sale. Asemenea capacitate de a vedea și de a cunoaște se numește ființa omului. Acestea sunt exprimate pe baza firii inerente a omului și a calibrului său real; prin urmare, acestea se numesc, de asemenea, ființa omului. Omul este capabil să aibă părtășie despre ceea ce experimentează și vede. Ceea ce nu a experimentat sau văzut sau ceea ce mintea lui nu poate cuprinde, adică lucrurile pe care nu le are în el, nu poate să aibă părtășie. Dacă ceea ce exprimă omul nu este experiența lui, este imaginația sau doctrina lui. Pe scurt, nu există nicio urmă de realitate în cuvintele lui. Dacă nu ai intrat niciodată în contact cu societatea, nu vei putea comunica cu claritate relațiile complexe din societate. Dacă nu ai familie, iar alte persoane vorbesc despre problemele de familie, nu poți înțelege cea mai

mare parte din ceea ce vorbesc ele. Deci, ceea ce comunică omul și lucrarea pe care o săvârșește reprezintă ființa sa interioară.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

318. Discursul Meu reprezintă ființa Mea, dar ceea ce spun este inaccesibil omului. Ceea ce spun Eu nu este ceea ce experimentează omul și nu este ceva ce omul poate vedea și nici ceva ce omul poate atinge, ci este ceea ce sunt Eu. Unii oameni doar își dau seama că ceea ce comunic Eu este ceea ce am experimentat, dar ei nu recunosc că este expresia directă a Spiritului. Desigur, ceea ce spun Eu este ceea ce am experimentat. Eu sunt cel care a săvârșit lucrarea de gestionare timp de șase mii de ani. Am experimentat totul de la începutul facerii omenirii până în prezent; cum aș putea fi Eu incapabil să vorbesc despre asta? Atunci când vine vorba despre natura omului, am văzut-o foarte clar și am observat-o de mult; cum aș putea fi Eu incapabil să vorbesc clar despre asta? Din moment ce am văzut esența omului cu claritate, sunt calificat pentru a-l mustra și judeca, deoarece toți oamenii au venit din Mine, dar au fost corupți de Satana. Desigur, sunt calificat și să evaluez lucrarea pe care Eu am săvârșit-o. Deși această lucrare nu este săvârșită de către trupul Meu, este expresia directă a Duhului și este ceea ce am și ceea ce sunt. Prin urmare, sunt calificat să o exprim și să săvârșesc lucrarea pe care trebuie să o săvârșesc. Ceea ce spun oamenii sunt lucruri pe care ei le-au experimentat. Este ceea ce ei au văzut, ceea ce mințile lor pot înțelege și ceea ce simțurile lor pot simți. Aceasta este ceea ce pot comunica ei. Cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat sunt expresia directă a Duhului și exprimă lucrarea care a fost săvârșită de Duh. Trupul nu a experimentat-o sau văzut-o, dar tot exprimă ființa Sa, deoarece esența trupului este Duhul, iar El exprimă lucrarea Duhului. Chiar dacă trupul nu o poate atinge, aceasta reprezintă lucrarea săvârșită deja de Duh.

După întrupare, prin expresia trupului, El le permite oamenilor să cunoască ființa lui Dumnezeu și le permite oamenilor să vadă firea lui Dumnezeu și lucrarea pe care El a săvârșit-o. Lucrarea omului le permite oamenilor să fie mai conștienți de locul în care ar trebui să intre și ce ar trebui să înțeleagă; acest lucru implică ghidarea oamenilor către înțelegerea și experimentarea adevărului. Lucrarea omului este pentru a sprijini oamenii; lucrarea lui Dumnezeu este de a deschide căi noi și ere noi pentru umanitate și de a revela oamenilor lucruri care nu sunt cunoscute de muritori, de a le permite să Îi cunoască firea. Lucrarea lui Dumnezeu este de a conduce toată omenirea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

319. Lucrarea Duhului Sfânt este de a le permite oamenilor să obțină beneficii; este de a edifica oamenii; nu există lucrare care să nu le ofere beneficii oamenilor. Indiferent dacă adevărul este profund sau superficial și indiferent care este calibrul acelora care acceptă cum este adevărul, orice ar săvârși Duhul Sfânt, totul este în beneficiul oamenilor. Dar lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi săvârșită direct; aceasta trebuie să treacă prin oamenii care colaborează cu El. Doar în acest fel pot fi obținute rezultatele lucrării Duhului Sfânt. Desigur, atunci când este lucrarea directă a Duhului Sfânt, nu a fost denaturată deloc; dar atunci când este realizată prin intermediul omului, este foarte amestecată și nu este lucrarea originală a Duhului Sfânt. Astfel, adevărul se schimbă în măsuri diferite. Adepții nu primesc intenția originală a Duhului Sfânt, ci o combinație dintre lucrarea Duhului Sfânt și experiența și cunoștințele omului. Partea lucrării Duhului Sfânt pe care o primesc adepții este corectă. Experiența și cunoștințele care sunt primite de la oameni variază deoarece lucrătorii sunt diferiți. De îndată ce muncitorii au iluminarea și îndrumarea Duhului Sfânt, ei experimentează

ulterior în baza acestei iluminări și îndrumări. În cadrul acestor experiențe se combină mintea și experiența omului, precum și ființa umanității, în urma căreia câștigă cunoștințe sau viziunea care ar trebui. Aceasta este calea practicii după ce omul a experimentat adevărul. Această cale a practicii nu este mereu la fel, deoarece oamenii au experiențe diferite și lucrurile pe care oamenii le experimentează sunt diferite. În acest fel, aceeași iluminare a Duhului Sfânt are ca rezultat cunoștințe și practici diferite, deoarece aceia care primesc iluminarea sunt diferiți. Unii oameni fac mici greșeli în timpul practicii, în timp ce alții fac greșeli majore, iar alții fac numai greșeli. Acest lucru se întâmplă deoarece capacitatea oamenilor de a înțelege diferă și deoarece adevăratul lor calibru diferă, la rândul său. Unii oameni înțeleg un mesaj într-un fel după ce l-au auzit, iar alte persoane înțeleg un adevăr într-un alt fel după ce l-au auzit. Unii oameni se abat ușor; iar alții nu înțeleg adevăratul sens al adevărului. Drept urmare, modul în care o persoană îl înțelege va fi modul în care îi va conduce pe alții; acesta este adevărul, deoarece lucrarea lui este doar de a-și exprima ființa. Persoanele conduse de aceia care au o înțelegere corectă a adevărului vor avea, de asemenea, o înțelegere corectă a adevărului. Chiar dacă există persoane care înțeleg eronat, acestea sunt foarte puține și nu toți oamenii vor comite erori. Dacă o persoană face erori în înțelegerea adevărului, și cei care o urmează vor face, fără îndoială, erori. Aceste persoane vor greși în toate sensurile cuvântului. Gradul de înțelegere a adevărului în rândul adepților depinde într-o mare măsură de lucrători. Desigur, adevărul de la Dumnezeu este corect și fără erori și este o certitudine. Dar lucrătorii nu sunt pe deplin corecți și nu se poate spune că sunt complet de încredere. Dacă lucrătorii au o metodă de a practica adevărul, care este foarte eficientă, atunci adepții vor avea, de asemenea, o metodă de practică. Dacă lucrătorii nu au o metodă de a practica adevărul și

au doar o doctrină, adepții nu vor avea nicio realitate. Calibrul și natura adepților sunt determinate prin naștere și nu sunt asociate cu lucrătorii. Dar măsura în care adepții înțeleg adevărul și Îl cunosc pe Dumnezeu depinde de lucrători (acest lucru este valabil doar pentru unii oameni). Așa cum este un lucrător vor fi și adepții pe care îi conduce. Ceea ce exprimă un lucrător este propria ființă, fără rezerve. Cerințele pe care le are de la adepții săi sunt cele pe care el însuși este dispus să le îndeplinească sau ceea ce el este capabil să îndeplinească. Majoritatea lucrătorilor le solicită adepților lor lucruri în baza celor pe care le pot face ei înșiși, în ciuda faptului că există mulți oameni care nu le pot îndeplini deloc. Ceea ce oamenii nu pot îndeplini devine un impediment pentru intrarea lor.

Există mult mai puține abateri în lucrarea celor care au fost supuși emondării, tratării, judecății și mustrării, iar expresia lucrării lor este mult mai precisă. Cei care se bazează pe naturalețea lor pentru a lucra săvârșesc unele greșeli majore. Lucrarea oamenilor nedesăvârșiți exprimă prea mult din naturalețea lor, ceea ce prezintă un obstacol major în lucrarea Duhului Sfânt. Oricât de bun este calibrul unei persoane, și aceasta trebuie să fie supusă emondării, tratării și judecății înainte de a putea săvârși lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Dacă nu a fost supusă unei astfel de judecăți, lucrarea sa, indiferent cât de bine e săvârșită, nu poate fi în acord cu principiile adevărului și este întotdeauna un produs al naturaleții și bunătății sale umane. Lucrarea celor care au trecut prin emondare, tratare și judecată este mult mai precisă decât lucrarea celor care nu au fost emondați, tratați și judecați. Cei care nu au fost judecați nu exprimă decât trupul uman și gândurile umane, amestecate cu multă inteligență umană și talent înnăscut. Lucrul acesta nu este expresia exactă a omului cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. Aceia care urmează astfel de oameni sunt aduși în fața lor prin calibrul lor înnăscut. Deoarece ei exprimă prea mult din

înțelegerea și experiența omului, care sunt aproape detașate de intenția inițială a lui Dumnezeu și deviază prea mult de la aceasta, lucrarea acestui tip de persoană nu poate aduce oamenii în fața lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, îi aduce înaintea omului. Așadar, cei care nu au fost supuși judecății și mustrării nu sunt calificați să săvârșească lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. […] Dacă un om nu a fost desăvârșit, iar firea lui coruptă nu a fost emondată și tratată, va exista o prăpastie între ceea ce exprimă el și adevărul; ceea ce exprimă el va fi amestecat cu lucruri neclare, precum imaginația lui și o experiență unilaterală. Mai mult, indiferent cum lucrează, oamenii simt că nu există niciun obiectiv general și niciun adevăr potrivit pentru intrarea tuturor oamenilor. O mare parte din ceea ce li se cere oamenilor le depășește abilitatea, de parcă ei ar fi rațe obligate să stea pe stinghii. Aceasta este lucrarea voinței umane. Firea coruptă a omului, gândurile și noțiunile lui îi străbat toate părțile corpului. Omul nu se naște cu instinctul de a practica adevărul și nici nu are instinctul de a înțelege adevărul direct. Împreună cu firea coruptă a omului, când acest tip de persoană naturală lucrează, oare nu cauzează întreruperi? Însă un om care a fost desăvârșit are experiența adevărului pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă și cunoștințe despre firile lor corupte, astfel că lucrurile vagi și ireale din lucrarea lui dispar treptat, denaturările umane se împuținează, iar lucrarea și slujirea lui se apropie și mai mult de standardele impuse de Dumnezeu. Astfel, lucrarea lui a pătruns în realitatea adevărului și, în plus, a devenit realistă. Gândurile omului blochează în special lucrarea Duhului Sfânt. Omul are o imaginație bogată, o logică rezonabilă și o experiență vastă în rezolvarea problemelor. Dacă aceste aspecte ale omului nu sunt supuse emondării și corectării, devin, toate, obstacole în lucrare. Prin urmare, lucrarea omului nu poate atinge cel mai înalt grad de precizie, mai ales lucrarea oamenilor nedesăvârșiți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

320. Lucrarea omului are o anumită anvergură și limitări. O persoană poate doar săvârși lucrarea unei anumite etape și nu poate săvârși lucrarea întregii ere – altfel, ar conduce oamenii către reguli. Lucrarea omului poate fi aplicabilă doar unui anumit interval sau unei anumite etape. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului are o anumită sferă. Nimeni nu poate compara lucrarea omului cu lucrarea lui Dumnezeu. Căile de practică ale omului și cunoștințele lui referitoare la adevăr sunt toate aplicabile într-o anumită sferă. Nu se poate spune că drumul pe care omul pășește este în totalitate dorința Duhului Sfânt, deoarece omul poate doar să fie luminat de Duhul Sfânt și nu poate fi umplut complet de Duhul Sfânt. Lucrurile pe care omul le poate experimenta sunt incluse toate în sfera umanității normale și nu pot depăși șirul de gânduri din mintea umană obișnuită. Toți cei care pot trăi realitatea adevărului experimentează în cadrul acestei sfere. Atunci când ei experimentează adevărul, este mereu o experiență a vieții umane obișnuite sub luminarea Duhului Sfânt, nu experimentarea într-un mod care să devieze de la viața umană normală. Ei experimentează adevărul fiind luminați de Duhul Sfânt pe baza trăirii vieții lor umane. Mai mult decât atât, acest adevăr diferă de la om la om, iar profunzimea sa este legată de starea omului. Se poate spune doar că acea cale pe care merg ei este viața umană normală a unui om care urmărește adevărul și calea parcursă de un om normal care este luminat de Duhul Sfânt. Nu poți spune că acea cale pe care calcă este calea parcursă de Duhul Sfânt. În experiența umană normală, deoarece oamenii care urmează adevărul nu sunt la fel, nici lucrarea Duhului Sfânt nu este la fel. În plus, deoarece mediile pe care ei le experimentează și gama lor de experiențe nu sunt la fel, din cauza amestecului minții și gândurilor lor, experiența lor este amestecată în

proporții diferite. Fiecare persoană înțelege un adevăr în funcție de natura sa individuală diferită. Înțelegerea lor a sensului real al adevărului nu este completă și reprezintă doar unul sau câteva aspecte ale acestuia. Sfera experimentării adevărului de către om se bazează mereu pe condițiile diferite ale indivizilor și, astfel, nu este la fel. În acest mod, cunoștințele exprimate asupra aceluiași adevăr de către oameni diferiți nu sunt aceleași. Cu alte cuvinte, experiența omului are întotdeauna limitări și nu poate reprezenta complet voința Duhului Sfânt, iar lucrarea omului nu poate fi percepută drept lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă ceea ce este exprimat de om corespunde foarte mult cu voința lui Dumnezeu, chiar dacă experiența omului este foarte aproape de lucrarea de desăvârșire care urmează să fie săvârșită de Duhul Sfânt. Omul nu poate fi decât slujitorul lui Dumnezeu și să săvârșească lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințează. Omul poate exprima cunoștințele doar sub luminarea Duhului Sfânt și a adevărurilor dobândite din experiențele sale personale. Omul nu este calificat și nu are condițiile pentru a fi emisarul Duhului Sfânt. El nu are dreptul de a spune că lucrarea omului este lucrarea lui Dumnezeu. Omul are principiile lucrării omului și toți oamenii au experiențe diferite și condiții care variază. Lucrarea omului include toate experiențele lui sub luminarea Duhului Sfânt. Aceste experiențe pot doar să reprezinte ființa omului și nu reprezintă ființa lui Dumnezeu sau voința Duhului Sfânt. Prin urmare, nu se poate spune că acea cale parcursă de om este calea parcursă de către Duhul Sfânt, deoarece lucrarea omului nu poate reprezenta lucrarea lui Dumnezeu, iar lucrarea omului și experiența lui nu sunt voința completă a Duhului Sfânt. Lucrarea omului este predispusă a se încadra într-o regulă, iar metoda lui de lucru este ușor limitată la un domeniu de aplicabilitate și nu poate conduce oamenii către o cale liberă. Majoritatea adepților trăiesc într-o sferă limitată, iar modul lor de a experimenta este, de asemenea, limitat la această sferă.

Experiența omului este întotdeauna limitată; metoda lucrării lui este, de asemenea, limitată la câteva tipuri și nu poate fi comparată cu lucrarea Duhului Sfânt sau cu lucrarea lui Dumnezeu Însuși – acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului, în cele din urmă, este limitată. Cu toate acestea, Dumnezeu Își săvârșește lucrarea și nu există reguli pentru aceasta; indiferent de cum este săvârșită, nu este limitată la o singură cale. Nu există niciun fel de reguli în lucrarea lui Dumnezeu, toată lucrarea Lui este eliberată și liberă. Indiferent de cât timp petrece omul urmându-L pe El, nu poate rezuma nicio lege a metodelor lucrării Lui. Deși lucrarea Lui are principii ferme, este săvârșită mereu în feluri noi și are întotdeauna evoluții noi, care sunt inaccesibile omului. Într-un anumit interval, Dumnezeu ar putea avea diferite tipuri de lucrări și moduri diferite de a conduce, ceea ce le permite oamenilor să aibă mereu intrări și schimbări noi. Nu poți afla legile lucrării Lui, deoarece El lucrează mereu în moduri noi. Doar așa pot adepții lui Dumnezeu să nu cadă pradă regulilor. Lucrarea lui Dumnezeu Însuși evită întotdeauna noțiunile oamenilor și le contracarează. Doar aceia care Îl caută și Îl urmează pe El cu inima curată pot avea firile transformate și pot trăi liber, fără a fi supuși regulilor sau înfrânați de vreo noțiune religioasă. Solicitările pe care lucrarea omului le are de la ceilalți sunt bazate pe propria lui experiență și pe ceea ce el însuși poate înfăptui. Standardul acestor cerințe este limitat la o anumită sferă, iar metodele de practică sunt, de asemenea, foarte limitate. Astfel, adepții trăiesc inconștient în cadrul acestei sfere limitate; și, pe măsură ce timpul trece, acestea devin reguli și ritualuri. Dacă lucrarea unei anumite perioade este condusă de o persoană care nu a trecut prin desăvârșirea personală a lui Dumnezeu și nu a primit judecata, adepții lui vor deveni bigoți și experți în împotrivirea față de Dumnezeu. Drept urmare, dacă o persoană este un lider calificat, trebuie să fie supusă judecății și să accepte desăvârșirea. Cei care

nu au fost supuși judecății, chiar dacă poate au lucrarea Duhului Sfânt, exprimă doar lucruri neclare și ireale. Cu timpul, ei vor conduce oamenii către reguli neclare și supranaturale. Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este în acord cu trupul omului; nu este în acord cu gândurile omului, ci contraatacă noțiunile omului; nu este amestecată cu o culoare religioasă nedeslușită. Rezultatele lucrării Lui nu pot fi obținute de un om care nu a fost desăvârșit de El și sunt peste puterea de gândire a omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului"

321. Lucrarea din mintea omului este foarte ușor de realizat de către el. Pastorii și liderii din lumea religioasă, de exemplu, se bazează pe darurile și pozițiile lor pentru a-și săvârși lucrarea. Oamenii care îi urmează pentru o perioadă lungă vor fi infectați de darurile lor și vor fi influențați de ceea ce sunt ei. Ei se concentrează pe darurile, abilitățile și cunoștințele oamenilor și acordă atenție unor lucruri supranaturale și multor doctrine profunde și nerealiste (desigur, aceste doctrine profunde sunt inaccesibile). Ei nu se concentrează pe schimbările firii omului, ci mai degrabă se concentrează asupra formării modului de a predica și asupra abilităților de lucru ale oamenilor, îmbunătățind cunoștințele oamenilor și doctrinele religioase abundente. Ei nu se concentrează pe cât de mult se schimbă firea omului sau cât de mult înțeleg oamenii adevărul. Ei nu se preocupă de esența omului, cu atât mai puțin încearcă să cunoască starea normală și anormală a oamenilor. Ei nu contracarează noțiunile oamenilor și nu își dezvăluie noțiunile, cu atât mai puțin emondează oamenii pentru lipsurile sau corupția lor. Majoritatea oamenilor care îi urmează îi servesc prin darurile lor naturale, iar tot eea ce lansează ei sunt noțiuni religioase și teorii teologice, care nu au legătură cu realitatea și sunt complet incapabile să îi ofere omului viață. De fapt, esența lucrării lor este cultivarea talentului, educarea

unei persoane care nu are nimic într-un absolvent talentat al unui seminar care, mai târziu, va merge să lucreze și să conducă. În șase mii de ani de lucrare a lui Dumnezeu, ai putut să găsești legi în aceasta? Există foarte multe legi și restricții în lucrarea pe care o săvârșește omul, iar creierul uman este prea dogmatic. Deci, ceea ce exprimă omul reprezintă unele cunoștințe și realizări din cadrul tuturor experiențelor lui. Omul nu poate exprima nimic mai mult de atât. Experiența omului sau cunoștințele nu provin din darurile lui înnăscute sau din instinctul lui; acestea apar datorită îndrumării lui Dumnezeu și a păstoritului direct al lui Dumnezeu. Omul are doar capacitatea de a accepta acest păstorit, dar nu și capacitatea de a exprima direct ce este divinitatea. Omul nu poate fi sursa, el poate fi doar vasul care acceptă apa de la sursă; acesta este instinctul uman, organul pe care trebuie să îl avem ca ființe umane. Dacă o persoană pierde capacitatea de a accepta cuvântul lui Dumnezeu și instinctul uman, acea persoană pierde, de asemenea, ceea ce este cel mai de preț și datoria omului creat. Dacă o persoană nu are cunoștințe sau experiență cu privire la cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Lui, acea persoană își pierde datoria pe care ar trebui să o săvârșească în calitate de ființă creată și demnitatea unei ființe create. Este instinctul lui Dumnezeu să exprime ce este divinitatea, fie că aceasta este exprimată prin trup sau direct de către Duh; aceasta este lucrarea de slujire a lui Dumnezeu. Omul își exprimă propriile experiențe sau cunoștințe (adică exprimă ceea ce este el) în timpul lucrării lui Dumnezeu sau după aceea; acestea sunt instinctul și datoria omului, ceea ce ar trebui omul să îndeplinească. Deși expresia omului nu este la înălțimea a ceea ce exprimă Dumnezeu și există o mulțime de reguli în ceea ce exprimă omul, el trebuie să îndeplinească datoria pe care ar trebui să o îndeplinească și să facă ceea ce trebuie să facă. Omul ar trebui să facă tot ce este cu putință pentru a-și îndeplini datoria și nu ar trebui să existe nicio urmă de reținere.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

322. Unii oameni vor întreba: „Care este diferența dintre lucrarea realizată de Dumnezeu întrupat și cea a profeților și apostolilor din trecut? David a fost numit și Domnul și la fel a fost și Isus; cu toate că lucrările pe care le-au săvârșit au fost diferite, au fost numiți la fel. De ce, crezi tu, că identitățile lor nu au fost la fel? Ceea ce Ioan a văzut a fost o viziune, una care a venit, de asemenea, de la Duhul Sfânt, iar el a putut să spună cuvintele pe care Duhul Sfânt a intenționat să le spună; de ce este identitatea lui Ioan diferită de cea a lui Isus?” Cuvintele rostite de Isus Îl puteau reprezenta în totalitate pe Dumnezeu și reprezentau în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut Ioan a fost o viziune și el nu a fost capabil să reprezinte în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. De ce au rostit Ioan, Petru și Pavel multe cuvinte – la fel ca Isus – și totuși, nu au avut aceeași identitate cu cea a lui Isus? În cea mai mare parte, pentru că lucrarea pe care o săvârșeau ei era diferită. Isus reprezenta Duhul lui Dumnezeu și era Duhul lui Dumnezeu care lucra direct. El a săvârșit lucrarea epocii noi, lucrare pe care nimeni nu o săvârșise înaintea Lui. A deschis o cale nouă, L-a reprezentat pe Iahve și L-a reprezentat pe Dumnezeu Însuși. În timp ce Petru, Pavel și David, indiferent cum au fost numiți, au reprezentat doar identitatea unei creaturi a lui Dumnezeu și au fost trimiși de Isus sau Iahve. Deci, indiferent câtă lucrare au săvârșit ei, indiferent cât de mari au fost minunile pe care le-au săvârșit, erau, totuși, doar niște creaturi ale lui Dumnezeu, incapabile să reprezinte Duhul lui Dumnezeu. Ei au lucrat în numele lui Dumnezeu, sau după ce au fost trimiși de Dumnezeu; mai mult, au lucrat în epocile începute de Isus sau Iahve, iar lucrarea lor nu a fost separată. Ei au fost, la urma-urmei, doar niște creaturi ale lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

323. În Epoca Harului, Isus a grăit de asemenea mult și a făcut multe lucrări. Cum a fost El diferit față de Isaia? Cum a fost El diferit față de Daniel? A fost El un profet? De ce se spune că este Hristos? Care sunt diferențele dintre ei? Toţi erau doar oameni care grăiau cuvinte și cuvintele lor păreau a fi pentru om mai mult sau mai puțin la fel. Toți au grăit și au făcut lucrări. Profeții Vechiului Testament au profețit și, în mod similar, putea și Isus. De ce este oare așa? În acest caz, natura lucrării reflectă această distincție. Pentru a discerne această chestiune, nu poți lua în calcul natura trupului și nu ar trebui să iei în calcul profunzimea sau superficialitatea cuvintelor lor. Întotdeauna trebuie să iei în calcul în primul rând lucrarea lor și efectele pe care le atinge lucrarea lor în om. Profețiile rostite de profeți la timpul lor nu au alimentat viața omului și mesajele primite de cei precum Isaia și Daniel erau pur și simplu profeții, și nu modul de viață. Dacă nu ar fi fost revelația directă a lui Iahve, nimeni nu ar fi putut îndeplini acea lucrare, care este inaccesibilă muritorilor. Şi Isus a grăit mult, dar astfel de cuvinte reprezentau modul de viață în care omul putea găsi o cale de urmat. Cu alte cuvinte, în primul rând, El a putut oferi viață omului, deoarece Isus este viața; în al doilea rând, El a putut inversa deviațiile omului; în al treilea rând, lucrarea Sa a putut să o succeadă pe cea a lui Iahve cu scopul de-a continua epoca; în al patrulea rând, El a putut sesiza nevoile interioare ale omului și înțelege ce-i lipsește omului; în al cincilea rând, El a putut inaugura o epocă nouă și să o încheie pe cea veche. Din acest motiv Se numește Dumnezeu și Hristos; nu este diferit doar de Isaia, ci și de toți ceilalți profeți. Luați-l pe Isaia drept reper de comparație pentru lucrarea profeților. În primul rând, nu putea oferi viață omului; în al doilea rând, nu putea inaugura o epocă nouă. Lucra sub conducerea lui Iahve și nu pentru a inaugura o epocă nouă. În al treilea rând, lucrurile despre care vorbea erau peste puterea lui de înţelegere. Primea revelații

direct de la Duhul lui Dumnezeu și alții nu le înțelegeau, nici măcar după ce le ascultau. Aceste puține lucruri sunt suficiente în sine pentru a demonstra că nu erau mai mult decât niște profeții cuvintele lui, nimic mai mult decât un aspect al lucrării făcute în locul lui Iahve. În orice caz, nu putea să-L reprezinte pe Iahve în totalitate. A fost un rob al lui Iahve, un instrument în lucrarea Lui. Doar lucra în Epoca Legii și în cadrul scopului lucrării lui Iahve; nu a lucrat dincolo de Epoca Legii. Lucrarea lui Isus, dimpotrivă, era diferită. El a depășit sfera lucrării lui Iahve; a întreprins-o ca Dumnezeul întrupat și a suferit răstignirea pentru a răscumpăra toată omenirea. Cu alte cuvinte, a făcut o lucrare nouă, în afara celei făcute de Iahve. Aceasta a fost introducerea unei epoci noi. Alt aspect e faptul că El putea vorbi despre ceea ce omul nu putea dobândi. Lucrarea Sa era o lucrare în cadrul gestionării lui Dumnezeu și cuprindea întreaga umanitate. Nu Și-a făcut lucrarea doar într-un număr limitat de oameni, nici nu urma lucrarea Lui să conducă un număr limitat de oameni. Cât despre modul în care Dumnezeu S-a întrupat ca să devină om, cum Duhul Sfânt a transmis revelațiile în acel timp și cum Se pogora Duhul asupra unui om ca să lucreze, acestea sunt chestiuni pe care omul nu le poate vedea sau atinge. Este absolut imposibil ca aceste adevăruri să servească drept dovadă că El este Dumnezeul întrupat. Ca atare, se poate face distincție doar cu privire la cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, care sunt tangibile omului. Doar acest aspect este real. Aceasta se datorează faptului că nu îți sunt vizibile chestiuni ale Duhului și sunt cunoscute în mod clar doar de Dumnezeu Însuși și nici chiar forma întrupată a lui Dumnezeu nu știe totul; poţi doar să verifici dacă El este Dumnezeu[a] din lucrarea făcută de El. În primul rând, se poate observa, din lucrarea Sa, că este capabil să deschidă o nouă eră; în al doilea rând, este capabil să ofere viață omului și să-i arate calea de urmat. Aceasta este suficient pentru stabilirea faptului că este Dumnezeu. Cel puțin,

lucrarea pe care o face El poate reprezenta în totalitate Duhul lui Dumnezeu și, dintr-o astfel de lucrare, se poate vedea că Duhul lui Dumnezeu este cu El. Deoarece lucrarea Dumnezeului întrupat a fost făcută îndeosebi pentru a inaugura o nouă epocă, a dirija o lucrare nouă și a oferi un nou tărâm, aceste puține condiții sunt suficiente ca atare pentru a stabili că El este Însuși Dumnezeu. Aşadar, aceasta Îl deosebeşte pe El de Isaia, Daniel și ceilalți mari profeți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"

324. În Epoca Harului, Ioan a pregătit calea pentru Isus. El nu a putut să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși și, pur și simplu, a îndeplinit datoria omului. Deși Ioan a fost înainte-mergătorul Domnului, nu a putut să-L reprezinte pe Dumnezeu; a fost doar un om folosit de Duhul Sfânt. După botezul lui Isus, Duhul Sfânt S-a coborât peste El, ca un porumbel. Apoi, El Și-a început lucrarea, adică a început să facă lucrarea de slujire a lui Hristos. De aceea Și-a asumat identitatea lui Dumnezeu, căci de la Dumnezeu venea El. Indiferent de cum era credința Lui înainte de aceasta – poate că a fost slabă câteodată sau puternică uneori – totul aparținea vieții umane obișnuite pe care El a dus-o înainte să-Și facă lucrarea de slujire. După ce a fost botezat (adică uns), puterea și slava lui Dumnezeu I-au fost imediat alături și, astfel, El a început să-Și facă lucrarea de slujire. Putea să facă semne și minuni, să săvârșească miracole și avea putere și autoritate, căci El lucra direct în numele lui Dumnezeu Însuși; El făcea lucrarea Duhului în locul Lui și exprima vocea Duhului. Prin urmare, El era Dumnezeu Însuși; acest lucru este de netăgăduit. Ioan a fost folosit de Duhul Sfânt. Nu putea și nici nu era posibil pentru el să-L reprezinte pe Dumnezeu. Dacă și-ar fi dorit să o facă, Duhul Sfânt nu i-ar fi permis, căci el nu putea să facă lucrarea pe care Dumnezeu Însuși intenționa să o

săvârșească. Poate că în el erau multe care țineau de voința omului sau ceva care era deviant; în niciun caz nu putea el să-L reprezinte nemijlocit pe Dumnezeu. Greșelile și iraționalitatea lui îl reprezentau doar pe el, dar lucrarea lui era reprezentativă pentru Duhul Sfânt. Totuși, nu poți spune că el, în deplinătatea lui, Îl reprezenta pe Dumnezeu. Ar putea abaterea și iraționalitatea lui să-L reprezinte, de asemenea, pe Dumnezeu? A face greșeli în reprezentarea omului este normal, dar în cazul în care cineva este deviant în reprezentarea lui Dumnezeu, atunci nu ar fi aceea o dezonorare la adresa lui Dumnezeu? Nu ar fi aceea o hulă împotriva Duhului Sfânt? Duhul Sfânt nu îi permite cu ușurință omului să stea în locul lui Dumnezeu, chiar dacă el este exaltat de alții. Dacă el nu este Dumnezeu, nu va putea să nu se clintească la final. Duhul Sfânt nu permite omului să-L reprezinte pe Dumnezeu după placul omului! De exemplu, Duhul Sfânt a fost martorul lui Ioan și tot Duhul Sfânt l-a dezvăluit ca fiind cel care a netezit calea pentru Isus, dar lucrarea făcută asupra lui de Duhul Sfânt a fost bine măsurată. Tot ce i s-a cerut lui Ioan a fost să fie pregătitorul căii pentru Isus, să netezească calea pentru El. Adică, Duhul Sfânt doar i-a sprijinit lucrarea de a pregăti calea și i-a permis doar să facă o astfel de lucrare – nu i s-a permis să facă o alta. Ioan l-a reprezentat pe Ilie și el a reprezentat un profet care a pregătit calea. Duhul Sfânt l-a sprijinit în aceasta; atât timp cât lucrarea lui a fost aceea de a pregăti calea, Duhul Sfânt l-a sprijinit. Totuși, dacă ar fi pretins că este Dumnezeu Însuși și ar fi spus că a venit să termine lucrarea de răscumpărare, Duhul Sfânt ar fi trebuit să-l disciplineze. Oricât de mare a fost lucrarea lui Ioan și cu toate că a fost sprijinită de Duhul Sfânt, nu a fost fără limite. Având în vedere că Duhul Sfânt i-a sprijinit într-adevăr lucrarea, puterea dată lui la acea vreme se limita la netezirea căii. El nu a putut face nicio altă lucrare, pentru că el era doar Ioan, cel care a netezit calea, și nu Isus. Prin urmare, mărturia Duhului Sfânt este esențială,

dar lucrarea pe care Duhul Sfânt îi permite omului să o facă este și mai importantă. Nu primise Ioan mărturie răsunătoare la acea vreme? Nu a fost și lucrarea lui importantă? Însă lucrarea pe care a făcut-o nu a putut să o depășească pe aceea a lui Isus, căci nu era decât un om folosit de Duhul Sfânt și nu putea să-L reprezinte direct pe Dumnezeu, așa că lucrarea făcută de el era limitată. După ce a terminat lucrarea de pregătire a căii, Duhul Sfânt nu i-a mai susținut mărturia, nu l-a urmat nicio nouă lucrare, și a plecat când a început lucrarea lui Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)"

325. Cu toate că Ioan a spus, de asemenea, „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape," și că și el a predicat Evanghelia Împărăției cerurilor, lucrarea lui nu a fost dezvoltată în continuare și a constituit doar un început. În schimb, Isus a inaugurat o nouă epocă și a încheiat-o pe cea veche, dar a și împlinit legea Vechiului Testament. Lucrarea pe care a făcut-o El a fost mai mare decât cea a lui Ioan și, mai mult, El a venit să răscumpere toată omenirea – a dus la capăt acea etapă a lucrării. În ceea ce-l privește pe Ioan, el doar a pregătit calea. Cu toate că lucrarea lui a fost importantă, că a vorbit mult și acei discipoli care l-au urmat au fost numeroși, lucrarea sa nu a făcut decât să aducă omului un nou început. De la el, omul nu a primit niciodată viață, calea sau adevăruri mai profunde, și nici nu a dobândit prin el o înțelegere a vrerii lui Dumnezeu. Ioan a fost un mare profet (Ilie), care a pus noi baze pentru lucrarea lui Isus și i-a pregătit pe cei aleși; el a fost înainte-mergătorul Epocii Harului. Astfel de chestiuni nu pot fi deslușite pur și simplu prin observarea aparențelor umane normale proprii. Cu atât mai mult cu cât Ioan a făcut o lucrare destul de însemnată și, în plus, a fost promis de Duhul Sfânt, iar lucrarea i-a fost sprijinită de Duhul Sfânt. Astfel, doar prin lucrarea pe care o fac poate cineva să le deosebească identitățile, căci nu există nicio modalitate de a-ți

da seama de esența unui om după înfățișarea sa exterioară, și nici omul nu are cum să afle care este mărturia Duhului Sfânt. Lucrarea făcută de Ioan și cea făcută de Isus nu erau asemănătoare și aveau naturi diferite. Din aceasta stabilește cineva dacă el este sau nu Dumnezeu. Lucrarea lui Isus a fost de a iniția, a continua, a încheia și a duce la îndeplinire. El a făcut toți pașii aceștia, în timp ce lucrarea lui Ioan nu a fost decât de a crea un început. La început, Isus a răspândit Evanghelia și a predicat calea pocăinței și, apoi, a continuat botezând oamenii, să-i vindece pe bolnavi și să alunge demonii. În final, El a răscumpărat omenirea din păcat și Și-a încheiat lucrarea pentru toată epoca. De asemenea, a umblat peste tot, predicând omului și răspândind Evanghelia Împărăției cerurilor. În privința aceasta, El și Ioan au semănat, diferența fiind că Isus a vestit o nouă epocă și a adus omului Epoca Harului. Din gura Lui s-au auzit cuvintele despre ce ar trebui să practice omul și calea pe care ar trebui să o urmeze în Epoca Harului și, în cele din urmă, El a terminat lucrarea de răscumpărare. Ioan nu ar fi putut niciodată să îndeplinească lucrarea aceasta. Așa că Isus a făcut lucrarea lui Dumnezeu Însuși și El este Cel care e Dumnezeu Însuși și-L reprezintă direct pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)"

326. Cuvintele și lucrarea profeților și ale celor folosiți de Duhul Sfânt înfăptuiau toate îndatorirea omului, îndeplinindu-i funcţia în calitate de ființă creată şi făcând ceea ce omul ar trebui să facă. Cu toate acestea, cuvintele și lucrarea Dumnezeului întrupat erau pentru a îndeplini lucrarea de slujire. Deși forma Sa exterioară era cea a unei fiinţe create, lucrarea Sa nu era pentru a-I îndeplini funcţia, ci lucrarea Sa de slujire. Termenul „datorie" este utilizat cu privire la fiinţele create, în timp ce „lucrarea de slujire" este utilizat cu privire la trupul Dumnezeului întrupat. Este o diferență esențială între cele două, ele nefiind interschimbabile. Lucrarea

omului constă doar în îndeplinirea datoriei sale, în timp ce lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea și împlinirea lucrării Sale de slujire. Prin urmare, deși mulți apostoli au fost folosiți de Duhul Sfânt și mulți profeți au fost plini de Duh Sfânt, lucrarea și cuvintele lor erau doar pentru împlinirea datoriei lor în calitate de fiinţe create. Chiar dacă profețiile lor ar putea fi mai importante decât modul de viață despre care a vorbit Dumnezeul întrupat și chiar dacă umanitatea lor a fost mai transcendentă decât cea a Dumnezeului întrupat, ei tot își îndeplineau doar datoria lor și nu-și împlineau lucrarea lor de slujire. Datoria omului se referă la funcţia omului și este ceva realizabil pentru om. Cu toate acestea, lucrarea de slujire îndeplinită de Dumnezeul întrupat are legătură cu gestionarea Sa și acest lucru este irealizabil pentru om. Dacă Dumnezeul întrupat vorbeşte, lucrează sau face minuni, întreprinde o lucrare măreață în cadrul gestionării Sale și o astfel de lucrare nu poate fi întreprinsă de om, în locul Lui. Lucrarea omului este doar de a-şi împlini datoria, în calitate de ființă creată, într-o anumită etapă a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Fără gestionarea lui Dumnezeu, adică, dacă lucrarea de slujire a Dumnezeului întrupat s-ar fi pierdut, la fel s-ar pierde atunci și datoria unei fiinţe create. Lucrarea lui Dumnezeu în îndeplinirea lucrării Sale de slujire constă în gestionarea omului, în timp ce omul, prin întreprinderea îndatoririi sale, își îndeplinește propriile obligații de-a satisface cererile Creatorului și nu poate fi considerat în niciun caz ca împlinind lucrarea cuiva de mântuire. Pentru esența inerentă a lui Dumnezeu, adică, a Duhului Său, lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea Lui, dar pentru Dumnezeul întrupat, care poartă înfățișarea exterioară a unei ființe create, lucrarea Sa este îndeplinirea lucrării Sale de slujire. Orice lucrare pe care El o face este pentru îndeplinirea lucrării Sale de slujire și tot ceea ce poate omul să facă e să dea tot ce are mai bun în el în cadrul gestionării Lui și sub conducerea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

327. La urma urmei, lucrarea lui Dumnezeu este diferită de lucrarea oamenilor și, în plus, cum ar putea expresiile Lui să fie la fel ca ale lor? Dumnezeu are propria Sa fire specială, în timp ce omul are datorii pe care se cuvine să le îndeplinească. Firea lui Dumnezeu este exprimată în lucrarea Sa, în timp ce datoria omului este întruchipată de experiențele omului și exprimată în căutările omului. Prin urmare, devine evident prin lucrarea care se face dacă un lucru este expresia lui Dumnezeu sau expresia omului. Nu trebuie să fie explicată de Dumnezeu Însuși și nici nu-i cere omului să se străduiască pentru a fi martor; în plus, nu este nevoie ca Dumnezeu Însuși să suprime vreo persoană. Toate acestea vin ca o revelație naturală; nu este nici forțat, nici ceva în care omul să se poată amesteca. Datoria oamenilor poate fi cunoscută prin experiențele lor și nu le impune să facă vreo lucrare experimentală suplimentară. Toată esența omului poate fi dezvăluită pe măsură ce acesta își îndeplinește datoria, pe când Dumnezeu Își poate exprima firea inerentă în timp ce Își îndeplinește lucrarea. Dacă este lucrarea omului, atunci nu poate fi ascunsă. Dacă este lucrarea lui Dumnezeu, atunci firea lui Dumnezeu este și mai imposibil de ascuns de către cineva, cu atât mai puțin de controlat de către om. Nu se poate spune despre vreun om că este Dumnezeu, și nici lucrarea și cuvintele vreunui om nu pot fi privite ca sfinte sau considerate imuabile. Se poate spune despre Dumnezeu că este uman pentru că El S-a îmbrăcat în trup, dar lucrarea Lui nu poate fi considerată lucrarea omului sau datoria omului. Mai mult, cuvântările lui Dumnezeu și scrisorile lui Pavel nu pot fi echivalate, și nici judecata și mustrarea lui Dumnezeu și cuvintele de învățătură ale omului nu pot fi menționate în condiții de egalitate. Prin urmare, există principii care disting lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Acestea sunt diferențiate

în funcție de esențele lor, nu de sfera lucrării sau de eficiența temporară. Pe această temă, majoritatea oamenilor fac greșeli de principiu. Acest lucru se datorează faptului că omul privește exteriorul, pe care îl poate atinge, în timp ce Dumnezeu privește esența, care nu poate fi observată cu ochii fizici ai oamenilor. Dacă priviți cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu ca pe datoriile unui om obișnuit și considerați lucrarea pe scară largă a omului ca pe lucrarea lui Dumnezeu înfățișat în trup, mai degrabă decât ca pe datoria pe care omul o îndeplinește, atunci oare principiul vostru nu este greșit? Scrisorile și biografiile omului pot fi scrise cu ușurință, dar numai pe temelia lucrării Duhului Sfânt. Cu toate acestea, cuvântările și lucrarea lui Dumnezeu nu pot fi îndeplinite cu ușurință de om sau obținute prin înțelepciunea și gândirea umană, și nici oamenii nu le pot explica în detaliu după ce le cercetează. Dacă aceste chestiuni de principiu nu stârnesc nicio reacție în voi, atunci credința voastră evident nu e adevărată sau rafinată. Se poate spune doar că a voastră credință e plină de nedeslușire și este atât confuză, cât și neprincipială. Fără a înțelege măcar chestiunile cele mai simple și mai importante despre Dumnezeu și om, o astfel de credință nu este, oare, întru totul lipsită de receptivitate?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Unde te situezi cu privire la cele treisprezece epistole?”

328. Trebuie să știți cum să diferențiați lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Ce poți vedea din lucrarea omului? Există multe elemente ale experienței omului în lucrarea omului; ceea ce exprimă omul este ceea ce este el. Lucrarea lui Dumnezeu, de asemenea, exprimă ce este El; dar ceea ce este El e diferit de ceea ce este omul. Ceea ce este omul e reprezentativ pentru experiența și viața lui (ceea ce omul experimentează sau întâlnește în viața lui sau filosofiile de viață pe care le are), iar oamenii care trăiesc în medii diferite exprimă ființe diferite. Indiferent dacă ai sau

nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea din lucrarea Dumnezeului întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine esența omului, El poate revela toate tipurile de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firii corupte a omului și a comportamentelor răzvrătite. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Asta e ceea ce este El. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege complet natura umană. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie de viață și mirarea că oamenilor le este greu să o înțeleagă. Aceasta e ceea ce este El, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea, ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ceea ce reprezintă o persoană extraordinară, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu călătorește în jurul lumii, dar știe totul despre aceasta. El contactează „antropoizii” care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni. El trăiește într-un grup de oameni obtuzi și amorțiți care nu au umanitate și care nu înțeleg convențiile umane și viața, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Acestea toate sunt ceea ce este El, mai măreț decât este orice persoană în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșească și să dezvăluie complet esența coruptă a omenirii. Viața socială sordidă nu edifică trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar nesupunerea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să

cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; ci sunt pentru a dezvălui caracterul nedrept al omului după ce a știut multă vreme despre nesupunerea omului și corupția detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârșește este de a dezvălui omului firea Lui și de a-Și exprima ființa. Doar El poate face această lucrare, nu este ceva ce poate fi săvârșit de o persoană în carne și oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului"

329. Dumnezeu devine trup doar pentru a conduce epoca și a pune în mișcare o nouă lucrare. Este necesar să înțelegeți acest punct. Acest lucru este mult diferit de funcția omului, iar cele două nu pot fi menționate într-o suflare. Omul trebuie să fie antrenat și desăvârșit o perioadă lungă de timp înainte de a putea fi folosit la realizarea lucrării, iar felul umanității care este necesar este de un ordin deosebit de înalt. Omul nu trebuie doar să-și poată susține puterea umană normală de raționament, ci trebuie să mai înțeleagă încă multe dintre principiile și regulile care guvernează comportamentul său față de ceilalți și trebuie, în plus, să se angajeze în a studia chiar mai mult despre înțelepciunea și cunoștințele etice ale omului. Acesta este lucrul cu care omul ar trebui să fie dotat. Cu toate acestea, nu este astfel pentru Dumnezeu devenit trup, căci lucrarea Lui nici nu reprezintă omul, nici nu este lucrarea lui; este, mai degrabă, o expresie directă a ființei Sale și o aplicare directă a lucrării pe care El trebuie s-o facă. (Desigur, lucrarea Lui este îndeplinită la momentul potrivit, nu la întâmplare și în mod arbitrar, fiind începută atunci când este timpul să-Și împlinească lucrarea de slujire.) El nu participă la viața sau la lucrarea omului, adică, umanitatea Lui nu este dotată cu niciuna dintre acestea (deși acest lucru nu-I afectează lucrarea). El doar Își împlinește lucrarea de slujire

atunci când este timpul ca El să facă astfel; indiferent de statutul Său, El, pur și simplu, înaintează hotărât cu lucrarea pe care trebuie s-o facă. Orice știe omul și oricare ar fi părerea omului despre El, lucrarea Lui este în întregime neatinsă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (3)”

330. Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu reprezintă experiența trupului Lui; lucrarea pe care omul o săvârșește reprezintă experiența omului. Toată lumea vorbește despre experiența personală. Dumnezeu poate exprima direct adevărul, în timp ce omul poate exprima doar experiența corespondentă după experimentarea adevărului. Lucrarea lui Dumnezeu nu are reguli și nu este supusă restricțiilor temporale sau geografice. El poate exprima ce este El oricând, oriunde. El lucrează după cum dorește. Lucrarea omului are condiții și context; altfel, el nu este capabil să lucreze și nu este capabil să-și exprime cunoștințele cu privire la Dumnezeu sau experiența lui referitoare la adevăr. Trebuie doar să compari diferențele dintre acestea pentru a putea să-ți dai seama dacă este lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea omului. Dacă nu există nicio lucrare săvârșită de Dumnezeu Însuși și există doar lucrarea omului, vei ști pur și simplu că învățăturile oamenilor sunt mari, peste capacitățile celorlalți; tonul vocii lor, principiile în modul de gestionare a lucrurilor și experiența lor și maniera constantă de a lucra sunt inaccesibile altora. Voi toți îi admirați pe acești oameni cu umanitate superioară, dar nu puteți vedea din lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu cât de mare este umanitatea Lui. În schimb, El este obișnuit, iar atunci când lucrează, El este normal și real, dar și nemărginit pentru muritori, ceea ce îi face pe oameni să simtă un fel de venerație pentru El. Poate că experiența unei persoane în lucrarea sa este destul de mare sau imaginația și raționamentul acesteia sunt deosebit de dezvoltate, iar umanitatea sa este bună în special; acestea pot atrage doar admirația oamenilor, dar nu vor

stârni venerație și teamă. Toți oamenii îi admiră pe aceia care au capacitatea de a lucra și care au o experiență deosebit de profundă și pot practica adevărul, dar ei nu pot stârni venerație, doar admirație și invidie. Dar oamenii care au experimentat lucrarea lui Dumnezeu nu Îl admiră pe Dumnezeu, în schimb, ei simt că lucrarea Lui este inaccesibilă omului și este de nepătruns pentru om și că este proaspătă și minunată. Când oamenii experimentează lucrarea lui Dumnezeu, primele lor cunoștințe despre El sunt că El este de nepătruns, înțelept și minunat și Îl venerează inconștient și simt misterul lucrării pe care o săvârșește El, care este inaccesibilă minții omului. Oamenii își doresc doar să fie capabili să-I îndeplinească cerințele, să-I satisfacă dorințele; ei nu își doresc să Îl depășească, deoarece lucrarea pe care El o săvârșește depășește gândirea și imaginația omului și nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Nici măcar omul însuși nu își cunoaște imperfecțiunile, în timp ce El a deschis o cale nouă și a venit pentru a-l aduce pe om într-o lume mai nouă și mai frumoasă, astfel încât omenirea să facă un progres nou și să aibă un început nou. Ceea ce simt oamenii pentru Dumnezeu nu este admirație sau, mai degrabă, nu este numai admirație. Experiența lor cea mai profundă este venerație și dragoste, sentimentul lor este acela că Dumnezeu este cu adevărat minunat. El săvârșește lucrarea pe care omul este incapabil să o săvârșească, El spune lucrurile pe care omul este incapabil să le spună. Oamenii care au experimentat lucrarea Lui experimentează întotdeauna un sentiment indescriptibil. Oamenii cu experiențe mai profunde Îl iubesc în mod deosebit pe Dumnezeu. Ei simt întotdeauna frumusețea Lui, simt că lucrarea Lui este atât de înțeleaptă, de minunată, iar acest lucru generează o putere infinită asupra lor. Nu este teamă sau iubire ocazională și respect, ci un sentiment profund al compasiunii și toleranței lui Dumnezeu față de om. Totuși, persoanele care au experimentat mustrarea și judecata Lui simt că El este maiestuos și de

neofensat. Chiar și persoanele care au experimentat mai mult din lucrarea Lui sunt, de asemenea, incapabile de a-L înțelege; toate persoanele care Îl venerează cu adevărat știu că lucrarea Lui nu este în concordanță cu noțiunile oamenilor, ci mereu se împotrivește noțiunilor lor. El nu are nevoie ca oamenii să-I ofere admirație deplină sau să dea impresia că se supun Lui ci, mai degrabă, să-L venereze și să I se supună cu adevărat. În atât de multe dintre lucrările Lui, oricine cu experiență adevărată simte venerație pentru El, ceea ce este mai presus de admirație. Oamenii I-au văzut firea datorită lucrării Lui de mustrare și judecare și, astfel, Îl venerează în inimile lor. Menirea lui Dumnezeu este de a fi venerat și ascultat, deoarece ființa și firea Lui nu sunt la fel ca acelea ale unei ființe create, ci sunt deasupra celor ale ființelor create. Dumnezeu există de la Sine, este etern și nu este o ființă creată și doar Dumnezeu este vrednic de venerație și supunere; omul nu este calificat pentru aceasta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Note de subsol:

a. Textul original nu conține expresia „dacă El este Dumnezeu.”

X Cuvinte despre cum să pătrundem în realitatea adevărului în credința noastră în Dumnezeu

(I) Despre cum să dezvăluim ce înseamnă să avem credință în Dumnezeu

331. Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei pentru a fi pe placul lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă din cauză că, deși oamenilor le este familiar cuvântul „Dumnezeu” și cu expresii precum „lucrarea lui Dumnezeu”, ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și cu atât mai puțin nu Îi cunosc lucrarea. Atunci, nu e de mirare că toți cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu au o credință confuză. Oamenii nu iau în serios credința în Dumnezeu deoarece a crede în Dumnezeu este prea nefamiliar, prea ciudat pentru ei. Astfel, ei nu se ridică la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă nu Îi cunosc lucrarea, atunci nu sunt vrednici să fie folosiți de Dumnezeu și cu atât mai puțin nu pot să îndeplinească dorința lui Dumnezeu. „Credința în Dumnezeu” înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept de credință în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă experimentarea cuvintelor și lucrării lui Dumnezeu în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tututor lucrurilor. Așadar, vei fi eliberat de firea ta coruptă, vei îndeplini dorința lui Dumnezeu și vei ajunge să Îl cunoști pe Dumnezeu. Numai după o astfel de călătorie se poate spune că tu crezi în Dumnezeu. Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe ceva foarte simplu și frivol. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că ei continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită.

Astăzi, cei care cred în Dumnezeu după slove, după doctrine fără valoare, încă mai există. Ei nu sunt conștienți că a lor credință în Dumnezeu nu are niciun fond și că nu pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu, și tot se roagă pentru pace și har îndestulător de la Dumnezeu. Ar trebui să ne oprim și să ne întrebăm: ar putea credința în Dumnezeu să fie cu adevărat cel mai ușor lucru de pe pământ? A crede în Dumnezeu înseamnă doar să primești mult har de la Dumnezeu? Pot oamenii care cred în Dumnezeu, dar nu Îl cunosc, și care cred în Dumnezeu și, totuși, I se opun, să îndeplinească într-adevăr dorința lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

332. Astăzi, ce este credința adevărată în Dumnezeu? Este acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca fiind realitatea vieții tale și cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvântul Său pentru a obține o iubire adevărată față de El. Pentru a fi clar: credința în Dumnezeu este motivul pentru care tu să poți asculta de Dumnezeu, să-L iubești pe Dumnezeu și să îndeplinești datoria care trebuie îndeplinită de o creatură a lui Dumnezeu. Acesta este scopul credinței în Dumnezeu. Trebuie să dobândești o cunoaștere a frumuseții lui Dumnezeu, a cât de vrednic de venerație este Dumnezeu, a modului în care Dumnezeu face lucrarea de mântuire și de desăvârșire asupra făpturilor Sale – acesta este minimul pe care ar trebui să-l ai în credința ta în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este în primul rând trecerea de la o viață a trupului la o viață de iubire a lui Dumnezeu; de la traiul în corupție la traiul în viața cuvintelor lui Dumnezeu; este ieșirea de sub domeniul Satanei și trăirea sub grija și protecția lui Dumnezeu, este capacitatea de a asculta de Dumnezeu și nu de trup, este permiterea lui Dumnezeu de a-ți câștiga pe deplin inima, de a te desăvârși și de a te elibera de firea satanică coruptă. Credința în Dumnezeu este în primul rând așa pentru ca puterea și slava lui Dumnezeu să se poată manifesta în tine, astfel încât să poți să îndeplinești voința lui

Dumnezeu, să împlinești planul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să fie pentru a vedea semne și minuni, nici nu ar trebui să fie de dragul trupului tău. Ar trebui să fie pentru căutarea cunoașterii lui Dumnezeu și pentru a fi capabil să asculți de Dumnezeu și, asemeni lui Petru, să te supui Lui până la moarte. Aceasta urmărește ea să realizeze în primul rând. A mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu sunt pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. A mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu îți oferă o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, și abia după aceea poți să te supui lui Dumnezeu. Numai dacă Îl cunoști pe Dumnezeu, Îl poți iubi, iar atingerea acestui scop este singurul scop pe care omul trebuie să îl aibă în credința sa în Dumnezeu. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, încerci întotdeauna să vezi semne și minuni, atunci punctul de vedere al acestei credințe în Dumnezeu este greșit. Credința în Dumnezeu este în primul rând acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca realitate a vieții. Doar punerea în aplicare a cuvintelor lui Dumnezeu din gura Lui și purtarea lor în tine este realizarea scopului lui Dumnezeu. În credința lui în Dumnezeu, omul ar trebui să caute să fie desăvârșit de Dumnezeu, să fie capabil să se supună lui Dumnezeu și să asculte în totalitate de El. Dacă poți să te supui lui Dumnezeu fără să te plângi, să respecți cu grijă dorințele lui Dumnezeu, să atingi statura lui Petru și să deții stilul lui Petru despre care vorbește Dumnezeu, atunci asta va fi când vei fi dobândit succes în credința în Dumnezeu și va însemna că ai fost câștigat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

333. Din moment ce crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să mănânci și să bei din cuvântul Lui, să-I experimentezi cuvântul și să I-l trăiești. Doar aceasta poate fi numită credință în Dumnezeu! Dacă spui cu gura că crezi în

Dumnezeu și, totuși, nu poți să pui în practică niciunul dintre cuvintele Lui sau să produci vreo realitate, asta nu se numește credință în Dumnezeu. Mai degrabă înseamnă „să cauți pâine pentru a potoli foamea". Să vorbești numai despre mărturii neînsemnate, despre lucruri inutile și despre chestiuni superficiale, fără să ai nici măcar un pic de realitate: acestea nu constituie credință în Dumnezeu și, pur și simplu, nu ai înțeles calea corectă de a crede în Dumnezeu. De ce trebuie să mănânci și să bei, cât mai mult cu putință, din cuvintele lui Dumnezeu? Dacă nu mănânci și nu bei din cuvintele Lui, ci cauți doar să te înalți la cer, înseamnă acest lucru să crezi în Dumnezeu? Care este primul pas pe care ar trebui să îl facă unul care crede în Dumnezeu? Pe ce cale îl desăvârșește Dumnezeu pe om? Poți fi desăvârșit fără să mănânci și să bei din cuvântul lui Dumnezeu? Poți fi considerat o persoană a împărăției fără să-ți fie cuvântul lui Dumnezeu realitate? Ce înseamnă, exact, credința în Dumnezeu? Cei care cred în Dumnezeu ar trebui, cel puțin, să aibă o comportare bună la exterior; cel mai important dintre toate lucrurile este să ai cuvântul lui Dumnezeu. Indiferent de situație, nu poți niciodată să întorci spatele cuvântului Lui. Cunoașterea lui Dumnezeu și împlinirea voii Lui sunt realizate prin cuvântul Lui. În viitor, fiecare națiune, confesiune, religie și sector vor fi cucerite prin cuvânt. Dumnezeu va vorbi direct și toți oamenii vor ține cuvântul lui Dumnezeu în mâinile lor; prin aceasta, omenirea va fi desăvârșită. Înăuntru și în afară, cuvântul lui Dumnezeu pătrunde pretutindeni: omenirea va rosti cuvântul lui Dumnezeu cu gura ei, va practica conform cuvântului lui Dumnezeu și va păstra cuvântul lui Dumnezeu în interior, rămânând scăldată în cuvântul lui Dumnezeu atât înăuntru, cât și în afară. Astfel va fi desăvârșită omenirea. Cei care împlinesc voia lui Dumnezeu și sunt capabili să fie martori pentru El, aceștia sunt cei care posedă cuvântul lui Dumnezeu ca realitate a lor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

334. În zilele noastre, trebuie să pornești pe drumul cel bun din moment ce crezi într-un Dumnezeu real. Având credință în Dumnezeu, nu trebuie să cauți numai binecuvântări, ci să cauți să-L iubești pe Dumnezeu și să-L cunoști. Prin iluminarea lui Dumnezeu și prin propriile tale căutări, poți mânca și bea cuvântul Lui, poți să ajungi la o înțelegere autentică a Lui și să dobândești o dragoste adevărată de Dumnezeu care izvorăște din inima ta. Cu alte cuvinte, dragostea ta pentru Dumnezeu este atât de autentică, încât nimeni nu o poate distruge sau sta în calea ei. Atunci te afli pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu. Aceasta dovedește că aparții lui Dumnezeu, căci inima ta este în posesia lui Dumnezeu și nu mai poți aparține nimănui altcuiva sau niciunui lucru. Datorită experienței tale, a prețului pe care l-ai plătit și a lucrării lui Dumnezeu, poți dezvolta o dragoste neașteptată pentru El. Apoi ești eliberat de influența Satanei și trăiești în lumina cuvântului lui Dumnezeu. Numai după ce te-ai eliberat de influența întunericului poți spune că L-ai dobândit pe Dumnezeu. Aceasta este ținta pe care trebuie să o cauți în credința ta în Dumnezeu. Acesta este datoria fiecăruia dintre voi. Nimeni nu ar trebui să se mulțumească cu starea actuală a lucrurilor. Nu puteți fi nehotărâți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu sau să o priviți cu ușurință. Ar trebui să vă gândiți la Dumnezeu din toate privințele, neîncetat, și să le faceți toate de dragul Lui. Iar atunci când vorbiți sau înfăptuiți, ar trebui să aveți în vedere în primul rând, interesul casei lui Dumnezeu. Numai acest lucru este conform voii lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu”

335. S-ar putea să consideri că a crede în Dumnezeu înseamnă să suferi sau să faci tot felul de lucruri pentru El; s-ar putea să crezi că scopul

credinței în Dumnezeu este ca trupul tău să poată fi împăcat sau ca tot în viața ta să decurgă fără probleme sau ca să te poți simți confortabil și în largul tău din toate punctele de vedere. Totuși, niciunele dintre acestea nu sunt scopuri pe care oamenii să le atașeze credinței lor în Dumnezeu. Dacă pentru aceste scopuri crezi tu, atunci perspectiva ta este incorectă, iar ție îți este pur și simplu imposibil să fii desăvârșit. Acțiunile lui Dumnezeu, firea Sa dreaptă, înțelepciunea Lui, cuvintele Sale, minunăția și caracterul Său de nepătruns sunt toate lucruri pe care oamenii s-ar cuveni să le înțeleagă. Având această înțelegere, ar trebui să o folosești ca să-ți descotorosești inima de toate cerințele, speranțele și noțiunile personale. Numai prin înlăturarea acestor lucruri poți să îndeplinești condițiile cerute de Dumnezeu și numai făcând lucrul acesta poți să ai viață și să-L mulțumești pe Dumnezeu. Scopul credinței în Dumnezeu este de a-L mulțumi și de a trăi firea pe care El o cere, astfel încât acțiunile și gloria Lui să se poată manifesta prin acest grup de oameni nevrednici. Aceasta este perspectiva corectă pentru credința în Dumnezeu și, de asemenea, acesta este țelul pe care ar trebui să-l cauți. Ar trebui să ai punctul de vedere corect despre credința în Dumnezeu și ar trebui să cauți să obții cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să poți trăi adevărul și, în special, să poți să fii capabil să-I vezi faptele concrete, faptele Sale minunate în întregul univers, precum și lucrarea practică pe care o săvârșește în trup. Prin experiențele lor practice, oamenii pot să aprecieze exact cum Își face Dumnezeu lucrarea asupra lor și care este voia Lui față de ei. Scopul tuturor acestor lucruri este de a elimina firea coruptă și satanică a oamenilor. După ce ai alungat toată murdăria și nedreptatea din tine și după ce te-ai lepădat de intențiile tale greșite și ai căpătat adevărata credință în Dumnezeu – numai atunci și cu adevărata credință Îl poți iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu doar pe

temelia credinței tale în El. Poți obține dragostea de Dumnezeu fără să crezi în El? Din moment ce tu crezi în Dumnezeu, nu poți fi confuz în privința aceasta. Unii oameni devin plini de vigoare de îndată ce văd cum credința în Dumnezeu le va aduce binecuvântări, dar, apoi, își pierd toată energia imediat ce văd că trebuie să fie supuși rafinărilor. Înseamnă asta a crede în Dumnezeu? În cele din urmă, în credința ta, trebuie să dobândești supunerea deplină și absolută înaintea lui Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu, dar totuși Îi ceri diverse lucruri, ai multe noțiuni religioase de care nu poți să te lepezi, interese personale la care nu poți să renunți și tot cauți binecuvântările trupului și-ți dorești ca Dumnezeu să-ți salveze trupul, să-ți mântuiască sufletul – toate acestea sunt comportamente ale oamenilor a căror perspectivă este greșită. Deși oamenii cu convingeri religioase au credință în Dumnezeu, ei nu caută să-și schimbe firile și nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, ci caută doar interesele trupului lor. Mulți dintre voi au credințe care fac parte din categoria convingerilor religioase; aceasta nu este adevărata credință în Dumnezeu. Pentru a crede în Dumnezeu, oamenii trebuie să aibă o inimă pregătită să sufere pentru El și voința de a renunța la ei înșiși. Dacă oamenii nu îndeplinesc aceste două condiții, credința lor în Dumnezeu nu este valabilă, iar ei nu vor putea să obțină o schimbare în firea lor. Doar oamenii care urmăresc sincer adevărul, care caută cunoașterea de Dumnezeu și urmăresc viața sunt cei care într-adevăr cred în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

336. De-a lungul a multor ani, am văzut mulți oameni care credeau în Dumnezeu. Ce formă ia această credință? Unii oameni cred în Dumnezeu de parcă El ar fi ceva nedefinit. Acești oameni nu au răspunsuri la întrebările referitoare la existența lui Dumnezeu fiindcă ei nu pot să simtă

sau să fie conștienți de prezența sau de absența lui Dumnezeu, darmite să o vadă clar sau să o înțeleagă. În subconștient, acești oameni cred că Dumnezeu nu există. Alții cred în Dumnezeu de parcă El ar fi om. Aceștia cred că Dumnezeu nu poate să facă acele lucruri pe care ei nu pot să le facă și că Dumnezeu ar trebui să gândească așa cum gândesc ei. Pentru acești oameni, definiția lui Dumnezeu este „o persoană invizibilă și de neatins". Există și un grup de oameni care cred în Dumnezeu de parcă El ar fi o marionetă. Aceștia cred că Dumnezeu nu are sentimente, că Dumnezeu e o statuie. Când e confruntat cu o problemă, Dumnezeu nu are nicio atitudine, niciun punct de vedere, nicio idee; El este la mila omului. Oamenii cred așa cum vor ei să creadă. Dacă ei Îl fac măreț, El e măreț; dacă ei Îl fac mărunt, El este mărunt. Când oamenii păcătuiesc și au nevoie de mila lui Dumnezeu, au nevoie de toleranța Lui, de iubirea Lui, atunci Dumnezeu ar trebui să le dea mila Lui. Acești oameni își imaginează un Dumnezeu în mințile lor și Îl fac să le îndeplinească cererile și să le satisfacă toate dorințele. Indiferent când și unde, indiferent ce fac acești oameni, ei vor adopta această închipuire în modul în care Îl tratează pe Dumnezeu și în felul în care ei cred în Dumnezeu. Există chiar și cei care cred că Dumnezeu poate să-i mântuiască și după ce au ofensat firea lui Dumnezeu. Asta fiindcă ei cred că iubirea lui Dumnezeu este nemărginită, că firea lui Dumnezeu este dreaptă și că indiferent de felul în care oamenii Îl jignesc pe Dumnezeu, El nu își va aminti nimic. Întrucât defectele omului, fărădelegile omului și nesupunerea omului sunt doar exprimări de moment ale firii lui, Dumnezeu le va acorda oamenilor șanse și va fi tolerant și răbdător cu ei. Dumnezeu îi va iubi la fel ca înainte. Așadar, speranța lor că vor fi mântuiți este încă mare. De fapt, indiferent de modul în care cineva crede în Dumnezeu, cât timp oamenii nu caută adevărul, Dumnezeu are o atitudine negativă față de ei. Asta fiindcă în timp ce tu crezi în Dumnezeu, poate că

prețuiești cartea care conține cuvântul lui Dumnezeu, o studiezi în fiecare zi, o citești în fiecare zi, dar Îl lași la o parte pe adevăratul Dumnezeu, Îl privești ca pe ceva nedefinit, Îl privești ca pe un om, iar un altul ca tine poate că Îl privește ca pe o marionetă. De ce spun asta? Fiindcă din câte văd Eu, indiferent dacă te confrunți cu o problemă sau dacă întâlnești o circumstanță, acele lucruri care există în subconștientul tău, acele lucruri care sunt dezvoltate în interior – nu există vreo legătură între niciunul dintre acele lucruri și cuvântul lui Dumnezeu sau căutarea adevărului. Tu cunoști doar ceea ce gândești tu însuți, doar care sunt punctele tale de vedere, iar apoi ideile tale și punctele tale de vedere sunt forțate asupra lui Dumnezeu. În mintea ta, ele devin punctele de vedere ale lui Dumnezeu, iar tu le transformi pe acestea în standarde pe care le respecți neclintit. Pe măsură ce timpul trece, acest mod de a proceda te duce tot mai departe de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

337. De ce crezi în Dumnezeu? Mulți oameni sunt încurcați când li se adresează această întrebare. Aceștia au întotdeauna două puncte de vedere total diferite despre Dumnezeul concret și despre Dumnezeul din ceruri, ceea ce arată faptul că ei cred în Dumnezeu nu pentru a asculta de El, ci pentru a primi anumite beneficii sau pentru a scăpa de suferință sau de nenorocire. Numai atunci sunt ei oarecum ascultători, dar ascultarea lor este condiționată, este de dragul propriilor perspective și este forțată. Așadar, de ce crezi în Dumnezeu? Dacă este doar de dragul perspectivelor tale și al destinului tău, atunci ai face mai bine să nu crezi deloc. O astfel de credință este autoamăgire, auto-reasigurare și auto-apreciere. În cazul în care credința ta nu este construită pe temelia ascultării de Dumnezeu, atunci vei fi pedepsit, în cele din urmă, pentru că te-ai opus lui Dumnezeu. Toți cei care nu caută să asculte de Dumnezeu în credința lor se împotrivesc lui

Dumnezeu. Dumnezeu le cere oamenilor să caute adevărul, să înseteze după cuvintele lui Dumnezeu, să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să le pună în practică, pentru a reuși să asculte de Dumnezeu. Dacă așa sunt într-adevăr și motivațiile tale, atunci Dumnezeu sigur te va înălța și sigur va fi milostiv faţă de tine. Nimeni nu poate să pună la îndoială acest lucru și nimeni nu poate schimba asta. Dacă motivațiile tale nu sunt de dragul de a asculta de Dumnezeu şi ai alte scopuri, atunci tot ceea ce spui și faci – rugăciunile tale către Dumnezeu și chiar fiecare dintre acțiunile tale – vor fi în opoziție cu Dumnezeu. Poate că vorbești frumos și ești blând, fiecare acțiune și expresie de-a ta dând bine şi poți părea a fi ascultător, dar, când vine vorba de motivațiile și părerile tale asupra credinței în Dumnezeu, toate lucrurile pe care le faci se opun lui Dumnezeu și sunt rele. Oamenii care par ascultători precum oile, dar ale căror inimi adăpostesc intenții rele, sunt lupi îmbrăcați în haine de oi, ei Îl ofensează pe Dumnezeu în mod direct și Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre ei. Duhul Sfânt îi va dezvălui pe fiecare dintre ei, pentru ca toți să vadă că aceia care sunt ipocriți sigur vor fi detestați și respinși de Duhul Sfânt. Nu te îngrijora: Dumnezeu Se va ocupa de ei și va face ce crede de cuviință cu fiecare în parte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credința ta în Dumnezeu ar trebui să asculți de Dumnezeu”

338. Cea mai mare greșeală a omului care crede în Dumnezeu este că își reduce credința numai la cuvinte, iar Dumnezeu nu există defel în viața lui concretă. Într-adevăr, toți oamenii cred în existența lui Dumnezeu, dar cu toate acestea, Dumnezeu nu face parte din viața lor de zi cu zi. Multe rugăciuni către Dumnezeu vin din gura omului, dar Dumnezeu are doar puțin loc în inima sa, așa că El îl încearcă pe om neîncetat. Fiindcă omul este lipsit de puritate, Dumnezeu nu are de ales decât să-l încerce, astfel încât să se rușineze și să ajungă să se cunoască pe sine în încercări. Altfel,

toți oamenii vor deveni copiii arhanghelului, tot mai supuși stricăciunii. Pe parcursul credinței omului în Dumnezeu, pe măsură ce este curățit fără încetare de Dumnezeu, omul se leapădă de multe năzuințe și motive personale. Altfel, Dumnezeu nu S-ar putea folosi de niciun om și nu Și-ar putea manifesta în el lucrarea Sa. Mai întâi, Dumnezeu îl curăță pe om. În acest proces, omul poate ajunge la cunoașterea de sine iar Dumnezeu îl poate schimba. Numai după aceea Dumnezeu poate să-Și facă lucrarea Sa de viață în om, și numai în acest fel inima omului se poate întoarce cu totul către Dumnezeu. Așadar, a crede în Dumnezeu nu este ceva atât de simplu pe cât ar spune omul. Din perspectiva lui Dumnezeu, dacă ai doar cunoaștere, dar nu ai cuvântul Lui, dătător de viață, dacă te limitezi numai la propriile cunoștințe, dar nu poți să practici adevărul sau să trăiești cuvântul lui Dumnezeu, atunci aceasta este o dovadă că nu ai o inimă plină de iubire pentru Dumnezeu, și că inima ta nu aparține lui Dumnezeu. Să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu crezând în El, acesta este scopul final pe care trebuie să-l urmărească tot omul. Trebuie să depui efort pentru a trăi după cuvintele lui Dumnezeu și pentru a le putea pune în practică. Dacă ai numai cunoștințe doctrinare, atunci credința ta în Dumnezeu nu va da roade. Numai dacă după aceea, de asemenea, vei practica și vei trăi după cuvântul Lui, credința ta poate fi considerată desăvârșită și după voia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu”

339. Crezi în Dumnezeu și Îl urmezi pe Dumnezeu și, prin urmare, trebuie să Îl iubești pe Dumnezeu în inima ta. Trebuie să îți alungi firea coruptă, trebuie să cauți să îndeplinești dorința lui Dumnezeu și trebuie să îndeplinești datoria de creatură a lui Dumnezeu. Din moment ce crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, ar trebui să Îi oferi totul, nu ar trebui să faci alegeri sau cereri personale, și ar trebui să obții îndeplinirea dorinței lui Dumnezeu.

Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să te supui Domnului care te-a creat, deoarece ești prin natură fără stăpânire de sine și nu ai nicio capacitate să-ți controlezi destinul. Din moment ce ești o persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să cauți sfințenia și schimbarea. Din moment ce ești o creatură a lui Dumnezeu, ar trebui să rămâi fidel datoriei tale și să-ți păstrezi locul și nu ar trebui să-ți depășești îndatorirea. Acest lucru nu are menirea să te constrângă sau să te suprime prin doctrină, ci este calea prin care îți poți îndeplini datoria și care poate fi obținută – și ar trebui să fie obținută – de către toți aceia care fac ce este drept.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

340. Cea mai fundamentală cerință pentru credința omului în Dumnezeu este ca acesta să aibă o inimă sinceră și să se dedice în întregime pe sine și să se supună cu adevărat. Ceea ce este cel mai greu pentru om este să-și pună la dispoziție întreaga viață în schimbul credinței adevărate prin care poate obține adevărul deplin și să-și îndeplinească datoria ca și creatură a lui Dumnezeu. Acest lucru este inaccesibil celor care eșuează și chiar și mai inaccesibil celor care nu pot să-L găsească pe Hristos. Pentru că omul nu este bun la a se dedica în întregime lui Dumnezeu, pentru că omul nu este dispus să își facă datoria față de Creator, pentru că omul a văzut adevărul, dar îl evită și merge pe propria cărare, pentru că omul caută întotdeauna să urmeze cărarea celor care au eșuat, pentru că omul sfidează întotdeauna Cerul, prin urmare, omul eșuează mereu, întotdeauna este înșelat de tertipurile Satanei și prins în propriile mreje. Pentru că omul nu Îl cunoaște pe Hristos, pentru că omul nu este adeptul înțelegerii și experimentării adevărului, pentru că omul se închină prea mult lui Pavel și râvnește prea mult cerul, pentru că omul solicită întotdeauna ca Hristos să-l asculte și poruncește în privința lui Dumnezeu, prin urmare, acele figuri

importante și aceia care au experimentat vicisitudinile lumii sunt încă muritori și încă mor în mijlocul mustrării lui Dumnezeu. Tot ceea ce pot spune despre astfel de oameni este că mor de o moarte tragică și că consecința pentru ei – moartea lor – nu este fără justificare. Nu este eșecul lor chiar mai intolerabil pentru legea Cerului? Adevărul vine din lumea omului, totuși, adevărul dintre oameni este dat mai departe de Hristos. Își are originea de la Hristos, adică de la Dumnezeu Însuși, iar asta nu este ceva de care omul este capabil. Cu toate acestea, Hristos oferă doar adevărul; El nu vine să decidă dacă omul va avea succes în căutarea lui după adevăr. Din aceasta decurge faptul că succesul sau eșecul în adevăr se reduce la căutarea omului. Niciodată succesul sau eșecul omului în adevăr nu a avut de-a face nimic cu Hristos, ci este în schimb determinat de căutarea lui. Destinația omului și succesul sau eșecul lui nu pot fi puse în seama lui Dumnezeu, așa încât Dumnezeu Însuși să trebuiască să le poarte, pentru că nu este o problemă a lui Dumnezeu Însuși, ci este direct legată de datoria pe care ar trebui să o îndeplinească creaturile lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor au puține cunoștințe despre căutarea și destinația lui Pavel și a lui Petru, totuși, oamenii nu cunosc nimic mai mult decât finalul lui Petru și al lui Pavel și sunt ignoranți în privința secretului din spatele succesului lui Petru sau a deficiențelor care au condus la eșecul lui Pavel. Și astfel, dacă sunteți complet incapabili să vedeți în profunzime substanța căutării lor, atunci căutarea majorității dintre voi tot va eșua și chiar dacă un număr mic dintre voi vor avea succes, totuși, nu vor fi egali cu Petru. Dacă, însă, cărarea căutării tale este cea corectă, atunci ai o speranță de succes; dacă, însă, cărarea pe care pășești în căutarea adevărului este cea greșită, atunci vei fi veșnic incapabil de succes și vei întâmpina același final ca și Pavel.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

341. Dacă tu crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să-L asculți, să pui adevărul în practică și să-ți îndeplinești toate îndatoririle. În plus, trebuie să înțelegi lucrurile pe care ar trebui să le experimentezi. Dacă experimentezi doar tratarea, disciplinarea și judecarea, dacă poți doar să te bucuri de Dumnezeu, dar rămâi incapabil să simți când El te disciplinează sau te tratează, lucrul acesta este inacceptabil. Poate în cazul acestei rafinări ești capabil să rămâi neclintit, dar tot nu este suficient; tot trebuie să înaintezi în continuare. Lecția iubirii de Dumnezeu nu încetează niciodată și nu are sfârșit. Oamenii consideră credința în Dumnezeu ca pe ceva extrem de simplu, dar, după ce capătă o oarecare experiență practică, își dau seama că a crede în Dumnezeu nu este un lucru atât de simplu pe cât își imaginează. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l rafina pe om, omul suferă. Cu cât este mai intensă rafinarea unei persoane, cu atât mai mare va fi dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai mult se va dezvălui în ea puterea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cu cât un om primește mai puțină rafinare, cu atât mai puțin va crește dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai puțin se va dezvălui în acesta puterea lui Dumnezeu. Cu cât sunt mai mari rafinarea și durerea unei astfel de persoane și cu cât îndură mai multe chinuri, cu atât mai mult va crește dragostea sa pentru Dumnezeu, cu atât mai sinceră va deveni credința sa în El și cu atât mai profundă va fi cunoașterea sa de Dumnezeu. În experiențele tale, vei vedea oameni care suferă enorm în timp ce sunt rafinați, care sunt tratați și disciplinați mult, și vei observa că aceia sunt oamenii care au o dragoste profundă pentru Dumnezeu și o cunoaștere mult mai temeinică și pătrunzătoare a Sa. Cei care nu au trecut prin experiența tratării au doar o cunoaștere superficială și pot să spună numai atât: „Dumnezeu este atât de bun și revarsă har asupra oamenilor ca ei să se poată bucura de El”. Dacă oamenii au experiența tratării și disciplinării, atunci sunt capabili să vorbească despre adevărata

cunoaștere de Dumnezeu. Așadar, cu cât este mai minunată lucrarea lui Dumnezeu asupra omului, cu atât este mai valoroasă și mai semnificativă. Cu cât mai de nepătruns este pentru tine și cu cât mai incompatibilă este cu noțiunile tale, cu atât mai mult izbutește lucrarea lui Dumnezeu să te cucerească, să te câștige și să te desăvârșească. Ce măreață e semnificația lucrării lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu nu l-ar rafina pe om astfel, dacă El nu ar lucra potrivit acestei metode, atunci lucrarea Lui ar fi ineficientă și neînsemnată. În trecut, se spunea că Dumnezeu avea să selecteze și să câștige acest grup și să-l desăvârșească în zilele de pe urmă; faptul acesta are o semnificație extraordinară. Cu cât mai măreață este lucrarea pe care o săvârșește El în voi, cu atât mai profundă și mai pură e iubirea voastră de Dumnezeu. Cu cât mai măreață e lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai capabil e omul să priceapă ceva din înțelepciunea Sa și cu atât mai profund Îl cunoaște omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

342. Credința în Dumnezeu necesită ascultarea față de El și experiența lucrării Sale. Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare – s-ar putea spune că pentru oameni este toată desăvârșire, rafinare și chiar mai mult, mustrare. Nu a existat niciun singur pas din lucrarea lui Dumnezeu care să se potrivească cu noțiunile umane; lucrul de care s-au bucurat oamenii sunt cuvintele dure ale lui Dumnezeu. Când Dumnezeu vine, oamenii ar trebui să se bucure de măreția Sa și de mânia Sa. Totuși, oricât de dure pot fi cuvintele Lui, El vine să mântuiască și desăvârșească omenirea. În calitate de creaturi, oamenii ar trebui să îndeplinească datoriile pe care se cuvine să le îndeplinească și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu în toiul rafinării. În fiecare încercare, ar trebui să susțină mărturia pe care ar trebui să o aducă și să facă asta în mod răsunător de dragul lui Dumnezeu. O persoană care

face acest lucru este un biruitor. Indiferent cum te rafinează Dumnezeu, tu rămâi plin de încredere și nu îți pierzi niciodată încrederea în El. Faci ceea ce ar trebui să facă omul. Asta îi cere Dumnezeu omului, iar inima omului ar trebui să poată reveni la El pe deplin și să se întoarcă spre El în fiecare clipă care trece. Acesta este un biruitor. Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă încă poți să-ți menții o inimă pură și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin „a fi biruitor”. Dacă urmărirea ta este excelentă când Dumnezeu te binecuvântează, dar te retragi fără binecuvântările Sale, este aceasta puritate? Din moment ce ești sigur că această cale este adevărată, trebuie să o urmezi până la capăt; trebuie să-ți menții devotamentul față de Dumnezeu. Din moment ce ai văzut că Dumnezeu Însuși a venit pe pământ pentru a te desăvârși, ar trebui să-I dai inima ta în întregime. Dacă încă Îl poți urma orice face El, chiar dacă îți acordă un rezultat nefavorabil la final, asta înseamnă să-ți menții puritatea în fața lui Dumnezeu. Să-I oferi lui Dumnezeu un corp spiritual sfânt și o fecioară pură înseamnă să-ți menții o inimă sinceră în fața lui Dumnezeu. Pentru omenire, sinceritatea este puritate, iar capacitatea de a fi sincer față de Dumnezeu înseamnă a-ți menține puritatea. Asta e ceea ce ar trebui să pui în practică. Când se cuvine să te rogi, te rogi; când se cuvine să te aduni la părtășie, faci asta; când se cuvine să cânți imnuri, cânți imnuri; iar când se cuvine să te lepezi de trup, te lepezi de trup. Când îți îndeplinești datoria, nu o faci cât de cât; când te confrunți cu încercări, rămâi neclintit. Acesta este devotamentul față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

343. Când Moise a lovit stânca și apa dată de Iahve a izvorât, aceasta s-a datorat credinței sale. Când David a cântat la liră laude pentru Mine, Iahve – cu inima plină de bucurie – a fost datorită credinței lui. Când Iov și-a pierdut animalele care umpleau munții și nenumăratele bogății, iar trupul său a fost acoperit de bube dureroase, a fost datorită credinței lui. Când a auzit glasul Meu, Iahve, și a văzut slava Mea, Iahve, a fost datorită credinței sale. Faptul că Petru putea să-L urmeze pe Isus Hristos, a fost prin credința lui. Faptul că el a fost crucificat de dragul Meu și că a dat mărturie slăvită, a fost tot prin credința lui. Când Ioan a văzut chipul slăvit al Fiului Omului, a fost prin credința sa. Când a avut vedenia zilelor din urmă, a fost cu atât mai mult prin credința lui. Motivul pentru care așa-numitele neamuri au primit revelația Mea și au ajuns să știe că m-am întors în trup pentru a face lucrarea Mea între oameni, se datorează credinței lor. Toți cei care sunt loviţi de cuvintele Mele aspre și, totuși, sunt alinați de ele și sunt mântuiți – nu au făcut-o datorită credinței lor? Oamenii au primit o mulțime de lucruri prin credință. Ceea ce ei primesc nu este întotdeauna o binecuvântare – să simtă acel fel de fericire și bucurie pe care l-a simțit David sau să aibă apă dăruită de Iahve, așa ca Moise. De exemplu, în cazul lui Iov, el a primit binecuvântarea lui Iahve, precum și nenorocirea, prin credință. Fie că primeşti o binecuvântare sau înduri o nenorocire, ambele sunt evenimente binecuvântate. Fără credință, nu ai putea să primeşti această lucrare de cucerire, cu atât mai puțin să vezi faptele lui Iahve înfăţişate astăzi înaintea ochilor tăi. Nu ai putea fi capabili să vezi, și chiar mai puțin să primeşti. Aceste nenorociri, aceste calamități și toate judecățile – dacă acestea nu ar cădea asupra ta, ai putea să vezi faptele lui Iahve astăzi? Astăzi este credința cea care îţi permite să fii cucerit și a fi cucerit este ce îţi permite să

crezi fiecare faptă a lui Iahve. Doar datorită credinței primeşti acest fel de mustrare și judecată. Prin aceste mustrări și judecăți, eşti cucerit şi desăvârşit. Fără felul de mustrare și judecată pe care le primeşti astăzi, credința ta ar fi în zadar pentru că nu-L cunoşti pe Dumnezeu; indiferent de cât de mult crezi în El, credința ta nu va fi în continuare decât o expresie goală, neîntemeiată. Numai după ce primeşti o astfel de lucrare de cucerire, care te face complet ascultător, credința ta devine adevărată și de nădejde și inima ta se întoarce spre Dumnezeu. Chiar dacă eşti judecat sau blestemat îndelung din cauza acestui cuvânt „credință", ai credință adevărată și vei primi cel mai adevărat, cel mai real și cel mai prețios lucru. Acest lucru este din cauza faptului că numai pe parcursul judecății vezi destinația finală a creațiilor lui Dumnezeu; această judecată este cea în care vezi că trebuie iubit Creatorul; această lucrare de cucerire este cea în care vezi brațul lui Dumnezeu; în această cucerire ajungi să înțelegi pe deplin viața umană; în această cucerire dobândeşti calea cea dreaptă a vieții umane și ajungi să înțelegi adevăratul sens al „omului"; numai în această cucerire vezi firea dreaptă a Celui Atotputernic și chipul Său frumos și glorios; această lucrare de cucerire este cea în care înveţi despre originea omului și înțelegi „istoria nemuritoare" a întregii omeniri; în această cucerire ajungi să înțelegi strămoșii omenirii și originea stricăciunii omenirii; în această cucerire primeşti bucuria și mângâierea, precum și mustrarea nesfârșită, disciplina și cuvintele de dojană din partea Creatorului pentru omenirea pe care El a creat-o; în această lucrare de cucerire primeşti binecuvântări și primeşti calamitățile pe care omul ar trebui să le primească…. Nu se datorează toate acestea acelui strop de credinţă al tău? După ce ai câștigat aceste lucruri, nu a sporit credința ta? Nu ai câștigat o valoare extraordinară?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)"

(II) Despre cum să practicăm și să înțelegem adevărul și să intrăm în realitate

344. Acum este Epoca Împărăției. Dacă ai intrat în această nouă epocă depinde de intrarea ta în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și dacă ale Lui cuvinte au devenit realitatea vieții tale. Cuvântul lui Dumnezeu este făcut cunoscut fiecărui om, astfel încât, în cele din urmă, toți oamenii să trăiască în lumea cuvântului, iar cuvântul lui Dumnezeu să-l lumineze și să-l ilumineze pe fiecare om, din interior. Dacă, în această perioadă, ești grăbit și neatent când citești cuvântul lui Dumnezeu, și nu ai niciun interes pentru cuvântul Lui, acest lucru arată că există ceva în neregulă cu natura ta. Dacă nu ești în stare să intri în Epoca Cuvântului, atunci Duhul Sfânt nu lucrează în tine; dacă ai intrat în această epocă, El Își va face lucrarea. Ce poți face, în momentul în care începe această Epocă a Cuvântului, pentru a putea câștiga lucrarea Duhului Sfânt? În această epocă, Dumnezeu va aduce între voi această realitate: că fiecare om va trăi cuvântul lui Dumnezeu, că va putea să pună adevărul în practică și că Îl va iubi pe Dumnezeu cu sinceritate; că toți oamenii vor folosi cuvântul lui Dumnezeu ca temelie și ca realitate a lor, și că vor avea inimi de venerație pentru Dumnezeu; și că, prin practicarea cuvântului lui Dumnezeu, omul va exercita, apoi, puterea împărătească, împreună cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea pe care o va realiza Dumnezeu. Te poți lipsi de citirea cuvântului lui Dumnezeu? Acum sunt mulți care simt că nu se pot lipsi nici măcar o zi sau două de citirea cuvântului lui Dumnezeu. Ei trebuie să-I citească cuvântul în fiecare zi și, dacă timpul nu permite acest lucru, ascultarea cuvântului Său va fi suficientă. Acesta este sentimentul pe care Duhul Sfânt îl dăruiește omului și acesta este modul în care începe El să-l miște pe om. Adică, El îl guvernează pe om prin cuvinte astfel încât omul să poată intra în realitatea

cuvântului lui Dumnezeu. Dacă, după doar o zi fără să mănânci și să bei din cuvântul lui Dumnezeu, simți întuneric și sete și consideri acest lucru inacceptabil, asta arată că ai fost mișcat de Duhul Sfânt și că El nu Și-a întors fața de la tine. Tu te afli, atunci, în acest curent. Totuși, dacă după o zi sau două fără să mănânci și să bei din cuvântul lui Dumnezeu, nu simți nimic și nu ai sete și nici nu ești deloc mișcat, asta arată că Duhul Sfânt Și-a întors fața de la tine. Acest lucru înseamnă, atunci, că există ceva în neregulă în condiția ta interioară; nu ai intrat în Epoca Cuvântului și ai rămas în urmă. Dumnezeu folosește cuvântul pentru a-l guverna pe om; te simți bine dacă mănânci și bei din cuvântul lui Dumnezeu și, dacă nu faci acest lucru, nu vei avea nicio cale de urmat. Cuvântul lui Dumnezeu devine hrana omului și forța care îl conduce. Biblia a spus că „Omul nu va trăi doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu.” Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o va aduce, astăzi, la îndeplinire. El va realiza acest adevăr în voi. Cum se face că omul din trecut se putea lipsi mai multe zile de citirea cuvântului lui Dumnezeu, fiind, totuși, în stare să mănânce și să lucreze, ca de obicei? Și de ce nu este cazul acum? În această epocă, Dumnezeu folosește, în primul rând, cuvântul pentru a guverna totul. Prin cuvântul lui Dumnezeu, omul este judecat și desăvârșit, apoi, în cele din urmă, dus în împărăție. Numai cuvântul lui Dumnezeu poate aproviziona viața omului și numai cuvântul lui Dumnezeu îi poate da omului lumină și o cale de a practica, mai ales în Epoca Împărăției. Atâta timp cât mănânci și bei zilnic din cuvântul Lui, fără să te îndepărtezi de realitatea cuvântului lui Dumnezeu, Dumnezeu va putea să te desăvârșească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

345. Adevărul pe care omul trebuie să-l aibă se găsește în cuvântul lui Dumnezeu, iar acel adevăr este cel mai benefic și mai util pentru omenire.

Este întăritorul și hrana de care are nevoie trupul vostru, ceva care îl ajută pe om să-și recapete umanitatea normală. Este un adevăr cu care omul ar trebui să fie înzestrat. Cu cât practicați mai mult cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai repede va înflori viața voastră, iar adevărul va deveni mai clar. Pe măsură ce statura voastră crește, veți vedea mai clar lucrurile din lumea spirituală și veți avea mai multă putere ca să triumfați asupra Satanei. O mare parte din adevărul pe care nu îl înțelegeți va fi lămurită atunci când veți practica al lui Dumnezeu cuvânt. Cei mai mulți oameni se mulțumesc doar să înțeleagă textul cuvântului lui Dumnezeu și se concentrează pe a se dota cu doctrine, nu pe a-și aprofunda experiența prin practică, dar nu este aceasta calea fariseilor? Așadar, cum poate expresia „Cuvântul lui Dumnezeu este viață" să fie adevărată pentru ei? Viața unui om nu poate crește doar citind pur și simplu cuvântul lui Dumnezeu, ci numai când acesta este pus în practică. Dacă tu crezi că a înțelege cuvântul lui Dumnezeu este tot ceea ce e necesar pentru a avea viață și statură, atunci înțelegerea ta este distorsionată. Adevărata înțelegere a cuvântului lui Dumnezeu are loc atunci când practici adevărul, iar tu trebuie să înțelegi că „numai prin practicarea adevărului poate acesta să fie înțeles vreodată". Astăzi, după ce ai citit cuvântul lui Dumnezeu, poți doar să spui că tu cunoști cuvântul lui Dumnezeu, dar nu poți spune că îl înțelegi. Unii spun că singura modalitate de a practica adevărul este de a-l înțelege mai întâi, dar acest lucru este doar pe jumătate corect și cu siguranță nu este pe deplin precis. Înainte de a cunoaște un adevăr, tu nu ai experimentat acel adevăr. Să simți că înțelegi ce auzi într-o predică nu înseamnă cu adevărat a înțelege – înseamnă doar a-ți însuși cuvintele textuale ale adevărului, și nu este același lucru cu a înțelege adevărata semnificație a acestuia. A avea doar o cunoaștere superficială a adevărului nu înseamnă că tu chiar îl înțelegi sau că-l cunoști; adevărata semnificație a adevărului vine din a-l fi

experimentat. Prin urmare, numai atunci când experimentezi adevărul îl poți înțelege și numai atunci poți pricepe părțile ascunse ale acestuia. A-ți aprofunda experiența este singura modalitate de a pricepe conotațiile și de a înțelege esența adevărului. Așadar, cu adevărul poți să te duci oriunde, dar, dacă în tine nu există niciun adevăr, nu te gândi să încerci să-i convingi pe membrii familiei tale, cu atât mai puțin pe oamenii religioși. Fără adevăr, ești ca fulgii de zăpadă purtați de vânt, dar, cu adevărul, poți fi fericit și liber, și nimeni nu te poate ataca. Oricât de puternică este o teorie, nu poate birui adevărul. Cu adevărul, însăși lumea poate fi clătinată, iar munții și mările pot fi mutate din loc, în timp ce lipsa adevărului poate duce la ruinarea zidurilor puternice ale orașului de către viermi. Acesta este un fapt evident.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Odată ce înțelegeți adevărul, ar trebui să-l puneți în practică"

346. Dumnezeu nu le cere oamenilor simpla abilitate de a vorbi despre realitate; ar fi prea simplu, nu-i așa? Așadar, de ce vorbește Dumnezeu despre pătrunderea în viață? De ce vorbește El despre transformare? Dacă oamenii sunt în stare să spună doar vorbe goale despre realitate, pot ei să dobândească o transformare a firii lor? Soldații buni ai Împărăției nu sunt instruiți să fie un grup de oameni care pot doar să vorbească despre realitate sau care doar se laudă; mai degrabă, sunt instruiți să trăiască oricând cuvintele lui Dumnezeu, să rămână de neclintit indiferent de obstacolele pe care le înfruntă, să trăiască tot timpul în conformitate cu spusele lui Dumnezeu și să nu se întoarcă în lume. Aceasta este realitatea despre care vorbește Dumnezeu; aceasta este cerința lui Dumnezeu de la oameni. Așadar, să nu vezi realitatea despre care vorbește Dumnezeu ca fiind prea simplă! Simpla iluminare din partea Duhului Sfânt nu este același lucru cu deținerea realității. Aceasta nu este statura oamenilor – este harul lui

Dumnezeu, la care omul nu contribuie cu nimic. Fiecare om trebuie să îndure suferințele lui Petru și, chiar mai mult, să aibă gloria lui Petru, pe care să o trăiască după ce a obținut lucrarea lui Dumnezeu. Numai acest lucru poate fi numit realitate. Să nu crezi că ai realitatea doar pentru că poți vorbi despre ea; acesta este un sofism. Astfel de gânduri nu sunt în concordanță cu voia lui Dumnezeu și nu au nicio semnificație actuală. Să nu mai spui asemenea lucruri pe viitor – să desființezi astfel de ziceri! Toți aceia care înțeleg greșit cuvintele lui Dumnezeu sunt necredincioși. Ei nu au nicio cunoaștere reală și cu atât mai puțin vreo statură reală; sunt oameni ignoranți, lipsiți de realitate. Cu alte cuvinte, toți cei care trăiesc în afara esenței cuvintelor lui Dumnezeu sunt necredincioși. Cei considerați necredincioși de către oameni sunt fiare în ochii lui Dumnezeu, iar cei considerați necredincioși de către Dumnezeu sunt oameni care nu au cuvintele Sale drept viață a lor. Așadar, se poate spune că oamenii care nu au realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și care nu reușesc să trăiască cuvintele Lui sunt necredincioși. Intenția lui Dumnezeu este să facă în așa fel încât toți să trăiască realitatea cuvintelor Sale – nu doar ca toată lumea să fie capabilă să vorbească despre realitate ci, mai important, să permită tuturor să trăiască realitatea cuvintelor Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar punerea adevărului în practică înseamnă să ai realitatea”

347. Să ajungi la o adevărată înțelegere a sensului real al cuvintelor lui Dumnezeu nu este o chestiune simplă. Nu gândi astfel: „Pot să interpretez sensul textual al cuvintelor lui Dumnezeu și toată lumea spune că interpretarea mea este bună și mă aprobă, așa că asta înseamnă că înțeleg cuvintele lui Dumnezeu.” Nu este același lucru cu înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă ai câștigat o oarecare lumină din cuvântările lui Dumnezeu și ai înțeles adevăratul sens al cuvintelor Sale, dacă poți exprima

intenția din spatele cuvintelor Sale și efectul pe care îl vor dobândi în cele din urmă, atunci, de îndată ce vei înțelege clar toate aceste lucruri, se poate considera că ai un anumit nivel de înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu. Așadar, înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu nu este chiar așa de simplă. Doar pentru că poți da o explicație înflorită cu privire la sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu, nu înseamnă că le înțelegi. Oricât ai putea să le explici sensul literal, explicația ta tot se bazează pe imaginația omului și modul său de gândire. Este inutilă! Cum poți înțelege cuvintele lui Dumnezeu? Cheia este să cauți adevărul dinlăuntrul lor; numai astfel poți înțelege cu adevărat ce spune El. Ori de câte ori Dumnezeu vorbește, cu siguranță nu rostește simple generalități. Fiecare propoziție pe care o rostește conține detalii care sigur vor fi revelate mai departe în cuvintele lui Dumnezeu și pot fi exprimate diferit. Omul nu poate înțelege modurile în care Dumnezeu exprimă adevărul. Cuvântările lui Dumnezeu sunt foarte profunde și nu pot fi înțelese cu modul de gândire uman. Oamenii pot descoperi întregul sens al fiecărui aspect al adevărului atât timp cât depun un efort; dacă faci acest lucru, atunci, detaliile care rămân, pe măsură ce le experimentezi, vor fi completate pe deplin când Duhul Sfânt te va lumina, oferindu-ți astfel o înțelegere a acestor stări concrete. O parte este înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu și cercetarea conținutului lor specific prin citirea lor. O altă parte este înțelegerea implicațiilor cuvintelor lui Dumnezeu prin experimentarea lor și obținerea luminării de la Duhul Sfânt. O adevărată înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu se obține în primul rând prin aceste două mijloace. Dacă Îi interpretezi cuvintele literalmente sau prin prisma propriei gândiri ori imaginații, atunci înțelegerea ta privind cuvintele lui Dumnezeu nu este adevărată, oricât de elocvent le poți interpreta. S-ar putea chiar să le scoți sensul din context și să le interpretezi greșit, iar a face asta este și mai problematic. Prin urmare, adevărul este

obținut în principal primind luminarea de la Sfântul Duh prin dobândirea cunoașterii cuvintelor lui Dumnezeu. Înțelegerea sensului textual al cuvintelor Lui sau capacitatea de a le explica nu se consideră a fi obținut adevărul. Dacă ai avea nevoie doar să interpretezi sensul literal al cuvintelor Sale, ce rost ar avea atunci luminarea Duhului Sfânt? În acel caz, ar trebui doar să ai un anumit nivel de educație, iar toți cei needucați s-ar afla într-o situație foarte dificilă. Lucrarea lui Dumnezeu nu este ceva ce poate fi înțeles de mintea oamenilor. O înțelegere adevărată a cuvintelor lui Dumnezeu se bazează îndeosebi pe a avea luminarea de la Duhul Sfânt; acesta este procesul de obținere a adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

348. Dacă ați citit foarte mult din cuvântul lui Dumnezeu, dar înțelegeți doar semnificația textului și vă lipsește cunoașterea directă a cuvântului Său prin experiențele voastre practice, atunci nu veți cunoaște cuvântul lui Dumnezeu. În ceea ce te privește, cuvântul lui Dumnezeu nu înseamnă viață, ci doar litere fără viață. Și dacă trăiești doar respectând literele fără viață, nu poți pricepe esența cuvântului lui Dumnezeu și nici nu vei înțelege voia Sa. Numai când vei experimenta cuvântul Său în experiențele tale reale, semnificația spirituală a cuvântului lui Dumnezeu se va deschide pentru tine și numai din experiență poți să înțelegi semnificația spirituală a multor adevăruri și să dezlegi tainele cuvântului Său. Dacă nu-l pui în aplicare, atunci, indiferent cât de clar este cuvântul Său, singurul lucru pe care l-ai înțeles sunt literele și doctrinele goale care, pentru tine, au devenit reguli religioase. Nu asta au făcut fariseii? Dacă practicați și experimentați cuvântul lui Dumnezeu, acesta devine practic pentru voi; dacă nu căutați să-l practicați, atunci cuvântul Său este, pentru voi, doar ceva mai mult decât legenda celui de-al treilea Cer. De fapt, procesul de a

crede în Dumnezeu este procesul de a-I experimenta cuvântul, precum și de a fi câștigați de către El sau, mai clar spus, a crede în Dumnezeu înseamnă să-I cunoști și să-I înțelegi cuvântul și să experimentezi și să trăiești cuvântul Său; aceasta este realitatea din spatele credinței voastre în Dumnezeu. Dacă voi credeți în Dumnezeu și sperați la viața veșnică fără a căuta să practicați cuvântul lui Dumnezeu ca pe ceva pe care îl aveți înlăuntrul vostru, atunci sunteți nechibzuiți. Ar fi ca și cum ați merge la un ospăț și doar v-ați uita la mâncare și ați învăța pe de rost felurile delicioase, fără a le gusta efectiv. Oare nu ar fi nechibzuită o asemenea persoană?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Odată ce înțelegeți adevărul, ar trebui să-l puneți în practică”

349. Cerințele lui Dumnezeu pentru oameni nu sunt atât de înalte. Dacă oamenii depun măcar un pic de efort, vor primi o „notă de trecere.” De fapt, înțelegerea, cunoașterea și acceptarea adevărului sunt mai complicate decât practicarea acestuia. Cunoașterea și înțelegerea adevărului vin după practicarea acestuia; acestea sunt etapele și metoda prin care lucrează Duhul Sfânt. Cum poți să nu asculți? Poți să dobândești lucrarea Duhului Sfânt făcând lucrurile în felul tău? Lucrează cumva Duhul Sfânt în funcție de plăcerea ta sau în baza neajunsurilor tale, potrivit cuvintelor lui Dumnezeu? Este inutil dacă nu poți vedea clar acest lucru. De ce au depus majoritatea oamenilor mult efort pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu, dar abia dacă au ceva cunoștințe și nu pot spune nimic despre o adevărată cale după aceea? Crezi că a avea cunoaștere este același lucru cu a deține adevărul? Nu este acesta un punct de vedere confuz? Ești în stare să vorbești despre atâta cunoaștere cât nisip este pe plajă și, totuși, nimic din ce zici nu conține vreo cale adevărată. Făcând asta, nu încerci să-i păcălești pe oameni? Nu cumva te dai degeaba în spectacol, fără să fii susținut de ceva esențial? Un astfel de comportament este dăunător pentru oameni! Cu

cât mai avansată și mai lipsită de realitate este teoria, cu atât este mai incapabilă să-i ducă pe oameni către realitate; cu cât mai avansată este teoria, cu atât mai mult te face să-L sfidezi pe Dumnezeu și să I te opui. Nu trata cele mai elevate teorii ca pe o comoară prețioasă; sunt dăunătoare și nu servesc niciunui scop! Poate că unii oameni sunt capabili să vorbească despre cele mai elevate teorii – dar acestea nu conțin nimic din realitate, căci acești oameni nu le-au experimentat personal și, astfel, nu au nicio cale de a practica. Asemenea oameni sunt incapabili să-i ducă pe alții pe calea cea bună și nu vor face decât să-i abată de la drumul cel drept. Nu e acest lucru dăunător oamenilor? Cel puțin, trebuie să fii capabil să rezolvi toate problemele curente ale oamenilor și să le permiți să obțină intrarea; numai acest lucru se consideră devotament și numai atunci vei fi calificat să lucrezi pentru Dumnezeu. Nu rosti mereu cuvinte grandioase, sofisticate, și nu te folosi de o grămadă de practici nepotrivite ca să-i obligi pe alții să te asculte. Procedând astfel nu vei obține niciun rezultat, iar asta nu poate decât să sporească deruta oamenilor. Continuând așa, vor lua naștere mai multe doctrine, ceea ce îi va face pe oameni să te deteste. Acesta este neajunsul omului și este cu adevărat înfiorător. Așadar, vorbește mai mult despre probleme care există cu adevărat. Nu trata experiențele altor oameni ca pe proprietatea ta privată și nu le scoate la lumină ca alții să le aprecieze; trebuie să-ți cauți propria cale de ieșire. Acesta este lucrul pe care ar trebui să-l pună în practică fiecare persoană.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Concentrează-te mai mult asupra realității”

350. Este înțelegerea voastră cu privire la adevăr integrată cu propriile voastre stări? În viața reală, mai întâi, trebuie să te gândești care adevăruri au legătură cu oamenii, lucrurile și obiectele pe care le-ai întâlnit; printre aceste adevăruri poți găsi voia lui Dumnezeu și poți lega ceea ce ai întâlnit

de voia Lui. Dacă nu știi care aspecte ale adevărului se leagă de lucrurile pe care le-ai întâlnit, dar te duci direct să cauți voia lui Dumnezeu, această abordare este destul de nechibzuită și nu poate obține rezultate. Dacă vrei să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu, mai întâi trebuie să te uiți la ce fel de lucruri s-au abătut asupra ta, de ce aspecte ale adevărului se leagă și să cauți adevărul în cuvântul lui Dumnezeu care are legătură cu ceea ce ai întâmpinat tu. Apoi, cauți calea corectă pentru tine de a practica din acel adevăr; astfel, poți dobândi o înțelegere indirectă a voii lui Dumnezeu. Căutarea și practicarea adevărului nu este aplicarea unei doctrine sau urmarea unei reguli în mod mecanic. Adevărul nu este o formulă, nici o lege. Nu este mort – este viață, este un lucru viu și este regula pe care o făptură trebuie să o urmeze și regula pe care omul trebuie să o aibă în viața sa. Acest lucru este ceva ce trebuie să înțelegi mai mult din experiență. Indiferent la ce etapă ai ajuns în experiența ta, ești inseparabil de cuvântul lui Dumnezeu și de adevăr și ceea ce înțelegi din firea lui Dumnezeu și ceea ce cunoști din ceea ce Dumnezeu are și este, toate sunt exprimate în cuvintele lui Dumnezeu; acestea sunt strâns legate de adevăr. Ceea ce El are și este și firea lui Dumnezeu reprezintă lucruri care sunt ele însele adevărul; adevărul este o manifestare autentică a firii lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Transformă ceea ce Dumnezeu are și este într-un lucru concret și îl afirmă în mod expres; îți spune mai direct ce Îi place lui Dumnezeu, ce nu Îi place, ce vrea ca tu să faci și ce nu îți permite să faci, ce fel de oameni disprețuiește și ce oameni Îl încântă. În spatele adevărurilor pe care Dumnezeu le exprimă, oamenii pot vedea plăcerea Lui, mânia, tristețea și fericirea, precum și esența Sa – aceasta este dezvăluirea firii Sale. În afară de cunoașterea a ceea ce Dumnezeu are și este și înțelegerea firii Sale din cuvântul Său, ceea ce este cel mai important este nevoia de a ajunge la această înțelegere prin experiență practică. Dacă o persoană se îndepărtează

pe sine însăși din viața reală pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, aceasta nu va putea realiza acel lucru. Chiar dacă există oameni care pot dobândi o anumită înțelegere din cuvântul lui Dumnezeu, aceasta este limitată la teorii și cuvinte și există o discrepanță față de modul în care Dumnezeu este de fapt.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

351. Din momentul credinței lor în Dumnezeu până astăzi, oamenii au nutrit în ei multe motivații incorecte. Când nu puneți adevărul în practică, simțiți că toate motivațiile voastre sunt corecte, dar când vi se va întâmpla ceva, veți vedea că există multe motivații incorecte în sinea voastră. Astfel, când Dumnezeu îi desăvârşeşte pe oameni, El îi determină să înțeleagă că în ei există multe concepții care le fac dificilă cunoașterea lui Dumnezeu. Când recunoașteți că motivațiile voastre sunt greșite, dacă sunteți capabili să nu mai practicați conform concepțiilor și motivațiilor voastre și dacă sunteți capabili să fiţi martorii lui Dumnezeu și să rămâneți fermi pe poziția voastră în tot ceea ce vi se întâmplă, acest lucru dovedește că v-ați răzvrătit împotriva trupului. Când vă răzvrătiți împotriva trupului atunci, inevitabil, se va da o luptă în interiorul vostru. Satana va încerca să îi facă pe oameni să îl urmeze, va încerca să îi facă să urmeze concepțiile despre trup și să susțină interesele trupului – dar cuvintele lui Dumnezeu îi vor lumina și lămuri pe oameni și în acest moment va depinde de voi dacă Îl urmați pe Dumnezeu sau pe Satana. Dumnezeu le cere oamenilor să pună adevărul în practică, în primul rând, pentru a face față lucrurilor din sinea lor, pentru a face față gândurilor și concepțiilor lor care nu sunt după placul inimii lui Dumnezeu. Duhul Sfânt îi atinge pe oameni în inima lor și îi luminează și iluminează. Astfel, în spatele a tot ceea ce se întâmplă este o luptă: de fiecare dată când oamenii pun în practică adevărul sau dragostea pentru

Dumnezeu, există o mare luptă și, deși totul poate părea în regulă cu trupul lor, în adâncul inimii lor se duce o luptă pe viață și pe moarte, de fapt – și numai după această bătălie intensă, după foarte multă gândire, se poate decide victoria sau înfrângerea. Nu știe nimeni dacă să plângă sau să râdă. Deoarece multe dintre motivațiile interne ale oamenilor sunt greșite sau pentru că o mare parte din lucrarea lui Dumnezeu este în contradicție cu concepțiile lor, când oamenii pun adevărul în practică, o mare luptă se dă în spatele scenei. După ce acest adevăr va fi fost pus în practică, în spatele scenei, oamenii vor fi vărsat nenumărate lacrimi de tristețe înainte de a se hotărî, în cele din urmă, să-L mulțumească pe Dumnezeu. Din cauza acestei bătălii îndură oamenii suferință și rafinare; aceasta este suferința adevărată. Când bătălia va veni asupra voastră, dacă veţi fi în stare să stați cu adevărat de partea lui Dumnezeu, veți putea să-L mulțumiți pe Dumnezeu. În timpul practicării adevărului, este inevitabil ca o persoană să sufere lăuntric; dacă, atunci când au pus adevărul în practică, totul în ei ar fi fost corect, atunci nu ar fi avut nevoie să fie desăvârșiți de Dumnezeu și nu ar mai fi fost nicio bătălie și nu ar mai fi suferit. Din cauza faptului că în oameni există multe lucruri care nu sunt potrivite pentru a fi folosite de Dumnezeu și a trupului, răzvrătit în mare parte, ei trebuie să învețe mai temeinic lecția de răzvrătire împotriva trupului. Aceasta este ceea ce Dumnezeu numește suferința pe care l-a rugat pe om să o îndure cu El. Când întâmpinați dificultăți, grăbiți-vă și rugați-vă lui Dumnezeu: „Doamne! Vreau să Te mulţumesc, vreau să îndur greutățile finale pentru a-Ți mulțumi inima și, indiferent de cât de mari sunt obstacolele pe care le întâlnesc, tot trebuie să Te mulțumesc. Chiar dacă trebuie să renunț la întreaga mea viață, trebuie să Te mulțumesc!" Cu această hotărâre, când vă veți ruga astfel, veți fi capabili să rămâneți fermi în mărturia voastră. De fiecare dată când pun adevărul în practică, de fiecare dată când se supun rafinării, de fiecare dată când sunt

judecați și de fiecare dată când lucrarea lui Dumnezeu vine asupra lor, oamenii suferă o durere extremă. Toate acestea sunt un test pentru oameni, așa că în toţi este o bătălie. Acesta este prețul real pe care îl plătesc. A citi mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și a alerga de colo până colo mai mult este oarecum un preț. Este ceea ce trebuie să facă oamenii, este datoria lor și responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinească, dar oamenii trebuie să lase deoparte ceea ce trebuie să fie lăsat deoparte din ei. Dacă nu, atunci, indiferent de intensitatea suferinţei voastre exterioare și de cât de mult veți alerga, totul va fi în zadar! Ceea ce înseamnă că numai schimbările din voi pot determina dacă greutățile voastre exterioare sunt de valoare. Când firea voastră interioară s-a schimbat și ați pus în practică adevărul, atunci toată suferința voastră exterioară va obține aprobarea lui Dumnezeu; dacă nu există nicio schimbare în firea voastră interioară, atunci indiferent de cât de mult suferiți sau de cât de mult alergați de colo până colo pe afară, nu va exista nicio aprobare din partea lui Dumnezeu – iar greutățile care nu sunt confirmate de Dumnezeu sunt în zadar. Astfel, dacă prețul pe care l-ați plătit este aprobat de Dumnezeu sau nu este determinat de faptul dacă a existat sau nu o schimbare în voi și dacă ați pus sau nu adevărul în practică și v-ați răzvrătit împotriva propriilor motivații și concepții pentru a obţine mulțumirea voii lui Dumnezeu, cunoașterea lui Dumnezeu și loialitatea față de Dumnezeu. Indiferent de cât de mult alergaţi de colo până colo, dacă nu ați știut niciodată să vă răzvrătiți împotriva propriilor motivații, ci ați căutat doar acțiuni exterioare și fervoare și nu ați acordat niciodată atenție vieții voastre, atunci greutățile voastre vor fi fost în zadar.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

352. Pe scurt, a urma calea lui Petru în propria credință înseamnă a păși pe calea urmăririi adevărului, care este și calea de a ajunge la

cunoașterea de sine și a-și schimba firea. Numai pășind pe calea lui Petru va fi omul pe calea de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Omului trebuie să-i fie clar cum anume să pășească pe calea lui Petru, precum și în ce fel s-o pună în practică. În primul rând, omul trebuie să-și lase deoparte propriile intenții, căutările nepotrivite și chiar familia și toate lucrurile ce țin de trup. Trebuie să fie devotat din toată inima, adică să se dedice complet cuvântului lui Dumnezeu, să se concentreze pe a mânca și a bea din cuvintele lui Dumnezeu și a căuta adevărul și intenția din cuvintele Sale și să încerce să înțeleagă voia lui Dumnezeu în toate. Aceasta este metoda fundamentală și vitală de practică. Asta a făcut Petru după ce L-a văzut pe Isus și doar prin practicarea în acest fel se pot dobândi cele mai bune rezultate. Devoțiunea sinceră față de cuvintele lui Dumnezeu implică, în primul rând, căutarea adevărului, a intențiilor din cuvintele Sale, concentrarea asupra priceperii voii lui Dumnezeu, a înțelegerii și obținerii de mai mult adevăr din cuvintele Lui. Când a citit cuvintele Sale, Petru nu s-a concentrat pe înțelegerea doctrinelor, cu atât mai puțin s-a concentrat pe obținerea cunoștințelor teologice; în schimb, el s-a concentrat pe înțelegerea adevărului și voinței lui Dumnezeu, precum și pe obținerea unei înțelegeri a firii și a frumuseții Sale. Petru a încercat, de asemenea, să înțeleagă diferitele stări corupte ale omului din cuvintele lui Dumnezeu, precum și natura coruptă și neajunsurile propriu-zise ale omului, îndeplinind astfel toate aspectele cerințelor pe care Dumnezeu le are de la om pentru a-L mulțumi. Petru a avut atât de multe practici corecte ce respectau cuvintele lui Dumnezeu; acest lucru era cel mai potrivit cu voia Lui și era cea mai bună cale prin care o persoană putea coopera în timp ce experimenta lucrarea lui Dumnezeu. Când a experimentat sutele de încercări de la Dumnezeu, Petru s-a examinat cu strictețe în lumina fiecărui cuvânt al judecății lui Dumnezeu față de om, fiecărui cuvânt al dezvăluirii omului de

către Dumnezeu și în lumina fiecărui cuvânt al cerințelor Lui de la om și s-a străduit să priceapă semnificația acelor cuvinte. El a încercat cu adevărat să reflecteze și să memoreze fiecare cuvânt pe care i l-a spus Isus și a obținut rezultate foarte bune. Prin această modalitate de practicare, el a reușit să se înțeleagă pe sine din cuvintele lui Dumnezeu și nu numai că a ajuns să înțeleagă diferitele stări corupte ale omului, ci a ajuns și să înțeleagă esența, natura și diferitele neajunsuri ale omului. Aceasta înseamnă o adevărată înțelegere de sine. Din cuvintele lui Dumnezeu, Petru nu doar că a dobândit o adevărată înțelegere de sine, ci, din lucrurile exprimate în cuvintele lui Dumnezeu – firea Sa dreaptă, ceea ce El are și este, voia lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa, cererile Lui către omenire – din aceste cuvinte el a ajuns să-L cunoască în totalitate pe Dumnezeu. El a ajuns să cunoască firea și esența lui Dumnezeu; a ajuns să cunoască și să înțeleagă ceea ce are Dumnezeu și ce este El, precum și frumusețea și cererile Lui pentru om. Deși Dumnezeu nu a vorbit pe vremea aceea la fel de mult ca astăzi, rezultate în aceste privințe au fost chiar și așa dobândite în Petru. Acesta a fost un lucru rar și prețios. Petru a trecut prin sute de încercări, dar nu a suferit în zadar. Nu numai că a ajuns să se înțeleagă pe sine din cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, dar a ajuns, de asemenea, să Îl cunoască pe Dumnezeu. În plus, s-a concentrat îndeosebi pe cerințele lui Dumnezeu de la omenire din cuvintele Sale. În orice aspect omul ar trebui să Îl mulțumească pe Dumnezeu pentru a se conforma voii Sale, Petru a fost în stare să depună mult efort și să dobândească deplină claritate; acest lucru a fost extrem de benefic în privința pătrunderii lui. Despre orice lucru vorbea Dumnezeu, atât timp cât acele cuvinte puteau să devină viața lui și aparțineau adevărului, Petru era în stare să le graveze în inima sa pentru a le cumpăni și a le prețui frecvent. După ce a auzit cuvintele lui Isus, el a fost capabil să le pună la inimă, ceea ce arată că era deosebit de concentrat pe

cuvintele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, a dobândit într-adevăr rezultate. Adică, a fost capabil să pună nestingherit cuvintele lui Dumnezeu în practică, să practice adevărul cu exactitate și să se conformeze voii lui Dumnezeu, să acționeze pe deplin în acord cu intenția lui Dumnezeu și să renunțe la propriile opinii și închipuiri. În felul acesta, Petru a pătruns în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru"

353. Dacă poți să-I dedici lui Dumnezeu inima și trupul și toată iubirea ta autentică, să le așezi în fața Lui, să fii complet ascultător față de El și să fii absolut atent la voia Lui – nu pentru trup, nu pentru familie și nu pentru dorințele tale personale, ci pentru interesele căminului lui Dumnezeu, luând cuvântul lui Dumnezeu ca principiu și fundament în toate – atunci, făcând astfel, intențiile și perspectivele tale vor fi toate în locul potrivit, iar tu vei fi în acel moment o persoană înaintea lui Dumnezeu care primește lauda Lui. Cei pe care Dumnezeu îi place sunt oamenii în totalitate îndreptați spre El; sunt cei care pot să Îi fie devotați doar Lui. Cei pe care Dumnezeu îi urăște sunt cei fără tragere de inimă în privința Lui și care se răzvrătesc împotriva Lui. El îi urăște pe aceia care cred în El și vor mereu să se bucure de El, dar nu sunt capabili să se sacrifice complet de dragul Lui. El îi urăște pe aceia care spun că Îl iubesc, dar care se răzvrătesc împotriva Lui în inimile lor; îi urăște pe aceia care folosesc cuvinte elocvente, înflorite în scopul înșelăciunii. Cei care nu Îi sunt dedicați lui Dumnezeu în mod autentic sau care nu s-au supus cu adevărat înaintea Lui sunt trădători și peste măsură de aroganți de la natură. Aceia care nu se pot supune în mod autentic în fața Dumnezeului normal, practic, sunt chiar mai aroganți, și, mai ales, sunt progenitura devotată a arhanghelului. Oamenii care se sacrifică într-adevăr pentru Dumnezeu își așază întreaga ființă înaintea Lui; ei se supun sincer

tuturor cuvântărilor Lui și sunt capabili să-I pună cuvintele în practică. Ei fac din cuvintele lui Dumnezeu fundamentul existenței lor și sunt capabili să caute cu seriozitate în cuvintele lui Dumnezeu părțile de practicat. Aceștia sunt oameni care trăiesc cu adevărat în fața lui Dumnezeu. Dacă ceea ce faci este benefic pentru viața ta, iar prin mâncatul și băutul cuvintelor Lui îți poți îndeplini nevoile și insuficiențele interioare, astfel încât firea vieții tale să se schimbe, atunci acest lucru va mulțumi voia lui Dumnezeu. Dacă te porți conform cerințelor lui Dumnezeu, dacă nu îți mulțumești trupul, ci în schimb mulțumești voia Lui, atunci prin asta vei fi pătruns în realitatea cuvintelor Lui. Când vorbim despre a pătrunde în mod mai realist în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, înseamnă că-ți poți îndeplini datoria și îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Numai aceste feluri de acțiuni practice pot fi numite pătrundere în realitatea cuvintelor Lui. Dacă ești capabil să pătrunzi în această realitate, atunci vei avea adevărul. Acesta este începutul pătrunderii în realitate; trebuie, mai întâi, să efectuezi acest antrenament și numai după aceea vei fi capabil să pătrunzi în realități mai profunde.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui”

354. Dumnezeu e un Dumnezeu concret: întreaga Lui lucrare este concretă, toate cuvintele pe care le spune sunt concrete şi toate adevărurile pe care le exprimă sunt concrete. În afara cuvintelor Lui, totul e gol, neexistent şi greșit. Astăzi, Duhul Sfânt trebuie să-i călăuzească pe oameni spre cuvintele lui Dumnezeu. Dacă oamenii vor să caute intrarea în realitate, atunci trebuie să caute şi să cunoască realitatea, după care trebuie să experimenteze realitatea şi s-o trăiască. Cu cât oamenii cunosc mai bine realitatea, cu atât pot înţelege mai bine dacă sunt reale cuvintele altora; cu cât oamenii cunosc mai bine realitatea, cu atât au mai puţine concepţii; cu

cât oamenii experimentează mai mult realitatea, cu atât cunosc mai bine faptele Dumnezeului realităţii şi cu atât le e mai uşor să se elibereze de firile lor corupte şi satanice; cu cât oamenii au mai multă realitate, cu atât Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu şi cu atât mai mult urăsc trupul şi iubesc adevărul; şi cu cât oamenii au mai multă realitate, cu atât se apropie mai mult de standardele cerinţelor lui Dumnezeu. Oamenii care sunt câştigaţi de Dumnezeu sunt cei care sunt stăpâniți de realitate, care cunosc realitatea și care sunt au ajuns să cunoască faptele reale ale lui Dumnezeu, experimentând realitatea. Cu cât cooperezi mai mult cu Dumnezeu, disciplinându-ţi corpul, cu cât vei obține mai mult lucrarea Duhului Sfânt, cu atât vei câştiga mai multă realitate şi cu atât vei fi mai luminat de Dumnezeu – și, prin urmare, cu atât va fi mai mare cunoaşterea de către tine a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Dacă poţi trăi în lumina din prezent a Duhului Sfânt, calea actuală spre practică îţi va deveni mai clară şi vei putea să te detaşezi mai bine de concepţiile religioase şi de practicile vechi ale trecutului. Astăzi, realitatea e punctul central: cu cât oamenii au mai multă realitate, cu atât mai clară le este cunoașterea adevărului şi cu atât mai mare înțelegerea voii lui Dumnezeu. Realitatea poate birui toate slovele şi doctrinele, poate birui toate teoriile şi competenţele şi, cu cât oamenii se concentrează pe mai multă realitate, cu atât mai mult Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat şi cu atât înfometează și însetează mai mult după cuvintele Lui. Dacă te concentrezi mereu asupra realităţii, filosofia ta de viaţă, concepţiile tale religioase şi caracterul tău natural vor fi îndepărate în mod firesc, urmând lucrarea lui Dumnezeu. Cei care nu urmăresc realitatea şi nu o cunosc au tendinţa de a urmări ceea ce e supranatural şi vor fi înşelaţi cu uşurinţă. Duhul Sfânt nu are nicio modalitate pentru a lucra în astfel de oameni, astfel încât ei se simt goi, iar vieţile lor nu au niciun rost.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să cunoști realitatea”

355. Cu cât pui mai mult adevărul în practică, cu atât mai mult ești dominat de adevăr; cu cât pui mai mult adevărul în practică, cu atât mai mult ai iubirea lui Dumnezeu; și cu cât pui mai mult adevărul în practică, cu atât mai mult ești binecuvântat de Dumnezeu. Dacă întotdeauna practici în acest mod, treptat, vei vedea iubirea lui Dumnezeu în tine, tot așa cum Petru a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu: Petru a spus că Dumnezeu nu are doar înțelepciunea de a crea cerurile și pământul și toate lucrurile, ci, mai mult decât atât, că El are și înțelepciunea de a face o lucrare reală în oameni. Petru a spus că El nu este doar vrednic de iubirea oamenilor datorită creării de către El a cerurilor și pământului și a tuturor lucrurilor ci, mai mult decât atât, datorită abilității Sale de a crea omul, de a salva omul, de a face omul desăvârșit și de a dărui iubirea Sa omului. La fel, Petru a spus că există multe în El care sunt vrednice de iubirea omului. Petru I-a spus lui Isus: „Nu ești tu oare vrednic de iubirea oamenilor pentru mult mai multe decât crearea cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor? Există mai multe în Tine care sunt adorabile, Tu acționezi și te miști în viața reală, Duhul Tău mă atinge în interior, mă disciplinezi, îmi aduci reproșuri – aceste lucruri sunt chiar mai vrednice de iubirea oamenilor.” Dacă dorești să vezi și să experimentezi iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să explorezi și să cauți în viața reală și trebuie să fii dispus să dai la o parte propriul trup. Trebuie să iei această hotărâre. Trebuie să fii o persoană cu hotărâre, care este capabilă să Îl mulțumească pe Dumnezeu în toate lucrurile, fără a fi leneș sau a tânji după plăcerile trupului, trăind nu pentru trup, ci pentru Dumnezeu. Pot exista momente când nu Îl mulțumești pe Dumnezeu. Aceasta este pentru că nu înțelegi voia lui Dumnezeu; data viitoare, chiar dacă va presupune un efort mai mare, trebuie să-L mulțumești pe El și nu trebuie să mulțumești trupul. Când experimentezi în acest mod, tu vei fi ajuns să-L cunoști pe Dumnezeu. Vei vedea că Dumnezeu a putut crea

cerurile și pământul și toate lucrurile, că El S-a întrupat pentru ca oamenii să Îl vadă cu adevărat și în mod real și să interacționeze cu El în mod real și cu adevărat, că El este capabil să meargă printre oameni, că Duhul Său poate să îi desăvârșească pe oameni în viața reală, permițându-le să Îi vadă frumusețea și să Îi experimenteze disciplina, mustrarea și binecuvântările Sale. Dacă întotdeauna experimentezi în acest mod, în viața reală vei fi inseparabil de Dumnezeu și dacă într-o zi, relația ta cu Dumnezeu încetează să fie normală, tu vei fi capabil să înduri reproșul și vei fi capabil să simți remușcări. Când ai o relație normală cu Dumnezeu, nu vei dori niciodată să Îl părăsești pe Dumnezeu, și dacă într-o zi Dumnezeu spune că te va părăsi, tu te vei teme și vei spune că preferi să mori decât să fii părăsit de Dumnezeu. De îndată ce ai aceste emoții, vei simți că ești incapabil de a-L părăsi pe Dumnezeu și în acest mod vei avea o bază și te vei bucura cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

356. Cea mai mare greșeală a omului care crede în Dumnezeu este că își reduce credința numai la cuvinte, iar Dumnezeu nu există defel în viața lui concretă. Într-adevăr, toți oamenii cred în existența lui Dumnezeu, dar cu toate acestea, Dumnezeu nu face parte din viața lor de zi cu zi. Multe rugăciuni către Dumnezeu vin din gura omului, dar Dumnezeu are doar puțin loc în inima sa, așa că El îl încearcă pe om neîncetat. Fiindcă omul este lipsit de puritate, Dumnezeu nu are de ales decât să-l încerce, astfel încât să se rușineze și să ajungă să se cunoască pe sine în încercări. Altfel, toți oamenii vor deveni copiii arhanghelului, tot mai supuși stricăciunii. Pe parcursul credinței omului în Dumnezeu, pe măsură ce este curățit fără încetare de Dumnezeu, omul se leapădă de multe năzuințe și motive personale. Altfel, Dumnezeu nu S-ar putea folosi de niciun om și nu Și-ar

putea manifesta în el lucrarea Sa. Mai întâi, Dumnezeu îl curăță pe om. În acest proces, omul poate ajunge la cunoașterea de sine iar Dumnezeu îl poate schimba. Numai după aceea Dumnezeu poate să-Și facă lucrarea Sa de viață în om, și numai în acest fel inima omului se poate întoarce cu totul către Dumnezeu. Așadar, a crede în Dumnezeu nu este ceva atât de simplu pe cât ar spune omul. Din perspectiva lui Dumnezeu, dacă ai doar cunoaștere, dar nu ai cuvântul Lui, dătător de viață, dacă te limitezi numai la propriile cunoștințe, dar nu poți să practici adevărul sau să trăiești cuvântul lui Dumnezeu, atunci aceasta este o dovadă că nu ai o inimă plină de iubire pentru Dumnezeu, și că inima ta nu aparține lui Dumnezeu. Să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu crezând în El, acesta este scopul final pe care trebuie să-l urmărească tot omul. Trebuie să depui efort pentru a trăi după cuvintele lui Dumnezeu și pentru a le putea pune în practică. Dacă ai numai cunoștințe doctrinare, atunci credința ta în Dumnezeu nu va da roade. Numai dacă după aceea, de asemenea, vei practica și vei trăi după cuvântul Lui, credința ta poate fi considerată desăvârșită și după voia lui Dumnezeu. Pe acest drum, mulți oameni pot menționa multe cunoștințe, dar în ceasul morții lor, ochii li se vor umple de lacrimi și se vor urî pentru că și-au irosit o viață și au trăit degeaba până la o vârstă înaintată. Ei au avut numai înțelegerea doctrinei, dar nu pot să pună adevărul în practică și să stea mărturie pentru Dumnezeu, umblând, în schimb, de colo-colo, ocupați precum o albină; dar, odată ce ajung în ceasul morții, ei văd în cele din urmă că le lipsește mărturia adevărată, că nu Îl cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu este oare prea târziu? De ce să nu profiți de ceasul zilei și să urmezi adevărul pe care îl iubești? De ce să aștepți până mâine? Dacă în timpul vieții nu suferi pentru adevăr sau nu încerci să-l dobândești, nu cumva dorești să regreți acest lucru în ceasul morții tale? Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce să crezi în Dumnezeu? Într-adevăr, există multe situații în care,

dacă omul depune un efort cât de mic, poate pune adevărul în practică și, prin urmare, Îl poate mulțumi pe Dumnezeu. Inima omului este posedată mereu de demoni și nu poate acționa de dragul lui Dumnezeu. Mai degrabă, omul umblă mereu încoace și încolo pentru cele ale trupului, care, în cele din urmă, la nimic nu-i folosesc. De aceea omul se confruntă mereu cu necazuri și suferințe. Nu sunt acestea chinurile Satanei? Nu este aceasta stricăciunea trupului? Nu ar trebui să-L păcălești pe Dumnezeu, cinstindu-L doar cu buzele. Mai degrabă, ar trebui să iei măsuri concrete. Nu te amăgi singur; ce înseamnă acest lucru? Ce poți câștiga trăind de dragul trupului, trudind pentru faimă și bogății?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu”

357. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei dispuşi să-I pună cuvântul în aplicare şi să practice adevărul. Oamenii care pot să rămână neclintiți în mărturia lor pentru Dumnezeu sunt, de asemenea, cei dispuşi să-I pună în aplicare cuvântul şi care pot sta cu adevărat de partea adevărului. Toți oamenii care recurg la șiretlicuri şi nedreptate sunt lipsiți de adevăr şi toți Îl fac de rușine pe Dumnezeu. Cei care provoacă dispute în biserică sunt lacheii Satanei şi întruchiparea sa. Acești oameni sunt foarte răuvoitori. Toți cei care nu au discernământ şi sunt incapabili să stea de partea adevărului au intenţii rele şi întinează adevărul. Mai mult decât atât, sunt reprezentanţii arhetipali ai Satanei. Nu mai pot fi răscumpărați şi, firește, vor fi eliminați. Familia lui Dumnezeu nu le permite celor care nu practică adevărul să rămână, precum nu le permite să rămână nici acelora care dărâmă în mod intenţionat biserica. Totuși, acum nu este momentul pentru a face lucrarea de expulzare; astfel de persoane vor fi pur și simplu date în vileag şi eliminate în final. Nu se va mai face nicio lucrare inutilă pentru aceşti oameni; cei care aparțin Satanei nu pot să stea de partea

adevărului, în timp ce aceia care caută adevărul pot sta de partea acestuia. Oamenii care nu practică adevărul nu sunt demni să audă calea adevărului şi nu sunt demni să fie martori pentru adevăr. Pur și simplu, adevărul nu este pentru urechile lor; mai degrabă, e adresat celor care îl practică. Înainte ca sfârşitul fiecărei persoane să fie dezvăluit, cei care deranjează biserica şi întrerup lucrarea lui Dumnezu vor fi primii lăsaţi de-o parte acum, pentru a fi tratați mai târziu. Odată ce lucrarea este finalizată, toți aceşti oameni vor fi dați în vileag și, apoi, eliminaţi. Deocamdată, cât adevărul este oferit, vor fi ignorați. Când întreg adevărul va fi dezvăluit oamenilor, acei oameni ar trebui eliminaţi; acela va fi momentul când toţi oamenii vor fi clasificați după felul lor. Trucurile josnice ale celor fără discernământ îi vor conduce la distrugerea de mâinile celor răi şi îi vor ispiti să se îndepărteze și să nu se mai întoarcă niciodată. Pentru că nu iubesc adevărul, pentru că sunt incapabili să stea de partea adevărului, pentru că-i urmează pe oamenii răi și stau de partea lor şi pentru că uneltesc cu oamenii răi şi Îl sfidează pe Dumnezeu, acesta este tratamentul pe care îl merită. Ei ştiu foarte bine că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, îşi împietresc inimile şi întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive şi abominabile? Deşi printre ei sunt cei care se prezintă ca regi şi alții care îi urmează, oare naturile lor sfidătoare de Dumnezeu nu sunt toate la fel? Ce scuză pot să aibă ca să afirme că Dumnezeu nu îi mântuiește? Ce scuză pot să aibă ca să pretindă că Dumnezeu nu este drept? Oare nu propriul lor rău este cel care îi distruge? Oare nu propria lor răzvrătire este cea care îi trage în jos, în iad? În final, oamenii care practică adevărul vor fi mântuiți și desăvârşiţi datorită adevărului. În final, aceia care nu practică adevărul vor aduce asupra lor distrugerea din cauza adevărului. Acestea sunt sfârşiturile care îi aşteaptă pe cei care practică adevărul şi pe cei care nu o fac.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

(III) Despre cum să ne cunoaștem pe noi înșine și să atingem adevărata căință

358. După câteva mii de ani de corupție, omul a devenit insensibil și stupid, un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului împotriva lui Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală despre comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi omul Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi avea niciodată milă de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fie rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut pe un pământ atât de

murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filozofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului într-o lume plină de noroi. Chiar și când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

Firea omului ar trebui să se schimbe începând cu recunoașterea propriei esențe și prin schimbările produse în gândirea lui, în natura și în perspectiva lui mentală – prin schimbări fundamentale. Doar așa vor fi obținute schimbări autentice în firea omului. Firea coruptă a omului provine din faptul că a fost otrăvit și călcat în picioare de Satana, din răul extraordinar de mare pe care l-a impus Satana asupra gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că aceste lucruri fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu înțelege adevărul. Așadar, schimbările în firea omului ar trebui să înceapă cu

schimbări la nivelul gândirii, al înțelegerii și al rațiunii, care vor duce la o schimbare a cunoașterii lui Dumnezeu și a cunoașterii adevărului. Cei care s-au născut în cea mai coruptă țară sunt și mai ignoranți cu privire la cine este Dumnezeu sau ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Cu cât sunt mai corupți oamenii, cu atât mai puțin știu despre existența lui Dumnezeu și cu atât mai sărace sunt rațiunea și înțelegerea lor. Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Pentru că a fost corupt de Satana, conștiința omului a devenit amorțită, el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fi fost corupt de Satana, omul Îl urma în mod natural pe Dumnezeu și Îi asculta cuvintele după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut ascultarea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Revelația firii omului este expresia rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui și, pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și a fi după inima lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală” se referă la ascultarea și credința față de Dumnezeu, la dorința de Dumnezeu, de a fi sigur față de Dumnezeu și a avea o conștiință față de Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul

la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. Cei cu o rațiune aberantă nu sunt astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a produs anumite concepții despre Dumnezeu, nu a fost loial și nu a tânjit după Dumnezeu, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit și emite judecăți despre Dumnezeu și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul știe cu siguranță că El este Dumnezeu și, totuși, emite judecăți la adresa Lui, prin spate, nu are nicio intenție de a asculta de El și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la Dumnezeu. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au recâștigat un pic din rațiunea lor; cu cât oamenii sunt mai răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu, dar nu se cunosc pe ei înșiși, cu atât mai mult rațiunea lor este una nesănătoasă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

359. Înainte ca oamenii să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu şi să dobândească adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce eşti egoist? De ce trebuie să îţi protejezi propria poziție? De ce sunt emoțiile tale atât de puternice? De ce îți plac acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Pe ce bază îți plac aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, voi toți ați ajuns să înțelegeți că motivul principal din spatele acestor lucruri este că ele conțin otrava Satanei. Iar în legătură cu ce este otrava Satanei, aceasta poate fi pe deplin exprimată în cuvinte. De exemplu, dacă îi întrebi pe unii răufăcători de ce fac ceva, ei vor răspunde: „Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul”. Această singură frază exprimă sursa problemei. Logica Satanei a devenit

viața oamenilor. Poate că ei fac lucrurile pentru un scop sau altul, dar le fac doar pentru ei înșiși. Toți oamenii cred că, din moment ce fiecare este pentru sine, iar ceilalți cum le este norocul, ar trebui să trăiască doar pentru sine, făcând tot ce le stă în putere ca să-și asigure o poziție bună și mâncarea și îmbrăcămintea de care au nevoie. „Fiecare pentru sine, iar ceilalți cum le este norocul” – aceasta este viața și filosofia omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Această afirmație a Satanei este tocmai otrava lui, iar, când este interiorizată de om, ea devine natura lui. Natura Satanei este demascată prin această afirmație; îl reprezintă în totalitate. Această otravă devine viața omului și fundamentul existenței sale; umanitatea coruptă a fost, în mod constant, stăpânită de această otravă timp de mii de ani. Tot ce face Satana este pentru sine. El vrea să Îl depășească pe Dumnezeu, să se elibereze de El, să exercite el însuși puterea și să posede toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat. Prin urmare, natura omului este natura Satanei. De fapt, moto-urile multor oameni pot să le reprezinte și să le oglindească natura. Oricât ar încerca oamenii să se mascheze, în tot ceea ce fac și în tot ceea ce spun, ei nu își pot ascunde natura. Există unii care nu spun niciodată adevărul și se pricep să se prefacă, dar, după ce alții interacționează cu ei o vreme, natura lor înșelătoare și totala lor necinste vor fi descoperite. În final, alții vor ajunge la o anumită concluzie: acești oameni nu rostesc niciodată un cuvânt adevărat și sunt înșelători. Această afirmație se referă la natura lor; este cea mai bună ilustrare și dovadă a naturii și filosofiei lor. Filosofia lor de viață este de a nu spune nimănui adevărul și, de asemenea, de a nu crede pe nimeni. Natura satanică a omului conține multă filosofie în ea. Uneori, nici măcar tu însuți nu ești conștient de asta și nu o înțelegi și, totuși, fiecare moment din viața ta se bazează pe ea. În plus, crezi că această filosofie este destul de corectă, rezonabilă, iar nu greșită. Acest lucru e suficient pentru a

ilustra că filosofia Satanei a devenit natura oamenilor, că ei trăiesc în conformitate deplină cu filosofia Satanei și că nu i se împotrivesc nici măcar un pic. De aceea, ei revelează constant o natură satanică și, în toate privințele, trăiesc constant conform filosofiei satanice. Natura Satanei este viața omului.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

360. Când vine vorba de cunoașterea naturii omului, cel mai important lucru este să o vedem din perspectiva viziunilor sale asupra lumii, a vieții și a valorilor. Toți cei care sunt ai diavolului trăiesc pentru sine. Viziunea lor asupra vieții și maximele provin, în principal, din spusele Satanei, ca de exemplu: „Fiecare pentru sine, iar pentru ceilalți, diavolul”. Cuvintele rostite de acei regi diavoli, de cei importanți și de filosofii pământului au devenit chiar viața omului. În special, majoritatea cuvintelor lui Confucius, care este apreciat de chinezi ca fiind un „înțelept”, au devenit viața oamenilor. Există, de asemenea, faimoasele proverbe din budism și taoism, precum și clasicele zicale des citate ale diverselor figuri renumite; toate acestea sunt descrieri ale filosofiilor și naturii Satanei. Ele sunt, de asemenea, cele mai bune ilustrări și explicații privind natura Satanei. Toate aceste otrăvuri care au fost inculcate în inima omului provin de la Satana; nici cea mai mică parte din ele nu provine de la Dumnezeu. De asemenea, astfel de minciuni și prostii se opun direct cuvântului lui Dumnezeu. Este absolut clar că realitățile tuturor lucrurilor pozitive provin de la Dumnezeu și că toate acele lucruri negative care-l otrăvesc pe om provin de la Satana. Prin urmare, poți discerne natura unei persoane și cui aparține ea din perspectivele sale asupra vieții și din valorile sale. Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Minciunile și aberațiile lor au devenit viața și natura omului.

„Fiecare pentru sine, iar ceilalți cum le e norocul” este o binecunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește frumoasa cultură tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. Imaginează-ți că îi adresezi unei persoane active în societate vreme de câteva decenii următoarea întrebare: „Dat fiind că trăiești de atâta timp în lume și ai atâtea realizări, care sunt principalele zicale celebre după care trăiești?” „Cea mai importantă este: «Funcționarii nu lovesc în cei darnici, iar cei ce nu lingușesc nu obțin nimic.»” Nu sunt oare aceste cuvinte reprezentative pentru natura acelei persoane? Folosirea fără scrupule a oricărui mjloc pentru a obține o poziție a devenit natura sa, iar ceea ce o însuflețește este faptul că este un funcționar. Există încă multe otrăvuri satanice în viața oamenilor, în modul în care ei gestionează lucrurile, în comportamentul și în conduita lor; aproape că nu au nicio fărâmă de adevăr. De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate vin de la Satana. Așadar, toate lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt toate lucrurile Satanei. Toți acei oficiali, cei ce dețin puterea și cei ce sunt împliniți au propriile lor căi și secrete pentru succes. Nu sunt oare asemenea secrete perfect reprezentative pentru natura lor? Au făcut lucruri așa de mari pe lume și nimeni nu poate înțelege uneltirile și intrigile ce stau în spatele lor. Asta arată efectiv cât de perfidă și de malițioasă este natura lor. Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane, iar natura omului este vizibil coruptă, rea și reacționară, plină de filosofiile Satanei și cufundată în ele – este în totalitate

o natură răzvrătită împotriva lui Dumnezeu. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun. Firea omului poate fi făcută cunoscută tuturor dacă e analizată astfel.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"

361. Cum înțelegi natura umană? A-ți înțelege natura înseamnă, de fapt, a-ți diseca profunzimile sufletului; implică ceea ce este în viața ta. Este logica Satanei și a punctelor de vedere ale Satanei după care ai trăit; adică, este viața Satanei cea după care ai trăit. Doar dezgropându-ți părțile profunde ale sufletului poți să-ți înțelegi natura. Cum pot fi dezgropate aceste lucruri? Ele nu pot fi dezgropate sau analizate minuțios doar printr-un eveniment sau două; de multe ori, după ce ai terminat de făcut ceva, tot nu ai ajuns să înțelegi. S-ar putea să treacă trei sau cinci ani înainte să poți să fii în stare să dobândești măcar un strop de conștientizare și înțelegere. În multe situații, trebuie să meditezi la tine însuți și să ajungi să te cunoști, și numai când vei practica săpând adânc vei vedea rezultate. Pe măsură ce înțelegi adevărul din ce în ce mai profund, vei ajunge treptat să-ți cunoști propria natură și esență meditând la tine însuți și cunoscându-te. Pentru a-ți cunoaște natura, trebuie să îndeplinești câteva lucruri. În primul rând, trebuie să înțelegi clar ceea ce îți place. Lucrul acesta nu se referă la ce îți place să mănânci sau să porți; mai degrabă, se referă la tipurile de lucruri de care te bucuri, la lucrurile pe care le invidiezi, la lucrurile cărora te închini, la lucrurile pe care le cauți și la lucrurile cărora le acorzi atenție în inima ta, la tipurile de persoane cu care îți place să intri în contact, tipul de lucruri pe care îți place să le faci și la tipurile de persoane pe care le idolatrizezi în inima ta. De exemplu, celor mai multe persoane le plac oamenii cu reputație, oamenii care vorbesc și se îmbracă elegant sau îi plac pe aceia care se pricep la discursuri măgulitoare ori pe aceia care se prefac. Cele

menționate mai sus se referă la tipul de oameni cu care le place să interacționeze. În ceea ce privește lucrurile de care se bucură oamenii, acestea includ faptul de a fi dispuși să facă anumite lucruri ușor de făcut, de a se bucura să facă lucruri pe care alții le consideră bune și care i-ar determina pe oameni să cânte laude și să ofere complimente. În naturile oamenilor, există o caracteristică generală a lucrurilor care le plac. Adică le plac lucrurile și oamenii pe care alții îi invidiază din cauza aparențelor, le plac lucrurile și oamenii care arată frumos și somptuos și le plac lucrurile și oamenii care îi fac pe alții să li se închine datorită aparențelor. Lucrurile care le plac oamenilor sunt minunate, orbitoare, superbe și mărețe. Toți oamenii se închină acestor lucruri. Se poate observa că oamenii nu au niciun strop de adevăr și nici nu au asemănarea ființelor umane adevărate. În venerarea acestor lucruri nu există nici cea mai măruntă semnificație și, totuși, oamenii încă le plac. […] toate lucrurile care îți plac, asupra cărora te concentrezi, cărora te închini, pe care le invidiezi și lucrurile la care te gândești zilnic în inima ta sunt reprezentative pentru natura ta. Sunt suficiente încât să dovedească faptul că natura ta este amatoare de nedreptate și că, în situații grave, natura ta este rea și incurabilă. Ar trebui să-ți analizezi natura în acest fel; adică, să examinezi atent ce îți place și de ce anume te lepezi în viața ta. O vreme s-ar putea să fii bun cu o persoană, dar acest lucru nu dovedește că o placi. Ceea ce îți place cu adevărat este exact ceea ce e în natura ta; chiar dacă ai avea oasele rupte, tot te-ai bucura de lucrul acela și nu ai putea niciodată să te lepezi de el. Acest lucru nu este ușor de schimbat.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

362. Cheia pentru dobândirea unei schimbări a firii este cunoașterea propriei naturi, iar lucrul acesta trebuie să se întâmple în conformitate cu

revelațiile de la Dumnezeu. Numai din cuvântul lui Dumnezeu poate cineva să-și cunoască natura hidoasă, să recunoască în propria natură diferitele otrăvuri ale Satanei, să își dea seama că este nechibzuit și ignorant și să recunoască elementele slabe și negative din natura sa. După ce acestea sunt pe deplin cunoscute și ești cu adevărat în stare să te urăști și să te lepezi de trup, să duci la îndeplinire în mod constant cuvântul lui Dumnezeu și să ai voința de a te supune absolut Duhului Sfânt și cuvântului lui Dumnezeu, atunci vei fi pornit pe calea lui Petru. Fără harul lui Dumnezeu și fără luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt ar fi dificil să mergi pe această cărare, deoarece oamenii nu dețin adevărul și nu sunt în stare să se trădeze singuri. A merge pe calea desăvârșirii lui Petru se bazează în primul rând pe hotărâre, credință și nădejde în Dumnezeu. Mai mult, omul trebuie să se supună lucrării Duhului Sfânt; fără cuvintele lui Dumnezeu, nu se poate descurca în nicio privință. Acestea sunt aspectele cheie, dintre care niciunul nu poate fi încălcat. A ajunge să te cunoști prin experiență este foarte dificil; fără lucrarea Duhului Sfânt, este foarte greu să pătrunzi în aceasta. Ca să meargă pe calea lui Petru, omul trebuie să se concentreze asupra cunoașterii de sine și a transformării firii sale.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

363. Pe de o parte, în timpul încercărilor de la Dumnezeu, omul ajunge să-și cunoască lipsurile și să vadă că este neînsemnat, vrednic de dispreț și umil, că nu are nimic și nu este nimic; pe de altă parte, în timpul încercărilor Sale, Dumnezeu creează medii diferite pentru om, care fac omul mai capabil să experimenteze frumusețea lui Dumnezeu. Deși durerea este mare și, uneori, insurmontabilă – ajungând chiar la nivelul suferinței devastatoare – după ce a experimentat-o, omul vede cât de încântătoare este lucrarea lui Dumnezeu în el și numai pe această fundație se naște în om dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Astăzi omul vede că, doar cu harul,

dragostea și mila lui Dumnezeu, el este incapabil să se cunoască cu adevărat pe sine însuși și e cu atât mai puțin capabil să cunoască esența omului. Doar prin rafinarea și, deopotrivă, judecata lui Dumnezeu și în timpul procesului de rafinare omul poate să-și cunoască lipsurile și să știe că nu are nimic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

364. Esențial privind auto-reflecția și cunoaștere de sine este următorul lucru: cu cât simți mai mult că în anumite domenii te-ai descurcat bine sau că ai făcut ceea ce era corect și cu cât crezi mai mult că poți satisface voia lui Dumnezeu sau ești capabil să te lauzi în anumite domenii – cu atât merită mai mult să te cunoști pe tine însuți și cu atât merită mai mult să intri în profunzimea lor pentru a vedea ce impurități există în tine și să vezi ce lucruri din tine nu pot satisface voia lui Dumnezeu. Să-l luăm ca exemplu pe Pavel. Pavel era deosebit de învățat și a suferit foarte mult în lucrarea sa de predicare. Era deosebit de adorat de către mulți. Drept urmare, după ce a săvârșit multă lucrare, a presupus că, pentru el, va fi pusă deoparte o coroană. Lucrul acesta l-a determinat să meargă din ce în ce mai departe pe calea greșită, până când, în cele din urmă, a fost pedepsit de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Pavel nu s-a concentrat pe căutarea adevărului din cuvintele Domnului Isus; nu a crezut decât în propriile noțiuni și închipuiri. El a crezut că, atât timp cât va face câteva lucruri bune și va da dovadă de un comportament bun, va fi lăudat și răsplătit de Dumnezeu. Până la urmă, propriile noțiuni și închipuiri i-au orbit duhul și i-au acoperit adevăratul chip. Totuși, oamenii nu știau acest lucru și, fără ca faptul acesta să fie scos la lumină de către Dumnezeu, ei au continuat să-l considere pe Pavel un standard pe care să-l atingă, un exemplu după care să trăiască, și l-au privit ca pe cineva căruia tânjeau să i se asemene, ca pe obiectul căutării lor și ca pe o persoană pe care să o imite. Această poveste despre Pavel servește

drept avertisment pentru fiecare persoană care crede în Dumnezeu, și anume că, ori de câte ori simțim că ne-am descurcat deosebit de bine sau credem că suntem deosebit de înzestrați într-o anumită privință ori credem că nu trebuie să ne schimbăm sau să fim tratați într-o anumită privință, ar trebui să ne străduim să medităm și să ne cunoaștem mai bine în acea privință; acest fapt este crucial. Lucrul acesta se întâmplă pentru că în mod sigur nu ai dezgropat acele aspecte ale sinelui tău care crezi că sunt bune, nu le-ai acordat atenție și nu le-ai analizat amănunțit pentru a vedea dacă într-adevăr conțin ceva care se împotrivește lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

365. În cazul în care cunoașterea de sine a oamenilor este prea superficială, li se va părea imposibil să rezolve probleme, iar firile vieții lor pur și simplu nu se vor schimba. Este necesar să te cunoști la un nivel profund, ceea ce înseamnă să-ți cunoști natura: ce elemente sunt incluse în acea natură, cum au luat naștere aceste lucruri și de unde au venit. Mai mult decât atât, chiar ești capabil să urăști aceste lucruri? Ți-ai văzut vreodată sufletul urât și natura malefică? Dacă ești într-adevăr în stare să vezi adevărul despre tine, atunci vei începe să te detești. Atunci când te vei detesta și, apoi, vei pune cuvântul lui Dumnezeu în practică, vei putea să te lepezi de trup și să ai puterea de a îndeplini adevărul fără dificultăți. De ce mulți oameni își urmează preferințele trupești? Deoarece se consideră a fi destul de buni, simțind că acțiunile lor sunt corecte și îndreptățite, că nu au defecte și că au întru totul dreptate, ei sunt, prin urmare, capabili să acționeze presupunând că dreptatea este de partea lor. Când o persoană recunoaște care este adevărata sa natură – cât de urâtă, cât de demnă de dispreț și cât de demnă de milă este – atunci ea nu este peste măsură de mândră de sine, nu este prea arogantă și nu este prea încântată de ea însăși

ca înainte. O astfel de persoană simte: „Trebuie să fiu cinstit și realist și să practic ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu, atunci nu mă voi ridica la standardul de a fi uman și mă voi rușina să trăiesc în prezența lui Dumnezeu.” Ea se vede cu adevărat ca fiind măruntă, cu adevărat neînsemnată. În acest moment, devine ușor pentru ea să îndeplinească adevărul și va părea că este oarecum așa cum trebuie să fie un om. Oamenii sunt în stare să se lepede de trup numai atunci când se detestă cu adevărat. Dacă nu se detestă, nu vor putea să se lepede de trup. Să te detești cu adevărat include câteva lucruri: în primul rând, să-ți cunoști propria natură; și, în al doilea rând, să te vezi nevoiaș și jalnic, să te vezi ca fiind extrem de mic și nesemnificativ și să-ți vezi sufletul deplorabil și murdar. Când cineva vede pe deplin ceea ce este cu adevărat, iar acest rezultat este obținut, atunci câștigă într-adevăr cunoașterea de sine și se poate spune că a ajuns să se cunoască pe deplin. Doar atunci poate să se urască cu adevărat, mergând atât de departe până la a se blestema, și poate să simtă cu adevărat că a fost profund corupt de Satana, încât nici măcar nu mai seamănă cu o ființă umană. Apoi, într-o zi, când amenințarea morții va apărea, o astfel de persoană va gândi: „Aceasta este dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu. Dumnezeu este, într-adevăr, drept; chiar ar trebui să mor!” În acest punct, nu se va plânge, cu atât mai puțin Îl va învinui pe Dumnezeu, simțind pur și simplu că este atât de nevoiașă și jalnică, atât de murdară și de coruptă încât ar trebui să fie distrusă de Dumnezeu, iar un suflet ca al ei nu se cade să trăiască pe pământ. În acest moment, această persoană nu se va împotrivi lui Dumnezeu, cu atât mai puțin, nu Îl va trăda pe Dumnezeu. Dacă un om nu se cunoaște și, totuși, se consideră a fi destul de bun, atunci când moartea îi va bate la ușă, omul acesta va gândi: „M-am descurcat atât de bine în credința mea. Cât de mult am căutat! Am dat atât de mult, am suferit atât de mult, dar, în cele din urmă, Dumnezeu îmi cere acum să mor. Nu știu

unde este dreptatea lui Dumnezeu. De ce îmi cere El să mor? Dacă și o persoană ca mine trebuie să moară, atunci cine va fi mântuit? Nu va fi sfârșitul rasei umane?" În primul rând, această persoană are noțiuni despre Dumnezeu. În al doilea rând, această persoană se plânge și nu dă dovadă de niciun pic de ascultare. Este ca în cazul lui Pavel: când a fost aproape să moară, nu se cunoștea pe sine, iar când pedeapsa lui Dumnezeu a fost aproape, a fost prea târziu să se căiască.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

(IV) Despre cum să ne supunem judecății și mustrării, încercărilor și rafinării

366. În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi clasificate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi clasificată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea Sa în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului

infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate clasifica omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

367. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin substanța întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur.

Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu; iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o conduce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Revoltă-te împotriva vechiului Satana! Revoltă-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!” Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate

celelalte. Dar apoi au venit vremurile mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

368. Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și neascultător, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6.000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor

natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se supună înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar

Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

369. Confruntat cu starea omului și cu atitudinea sa față de Dumnezeu, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare, permițându-i omului să aibă deopotrivă atât cunoștințe despre El și ascultare față de El, cât și dragoste și mărturie. Astfel, omul trebuie să experimenteze rafinarea sa de către Dumnezeu, precum și judecata, tratarea și emondarea sa, fără de care omul nu L-ar cunoaște niciodată pe Dumnezeu și nu ar fi niciodată capabil să-L iubească și să fie mărturie pentru El cu adevărat. Rafinarea omului de către Dumnezeu nu este doar de dragul unui efect unilateral, ci de dragul unui efect multifațetat. Doar în acest fel Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de rafinare în cei care doresc să caute adevărul, pentru ca hotărârea și dragostea lor să fie desăvârșite de către Dumnezeu. Pentru cei care doresc să caute adevărul și care tânjesc după Dumnezeu, nimic nu este mai semnificativ sau de mai mare ajutor decât o asemenea rafinare. Firea lui Dumnezeu nu este atât de ușor cunoscută sau înțeleasă de către om, căci Dumnezeu, în cele din urmă, este Dumnezeu. Până la urmă, este imposibil ca Dumnezeu să aibă aceeași fire ca omul și, astfel, nu este ușor pentru om să Îi cunoască firea. Adevărul nu este deținut în mod inerent de către om și

nu este ușor de înțeles de cei care au fost corupți de către Satana; omul este lipsit de adevăr și lipsit de hotărârea de a pune adevărul în practică, și dacă nu suferă și nu este rafinat sau judecat, atunci hotărârea lui nu va fi niciodată desăvârșită. Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și o formă de pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

370. Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuşi judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie tratați, disciplinaţi și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și tratarea

cuvintelor Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniştiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale şi, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni şi să se supună de bunăvoie.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu"

371. Cu cât rafinarea lui Dumnezeu este mai mare, cu atât inimile oamenilor sunt mai capabile să-L iubească pe Dumnezeu. Chinul din inimile lor este benefic pentru viețile lor, ei sunt mai capabili să fie în pace înaintea lui Dumnezeu, relația lor cu Dumnezeu este mai apropiată și sunt mai în măsură să vadă dragostea supremă a lui Dumnezeu și mântuirea Lui supremă. Petru a experimentat rafinarea de sute de ori, iar Iov a trecut prin multe încercări. Dacă doriți să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu, și voi trebuie să suferiți rafinarea de sute de ori; numai dacă treceți prin acest proces și vă bazați pe acest pas, veți putea să mulțumiți voia lui Dumnezeu și să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. Rafinarea este cel mai bun mijloc prin care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni; numai rafinarea și încercările amare pot scoate la iveală adevărata dragoste pentru Dumnezeu din inimile oamenilor. Fără greutăți, oamenii sunt lipsiți de adevărata dragoste pentru Dumnezeu; dacă nu sunt testați în interior și nu sunt cu adevărat supuși rafinării, atunci inimile lor vor fi mereu în derivă în exterior. După ce ai fost rafinat până la un anumit punct, îți vei vedea propriile slăbiciuni și dificultăți, vei vedea cât de multe îți lipsesc și că nu ești în stare să depășești numeroasele probleme cu care te confrunți și vei vedea cât de mare este neascultarea ta. Numai în timpul încercărilor oamenii sunt capabili să-și cunoască într-adevăr stările reale; încercările îi fac pe oameni mai capabili să fie desăvârșiți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

372. Atunci când suferiți o constrângere sau o greutate mică este bine pentru voi; dacă v-ar fi ușor, ați fi distruși și atunci cum ați putea fi protejați? Astăzi, tocmai pentru că sunteți mustrați, judecați și blestemați, vi se acordă protecție. Tocmai pentru că ați suferit mult sunteți protejați. Dacă nu ar fi așa, de mult ați fi căzut în depravare. Aceasta nu înseamnă că fac lucrurile dificile pentru voi în mod intenționat – natura omului este greu de schimbat și trebuie să fie astfel pentru ca firile lor să fie schimbate. Astăzi, nu posedați nici măcar conștiința sau rațiunea lui Pavel și nu aveți nici conștiința lui de sine. Trebuie să fiți mereu presați și trebuie să fiți mereu mustrați și judecați ca să vă treziți sufletele. Mustrarea și judecata reprezintă ceea ce este mai bun pentru viața voastră. Și, când este necesar, trebuie să fie și mustrarea faptelor care vin asupra voastră; numai atunci vă veți supune pe deplin. Naturile voastre sunt astfel încât, fără mustrare și blestem, nu veți vrea să vă plecați capetele, nu veți vrea să vă supuneți. Fără faptele dinaintea ochilor voștri, nu va exista niciun efect. Aveți caractere prea josnice și prea lipsite de valoare! Fără mustrare și judecată, va fi dificil să fiți cuceriți și va fi greu ca ticăloșia și neascultarea voastră să fie biruite. Vechea voastră natură este atât de adânc înrădăcinată. Dacă ați fi puși pe tron, nu ați avea nicio idee despre înălțimea cerului și adâncimea pământului, cu mai puțin despre locul spre care vă îndreptați. Nu știți nici măcar de unde ați venit, așadar cum ați putea să-L cunoașteți pe Domnul creației? Fără mustrarea oportună și blestemele de astăzi, ziua voastră de pe urmă ar fi venit de mult. Ca să nu mai vorbesc despre soarta voastră – nu ar fi ea într-o primejdie iminentă? Fără această binevenită mustrare și judecată, cine știe cât de trufași ați deveni sau cât de depravați ați ajunge. Această mustrare și această judecată v-au adus în ziua de astăzi și v-au

menținut existența. Dacă ați fi încă „educați” după aceleași metode ca ale „tatălui” vostru, cine știe în ce lume ați intra! Nu aveți absolut nicio abilitate de a vă controla și de a reflecta cu privire la voi înșivă. Pentru oameni ca voi, dacă doar urmați și dați ascultare fără să vă amestecați sau să provocați tulburări, scopurile Mele vor fi atinse. Nu ați face mai bine să acceptați mustrarea și judecata de astăzi? Ce alte alegeri aveți?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (6)”

373. Pentru fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, există un mod în care oamenii ar trebui să coopereze. Dumnezeu rafinează oamenii pentru ca ei să aibă încredere când sunt supuși rafinărilor. Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni pentru ca ei să aibă încrederea de a fi desăvârșiți de Dumnezeu și să fie dispuși să accepte rafinările Sale și să fie tratați și emondați de către Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu lucrează în interiorul oamenilor pentru a le aduce luminare și iluminare și pentru a-i determina să coopereze cu El și să practice. Dumnezeu nu vorbește în timpul rafinărilor. El nu Își folosește glasul, dar tot există o lucrare pe care oamenii ar trebui să o facă. Ar trebui să susții ceea ce ai deja, ar trebui să te poți ruga încă lui Dumnezeu, să fii aproape de Dumnezeu și să mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu; în acest mod, îți vei îndeplini propria datorie. Toți ar trebui să vedeți clar, din lucrarea lui Dumnezeu, că încercările Sale privind încrederea și iubirea oamenilor necesită ca ei să se roage mai mult lui Dumnezeu și să savureze mai des cuvintele lui Dumnezeu înaintea Lui. Dacă Dumnezeu te luminează și te face să-I înțelegi voia, și totuși tu nu o pui în practică deloc, nu vei câștiga nimic. Când pui cuvintele lui Dumnezeu în practică, tot ar trebui să te poți ruga Lui, iar când Îi savurezi cuvintele, ar trebui să vii înaintea Lui, să cauți și să fii plin de încredere în El, fără urmă de descurajare sau răceală. Aceia care nu pun cuvintele lui Dumnezeu în practică sunt plini de energie în timpul adunărilor, dar cad în întuneric atunci când se întorc

acasă. Există unii care nici măcar nu vor să meargă la adunări. Așadar, trebuie să vezi clar care este datoria pe care ar trebui să o îndeplinească oamenii. Poate că nu știi care este de fapt voia lui Dumnezeu, dar îți poți îndeplini datoria, poți să te rogi când ar trebui, poți pune adevărul în practică atunci când ar trebui și poți face ceea ce se cuvine să facă oamenii. Poți să-ți susții viziunea inițială. În acest mod, vei fi mai capabil să accepți următorul pas al lucrării lui Dumnezeu. Dacă tu nu urmărești când Dumnezeu lucrează într-un mod ascuns, e o problemă. Când El vorbește și predică în timpul adunărilor, asculți cu entuziasm, dar când nu vorbește, îți lipsește energia și te retragi. Ce fel de persoană acționează astfel? Este cineva care urmează oriunde se duce turma. Nu are nicio postură, nicio mărturie și nicio viziune! Majoritatea oamenilor sunt așa. Dacă tu continui pe calea aceea, într-o zi, când vei da peste o încercare mare, vei cădea în pedeapsă. Să ai postură e foarte important în procesul lui Dumnezeu de desăvârșire a oamenilor. Dacă nu te îndoiești de niciun pas al lucrării lui Dumnezeu, dacă îndeplinești datoria omului, susții cu sinceritate ceea ce Dumnezeu te-a pus să pui în practică, adică, îți aduci aminte de îndemnurile lui Dumnezeu și, indiferent ce face El în ziua de azi, nu uiți îndemnurile Sale, nu ai dubii privind lucrarea Sa, îți menții postura, îți susții mărturia și ești victorios la fiecare pas de pe cale, în final vei fi desăvârșit de către Dumnezeu și vei fi transformat în biruitor. Dacă ești capabil să rămâi neclintit în fiecare etapă a încercărilor lui Dumnezeu și dacă poți să-ți menții poziția până la capăt, atunci ești un biruitor, ești cineva care a fost desăvârșit de Dumnezeu. Dacă nu poți rămâne neclintit în încercările actuale, în viitor va deveni chiar și mai dificil. Dacă doar suporți un pic de suferință nesemnificativă și nu urmărești adevărul, atunci nu vei câștiga nimic până la urmă. Vei rămâne cu mâinile goale. Există unii oameni care renunță la urmărirea lor când văd că Dumnezeu nu vorbește, iar inima lor

devine răzleață. Nu este nesăbuită o astfel de persoană? Aceste feluri de oameni nu au nicio realitate. Când Dumnezeu vorbește, ei se agită întotdeauna, părând ocupați și entuziasmați în exterior, dar acum că El nu vorbește, ei încetează să caute. Acest fel de persoană nu are niciun viitor. În timpul rafinărilor, trebuie să pătrunzi dintr-o perspectivă pozitivă și să înveți lecțiile pe care ar trebui să le înveți; când te rogi lui Dumnezeu și Îi citești cuvântul, ar trebui să îți compari propria stare cu acesta, să-ți descoperi lipsurile și să afli că ai încă multe lecții de învățat. Cu cât cauți mai sincer când ești supus rafinărilor, cu atât vei afla mai mult că ești inadecvat. Când experimentezi rafinări, există multe chestiuni pe care le întâmpini; nu le poți vedea clar, te plângi, îți dezvălui propriul trup – doar în acest fel poți descoperi că ai mult prea multe firi corupte înăuntrul tău.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

374. În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. Deși Iov a fost slab și a blestemat ziua în care s-a născut, nu a negat că toate lucrurile din viața oamenilor sunt dăruite de Iahve și că El este și Cel care putea să le ia pe toate. Indiferent cum a fost încercat, și-a păstrat această credință. În experiența ta, indiferent la ce rafinare te supun cuvintele lui Dumnezeu, credința și dragostea pentru El sunt, pe scurt, ceea ce îi cere omenirii. Credința, iubirea și aspirațiile oamenilor sunt ceea ce desăvârșește El lucrând în acest fel. Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când

nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească. Dumnezeu îți va dărui orice speri să dobândești. Dacă nu ai credință, atunci nu poți fi desăvârșit și nu vei fi în stare să vezi acțiunile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin atotputernicia Sa. Când ai credință că-I vei vedea acțiunile în experiența ta practică, Dumnezeu ți Se va arăta și te va lumina și călăuzi dinlăuntrul tău. Fără acea credință, Dumnezeu nu va putea să facă asta. Dacă ți-ai pierdut speranța în Dumnezeu, cum vei fi în stare să-I experimentezi lucrarea? Așadar, doar când ai credință și nu nutrești îndoieli față de Dumnezeu, doar când crezi cu adevărat în El indiferent de ceea ce face, El te va lumina și ilumina prin experiențele tale și numai atunci vei putea să-I vezi acțiunile. Toate aceste lucruri se dobândesc prin credință. Credința vine doar prin rafinare și, în absența rafinării, credința nu se poate dezvolta. La ce se referă acest cuvânt, „credință”? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc. Oamenii au nevoie de credință în vremea greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate. Indiferent cum lucrează Dumnezeu și indiferent de mediul tău, ești capabil să urmărești viața, să cauți adevărul și cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, să-I înțelegi acțiunile și să acționezi potrivit adevărului. A proceda astfel înseamnă a avea credință adevărată și asta arată că nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu. Poți să ai credință adevărată în Dumnezeu doar dacă poți să stărui în căutarea adevărului prin rafinare, dacă poți să-L

iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să nu începi să ai îndoieli în ceea ce-L privește, dacă indiferent ce face El tu tot practici adevărul pentru a-L mulțumi și dacă poți să-I cauți în profunzime voia și să fii atent la aceasta. În trecut, când Dumnezeu a spus că vei domni ca rege, L-ai iubit, iar când ți S-a arătat fățiș, L-ai urmat. Dar acum Dumnezeu este ascuns, tu nu poți să-L vezi, iar necazurile s-au abătut asupra ta – așadar, își pierzi acum nădejdea în Dumnezeu? Deci, trebuie să urmărești viața și să cauți să împlinești voia lui Dumnezeu tot timpul. Asta se numește credință adevărată și este cel mai sincer și cel mai frumos tip de iubire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"

375. În primul rând, scopul lucrării de rafinare este de a desăvârși credința oamenilor. În cele din urmă, ceea ce se obține este că vrei să pleci, dar, în același timp, nu poți; unii oameni sunt în continuare capabili să aibă credință chiar dacă sunt lipsiți de orice fărâmă de speranță; iar oamenii nu mai au deloc speranță în legătură cu propriile perspective de viitor. Numai în acest moment se va încheia rafinarea lui Dumnezeu. Omul nu a ajuns încă în etapa în care plutește între viață și moarte și nu a gustat moartea, deci procesul de rafinare încă nu s-a încheiat. Nici măcar cei care au ajuns în etapa făcătorilor de servicii nu au fost rafinați pe deplin. Iov a fost supus unei rafinări extreme și nu a avut pe ce să se bazeze. Oamenii trebuie să fie supuși rafinărilor până în punctul în care nu mai au speranță și pe ce să se bazeze – doar aceasta e adevărata rafinare. Dacă în vremea făcătorilor de servicii inima ta a fost întotdeauna liniștită înaintea lui Dumnezeu și dacă, indiferent ce a făcut El și care a fost voia Lui pentru tine, te-ai supus mereu rânduirilor Sale, atunci, la capătul drumului, vei înțelege tot ce a făcut Dumnezeu. Ești supus încercărilor lui Iov și, în același timp, încercărilor lui Petru. Când Iov a fost încercat, el a mărturisit ferm, iar în final, Iahve i S-a

arătat. El a fost demn să vadă chipul lui Dumnezeu numai după ce a mărturisit ferm. De ce se spune: „Mă ascund de țara murdăriei, dar Mă arăt Împărăției sfinte”? Asta înseamnă că numai atunci când ești sfânt și mărturisești ferm poți să ai demnitatea de a vedea chipul lui Dumnezeu. Dacă nu poți să mărturisești ferm pentru El, nu ai demnitatea de a-I vedea chipul. Dacă în fața rafinărilor dai înapoi sau te plângi de Dumnezeu, nereușind astfel să mărturisești ferm pentru El și devenind obiectul batjocurii Satanei, atunci nu vei câștiga arătarea lui Dumnezeu. Dacă ești ca Iov, care în toiul încercărilor și-a blestemat propriul trup și nu s-a plâns de Dumnezeu și a fost în stare să-și deteste trupul fără să se plângă sau să păcătuiască prin cuvintele sale, atunci vei mărturisi ferm. Când ești supus rafinărilor până într-un anumit punct și mai poți să fii ca Iov, pe deplin ascultător înaintea lui Dumnezeu, fără să ai alte cerințe de la El sau noțiuni proprii, atunci Dumnezeu ți Se va arăta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

376. Se poate spune că numeroasele tale nereușite, slăbiciunea și momentele de negativitate sunt, toate, încercările lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că totul vine de la Dumnezeu și toate lucrurile și evenimentele sunt în mâinile Sale. Fie că eșuezi sau ești slab și te împiedici, totul depinde de Dumnezeu și se află în stăpânirea Lui. Din perspectiva lui Dumnezeu, aceasta este o încercare a ta și, dacă nu poți recunoaște acest lucru, va deveni o ispită. Există două tipuri de stări pe care oamenii ar trebui să le recunoască: una vine de la Duhul Sfânt și sursa probabilă a celeilalte este Satana. Una este o stare în care Duhul Sfânt te iluminează și îți permite să te cunoști pe tine însuți, să te detești și să ai regrete în ceea ce te privește, să poți avea o dragoste sinceră pentru Dumnezeu și să-ți determini inima să-L mulțumească. Cealaltă este o stare în care te cunoști

pe tine însuți, dar ești negativ și slab. S-ar putea spune că această stare este rafinarea lui Dumnezeu și, de asemenea, că este ispita Satanei. Dacă recunoști că aceasta este mântuirea ta de către Dumnezeu și simți că acum Îi ești profund îndatorat și, dacă de acum înainte încerci să-L răsplătești și să nu mai cazi într-o astfel de depravare, dacă depui efort în a mânca și a bea cuvintele Lui și dacă întotdeauna consideri că ai neajunsuri și o inimă plină de dor, atunci aceasta este încercarea lui Dumnezeu. După ce suferința s-a încheiat și vei înainta din nou, Dumnezeu tot te va conduce, te va ilumina, te va lumina și te va hrăni. Dar dacă nu o recunoști și ești negativ, lăsându-te pur și simplu pradă disperării, dacă gândești astfel, atunci ispita Satanei va fi venit asupra ta. Când Iov a fost supus încercărilor, Dumnezeu și Satana făceau un rămășag unul cu celălalt, iar Dumnezeu i-a permis Satanei să-l năpăstuiască pe Iov. Chiar dacă Dumnezeu era Cel care îl încerca pe Iov, de fapt, Satana a fost cel care a venit asupra lui. Satana considera că-l ispitea pe Iov, dar Iov era de partea lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi stat lucrurile așa, Iov ar fi căzut în ispită. Imediat ce oamenii cad în ispită, ei cad în pericol. Se poate spune că rafinarea este o încercare de la Dumnezeu, dar, dacă nu ești într-o stare bună, se poate spune că este ispita Satanei. Dacă vederea nu îți este clară, Satana te va acuza și îți va întuneca privirea. Înainte să-ți dai seama, vei cădea în ispită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

377. În timp ce ești supus încercărilor, chiar și când nu știi ce vrea Dumnezeu să facă și ce lucrare vrea să îndeplinească, ar trebui să știi că intențiile lui Dumnezeu pentru omenire sunt întotdeauna bune. Dacă Îl urmărești cu o inimă sinceră, El nu te va părăsi niciodată, iar în final te va desăvârși cu siguranță și va duce oamenii la o destinație potrivită. Indiferent cum testează Dumnezeu oamenii în prezent, va sosi o zi când El le va oferi

un rezultat potrivit și le va da răsplata potrivită pe baza a ceea ce au făcut. Dumnezeu nu îi va duce pe oameni la un anume punct ca apoi pur și simplu să-i dea deoparte și să-i ignore. Asta deoarece El este un Dumnezeu demn de încredere. În această etapă, Duhul Sfânt face lucrarea de rafinare. El rafinează fiecare persoană în parte. În pașii lucrării reprezentați de încercarea morții și de încercarea mustrării, rafinarea a fost îndeplinită prin cuvinte. Pentru ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, ei trebuie să înțeleagă mai întâi lucrarea Lui actuală și să înțeleagă cum ar trebui să coopereze omenirea. Într-adevăr, acesta este un lucru pe care ar trebui să-l înțeleagă toată lumea. Indiferent ce face Dumnezeu, chiar dacă este rafinare sau chiar dacă El nu vorbește, nici măcar un pas al lucrării lui Dumnezeu nu se conformează concepțiilor omenirii. Fiecare pas al lucrării Lui zdruncină și destramă noțiunile oamenilor. Aceasta este lucrarea Sa. Dar trebuie să crezi că, din moment ce lucrarea lui Dumnezeu a ajuns la un anumit stadiu, El nu va trimite la moarte toată omenirea orice-ar fi. El oferă și promisiuni și binecuvântări omenirii, iar toți cei care Îl urmăresc vor putea să dobândească binecuvântările Lui, dar cei care nu o fac vor fi izgoniți de Dumnezeu. Asta depinde de urmărirea ta. Orice ar fi, trebuie să crezi că atunci când lucrarea lui Dumnezeu este încheiată, fiecare persoană va avea o destinație potrivită. Dumnezeu a oferit omenirii aspirații frumoase, dar, fără urmărire, acestea sunt de neatins. Ar trebui să poți vedea asta acum – rafinarea și mustrarea oamenilor de către Dumnezeu este lucrarea Sa, dar oamenii, la rândul lor, trebuie să urmărească tot timpul o schimbare a firii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

378. Omul va fi făcut complet în totalitate în Epoca Împărăției. După lucrarea de cucerire, omul va fi supus rafinării și încercărilor. Aceia care pot

îndura și pot mărturisi ferm în timpul acestor încercări sunt aceia care vor fi, în cele din urmă, făcuți compleți; ei sunt biruitorii. În timpul acestor încercări, omului i se cere să accepte această rafinare, iar această rafinare este ultimul aspect al lucrării lui Dumnezeu. Este ultima dată când omul va fi rafinat înainte de încheierea întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, și toți aceia care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să accepte acest test final, trebuie să accepte această ultimă rafinare. Aceia care sunt copleșiți de încercări sunt fără lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, dar cei care au fost cu adevărat cuceriți și Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, neclintiți; ei sunt cei care au umanitate și care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, acești victorioși nu vor fi lipsiți de viziuni, și vor continua să pună adevărul în practică fără greș în mărturia lor. Ei sunt cei care vor scăpa, în cele din urmă, din marile încercări. Chiar dacă aceia care pescuiesc în ape tulburi încă se pot distra astăzi pe seama altora, nimeni nu va putea scăpa de încercarea finală și nimeni nu va putea să fugă de testul final. Pentru aceia care reușesc, o astfel de încercare reprezintă o rafinare extraordinară; dar pentru aceia care pescuiesc în ape tulburi reprezintă lucrarea de eliminare completă. Indiferent de modul în care sunt încercați, loialitatea celor care Îl au pe Dumnezeu în inima lor rămâne neschimbată; dar cei care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor, când lucrarea lui Dumnezeu nu le aduce avantaj trupului, își schimbă părerea despre Dumnezeu și chiar se îndepărtează de Dumnezeu. Astfel sunt aceia care nu vor rămâne pe loc la sfârșit, cei care caută numai binecuvântările lui Dumnezeu și nu sunt dornici să se sacrifice pentru Dumnezeu și să se dedice Lui. Acest fel de oameni infami va fi eliminat cu totul atunci când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia și ei nu vor fi demni de nicio înțelegere. Cei fără umanitate sunt nevrednici să Îl iubească pe Dumnezeu cu adevărat. Atunci când mediul este sigur și

protejat sau ei pot obține profituri, ei ascultă întru totul de Dumnezeu dar, atunci când ceea ce doresc este compromis sau este respins, ei se revoltă imediat. Chiar și pe parcursul unei singure nopți, ei se pot transforma dintr-o persoană zâmbitoare, „bună la suflet”, într-un ucigaș urât și feroce, care își tratează binefăcătorul de ieri ca pe inamicul lor de moarte, fără niciun motiv. Dacă acești demoni nu sunt alungați, acești demoni care ar ucide fără să clipească, nu vor deveni ei un pericol ascuns? Lucrarea de salvare a omului nu se obține ca urmare a finalizării lucrării de cucerire. Deși lucrarea de cucerire s-a terminat, lucrarea de purificare a omului nu s-a încheiat; această lucrare va fi încheiată atunci când omul va fi fost purificat în totalitate, atunci când cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu vor fi fost făcuți compleți, și atunci când cei prefăcuți care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor vor fi fost îndepărtați. Aceia care nu Îl mulțumesc pe Dumnezeu în etapa finală a lucrării Sale vor fi eliminați cu desăvârșire, iar cei care sunt eliminați aparțin diavolului. Pentru că sunt nevrednici să Îl mulțumească pe Dumnezeu, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și chiar dacă acești oameni Îl urmează pe Dumnezeu astăzi, acest lucru nu dovedește că ei sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. În cuvintele „cei care Îl urmează pe Dumnezeu până la sfârșit vor primi mântuirea”, sensul lui „urmează” este de a sta neclintit în mijlocul încercărilor. Astăzi, mulți cred că este ușor să Îl urmezi pe Dumnezeu, dar atunci când lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, tu vei cunoaște adevăratul sens al cuvântului „urmează”. Doar pentru că tu ești încă vrednic să Îl urmezi pe Dumnezeu astăzi, după ce ai fost cucerit, nu înseamnă că ești unul dintre aceia care vor fi desăvârșiți. Aceia care nu sunt vrednici să suporte încercările, care nu sunt vrednici de a ieși victorioși din încercări, vor fi, în cele din urmă, nevrednici să rămână neclintiți și, astfel, vor fi nevrednici să Îl urmeze pe Dumnezeu până la sfârșit. Aceia care Îl urmează cu adevărat

pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruitorii vor rămâne în Împărăție. Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și că neghina nu poate fi transformată în grâu" este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"

379. Când era mustrat de Dumnezeu, Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Trupul meu este neascultător, iar Tu mă mustri și mă judeci. Mă bucur de mustrarea și judecata Ta și chiar dacă Tu nu mă vrei, în judecata Ta, eu contemplu firea Ta sfântă și dreaptă. Când mă judeci, astfel ca alții să poată contempla firea Ta dreaptă prin judecata Ta, mă simt mulțumit. Dacă poate să exprime firea Ta și să îngăduie firii Tale drepte să fie văzută de toate făpturile și dacă poate face dragostea mea pentru Tine mai pură, încât să dobândesc asemănarea unuia care este drept, atunci judecata Ta este bună, căci astfel este și voia Ta milostivă. Știu că încă există o mare parte din mine care este răzvrătită și că încă nu sunt demn pentru a veni înaintea Ta. Îmi doresc ca Tu să mă judeci încă și mai mult, fie printr-un mediu ostil sau

prin mari necazuri; indiferent de ceea ce faci Tu, pentru mine este prețios. Iubirea Ta este atât de profundă și sunt gata să mă pun la dispoziția milei Tale fără cea mai mică plângere.” Acestea sunt cunoștințele lui Petru după ce a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și reprezintă, de asemenea, o mărturie a iubirii sale de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

380. Omul trăiește în trup, ceea ce înseamnă că trăiește într-un iad uman și fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, omul este la fel de murdar precum Satana. Cum ar putea omul să fie sfânt? Petru a crezut că mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu este protecția cea mai bună și harul cel mai mare al omului. Doar prin mustrare și judecată din partea lui Dumnezeu poate să se trezească omul și să urască trupul și să-l urască pe Satana. Disciplina strictă a lui Dumnezeu îl eliberează pe om de sub influența Satanei, îl eliberează din propria lui mică lume și îi permite să trăiască în lumina prezenței lui Dumnezeu. Nu există o mântuire mai bună decât mustrarea și judecata! Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Atât timp cât mă mustri și mă judeci, voi ști că nu m-ai părăsit. Chiar dacă nu îmi dai bucurie sau pace și mă faci să trăiesc în suferință și îmi aplici nenumărate mustrări, atât timp cât nu mă părăsești, inima mea va fi liniștită. Astăzi, mustrarea și judecata Ta au devenit cea mai bună protecție a mea și cea mai mare binecuvântare. Harul pe care mi-l dai mă protejează. Harul pe care mi-l acorzi astăzi este o manifestare a firii Tale drepte și este mustrare și judecată; în plus, este o încercare și, mai mult decât atât, este o viață plină de suferință.” Petru a putut să dea la o parte plăcerile trupului și să caute o iubire mai profundă și o protecție mai mare, deoarece el câștigase atât de mult har din mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să

trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de făptură, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, astfel încât el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

381. Omul trăiește sub influența Satanei și există în trup; dacă nu este curățat și dacă nu primește protecția lui Dumnezeu, atunci omul va deveni tot mai depravat. Dacă el își dorește să-L iubească pe Dumnezeu, atunci el trebuie curățat și mântuit. Petru s-a rugat: „Dumnezeule, când mă tratezi cu bunătate, sunt încântat și simt mângâiere; când mă mustri, simt o mângâiere și o bucurie și mai mare. Deși sunt slab și îndur o suferință nespusă, deși există lacrimi și tristețe, Tu știi că această tristețe este din cauza neascultării mele și din cauza slăbiciunii mele. Plâng pentru că nu Îți pot satisface dorințele, simt durere și regret pentru că sunt insuficient pentru cerințele Tale, dar sunt dornic să ating acest scop, sunt dispus să fac tot ce pot pentru a Te mulțumi. Mustrarea Ta mi-a adus protecție și mi-a dat cea mai bună mântuire; judecata Ta umbrește toleranța și răbdarea Ta. Fără mustrarea și judecata Ta, eu nu m-aș bucura de mila și de bunătatea Ta plină de iubire. Astăzi, văd cu atât mai mult că iubirea Ta a depășit cerurile și este mai presus de toate. Iubirea Ta nu este doar milă și bunătate plină de iubire; chiar mai mult decât atât, este mustrare și judecată. Mustrarea și judecata Ta mi-au dăruit atât de multe. Fără mustrarea și judecata Ta, nicio persoană nu ar fi curățată și nicio persoană nu ar putea să trăiască iubirea Creatorului.

Deși am suferit sute de încercări și necazuri și am fost chiar aproape de moarte, acestea mi-au permis să Te cunosc cu adevărat și să câștig mântuirea supremă. Dacă mustrarea, judecata și disciplina Ta m-ar părăsi, atunci aș trăi în întuneric, sub stăpânirea Satanei. Ce beneficii are trupul omului? Dacă mustrarea și judecata Ta m-ar părăsi, ar fi ca și cum Duhul Tău m-ar abandona, ca și cum nu ai mai fi cu mine. Dacă ar fi așa, cum aș putea să continuu să trăiesc? Dacă Tu îmi dai boală și îmi iei libertatea, pot continua să trăiesc, dar dacă m-ar părăsi mustrarea și judecata Ta, nu aș avea cum să continuu să trăiesc. Dacă aș fi fost fără mustrarea și judecata Ta, aș fi pierdut iubirea Ta, o iubire care este prea profundă ca să o pot exprima în cuvinte. Fără iubirea Ta aș trăi sub stăpânirea Satanei și nu aș putea să Îți văd fața glorioasă. Cum aș putea să continuu să trăiesc? Un astfel de întuneric, o asemenea viață, nu aș putea să le îndur. Să Te am cu mine este ca și cum Te-aș vedea, deci cum aș putea să Te părăsesc? Te implor, Te rog fierbinte să nu îmi iei cea mai mare mângâiere, chiar dacă este vorba doar de câteva cuvinte de liniștire. M-am bucurat de iubirea Ta și astăzi nu pot sta departe de Tine; cum aș putea să nu Te iubesc? Am vărsat multe lacrimi de durere din cauza iubirii Tale, totuși am simțit întotdeauna că o astfel de viață precum aceasta este mai plină de semnificație, mai capabilă să mă îmbogățească, mai capabilă să mă schimbe, mai capabilă să îmi permită să obțin adevărul care ar trebui stăpânit de făpturi.”

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

382. Dacă ești cineva care urmărește să fie desăvârșit, atunci tu vei fi dat mărturie și vei spune: „În această lucrare pas-cu-pas a lui Dumnezeu, am acceptat lucrarea de mustrare și judecată a lui Dumnezeu și, deși am îndurat o mare suferință, am ajuns să cunosc modul în care Dumnezeu desăvârșește omul, am câștigat lucrarea făcută de Dumnezeu și am cunoscut

dreptatea lui Dumnezeu, iar mustrarea Sa m-a salvat. Firea Sa dreaptă a venit asupra mea și mi-a adus binecuvântări și har; mustrarea și judecata Sa sunt cele care m-au protejat și m-au purificat. Dacă nu aș fi fost mustrat și judecat de Dumnezeu și dacă cuvintele aspre ale lui Dumnezeu nu ar fi venit asupra mea, nu aș fi putut să-L cunosc pe Dumnezeu, nici nu aș fi putut să fiu salvat. Astăzi, văd: ca făptură, nu doar că mă bucur de toate lucrurile făcute de Creator ci, mai important, faptul că toate făpturile ar trebui să se bucure de firea dreaptă a lui Dumnezeu și să se bucure de judecata Lui dreaptă, pentru că firea lui Dumnezeu este demnă de desfătarea omului. Ca făptură care a fost coruptă de Satana, trebuie să te bucuri de firea dreaptă a lui Dumnezeu. În firea Sa dreaptă există mustrare și judecată și, în plus, există o mare iubire. Deși sunt incapabil să câștig complet iubirea lui Dumnezeu astăzi, am avut marele noroc de a o vedea și prin aceasta am fost binecuvântat." Aceasta este calea străbătută de aceia care trăiesc desăvârșirea și cunoașterea despre care vorbesc. Astfel de oameni sunt la fel ca Petru; ei au aceleași experiențe ca Petru. Astfel de oameni sunt, de asemenea, aceia care au câștigat viața și care posedă adevărul. Când ei experimentează până la bun sfârșit, în timpul judecății lui Dumnezeu, se vor elibera cu siguranță de influența Satanei și vor fi câștigați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"

383. După ce ani la rând au trecut, omul a devenit bătut de vreme, trăind greutăți de rafinare și mustrare. Deși omul și-a pierdut „gloria" și „romantismul" vremurilor trecute, a ajuns în mod inconștient să înțeleagă principiile comportamentului uman și a ajuns să aprecieze anii de devotament ai lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Omul începe încet să-și deteste propria barbarie. El începe să urască cât de sălbatic este, și

toate neînțelegerile față de Dumnezeu și cererile lipsite de logică pe care le-a făcut către El. Timpul nu poate fi dat înapoi; evenimentele trecute devin amintirile regretabile ale omului, iar cuvintele și dragostea lui Dumnezeu devin forța motrice a noii vieți a omului. Rănile omului se vindecă pe zi ce trece, îi revine puterea, se ridică și se uită la fața Celui Atotputernic … doar pentru a descoperi că El a fost mereu lângă mine și că zâmbetul și înfățișarea Lui sunt încă atât de tulburătoare. Inima Lui încă se mai preocupă de omenirea pe care El a creat-o și mâinile Sale sunt încă la fel de calde și de puternice așa cum erau la început. Este ca și cum omul s-ar fi întors în Grădina Edenului, dar de data aceasta omul nu se mai lasă ademenit de șarpe, nu se mai îndepărtează de fața lui Iahve. Omul îngenunchează înaintea lui Dumnezeu, privește fața zâmbitoare a lui Dumnezeu și oferă sacrificiul său cel mai prețios – O! Doamne, Dumnezeul meu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

(V) Despre cum să fii o persoană cinstită

384. S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este onest și, astfel, puteți avea mereu încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată adevărul, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei

cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – adică, dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuţi, atunci Eu spun că acești oameni sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

385. Îi apreciez foarte mult pe aceia care nu nutresc suspiciuni cu privire la alții și, de asemenea, Îmi plac foarte mult aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; de aceste două tipuri de oameni Eu mă îngrijesc foarte mult, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești foarte înșelător, atunci vei avea o inimă precautădin și gânduri de suspiciune cu privire la toate lucrurile și toți oamenii. Din această cauză, credința ta în Mine este clădită pe o temelie de suspiciune. Acest tip de credință este unul pe care nu îl voi recunoaște niciodată. Din cauza lipsei credinței autentice,

vei ajunge și mai departe de dragostea adevărată. Iar dacă ești capabil să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci nu încape îndoială că ești cel mai înșelător dintre oameni. Tu faci speculații despre faptul dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, precum și încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Nu este motivul pentru care omul are astfel de gânduri acela că omul nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu? Acest fel de credință este pur și simplu păcat! Mai mult, unii chiar cred că cei care sunt pe placul Meu nu sunt nimeni alții decât lingușitorii și slugarnicii, iar cei cărora le lipsesc aceste abilități nu vor fi bineveniți și își vor pierde locul în casa lui Dumnezeu. Aceasta este întreaga cunoștință pe care ați acumulat-o de-a lungul atâtor ani? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoștința voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea Cerului. De aceea spun că acest fel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai tare de Mine și să vă împotriviți Mie și mai mult.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”

386. Astăzi, cei mai mulți oameni sunt prea speriați să își dezvăluie faptele înaintea lui Dumnezeu; deși Îi poți amăgi trupul, nu Îi poți amăgi Duhul. Orice lucru care nu poate face față cercetării atente a lui Dumnezeu este în dezacord cu adevărul și trebuie lepădat; să procedezi altfel înseamnă să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să-ți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu tot timpul, când te rogi, când vorbești și ai părtășie cu frații și surorile și când îți îndeplinești datoria și îți vezi de treburile tale. Când îți îndeplinești rolul, Dumnezeu este cu tine și, atât timp

cât țelul tău este bun și este în favoarea lucrării din casa lui Dumnezeu, El va accepta tot ceea ce faci; de aceea, ar trebui să te dedici cu sinceritate îndeplinirii rolului tău. Când te rogi, dacă în inima ta ai dragoste pentru Dumnezeu și te afli în căutarea îngrijirii, protecției și cercetării atente a lui Dumnezeu, dacă aceste lucruri sunt țelul tău, rugăciunile tale își vor găsi ascultarea. De exemplu, când te rogi la întâlniri, dacă îți deschizi inima și te rogi lui Dumnezeu și Îi spui tot ce simți fără să ascunzi adevărul, atunci rugăciunile tale vor fi cu siguranță ascultate. […]

Să crezi în Dumnezeu înseamnă că toate faptele tale trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu și supuse cercetării Lui atente. Dacă faptele tale pot fi aduse înaintea Duhului lui Dumnezeu, dar nu înaintea trupului lui Dumnezeu, înseamnă că nu te-ai supus cercetării atente a Duhului Său. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Care este persoana căreia Dumnezeu îi este martor? Nu sunt Ei unul și același? Cei mai mulți Îi consideră două ființe separate, crezând că Duhul lui Dumnezeu este Duhul lui Dumnezeu, și că persoana căreia Dumnezeu îi e martor este doar un simplu om. Dar nu te înșeli? În numele cui lucrează această persoană? Cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu întrupat nu au înțelegere spirituală. Duhul lui Dumnezeu și trupul Său întrupat sunt unul și același, pentru că Duhul lui Dumnezeu se materializează în trup. Dacă această persoană a fost aspră cu tine, va fi Duhul lui Dumnezeu bun? Nu ești dezorientat? Astăzi, toți cei care nu pot accepta atenta cercetare a lui Dumnezeu nu pot obține binecuvântarea Sa, iar cine nu cunoaște pe Dumnezeu întrupat nu poate fi desăvârșit. Cercetează-ți toate faptele și vezi dacă pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu îți poți aduce toate faptele înaintea lui Dumnezeu, înseamnă că ești un răufăcător. Pot fi răufăcătorii desăvârșiți? Tot ceea ce faci, fiecare acțiune, fiecare intenție și fiecare reacție ar trebui aduse înaintea lui Dumnezeu. Chiar și viața ta spirituală de zi cu zi – rugăciunile tale,

apropierea ta de Dumnezeu, modul în care mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia cu frații și surorile, și viața în sânul Bisericii – și contribuția ta în parteneriat pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu ca să le cerceteze atent. O astfel de practică te ajută să dobândești creșterea în viață. Procesul de acceptare a cercetării atente a lui Dumnezeu este procesul de purificare. Cu cât poți să accepți mai mult cercetarea atentă a lui Dumnezeu, cu atât ești mai purificat și mai în rânduială cu voia lui Dumnezeu, ca să nu te lași pradă depravării, iar inima ta va trăi înaintea Lui. Cu cât accepți mai mult cercetarea Lui atentă, cu atât mai mari vor fi umilirea Satanei și puterea ta de a te lepăda de trup. De aceea, acceptarea cercetării atente a lui Dumnezeu este o cale a practicii pe care oamenii ar trebui să o urmeze. Orice faci, chiar și când comunici cu frații și surorile tale, poți să îți aduci faptele înaintea lui Dumnezeu și să cauți atenta Lui cercetare și să te supui lui Dumnezeu Însuși; toate acestea îți vor face practica mult mai corectă. Numai dacă aduci toate faptele tale înaintea lui Dumnezeu și accepți atenta Lui cercetare poți fi o persoană care trăiește în prezența lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale”

387. Dacă vrei să fii o persoană cinstită, trebuie, mai întâi, să-ți deschizi inima, astfel încât toți să poată să o cerceteze, să vadă tot ceea ce gândești și să îți zărească adevărata față; nu trebuie să încerci să te ascunzi sau să pretinzi că ești altfel ca să fii văzut bine. Doar atunci oamenii vor avea încredere în tine și te vor considera cinstit. Aceasta este practica cea mai importantă și premisa pentru a fi o persoană cinstită. Tot timpul te prefaci, tot timpul simulezi sfințenia, virtutea, măreția, simulezi înalte calități morale. Nu-i lași pe oameni să-ți vadă corupția și eșecurile. Le prezinți oamenilor o imagine falsă, astfel încât ei să creadă că ești integru,

măreț, că te sacrifici, că ești imparțial și altruist. Aceasta este înșelăciune. Nu te ascunde și nu te arăta altfel decât ești; în schimb, deschide-te și deschide-ți inima pentru ca ceilalți să vadă. Dacă poți să îți deschizi inima, astfel încât ceilalți să vadă, și să-ți dezvălui toate gândurile și planurile – atât pozitive, cât și negative – nu ești atunci cinstit? Dacă poți să te deschizi pentru ca ceilalți să vadă, atunci și Dumnezeu te va vedea și va spune: „Te-ai deschis pentru ca ceilalți să te vadă, așa că și înaintea Mea ești, negreșit, cinstit.” Dacă doar te deschizi înaintea lui Dumnezeu când alții nu te văd, iar când te afli în compania lor pretinzi mereu că ești măreț și virtuos sau drept și altruist, atunci ce va gândi și va spune Dumnezeu? El va spune: „Ești într-adevăr înșelător ; ești pur și simplu ipocrit și mărunt; și nu ești o persoană cinstită.” Așadar, Dumnezeu te va condamna. Dacă dorești să fii o persoană cinstită, atunci, indiferent ce faci înaintea lui Dumnezeu sau a altor oameni, ar trebui să fii capabil să te deschizi și te arăți așa cum ești.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

388. Destinația și soarta voastră sunt foarte importante pentru voi – ele sunt de maximă preocupare. Voi credeți că dacă nu faceți lucrurile cu mare grijă, aceasta va fi echivalentă cu lipsa destinației și distrugerea destinului. Dar v-a trecut vreodată prin minte că dacă eforturile depuse de cineva sunt doar de dragul destinației sale, atunci ele sunt doar o muncă în zadar? Astfel de eforturi nu sunt autentice – sunt false și înșelătoare. Dacă așa stau lucrurile, atunci cei care lucrează pentru destinația lor își vor primi înfrângerea finală, deoarece eșecul credinței oamenilor în Dumnezeu se întâmplă din cauza înșelăciunii. Am spus mai devreme că nu-Mi place să fiu flatat sau lingușit, sau tratat cu entuziasm. Îmi place ca oamenii sinceri să înfrunte adevărul și așteptările Mele. Mai mult, Îmi place când oamenii pot arăta cea mai mare grijă și considerație pentru inima Mea și când chiar

pot să renunțe la toate lucrurile de dragul Meu. Numai astfel poate fi inima Mea mângâiată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație”

389. Doar dacă oamenii caută să fie sinceri pot să afle cât de profund sunt corupți și dacă au sau nu vreo asemănare umană; doar când practică sinceritatea pot deveni conștienți de câte minciuni spun și de cât de profund sunt ascunse înșelătoria și necinstea lor. Doar având experiența practicării onestității, oamenii pot să ajungă treptat să cunoască adevărul corupției lor și să își recunoască natura-esență, și doar atunci pot fi constant purificate firile lor corupte. Doar în cursul purificării constante a firilor lor corupte vor putea oamenii să obțină adevărul. Experimentați aceste cuvinte fără grabă. Dumnezeu nu îi desăvârșește pe cei care sunt înșelători. Dacă inima ta nu este cinstită, dacă tu nu ești o persoană cinstită, atunci Dumnezeu nu te va câștiga niciodată. Nici tu nu vei câștiga adevărul și vei fi incapabil să-L câștigi pe Dumnezeu. Dacă nu-L poți câștiga pe Dumnezeu și nu înțelegi adevărul, atunci înseamnă că ești ostil față de El, că ești incompatibil cu Dumnezeu și că El nu este Dumnezeul tău. Și dacă Dumnezeu nu este Dumnezeul tău, nu poți obține mântuirea. Dacă nu poți obține mântuirea, vei fi mereu un dușman înverșunat al lui Dumnezeu și rezultatul tău este stabilit. Așadar, dacă oamenii vor să fie mântuiți, atunci trebuie să înceapă prin a fi cinstiți. Există un semn care îi distinge pe cei care vor fi câștigați în cele din urmă de Dumnezeu. Știți care este? Este scris în Apocalipsă, în Biblie: „Iar în gura lor nu s-a găsit nicio minciună; ei sunt fără prihană.” Cine sunt „ei”? Ei sunt cei desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu, și sunt mântuiți. Cum îi descrie Dumnezeu pe acești oameni? Care sunt caracteristicile și expresiile acțiunilor lor? (Ei sunt fără prihană. Ei nu spun minciuni.) Ar trebui să înțelegeți cu toții ce înseamnă să nu spui minciuni: înseamnă să fii sincer. Ce înseamnă să fii fără prihană? Cum definește

Dumnezeu pe cineva fără prihană? Cei fără prihană sunt capabili să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău; sunt cei care pot să rămână credincioși căii lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt perfecți în ochii lui Dumnezeu; sunt fără pată.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”

390. Tu ar trebui să știi dacă în tine există credință adevărată și loialitate adevărată, dacă ai un trecut în care ai suferit pentru Dumnezeu și dacă te-ai supus pe deplin lui Dumnezeu. Dacă îți lipsesc acestea, atunci rămân în tine neascultarea, înșelăciunea, lăcomia și nemulțumirea. De vreme ce inima ta este departe de a fi sinceră, nu ai primit niciodată o recunoaștere pozitivă de la Dumnezeu și nu ai trăit niciodată în lumină. Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale. Dacă tu pretinzi că ești foarte cinstit și, totuși, nu reușești niciodată să acționezi în conformitate cu adevărul sau să rostești o vorbă adevărată, atunci tot mai aștepți ca Dumnezeu să te răsplătească? Tu încă mai speri ca Dumnezeu să te considere lumina ochilor Lui? Nu este acesta un mod absurd de gândire? Tu Îl înșeli pe Dumnezeu în toate lucrurile, deci cum poate casa lui Dumnezeu să găzduiască pe unul ca tine, ale cărui mâini sunt necurate?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

(VI) Despre cum să practicăm ascultarea de Dumnezeu

391. Dumnezeu a creat omenirea și a așezat-o pe pământ, pe care El a condus-o până în ziua de azi. Apoi, El a mântuit omenirea și a servit ca jertfă de păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să salveze cu totul omenirea și să-i restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El de la început la sfârșit – de a-i reda omului imaginea și asemănarea sa inițială. El Își va întemeia împărăția și va restitui asemănarea originală a omului, însemnând că El Își va restaura autoritatea pe pământ și în toată creația. Omul și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu după ce a fost corupt de Satana și și-a pierdut acea funcție pe care ar trebui să o aibă una dintre creaturile lui Dumnezeu, devenind un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omul a trăit sub stăpânirea Satanei și a urmat ordinele Satanei; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre creaturile Sale și a fost incapabil, cu atât mai mult, să câștige frica din partea creaturilor Sale. Omul a fost creat de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-a întors spatele și l-a venerat pe Satana. Satana a devenit idolul în inima omului. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inima omului, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația creării omului de către El și, pentru a o restabili, trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să scape omul de natura sa coruptă. Pentru a-l recupera pe om de la Satana, El trebuie să-l salveze pe om de păcat. Doar așa poate să restabilească treptat asemănarea inițială a omului și funcția inițială a acestuia și, în cele din urmă, să-Și restaureze Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai nesupunerii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a-i permite omului să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Din moment ce Dumnezeu l-a creat pe om, El

îl va face pe om să-L slăvească; iar pentru că vrea să-i redea omului funcția inițială, i-o va reda complet și fără nicio alterare. Restaurarea autorității Sale înseamnă a-l face pe om să-L slăvească și să-L asculte; înseamnă că El îl va face pe om să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară datorită autorității Sale; înseamnă că va face ca fiecare parte din El să persiste în omenire, și fără nicio rezistență din partea omului. Împărăția pe care vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Umanitatea pe care Și-o dorește este una care-L slăvește, una care Îi este pe deplin supusă și care Îi poartă gloria. Dacă El nu va salva umanitatea coruptă, sensul creării omului de către El se va spulbera; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă El nu-i va distruge pe acei dușmani care nu I se supun, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze împărăția pe pământ. Acestea sunt simbolurile finalizării lucrării Sale și simbolurile finalizării marii realizări ale Sale: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care nu Îi sunt supuși și de a le oferi odihnă celor care au fost desăvârșiți. Când umanității i se va reda asemănarea originală, când umanitatea va putea să-și îndeplinească respectivele datorii, să-și păstreze locul și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ, care Îl venerează.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

392. Din moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să asculți de El. Dacă nu ești în stare să faci acest lucru, atunci nu contează dacă crezi sau nu în Dumnezeu. Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și totuși nu ai ascultat de El niciodată sau nu ai acceptat toate cuvintele Lui, ci în schimb I-ai cerut lui Dumnezeu să ți se supună ție și să acționeze conform

concepțiilor tale, atunci tu ești cea mai neascultătoare ființă și ești un necredincios. Cum poate o astfel de persoană să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu care nu se conformează concepțiilor omului? Cea mai neascultătoare persoană este cea care Îl sfidează intenționat și se opune lui Dumnezeu. El este dușmanul lui Dumnezeu și antihristul. O astfel de persoană are în mod constant o atitudine ostilă față de noua lucrare a lui Dumnezeu, nu a arătat niciodată cea mai mică intenție de a se supune și nu s-a arătat niciodată, de bunăvoie, supus sau umil. El se înalță pe sine înaintea altora și nu se supune niciodată față de nimeni. Înaintea lui Dumnezeu, el se consideră cel mai competent în predicarea cuvântului și cel mai priceput în a modela pe alții. El nu renunță niciodată la averile pe care le are deja, ci le consideră ca pe niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosește pentru a ține prelegeri și acelor nesăbuiți care îl idolatrizează pe el. Există într-adevăr câțiva oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt „eroi neîmblânziți”, care, generație după generație, fac popasuri în casa lui Dumnezeu. Ei pretind că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor „sacră și inviolabilă”. Nimeni nu îndrăznește să-i atingă și nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin „împărați” în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic de-a lungul timpului pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei? Chiar și cei care se supun doar pe jumătate nu pot să meargă până la capăt, cu atât mai puțin acești tirani fără cea mai neînsemnată urmă de ascultare în inimile lor! Lucrarea lui Dumnezeu nu este ușor câștigată de om. Chiar dacă omul își folosește toată puterea lui, el va putea să câștige doar o părticică și să ajungă la desăvârșire

în cele din urmă. Ce se întâmplă atunci cu copiii arhanghelului care caută să distrugă lucrarea lui Dumnezeu? Nu au ei oare o speranță și mai mică de a fi câștigați de Dumnezeu? Scopul Meu în a face lucrarea de cucerire nu este numai de a cuceri de dragul cuceririi, ci de a cuceri pentru a descoperi neprihănirea și nelegiuirea, pentru a obține dovada pedepsirii omului, pentru a-i condamna pe cei păcătoși și, chiar mai mult, scopul Meu e de a cuceri de dragul desăvârșirii celor care ascultă de bună voie. În cele din urmă, toate vor fi despărțite după felul lor, iar toți cei care sunt desăvârșiți au gândurile și ideile pline de ascultare. Aceasta este lucrarea care trebuie împlinită în cele din urmă. Dar cei ce merg din plin pe căi greșite vor fi pedepsiți, vor fi trimiși să ardă în flăcări și vor fi pe vecie blestemați. Când va veni acel timp, acei „eroi măreți și neîmblânziți" din veacurile trecute vor deveni cei mai netrebnici și cei mai ocoliți „slabi și neputincioși fricoși." Doar acest lucru poate arăta fiecare aspect al dreptății lui Dumnezeu și poate dezvălui firea Lui care nu permite nicio ofensă de la om. Doar acest lucru poate calma ura din inima Mea. Oare nu sunteți de acord că toate acestea sunt drepte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu"

393. Lucrarea făcută de Dumnezeu diferă de la o perioadă la alta. Dacă tu arăți multă ascultare într-o etapă, dar în etapa următoare o faci mai puțin sau deloc, atunci Dumnezeu te va părăsi. Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu când El face acest pas, atunci tu trebuie să continui la fel atunci când El face următorul pas. Numai atunci te supui tu Duhului Sfânt. Din moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să rămâi constant în ascultarea ta. Nu poți pur și simplu să asculți atunci când vrei și să fii neascultător atunci când nu vrei. Dumnezeu nu aprobă acest fel de ascultare. Dacă nu poți ține pasul cu lucrarea cea nouă pe care Eu o împărtășesc și continui să te ții de vechile

pilde, atunci cum poate să existe progres în viața ta? Lucrarea lui Dumnezeu este ca tu să te hrănești prin cuvintele Sale. Când te supui și accepți cuvintele Lui, atunci Duhul Sfânt va lucra cu siguranță în tine. Duhul Sfânt lucrează exact așa cum spun Eu. Fă cum am spus Eu și Duhul Sfânt va lucra cu promptitudine în tine. Voi elibera o lumină nouă pentru ca voi să vedeți și pentru a vă aduce în lumina prezentului. Când umbli în această lumină, Duhul Sfânt va lucra imediat în tine. Există unii care pot fi recalcitranți, spunând: „Pur și simplu nu voi îndeplini ceea ce spui Tu.” Atunci îți spun că ai ajuns la capătul drumului, că ești secătuit și că nu mai ai viață. Prin urmare, în experimentarea transformării firii tale, este foarte important să ții pasul cu lumina prezentă. Duhul Sfânt nu numai că lucrează în anumiți oameni care sunt folosiți de Dumnezeu, dar, și mai mult, El lucrează în biserică. El ar putea să lucreze în oricine. El poate lucra în tine în prezent și după ce tu ai experimentat, El va putea apoi lucra în altcineva. Grăbește-te să urmezi; cu cât urmezi mai îndeaproape lumina prezentă, cu atât viața ta se poate maturiza și crește mai mult. Indiferent despre ce fel de om ar putea fi vorba, atât timp cât Duhul Sfânt lucrează în el, asigură-te că-l urmezi. Primește experiențele sale prin prisma experiențelor tale și vei primi lucruri chiar mai mari. Făcând astfel vei progresa mai repede. Aceasta este calea desăvârșirii pentru om și o cale prin care viața crește. Poți ajunge la calea spre desăvârșire prin supunerea față de lucrarea Duhului Sfânt. Tu nu știi prin ce fel de persoană va lucra Dumnezeu pentru a te desăvârși, nici prin ce persoană, întâmplare sau lucru îți va permite El să intri în stăpânire și să capeți puțină înțelegere. Dacă ești în stare să mergi pe această cale dreaptă, aceasta arată că există o mare speranță pentru ca tu să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă nu ești în măsură să faci acest lucru, aceasta arată că viitorul tău este sumbru și lipsit de lumină. Odată ce ajungi pe calea cea dreaptă, vei primi revelație în toate lucrurile. Indiferent de ceea ce Duhul

Sfânt le poate dezvălui altora, dacă tu te conduci după cunoştinţele lor pentru a experimenta de unul singur, atunci această trăire va deveni o parte din viața ta și tu vei putea împărtăși altora din această experiență. Cei care împărtășesc altora cuvinte pe care doar le repetă sunt oameni care nu au avut nicio experiență; trebuie să înveți să găsești, prin luminarea și iluminarea celorlalți, un mod de a practica înainte de a putea începe să vorbești despre propria ta experiență și cunoaștere. Acest lucru va fi de un mai mare folos pentru viața ta. Ar trebui să experimentezi în acest fel, ascultând tot ce vine de la Dumnezeu. Trebuie să cauți voia lui Dumnezeu în toate lucrurile și să înveți lecțiile din toate lucrurile, pentru ca viața ta să se maturizeze și să crească. Acest tip de practică oferă cel mai rapid progres.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu"

394. Supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie palpabilă și trebuie să fie trăită. Supunerea la un nivel superficial nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu și doar supunându-te aspectelor superficiale ale cuvântului lui Dumnezeu, fără a căuta o transformare a propriei firi, nu vei putea să fii pe placul inimii lui Dumnezeu. Ascultarea față de Dumnezeu și supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu sunt una și aceeași. Cei ce se supun numai lui Dumnezeu, dar nu și lucrării Lui, nu pot fi considerați ascultători, cu atât mai puțin cei ce nu se supun cu adevărat, ci sunt lingușitori fățarnici. Cei ce se supun cu adevărat lui Dumnezeu pot toți dobândi folos din lucrarea Lui și pot dobândi înțelegerea firii și lucrării lui Dumnezeu. Numai astfel de oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu. Astfel de oameni pot ajunge să obțină o nouă cunoaștere de la lucrarea cea nouă și să experimenteze noi schimbări de la aceasta. Numai astfel de oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu; numai un astfel de om va fi desăvârșit,

unul care a trecut printr-o schimbare a firii sale. Cei ce primesc aprobarea lui Dumnezeu sunt cei care se supun cu bucurie lui Dumnezeu, precum și cuvântului și lucrării Sale. Numai un astfel de om se află în poziția bună; numai un astfel de om Îl dorește sincer pe Dumnezeu și Îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu"

395. În timpul în care Dumnezeu este întrupat, supunerea pe care El o cere oamenilor nu presupune să te abții de la a emite judecăți sau de la a te împotrivi, așa cum își închipuie aceștia; mai degrabă, El cere ca oamenii să-I întrebuințeze cuvintele ca principiu după care să trăiască și ca fundament al supraviețuirii lor, să pună în practică în mod absolut esența cuvintelor Lui și să-I mulțumească voia pe deplin. Un aspect al faptului de a cere oamenilor să se supună Dumnezeului întrupat se referă la a-I pune cuvintele în practică, pe când celălalt aspect se referă la a fi capabili să se supună normalității și practicității Lui. Ambele trebuie să fie absolute. Aceia care pot obține ambele aspecte sunt toți aceia care simt iubire autentică pentru Dumnezeu în inimile lor. Ei sunt cu toții oameni care au fost câștigați de către Dumnezeu și cu toții Îl iubesc pe Dumnezeu așa cum își iubesc propria viață. […]

Grupul de oameni pe care Dumnezeu întrupat dorește să îl câștige astăzi este alcătuit din cei care se conformează voii Lui. Ei trebuie numai să se supună lucrării Lui și să înceteze să se preocupe necontenit de ideile despre Dumnezeul din ceruri, trăind în incertitudine și făcând lucrurile dificile pentru Dumnezeul întrupat. Cei care sunt capabili să I se supună sunt aceia care Îi ascultă cuvintele și se supun rânduielilor Lui în mod absolut. Acești oameni nu se gândesc absolut deloc la cum ar putea fi cu adevărat Dumnezeul din ceruri sau ce fel de lucrare ar putea face în prezent

Dumnezeul din ceruri în mijlocul omenirii; ei își dau cu totul inimile Dumnezeului de pe pământ și își așază întreaga ființă înaintea Lui. Nu se gândesc niciodată la propria siguranță, nici nu fac mare caz de normalitatea și practicitatea Dumnezeului întrupat. Cei care se supun Dumnezeului întrupat pot fi desăvârșiți de către El. Cei care cred în Dumnezeul din ceruri nu vor câștiga nimic. Asta pentru că nu Dumnezeul din ceruri, ci Dumnezeul de pe pământ este Cel care acordă oamenilor promisiuni și binecuvântări. Oamenii nu ar trebui să-L amplifice mereu pe Dumnezeul din ceruri și să-L vadă pe Dumnezeul de pe pământ ca pe o simplă persoană de rând; acest lucru este nedrept. Dumnezeul din ceruri este măreț și minunat, cu înțelepciune extraordinară, dar nu există deloc. Dumnezeul de pe pământ este foarte obișnuit și nesemnificativ și este și foarte normal. El nu are o minte extraordinară și nu îndeplinește fapte cutremurătoare; El doar lucrează și vorbește într-o manieră foarte normală și practică. Deși nu vorbește prin tunet și nu invocă vântul și ploaia, El este cu adevărat întruparea Dumnezeului din ceruri și este cu adevărat Dumnezeu trăind printre oameni. Oamenii nu trebuie să-L amplifice pe Cel pe care sunt capabili să-L înțeleagă și care corespunde propriilor lor închipuiri ca pe Dumnezeu, văzându-L între timp pe Cel pe care nu-L pot accepta și nu și-L pot închipui defel, ca fiind mai prejos. Toate acestea vin din răzvrătirea oamenilor; toate sunt sursa împotrivirii omenirii față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui”

396. Cheia ascultării de Dumnezeu este aprecierea noii lumini și dorința de a o accepta și de a o pune în practică. Numai aceasta este adevărata ascultare. Cei care nu vor să înseteze după Dumnezeu sunt incapabili să împlinească ascultarea față de Dumnezeu și nu pot decât să I se opună lui Dumnezeu, fiindcă sunt mulțumiți cu situația actuală. Acel om

nu poate să asculte de Dumnezeu, fiindcă este stăpânit de viața de dinainte. Lucrurile de până atunci le-au format oamenilor tot felul de concepții și iluzii despre Dumnezeu, care au devenit chipul lui Dumnezeu în mințile lor. Astfel, ei cred în propriile concepții și în standardele imaginației lor. Dacă Îl compari pe Dumnezeul care face lucrări adevărate astăzi cu Dumnezeul din imaginația ta, atunci credința ta vine de la Satana, și este potrivită preferințelor tale – iar Dumnezeu nu dorește o astfel de credință. Indiferent de cât sunt de înalte legitimările lor și indiferent de dedicarea lor – chiar dacă și-au dedicat o viață întreagă de eforturi lucrării Lui și au devenit chiar și martiri – Dumnezeu nu aprobă pe nimeni cu o asemenea credință. Doar le arată puțin har și le îngăduie să se bucure de acesta pentru o vreme. Astfel de oameni sunt incapabili de a pune adevărul în practică, Duhul Sfânt nu lucrează în ei și Dumnezeu îi va elimina pe fiecare, pe rând. Indiferent dacă sunt bătrâni sau tineri, cei care nu ascultă de Dumnezeu în credința lor și au motivații greșite sunt cei care se opun și întrerup și astfel de oameni vor fi lepădați fără nicio îndoială de Dumnezeu. Cei care nu ascultă deloc de Dumnezeu, care doar recunosc numele lui Dumnezeu și au un fel de simțământ al dragostei și minunăției lui Dumnezeu, dar nu țin ritmul cu pașii Duhului Sfânt și nu se supun lucrării și cuvintelor de acum ale Duhului Sfânt – astfel de oameni locuiesc în mijlocul harului lui Dumnezeu, dar nu vor fi câștigați și desăvârșiți de către Dumnezeu. Dumnezeu desăvârșește oamenii prin ascultarea lor, prin faptul că mănâncă, beau și se bucură de cuvintele lui Dumnezeu și prin suferința și rafinarea din viețile lor. Numai printr-o astfel de credință se poate schimba firea oamenilor, numai atunci pot ajunge la adevărata cunoaștere de Dumnezeu. A nu te mulțumi doar cu viața în harul lui Dumnezeu, a fi însetat mereu după adevăr și a căuta adevărul și a urmări să fii câștigat de Dumnezeu – aceasta înseamnă a asculta de Dumnezeu în mod conștient; aceasta este

întocmai credința pe care o vrea Dumnezeu. Oamenii care nu fac nimic mai mult decât să se bucure de harurile lui Dumnezeu nu pot fi desăvârșiți sau schimbați, iar ascultarea, evlavia și dragostea lor, cât și răbdarea lor, sunt toate superficiale. Aceia care doar se bucură de harurile lui Dumnezeu nu pot să-L cunoască cu adevărat pe Dumnezeu și, chiar și atunci când Îl cunosc pe Dumnezeu, cunoașterea lor este superficială, iar ei spun lucruri precum Dumnezeu iubește omul sau lui Dumnezeu Îi este milă de om. Aceasta nu reprezintă viața oamenilor și nu arată deloc faptul că oamenii Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu. Dacă, atunci când cuvintele lui Dumnezeu îi șlefuiesc sau atunci când încercările Lui vin asupra lor, oamenii nu pot asculta de Dumnezeu – dacă, în loc de aceasta, ei devin îndoielnici și cad – atunci ei nu sunt câtuși de puțin ascultători. În ei există multe reguli și restricții în privința credinței în Dumnezeu, experiențe vechi care sunt rezultatul multor ani de credință sau al diferitelor doctrine bazate pe Biblie. Ar putea niște oameni ca aceștia să asculte de Dumnezeu? Acești oameni sunt plini de lucruri lumești – cum ar putea ei să asculte de Dumnezeu? Aceștia toți ascultă potrivit preferințelor lor personale – ar putea Dumnezeu să dorească o astfel de ascultare? Aceasta nu înseamnă a asculta de Dumnezeu, ci a respecta o doctrină, şi te mulţumeşte şi te consolează. Dacă tu spui că aceasta este ascultarea de Dumnezeu, nu cumva hulești împotriva Lui?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credința ta în Dumnezeu ar trebui să asculți de Dumnezeu”

397. Toți cei care nu caută să asculte de Dumnezeu în credința lor se împotrivesc lui Dumnezeu. Dumnezeu le cere oamenilor să caute adevărul, să înseteze după cuvintele lui Dumnezeu, să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să le pună în practică, pentru a reuși să asculte de Dumnezeu. Dacă așa sunt într-adevăr și motivațiile tale, atunci Dumnezeu sigur te va

înălța și sigur va fi milostiv față de tine. Nimeni nu poate să pună la îndoială acest lucru și nimeni nu poate schimba asta. Dacă motivațiile tale nu sunt de dragul de a asculta de Dumnezeu şi ai alte scopuri, atunci tot ceea ce spui și faci – rugăciunile tale către Dumnezeu și chiar fiecare dintre acțiunile tale – vor fi în opoziție cu Dumnezeu. Poate că vorbești frumos și ești blând, fiecare acțiune și expresie de-a ta dând bine şi poți părea a fi ascultător, dar, când vine vorba de motivațiile și părerile tale asupra credinței în Dumnezeu, toate lucrurile pe care le faci se opun lui Dumnezeu și sunt rele. Oamenii care par ascultători precum oile, dar ale căror inimi adăpostesc intenții rele, sunt lupi îmbrăcați în haine de oi, ei Îl ofensează pe Dumnezeu în mod direct și Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre ei. Duhul Sfânt îi va dezvălui pe fiecare dintre ei, pentru ca toți să vadă că aceia care sunt ipocriți sigur vor fi detestați și respinși de Duhul Sfânt. Nu te îngrijora: Dumnezeu Se va ocupa de ei și va face ce crede de cuviință cu fiecare în parte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credința ta în Dumnezeu ar trebui să asculți de Dumnezeu”

398. Pentru a măsura dacă oamenii pot sau nu pot asculta de Dumnezeu, lucrul cheie care trebuie urmărit este dacă ei doresc ceva extravagant de la Dumnezeu și dacă au sau nu motive ascunse. Dacă oamenii fac întotdeauna cereri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că ei nu sunt ascultători față de El. Orice ți se întâmplă, dacă nu poți primi acest lucru de la Dumnezeu, nu poți căuta adevărul, vorbești întotdeauna prin propriul raționament subiectiv și simți mereu că doar tu ai dreptate, și chiar ești încă în stare să te îndoiești de Dumnezeu, atunci vei avea necazuri. Astfel de oameni sunt cei mai aroganți și răzvrătiți față de Dumnezeu. Oamenii care fac mereu cereri de la Dumnezeu nu pot niciodată să asculte cu adevărat de El. Dacă ceri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că faci o

înțelegere cu Dumnezeu, că îți alegi propriile gânduri și acționezi conform gândurilor tale. În aceasta, Îl trădezi pe Dumnezeu și ești neascultător. Nu are niciun sens să ceri de la Dumnezeu; dacă tu crezi cu adevărat că El este Dumnezeu, atunci nu vei îndrăzni să ceri de la El și nici nu vei fi potrivit să-I faci cereri, fie ele raționale sau nu. Dacă ai credință adevărată și crezi că El este Dumnezeu, atunci nu vei avea de ales decât să te închini Lui și să-L asculți. Oamenii de astăzi nu numai că au de ales, ba chiar pretind ca Dumnezeu să acționeze în conformitate cu propriile lor gânduri. Își aleg propriile gânduri, cer ca Dumnezeu să acționeze în conformitate cu ele și nu își impun să acționeze conform gândurilor lui Dumnezeu. Astfel, nu există nicio credință adevărată în ei, și nici credința lor nu are vreo substanță. Când ești capabil să faci mai puține cereri de la Dumnezeu, credința ta adevărată și ascultarea ta vor crește, iar simțul rațiunii tale va deveni relativ normal.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”

399. Atunci când te confrunți cu problemele vieții reale, cum ar trebui să știi și să înțelegi autoritatea lui Dumnezeu și suveranitatea Lui? Când nu știi cum să înțelegi, să tratezi și să experimentezi aceste probleme, ce atitudine ar trebui să adopți ca să-ți arăți intenția, dorința și realitatea supunerii tale față de suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu? Mai întâi, trebuie să înveți să aștepți; apoi trebuie să înveți să cauți; apoi trebuie să înveți să te supui. „Așteptarea” înseamnă așteptarea timpului lui Dumnezeu, așteptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care El le-a aranjat pentru tine; așteptarea voinței Lui ți se va revela treptat. „Căutarea” înseamnă observarea și înțelegerea intențiilor atente ale lui Dumnezeu pentru tine prin intermediul oamenilor, evenimentelor și al lucrurilor pe care El le-a proiectat, înțelegerea adevărului prin ele, înțelegerea a ceea ce

trebuie să realizeze oamenii și a căilor pe care trebuie să le urmeze, înțelegerea a ceea ce intenționează Dumnezeu să realizeze în oameni și a săvârșirilor pe care El intenționează să le atingă în ei. „Supunerea,” desigur, se referă la acceptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care Dumnezeu le-a orchestrat, acceptarea suveranității Lui și, prin aceasta, ajungerea la cunoașterea felului în care Creatorul dictează soarta omului, cum îi dă omului viața Lui, cum lucrează adevărul în om. Toate lucrurile de sub aranjamentele și suveranitatea lui Dumnezeu se supun legilor naturale, și dacă te hotărăști să-L lași pe Dumnezeu să aranjeze și să dicteze totul pentru tine, ar trebui să înveți să aștepți, ar trebui să înveți să cauți, ar trebui să înveți să te supui. Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o adopte fiecare persoană care dorește să se supună autorității lui Dumnezeu, calitatea de bază pe care trebuie să o dețină fiecare persoană care dorește să accepte suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu. Pentru a avea o asemenea atitudine, pentru a deține o asemenea calitate, trebuie să munciți mai din greu și numai astfel puteți pătrunde în adevărata realitate.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

400. Când Noe a făcut așa cum l-a îndrumat Dumnezeu, el nu a știut care erau intențiile lui Dumnezeu. El nu a știut ce voia să îndeplinească Dumnezeu. Dumnezeu doar îi dăduse o poruncă, îi poruncise să facă ceva, dar fără prea multe explicații și el a mers mai departe și a făcut-o. El nu a încercat să deslușească intențiile lui Dumnezeu în privat, nici nu I s-a opus lui Dumnezeu și nici nu a avut o inimă fățarnică. El doar a mers mai departe și a făcut acel lucru cu o inimă curată și simplă. Ceea ce Dumnezeu l-a lăsat, el a făcut și supunerea și ascultarea cuvintelor lui Dumnezeu reprezentau convingerea pentru care făcea el lucrurile. Atât de direct și simplu a tratat el ceea ce îi încredințase Dumnezeu. Esența sa – esența acțiunilor sale era ascultarea, nu îndoiala, nu rezistența și, mai mult, faptul

că nu se gândea la propriile interese, la pierderile și la câștigurile sale. Mai mult, când Dumnezeu a spus că va distruge lumea cu un potop, el nu a întrebat când, nici nu a întrebat ce se va alege de lucruri și, cu siguranță, nu L-a întrebat pe Dumnezeu cum avea să distrugă lumea. El doar a făcut cum i-a poruncit Dumnezeu. În orice mod a vrut Dumnezeu să fie făcut și cu ce a vrut El, Noe a făcut exact cum i-a cerut Dumnezeu și, de asemenea, și-a început acțiunile imediat după aceea. A acționat conform instrucțiunilor lui Dumnezeu, cu o atitudine dornică de a-L mulțumi pe Dumnezeu. O făcea ca el însuși să evite dezastrul? Nu. L-a întrebat el pe Dumnezeu cât avea să mai dureze înainte ca lumea să fie distrusă? Nu. L-a întrebat sau a știut cât va dura să construiască arca? Nici asta nu știa. El doar s-a supus, a ascultat și a făcut întocmai.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

401. Petru, în credința lui în Dumnezeu, a căutat să-L mulțumească pe Dumnezeu în tot și a căutat să asculte de tot ceea ce venea de la Dumnezeu. Fără nici cea mai mică obiecție, el a putut să accepte atât mustrarea și judecata, cât și rafinarea, necazul și lipsa în viața lui, niciuna din acestea neputând să-i altereze dragostea pentru Dumnezeu. Nu este aceasta dragostea supremă pentru Dumnezeu? Nu este aceasta împlinirea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu? Fie că ești mustrat, judecat sau în necaz, ești mereu capabil să obții ascultare până la moarte, aceasta fiind ceea ce o făptură a lui Dumnezeu ar trebui să realizeze și aceasta fiind puritatea dragostei pentru Dumnezeu. Dacă omul poate obține atât de mult, atunci este o creatură calificată a lui Dumnezeu și nimic nu satisface mai bine dorința Creatorului. Imaginează-ți că poți lucra pentru Dumnezeu, dar nu Îl asculți și ești incapabil să-L iubești cu adevărat pe El. În acest fel, nu numai că nu îți vei fi îndeplinit datoria de creatură a lui Dumnezeu, ci vei fi și

condamnat de El pentru că ești o persoană care nu deține adevărul, care este incapabilă să asculte de Dumnezeu și care este nesupusă Lui. Îți pasă doar să lucrezi pentru Dumnezeu și nu îți pasă să pui adevărul în practică sau să te cunoști pe tine însuți. Nu Îl înțelegi și nu Îl cunoști pe Creator; nu Îl asculți și nu Îl iubești. Ești o persoană care, din naștere, e neascultătoare față de Dumnezeu și, prin urmare, astfel de oameni nu sunt iubiți de Creator.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"

402. Să fii mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu are, în principal, legătură cu a avea sau nu o înțelegere a Dumnezeului practic și cu a fi sau nu capabil să te supui în fața acestei persoane, care nu este numai obișnuită, ci și normală, și chiar să te supui până la moarte. Dacă, prin această supunere, ești cu adevărat martor pentru Dumnezeu, înseamnă că ai fost câștigat de către Dumnezeu. Dacă poți să te supui până la moarte și, înaintea Lui, să te eliberezi de plângeri, să nu emiți judecăți, să nu defăimezi, să nu ai nicio noțiune și să nu ai motive ascunse, atunci, în acest fel, Dumnezeu va câștiga glorie. A te supune în fața unei persoane obișnuite care este privită de sus de către om și a fi capabil să te supui până la moarte fără niciun fel de noțiuni – aceasta este adevărata mărturie. Realitatea în care Dumnezeu le cere oamenilor să pătrundă este aceea de a fi capabili să asculte de cuvintele Lui, să le pună în practică, să se închine în fața Dumnezeului practic și să-și cunoască propria corupție, să-și deschidă inimile în fața Lui și, în final, să fie câștigați de El prin aceste cuvinte ale Lui. Dumnezeu dobândește glorie atunci când aceste cuvântări te cuceresc și te fac complet ascultător față de El; prin aceasta, El îl rușinează pe Satana și Își completează lucrarea. Când nu ai niciun fel de noțiuni despre practicitatea lui Dumnezeu întrupat – adică, atunci când ai rămas ferm în

această încercare – atunci ai fost o bună mărturie. Dacă vine o zi în care ai înțelegere deplină a Dumnezeului practic și te poți supune până la moarte, cum a făcut Petru, vei fi câștigat și desăvârșit de către Dumnezeu. Orice face Dumnezeu și nu este în conformitate cu noțiunile tale reprezintă o încercare pentru tine. Dacă lucrarea lui Dumnezeu ar fi în conformitate cu noțiunile tale, nu ar fi necesar ca tu să suferi sau să fii rafinat. Din cauza faptului că lucrarea Lui este atât de practică și nu este în conformitate cu noțiunile tale, este nevoie să renunți la asemenea noțiuni. De aceea este o încercare pentru tine. Din cauza practicității lui Dumnezeu, toți oamenii se află în mijlocul încercărilor; lucrarea lui este practică, nu supranaturală. Înțelegându-I pe deplin cuvintele practice și cuvântările practice, fără niciun fel de noțiuni și fiind capabil să Îl iubești sincer pe măsură ce lucrarea Lui devine tot mai practică, vei fi câștigat de către El. Grupul de oameni pe care îl va câștiga Dumnezeu este format din cei care Îl cunosc pe Dumnezeu; adică, cei care Îi cunosc practicitatea. Mai mult, ei sunt aceia care sunt capabili să se supună lucrării practice a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui”

403. Înainte ca omenirea să intre în odihnă, pedepsirea sau recompensarea tuturor tipurilor de persoane va fi determinată în funcție de faptul dacă acestea caută adevărul, dacă Îl cunosc pe Dumnezeu, dacă Îl pot asculta pe Dumnezeul vizibil. Acelora care au slujit Dumnezeului vizibil și, totuși, nu Îl cunosc și nu Îl ascultă, le lipsește adevărul. Acești oameni sunt răufăcători, iar răufăcătorii vor fi pedepsiți fără îndoială; în plus, ei vor fi pedepsiți conform comportamentului lor rău. Dumnezeu există ca omul să creadă în El și este, de asemenea, vrednic de ascultarea omului. Aceia care cred doar în Dumnezeu cel nedeslușit și invizibil sunt aceia care nu cred în Dumnezeu; în plus, ei sunt incapabili de a I se supune lui Dumnezeu. Dacă

acești oameni tot nu vor putea crede în Dumnezeu cel vizibil înainte ca lucrarea Sa de cucerire să se termine și, de asemenea, dacă ei continuă să fie neascultători și se împotrivesc lui Dumnezeu care este vizibil în trup, acești iubitori ai nedeslușitului vor fi, fără îndoială, distruși. Este precum este cu cei dintre voi – oricine care Îl recunoaște verbal pe Dumnezeu întrupat, totuși nu poate practica adevărul de supunere față de Dumnezeu întrupat va fi în final eliminat și distrus, iar oricine care Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul cel vizibil și care, de asemenea, mănâncă și bea din adevărul exprimat de Dumnezeul vizibil și totuși, Îl caută pe Dumnezeul nedeslușit și invizibil, va fi cu atât mai mult distrus în viitor. Niciunul dintre acești oameni nu poate rămâne până la timpul de odihnă după terminarea lucrării lui Dumnezeu; niciunul ca acești oameni nu poate să rămână până la timpul de odihnă. Oamenii demonici sunt cei care nu practică adevărul; esența lor este una de împotrivire și de neascultare față de Dumnezeu și ei nu au nici cele mai infime intenții de a-L asculta pe Dumnezeu. Astfel de oameni vor fi cu toții distruși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

(VII) Despre cum să ne îndeplinim datoria cum se cuvine

404. Ca membri ai rasei umane și creștini devotați, este responsabilitatea și obligația noastră, a tuturor, să ne oferim mintea și trupul pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu, deoarece întreaga noastră ființă a venit de la Dumnezeu și există grație suveranității Lui. Dacă mințile și trupurile noastre nu susțin însărcinarea dată de Dumnezeu și cauza dreaptă a omenirii, atunci sufletele noastre vor fi nevrednice de cei care au fost martirizați pentru această însărcinarea și cu atât mai mult nevrednice de Dumnezeu, care ne-a oferit totul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri"

405. Cum tratezi însărcinarea dată de Dumnezeu este o chestiune foarte importantă! Dacă nu poți duce la bun sfârșit ceea ce îți încredințează Dumnezeu, atunci nu ești vrednic de a trăi în prezența lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit. Este legea cerurilor și principiul pământului ca oamenii să ducă la bun sfârșit ceea ce le încredințează Dumnezeu; aceasta este responsabilitatea lor cea mai mare, la fel de importantă ca propriile vieți. Dacă nu iei în serios însărcinarea dată de Dumnezeu, atunci Îl trădezi în modul cel mai cumplit; este și mai regretabil decât ceea ce a făcut Iuda și face să meriți să fii blestemat. Oamenii trebuie să dobândească o înțelegere temeinică despre cum să perceapă ceea ce le încredințează Dumnezeu și, cel puțin, să înțeleagă însărcinarea pe care El o dă omenirii: aceasta este o înălțare și o favoare specială de la Dumnezeu, un lucru cât se poate de glorios. Orice altceva poate fi abandonat – chiar dacă trebuie să îți sacrifici viața, tot trebuie să-ți îndeplinești însărcinarea dată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"

406. Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; aceasta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea omului. Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât eşti mai capabil să-ţi faci datoria, cu atât mai multe adevăruri vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta. Cei care își îndeplinesc datoria doar în mod mecanic și nu caută adevărul, vor fi eliminați în final, deoarece astfel de oameni nu-și îndeplinesc datoria în practicarea adevărului și nu practică adevărul în îndeplinirea datoriei lor. Ei sunt aceia care rămân neschimbați și vor fi blestemați. Nu doar că expresiile lor sunt impure, ci tot ceea ce exprimă ei este malefic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

408. Când o persoană acceptă ceea ce Dumnezeu îi încredințează, Dumnezeu are un standard pentru a judeca dacă acțiunile persoanei sunt bune sau rele și dacă persoana a ascultat și dacă persoana a satisfăcut voia lui Dumnezeu și dacă ceea ce face aceasta este calificat. Lui Îi pasă de inima persoanei, nu de acțiunile acesteia la suprafață. Nu este cazul ca Dumnezeu să binecuvânteze pe cineva atât timp cât face acel lucru, indiferent cum îl face. Acesta este lucrul pe care oamenii nu îl înțeleg despre Dumnezeu. Dumnezeu nu Se uită doar la rezultatul final al lucrurilor, ci pune mai mult accent pe modul în care este inima unei persoane și cum este atitudinea unei persoane în timpul desfășurării lucrurilor și Se uită dacă există ascultare, considerație și dorința de a-L mulțumi pe Dumnezeu în inima acesteia.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

409. Indiferent de datoria pe care o îndeplinești, trebuie să cauți mereu să pricepi voia lui Dumnezeu și să înțelegi care sunt cerințele Lui cu privire la datoria ta; doar atunci vei fi capabil să te ocupi de lucruri într-un mod principial. În îndeplinirea datoriei, nu poți, categoric, să te conduci după preferințele personale, făcând pur și simplu orice ți-ai dori să faci, orice te-ar bucura și ți-ar fi confortabil să faci, sau orice te-ar face să arăți bine. Dacă îți impui forțat preferințele personale în fața lui Dumnezeu sau dacă le practici de parcă ar fi adevărul, respectându-le ca și cum ar fi principiile adevărului, atunci asta nu înseamnă că îți îndeplinești datoria, iar a-ți îndeplini datoria în acest fel nu va fi ținut minte de Dumnezeu. Unii oameni nu înțeleg adevărul și nu știu ce înseamnă să-și îndeplinească bine îndatoririle. Ei au sentimentul că, din moment ce și-au pus inima în asta, au depus eforturi pentru asta, și-au lepădat trupul și au suferit, atunci îndeplinirea îndatoririlor personale ar trebui să fie la standardul cerut – dar

de ce, atunci, Dumnezeu este mereu nemulțumit? Unde au greșit acești oameni? Greșeala lor a fost că nu au căutat cerințele lui Dumnezeu și, în schimb, acționează potrivit propriilor idei; ei și-au tratat propriile dorințe, preferințe și motive egoiste ca și când ar fi adevărul și le-au tratat ca și când ar fi fost ce-I plăceau Dumnezeu, ca și când ar fi fost standardele și cerințele Lui. Au văzut ca adevăr lucrurile pe care le credeau ei corecte, bune și frumoase; este greșit. De fapt, chiar dacă oamenii ar putea crede că ceva este drept și că este conform cu adevărul, asta nu înseamnă neapărat că este în acord cu voia lui Dumnezeu. Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este drept, cu atât ar trebui să fie mai precauți și cu atât mai mult ar trebui să caute mai întâi adevărul ca să vadă dacă ceea ce gândesc ei întrunește cerințele lui Dumnezeu. Dacă se întâmplă să se opună cerințelor și cuvintelor Lui, atunci greșești dacă tu crezi că e corect, căci acesta este doar un gând uman și nu va fi neapărat conform adevărului, indiferent cât de corect crezi tu că este. Felul în care determini binele și răul trebuie să se bazeze exclusiv pe cuvintele lui Dumnezeu și, oricât de corect crezi că este un lucru, cu excepția cazului în care există o bază pentru el în cuvintele lui Dumnezeu, tu trebuie să-l înlături. Ce este datoria? Este o însărcinare dată de Dumnezeu oamenilor. Așadar, cum ar trebui să-ți îndeplinești datoria? Acționând în acord cu cerințele și standardele lui Dumnezeu și comportându-te pe baza principiilor adevărului, iar nu pe baza dorințelor omenești subiective. Astfel, îndeplinirea îndatoririlor tale va fi la nivelul cerut.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea principiilor adevărului putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine”

410. Unii oameni, indiferent de problema pe care s-ar putea să o întâmpine atunci când își îndeplinesc îndatoririle, nu caută adevărul și acționează întotdeauna în funcție de gândurile, noțiunile, închipuirile și

dorințele lor. Ei își satisfac în mod constant propriile dorințe egoiste, iar firile lor corupte le controlează întotdeauna acțiunile. Deși își pot duce la bun sfârșit îndatoririle care le sunt încredințate, ei nu câștigă niciun adevăr. Așadar, pe ce se bazează astfel de persoane când își îndeplinesc îndatoririle? Ele nu se bazează nici pe adevăr, nici pe Dumnezeu. Acel strop de adevăr pe care îl înțeleg nu a pus stăpânire pe inimile lor; ei se bazează pe propriile înzestrări și abilități, pe cunoștințele pe care le-au dobândit și pe talentele lor, cât și pe propria voință sau intențiile lor bune pentru a-și săvârși îndatoririle. Aceasta e o cu totul altă natură, nu-i așa? Deși uneori te bazezi pe naturalețea, imaginația, noțiunile, cunoștințele și învățătura ta ca să-ți îndeplinești datoria, nu se ivește nicio chestiune de principiu în unele lucruri pe care le faci. La suprafață, pare că nu ai luat calea greșită, însă există un lucru care nu poate fi trecut cu vederea: în timpul procesului de îndeplinire a datoriei tale, dacă noțiunile, închipuirile și dorințele tale personale nu se schimbă niciodată și nu sunt niciodată înlocuite cu adevărul și dacă acțiunile și faptele tale nu sunt săvârșite niciodată în conformitate cu principiile adevărului, atunci care va fi rezultatul final? Vei deveni un făcător de servicii. Exact asta a fost scris în Biblie: „Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la Mine, voi, cei ce săvârşiţi fărădelegea!»”. De ce Dumnezeu îi numește pe acești oameni, care depun eforturi și care fac servicii, „voi, cei ce săvârşiţi fărădelegea”? Există un aspect de care putem fi siguri, și anume acela că, indiferent de îndatoririle acestor oameni sau de lucrarea pe care o fac, motivațiile, imboldurile, intențiile și gândurile lor se nasc în întregime din dorințele lor egoiste, se bazează în totalitate pe propriile idei și interese personale, iar considerațiile și planurile lor se învârt cu totul în jurul

reputației, statutului, vanității și perspectivelor lor de viitor. În sinea lor, ei nu au niciun adevăr și nici nu acționează în conformitate cu principiile adevărului. Așadar, ce este crucial să căutați acum? (Ar trebui să căutăm adevărul și să ne îndeplinim îndatoririle în conformitate cu voia și cerințele lui Dumnezeu.) Ce anume ar trebui să faci atunci când îți îndeplinești îndatoririle în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu? În ceea ce privește intențiile și ideile tale atunci când faci un lucru, trebuie să înveți cum să discerni dacă acestea sunt sau nu în acord cu adevărul, precum și dacă intențiile și ideile tale sunt orientate spre îndeplinirea propriilor dorințe egoiste ori a intereselor casei lui Dumnezeu. Dacă intențiile și ideile tale sunt în concordanță cu adevărul, atunci îți poți îndeplini datoria în conformitate cu gândirea ta; totuși, dacă acestea nu sunt în acord cu adevărul, atunci trebuie să te întorci grabnic și să abandonezi acea cale. Calea aceea nu este corectă și nu poți practica așa; dacă vei continua să mergi pe acea cale, atunci vei ajunge să comiți răul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

411. Când îți îndeplinești datoria, ar trebui să te examinezi mereu pentru a vedea dacă faci lucrurile conform principiului, dacă îți îndeplinești datoria la nivelul standardelor, dacă o faci sau nu doar în manieră superficială, dacă ai încercat să te sustragi de la responsabilitățile tale și dacă există probleme cu atitudinea ta și modul în care gândești. Odată ce ai reflectat asupra ta și aceste lucruri ți-au devenit clare, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești datoria. Indiferent ce întâmpini în timp ce-ți îndeplinești datoria – negativitate și slăbiciune, sau faptul că ești într-o dispoziție proastă după ce ai fost tratat – ar trebui să abordezi acest lucru în mod corespunzător și, de asemenea, trebuie să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. Făcând aceste lucruri, vei avea o cale de a practica. Dacă dorești să faci o treabă bună în îndeplinirea datoriei tale, atunci nu trebuie să fii afectat de

starea ta de spirit. Indiferent cât de negativ sau de slab te simți, ar trebui să practici adevărul în tot ceea ce faci, cu strictețe absolută și respectând principiile. Dacă faci acest lucru, atunci nu numai că ceilalți oameni te vor aproba, ci vei fi și pe placul lui Dumnezeu. Ca atare, vei fi o persoană responsabilă și care suportă o povară; vei fi o persoană cu adevărat bună, care într-adevăr își îndeplinește îndatoririle la nivelul standardelor și care trăiește pe deplin asemănarea unei persoane autentice. Astfel de oameni sunt purificați și dobândesc o transformare reală atunci când își îndeplinesc îndatoririle și se poate spune că sunt cinstiți în ochii lui Dumnezeu. Numai oamenii cinstiți pot să persevereze în practicarea adevărului, reușesc să acționeze principial și pot să își îndeplinească îndatoririle la nivelul standardelor. Oamenii care acționează principial își îndeplinesc meticulos îndatoririle când sunt într-o stare de spirit bună; nu lucrează într-o manieră superficială, nu sunt aroganți și nu se laudă ca să îi facă pe ceilalți să aibă o părere excelentă despre ei. Când sunt totuși într-o pasă proastă, își termină sarcinile cotidiene la fel de serios și de responsabil și, chiar dacă întâlnesc un lucru dăunător îndeplinirii îndatoririlor lor sau care îi presează un pic sau îi întrerupe în timp ce își fac îndatoririle, ei tot pot să își liniștească inima în fața lui Dumnezeu și să se roage spunând: „Indiferent cât de mare e problema cu care mă confrunt – chiar dacă cerul se prăbușește – cât timp Dumnezeu îmi permite să trăiesc mai departe, sunt hotărât să fac tot ce pot pentru a-mi îndeplini datoria. Fiecare zi în care mi se permite să trăiesc este o zi în care voi lucra din răsputeri să-mi îndeplinesc datoria astfel încât să fiu vrednic de această datorie încredințată mie de Dumnezeu, cât și de suflarea pe care El a pus-o în trupul meu. Indiferent câte greutăți aș putea avea, voi lăsa totul deoparte, deoarece îndeplinirea datoriei mele este cea mai importantă!” Cei care nu sunt afectați de nicio persoană, niciun eveniment, lucru sau mediu, care nu sunt controlați de nicio stare de spirit

sau situație exterioară și care își pun pe primul loc îndatoririle și însărcinările încredințate lor de Dumnezeu – aceia sunt oamenii care Îi sunt loiali Lui și care I se supun cu adevărat. Astfel de oameni au obținut intrarea în viață și au pătruns în adevărul-realitate. Aceasta este una dintre cele mai practice și autentice expresii ale trăirii adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"

412. Indiferent ce vă cere Dumnezeu, voi trebuie doar să vă străduiți din răsputeri. Cu toată speranța, sunteți capabili să vă arătați credința față de Dumnezeu dinaintea Lui în final și, atât timp cât veți putea să-L vedeți zâmbind mulțumit pe tronul Lui, chiar și în clipa morții voastre, ar trebui să puteți să râdeți și să zâmbiți în timp ce ochii vă sunt închiși. Trebuie să vă faceți ultima îndatorire pentru Dumnezeu în timpul vostru pe pământ. În trecut, Petru a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu; oricum, ar trebui să-L mulțumiți pe Dumnezeu până la sfârșit și să vă epuizați toată energia pentru Dumnezeu. Ce poate să facă o creatură pentru Dumnezeu? Așa că ar trebui să vă lăsați în voia milostivirii lui Dumnezeu cât mai curând cu putință. Atât timp cât Dumnezeu este fericit și mulțumit, atunci să-L lăsăm să facă ce vrea El. Ce drept au oamenii să se plângă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 41

413. Astăzi, ceea ce vi se cere să îndepliniți nu sunt cerințe suplimentare, ci doar datoria omului și ceea ce trebuie făcut de către toți oamenii. Dacă nu sunteți vrednici nici măcar să vă îndepliniți datoria sau să o îndepliniți așa cum trebuie, atunci nu înseamnă că vă faceți singuri probleme? Nu dați voi târcoale morții? Cum mai puteți să vă așteptați la un viitor și la planuri? Lucrarea lui Dumnezeu este înfăptuită de dragul omenirii, iar colaborarea omului este de dragul gestionării lui Dumnezeu.

După ce Dumnezeu a înfăptuit tot ceea ce El trebuie să înfăptuiască, omului i se cere să fie generos în practica sa și să colaboreze cu Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, omul trebuie să nu-și menajeze niciun efort, trebuie să își dăruiască loialitatea și nu trebuie să se lase târât în numeroase concepții sau să fie pasiv și să aștepte moartea. Dumnezeu Se poate sacrifica pe El Însuși pentru om, atunci de ce omul nu își poate oferi loialitatea lui Dumnezeu? Dumnezeu este cu inima și cu sufletul pentru om, de ce omul nu poate oferi puțină colaborare? Dumnezeu lucrează pentru omenire, așadar, de ce omul nu poate să împlinească o parte din datoria sa de dragul gestionării lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns până în acest punct, și, totuși, voi tot vedeți, dar nu acționați, auziți, dar nu vă mișcați. Nu sunt astfel de oameni obiectele pierzaniei? Dumnezeu S-a dedicat deja întru totul omului, atunci, de ce astăzi omul este incapabil să își împlinească datoria cu sinceritate? Pentru Dumnezeu, lucrarea Lui este principala Sa prioritate, iar lucrarea gestionării Sale este de cea mai mare importanță. Pentru om, a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și a împlini cerințele lui Dumnezeu reprezintă principala sa prioritate. Toți trebuie să înțelegeți acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

414. De fapt, îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea a tot ceea ce e inerent omului, cu alte cuvinte, ceea ce este posibil pentru om. Doar atunci este îndeplinită datoria sa. Defectele omului în timpul acestei slujiri sunt reduse treptat prin experiență progresivă și prin procesul prin care îndură judecata; acestea nu împiedică sau afectează datoria omului. Cei care încetează a mai sluji sau cedează și dau înapoi de teamă că ar putea exista obstacole în slujirea lor sunt cei mai lași dintre toți oamenii. Dacă oamenii nu pot exprima ceea ce ar trebui să exprime în timpul slujirii sau să

împlinească ceea ce le este posibil în mod inerent și, în schimb, se prostesc și fac totul mecanic, atunci ei au pierdut funcția pe care ar trebui să o aibă o ființă creată. Astfel de oameni sunt cunoscuți drept „mediocrități”; ei sunt gunoaie fără folos. Cum pot astfel de oameni să fie numiți în mod corespunzător ființe create? Nu sunt ei ființe corupte care strălucesc din exterior, dar sunt putrede în interior? Dacă un om îşi spune Dumnezeu, dar nu este în stare să exprime ființa divinității, să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuşi sau să-L reprezinte pe Dumnezeu, fără îndoială el nu este Dumnezeu, deoarece nu are esenţa lui Dumnezeu și ceea ce Dumnezeu poate înfăptui în mod inerent nu există în el. Dacă omul pierde ceea ce este realizabil în mod inerent de către el, nu mai poate fi considerat om și nu mai este vrednic de statutul de ființă creată sau să vină înaintea lui Dumnezeu și să-I slujească. În plus, nu este vrednic să primească harul lui Dumnezeu sau să fie vegheat, protejat și desăvârșit de Dumnezeu. Mulți care au pierdut încrederea lui Dumnezeu ajung să piardă harul lui Dumnezeu. Nu doar că nu-și detestă fărădelegile, ci răspândesc cu obrăznicie ideea că modul lui Dumnezeu este incorect, iar cei răzvrătiţi chiar neagă existenţa lui Dumnezeu. Cum pot astfel de oameni, care au o astfel de răzvrătire, să fie îndreptățiți să se bucure de harul lui Dumnezeu? Cei care nu-și îndeplinesc datoria se răzvrătesc foarte mult împotriva lui Dumnezeu și, deși Îi datorează mult, se întorc și-L critică pe Dumnezeu că nu are dreptate. Cum ar putea astfel de oameni să fie vrednici de a fi desăvârșiți? Nu este oare acesta precursorul eliminării și pedepsirii? Oamenii care nu-și fac datoria față de Dumnezeu sunt deja vinovați de cele mai atroce nelegiuiri, pentru care nici măcar moartea nu este o pedeapsă suficientă, cu toate acestea au obrăznicia de a se certa cu Dumnezeu și de a se compara cu El. Ce folos este în a desăvârși astfel de oameni? Când oamenii nu reuşesc să îşi facă datoria, ar trebui să simtă vinovăția și îndatorarea; ar trebui să-și disprețuiască slăbiciunile și

inutilitatea, răzvrătirea și corupția și, mai mult decât atât, ar trebui să-și dea viața lui Dumnezeu. Doar atunci sunt ființe create care-L iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt vrednici de a se bucura de binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu și de a fi desăvârșiți de către El. Cât despre cei mai mulți dintre voi? Cum Îl tratați pe Dumnezeul care trăiește printre voi? Cum v-ați îndeplinit datoria înaintea Lui? Ați îndeplinit tot ceea ce ați fost chemați să îndepliniți, chiar și cu prețul vieții voastre? Ce ați sacrificat? Nu ați primit multe din partea Mea? Puteți discerne? Cât de loiali Îmi sunteți? Cum Mi-ați slujit? Și cum rămâne cu tot ce v-am acordat și am făcut pentru voi? Ați luat în calcul toate acestea? Ați judecat și comparat cu toţii acest aspect cu puțina conștiință pe care o aveți în voi? De cine ar putea să fie demne cuvintele și acțiunile voastre? S-ar putea oare ca astfel de sacrificii minuscule din partea voastră să fie vrednice de tot ceea ce v-am dăruit? Nu am altă alternativă și, cu toate că v-am fost devotat din toată inima, nutriți intenții rele și sunteți fără tragere de inimă în privința Mea. Aceasta este dimensiunea datoriei voastre, singura voastră funcție. Nu e așa? Nu știți că ați eșuat complet să îndepliniți datoria unei ființe create? Cum puteți fi considerați o ființă creată? Nu vă este clar ce anume exprimați și trăiți? Ați eșuat în îndeplinirea datoriei voastre, dar căutați să obțineți toleranța și harul bogat al Lui Dumnezeu. Un astfel de har nu a fost pregătit pentru unii atât de lipsiți de valoare și de simpli ca voi, ci pentru aceia care nu cer nimic și se sacrifică cu bucurie. Astfel de oameni ca voi, astfel de mediocrități, sunt total nevrednice să se bucure de harul cerului. Doar dificultățile și suferințele interminabile vă vor acompania zilele! Dacă nu-Mi puteți fi credincioși, soarta voastră va fi una a suferinței. Dacă nu puteți fi răspunzători față de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, rezultatul vostru va fi unul al pedepsirii. Orice har, binecuvântare și viața minunată în

Împărăție nu vor avea nimic de-a face cu voi. Acesta este finalul de care meritați să aveți parte și este consecința propriilor voastre fapte!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

(VIII) Despre cum să dobândim teama de Dumnezeu și să ne ferim de rău

415. O ființă autentică creată trebuie să știe cine este Creatorul, pentru ce este creația omului, cum să-și îndeplinească responsabilitățile unei ființe create și cum să se închine Domnului întregii creații, trebuie să înțeleagă, să priceapă, să cunoască și să aibă grijă de intențiile, dorințele și cererile Creatorului și trebuie să acționeze în conformitate cu calea Creatorului – să se teamă de Dumnezeu și să evite răul.

Ce înseamnă să te temi de Dumnezeu? Și cum se poate evita răul?

„A avea teamă de Dumnezeu” nu înseamnă spaimă și groază de nedescris, nici să eviți, nici să te distanțezi, nici nu este idolatrizare sau superstiție. Mai degrabă, este admirație, stimă, încredere, înțelegere, grijă, ascultare, consacrare, iubire, precum și adorare necondiționată și răbdătoare, răsplată și supunere. Fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea admirație autentică, încredere autentică, înțelegere autentică, grijă sau ascultare autentică, ci doar teamă și neliniște, numai îndoială, neînțelegere, evadare și evitare; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o consacrare și o răsplată autentice; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o adorare și o supunere autentice, ci doar idolatrizare și superstiție oarbă; fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu poate să acționeze conform cu calea lui Dumnezeu sau să se teamă de Dumnezeu ori să evite răul. Dimpotrivă, fiecare activitate și comportament în care omul se angajează vor fi umplute de răzvrătire și sfidare, cu imputații calomnioase și judecăți calomnioase despre El și cu un comportament malefic care contravine adevărului și adevăratului sens al cuvintelor lui Dumnezeu.

Odată ce omenirea are încredere sinceră în Dumnezeu, ea va fi sinceră în a Îl urma pe Dumnezeu și a se baza pe El; numai cu încredere reală și dependență de Dumnezeu, omenirea poate avea înțelegere și pricepere autentică; împreună cu înțelegerea reală a lui Dumnezeu vine cu adevărat grija pentru El; numai cu grija autentică pentru Dumnezeu, omenirea poate avea o ascultare autentică; numai cu o ascultare autentică față de Dumnezeu, omenirea poate avea o consacrare autentică; numai printr-o consacrare veritabilă față de Dumnezeu, omenirea poate avea o răsplată necondiționată și fără plângere; numai cu încredere și dependență autentice, înțelegere și grijă autentice, ascultare autentică, consacrare și răsplată autentice, poate ajunge omenirea să cunoască cu adevărat firea și esența lui Dumnezeu și să cunoască identitatea Creatorului; numai când a ajuns cu adevărat să cunoască pe Creator, poate omenirea să trezească în ea însăși adorare și supunere autentice; numai când are o adorare și o supunere adevărată față de Creator, va fi capabilă omenirea să dea deoparte căile cele rele, adică să evite răul.

Aceasta constituie întregul proces al „temerii de Dumnezeu și evitării răului” și este, de asemenea, conținutul în întregime al temerii de Dumnezeu și evitării răului, precum și calea care trebuie traversată pentru a ajunge la teama de Dumnezeu și evitarea răului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

416. Întâi de toate, ştim că firea lui Dumnezeu este măreţie, este mânie. El nu este o oaie care să fie tăiată de oricine; mai mult, El nu este o marionetă care să fie controlată de oameni oricum vor ei. El nu e nici un vid care să primească ordine de la oameni. Dacă tu crezi cu adevărat că Dumnezeu există, ar trebui să ai o inimă care se teme de Dumnezeu şi ar trebui să ştii că esenţa lui Dumnezeu nu trebuie să fie mâniată. Această mânie poate fi pricinuită de un cuvânt; poate, de un gând; poate, de un tip

de comportament ticălos; poate, de un comportament moderat, unul acceptabil în ochii şi etica omului; sau poate că e pricinuit de o doctrină, de o teorie. Totuşi, odată ce-L mânii pe Dumnezeu, şansa ta e pierdută, iar ultimelele tale zile au sosit. Acesta este un lucru îngrozitor! Dacă nu înţelegi că Dumnezeu nu poate fi ofensat, atunci poate că nu te temi de Dumnezeu şi poate că-L ofensezi tot timpul. Dacă nu ştii cum să te temi de Dumnezeu, atunci eşti incapabil să te temi de Dumenezeu şi nu vei şti cum să calci pe cărarea ce duce spre Dumnezeu – temându-te de Dumnezeu şi ferindu-te de rău. Odată ce ajungi să înţelegi, poţi fi conştient că Dumnezeu nu poate fi ofensat, atunci vei şti ce este a te teme de Dumnezeu şi a te feri de rău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

417. Chiar dacă o parte a esenței lui Dumnezeu este iubirea, iar El are milă pentru toată lumea, oamenii trec cu vederea și uită faptul că esența Lui este și demnitatea. Faptul că El are iubire nu înseamnă că oamenii pot să-L jignească în voie, că El nu are sentimente sau că nu reacționează. Faptul că El are milă nu înseamnă că El nu are principii pe baza cărora tratează oamenii. Dumnezeu trăiește; El chiar există. El nu este o marionetă imaginară sau altceva. Întrucât El există, ar trebui să ascultăm cu atenție mereu glasul inimii Sale, să acordăm atenție atitudinii Sale și să înțelegem sentimentele Lui. Nu ar trebui să folosim închipuirile oamenilor pentru a-L defini pe Dumnezeu și nu ar trebui să impunem gândurile și dorințele oamenilor asupra lui Dumnezeu, făcându-L pe Dumnezeu să folosească stilul și gândirea omului în felul în care El tratează omenirea. Dacă faci asta, atunci Îl înfurii pe Dumnezeu, atragi mânia lui Dumnezeu și contești demnitatea Lui! Așadar, după ce ați înțeles severitatea acestei probleme, îl îndemn pe fiecare dintre voi să fie precaut și prudent în faptele lui. Fiți

precauți și prudenți în vorbele voastre. Iar în ceea ce privește modul în care Îl tratați pe Dumnezeu, cu cât sunteți mai precauți și mai prudenți, cu atât mai bine! Când nu înțelegi care este atitudinea lui Dumnezeu, nu vorbi neglijent, nu fi neglijent în faptele tale și nu aplica neglijent etichete. Chiar mai mult, să nu tragi concluzii în mod arbitrar. În schimb, ar trebui să aștepți și să cauți, și asta e o manifestare a atitudinii de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău. Dacă poți să atingi acest punct mai presus de orice, dacă poți să dobândești această atitudine mai presus de orice, atunci Dumnezeu nu te va blama pentru prostia ta, pentru ignoranța și pentru lipsa înțelegerii motivelor din spatele acestor lucruri. În schimb, datorită faptului că te temi să nu-L jignești pe Dumnezeu, datorită respectului tău pentru intențiile lui Dumnezeu, datorită atitudinii tale de a fi dispus să-L asculți pe Dumnezeu, Dumnezeu Își va aminti de tine, te va călăuzi și te va lumina sau îți va tolera imaturitatea și ignoranța. În schimb, dacă atitudinea ta față de El e lipsită de respect – judecându-L în mod arbitrar pe Dumnezeu și ghicind și definind în mod arbitrar ideile lui Dumnezeu – Dumnezeu te va condamna, te va disciplina și chiar te va pedepsi; sau îți va face o declarație. Poate că această declarație implică sfârșitul tău. De aceea, Eu tot mai vreau să subliniez asta încă o dată: ar trebui să fiți precauți și prudenți față de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Nu vorbiți cu neglijență și nu fiți neglijenți în faptele voastre. Înainte să spui ceva, ar trebui să te gândești: oare dacă fac asta Îl voi înfuria pe Dumnezeu? Este asta a te teme de Dumnezeu? Chiar și pentru chestiunile simple, ar trebui încă să încerci să găsești răspuns la aceste întrebări, să te gândești cu adevărat la ele. Dacă poți cu adevărat să practici conform acestor principii peste tot, în toate lucrurile și în fiecare moment, și adopți o astfel de atitudine mai ales când nu înțelegi ceva, atunci Dumnezeu te va călăuzi mereu și îți va da mereu o cale pe care să o urmezi.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

418. Vă îndemn să înțelegeți mai bine conținutul decretelor administrative și să depuneți eforturi pentru a cunoaște firea lui Dumnezeu. În caz contrar, va fi greu să vă țineți buzele sigilate și limbile voastre să nu se angajeze prea liber în conversații pompoase și veți ofensa, fără să vreți, firea lui Dumnezeu și să cădeți în întuneric, pierzând prezența Duhului Sfânt și lumina. Dat fiind că voi nu sunteți principiali în acțiunile voastre, făcând sau spunând ceea ce nu ar trebui, veți primi răsplata cuvenită. Ar trebui să știi că, deși tu ești neprincipial în cuvânt și faptă, Dumnezeu este foarte principial în ambele. Motivul pentru care tu primești răsplată este că L-ai ofensat pe Dumnezeu, nu pe om. Dacă, în viața ta, comiți multe infracțiuni împotriva firii lui Dumnezeu, atunci ești destinat să devii un copil al iadului. Pentru om, poate părea că ai comis numai câteva fapte care nu corespund cu adevărul și nimic mai mult. Cu toate acestea, tu ești conștient că, în ochii lui Dumnezeu, tu ești deja unul pentru care nu mai există nicio jertfă pentru păcat? Pentru că tu ai încălcat decretele administrative ale lui Dumnezeu mai mult decât o singură dată și, în plus, nu ai arătat niciun semn de pocăință, prin urmare, tu nu ai de ales decât să cazi în iad, unde Dumnezeu pedepsește omul. Un număr mic de oameni, în timp ce-L urmau pe Dumnezeu, au săvârșit unele fapte care încalcă principiile, dar după ce au fost tratați și îndrumați, au descoperit treptat propria lor stricăciune, apoi au intrat pe calea cea bună a realității și continuă să fie fundamentaţi și astăzi. Acești oameni sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. Dar Eu îi caut pe cei onești; dacă tu ești o persoană cinstită și care acționează conform principiului, atunci tu poți fi un prieten apropiat al lui Dumnezeu. Dacă în acțiunile tale nu jignești firea lui Dumnezeu și cauți voia lui Dumnezeu și ai o inimă plină de evlavie pentru Dumnezeu, atunci credința ta este la nivelul cerut. Oricine nu-L venerează pe Dumnezeu și nu are o inimă care tremură de frică, va încălca ușor

decretele administrative ale lui Dumnezeu. Mulți Îl slujesc pe Dumnezeu cu puterea pasiunii lor, dar nu au nicio înțelegere a decretelor administrative ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo bănuială cu privire la implicațiile cuvintelor Sale. Și astfel, cu intențiile lor bune, deseori sfârșesc prin a face lucruri care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. În cazuri grave, ei sunt îndepărtați, lipsiți de orice altă șansă de a-L urma, și sunt aruncați în iad, orice asociere cu casa lui Dumnezeu luând sfârșit. Acești oameni lucrează în casa lui Dumnezeu prin puterea bunelor lor intenții ignorante și sfârșesc prin a mânia firea lui Dumnezeu. Oamenii își aduc căile de a sluji oficiali și domni în casa lui Dumnezeu și încearcă să le pună în practică, gândindu-se în zadar că pot fi aplicate cu ușurință și fără efort aici. Niciodată nu și-au închipuit că Dumnezeu nu are firea unui miel, ci a unui leu. De aceea, cei care se asociază cu Dumnezeu pentru prima dată nu sunt în stare să comunice cu El, căci inima lui Dumnezeu este diferită de cea a omului. Numai după ce înțelegi multe adevăruri, poți ajunge să-L cunoști continuu pe Dumnezeu. Această cunoaștere nu este compusă din fraze sau doctrine, ci poate fi folosită ca o comoară prin care tu intri în confidență apropiată cu Dumnezeu și ca dovadă că El se bucură în tine. Dacă ești lipsit de realitatea cunoașterii și nu ești înzestrat cu adevărul, atunci slujirea ta înflăcărată poate aduce asupra ta doar disprețul și respingerea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"

419. Dacă nu înțelegi firea lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să faci lucrarea pe care trebuie să o faci pentru El. Dacă nu cunoști esența lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să Îi arăți venerație și frică, ci îi vei arăta numai complezență nepăsătoare și subterfugii și, în plus, o blasfemie incorigibilă. Deși înțelegerea firii lui Dumnezeu este cu adevărat importantă, iar cunoașterea esenței lui Dumnezeu nu trebuie trecută cu vederea, nimeni nu a examinat vreodată până la capăt și nu a cercetat

amănunțit aceste lucruri. Este limpede ca bună ziua că ați respins cu toții decretele administrative pe care le-am promulgat. Dacă nu înțelegeți firea lui Dumnezeu, Îi veți ofensa ușor firea. O astfel de ofensă echivalează cu mânierea lui Dumnezeu Însuși, iar rodul ultim al acțiunii tale va deveni o încălcare a decretelor administrative. Acum, trebuie să fii conștient de faptul că înțelegerea firii lui Dumnezeu vine odată ce I-ai cunoscut esența și că odată cu înțelegerea firii lui Dumnezeu vine înțelegerea decretelor administrative. Desigur, multe dintre decretele administrative au tangență cu firea lui Dumnezeu, însă firea Lui nu și-a găsit o expresie completă în acestea. Prin urmare, trebuie să faceți un pas mai departe pentru a vă dezvolta înțelegerea firii lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”

420. Dumnezeu este un Dumnezeu viu şi, la fel cum oamenii se comportă diferit în diverse situaţii, atitudinea lui Dumnezeu faţă de aceste comportamente este diferită pentru că El nu e nici marionetă, nici vid. A ajunge să cunoşti atitudinea lui Dumnezeu este un scop nobil pentru omenire. Oamenii ar trebui să înveţe cum, cunoscând atitudinea lui Dumnezeu, pot cunoaşte firea lui Dumnezeu şi înţelege inima Lui, puţin câte puţin. Când ajungi să înţelegi inima lui Dumnezeu puţin câte puţin, nu vei considera că a te teme de Dumnezeu şi a te feri de rău sunt lucruri greu de îndeplinit. Mai mult, când Îl înţelegi pe Dumnezeu, e puţin probabil să tragi concluzii despre El. Când încetezi să tragi concluzii despre Dumnezeu, e puţin probabil să-L ofensezi şi, pe nesimţite, Dumnezeu te va călăuzi către a avea o cunoaştere a Lui şi, drept urmare, te vei teme de Dumnezeu în inima ta. Vei înceta să-L mai defineşti pe Dumnezeu folosind doctrinele, slovele şi teoriile pe care ţi le-ai însuşit. Mai degrabă, căutând mereu

intenţiile lui Dumnezeu în toate lucrurile, fără să-ţi dai seama, vei deveni o persoană pe placul lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu este nevăzută şi de neatins de omenire, dar, în ceea ce-L priveşte pe Dumnezeu, acţiunile fiecărui om în parte, laolaltă cu atitudinea lor faţă de El – acestea nu sunt doar palpabile pentru Dumnezeu, ci şi vizibile. Aceasta e ceva ce toată lumea ar trebui să recunoască şi să înţeleagă clar. Poate că te întrebi mereu: „Ştie Dumnezeu ce fac aici? Ştie Dumnezeu la ce mă gândesc acum? Poate că ştie, poate că nu.” Dacă adopţi acest fel de punct de vedere, urmându-L pe Dumnezeu şi crezând în El, dar îndoindu-te de lucrarea şi existenţa Lui, atunci, mai devreme sau mai târziu, va veni o zi când Îl vei mânia, pentru că deja te clatini pe marginea unei prăpăstii periculoase. Am văzut oameni care au crezut în Dumnezeu timp de mulţi ani, dar tot n-au câştigat realitatea adevărului şi nici nu înţeleg voia lui Dumnezeu. Viața și statura lor nu fac niciun progres, aderând doar la doctrinele cele mai superficiale. Asta pentru că aceşti oameni nu au luat niciodată cuvântul lui Dumnezeu drept propria viaţă şi niciodată nu au întâmpinat şi acceptat existenţa Lui. Crezi că Dumnezeu vede astfel de oameni şi e plin de bucurie? Îl mângâie ei? În cazul acesta, metoda credinţei oamenilor în Dumnezeu e cea care hotărăşte soarta lor. Indiferent dacă este vorba de modul în care oamenii Îl caută sau Îl tratează pe Dumnezeu, atitudinile oamenilor sunt lucrul cel mai important. Nu-L neglija pe Dumnezeu ca şi cum ar fi un vid în ceafa ta. Gândeşte-te mereu la Dumnezeul credinţei tale ca la un Dumnezeu viu, un Dumnezeu real. El nu se află acolo, sus, în al treilea Cer, neavând nimic de făcut. Mai degrabă, El Se uită mereu în inimile tuturor, văzând ce pui la cale, analizând fiecare cuvinţel şi fiecare faptă mică, cum te comporţi şi care este atitudinea ta faţă de Dumnezeu. Indiferent dacă eşti dispus sau nu să te încredinţezi lui Dumnezeu, întregul tău comportament, ideile şi gândurile tale cele mai

intime sunt înaintea lui Dumnezeu, fiind cercetate de El. În funcţie de comportamentul tău, în funcţie de faptele tale şi în funcţie de atitudinea ta faţă de Dumnezeu, părerea Lui despre tine şi atitudinea Lui faţă de tine se schimbă în mod constant. Aş vrea să ofer nişte sfaturi unora: nu te lăsa ca un prunc în mâinile lui Dumnezeu, ca şi cum El ar trebui să te adore, ca şi cum El nu ar putea niciodată să te părăsească și ca şi cum atitudinea Lui faţă de tine ar fi fixă şi nu s-ar putea schimba niciodată și te sfătuiesc să nu mai visezi! Dumnezeu e drept în felul în care tratează pe fiecare om în parte. El abordează cinstit lucrarea de cucerire şi de mântuire a omenirii. Aceasta este gestionarea Lui. El îl tratează pe fiecare om în mod serios, nu ca pe un animal de companie cu care să Se joace. Iubirea lui Dumnezeu pentru om nu este una de genul care răsfaţă sau răzgâie; mila şi toleranţa Lui faţă de omenire nu este indulgentă sau neatentă. Dimpotrivă, iubirea lui Dumnezeu pentru omenire e menită să preţuiască, să compătimească şi să respecte viaţa; mila şi toleranţa Lui transmit aşteptările Lui de la oameni; mila şi toleranţa Lui sunt ceea ce îi trebuie umanităţii pentru a supravieţui. Dumnezeu este viu şi există efectiv; atitudinea Lui faţă de omenire este principială, nu este deloc o regulă dogmatică şi se poate schimba. Voia Lui pentru umanitate se schimbă treptat şi se transformă cu timpul, în funcţie de împrejurări şi de atitudinea fiecărui om în parte. Aşadar, în inima ta ar trebui să știi cu o claritate deplină că esenţa lui Dumnezeu este imuabilă și că firea Lui va apărea în momente şi contexte diferite. Poate că tu nu crezi că aceasta este o chestiune serioasă şi foloseşti propriile concepţii pentru a-ţi imagina cum ar trebui să facă Dumnezeu lucrurile. Dar există momente în care adevărat e tocmai opusul punctului tău de vedere şi, folosind propriile concepţii pentru a încerca să-L măsori pe Dumnezeu, L-ai mâniat deja. Aceasta pentru că Dumnezeu nu operează aşa cum crezi tu că o face şi Dumnezeu nu va trata această chestiune aşa cum spui tu că o va face. Aşa

că îţi amintesc să fii atent şi prudent în abordarea ta faţă de tot ceea ce te înconjoară şi să înveţi cum să urmezi principiul de a merge pe calea lui Dumnezeu în toate lucrurile – temându-te de Dumnezeu şi ferindu-te de rău. Trebuie să elaborezi o înţelegere fermă a chestiunilor cu privire la voia şi atitudinea lui Dumnezeu; să găseşti oameni luminaţi care să ţi le comunice şi să cauţi cinstit. Să nu-L vezi pe Dumnezeul credinţei tale drept o marionetă – judecând arbitrar, ajungând la concluzii arbitrare, netratându-L pe Dumnezeu cu respectul pe care El îl merită. În procesul mântuirii lui Dumnezeu, când El îţi defineşte sfârșitul, indiferent dacă El îţi acordă milă sau toleranţă sau judecată şi mustrare, atitudinea Lui faţă de tine nu e fixă. Depinde de atitudinea ta faţă de Dumnezeu şi de cum Îl înţelegi.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

421. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu Îl au mereu în inima lor şi-nlăuntrul lor poartă întotdeauna o inimă care Îl slăvește și Îl iubește pe Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu ar trebui să facă lucrurile cu prudență și precauție şi tot ceea ce fac ei ar trebui să fie potrivit cerinţelor Lui şi să-I poată mulțumi inima. Nu ar trebui să fie încăpăţânaţi, făcând orice le place; aceasta nu se potrivește unui caracter evlavios. Oamenii nu trebuie să alerge înnebuniți, fluturând steagul lui Dumnezeu peste tot, mândrindu-se și înșelând pretutindeni; acesta este cel mai rebel tip de comportament. Familiile au reguli proprii, iar naţiunile au legile lor – și nu cu atât mai mult stau astfel lucrurile în casa lui Dumnezeu? Nu sunt standardele și mai stricte? Nu sunt şi mai multe decrete administrative? Oamenii sunt liberi să facă ceea ce doresc, dar decretele administrative ale lui Dumnezeu nu pot fi schimbate după bunul plac. Dumnezeu este un Dumnezeu care nu tolerează ofensele din partea oamenilor; este un

Dumnezeu care îi condamnă pe oameni la moarte. Oare oamenii chiar nu ştiu asta deja?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"

422. În fiecare epocă, Dumnezeu transmite omului anumite cuvinte, îi spune anumite adevăruri. Aceste adevăruri servesc drept cale pe care omul să o urmeze, cale care trebuie să fie urmată de om, cale care le permite oamenilor să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, cale pe care oamenii trebuie să o pună în practică și să o urmeze în cadrul periplului lor prin viață. Acestea sunt motivele pentru care Dumnezeu transmite omului aceste cuvinte. Aceste cuvinte care vin de la Dumnezeu ar trebui să fie respectate de om, iar să le respecți înseamnă să primești viață. Dacă o persoană nu le respectă, nu le pune în practică și nu trăiește cuvintele lui Dumnezeu, atunci această persoană nu practică adevărul. Iar dacă nu practică adevărul, atunci nu se teme de Dumnezeu și nu se ferește de rău și nici nu Îl poate mulțumi pe Dumnezeu. Dacă cineva nu-L poate mulțumi pe Dumnezeu, atunci nu poate primi slava lui Dumnezeu; acest tip de persoană nu are niciun sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaştem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

423. Să urmezi calea lui Dumnezeu nu înseamnă să respecți superficial regulile. Mai degrabă, înseamnă ca atunci când te confrunți cu o problemă, să o privești ca pe o situație care a fost aranjată de Dumnezeu, ca pe o responsabilitate pe care El ți-a dat-o, ca pe ceva încredințat ție de către Dumnezeu, și că, atunci când te confrunți cu această problemă, ar trebui chiar să o consideri o încercare primită de la Dumnezeu. Când te confrunți cu această problemă, trebuie să ai un standard, trebuie să te gândești că ea a venit de la Dumnezeu. Trebuie să te gândești cum să tratezi această

problemă în așa fel încât să îți poți îndeplini responsabilitatea și să fii credincios lui Dumnezeu; cum să procedezi fără a-L înfuria pe Dumnezeu, fără a-I ofensa firea. […] Și este necesar fiindcă, pentru a urma calea lui Dumnezeu, nu putem să renunțăm la nimic ce are legătură cu noi înșine sau la nimic ce se întâmplă în jurul nostru, nici măcar la lucrurile mărunte. Fie că noi considerăm că trebuie să fim atenți la așa ceva, fie că nu, cât timp ne confruntăm cu orice problemă, nu ar trebui să renunțăm la ea. Totul ar trebui privit ca pe un test dat nouă de Dumnezeu. Cum este acest gen de atitudine? Dacă tu ai acest gen de atitudine, atunci se confirmă un fapt: inima ta se teme de Dumnezeu și inima ta este dispusă să se ferească de rău. Dacă tu ai această dorință de a-L mulțumi pe Dumnezeu, atunci ceea ce pui tu în practică nu este departe de standardul de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău.

Deseori, unii cred că problemele care nu sunt prea luate în considerare de oameni, problemele care nu sunt menționate de obicei – că acestea sunt doar fleacuri mărunte, și nu au nicio legătură cu punerea în practică a adevărului. Când acești oameni se confruntă exact cu o astfel de problemă, nu se gândesc prea mult la ea și o trec cu vederea. Dar, de fapt, această problemă este o lecție pentru care tu ar trebui să studiezi, o lecție despre cum să te temi de Dumnezeu și cum să te ferești de rău. În plus, ar trebui să fii mai interesat să afli și ceea ce face Dumnezeu atunci când apare această problemă și trebuie să te confrunți cu ea. Dumnezeu este chiar alături de tine, observând fiecare dintre cuvintele și faptele tale, observând acțiunile tale și schimbările din mintea ta – aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Unii spun: „Atunci, de ce nu o simt?” Tu nu ai simțit-o deoarece calea de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău nu a fost cea mai importantă cale de urmat pentru tine. În consecință, nu poți să simți subtila lucrare a lui Dumnezeu în om, care se manifestă în concordanță cu diferitele gânduri și

fapte ale oamenilor. Ești un aiurit! Ce e o problemă importantă? Ce e o problemă minoră? Toate problemele care implică urmarea căii lui Dumnezeu nu sunt împărțite în probleme mari sau mici. Puteți să acceptați asta? (Da, putem.) În ceea ce privește problemele de zi cu zi, există unele probleme pe care oamenii le consideră drept mari și semnificative, iar altele care sunt privite drept fleacuri mărunte. De multe ori, oamenii privesc aceste probleme mari ca fiind extrem de importante, le consideră ca fiind trimise de Dumnezeu. Cu toate acestea, în timp ce decurg aceste probleme, din cauza staturii imature a omului și a calibrului slab al acestuia, adesea, omul nu se ridică la înălțimea intențiilor lui Dumnezeu, nu poate să obțină nicio revelație și nu poate să dobândească nicio cunoaștere reală de valoare. În ceea ce privește problemele mărunte, acestea sunt, pur și simplu, trecute cu vederea de către om, lăsate să-i scape printre degete puțin câte puțin. Astfel, acești oameni au pierdut multe oportunități de a fi examinați înaintea lui Dumnezeu, de a fi testați de El. Dacă tu vei ignora mereu oamenii, lucrurile, problemele și circumstanțele pe care Dumnezeu le aranjează pentru tine, ce va însemna acest lucru? Înseamnă că, în fiecare zi, în fiecare moment chiar, tu renunți mereu la desăvârșirea ta de către Dumnezeu și la conducerea Lui. Oricând Dumnezeu aranjează o situație pentru tine, El te urmărește în secret, privindu-ți inima, citindu-ți gândurile și concepțiile, urmărind modul în care gândești, urmărind felul în care te vei comporta. Dacă ești un om neglijent – un om care nu a fost niciodată serios cu privire la calea și cuvântul lui Dumnezeu, nici cu privire la adevăr – atunci nu vei fi atent, nu vei acorda atenție aspectului pe care Dumnezeu vrea să-l desăvârșească, nici cerințelor pe care Dumnezeu ți le impune atunci când pregătește aceste circumstanțe pentru tine. Tu nu vei ști nici ce legătură au persoanele, lucrurile și problemele pe care le întâlnești cu adevărul sau cu intențiile lui Dumnezeu. După ce ai întâlnit în mod repetat circumstanțe și

încercări precum acestea, iar Dumnezeu a văzut că nu ai nicio realizare în numele tău, ce va face Dumnezeu? După ce ai înfruntat încercări, tu nu Îl mărești pe Dumnezeu în inima ta și nu tratezi circumstanțele pe care Dumnezeu le-a aranjat pentru tine așa cum sunt ele – ca încercări sau teste trimise de Dumnezeu. Ci respingi oportunitățile pe care Dumnezeu ți le dă, una după alta, și le lași să-ți scape printre degete iar și iar. Nu este aceasta o gravă nesupunere a omului? (Ba da.) Dumnezeu va fi îndurerat din această cauză? (Va fi.) Dumnezeu nu va fi îndurerat! Faptul că am spus asta v-a șocat încă o dată. La urma urmei, nu s-a spus mai devreme că Dumnezeu e mereu îndurerat? Dumnezeu nu va fi îndurerat? Atunci, când va fi Dumnezeu îndurerat? Oricum, Dumnezeu nu va fi îndurerat de această situație. Atunci, care va fi atitudinea lui Dumnezeu față de acest tip de comportament prezentat mai sus? Când oamenii resping încercările și testele trimise de Dumnezeu, când ei se dau înapoi din fața lor, există o singură atitudine pe care Dumnezeu o are față de acești oameni. Ce atitudine este? Dumnezeu disprețuiește acest tip de om, din adâncul inimii Lui. Există două grade ale semnificației cuvântului „disprețuiește”. Cum să le explic? În profunzime, cuvântul are conotații de dezgust, de ură. Iar al doilea grad al semnificației sale? Este partea care implică renunțarea la ceva. Cu toții știți ce înseamnă „a renunța”, corect? Pe scurt, disprețul este reacția și atitudinea definitivă a lui Dumnezeu față de cei care se comportă în acest mod. Este ura extremă față de ei, dezgust, și, în consecință, decizia de a-i abandona. Aceasta este decizia finală a lui Dumnezeu față de un om care nu a urmat niciodată calea lui Dumnezeu, care nu s-a temut niciodată de Dumnezeu și nu s-a ferit niciodată de rău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

424. Frica și ascultarea lui Iov față de Dumnezeu reprezintă un exemplu pentru omenire, iar desăvârșirea și neprihănirea sa au fost culmea umanității care trebuia avută de om. Deși el nu L-a văzut pe Dumnezeu, a realizat că Dumnezeu exista cu adevărat și, datorită acestei realizări, se temea de El – și datorită temerii lui de Dumnezeu, el a fost capabil să Îl asculte. El I-a dat lui Dumnezeu frâu liber să îi ia orice avea, totuși, nu s-a plâns și a căzut înaintea lui Dumnezeu și I-a spus că, tocmai în acest moment, chiar dacă i-ar lua trupul, el I-ar permite cu bucurie să facă astfel, fără să se plângă. Întreaga sa conduită se datora umanității sale desăvârșite și neprihănite. Ceea ce înseamnă, ca rezultat al inocenței, onestității și generozității sale, că Iov era de neclintit în realizarea și experiența sa cu privire la existența lui Dumnezeu și, pe această temelie, el avea pretenții de la sine însuși și și-a standardizat gândirea, comportamentul, conduita și principiile de acțiune înaintea lui Dumnezeu în conformitate cu călăuzirea lui de către El și cu faptele lui Dumnezeu, pe care le văzuse în toate lucrurile. De-a lungul timpului, experiențele sale au declanșat în el o teamă reală și efectivă de Dumnezeu și l-au făcut să respingă răul. Aceasta era sursa integrității pe care Iov o respecta cu strictețe. Iov avea o umanitate onestă, inocentă și generoasă și avea o experiență efectivă a fricii de Dumnezeu, ascultării de Dumnezeu și respingerii răului, precum și cunoașterea faptului că „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat.” Doar datorită acestor lucruri a fost el capabil să rămână de neclintit și să fie martor în mijlocul unor astfel de atacuri haine din partea Satanei și doar datorită lor a fost el capabil să nu-L dezamăgească pe Dumnezeu și să-I ofere un răspuns satisfăcător când au venit încercările lui Dumnezeu asupra lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

425. Iov nu văzuse fața lui Dumnezeu, nici nu auzise cuvintele rostite de Dumnezeu și cu atât mai puțin experimentase în mod personal lucrarea lui Dumnezeu, dar frica sa de El și mărturia din încercările sale sunt văzute de toți și sunt apreciate, plăcute și lăudate de Dumnezeu, iar oamenii le invidiază și admiră și, în plus, le ridică în slăvi. Nu a existat nimic grozav sau extraordinar în privința vieții lui: exact ca o persoană obișnuită, el a trăit o viață cu nimic ieşită din comun, mergând la lucru la răsărit și întorcându-se acasă pentru a se odihni la apus. Diferența este că, în timpul acestor câteva decenii întru nimic remarcabile, el a câștigat o pricepere a căii lui Dumnezeu și a realizat și a înțeles marea putere și suveranitate a lui Dumnezeu, așa cum nicio altă persoană nu o făcuse. El nu era mai inteligent decât o persoană obișnuită, viața sa nu a fost în mod special tenace şi, în plus, nici nu avea niște abilități invizibile speciale. Ceea ce avea el, însă, era o personalitate onestă, bună, neprihănită, o personalitate care iubea dreptatea și cinstea și care iubea lucrurile pozitive – niciuna dintre ele nefiind ale majorităţii oamenilor obișnuiți. El a făcut diferența între iubire și ură, a avut sentimentul dreptății, nu a renunțat și a persistat și a fost sârguincios și a acordat o minuțioasă atenție detaliilor în gândurile sale și, prin urmare, în timpul perioadei sale mediocre pe pământ, a văzut toate lucrurile extraordinare pe care le făcuse Dumnezeu și a văzut măreția, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, a văzut grija, bunăvoința și protecția lui Dumnezeu pentru om și a văzut cinstea și autoritatea Dumnezeului suprem. Primul motiv pentru care Iov a putut să câștige aceste lucruri, care erau mai presus de o persoană normală, a fost deoarece el avea o inimă pură, iar inima lui aparținea lui Dumnezeu și era călăuzită de Creator. Al doilea motiv a fost căutarea sa: el urmărea să fie impecabil și desăvârșit și să fie cineva care respecta voia Cerului, care era iubit de Dumnezeu și respingea răul. Iov avea și urmărea aceste lucruri în timp ce nu putea să-L vadă sau să

audă cuvintele lui Dumnezeu; deși el nu Îl văzuse niciodată, ajunsese să cunoască mijloacele prin care Dumnezeu stăpânește asupra tuturor lucrurilor și înțelesese înțelepciunea cu care face astfel. Deși el nu auzise niciodată cuvintele rostite de Dumnezeu, Iov ştia că toate faptele de recompensare a omului și luare de la om vin de la Dumnezeu. Deși anii vieții sale nu erau diferiți de cei ai unei persoane obișnuite, el nu a permis ca lipsa de însemnătate a vieții sale să-i afecteze cunoașterea suveranităţii lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor sau să-i afecteze urmarea căii de a se teme de Dumnezeu și a respinge răul. În ochii săi, legile tuturor lucrurilor erau pline de faptele lui Dumnezeu și suveranitatea lui Dumnezeu putea fi văzută în orice parte a vieții unei persoane. El nu Îl văzuse pe Dumnezeu, dar a fost capabil să realizeze că faptele lui Dumnezeu sunt peste tot și, în timpul perioadei sale lipsite de însemnătate pe pământ, în fiecare colț al vieții sale, a putut să vadă și să realizeze faptele extraordinare și minunate ale lui Dumnezeu și a putut să vadă aranjamentele Lui minunate. Faptul că Dumnezeu se ascunde și tăcerea Sa nu l-au împiedicat pe Iov să îşi dea seama de faptele lui Dumnezeu, nici nu i-au afectat cunoştinţele despre suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Viața sa a reprezentat înţelegerea suveranităţii și a aranjamentelor lui Dumnezeu, care este ascuns în toate lucrurile, în timpul vieții de zi cu zi. În viața sa de zi cu zi, el a auzit și a înțeles, de asemenea, vocea inimii lui Dumnezeu și cuvintele Lui, care este tăcut în toate lucrurile, dar care Își exprimă vocea inimii și cuvintele guvernând legile tuturor lucrurilor. Vezi, atunci, că dacă oamenii au aceeași umanitate și căutare ca Iov, atunci pot câștiga aceeași înțelegere și cunoaștere ca Iov și pot obține aceeași înțelegere și cunoaștere a suveranităţii lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor ca Iov. Dumnezeu nu i Se înfățișase lui Iov și nici nu vorbise cu el, dar Iov a putut să fie desăvârșit și neprihănit și să se teamă de Dumnezeu și să respingă răul. Cu alte

cuvinte, fără ca Dumnezeu să i Se fi înfățișat sau să fi vorbit cu omul, faptele lui Dumnezeu în toate lucrurile și suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor sunt suficiente pentru ca un om să devină conștient de existența, puterea și autoritatea lui Dumnezeu, iar puterea și autoritatea Sa sunt suficiente pentru a-l face pe acest om să se teamă de Dumnezeu și să respingă răul.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

426. „Teama de Dumnezeu și evitarea răului” și cunoașterea lui Dumnezeu sunt legate în mod indivizibil de o mulțime de fire, iar legătura dintre ele este evidentă. Dacă cineva dorește să ajungă la evitarea răului, trebuie mai întâi să aibă teamă reală față de Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la o teamă reală față de Dumnezeu, trebuie să aibă mai întâi cunoaștere reală a lui Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu, trebuie să trăiască mai întâi cuvintele lui Dumnezeu, să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiască certarea și disciplina lui Dumnezeu, mustrarea și judecata Lui; dacă cineva dorește să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să se întâlnească întâi față în față cu cuvintele lui Dumnezeu, să ajungă față în față cu Dumnezeu și să-L roage pe Dumnezeu să-i ofere oportunități de a experimenta cuvintele Sale sub forma a tot felul de medii care implică oameni, evenimente, obiecte; dacă cineva dorește să se întâlnească față în față cu Dumnezeu și cu cuvintele lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să aibă o inimă simplă și cinstită, disponibilitatea de a accepta adevărul, voința de a suporta suferința, rezoluția și curajul de a evita răul și aspirația de a deveni o ființă creată autentică. […] În acest fel, mergând mai departe pas cu pas, te vei apropia tot mai mult de Dumnezeu, inima ta va deveni tot mai curată și viața ta și valoarea de a fi viu vor deveni, împreună cu cunoașterea ta

despre Dumnezeu, tot mai semnificative și ceara tot mai strălucitoare. Până când, într-o bună zi, vei simți că Creatorul nu mai este o enigmă, că Creatorul nu a fost niciodată ascuns de tine, că Creatorul nu Și-a ascuns niciodată fața de tine, că Creatorul nu este deloc departe de tine, că Creatorul nu mai este Cel după care tânjești în mod constant în gândurile tale, ci Cel pe care nu-L poți ajunge cu sentimentele tale, că El este într-adevăr și cu adevărat paza permanentă la dreapta si la stânga ta, asigurându-ți viața si controlându-ți destinul. El nu se află la orizontul îndepărtat, nici nu S-a ascuns sus în nori. El este chiar lângă tine, prezidând peste toate ale tale, El este tot ceea ce ai și El este singurul lucru pe care îl ai. Un astfel de Dumnezeu îți permite să-L iubești din inimă, să te agăți de El, să-L ții aproape, să-L admiri, să te temi că-L pierzi și să nu fi dispus să mai renunți la El, să nu-L mai asculți, ori să-L mai eviți ori să-L ții la distanță. Tot ce vrei tu e să-ți pese de El, să-L asculți, să răsplătești tot ce-ți dă El și să te supui stăpânirii Lui. Să nu mai refuzi să fi ghidat, să fi aprovizionat, supravegheat și ținut de El, să nu mai respingi ceea ce El dictează și stabilește pentru tine. Tot ce vrei este să-L urmezi, să mergi alături de El la stânga sau la dreapta Lui, tot ce vrei este să-L accepți ca pe singura și unica ta viață, să-L accepți ca pe singurul și unicul tău Domn, singurul și unicul tău Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

427. Când oamenii experimentează lucrarea lui Dumnezeu, primele lor cunoștințe despre El sunt că El este de nepătruns, înțelept și minunat și Îl venerează inconștient și simt misterul lucrării pe care o săvârșește El, care este inaccesibilă minții omului. Oamenii își doresc doar să fie capabili să-I îndeplinească cerințele, să-I satisfacă dorințele; ei nu își doresc să Îl depășească, deoarece lucrarea pe care El o săvârșește depășește gândirea și imaginația omului și nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Nici măcar

omul însuși nu își cunoaște imperfecțiunile, în timp ce El a deschis o cale nouă și a venit pentru a-l aduce pe om într-o lume mai nouă și mai frumoasă, astfel încât omenirea să facă un progres nou și să aibă un început nou. Ceea ce simt oamenii pentru Dumnezeu nu este admirație sau, mai degrabă, nu este numai admirație. Experiența lor cea mai profundă este venerație și dragoste, sentimentul lor este acela că Dumnezeu este cu adevărat minunat. El săvârșește lucrarea pe care omul este incapabil să o săvârșească, El spune lucrurile pe care omul este incapabil să le spună. Oamenii care au experimentat lucrarea Lui experimentează întotdeauna un sentiment indescriptibil. Oamenii cu experiențe mai profunde Îl iubesc în mod deosebit pe Dumnezeu. Ei simt întotdeauna frumusețea Lui, simt că lucrarea Lui este atât de înțeleaptă, de minunată, iar acest lucru generează o putere infinită asupra lor. Nu este teamă sau iubire ocazională și respect, ci un sentiment profund al compasiunii și toleranței lui Dumnezeu față de om. Totuși, persoanele care au experimentat mustrarea și judecata Lui simt că El este maiestuos și de neofensat. Chiar și persoanele care au experimentat mai mult din lucrarea Lui sunt, de asemenea, incapabile de a-L înțelege; toate persoanele care Îl venerează cu adevărat știu că lucrarea Lui nu este în concordanță cu noțiunile oamenilor, ci mereu se împotrivește noțiunilor lor. El nu are nevoie ca oamenii să-I ofere admirație deplină sau să dea impresia că se supun Lui ci, mai degrabă, să-L venereze și să I se supună cu adevărat. În atât de multe dintre lucrările Lui, oricine cu experiență adevărată simte venerație pentru El, ceea ce este mai presus de admirație. Oamenii I-au văzut firea datorită lucrării Lui de mustrare și judecare și, astfel, Îl venerează în inimile lor. Menirea lui Dumnezeu este de a fi venerat și ascultat, deoarece ființa și firea Lui nu sunt la fel ca acelea ale unei ființe create, ci sunt deasupra celor ale ființelor create. Dumnezeu există de la Sine, este etern și nu este o ființă creată și doar Dumnezeu este vrednic de

venerație și supunere; omul nu este calificat pentru aceasta. Deci, toate persoanele care au experimentat lucrarea Lui și Îl cunosc cu adevărat simt venerație pentru El. Cu toate acestea, aceia care nu renunță la noțiunile lor despre El, adică aceia care pur și simplu nu Îl privesc ca fiind Dumnezeu, nu au venerație pentru El și, chiar dacă Îl urmează, nu sunt cuceriți; sunt persoane neascultătoare prin natura lor. El săvârșește această lucrare pentru a face ca toate ființele create să Îl venereze pe Creator, să Îl adore și să se supună necondiționat stăpânirii Lui. Acesta este rezultatul final pe care toată lucrarea Lui vrea să îl obțină. Dacă oamenii care au experimentat o asemenea lucrare nu-L venerează pe Dumnezeu, nici măcar un pic, dacă nesupunerea lor din trecut nu se schimbă deloc, atunci acești oameni vor fi eliminați cu siguranță. Dacă atitudinea unei persoane față de Dumnezeu este doar de admirație sau respect de la distanță și nu Îl iubește câtuși de puțin, aceasta este ceea ce primește o persoană incapabilă să-L iubească pe Dumnezeu, iar acelei persoane îi lipsesc condițiile de a fi desăvârșită. Dacă atâta muncă nu poate obține iubirea adevărată a unei persoane, acest lucru înseamnă că persoana nu L-a câștigat pe Dumnezeu și că nu urmărește sincer adevărul. O persoană care nu îl iubește pe Dumnezeu nu iubește adevărul și, astfel, nu Îl poate câștiga pe Dumnezeu, cu atât mai puțin nu pot să primească aprobarea lui Dumnezeu. Astfel de persoane, indiferent de cum au experimentat lucrarea Duhului Sfânt și, indiferent de cum au experimentat judecata, tot nu sunt capabile să Îl venereze pe Dumnezeu. Acestea sunt persoane a căror natură nu se poate schimba, care au o fire extrem de păcătoasă. Toți cei care nu Îl venerează pe Dumnezeu vor fi eliminați, vor fi obiectul pedepsirii și vor fi pedepsiți precum cei care fac rău, suferind mult mai mult decât cei care au săvârșit lucruri nedrepte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

(IX) Despre cum să ne alegem propria cale în credință

428. Cei mai mulți oameni cred în Dumnezeu de dragul destinației lor finale sau pentru desfătare temporară. Pentru aceia care nu au îndurat nicio tratare, credința în Dumnezeu este de dragul de a intra în ceruri, pentru a câștiga răsplăți. Nu este pentru a fi făcut desăvârșit sau pentru a îndeplini datoria de creatură a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, majoritatea oamenilor nu cred în Dumnezeu pentru a-și îndeplini responsabilitățile sau pentru a-și încheia datoria. Rareori cred oamenii în Dumnezeu cu scopul de trăi vieți pline de semnificație, nici nu există aceia care cred că din moment ce omul este în viață, ar trebui să-L iubească pe Dumnezeu pentru că așa cere legea Cerului și principiul pământului și este vocația naturală a omului. În acest mod, chiar dacă diferiți oameni își urmăresc fiecare propriile scopuri, ținta căutării lor și motivația din spatele ei sunt similare și, mai mult, pentru majoritatea dintre ei, obiectele închinării lor sunt aproape aceleași. Pe parcursul ultimelor câteva mii de ani, mulți credincioși au murit, și mulți au murit și au fost născuți din nou. Nu e vorba doar de un om sau doi care Îl caută pe Dumnezeu, nici măcar de o mie sau două, totuși, majoritatea acestor oameni își urmăresc propriile perspective sau speranțele lor glorioase pentru viitor. Aceia care Îi sunt devotați lui Hristos sunt puțini și rari. Totuși, mulți credincioși devotați au murit prinși în propriile mreje și, pe lângă aceasta, numărul oamenilor care au fost victorioși este imperceptibil de mic. Până în această zi, motivele pentru care oamenii eșuează, sau secretele victoriei lor, le sunt încă necunoscute. Aceia care sunt obsedați de a-L urmări pe Hristos nu și-au avut încă momentul de percepție bruscă, nu au dat de capăt acestor mistere pentru că pur și simplu nu știu. Chiar dacă fac eforturi minuțioase în căutarea lor, cărarea pe care umblă

este cărarea eșecului pe care au umblat odată înaintașii lor, și nu cea a succesului. În acest fel, indiferent de cum caută, nu umblă ei pe cărarea care conduce spre întuneric? Ceea ce câștigă ei nu sunt fructe amare? Este destul de greu de prezis dacă oamenii care rivalizează cu cei care au avut succes în vremuri trecute vor ajunge în final la șansă sau nenorocire. La urma urmelor, cât de slabe sunt probabilitățile pentru oamenii care caută, urmând pașii celor care au eșuat? Nu au ei și mai mari șanse de eșec? Ce valoare are cărarea pe care ei umblă? Nu își irosesc ei timpul? Indiferent dacă oamenii au succes sau eșuează în căutarea lor, există, pe scurt, un motiv pentru care ei procedează astfel, și nu este vorba de faptul că succesul sau eșecul lor este determinat de faptul că ei caută după cum vor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

429. Cea mai fundamentală cerință pentru credința omului în Dumnezeu este ca acesta să aibă o inimă sinceră și să se dedice în întregime pe sine și să se supună cu adevărat. Ceea ce este cel mai greu pentru om este să-și pună la dispoziție întreaga viață în schimbul credinței adevărate prin care poate obține adevărul deplin și să-și îndeplinească datoria ca și creatură a lui Dumnezeu. Acest lucru este inaccesibil celor care eșuează și chiar și mai inaccesibil celor care nu pot să-L găsească pe Hristos. Pentru că omul nu este bun la a se dedica în întregime lui Dumnezeu, pentru că omul nu este dispus să își facă datoria față de Creator, pentru că omul a văzut adevărul, dar îl evită și merge pe propria cărare, pentru că omul caută întotdeauna să urmeze cărarea celor care au eșuat, pentru că omul sfidează întotdeauna Cerul, prin urmare, omul eșuează mereu, întotdeauna este înșelat de tertipurile Satanei și prins în propriile mreje. Pentru că omul nu Îl cunoaște pe Hristos, pentru că omul nu este adeptul înțelegerii și experimentării adevărului, pentru că omul se închină prea mult lui Pavel și

râvnește prea mult cerul, pentru că omul solicită întotdeauna ca Hristos să-l asculte și poruncește în privința lui Dumnezeu, prin urmare, acele figuri importante și aceia care au experimentat vicisitudinile lumii sunt încă muritori și încă mor în mijlocul mustrării lui Dumnezeu. Tot ceea ce pot spune despre astfel de oameni este că mor de o moarte tragică și că consecința pentru ei – moartea lor – nu este fără justificare. Nu este eșecul lor chiar mai intolerabil pentru legea Cerului? Adevărul vine din lumea omului, totuși, adevărul dintre oameni este dat mai departe de Hristos. Își are originea de la Hristos, adică de la Dumnezeu Însuși, iar asta nu este ceva de care omul este capabil. Cu toate acestea, Hristos oferă doar adevărul; El nu vine să decidă dacă omul va avea succes în căutarea lui după adevăr. Din aceasta decurge faptul că succesul sau eșecul în adevăr se reduce la căutarea omului. Niciodată succesul sau eșecul omului în adevăr nu a avut de-a face nimic cu Hristos, ci este în schimb determinat de căutarea lui. Destinația omului și succesul sau eșecul lui nu pot fi puse în seama lui Dumnezeu, așa încât Dumnezeu Însuși să trebuiască să le poarte, pentru că nu este o problemă a lui Dumnezeu Însuși, ci este direct legată de datoria pe care ar trebui să o îndeplinească creaturile lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor au puține cunoștințe despre căutarea și destinația lui Pavel și a lui Petru, totuși, oamenii nu cunosc nimic mai mult decât finalul lui Petru și al lui Pavel și sunt ignoranți în privința secretului din spatele succesului lui Petru sau a deficiențelor care au condus la eșecul lui Pavel. Și astfel, dacă sunteți complet incapabili să vedeți în profunzime substanța căutării lor, atunci căutarea majorității dintre voi tot va eșua și chiar dacă un număr mic dintre voi vor avea succes, totuși, nu vor fi egali cu Petru. Dacă, însă, cărarea căutării tale este cea corectă, atunci ai o speranță de succes; dacă, însă, cărarea pe care pășești în căutarea adevărului este cea greșită,

atunci vei fi veșnic incapabil de succes și vei întâmpina același final ca și Pavel.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

430. Petru a fost un om care a fost făcut desăvârșit. Doar după ce a experimentat mustrare și judecată și a obținut astfel o dragoste pură pentru Dumnezeu, a fost făcut pe deplin desăvârșit; cărarea pe care a umblat a fost cărarea care l-a dus la desăvârșire. Cu alte cuvinte, încă de la început, Petru a mers pe cărarea corectă, și motivația lui pentru a crede în Dumnezeu a fost cea corectă și, astfel, a devenit cineva care a fost făcut desăvârșit și a călcat pe o cărare nouă pe care omul nu mai umblase înainte. Totuși, cărarea pe care umblase Pavel încă de la început a fost cărarea împotrivirii la adresa lui Hristos, și faptul că el a lucrat pentru Hristos câteva decenii a fost doar pentru că Duhul Sfânt dorea să-l folosească și să profite de darurile lui și de toate meritele pentru a face lucrarea Lui. El a fost pur și simplu cineva folosit de Duhul Sfânt și nu a fost folosit pentru că Isus s-a uitat binevoitor la umanitatea lui, ci datorită darurilor lui. El a putut să lucreze pentru Isus pentru că a fost doborât, nu pentru că a fost fericit să o facă. El a fost capabil să facă o astfel de lucrare datorită luminării și călăuzirii Duhului Sfânt, și lucrarea pe care a făcut-o nu reprezintă în niciun caz căutarea lui sau umanitatea lui. Lucrarea lui Pavel reprezintă lucrarea unui slujitor, ceea ce înseamnă că el a făcut lucrarea unui apostol. Petru, însă, a fost diferit: și el a făcut o lucrare; nu a fost atât de măreață ca și lucrarea lui Pavel, dar el a lucrat în mijlocul căutării propriei intrări, iar lucrarea lui a fost diferită de lucrarea lui Pavel. Lucrarea lui Petru a fost îndeplinirea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu. El nu a lucrat în rolul unui apostol, ci în cursul căutării lui după o dragoste pentru Dumnezeu. Cursul lucrării lui Pavel a conținut și căutarea lui personală: căutarea lui a fost de dragul a nimic mai

mult decât speranțele lui pentru viitor și dorința lui după o destinație bună. El nu a acceptat rafinare în timpul lucrării lui, nici emondare sau tratare. El credea că atâta timp cât lucrarea pe care o făcea satisfăcea dorințele lui Dumnezeu și tot ce făcea era plăcut lui Dumnezeu, atunci îl aștepta o răsplată la final. Nu au existat experiențe personale în lucrarea lui – totul a fost de dragul lucrării, și nu a fost dus la îndeplinire pe fondul căutării schimbării. Totul din lucrarea lui a fost o tranzacție, nu a conținut nimic din datoria sau supunerea unei creaturi a lui Dumnezeu. Pe parcursul lucrării lui, nu a intervenit nicio schimbare în firea veche a lui Pavel. Lucrarea lui a deservit pur și simplu altora și era incapabilă să aducă schimbări în firea lui. Pavel și-a dus la îndeplinire lucrarea în mod direct, fără să fi fost făcut desăvârșit sau să fi fost tratat, motivat fiind de răsplată. Cu Petru a fost diferit: el a fost unul care a trecut prin emondare și tratare și a trecut prin rafinare. Scopul și motivația lucrării lui Petru au fost fundamental diferite de cele ale lui Pavel. Chiar dacă Petru nu a avut o lucrare foarte mare, firea lui a trecut prin multe schimbări, și ceea ce a căutat el au fost adevărul și schimbarea reală. Lucrarea lui nu a fost îndeplinită doar de dragul lucrării în sine. Chiar dacă Pavel a avut o lucrare mare, a fost toată lucrarea Duhului Sfânt și chiar dacă Pavel a cooperat în această lucrare, el nu a experimentat-o. Faptul că Petru a lucrat mult mai puțin a fost doar datorită faptului că Duhul Sfânt nu a făcut atât de multă lucrare prin el. Nu cantitatea lucrării lor a determinat dacă au fost făcuți desăvârșiți sau nu; căutarea unuia a fost pentru a primi răsplăți, iar a celuilalt pentru a dobândi o dragoste supremă pentru Dumnezeu și de a-și îndeplini datoria de creatură a lui Dumnezeu până într-acolo încât putea să trăiască o imagine plăcută pentru a satisface dorința lui Dumnezeu. La exterior erau diferiți, și la fel de diferite erau și esențele lor. Nu se poate stabili care dintre ei a fost făcut desăvârșit pe baza a cât de mult a slujit. Petru a căutat să trăiască conform unui om care Îl

iubește pe Dumnezeu, să fie cineva care să Îl asculte pe Dumnezeu, să fie cineva care acceptă tratarea și emondarea și să fie cineva care și-a îndeplinit datoria de creatură a lui Dumnezeu. El a fost capabil să se dedice pe sine lui Dumnezeu, să se pună în întregime în mâinile lui Dumnezeu și să Îl asculte până la moarte. Aceasta a fost ceea ce a vrut să facă și, mai mult decât atât, a fost ceea ce a realizat. Acesta este motivul fundamental pentru care, în cele din urmă, sfârșitul său a fost diferit de cel al lui Pavel. Lucrarea pe care Duhul Sfânt a făcut-o în Petru a fost să îl desăvârșească, și lucrarea pe care Duhul Sfânt a făcut-o în Pavel a fost să îl folosească. Aceasta a fost pentru că naturile lor și viziunile lor asupra căutării nu erau la fel. Ambii au avut lucrarea Duhului Sfânt. Petru a aplicat această lucrare pentru sine și a oferit-o și altora; Pavel, în schimb, a oferit toată lucrarea Duhului Sfânt altora și nu și-a însușit nimic din ea pentru sine. Astfel, după ce a experimentat lucrarea Duhului Sfânt atât de mulți ani, schimbările din Pavel erau aproape inexistente. El a rămas aproape în starea lui naturală și încă era Pavel de dinainte. Numai după ce a îndurat greutățile multor ani de muncă a învățat cum să lucreze și a învățat rezistența, însă natura lui veche – natura lui competitivă și mercantilă – a rămas încă. Chiar și după ce a lucrat atât de mulți ani, nu și-a cunoscut firea coruptă, nici nu s-a debarasat de vechea fire care încă era vizibilă în mod clar în lucrarea sa. În el era pur și simplu mai multă experiență de lucru, însă această experiență puțină nu a fost capabilă de una singură să îl schimbe și nu i-a putut schimba viziunea asupra existenței sau semnificației căutării lui. Deși a lucrat mulți ani pentru Hristos și nu L-a mai persecutat niciodată pe Domnul Isus, în inima lui nu a fost nicio schimbare în privința cunoașterii lui Dumnezeu. Asta înseamnă că nu a lucrat pentru a se dedica pe sine lui Dumnezeu, ci mai degrabă, el a fost obligat să lucreze de dragul destinației lui viitoare. Pentru că la început L-a persecutat pe Hristos și nu s-a supus lui Hristos; a fost un rebel înnăscut

care s-a împotrivit lui Hristos în mod deliberat și cineva care nu avea nicio cunoștință despre lucrarea Duhului Sfânt. Când lucrarea lui era aproape încheiată, el nu cunoștea încă lucrarea Duhului Sfânt și pur și simplu acționa de bună voie după îndemnul caracterului său propriu, fără să acorde nici cea mai mică atenție la voința Duhului Sfânt. Și, astfel, natura sa a fost vrăjmașă lui Hristos și nu s-a supus adevărului. O astfel de persoană care a fost părăsită de lucrarea Duhului Sfânt, care nu a cunoscut lucrarea Duhului Sfânt și care, de asemenea, s-a împotrivit lui Hristos – cum ar putea o astfel de persoană să fie mântuită? Dacă un om poate sau nu să fie mântuit, nu depinde de cât de multă lucrare face, sau cât de mult se dedică, ci dacă acel om cunoaște sau nu lucrarea Duhului Sfânt, dacă poate sau nu să pună adevărul în practică și dacă viziunea lui asupra căutării este sau nu în conformitate cu adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

431. Petru a fost făcut desăvârșit prin experimentarea tratării și a rafinării. El a spus: „Trebuie să satisfac mereu dorința lui Dumnezeu. În tot ceea ce fac, caut doar să satisfac dorința lui Dumnezeu și, chiar dacă sunt mustrat sau judecat, tot sunt fericit să o fac.” Petru a dat totul pentru Dumnezeu și lucrarea lui, cuvintele și toată viața lui au fost de dragul iubirii pentru Dumnezeu. A fost o persoană care a căutat sfințenia și, cu cât experimenta mai mult, cu atât era mai mare și mai profundă dragostea lui pentru Dumnezeu în inima sa. Între timp, Pavel a făcut doar o lucrare exterioară și, chiar dacă a lucrat din greu, strădaniile lui au fost de dragul de a-și face lucrarea în mod corespunzător și de a câștiga, ca urmare, o răsplată. Dacă ar fi știut că nu ar primi nicio răsplată, ar fi renunțat la lucrarea lui. Ceea ce îl interesa pe Petru era dragostea adevărată din inima lui și ceea ce era practic și putea fi realizat. Lui nu îi păsa dacă urma să

primească o răsplată, ci dacă firea lui putea fi schimbată. Pe Pavel îl interesa să lucreze și mai din greu, îi păsa de lucrarea și dedicarea exterioară și de doctrinele neexperimentate de oamenii normali. Lui nu îi păsa deloc să existe schimbări adânci în interiorul lui, nici de dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Experiențele lui Petru erau pentru a obține o dragoste adevărată și o cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu. Experiențele lui erau menite să îi aducă o relație mai apropiată cu Dumnezeu și să aibă o trăire practică. Lucrarea lui Pavel a fost datorită a ceea ce i-a încredințat Isus și a avut scopul de a obține lucrurile după care tânjea, însă acestea nu aveau legătură cu cunoașterea lui de sine și cu Dumnezeu. Lucrarea lui a fost doar de dragul de a scăpa de mustrare și de judecată. Ceea ce a căutat Petru a fost dragoste pură și ceea ce a căutat Pavel a fost cununa dreptății. Petru a experimentat mulți ani din lucrarea Duhului Sfânt și L-a cunoscut pe Hristos în mod practic, și a avut o cunoaștere profundă de sine. Așa că dragostea lui pentru Dumnezeu a fost pură. De-a lungul a mulți ani de rafinare cunoștințele despre Isus și despre viață i-au fost înnobilate, și dragostea lui a fost una necondiționată, a fost o dragoste spontană, iar el nu a cerut nimic în schimb, nici nu a sperat să obțină beneficii. Pavel a lucrat mulți ani, cu toate acestea nu L-a cunoscut foarte bine pe Hristos, și cunoașterea lui de sine a fost, de asemenea, jalnic de mică. El, pur și simplu, nu a avut nicio dragoste pentru Hristos, și lucrarea lui și cursa pe care a alergat-o au avut scopul de a obține cununa de lauri finală. Ceea ce e căutat el a fost cea mai bună cunună, nu cea mai pură dragoste. El nu a căutat activ, ci pasiv; el nu și-a îndeplinit datoria, ci a fost constrâns în căutarea lui după ce lucrarea Duhului Sfânt a pus stăpânire pe el. Prin urmare, căutarea lui nu dovedește că a fost o creatură calificată a lui Dumnezeu; Petru, în schimb, a fost o creatură calificată a lui Dumnezeu, care și-a îndeplinit datoria. Omul crede că toți aceia care Îi aduc un aport lui

Dumnezeu ar trebui să primească o răsplată și, cu cât este mai mare aportul, cu atât mai mult este luat de bun faptul că ar trebui să primească favoarea lui Dumnezeu. Esența punctului de vedere al omului este tranzacțională și el nu caută activ să își îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, cu cât oamenii caută mai mult o dragoste adevărată pentru Dumnezeu și ascultare totală de Dumnezeu – ceea ce implică și a căuta să-și îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu – cu atât mai mult sunt capabili să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Punctul de vedere al lui Dumnezeu este să ceară ca omul să-și recupereze statutul și datoria inițiale. Omul este o creatură a lui Dumnezeu și, prin urmare, omul nu ar trebui să-și depășească limitele prin a-I face cereri lui Dumnezeu, și nu ar trebui să facă mai mult decât să-și îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu. Destinațiile lui Pavel și Petru au fost măsurate în funcție de capacitatea lor de a-și îndeplini datoria de creaturi ale lui Dumnezeu, și nu după amploarea aportului lor; destinațiile lor au fost determinate în funcție de ceea ce au căutat ei de la început, nu în funcție de cât de multă muncă au făcut sau de estimările altor oameni în privința lor. Așa că, a căuta să-ți îndeplinești în mod activ datoria de creatură a lui Dumnezeu este calea către succes; a căuta cărarea dragostei adevărate pentru Dumnezeu este cea mai corectă cărare; a căuta să-ți schimbi vechea fire și a căuta dragostea pură pentru Dumnezeu este cărarea către succes. O astfel de cărare către succes este cărarea recuperării datoriei originare, cât și a înfățișării inițiale a unei creaturi a lui Dumnezeu. Este cărarea recuperării și este, de asemenea, scopul întregii lucrări a lui Dumnezeu de la început până la sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

432. Cât era ziua de lungă, Pavel a lucrat pentru Dumnezeu: atâta timp cât era o lucrare de făcut, el o făcea. El simțea că în acest fel putea să obțină

cununa și Îl putea mulțumi pe Dumnezeu, însă nu a căutat modalități să se schimbe pe sine prin lucrarea lui. Orice din viața lui Petru care nu satisfăcea dorința lui Dumnezeu, îl făcea să se simtă neliniștit. Dacă nu satisfăcea dorința lui Dumnezeu, atunci avea remușcări și căuta o modalitate potrivită prin care se putea strădui să mulțumească inima lui Dumnezeu. Chiar și în cele mai mici și mai neimportante aspecte ale vieții lui, el își impunea să satisfacă dorința lui Dumnezeu. Nu era mai puțin exigent când venea vorba de firea lui veche, ci era mai riguros în cerințele pe care le avea de la sine de a progresa mai adânc în adevăr. Pavel a căutat doar o reputație și un statut superficiale. El a căutat să se laude înaintea oamenilor și nu a căutat să facă un progres mai adânc în intrarea în viață. Ceea ce îl interesa era doctrina, nu realitatea. Unii oameni spun: „Pavel a lucrat atât de mult pentru Dumnezeu, de ce nu a fost ținut minte de către Dumnezeu? Petru a lucrat doar puțin pentru Dumnezeu și nu a adus un aport important bisericilor, așa că de ce a fost făcut desăvârșit?” Petru L-a iubit pe Dumnezeu până la un punct care era cerut de Acesta; doar astfel de oameni au o mărturie. Dar ce putem spune despre Pavel? Știi tu cât de mult L-a iubit Pavel pe Dumnezeu? Care a fost scopul lucrării lui Pavel? Și care a fost scopul lucrării lui Petru? Petru nu a lucrat foarte mult, însă știi tu ce era adânc în inima lui? Lucrarea lui Pavel are de-a face cu purtarea de grijă față de biserici și sprijinirea bisericilor. Ceea ce a experimentat Petru au fost schimbări în firea vieții lui; el a experimentat dragostea pentru Dumnezeu. Acum, că știi diferențele dintre esențele lor, poți vedea cine a crezut cu adevărat în Dumnezeu în cele din urmă, și cine nu a crezut cu adevărat în Dumnezeu. Unul din ei L-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu, iar celălalt nu L-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu; unul a suferit schimbări în firea sa, iar celălalt nu; unul a slujit umil și nu a fost observat cu ușurință de oameni, iar celălalt a fost venerat de oameni și a avut o imagine de seamă; unul a căutat

sfințenia, iar celălalt nu, și chiar dacă nu era lipsit de puritate, totuși, nu era stăpânit de o dragoste pură; unul era stăpânit de umanitate adevărată, iar celălalt nu; unul avea simțământul unei creaturi a lui Dumnezeu, iar celălalt nu. Astfel sunt diferențele dintre esențele lui Pavel și ale lui Petru. Cărarea pe care a umblat Petru este cea a succesului, care este, de asemenea, cărarea obținerii recuperării umanității normale și a datoriei de creatură a lui Dumnezeu. Petru îi reprezintă pe toți cei care au succes. Cărarea pe care a umblat Pavel este cea a eșecului și el îi reprezintă pe toți aceia care se supun, care se lasă folosiți doar superficial și care nu Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Pavel îi reprezintă pe toți aceia care nu dețin adevărul. Petru, în credința lui în Dumnezeu, a căutat să-L mulțumească pe Dumnezeu în tot și a căutat să asculte de tot ceea ce venea de la Dumnezeu. Fără nici cea mai mică obiecție, el a putut să accepte atât mustrarea și judecata, cât și rafinarea, necazul și lipsa în viața lui, niciuna din acestea neputând să-i altereze dragostea pentru Dumnezeu. Nu este aceasta dragostea supremă pentru Dumnezeu? Nu este aceasta împlinirea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu? Fie că ești mustrat, judecat sau în necaz, ești mereu capabil să obții ascultare până la moarte, aceasta fiind ceea ce o făptură a lui Dumnezeu ar trebui să realizeze și aceasta fiind puritatea dragostei pentru Dumnezeu. Dacă omul poate obține atât de mult, atunci este o creatură calificată a lui Dumnezeu și nimic nu satisface mai bine dorința Creatorului. Imaginează-ți că poți lucra pentru Dumnezeu, dar nu Îl asculți și ești incapabil să-L iubești cu adevărat pe El. În acest fel, nu numai că nu îți vei fi îndeplinit datoria de creatură a lui Dumnezeu, ci vei fi și condamnat de El pentru că ești o persoană care nu deține adevărul, care este incapabilă să asculte de Dumnezeu și care este nesupusă Lui. Îți pasă doar să lucrezi pentru Dumnezeu și nu îți pasă să pui adevărul în practică sau să te cunoști pe tine însuți. Nu Îl înțelegi și nu Îl cunoști pe Creator; nu Îl asculți și nu Îl

iubești. Ești o persoană care, din naștere, e neascultătoare față de Dumnezeu și, prin urmare, astfel de oameni nu sunt iubiți de Creator.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"

433. Când oamenii îi evaluează pe alții, o fac în funcție de aportul acestora. Când Dumnezeu evaluează omul, o face în funcție de natura lui. Dintre cei care caută viața, Pavel era cineva care nu își cunoștea propria esență. El nu a fost în niciun caz umil sau ascultător, nici nu și-a cunoscut esența care era împotrivitoare lui Dumnezeu. Și prin urmare, era cineva care nu trecuse prin experiențe detaliate și cineva care nu pusese adevărul în practică. Petru a fost diferit. El și-a cunoscut imperfecțiunile, slăbiciunile și firea coruptă ca și creatură a lui Dumnezeu, așa că avea o cale de practică prin care să-și schimbe firea; nu a fost unul din aceia care avea doar doctrină, dar nu trăia în realitate. Aceia care se schimbă sunt oameni noi care au fost mântuiți, ei sunt aceia calificați să caute adevărul. Oamenii care nu se schimbă aparțin acelora care sunt învechiți prin natură; ei sunt aceia care nu au fost mântuiți, adică, aceia care au fost detestați și respinși de Dumnezeu. Ei nu vor fi ținuți minte de Dumnezeu indiferent cât de măreață este lucrarea lor. Când compari toate acestea cu propria ta căutare, ar trebui să fie de la sine evident dacă ești în final același tip de persoană ca și Petru sau Pavel. Dacă încă nu este niciun adevăr în ceea ce cauți, și dacă până și azi ești la fel de arogant și impertinent ca Pavel și ești la fel de nonșalant și lăudăros el, atunci ești fără îndoială un degenerat care eșuează. Dacă însă cauți la fel ca și Petru, dacă tu cauți practici și schimbări adevărate și nu ești arogant sau îndărătnic, ci cauți să îți îndeplinești datoria, atunci vei fi o creatură a lui Dumnezeu care poate obține victoria. Pavel nu și-a cunoscut propria esență sau stricăciune, cu atât mai puțin nu și-a cunoscut propria neascultare. El nu a menționat niciodată sfidarea lui detestabilă la adresa lui

Hristos, nici nu a avut mari regrete. El a oferit doar o explicație sumară și, adânc în inima lui, nu s-a supus pe deplin lui Dumnezeu. Chiar dacă a căzut pe drumul Damascului, el nu s-a uitat adânc în interiorul lui. El era mulțumit pur și simplu să continue să lucreze și nu s-a gândit să se cunoască pe sine și să-și schimbe firea veche care era cea mai critică dintre probleme. El era mulțumit pur și simplu să rostească adevărul, să se îngrijească de alții ca și un remediu pentru propria conștiință și folosea faptul că nu mai persecuta ucenicii lui Isus pentru a se consola și a se ierta de păcatele lui trecute. Țelul pe care l-a urmărit nu a fost nimic mai mult decât o cunună viitoare și o lucrare tranzitorie; țelul pe care l-a urmărit a fost harul din abundență. El nu a căutat suficient adevărul, nici nu a căutat să înainteze mai adânc în adevărul pe care mai înainte nu-l înțelesese. Așa că se poate spune despre cunoașterea lui de sine că a fost falsă și că el nu a acceptat mustrarea sau judecata. Faptul că a fost capabil să lucreze nu înseamnă că el a deținut o cunoaștere a propriei naturi sau esențe; concentrarea lui era doar pe practici exterioare. Mai mult, el nu a năzuit spre schimbare, ci spre cunoștință. Lucrarea lui a fost rezultatul exclusiv al arătării lui Isus pe drumul către Damasc. Nu a fost ceva ce hotărâse să facă inițial, nici nu a fost o lucrare care să aibă loc după ce a acceptat emondarea firii sale vechi. Indiferent de cum a lucrat, firea lui veche nu s-a schimbat și, prin urmare, lucrarea lui nu a ispășit păcatele lui din trecut, ci a jucat pur și simplu un rol anume printre bisericile din acea vreme. Pentru o astfel de persoană, a cărei fire veche nu s-a schimbat – cu alte cuvinte, care nu a obținut mântuirea și a fost chiar mai mult fără adevăr – el a fost absolut incapabil să devină unul dintre aceia acceptați de Domnul Isus. El nu a fost o persoană care să fie umplută de dragoste și adorație pentru Isus Hristos, nici nu a fost adeptul căutării adevărului, cu atât mai puțin nu a fost cineva care să pătrundă misterul întrupării. El a fost pur și simplu o persoană

pricepută în sofism și care nu ar fi cedat cuiva care era mai sus decât el sau care era stăpânit de adevăr. El invidia oamenii sau adevărurile aflate în contradicție sau în vrăjmășie cu el, preferând oamenii aceia talentați care prezentau o imagine bună și dețineau cunoștințe profunde. Lui nu îi plăcea să interacționeze cu oamenii săraci care căutau adevărata cale și cărora nu le păsa de nimic decât de adevăr și, în schimb, se preocupa de persoanele mai în vârstă din organizațiile religioase care vorbeau doar de doctrine și stăpâneau cunoștințe abundente. El nu a avut nicio dragoste pentru lucrarea nouă a Duhului Sfânt și nu i-a păsat de mișcarea lucrării noi a Duhului Sfânt. În schimb, el a favorizat acele reglementări și doctrine care erau mai presus de adevărurile generale. În esența sa înnăscută și în totalitatea a ceea ce a căutat el, nu merită să fie numit un creștin care a căutat adevărul, cu atât mai puțin un slujitor credincios în casa lui Dumnezeu, pentru că ipocrizia lui a fost prea multă și neascultarea lui prea mare. Chiar dacă este cunoscut drept un slujitor al Domnului Isus, el nu a fost deloc potrivit să intre pe poarta împărăției cerurilor, pentru că acțiunile lui de la început la sfârșit nu pot fi numite drepte. El poate fi văzut pur și simplu ca unul care a fost ipocrit și care a făcut nedreptate, dar care, cu toate acestea, a și lucrat pentru Hristos. Chiar dacă nu poate fi numit rău, este potrivit să îl numim un om care a făcut nedreptate. El a făcut multă lucrare, însă nu trebuie judecat după cantitatea lucrării pe care a făcut-o, ci doar după calitatea și esența ei. Doar în acest fel se poate da de cap acestei chestiuni. El a crezut întotdeauna despre sine: „Sunt capabil să lucrez, sunt mai bun decât majoritatea oamenilor; sunt atent la povara Domnului ca nimeni altcineva și nimeni nu se căiește la fel de profund ca și mine, pentru că marea lumină a strălucit peste mine și eu am văzut marea lumină, așa că pocăința mea este mai profundă decât oricare alta.” La acea vreme, aceasta a crezut în inima sa. La finalul lucrării sale, Pavel a spus: „Am purtat lupta, am terminat

alergarea și mă așteaptă cununa dreptății.” Lupta lui, lucrarea și cursa au fost exclusiv de dragul cununii dreptății și el nu a mers înainte în mod activ cu un efort sporit; chiar dacă lucrarea sa nu a fost făcută de mântuială, se poate spune că lucrarea sa a fost pur și simplu cu scopul de a se revanșa pentru greșelile lui, pentru a aplana acuzațiile conștiinței lui. El a sperat doar să își încheie lucrarea, să termine cursa și să poarte lupta cât mai curând posibil, pentru a câștiga mai devreme mult dorita cunună a dreptății. El nu a tânjit să-L întâlnească pe Domnul Isus prin experiențele lui și adevărata cunoștință, ci să-și termine lucrarea cât mai repede posibil, cu scopul de a-și primi răsplățile câștigate prin munca sa, atunci când avea să Îl întâlnească pe Domnul Isus. El și-a folosit lucrarea pentru a se alina și pentru a face o înțelegere în schimbul cununii viitoare. Ceea ce a căutat el nu a fost adevărul sau pe Dumnezeu, ci doar cununa. Cum poate fi o astfel de căutare la nivelul standardului? Motivația lui, lucrarea lui, prețul pe care l-a plătit și toate eforturile lui – fanteziile lui minunate le-a impregnat pe toate și a lucrat în totalitate conform propriilor dorințe. În toată lucrarea sa nu a existat nici cea mai mică bunăvoință în prețul pe care l-a plătit; el a fost pur și simplu antrenat într-o înțelegere. Eforturile lui nu au fost făcute de bunăvoie cu scopul de a-și face datoria, ci au fost făcute de bunăvoie cu scopul de a atinge obiectivul înțelegerii. Există vreo valoare în asemenea eforturi? Cine ar lăuda eforturile lui lipsite de puritate? Cine are vreun interes în astfel de eforturi? Lucrarea lui a fost plină de vise pentru viitor, plină de planuri minunate și nu a conținut nicio cărare prin care să schimbe firea umană. Așa că multă din binefacerea lui a fost amăgire; lucrarea lui nu a adus viață, ci a fost o înșelăciune a civilizației; a fost îndeplinirea unei înțelegeri. Cum poate o astfel de lucrare să conducă omul pe cărarea recuperării îndatoririi sale inițiale?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

434. Tot ceea ce a căutat Petru era după inima lui Dumnezeu. El a căutat să împlinească dorința lui Dumnezeu și, în ciuda suferinței și adversității, el a fost în continuare dispus să împlinească dorința lui Dumnezeu. Nu este o căutare mai mare pe care poate să o facă un credincios în Dumnezeu. Ceea ce a căutat Pavel a fost pătat de propriul trup, de propriile concepții și de propriile planuri și aranjamente. El nu a fost sub nicio formă o creatură calificată a lui Dumnezeu, nu a fost cineva care a căutat să împlinească dorința lui Dumnezeu. Petru a căutat să se supună orchestrărilor lui Dumnezeu și, chiar dacă lucrarea pe care a făcut-o nu a fost mare, motivarea din spatele căutării sale și cărarea pe care a umblat au fost corecte; chiar dacă nu a reușit să câștige mulți oameni, el a reușit să urmeze calea adevărului. Datorită acestui fapt se poate spune că a fost o creatură calificată a lui Dumnezeu. Astăzi, chiar dacă nu ești un lucrător, ar trebui să îți poți îndeplini datoria de ființă creată a lui Dumnezeu și să urmărești să te supui tuturor orchestrărilor lui Dumnezeu. Ar trebui să poți să te supui la orice spune Dumnezeu și să experimentezi tot felul de nenorociri și rafinări și, chiar dacă ești slab, ar trebui să Îl poți iubi în continuare pe Dumnezeu în inima ta. Aceia care își asumă responsabilitatea pentru propria viață sunt dispuși să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu, perspectiva unor astfel de oameni asupra căutării fiind cea corectă. Aceștia sunt oamenii de care are nevoie Dumnezeu. Dacă ai făcut multă lucrare și alții au beneficiat de învățăturile tale, dar tu însuți nu te-ai schimbat și nu ai depus nicio mărturie, sau nu ai avut nicio experiență reală, iar la finalul vieții tale, nimic din ce ai făcut nu stă mărturie, se poate spune oare că ești o persoană schimbată? Ești o persoană care urmărește adevărul? La acea vreme, Duhul Sfânt te-a folosit, dar atunci când te-a folosit, El a folosit partea din tine care putea fi folosită pentru a lucra, și nu a folosit partea din tine care nu putea fi folosită. Dacă ai căuta să te schimbi, atunci

ai fi făcut desăvârșit în mod treptat în timpul procesului de a fi folosit. Însă, Duhul Sfânt nu acceptă nicio responsabilitate în ceea ce privește câștigarea ta în cele din urmă, ea depinzând de maniera urmăririi tale. Dacă nu există schimbări în firea ta personală, este pentru că perspectiva ta asupra căutării este greșită. Dacă nu primești nicio răsplată, este problema ta personală, și este datorită faptului că tu însuți nu ai pus adevărul în practică și nu ești în stare să împlinești dorința lui Dumnezeu. Prin urmare, nimic nu este mai important decât experiențele tale personale și nimic nu este mai decisiv decât intrarea ta personală! Unii oameni vor ajunge să spună: „Am făcut atât de multă lucrare pentru Tine și chiar dacă poate nu au fost realizări comemorate, totuși, am fost sârguincios în eforturile mele. Nu mă poți lăsa pur și simplu în rai să mănânc fructul vieții?" Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, ești jalnic de murdar – legea Raiului nu tolerează dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi făcuți desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și sunt dispuși să-i fie martori lui Dumnezeu și să-și îndeplinească datoria în calitate de creatură a lui Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – iar acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"

435. Din diferențele esențelor lui Petru și Pavel ar trebui să înțelegem că toți aceia care nu urmăresc viața, lucrează în zadar! Crezi în Dumnezeu și Îl urmezi pe Dumnezeu și, prin urmare, trebuie să Îl iubești pe Dumnezeu în inima ta. Trebuie să îți alungi firea coruptă, trebuie să cauți să îndeplinești dorința lui Dumnezeu și trebuie să îndeplinești datoria de creatură a lui Dumnezeu. Din moment ce crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, ar trebui să Îi oferi totul, nu ar trebui să faci alegeri sau cereri personale, și ar trebui să obții îndeplinirea dorinței lui Dumnezeu. Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să te supui Domnului care te-a creat, deoarece ești prin natură fără stăpânire de sine și nu ai nicio capacitate să-ți controlezi destinul. Din moment ce ești o persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să cauți sfințenia și schimbarea. Din moment ce ești o creatură a lui Dumnezeu, ar trebui să rămâi fidel datoriei tale și să-ți păstrezi locul și nu ar trebui să-ți depășești îndatorirea. Acest lucru nu are menirea să te constrângă sau să te suprime prin doctrină, ci este calea prin care îți poți îndeplini datoria și care poate fi obținută – și ar trebui să fie obținută – de către toți aceia care fac ce este drept. Dacă compari esențele lui Petru și Pavel vei ști cum să cauți. Dintre cărările pe care au umblat Petru și Pavel, una este cărarea care te duce la desăvârșire și una este cărarea care te elimină; Petru și Pavel reprezintă două cărări diferite. Chiar dacă fiecare a primit lucrarea Duhului Sfânt și fiecare a obținut iluminarea și luminarea Duhului Sfânt și fiecare a acceptat ceea ce i-a fost încredințat de către Domnul Isus, rodul pe care l-a dat fiecare a fost diferit: unul a dat rod cu adevărat pe când celălalt nu. Din esențele lor, din lucrarea pe care au făcut-o, din ceea ce a fost exprimat în exterior de către ei, și din finalurile lor, ar trebui să înțelegi pe care cărare să o iei, pe care cărare ar trebui să alegi să umbli. Ei au umblat pe două cărări clar diferite. Pavel și Petru au fost chintesența fiecărei cărări, așa că de la bun început ei au reprezentat

prototipul acestor două cărări. Care sunt punctele cheie ale experiențelor lui Pavel și de ce nu a reușit el? Care sunt punctele cheie ale experiențelor lui Petru și cum a experimentat el desăvârșirea? Dacă compari ceea ce i-a interesat pe fiecare, atunci vei ști exact ce tip de persoană cere Dumnezeu, care este voia lui Dumnezeu, care este firea lui Dumnezeu, ce fel de persoană va fi făcută desăvârșită în final și ce fel de persoană nu va fi făcută desăvârșită, care este firea celor care vor fi făcuți desăvârșiți și care este firea celor care nu vor fi făcuți desăvârșiți – aceste chestiuni de substanță se pot vedea în experiențele lui Petru și Pavel. Dumnezeu a creat toate lucrurile, așa că El face toată creația să vină sub stăpânirea Lui și să se supună stăpânirii Lui; El va porunci tuturor lucrurilor, astfel încât toate lucrurile să fie în mâinile Lui. Toată creația lui Dumnezeu, inclusiv animalele, plantele, omenirea, munții, râurile și lacurile – toate trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Tot ce este pe cer și pe pământ trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Ele nu pot alege, ci trebuie să se supună tuturor orchestrărilor Lui. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu și reprezintă autoritatea lui Dumnezeu. Dumnezeu poruncește tuturor și comandă și este peste toate lucrurile, fiecare clasificat după felul lui și după poziția repartizată după voia lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare e un lucru sau persoană, nimeni sau nimic nu este mai mare decât Dumnezeu, toate lucrurile slujesc omenirii create de Dumnezeu și niciun lucru nu îndrăznește să nu Îl asculte pe Dumnezeu sau să-I aducă vreo cerere. Prin urmare, omul, ca ființă creată de Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să-și îndeplinească datoria de om. Indiferent dacă omul este domnul sau îngrijitorul tuturor lucrurilor, indiferent cât de înalt este statutul omului printre toate lucrurile, el este, totuși, doar o ființă umană mică sub stăpânirea lui Dumnezeu, și nu este nimic mai mult decât o ființă umană neînsemnată, o creatură a lui Dumnezeu care nu va fi niciodată deasupra lui Dumnezeu. Ca și creatură a

lui Dumnezeu, omul ar trebui să caute să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu, nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să urmărească ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a căuta. Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă. Dacă ceea ce cauți este binecuvântarea trupului și ceea ce pui în practică este adevărul propriilor concepții, și dacă nu există nicio schimbare în firea ta, nu ești deloc ascultător lui Dumnezeu în trup și încă trăiești în neclaritate, atunci ceea ce cauți te va duce cu siguranță în iad, deoarece cărarea pe care mergi este cărarea eșecului. Dacă vei fi făcut desăvârșit sau dacă vei fi eliminat, depinde de propria ta căutare. Cu alte cuvinte, succesul sau eșecul depind de cărarea pe care merge omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

(X) Cuvinte despre cum să urmărești iubirea de Dumnezeu

436. Esența lui Dumnezeu nu este doar pentru ca omul să creadă în ea; este, mai mult decât atât, pentru ca omul să o iubească. Dar mulți dintre aceia care cred în Dumnezeu sunt incapabili de a descoperi acest „secret”. Oamenii nu îndrăznesc să-L iubească pe Dumnezeu, nici nu încearcă să-L iubească. Ei nu au descoperit niciodată că există atât de multe lucruri care sunt adorabile la Dumnezeu, ei nu au descoperit niciodată că Dumnezeu este Dumnezeul care iubește omul și că El este pentru om Dumnezeul ce trebuie iubit. Frumusețea lui Dumnezeu este exprimată în lucrarea Sa: doar când experimentează lucrarea Sa pot oamenii să-I descopere frumusețea, doar în experiențele lor actuale pot ei să aprecieze frumusețea lui Dumnezeu, și fără a o observa în viața reală, nimeni nu poate descoperi frumusețea lui Dumnezeu. Există atât de multe lucruri de iubit la Dumnezeu, dar fără a interacționa efectiv cu El, oamenii sunt incapabili să le descopere. Ceea ce înseamnă că, dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, oamenii ar fi fost incapabili să interacționeze cu adevărat cu El, și dacă ei ar fi incapabili să interacționeze cu adevărat cu El, ei, de asemenea, ar fi incapabili să Îi experimenteze lucrarea – și astfel, iubirea lor pentru Dumnezeu ar fi contaminată cu multă falsitate și imaginație. Iubirea pentru Dumnezeu din ceruri nu este la fel de reală ca iubirea pentru Dumnezeul de pe pământ, căci cunoașterea lui Dumnezeu din ceruri de către oameni este construită pe închipuirile lor, mai degrabă decât pe ceea ce au văzut cu proprii lor ochi și ce au experimentat ei personal. Când Dumnezeu vine pe pământ, oamenii pot să Îi privească faptele reale și frumusețea Sa și ei pot vedea totul din firea Sa practică și normală, toate acestea fiind de o mie de ori mai reale decât cunoașterea lui Dumnezeu din cer. Indiferent cât de mult

oamenii Îl iubesc pe Dumnezeu din cer, nu există nimic real la această iubire și este plină de idei umane. Indiferent cât de mică este iubirea lor pentru Dumnezeu de pe pământ, iubirea lor este reală; chiar dacă există doar puțin din ea, ea este tot reală. Dumnezeu îi face pe oameni să Îl cunoască prin lucrare adevărată, și prin această cunoaștere El le câștigă dragostea. Este ca și cu Petru: dacă el nu ar fi trăit cu Isus, ar fi fost imposibil pentru el să-L adore pe Isus. La fel era și loialitatea sa către Isus, construită pe interacțiunea lui cu Isus. Pentru a-l face pe om să-L iubească, Dumnezeu a venit printre oameni și trăiește împreună cu oamenii și tot ceea îl face pe om să vadă și să experimenteze este realitatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

437. „Iubirea,” cum este ea numită, se referă la o emoție care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În dragoste, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În dragoste, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În dragoste, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci nu vei înșela, nu te vei plânge, nu vei trăda, nu te vei răzvrăti, nu vei pretinde și nu vei căuta să câștigi ceva sau să obții o anumită sumă. În dragoste, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci te vei dedica cu bucurie, vei îndura greutăți cu bucurie, vei fi compatibil cu Mine, vei renunța la tot ce ai pentru Mine, vei renunța la familia ta, la viitorul tău, la tinerețea și căsnicia ta. În caz contrar, dragostea ta nu ar fi deloc dragoste, ci înșelăciune și trădare! Ce fel de iubire este a ta? Este o iubire adevărată? Sau este falsă? La cât de multe ai renunțat? Cât de mult ai oferit? Cât de multă iubire am primit Eu de la tine? Oare știi? Inimile voastre sunt pline de răutate, trădare și înșelăciune; așa stând lucrurile, câte impurități există în iubirea voastră? Credeți că ați renunțat deja la multe pentru Mine; credeți că

iubirea voastră pentru Mine este deja suficientă. Dar atunci, de ce oare cuvintele și faptele voastre poartă întotdeauna în ele revoltă și înșelăciune? Voi Mă urmați, dar nu Îmi recunoașteți cuvântul. Oare se poate considera asta iubire? Mă urmați, dar apoi Mă dați la o parte. Oare se poate considera asta iubire? Mă urmați, dar nu aveți încredere în Mine. Oare se poate considera asta iubire? Mă urmați, dar nu puteți accepta existența Mea. Oare se poate considera asta iubire? Mă urmați, dar nu vă purtați cu Mine pe potriva a cine sunt și Îmi îngreunați sarcina la fiecare pas. Oare se poate considera asta iubire? Mă urmați, dar încercați să Mă păcăliți și să Mă amăgiți în orice pricină. Oare se poate considera asta iubire? Mă slujiți, dar nu vă este frică de Mine. Oare se poate considera asta iubire? Vă opuneți Mie în toate privințele și în toate lucrurile. Oare toate acestea pot fi considerate iubire? Ați sacrificat multe, este adevărat, dar nu ați practicat niciodată ceea ce Eu cer de la voi. Oare se poate considera asta iubire? O socoteală atentă arată că nu există nici urmă de iubire pentru Mine în voi. După atâția ani de lucrare și după atât de multe cuvinte oferite de Mine, cât de mult ați câștigat efectiv? Oare aceasta nu merită o privire atentă în urmă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși”

438. Nicio lecție nu este mai profundă decât lecția de a-L iubi pe Dumnezeu și se poate spune că lecția pe care oamenii o învață dintr-o viață de credință este cum să-L iubească pe Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că, dacă voi credeți în Dumnezeu, trebuie să-L iubiți pe Dumnezeu. Dacă numai credeți în Dumnezeu, dar nu-L iubiți, nu ați dobândit cunoașterea despre Dumnezeu și nu L-ați iubit niciodată cu o iubire adevărată care vine din inima voastră, atunci credința voastră în Dumnezeu este inutilă; dacă, în credința voastră în Dumnezeu, nu-L iubiți, atunci trăiți în zadar și toată viața voastră este cea mai slabă dintre toate viețile. Dacă, de-a lungul întregii voastre vieți, nu L-ați iubit sau nu L-ați mulțumit niciodată pe

Dumnezeu, atunci ce rost are să trăiți? Și care este scopul credinței voastre în Dumnezeu? Nu este o risipă de efort? Adică, dacă oamenii trebuie să creadă și să-L iubească pe Dumnezeu, atunci trebuie să plătească un preț. Decât să încerce să acționeze într-un anumit mod din exterior, ar trebui să caute o înțelegere adevărată în adâncul inimii lor. Dacă sunteți entuziasmați în ceea ce privește cântatul și dansul, dar incapabili de a pune în practică adevărul, se poate spune că-L iubiți pe Dumnezeu? Iubirea față de Dumnezeu necesită să căutaţi voința lui Dumnezeu în toate lucrurile și să cercetați profund atunci când vi se întâmplă ceva, încercând să înțelegeți voința lui Dumnezeu și încercând să vedeți ce este voința lui Dumnezeu în această chestiune, ceea ce El dorește să realizați și cum ar trebui să țineți cont de voința Lui. De exemplu: se întâmplă ceva ce necesită să îndurați greutăți, moment în care ar trebui să înțelegeți care este voința lui Dumnezeu și cum să fiți atenți la voința Lui. Nu trebuie să vă mulţumiţi: mai întâi lăsaţi-vă deoparte. Nimic nu este mai josnic decât trupul. Trebuie să căutați să-L mulţumiţi pe Dumnezeu și să vă faceţi datoria. Cu astfel de gânduri, Dumnezeu vă va aduce iluminare specială în această chestiune și inima voastră va găsi, de asemenea, și mângâiere.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

439. Acum știți cu toții cum credința unui om în Dumnezeu nu este doar pentru mântuirea sufletului și bunăstarea trupului, nici nu este pentru a-i îmbogăți viața prin iubirea de Dumnezeu și așa mai departe. În această situație, dacă Îl iubești pe Dumnezeu pentru bunăstarea trupului sau plăcerea de moment, atunci, chiar dacă, în cele din urmă, iubirea ta față de Dumnezeu atinge cea mai înaltă culme și nu ceri nimic, iubirea aceasta pe care o cauți rămâne o iubire impură și nu una plăcută lui Dumnezeu. Aceia dintre voi care folosesc iubirea față de Dumnezeu pentru a-și îmbogăți

viețile plictisitoare și pentru a umple un gol în inimile lor sunt aceia care caută să trăiască o viață ușoară, nu aceia care caută cu adevărat să-L iubească pe Dumnezeu. Acest tip de iubire este împotriva voinței omului, o căutare a plăcerii emoționale, iar Dumnezeu nu are nevoie de o asemenea iubire. Ce fel de iubire ai tu atunci? Pentru ce Îl iubești pe Dumnezeu? Câtă iubire adevărată ai acum pentru Dumnezeu? Iubirea celor mai mulți dintre voi este așa cum am menționat anterior. Acest tip de iubire poate doar să mențină un status quo; nu poate atinge statornicie eternă, nici nu se poate înrădăcina în om. Genul acesta de iubire este acela al unei flori care nu dă roade după ce a înflorit, apoi s-a ofilit. Cu alte cuvinte, după ce L-ai iubit o dată pe Dumnezeu astfel și nu există nimeni care să te îndrume pe calea ce-ți stă înainte, vei da greș. Dacă nu poți să-L iubești pe Dumnezeu decât în vremuri de iubire pentru El și nu faci schimbări în firea vieții tale după aceea, atunci vei continua să fii învăluit în influența întunericului, fără a putea să evadezi și încă fără a putea să te eliberezi de robia și înșelăciunea Satanei. Niciun asemenea om nu poate fi pe deplin câștigat de către Dumnezeu; în cele din urmă, spiritul, sufletul și trupul său vor continua să-i aparțină Satanei. Acest fapt este indiscutabil. Toți aceia care nu pot fi pe deplin câștigați de către Dumnezeu se vor întoarce în locul lor inițial, adică înapoi la Satana și vor merge în lacul care arde cu foc și pucioasă pentru a accepta următoarea etapă a pedepsei de la Dumnezeu. Cei câștigați de către Dumnezeu sunt cei care se revoltă împotriva Satanei și scapă din domeniul lui. Asemenea oameni se vor număra în mod oficial printre oamenii Împărăției. Așa iau ființă oamenii Împărăției. Ești dispus să fii genul acesta de persoană? Ești dispus să fii câștigat de către Dumnezeu? Ești dispus să scapi din stăpânirea Satanei și să te întorci la Dumnezeu? Îi aparții Satanei acum sau te numeri printre oamenii Împărăției?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii”

440. Omul a trăit sub vălul influenței întunericului, a fost ținut în robie de influența Satanei fără nicio scăpare. Iar firea omului devine tot mai coruptă, după ce a fost supusă lucrării Satanei. S-ar putea spune că omul a trăit dintotdeauna cu firea coruptă satanică, incapabil să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat. În această situație, dacă omul dorește să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să se dezbrace de fățărnicie, importanță de sine, trufie, vanitate și altele asemenea, toate acestea aparținând firii Satanei. În caz contrar, iubirea omului este o iubire impură, o iubire satanică, și una care sigur nu poate primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Nimeni nu este cu adevărat capabil să-L iubească pe Dumnezeu fără a fi imediat desăvârșit, pedepsit, frânt, emondat, disciplinat, mustrat sau purificat de Duhul Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omul corupt este incapabil să-L reprezinte pe Dumnezeu”

441. Când oamenii intră în contact cu Dumnezeu cu inimile lor, când inimile lor sunt capabile să se întoarcă spre El cu totul, acesta este primul pas al dragostei omului față de Dumnezeu. Dacă vrei să-L iubești pe Dumnezeu, trebuie mai întâi să fii capabil să-ți întorci inima spre El. Ce înseamnă să-ți întorci inima spre Dumnezeu? Înseamnă că tot ceea ce urmărești în inima ta este de dragul iubirii și câștigării lui Dumnezeu. Asta arată că ți-ai întors complet inima spre Dumnezeu. În afară de Dumnezeu și de cuvintele Lui, nu mai există aproape nimic în inima ta (familie, avere, soț, soție, copii sau alte lucruri). Chiar dacă există, aceste lucruri nu-ți pot ocupa inima, iar tu nu te gândești la perspectivele tale de viitor, ci doar urmărești să-L iubești pe Dumnezeu. În acel moment, îți vei fi întors complet inima spre Dumnezeu. Să presupunem că încă mai faci în inima ta planuri pentru tine însuți și urmărești întotdeauna profitul personal, gândind mereu: „Când Îi pot adresa o mică cerere lui Dumnezeu? Când se va îmbogăți familia mea? Cum să-mi iau niște haine frumoase?...” Dacă

trăiești în starea aceea, asta arată că inima ta nu s-a întors complet spre Dumnezeu. Dacă ai numai cuvintele lui Dumnezeu în inima ta și ești capabil să te rogi lui Dumnezeu și să te apropii de El tot timpul – ca și cum ar fi foarte aproape de tine, ca și cum Dumnezeu ar fi în tine și tu ai fi în El – dacă ești într-o asemenea stare, înseamnă că inima ta este în prezența lui Dumnezeu. Dacă te rogi la Dumnezeu și Îi mănânci și Îi bei cuvintele în fiecare zi, gândindu-te mereu la lucrarea Bisericii, dacă arăți considerație față de voia lui Dumnezeu, dacă îți folosești inima pentru a-L iubi cu adevărat și ești pe placul inimii Lui, atunci inima ta Îi va aparține lui Dumnezeu. Dacă inima ta e ocupată cu o mulțime de alte lucruri, atunci este încă ocupată de Satana și nu s-a întors cu adevărat spre Dumnezeu. Când inima oamenilor s-a întors cu adevărat spre Dumnezeu, acei oameni vor avea pentru El o iubire autentică, spontană, și vor fi capabili să țină cont de lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate că încă ar mai putea avea momente de nesăbuință și iraționalitate, ei țin seama de interesele casei lui Dumnezeu, de lucrarea Lui și de propria schimbare a firii lor, iar intențiile din inima lor sunt bune. Unii oameni pretind mereu că tot ceea ce fac este pentru Biserică, în timp ce lucrează de fapt spre propriul folos. Asemenea oameni au un tip greșit de intenții. Sunt necinstiți și înșelători, iar mare parte din lucrurile pe care le fac sunt din interes personal. Genul acesta de persoană nu urmărește să-L iubească pe Dumnezeu; inima sa încă îi aparține Satanei și nu se poate întoarce către Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu nu are nicio cale să câștige o asemenea persoană.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Iubirea autentică față de Dumnezeu este spontană”

442. În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau intervenții umane. Dar, în spatele scenei,

fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost judecat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și intervenția oamenilor. În spatele fiecărui pas pe care Dumnezeu îl face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. De exemplu, dacă ai idei preconcepute față de frații și de surorile tale, vei avea cuvinte pe care vei vrea să le spui – cuvinte despre care simți că I-ar displăcea lui Dumnezeu – dar, dacă nu le spui, vei simți un discomfort interior și în acest moment o luptă va începe să se dea în tine: „Să vorbesc sau nu?” Aceasta este bătălia. Astfel, în toate lucrurile pe care le întâlnești se dă o luptă și, când există o luptă înăuntrul tău, datorită cooperării și suferinței tale reale, Dumnezeu lucrează în tine. În cele din urmă, în sinea ta poți lăsa problema deoparte și mânia se stinge în mod natural. Acesta este efectul cooperării tale cu Dumnezeu. Tot ceea ce fac oamenii cere ca ei să plătească un anumit preț pentru eforturile lor. Fără greutăți reale, nu Îl poți mulțumi pe Dumnezeu, şi nici măcar nu sunt aproape de a-L mulțumi pe Dumnezeu și spun doar sloganuri goale! Pot aceste sloganuri goale să-L mulțumească pe Dumnezeu? Când Dumnezeu și Satana se luptă în regatul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a da mărturie. Din afară, s-ar putea să nu pară mare lucru, dar când aceste lucruri se întâmplă, arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubeşti, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva care pune adevărul în practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă! Tot ceea ce se întâmplă oamenilor este atunci

când Dumnezeu are nevoie ca ei să rămână fermi în mărturia lor față de El. În momentul de față nu ți s-a întâmplat nimic important și nu depui mare mărturie, dar fiecare detaliu al vieții tale de zi cu zi are legătură cu mărturia adresată lui Dumnezeu. Dacă poți câștiga admirația fraților și surorilor tale, a membrilor familiei tale și a tuturor celor din jurul tău; dacă, într-o zi, cei necredincioși vor veni și vor admira tot ceea ce faci și vei vedea că tot ce face Dumnezeu este minunat, atunci vei fi depus mărturie. Deși nu ai discernământ și calibrul tău este mic, prin desăvârşirea ta de către Dumnezeu, ești capabil să-L mulțumești și să fii atent la voia Lui, arătându-le celorlați ce mare lucrare a făcut în oamenii de cel mai mic calibru. Când oamenii ajung să-L cunoască pe Dumnezeu și devin biruitori înaintea Satanei, în mare măsură loiali lui Dumnezeu, atunci niciunul nu are mai multă coloană vertebrală decât acest grup de oameni, iar aceasta este cea mai măreață mărturie. Deși ești incapabil să faci o mare lucrare, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu. Alții nu pot să-și lase la o parte concepțiile, dar tu poți; alții nu pot să dea mărturie lui Dumnezeu în timpul experiențelor lor reale, dar tu îți poți folosi statura și acțiunile reale pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu și Îi poți depune mărturie răsunătoare lui Dumnezeu. Doar acest lucru contează ca fiind de fapt iubirea față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

443. Cu cât pui mai mult adevărul în practică, cu atât mai mult ești dominat de adevăr; cu cât pui mai mult adevărul în practică, cu atât mai mult ai iubirea lui Dumnezeu; și cu cât pui mai mult adevărul în practică, cu atât mai mult ești binecuvântat de Dumnezeu. Dacă întotdeauna practici în acest mod, treptat, vei vedea iubirea lui Dumnezeu în tine, tot așa cum Petru a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu: Petru a spus că Dumnezeu nu are doar

înțelepciunea de a crea cerurile și pământul și toate lucrurile, ci, mai mult decât atât, că El are și înțelepciunea de a face o lucrare reală în oameni. Petru a spus că El nu este doar vrednic de iubirea oamenilor datorită creării de către El a cerurilor și pământului și a tuturor lucrurilor ci, mai mult decât atât, datorită abilității Sale de a crea omul, de a salva omul, de a face omul desăvârșit și de a dărui iubirea Sa omului. La fel, Petru a spus că există multe în El care sunt vrednice de iubirea omului. Petru I-a spus lui Isus: „Nu ești tu oare vrednic de iubirea oamenilor pentru mult mai multe decât crearea cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor? Există mai multe în Tine care sunt adorabile, Tu acționezi și te miști în viața reală, Duhul Tău mă atinge în interior, mă disciplinezi, îmi aduci reproșuri – aceste lucruri sunt chiar mai vrednice de iubirea oamenilor.” Dacă dorești să vezi și să experimentezi iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să explorezi și să cauți în viața reală și trebuie să fii dispus să dai la o parte propriul trup. Trebuie să iei această hotărâre. Trebuie să fii o persoană cu hotărâre, care este capabilă să Îl mulțumească pe Dumnezeu în toate lucrurile, fără a fi leneș sau a tânji după plăcerile trupului, trăind nu pentru trup, ci pentru Dumnezeu. Pot exista momente când nu Îl mulțumești pe Dumnezeu. Aceasta este pentru că nu înțelegi voia lui Dumnezeu; data viitoare, chiar dacă va presupune un efort mai mare, trebuie să-L mulțumești pe El și nu trebuie să mulțumești trupul. Când experimentezi în acest mod, tu vei fi ajuns să-L cunoști pe Dumnezeu. Vei vedea că Dumnezeu a putut crea cerurile și pământul și toate lucrurile, că El S-a întrupat pentru ca oamenii să Îl vadă cu adevărat și în mod real și să interacționeze cu El în mod real și cu adevărat, că El este capabil să meargă printre oameni, că Duhul Său poate să îi desăvârșească pe oameni în viața reală, permițându-le să Îi vadă frumusețea și să Îi experimenteze disciplina, mustrarea și binecuvântările Sale. Dacă întotdeauna experimentezi în acest mod, în viața reală vei fi

inseparabil de Dumnezeu și dacă într-o zi, relația ta cu Dumnezeu încetează să fie normală, tu vei fi capabil să înduri reproșul și vei fi capabil să simți remușcări. Când ai o relație normală cu Dumnezeu, nu vei dori niciodată să Îl părăsești pe Dumnezeu, și dacă într-o zi Dumnezeu spune că te va părăsi, tu te vei teme și vei spune că preferi să mori decât să fii părăsit de Dumnezeu. De îndată ce ai aceste emoții, vei simți că ești incapabil de a-L părăsi pe Dumnezeu și în acest mod vei avea o bază și te vei bucura cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui"

444. Cât de mult Îl iubești pe Dumnezeu astăzi? Și cât de mult știi din tot ceea ce Dumnezeu a făcut în tine? Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le înveți. Când Dumnezeu ajunge pe pământ, tot ceea ce El a făcut în om și l-a lăsat pe om să vadă este astfel încât omul să-L iubească și să-L cunoască cu adevărat. Faptul că omul e capabil să sufere pentru Dumnezeu și a reușit să ajungă atât de departe este, pe de-o parte, datorită dragostei lui Dumnezeu și, pe de altă parte, datorită mântuirii lui Dumnezeu; mai mult, este datorită judecății și lucrării de mustrare pe care Dumnezeu a îndeplinit-o în om. Dacă sunteți fără judecata, mustrarea și încercările lui Dumnezeu și dacă Dumnezeu nu v-a făcut să suferiți, atunci, să fim cinstiți, voi nu-L iubiți cu adevărat pe Dumnezeu. Cu cât este mai mare lucrarea lui Dumnezeu în om și cu cât este mai mare suferința omului, cu atât este mai evident cât de importantă este lucrarea lui Dumnezeu și cu atât mai mult inima omului este capabilă să-L iubească cu adevărat pe Dumnezeu. Cum înveți cum să-L iubești pe Dumnezeu? Fără chin și rafinare, fără încercări dureroase – și dacă, în plus, tot ceea ce Dumnezeu i-a dat omului era har, iubire și milă – ai fi tu capabil să atingi punctul în care Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu? Pe de o parte, în timpul încercărilor de la Dumnezeu, omul

ajunge să-și cunoască lipsurile și să vadă că este neînsemnat, vrednic de dispreț și umil, că nu are nimic și nu este nimic; pe de altă parte, în timpul încercărilor Sale, Dumnezeu creează medii diferite pentru om, care fac omul mai capabil să experimenteze frumusețea lui Dumnezeu. Deși durerea este mare și, uneori, insurmontabilă – ajungând chiar la nivelul suferinței devastatoare – după ce a experimentat-o, omul vede cât de încântătoare este lucrarea lui Dumnezeu în el și numai pe această fundație se naște în om dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Astăzi omul vede că, doar cu harul, dragostea și mila lui Dumnezeu, el este incapabil să se cunoască cu adevărat pe sine însuși și e cu atât mai puțin capabil să cunoască esența omului. Doar prin rafinarea și, deopotrivă, judecata lui Dumnezeu și în timpul procesului de rafinare omul poate să-și cunoască lipsurile și să știe că nu are nimic. Astfel, dragostea omului față de Dumnezeu este construită pe fundația rafinării și judecății lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

445. Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. Dacă Îl iubești, atunci tot felul de suferințe se vor abate asupra ta – iar dacă nu, atunci poate că totul va merge ca pe roate pentru tine și totul va fi pașnic în jurul tău. Când Îl iubești pe Dumnezeu, vei simți că multe lucruri din jurul

tău sunt insurmontabile și, pentru că statura ta este prea mică, vei fi rafinat; în plus, vei fi incapabil de a-L mulțumi pe Dumnezeu și vei simți întotdeauna că voia lui Dumnezeu este prea exigentă, că este de neatins de către om. Din cauza tuturor acestor lucruri, vei fi rafinat – pentru că există multă slăbiciune în tine și multe lucruri care nu pot împlini voia lui Dumnezeu, tu vei fi rafinat în interior. Totuși, trebuie să vedeți clar că purificarea este realizată doar prin rafinare. Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare. Când ești ispitit de Satana, ar trebui să spui: „Inima mea Îi aparține lui Dumnezeu, iar Dumnezeu m-a câștigat deja. Eu nu te pot mulțumi – trebuie să dedic totul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu”. Cu cât Îl mulțumești mai mult pe Dumnezeu, cu atât Dumnezeu te binecuvântează mai mult și cu atât este mai mare puterea iubirii tale pentru Dumnezeu; de asemenea, vei avea credință și fermitate și vei simți că nimic nu este mai valoros sau mai semnificativ decât o viață petrecută iubindu-L pe Dumnezeu. Se poate spune că, pentru a fi fără tristețe, omul trebuie doar să-L iubească pe Dumnezeu. Deși există momente în care trupul tău este slab și ți se întâmplă multe necazuri reale, în aceste clipe te vei baza cu adevărat pe Dumnezeu, vei fi consolat în spiritul tău și vei simți certitudine și că ai ceva pe care să te bazezi. În felul acesta, vei fi capabil să depășești multe medii și astfel nu te vei plânge de Dumnezeu din cauza chinului pe care îl suferi. În schimb, vei vrea să cânți, să dansezi și să te rogi, să ai întruniri și comuniuni, să te gândești la Dumnezeu, și vei simți că toți oamenii, chestiunile și lucrurile din jurul tău care sunt organizate de Dumnezeu sunt potrivite. Dacă nu-L iubești pe

Dumnezeu, tot ceea ce apreciezi va fi plictisitor pentru tine, nimic nu va fi plăcut ochilor tăi; nu vei fi liber în spirit, ci asuprit, inima ta se va plânge mereu de Dumnezeu, iar tu vei simți mereu că suferi atât de mult chin și că e atât de nedrept. Dacă nu cauți de dragul fericirii, ci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și pentru a nu fi acuzat de Satana, atunci această căutare îți va da o mare putere de a-L iubi pe Dumnezeu. Omul este capabil să îndeplinească tot ceea ce este rostit de Dumnezeu, și tot ceea ce face el poate să-L mulțumească pe Dumnezeu – asta e ceea ce înseamnă a avea realitate. A căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu înseamnă a-ți folosi dragostea pentru Dumnezeu ca să-I pui cuvintele în practică; indiferent de moment – chiar și atunci când ceilalți sunt fără putere – înăuntrul tău există încă o inimă care-L iubește pe Dumnezeu, care tânjește profund după Dumnezeu și căreia îi e dor de El. Aceasta este statura reală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"

446. În timpul purificării chinuitoare, omul poate să cadă foarte ușor sub influența Satanei, așadar, cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu în timpul unei astfel de rafinări? Ar trebui să-ți aduni voința, să-ți așezi inima înaintea lui Dumnezeu și să Îi dedici până la ultima clipă din timpul tău. Indiferent de modul în care Dumnezeu te rafinează, ar trebui să poți pune în practică adevărul pentru a împlini voia Sa și ar trebui să-ți asumi răspunderea de a-L căuta pe Dumnezeu și de a căuta comuniunea. În momente ca acestea, cu cât ești mai pasiv, cu atât va crește latura ta negativă și cu atât mai ușor îți va fi să regresezi. Când este necesar să îți îndeplinești funcția, deși nu o îndeplinești cum trebuie, faci tot ceea ce poți, și faci acest lucru folosind nimic mai mult decât dragostea ta de Dumnezeu; indiferent de ceea ce spun ceilalți – fie că spun că ai făcut bine, sau că ai făcut rău – intențiile tale sunt corecte și nu ești neprihănit de sine, deoarece

acționezi în numele lui Dumnezeu. Când alții te interpretează greșit, ești capabil să te rogi lui Dumnezeu și să spui: „O, Dumnezeule! Nu cer ca alții să mă tolereze sau să mă trateze bine, și nici să mă înțeleagă sau să mă aprobe. Cer doar să Te pot iubi în inima mea, să fiu nestingherit în inima mea, iar conștiința mea să fie clară. Nu cer ca alții să mă laude sau să mă stimeze foarte mult; eu caut doar să Te mulțumesc din inima mea; îmi îndeplinesc rolul făcând tot ce pot, și deși sunt nesăbuit și stupid, de calibru slab și orb, știu că Tu ești minunat și sunt dispus să-Ți dedic Ție tot ce am.” De îndată ce te rogi în acest fel, dragostea ta pentru Dumnezeu iese la lumină și tu te simți mult mai ușurat în inima ta. Aceasta este ceea ce se înțelege prin practicarea dragostei de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

447. Cum ar trebui să-L iubească omul pe Dumnezeu în timpul rafinării? Prin folosirea hotărârii de a-L iubi pe Dumnezeu pentru a accepta rafinarea Lui: în timpul rafinării, ești chinuit pe dinăuntru, ca și cum un cuțit ar fi răsucit în inima ta, totuși ești dispus să-L mulțumești pe Dumnezeu folosindu-ți inima care-L iubește, și nu ești dispus să te îngrijești de trup. Aceasta este ceea ce se înțelege prin practicarea dragostei de Dumnezeu. Durerea din interiorul tău și suferința ta au atins un anumit punct, totuși încă ești dispus să vii în fața lui Dumnezeu și să te rogi, spunând: „O, Dumnezeule! Nu Te pot părăsi. Deși este întuneric în mine, doresc să Te mulțumesc; îmi cunoști inima și aș vrea să investești mai mult din dragostea Ta în mine”. Aceasta este practica din timpul rafinării. Dacă folosești dragostea de Dumnezeu ca temelie, rafinarea te poate aduce mai aproape de Dumnezeu și te poate face mai familiar cu Dumnezeu. De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți predai inima înaintea lui Dumnezeu. Dacă îți oferi și îți pui inima înaintea lui Dumnezeu, atunci în timpul

rafinării îți va fi imposibil să Îl tăgăduiești pe Dumnezeu sau să Îl abandonezi. În felul acesta, relația ta cu Dumnezeu va deveni tot mai apropiată și mai normală, iar comuniunea ta cu Dumnezeu va deveni tot mai frecventă. Dacă practici întotdeauna în acest fel, atunci vei petrece mai mult timp în lumina lui Dumnezeu și mai mult timp sub îndrumarea cuvintelor Sale. Vor exista, de asemenea, tot mai multe schimbări în firea ta, iar cunoștințele tale se vor înmulți zi după zi. Când va veni ziua în care încercările lui Dumnezeu se vor abate brusc asupra ta, nu numai că vei putea să stai de partea lui Dumnezeu, ci vei putea și să fii mărturie pentru Dumnezeu. În acel moment, vei fi ca Iov și Petru. După ce ai fost mărturie pentru Dumnezeu, Îl vei iubi cu adevărat și îți vei da viața bucuros pentru El; vei fi martorul lui Dumnezeu și o persoană care este iubită de Dumnezeu. Dragostea care a experimentat rafinarea este puternică, iar nu slabă. Indiferent de momentul sau modul în care Dumnezeu te supune încercărilor Sale, tu ești capabil să nu-ți pese dacă trăiești sau mori, să dai cu bucurie totul la o parte pentru Dumnezeu și să înduri fericit orice pentru Dumnezeu – astfel dragostea ta va fi curată și credința ta reală. Numai atunci vei fi cineva care este într-adevăr iubit de către Dumnezeu și care a fost cu adevărat desăvârșit de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

448. Dumnezeu mustră și judecă omul deoarece este necesar pentru lucrarea Sa și, în plus, pentru că îi este necesară omului. Omul trebuie să fie mustrat și judecat și doar atunci poate el să obțină iubirea de Dumnezeu. Astăzi, ați fost convinși complet, dar când întâlniți cel mai mic obstacol, aveți probleme; statura voastră este încă prea mică și încă trebuie să experimentați mai mult o astfel de mustrare și de judecată pentru a obține o cunoaștere mai profundă. Astăzi, aveți o oarecare adorație pentru

Dumnezeu și vă temeți de Dumnezeu și știți că El este adevăratul Dumnezeu, dar nu aveți o mare iubire pentru El și cu atât mai puțin ați obținut o iubire pură; cunoștințele voastre sunt prea superficiale, iar statura voastră este încă insuficientă. Când întâlniți cu adevărat un mediu, voi încă nu ați fost martori, prea puțin din intrarea voastră este proactivă și nu aveți nicio idee despre cum să practicați. Majoritatea oamenilor sunt pasivi și inactivi; ei doar Îl iubesc în secret pe Dumnezeu în inimile lor, dar nu au niciun mod de a practica, nici nu le este clar care le sunt scopurile. Aceia care au fost desăvârșiți nu numai că posedă umanitate normală, dar sunt și stăpâniți de adevăruri care depășesc măsurile conștiinței și care sunt mai presus de standardele conștiinței; ei nu numai că își folosesc conștiința pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu, ci, mai mult decât atât, ei L-au cunoscut pe Dumnezeu și au văzut că Dumnezeu este minunat și vrednic de iubirea omului și că există atât de multă iubire în Dumnezeu încât omul nu poate să nu Îl iubească. Iubirea pentru Dumnezeu a acelora care au fost desăvârșiți este pentru a le îndeplini propriile aspirații. Iubirea lor este spontană, o iubire care nu cere nimic în schimb și care nu este un schimb. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu doar datorită cunoștințelor lor despre El. Unor astfel de oameni nu le pasă dacă Dumnezeu le acordă haruri și se mulțumesc doar cu a-L mulțumi pe Dumnezeu. Ei nu fac înțelegeri cu Dumnezeu, nici nu-și măsoară iubirea de Dumnezeu după conștiință: Tu mi-ai dat, deci Te iubesc și eu în schimb; dacă nu îmi dai, atunci nu am nimic să-Ți dau la schimb. Aceia care au fost desăvârșiți cred întotdeauna: Dumnezeu este Creatorul și El Își îndeplinește lucrarea asupra noastră. Din moment ce eu am această oportunitate, condiție și calificare de a putea fi desăvârșit, căutarea mea ar trebui să fie aceea de a trăi o viață plină de semnificație și de a Îl mulțumi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

449. În timpul vieții sale, Petru a experimentat rafinarea de sute de ori și a suferit multe suplicii chinuitoare. Această rafinare a devenit temelia iubirii sale supreme pentru Dumnezeu și cea mai importantă experiență a întregii sale vieți. Faptul că el a putut să aibă o iubire supremă pentru Dumnezeu s-a datorat, într-un anumit sens, hotărârii sale de a-L iubi pe Dumnezeu; mai important, totuși, s-a datorat rafinării și suferinței pe care le-a îndurat. Această suferință a devenit călăuza sa pe calea iubirii de Dumnezeu și lucrul cel mai memorabil pentru el. Dacă oamenii nu trec prin durerea rafinării când Îl iubesc pe Dumnezeu, atunci dragostea lor este plină de impurități și de preferințele lor; o astfel de iubire este plină de ideile Satanei și pur și simplu incapabilă de a mulțumi voia lui Dumnezeu. Să ai hotărârea de a-L iubi pe Dumnezeu nu este același lucru cu a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Chiar dacă tot ceea ce gândesc în inimile lor este de dragul de a-L iubi și a-L mulțumi pe Dumnezeu, și chiar dacă gândurile lor par să fie în întregime dedicate lui Dumnezeu și golite de orice idei umane, totuși, când gândurile lor sunt aduse înaintea lui Dumnezeu, El nu laudă și nu binecuvântează astfel de gânduri. Chiar și atunci când oamenii au înțeles pe deplin toate adevărurile – când au ajuns să le cunoască pe toate – acest lucru nu se poate considera un semn al iubirii de Dumnezeu, nu se poate spune că acești oameni Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. În ciuda faptului că au înțeles multe adevăruri fără a trece prin rafinare, oamenii sunt incapabili să pună aceste adevăruri în practică; numai în timpul rafinării, oamenii pot înțelege adevăratul sens al acestor adevăruri, numai atunci oamenii pot aprecia cu adevărat înțelesul lor lăuntric. În momentul acela, când ei încearcă din nou, pot să pună adevărurile în practică în mod corespunzător și în conformitate cu voia lui Dumnezeu; în acel moment, ideile lor lumești sunt diminuate, corupția lor omenească este redusă, iar emoțiile lor omenești sunt diminuate; numai în momentul acela practica lor

este o adevărată manifestare a dragostei de Dumnezeu. Efectul adevărului iubirii de Dumnezeu nu este atins prin cunoștințe rostite sau prin deschiderea mentală, și nici nu poate fi atins doar prin înțelegerea acestui adevăr. Este nevoie ca oamenii să plătească un preț, să înfrunte multă amărăciune în timpul rafinării, și numai atunci dragostea lor va deveni pură și după inima lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire"

450. În apropierea sfârșitului vieții sale, după ce fusese desăvârșit, Petru a spus: „O, Dumnezeule! Dacă aș mai trăi câțiva ani, mi-aș dori să obțin o iubire mai adâncă și mai pură față de Tine." Când urma să fie răstignit pe cruce, în inima sa el se ruga: „O, Dumnezeule! Momentul Tău a sosit acum, momentul pe care l-ai pregătit pentru mine a sosit. Trebuie să fiu răstignit pentru Tine, trebuie să dau această mărturie pentru Tine și sper că iubirea mea poate satisface cerințele Tale și că poate deveni mai pură. Astăzi, faptul că pot să mor pentru Tine și să fiu răstignit pe cruce pentru Tine, este mângâietor și liniștitor pentru mine, căci nimic nu este mai satisfăcător pentru mine decât să pot fi răstignit pentru Tine și să Îți satisfac dorințele și să mă pot da Ție, să îmi pot oferi viața Ție. O, Dumnezeule! Ești așa de minunat! Dacă mi-ai permite să trăiesc, aș fi și mai dispus să Te iubesc. Atât timp cât trăiesc, Te voi iubi. Doresc să Te iubesc mai profund. Mă judeci, și mă mustri și mă încerci pentru că nu sunt drept, căci am păcătuit. Iar firea Ta dreaptă devine mai evidentă pentru mine. Aceasta este o binecuvântare pentru mine, căci pot să Te iubesc mai profund și sunt dispus să Te iubesc în acest mod chiar dacă Tu nu mă iubești. Sunt dispus să contemplu firea Ta dreaptă, căci aceasta mă face mai capabil să trăiesc o viață plină de semnificație. Simt că viața mea acum este mai semnificativă, căci sunt răstignit de dragul Tău și este semnificativ să mor pentru Tine.

Totuși, nu mă simt satisfăcut, căci cunosc prea puține despre Tine, știu că nu Îți pot îndeplini complet dorințele și Te-am răsplătit prea puțin. În viața mea, am fost incapabil să mă întorc la Tine în întregime; sunt departe de aceea. Când mă uit în urmă la acest moment, mă simt atât de îndatorat față de Tine și nu am decât acest moment să îmi răscumpăr toate greșelile și toată iubirea pentru care nu Te-am răsplătit."

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"

451. Omul trebuie să urmărească să trăiască o viață plină de semnificație și nu ar trebui să fie satisfăcut cu circumstanțele sale actuale. Pentru a trăi după imaginea lui Petru, el trebuie să posede cunoștințele și experiențele lui Petru. Omul trebuie să urmărească lucruri care sunt mai înalte și mai profunde. El trebuie să urmărească o iubire mai profundă și mai pură pentru Dumnezeu și o viață care are valoare și semnificație. Doar aceasta este viață; doar atunci omul va fi la fel ca Petru. Trebuie să te concentrezi pe a fi proactiv față de intrarea ta în partea pozitivă și nu trebuie să îți permiți în mod docil să te lepezi de credință pentru o liniște de moment în timp ce ignori adevăruri mai profunde, mai specifice și mai practice. Iubirea ta trebuie să fie practică și trebuie să găsești moduri de a te elibera de această viață desfrânată, fără griji, care nu este diferită de cea a unui animal. Trebuie să trăiești o viață plină de semnificație, o viață de valoare, și nu trebuie să te păcălești sau să îți tratezi viața ca pe o jucărie cu care să te joci. Pentru toți cei care aspiră să-L iubească pe Dumnezeu, nu există adevăruri care nu pot fi obținute și nu există dreptate pentru care ei să nu poată rămâne de neclintit. Cum ar trebui să-ți trăiești viața? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu și să utilizezi această iubire pentru a-I satisface dorința? Nu există un lucru mai important în viața ta. Mai presus de toate, trebuie să ai astfel de aspirații și perseverență și nu ar trebui să fii

precum acele persoane lipsite de energie și de putere. Trebuie să înveți cum să trăiești o viață plină de semnificație și să experimentezi adevăruri pline de semnificație și nu ar trebui să te tratezi superficial în acel mod. Fără să realizezi, viața ta va trece pe lângă tine; și după aceea, vei mai avea tu altă oportunitate de a-L iubi pe Dumnezeu? Poate omul să-L iubească pe Dumnezeu după ce e mort? Trebuie să ai aceleași aspirații și conștiință precum Petru; viața ta trebuie să fie plină de semnificație și nu trebuie să te joci cu tine însuți. Ca ființă umană și ca persoană care Îl caută pe Dumnezeu, trebuie să poți lua în considerare cu atenție modul în care îți tratezi viața, modul în care ar trebui să te oferi lui Dumnezeu, modul în care ar trebui să ai o credință mai semnificativă în Dumnezeu și modul în care, din moment ce Îl iubești pe Dumnezeu, ar trebui să-L iubești într-un mod care este mai pur, mai frumos și mai bun.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

452. Dacă oamenii doresc să Îl iubească pe Dumnezeu, ei trebuie să guste din frumusețea lui Dumnezeu și să vadă frumusețea lui Dumnezeu; doar atunci poate fi trezită în ei o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu, o inimă care este dispusă să se mărească în mod loial pentru Dumnezeu. Dumnezeu nu îi face pe oameni să Îl iubească prin cuvinte și expresii sau imaginația lor și El nu forțează oamenii să Îl iubească. În schimb, El îi face să-L iubească din proprie inițiativă și El îi face să vadă frumusețea Sa în lucrarea și cuvântările Sale, după care se naște în ei iubirea de Dumnezeu. Doar în acest mod pot oamenii să fie mărturie adevărată lui Dumnezeu. Oamenii nu-L iubesc pe Dumnezeu pentru că au fost îndemnați de alții să facă astfel, nici nu este un impuls emoțional de moment. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu pentru că au văzut frumusețea Sa, ei au văzut că există atât de multe lucruri ale Sale care sunt vrednice de iubire din partea oamenilor,

pentru că ei au văzut mântuirea, înțelepciunea și faptele mărețe ale lui Dumnezeu – și, drept rezultat, ei Îl slăvesc cu adevărat pe Dumnezeu și tânjesc cu adevărat după El și se trezește în ei o astfel de pasiune încât nu ar putea să supraviețuiască fără câștigarea lui Dumnezeu. Motivul pentru care cei care mărturisesc ferm despre Dumnezeu sunt capabili să ofere mărturie răsunătoare pentru El este datorită faptului că mărturia lor este pe baza cunoașterii adevărate și a tânjirii adevărate după Dumnezeu. Nu este conform unui impuls emoțional, ci conform cunoașterii lui Dumnezeu și a firii Sale. Pentru că au ajuns să Îl cunoască pe Dumnezeu, ei simt că trebuie cu siguranță să fie martori pentru Dumnezeu și îi fac pe cei care tânjesc după Dumnezeu să Îl cunoască pe Dumnezeu și să fie conștienți de frumusețea lui Dumnezeu și de realitatea Lui. Precum iubirea oamenilor pentru Dumnezeu, mărturia lor este spontană, este reală și are valoare și semnificație adevărate. Nu este pasivă sau goală, ori lipsită de sens. Motivul pentru care doar aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au cea mai mare valoare și semnificație în viețile lor și doar ei cred cu adevărat în Dumnezeu este datorită faptului că acești oameni trăiesc în lumina lui Dumnezeu, sunt capabili să trăiască pentru lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu; ei nu trăiesc în întuneric, ci trăiesc în lumină; ei nu duc vieți lipsite de sens, ci vieți care au fost binecuvântate de Dumnezeu. Doar aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt capabili să dea mărturie lui Dumnezeu, doar ei sunt martorii lui Dumnezeu, doar ei sunt binecuvântați de Dumnezeu și doar ei sunt capabili să primească promisiunile lui Dumnezeu. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt apropiații lui Dumnezeu, ei sunt oamenii iubiți de Dumnezeu și ei se pot bucura de binecuvântări împreună cu Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor trăi veșnic și doar ei vor trăi veșnic sub grija și protecția lui Dumnezeu. Dumnezeu este de iubit pentru oameni și El este vrednic de toată iubirea oamenilor, dar nu toți oamenii

sunt capabili să-L iubească pe Dumnezeu și nu toți oamenii pot fi martori ai lui Dumnezeu și pot deține putere împreună cu Dumnezeu. Datorită faptului că ei pot da mărturie lui Dumnezeu și își dedică toate eforturile lucrării lui Dumnezeu, aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu pot merge oriunde sub cer fără ca nimeni să îndrăznească să li se opună și ei pot exercita puterea pe pământ și pot conduce toți oamenii lui Dumnezeu. Acești oameni s-au unit din toată lumea, ei vorbesc limbi diferite și au culori ale pielii diferite, dar existența lor are același sens, ei au toți o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu, ei sunt toți aceeași mărturie și au aceeași hotărâre și aceeași dorință. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu pot merge liberi prin lume, aceia care dau mărturie lui Dumnezeu pot călători prin univers. Acești oameni sunt iubiți de Dumnezeu, sunt binecuvântați de Dumnezeu și ei vor trăi veșnic în lumina Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

(XI) Despre cum să dobândim cunoașterea de Dumnezeu

453. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Omul trebuie să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și firea lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire, iar fără acest fapt, cunoașterea ta despre Dumnezeu nu e altceva decât vorbe goale, nimic mai mult decât pontificarea scaunului[a]. O asemenea cunoaștere nu poate nici convinge, nici cuceri omul, o asemenea cunoaștere este în neconcordanță cu realitatea și nu reprezintă adevărul. Poate fi abundentă și plăcută auzului, dar dacă este în dezacord cu firea inerentă a lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu te va cruța. Nu doar că nu îți va lăuda cunoașterea, dar te va și pedepsi pentru că ai fost un păcătos care L-a blasfemiat. Cuvintele cunoașterii lui Dumnezeu nu se rostesc cu ușurință. Chiar dacă tu poți fi bun de gură și elocvent și cuvintele tale sunt atât de abile încât poți să demonstrezi că negrul este alb și albul este negru, tot ești depășit când e cazul să vorbești despre cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este cineva pe care să-L poți judeca cu nechibzuință sau pe care-L poți preamări în treacăt sau denigra cu nonșalanță. Preamărești pe oricine și oricare și totuși te străduiești pentru cuvintele potrivite care să descrie mărețul caracter virtuos și îndurător al lui Dumnezeu – și acesta este un lucru învățat de orice ratat. Chiar dacă există mulți specialiști în lingvistică în stare să-L descrie pe Dumnezeu, exactitatea a ceea ce descriu ei este doar o sutime din adevărul rostit de oamenii care Îi aparțin lui Dumnezeu și care au numai un vocabular limitat, însă, dețin o experiență bogată. Astfel se poate vedea că cunoașterea lui Dumnezeu constă în exactitate și actualitate și nu în folosirea inteligentă a cuvintelor sau într-un vocabular bogat, și că a omului cunoaștere și cunoașterea lui Dumnezeu nu au absolut nicio legătură. Lecția

cunoașterii lui Dumnezeu este mai presus de oricare dintre științele naturale ale omenirii. Este o lecție care poate fi însușită doar de către un număr extrem de mic al celor care caută să-L cunoască pe Dumnezeu și nu poate fi însușită de orice persoană talentată. Așa că nu trebuie să priviți cunoașterea lui Dumnezeu și urmarea adevărului ca și cum pot fi atinse de către un simplu copil. Poate că ai avut succes deplin în viața ta de familie sau în carieră sau în căsnicie, dar, când vine vorba de adevăr și despre lecția cunoașterii lui Dumnezeu, nu ai cu ce te lăuda, nu ai obținut nimic. Punerea adevărului în practică, se poate spune, este o mare dificultate pentru voi, și cunoașterea lui Dumnezeu este o problemă chiar mai mare. Aceasta este dificultatea voastră și este și dificultatea cu care se confruntă întreaga omenire. Printre cei care au avut unele realizări în cauza cunoașterii lui Dumnezeu nu este aproape niciunul care să se ridice la standardul cerut. Omul nu știe ce înseamnă să-L cunoască pe Dumnezeu sau de ce este necesar să-L cunoască pe Dumnezeu sau ce măsură este considerată drept cunoaștere a lui Dumnezeu. Acesta este lucrul atât de zăpăcitor pentru omenire și este, pur și simplu, cea mai mare enigmă cu care se confruntă omenirea – și nimeni nu este capabil să răspundă la această întrebare, nici nu este cineva dispus să răspundă la această întrebare pentru că, până acum, nimeni din omenire nu a avut vreun succes în studiul acestei lucrări. Poate că atunci când enigma celor trei etape ale lucrării este făcută cunoscută omenirii, va apărea succesiv un grup de talente care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bineînțeles, sper că așa va fi și, mai mult, sunt în procesul derulării acestei lucrări și sper să văd apariția mai multor asemenea talente în viitorul apropiat. Ei vor deveni acei ce depun mărturie faptului celor trei etape ale lucrării și, desigur, vor fi și primii care vor depune mărturie în favoarea acestor trei etape ale lucrării. Dacă nu există asemenea talente, în ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, sau dacă sunt numai

unul sau două și ei au acceptat personal să fie desăvârșiți de către Dumnezeul întrupat, atunci nimic nu este mai deranjant și regretabil de atât – cu toate că este doar cel mai rău caz. Oricum ar fi, încă mai sper că aceia care urmează cu adevărat pot obține această binecuvântare. De la începutul timpurilor, nu a mai existat niciodată o asemenea lucrare, un asemenea demers nu a avut loc niciodată în istoria dezvoltării umane. Dacă poți deveni cu adevărat unul dintre primii din rândul acelora care Îl cunosc pe Dumnezeu, nu ar fi aceasta cea mai mare onoare printre toate făpturile? Ar fi o altă creatură din omenire mai apreciată de către Dumnezeu? O asemenea lucrare nu este ușor de obținut, dar în cele din urmă tot va culege răsplăți. Indiferent de genul sau naționalitatea lor, toți aceia care sunt capabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu vor primi, în cele din urmă, cea mai mare cinstire a lui Dumnezeu și vor fi singurii care posedă autoritatea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de astăzi și este, de asemenea, și lucrarea viitorului; este ultima și cea mai măreață lucrare care să fie realizată în 6000 de ani de lucru și este o metodă de lucru care dezvăluie fiecare categorie de oameni. Prin lucrarea de a face omul să-L cunoască pe Dumnezeu sunt dezvăluite diferitele categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele, în timp ce aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt apropiații Lui și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu nu pot fi numiți apropiații Lui; apropiații lui Dumnezeu pot primi oricare dintre binecuvântările lui Dumnezeu, dar cei care nu sunt apropiații Lui nu sunt vrednici de niciuna dintre lucrările Lui. Indiferent dacă este vorba de nenorociri, rafinare sau judecată, toate sunt pentru a-i permite omului să obțină, în final, o

cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, ca omul să I se poată supune lui Dumnezeu. Acesta este singurul efect care va fi obținut până la urmă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

454. Bunurile și ființa lui Dumnezeu, esența lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu – toate au fost făcute cunoscute în cuvintele Lui către omenire. Când trăiește cuvintele lui Dumnezeu, omul va ajunge, în procesul îndeplinirii lor să înțeleagă scopul din spatele cuvintelor pe care le rostește Dumnezeu și să înțeleagă izvorul și fundalul cuvintelor lui Dumnezeu și să înțeleagă și să aprecieze efectul predestinat al cuvintelor lui Dumnezeu. Pentru omenire, toate acestea sunt lucruri pe care omul trebuie să le trăiască, să le înțeleagă și să le acceseze pentru a avea acces la adevăr și la viață, pentru a înțelege intențiile lui Dumnezeu, pentru a se transforma în firea lui și a putea să asculte de suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu. În același timp, acel om care trăiește, înțelege și accesează aceste lucruri, va dobândi treptat o înțelegere a lui Dumnezeu și, în acel moment, va dobândi și grade diferite de cunoaștere a Lui. Această înțelegere și cunoaștere nu iese din ceva ce omul a imaginat sau alcătuit, ci mai degrabă din ceea ce apreciază, trăiește, simte și coroborează în sine însuși. Numai după aprecierea, trăirea, simțirea și coroborarea acestor lucruri, cunoașterea lui Dumnezeu de către om dobândește conținut, numai cunoașterea pe care o obține în acest moment este adevărată, reală și exactă, și acest proces – de a obține înțelegerea și cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu apreciind, trăind, simțind și coroborând cuvintele Lui – nu este altceva decât comuniunea adevărată dintre om și Dumnezeu. În mijlocul acestui tip de comuniune, omul ajunge cu adevărat să înțeleagă și să priceapă intențiile lui Dumnezeu, ajunge cu adevărat să înțeleagă și să cunoască posesiunile și ființa lui Dumnezeu, ajunge cu adevărat să înțeleagă

și să cunoască esența lui Dumnezeu, ajunge treptat să înțeleagă și să cunoască firea lui Dumnezeu, ajunge la adevărata certitudine și la o definire corectă a faptului că Dumnezeu stăpânește asupra întregii creații și câștigă o influență substanțială și o cunoaștere a identității și poziției lui Dumnezeu. În mijlocul acestui fel de comuniune, omul își schimbă, pas cu pas, ideile despre Dumnezeu, pe care nu și-L mai imaginează din senin, ori dând frâu liber suspiciunilor în privința Lui, ori înțelegându-L greșit, ori condamnându-L, ori judecându-L, ori îndoindu-se de El. În consecință, omul va avea mai puține dezbateri cu Dumnezeu, el va avea mai puține conflicte cu Dumnezeu și vor exista mai puține ocazii în care el se revoltă împotriva lui Dumnezeu. Dimpotrivă, grija și ascultarea omului față de Dumnezeu vor crește mai mult și respectul față de Dumnezeu va deveni mult mai real și mult mai profund. În mijlocul acestui fel de comuniune, omul nu numai că va obține măsura adevărului și botezul vieții, ci va obține în același timp și cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu. În mijlocul acestui fel de comuniune, omul nu numai că va fi transformat în firea lui și va primi mântuirea, dar în același timp va acumula și adevărata venerație și adorare a unei ființe create față de Dumnezeu. Având o astfel de comuniune, credința omului în Dumnezeu nu va mai fi o foaie goală de hârtie, sau o promisiune oferită din vârful buzelor, sau o formă de căutare oarbă și idolatrizare; numai cu acest tip de comuniune, viața omului va crește zi de zi spre maturitate și doar acum firea lui se va transforma treptat și credința lui în Dumnezeu va trece, pas cu pas, dintr-o convingere vagă și incertă într-o ascultare și îngrijire autentică, în venerație reală și omul va progresa treptat, de asemenea, pe parcursul urmăririi lui Dumnezeu, de la o poziție pasivă la una activă, de la negativ la pozitiv; numai cu acest fel de comuniune va ajunge omul la înțelegerea și priceperea adevărată a lui Dumnezeu, la cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață"

455. Cunoașterea autorității lui Dumnezeu, a puterii lui Dumnezeu, a propriei identități a lui Dumnezeu și esenței lui Dumnezeu nu poate fi realizată bazându-te pe imaginația ta. Din moment ce nu te poți baza pe imaginație pentru a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu, atunci în ce mod poți obține o adevărată cunoaștere a autorității lui Dumnezeu? Prin a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, prin părtășie și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, vei avea o experiență treptată și o dovadă a autorității lui Dumnezeu și, astfel, vei căpăta o înțelegere treptată și o cunoaștere graduală a acesteia. Acesta este singurul mod de a atinge înțelegerea autorității lui Dumnezeu; nu există scurtături. A vă cere să nu vă imaginați nu este același lucru cu a vă face să așteptați pasiv distrugerea sau a vă opri să faceți ceva. Să nu îți folosești creierul pentru a gândi și a-ți imagina înseamnă să nu folosești logica pentru a deduce, să nu folosești cunoașterea pentru a analiza, să nu folosești știința ca bază ci, în loc de asta, să apreciezi, să verifici și să confirmi că Dumnezeul în care crezi tu are autoritate, să confirmi că El stăpânește peste soarta ta și că puterea Lui în toate timpurile dovedește că El este cu adevărat Dumnezeu Însuși, prin cuvintele lui Dumnezeu, prin adevăr, prin tot ce întâlnești în viață. Acesta este singurul mod de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Unii spun că își doresc să găsească o cale mai ușoară de a atinge acest țel, dar vă puteți gândi la o asemenea cale? Îți spun eu, nu e nevoie să te gândești: nu există alte căi! Singura cale este să știi și să confirmi în mod conștient și ferm ceea ce Dumnezeu are și este prin fiecare cuvânt pe care El îl exprimă și prin tot ceea ce face El. Aceasta este singura cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Pentru că ceea ce Dumnezeu are și este și tot ceea ce ține de Dumnezeu nu este fals și gol – ci real.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

456. Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea transforma vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu cel întrupat a venit să-Și facă lucrarea Sa pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, ascultare față de El, să fie mărturie pentru El – să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să asculte de toate cuvintele și de lucrarea Sa, care nu sunt potrivite cu concepțiile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o face El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să posede cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și reală, și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea, tratarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El.

El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai în cuvinte, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

457. A ajunge să cunoști esența lui Dumnezeu nu este puțin lucru. Trebuie să înțelegi firea Lui. Astfel vei ajunge să cunoști, treptat și pe nesimțite, esența lui Dumnezeu. După ce vei pătrunde această cunoaștere, te vei pomeni pășind într-o stare mai înaltă și mai frumoasă. În final, vei ajunge să te rușinezi de sufletul tău hidos, într-atât încât vei crede că nu te poți ascunde nicăieri. În acel moment în comportamentul tău vor exista din ce în ce mai puține lucruri care să ofenseze firea lui Dumnezeu, inima ta se va apropia tot mai mult de cea a lui Dumnezeu și, treptat, în inima ta va crește o iubire pentru El. Acesta este un semn că omenirea intră într-o stare frumoasă. Însă voi încă nu ați atins acea stare. În timp ce forfotiți încoace și încolo, de dragul destinului vostru, cine ar putea fi înclinat să încerce să cunoască esența lui Dumnezeu? Dacă acest lucru va continua, veți încălca fără să vă dați seama decretele administrative, fiindcă veți fi înțeles mult prea puțin din firea lui Dumnezeu. Deci, oare ceea ce faceți voi acum nu pune temelia ofenselor voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Faptul că vă cer să înțelegeți firea lui Dumnezeu nu este în dezacord cu lucrarea Mea. Fiindcă, dacă încălcați des decretele administrative, care dintre voi ar putea să scape de pedeapsă? Nu va fi fost lucrarea Mea atunci în întregime în van? Prin urmare, încă vă cer, pe lângă cercetarea propriului vostru comportament, să fiți atenți cu pașii pe care-i veți face. Aceasta ar fi cererea

mai înaltă pe care v-o fac și sper ca voi toți să chibzuiți atent asupra ei și să-i acordați considerația voastră cu seriozitate. De va veni o zi când acțiunile voastre vor stârni în Mine o mânie nestăpânită, consecințele vor cădea doar asupra voastră și nu va exista nimeni altcineva care să sufere pedeapsa în locul vostru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu"

458. Ce înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu? Înseamnă a fi în stare să-I înțelegi bucuria, supărarea, suferința și fericirea; asta înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu. Tu pretinzi că L-ai văzut și, totuși, nu înțelegi bucuria, supărarea, suferința și fericirea Lui și nu-I înțelegi firea. În plus, nu-I înțelegi nici dreptatea, nici milostenia și nici nu știi ce-I place sau ce disprețuiește. Aceasta nu este cunoașterea lui Dumnezeu. Prin urmare, unii oameni pot să Îl urmeze pe Dumnezeu, dar nu sunt neapărat capabili să creadă cu adevărat în El; aceasta este diferența. Dacă Îl pe Dumnezeu, Îl înțelegi și ești capabil să pricepi o parte din voia Lui, atunci poți să crezi în El cu adevărat, să I te supui cu adevărat, să Îl iubești și să I te închini cu adevărat. Dacă nu înțelegi aceste lucruri, atunci ești doar un adept care aleargă și el laolaltă și merge cu mulțimea. Aceasta nu poate fi numită supunere adevărată sau închinare adevărată. Cum are loc închinarea adevărată? Fără excepție, toți care Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu și care Îl venerează ori de câte ori Îl văd trebuie să se plece și să I se închine. În prezent, în timp ce Dumnezeu întrupat lucrează, cu cât oamenii Îi înțeleg mai mult firea și ceea ce El are și este, cu atât mai mult vor prețui aceste lucruri și cu atât mai mult Îl vor venera. În general, cu cât oamenii înțeleg mai puțin, cu atât sunt mai nepăsători și, astfel, Îl tratează pe Dumnezeu ca pe un om. Dacă oamenii L-ar cunoaște și L-ar vedea într-adevăr pe Dumnezeu, ar tremura de frică. „ Cel Ce este mai puternic decât mine,

Căruia eu nu sunt vrednic să-I duc sandalele!” – de ce a spus Ioan acest lucru? Deși în sinea lui nu avea o înțelegere foarte profundă, știa că Dumnezeu este copleșitor. Câți oameni sunt în prezent capabili să-L venereze pe Dumnezeu ? Dacă nu Îi cunosc firea, cum pot să-L venereze pe Dumnezeu? Oamenii nici nu cunosc esența lui Hristos și nici nu înțeleg firea lui Dumnezeu, și cu atât sunt mai puțin capabili să se închine cu adevărat lui Dumnezeu. Dacă ei văd doar înfățișarea exterioară obișnuită și normală a lui Hristos și totuși nu-I cunosc esența, atunci le este ușor să-L trateze pe Hristos doar ca pe un om obișnuit. Ei pot să adopte o atitudine ireverențioasă față de El și pot să-L înșele, să I se împotrivească, să nu asculte de El și să-L judece. Pot să fie neprihăniți de sine și să nu-I ia cuvintele în serios; pot chiar să dea naștere noțiunilor, condamnărilor și blasfemiei împotriva lui Dumnezeu. Pentru a rezolva aceste chestiuni, trebuie să cunoaștem esența și divinitatea lui Hristos. Acesta este aspectul principal al cunoașterii de Dumnezeu; este lucrul pe care toți cei care cred în Dumnezeul practic trebuie să-l pătrundă și să-l dobândească.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

459. Este legea cerului și principiul pământului să credem în Dumnezeu și să-L cunoaștem, iar azi – într-o epocă în care Dumnezeu întrupat Își face lucrarea în persoană – este un moment deosebit de bun să Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Mulțumirea lui Dumnezeu este un lucru care se obține construind pe temelia înţelegerii voii Sale şi, pentru a-I înţelege voia, trebuie să Îl cunoaștem puțin pe Dumnezeu. Această cunoaștere a Sa este viziunea pe care trebuie s-o aibă un credincios; este baza credinței omului în Dumnezeu. În lipsa acestei cunoașteri, credința omului în Dumnezeu ar fi vagă și înconjurată de teorii goale. Deși hotărârea unor astfel de oameni este să Îl urmeze pe Dumnezeu, ei nu vor obține nimic. Toți cei care nu dobândesc nimic în acest curent sunt cei care vor fi eliminați, ei sunt toți

niște linge-blide. […] Dacă omul nu poate primi viziuni, atunci el nu poate primi noua lucrare a lui Dumnezeu, iar dacă omul nu se poate supune noii lucrări a lui Dumnezeu, atunci va fi incapabil să înțeleagă voia lui Dumnezeu și, astfel, cunoașterea lui despre Dumnezeu nu va însemna nimic. Înainte ca omul să ducă la bun sfârșit cuvântul lui Dumnezeu, el trebuie să cunoască cuvântul lui Dumnezeu, adică trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu; numai așa poate fi împlinit cuvântul lui Dumnezeu, cu acuratețe și potrivit voii lui Dumnezeu. Acesta e un lucru pe care trebuie să-l aibă toți cei care caută adevărul și este și procesul prin care trebuie să treacă oricine încearcă să-L cunoască pe Dumnezeu. Procesul prin care se ajunge la cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu este cel prin care se ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu și a lucrării Sale. Și, astfel, cunoașterea viziunilor nu se referă numai la cunoașterea umanității lui Dumnezeu întrupat, ci include și cunoașterea cuvântului și a lucrării lui Dumnezeu. Din cuvântul lui Dumnezeu, oamenii ajung să-I înțeleagă voia, iar din lucrarea lui Dumnezeu, ei ajung să cunoască firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Credința în Dumnezeu este primul pas spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Procesul avansării de la această credință inițială în Dumnezeu către cea mai profundă credință în El este procesul ajungerii la cunoașterea lui Dumnezeu și procesul experimentării lucrării Sale. Dacă doar crezi în Dumnezeu de dragul credinței în Dumnezeu și nu pentru a ajunge să-L cunoști, atunci nu există nicio realitate în credința ta, iar aceasta nu poate deveni pură – nu e nicio îndoială aici. Dacă în timpul procesului prin care experimentează lucrarea lui Dumnezeu, omul ajunge, treptat, să Îl cunoască pe Dumnezeu, atunci firea sa se va schimba încetul cu încetul, iar credința lui va deveni tot mai adevărată. În felul acesta, atunci când omul va avea succes în credința lui în Dumnezeu, el Îl va fi câștigat în întregime pe Dumnezeu. Motivul pentru care Dumnezeu a mers atât de departe pentru a Se întrupa a doua

oară și a-Și face lucrarea în persoană a fost ca omul să fie în stare să Îl cunoască și să Îl vadă. Cunoașterea lui Dumnezeu[b] este țelul care trebuie atins la sfârșitul lucrării lui Dumnezeu; este ultima cerință a lui Dumnezeu de la omenire. El face acest lucru de dragul mărturiei Sale finale; El face această lucrare pentru ca omul să se poată întoarce, în mod definitiv și complet, la El. Omul poate ajunge să-L iubească pe Dumnezeu numai cunoscându-L și, ca să-L iubească pe Dumnezeu, el trebuie să-L cunoască. Indiferent de cum cercetează sau ce urmărește să obțină, omul trebuie să poată dobândi cunoașterea lui Dumnezeu. Numai în felul acesta omul poate mulțumi inima lui Dumnezeu. Numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate omul să aibă o credință adevărată în El și numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate el, cu adevărat, să Îl venereze și să I se supună. Cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu vor ajunge niciodată la o ascultare și venerare adevărată a lui Dumnezeu. Cunoașterea lui Dumnezeu include cunoașterea firii Lui, înțelegerea voii Lui și cunoașterea a ceea ce este El. Totuși, indiferent ce aspect ajunge omul să cunoască, fiecare dintre acestea îi cere să plătească un preț și necesită voința de a se supune, fără de care nimeni nu va putea să continue să urmeze până la capăt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

460. Efectele lecției despre calea spre cunoașterea lui Dumnezeu nu se pot obține într-o zi sau două: omul trebuie să acumuleze experiențe, să treacă prin suferințe și să ajungă la o supunere adevărată. Întâi de toate, începe de la lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu. Este absolut necesar să înțelegi ce include cunoașterea lui Dumnezeu, cum să dobândești această cunoaștere și cum să Îl vezi pe Dumnezeu în experiențele tale. Acesta este lucrul pe care toți trebuie să îl facă atunci când încă nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Nimeni nu poate înțelege lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu

dintr-o dată și nimeni nu poate dobândi cunoașterea întregimii lui Dumnezeu într-un timp scurt. Este un proces necesar al experienței, fără de care nimeni nu ar putea să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să Îl urmeze în mod sincer. Cu cât Dumnezeu lucrează mai mult, cu atât omul Îl cunoaște mai mult. Cu cât e mai mare dezacordul dintre lucrarea lui Dumnezeu și noțunile omului, cu atât cunoașterea Lui de către om devine mai reînnoită și aprofundată. Dacă lucrarea lui Dumnezeu ar rămâne hotărâtă și neschimbătoare, atunci omul nu L-ar cunoaște prea mult. De la crearea lumii și până astăzi, voi trebuie să înțelegeți limpede viziunile privind ce a făcut Dumnezeu în Epoca Legii, ce a făcut El în Epoca Harului și ce face El în timpul Epocii Împărăției. Trebuie să cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

461. În timpul când L-a urmat pe Isus, Petru a avut multe păreri despre El și L-a judecat întotdeauna din propria sa perspectivă. Deși a avut un anumit grad de înțelegere a Duhului, înțelegerea lui era oarecum nelămurită, de aceea și cuvintele lui, când a spus: „Trebuie să Îl urmez pe Cel trimis de Tatăl ceresc. Trebuie să-L recunosc pe Cel ales de Duhul Sfânt”. El nu a înțeles lucrurile pe care le-a făcut Isus și a rămas nelămurit în privința lor. După ce L-a urmat o vreme, a devenit interesat de ceea ce făcea și spunea El, și de Isus Însuși. A ajuns să simtă că Isus inspira atât afecțiune, cât și respect; îi plăcea să se asocieze cu El și să rămână alături de El, iar ascultarea cuvintelor lui Isus îi dădea provizii și ajutor. De-a lungul timpului când L-a urmat pe Isus, Petru a observat și a pus la inimă totul despre viața Lui: acțiunile, cuvintele, mișcările și expresiile Lui. A dobândit o înțelegere adâncă a faptului că Isus nu era ca oamenii obișnuiți. Cu toate că înfățișarea Lui omenească era extrem de obișnuită, El era plin de iubire, compasiune și toleranță față de om. Tot ce făcea sau spunea era de

mare ajutor pentru alții și, alături de El, Petru a văzut și a învățat lucruri pe care nu le mai văzuse sau avusese înainte. El a văzut că, deși Isus nu avea nicio statură impresionată, nicio umanitate neobișnuită, El avea un aer cu adevărat extraordinar și neobișnuit în jurul Lui. Deși Petru nu și-a putut explica pe deplin acest lucru, el a putut vedea că Isus acționa în mod diferit de toți ceilalți, pentru că El făcea lucruri extrem de diferite de cele făcute de omul obișnuit. Din timpul petrecut în contact cu Isus, Petru și-a dat seama și că Dumnezeu avea caracterul diferit de cel al unui om obișnuit. El acționa, mereu, în mod constant și niciodată cu grabă, niciodată nu exagera și nici nu subestima un subiect și Își conducea viața într-un mod ce dezvăluia un caracter care era atât normal, cât și admirabil. În conversație, Isus era elegant și grațios, deschis și vesel, dar senin, și nu Și-a pierdut niciodată demnitatea în executarea lucrării Lui. Petru a văzut că Isus era, uneori, taciturn, dar, alteori, vorbea neîncetat. Era, uneori, atât de fericit, încât părea un porumbel vioi și jucăuș, dar, uneori, Se întrista atât, încât nu vorbea deloc, ca și cum ar fi fost o mamă ostenită și fără vlagă. Câteodată, era plin de mânie, ca un brav soldat atacând ca să ucidă dușmani și, uneori, chiar ca un leu furios. Uneori râdea; alteori Se ruga și plângea. Indiferent de modul în care acționa Isus, Petru a ajuns să aibă o iubire și un respect fără limite pentru El. Râsul lui Isus îl umplea de fericire, tristețea Lui îl afunda în durere, mânia Lui îl înfricoșa, în timp ce mila, iertarea și cererile stricte pe care le făcea de la oameni îl făceau să ajungă să-L iubească, cu adevărat, pe Isus, dezvoltând o adevărată venerație și dor adevărat față de El. Desigur, doar treptat a ajuns Petru să înțeleagă toate aceste lucruri, odată ce trăise alături de Isus vreme de câțiva ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus”

462. Dacă vrei să-L cunoști pe Dumnezeu și vrei cu adevărat să-L cunoști și să-L înțelegi, atunci nu te limita numai la cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu și nu te limita numai la povestirile despre lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o odinioară. Dacă încerci să-L cunoști în acest fel, atunci Îl încadrezi pe Dumnezeu într-o anumită limită. Îl vezi pe Dumnezeu ca prea nesemnificativ. Ce influențe ar avea asemenea consecințe asupra ta? Nu ai fi niciodată capabil să cunoști minunăția și supremația lui Dumnezeu, și nu ai fi niciodată capabil să cunoști puterea, atotputernicia lui Dumnezeu și anvergura autorității Lui. O asemenea înțelegere ar afecta abilitatea ta de a accepta adevărul că Dumnezeu este Stăpânitorul tuturor lucrurilor, precum și cunoașterea ta cu privire la adevărata identitate și adevăratul statut al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă înțelegerea ta asupra lui Dumnezeu are o anvergură limitată, ceea ce poți primi este, de asemenea, limitat. De aceea, trebuie să-ți lărgești anvergura și să-ți deschizi orizonturile. Fie că este vorba despre anvergura lucrării lui Dumnezeu, despre gestionarea lui Dumnezeu și stăpânirea lui Dumnezeu sau despre toate lucrurile stăpânite și gestionate de către Dumnezeu, ar trebui să ajungi să cunoști totul și să ajungi să cunoști acțiunile lui Dumnezeu din acestea. Printr-o asemenea modalitate de înțelegere, vei simți în subconștient că Dumnezeu stăpânește, gestionează și aprovizionează toate lucrurile între ele. În același timp, vei percepe de asemenea cu adevărat faptul că ești o parte a tuturor lucrurilor și un membru al tuturor lucrurilor. Cum Dumnezeu aprovizionează toate lucrurile, trebuie ca și tu să accepți stăpânirea și aprovizionarea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt pe care nimeni nu îl poate nega.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII”

463. Gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor determină importanța locului pe care El îl are în inimile lor. Cu cât e mai mare gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor, cu atât e

mai important Dumnezeu în inimile lor. Dacă Dumnezeul pe care tu Îl cunoști e vag și fără conținut, atunci Dumnezeul în care crezi este la fel. Dumnezeul pe care tu Îl cunoști este limitat doar la perspectiva vieții tale personale și nu are nicio legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși. Așadar, cunoscând faptele practice ale lui Dumnezeu, cunoscând realitatea Lui și atotputernicia Sa, cunoscând adevărata identitate a lui Dumnezeu Însuși, cunoscând ceea ce are El și ceea ce este, știind ce a demonstrat El în toate lucrurile – toate acestea sunt extrem de importante pentru fiecare persoană care vrea să-L cunoască pe Dumnezeu. Toate acestea stabilesc direct dacă oamenii pot să intre în realitatea adevărului. Dacă tu îți limitezi înțelegerea lui Dumnezeu doar la cuvinte, dacă o limitezi doar la măruntele tale trăiri, la harul lui Dumnezeu pe care îl cuantifici sau la măruntele tale mărturii despre Dumnezeu, atunci îți spun cu tărie că Dumnezeul în care crezi nu este Dumnezeu Însuși și se poate spune că Dumnezeul în care crezi este unul imaginar, nu Dumnezeu cel adevărat. Asta fiindcă Dumnezeul adevărat este Cel care stăpânește peste toate, Cel care pășește printre toate, Cel care le gestionează pe toate. El este Cel care ține în mâini soarta întregii omeniri – Cel care ține în mâini soarta tuturor lucrurilor. Lucrarea și faptele Dumnezeului despre care vorbesc nu se limitează doar la o mână de oameni. Adică, nu se limitează doar la cei care Îl urmează în prezent. Faptele lui sunt demonstrate în toate lucrurile, în supraviețuirea tuturor lucrurilor și în legile schimbării tuturor lucrurilor.

Dacă nu poți să vezi sau să recunoști faptele lui Dumnezeu în toate lucrurile, atunci nu poți să fii martor pentru niciuna dintre faptele Sale. Dacă nu poți să fii martor pentru Dumnezeu, dacă tu continui să vorbești despre acest mărunt și așa-zis Dumnezeu pe care tu Îl cunoști, despre acel Dumnezeu care se limitează la ideile tale și care există în mintea ta îngustă, dacă tu continui să vorbești despre acel fel de Dumnezeu, atunci Dumnezeu

nu îți va lăuda niciodată credința. Când tu ești martor pentru Dumnezeu, dacă folosești doar felul în care te bucuri de harul lui Dumnezeu, dacă doar accepți disciplina și certarea Lui, dacă doar te bucuri de binecuvântările Lui atunci când ești martor pentru El, toate acestea sunt foarte inadecvate și sunt departe de a-L mulțumi. Dacă vrei să fii martor pentru Dumnezeu într-un mod care să se supună voii Sale, să fii martor pentru adevăratul Dumnezeu Însuși, atunci trebuie să afli ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este din faptele Lui. Trebuie să remarci autoritatea lui Dumnezeu în faptul că El controlează totul, să vezi adevărul modului în care El susține întreaga omenire. Dacă recunoști doar că mâncarea, băutura și necesitățile din viața ta vin de la Dumnezeu, dar nu vezi adevărul modului în care El susține întreaga omenire prin toate lucrurile create de El, că El conduce întreaga omenire prin stăpânirea Lui asupra tuturor lucrurilor, atunci nu vei fi putea niciodată să fii martor pentru Dumnezeu. Acum înțelegeți toate acestea, nu-i așa? Care este scopul Meu, de ce vă spun toate acestea? Pentru ca voi să luați toate acestea în serios, pentru ca voi să nu credeți că aceste subiecte despre care am discutat sunt irelevante pentru intrarea voastră în viață și pentru ca să nu considerați aceste subiecte ca pe un fel de cunoștințe sau de doctrine. Dacă ascultați cu acest gen de atitudine, nu veți câștiga nimic. Veți pierde această minunată oportunitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

464. Chiar dacă omul continuă să cerceteze știința și legile tuturor lucrurilor, aceasta se întâmplă într-o arie redusă, în vreme ce Dumnezeu controlează totul. Pentru om, acest lucru este infinit. Dacă omul cercetează un lucru foarte mărunt pe care l-a făcut Dumnezeu, și-ar putea petrece întreaga viață cercetându-l, fără a obține vreun rezultat real. De aceea, dacă folosești cunoașterea și ceea ce ai învățat ca să-L studiezi pe Dumnezeu, nu vei fi niciodată capabil să-L cunoști sau să-L înțelegi pe Dumnezeu. Dar

dacă folosești calea de a căuta adevărul și de a-L căuta pe Dumnezeu, și Îl privești pe Dumnezeu din perspectiva dobândirii cunoașterii de Dumnezeu, atunci într-o zi vei recunoaște că acțiunile și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt pretutindeni, și vei mai ști și exact de ce este Dumnezeu numit Stăpânul tuturor lucrurilor și sursa vieții tuturor lucrurilor. Cu cât ai mai mult dintr-o astfel de cunoaștere, cu atât vei înțelege de ce Dumnezeu este numit Stăpânul tuturor lucrurilor. Toate lucrurile și totul, inclusiv tu, primesc constant ciclul neîntrerupt de aprovizionare din partea lui Dumnezeu. Vei fi, de asemenea, în stare să simți clar că în această lume și în această omenire, nu există nimeni în afară de Dumnezeu care să poată avea o asemenea putere și o asemenea substanță pentru a stăpâni, a gestiona și a menține existența tuturor lucrurilor. Când obții o asemenea înțelegere, vei recunoaște cu adevărat că Dumnezeu este Dumnezeul tău. Când ajungi la acest punct, L-ai acceptat cu adevărat pe Dumnezeu și I-ai permis să fie Dumnezeul tău și Stăpânul tău. Când ai o asemenea înțelegere și când viața ta ajunge într-un asemenea punct, Dumnezeu nu te va mai pune la încercare și judeca, nici nu-ți va mai cere nimic, pentru că tu Îl înțelegi pe Dumnezeu, Îi cunoști inima și L-ai acceptat cu adevărat pe Dumnezeu în inima ta.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII”

465. Oamenii spun deseori că nu este un lucru ușor să-L cunoști pe Dumnezeu. Eu, însă, spun că a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este deloc o chestiune dificilă, căci Dumnezeu Își arată frecvent faptele pentru ca omul să le vadă. Dumnezeu nu a întrerupt niciodată dialogul Său cu omenirea și nu S-a deghizat niciodată față de om, nici nu S-a ascuns. Gândurile, ideile, cuvintele și faptele Sale sunt toate dezvăluite omenirii. Așadar, atât timp cât omul dorește să-L cunoască pe Dumnezeu, el poate ajunge să-L înțeleagă și să-L cunoască prin tot felul de mijloace și metode. Motivul pentru care omul crede orbește că Dumnezeu l-a evitat în mod intenționat, că

Dumnezeu S-a ascuns intenționat de omenire, că nu are de gând să-i permită omului să-L înțeleagă și să-L cunoască, este că el nu știe cine este Dumnezeu, nici nu dorește să-L înțeleagă. Chiar mai mult, el nu se preocupă de gândurile, cuvintele sau faptele Creatorului… Sincer vorbind, dacă o persoană își folosește timpul liber doar ca să înțeleagă și să se concentreze pe cuvintele sau faptele Creatorului și dacă acordă măcar un pic de atenție gândurilor Creatorului și vocii din inima Sa, nu îi va fi dificil să realizeze că gândurile, cuvintele și faptele Creatorului sunt vizibile și transparente. La fel, nu va fi nevoie de mult efort pentru a realiza că El este printre oameni tot timpul, că poartă mereu conversații cu oamenii și cu întreaga creație și împlinește fapte noi în fiecare zi. Esența și firea Lui sunt exprimate în dialogul Său cu omul; gândurile și ideile Sale sunt dezvăluite complet în faptele Sale; El însoțește și observă omenirea întotdeauna. El vorbește încet omenirii și întregii creații cu silențioasele Sale cuvinte: „Eu sunt în ceruri și sunt în mijlocul creației Mele. Stau de veghe; aștept; sunt alături de tine…" Mâinile Sale sunt calde și puternice; pașii Săi sunt ușori; vocea Sa este lină și plină de farmec; silueta Sa trece și se întoarce, îmbrățișând întreaga omenire; înfățișarea Sa este frumoasă și blândă. El nu a plecat niciodată, nu a dispărut niciodată. Zi și noapte, El este tovarășul constant al omenirii, ce nu pleacă nicicând de lângă ea.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

466. Când oamenii nu-L înțeleg pe Dumnezeu și nu Îi cunosc firea, inimile lor nu se pot deschide niciodată cu adevărat față de El. Odată ce L-au înțeles pe Dumnezeu, ei vor începe să aprecieze și să savureze ceea ce e în inima Lui cu interes și credință. Când vei aprecia și vei savura ceea ce e în inima lui Dumnezeu, inima ta se va deschide treptat, puțin câte puțin, față de El. Când inima ta se va deschide față de El, vei simți cât de rușinoase și demne de dispreț sunt dialogurile tale cu Dumnezeu, cerințele tale față de El

și propriile tale dorințe extravagante. Când inima ta se va deschide cu adevărat față de Dumnezeu, vei vedea că inima Sa este o lume infinită și vei intra într-un tărâm pe care nu l-ai mai experimentat înainte. În acest tărâm nu există înșelare, nu există amăgeală, nu există întuneric și nu există rău. Există doar sinceritate și credință; doar lumină și echitate; doar dreptate și bunătate. Acest tărâm este plin de iubire și grijă, plin de compasiune și toleranță și prin acest lucru simți fericirea și bucuria de a fi viu. Aceste lucruri sunt ceea ce El îți va dezvălui când îți vei deschide inima față de Dumnezeu. Această lume infinită este plină de înțelepciunea lui Dumnezeu și plină de omnipotența Sa; este, de asemenea, plină de iubirea și autoritatea Lui. Aici, poți vedea fiecare aspect a ceea ce Dumnezeu are și este, ce Îi aduce bucurie, de ce se îngrijorează și de ce devine trist, de ce devine furios… Asta poate să vadă fiecare persoană care își deschide inima și Îi permite lui Dumnezeu să intre. Dumnezeu poate veni în inima ta doar dacă o deschizi față de El. Poți vedea ceea ce Dumnezeu are și este și poți vedea voia Lui pentru tine doar dacă a venit în inima ta. În acel moment, vei descoperi că totul la Dumnezeu este foarte valoros, că ceea ce El are și este reprezintă un lucru demn de prețuire. În comparație cu acel lucru, abia merită menționați oamenii care te înconjoară, obiectele și evenimentele din viața ta și chiar persoanele tale dragi, partenerul tău și lucrurile pe care le iubești. Acestea sunt așa de mici, de modeste; vei simți că niciun obiect material nu va mai putea vreodată să te atragă din nou și că nu te mai poate face să plătești niciun preț pentru el vreodată. În smerenia lui Dumnezeu, vei vedea măreția și supremația Sa; în plus, prin ceva ce El făcuse și pe care tu îl considerai destul de mic, vei vedea înțelepciunea Lui infinită și toleranța Sa și vei vedea răbdarea, îngăduința și înțelegerea Lui pentru tine. În tine, asta va da naștere unei iubiri pentru El. În acea zi, vei simți că omenirea trăiește într-o lume foarte murdară, că oamenii care îți sunt alături

și lucrurile care se petrec în viața ta și chiar cei pe care îi iubești, iubirea lor pentru tine și așa-zisa lor protecție sau grijă pentru tine nici măcar nu merită menționate – că doar Dumnezeu este iubitul tău și că doar pe El Îl prețuiești cel mai mult. Când va veni acea zi, cred că vor exista unii care vor spune: iubirea lui Dumnezeu este foarte mare și esența Sa este foarte sfântă – în Dumnezeu, nu există înșelăciune, rău, invidie sau discordie, ci doar dreptate și autenticitate și tot ceea ce Dumnezeu are și este ar trebui să fie aspirația oamenilor. Oamenii ar trebui să se străduiască și să aspire la acest lucru. Pe ce bază este construită abilitatea omenirii de a realiza acest lucru? Este construită pe baza înțelegerii umane a firii lui Dumnezeu și a înțelegerii esenței Lui. Așadar, înțelegerea firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și este, reprezintă o lecție pe tot parcursul vieții pentru fiecare persoană și este un scop de-o viață urmărit de fiecare persoană care se străduiește să-și schimbe firea și să-L cunoască pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

467. Dumnezeu Însuși este Dumnezeu Însuși. El nu va deveni niciodată o parte a creației și, chiar dacă devine un membru printre ființele create, esența și firea Sa inerentă nu se vor schimba. De aceea, a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este precum cunoașterea unui obiect; nu este precum analizarea unui lucru, nici precum înțelegerea unei persoane. Dacă omul își folosește conceptul sau metoda de a cunoaște un obiect sau a înțelege o persoană pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, atunci nu vei putea niciodată să obții cunoașterea lui Dumnezeu. A-L cunoaște pe Dumnezeu nu se bazează pe experiență sau imaginație și, de aceea, nu trebuie niciodată să-ți impui experiența sau imaginația asupra Lui. Indiferent de cât de bogate pot fi experiența și imaginația ta, acestea sunt tot limitate; mai mult, imaginația ta nu corespunde cu faptele, cu atât mai puțin corespunde cu adevărul și

este incompatibilă cu adevărata fire și esență ale lui Dumnezeu. Nu vei reuși niciodată dacă te bazezi pe imaginația ta pentru a înțelege esența lui Dumnezeu. Singura cale este aceasta: acceptă tot ceea ce vine de la Dumnezeu, apoi experimentează și înțelege treptat acest lucru. Va exista o zi când Dumnezeu te va lumina să înțelegi și să-L cunoști cu adevărat datorită cooperării tale și datorită foamei și setei tale după adevăr.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

468. „Teama de Dumnezeu și evitarea răului" și cunoașterea lui Dumnezeu sunt legate în mod indivizibil de o mulțime de fire, iar legătura dintre ele este evidentă. Dacă cineva dorește să ajungă la evitarea răului, trebuie mai întâi să aibă teamă reală față de Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la o teamă reală față de Dumnezeu, trebuie să aibă mai întâi cunoaștere reală a lui Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu, trebuie să trăiască mai întâi cuvintele lui Dumnezeu, să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiască certarea și disciplina lui Dumnezeu, mustrarea și judecata Lui; dacă cineva dorește să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să se întâlnească întâi față în față cu cuvintele lui Dumnezeu, să ajungă față în față cu Dumnezeu și să-L roage pe Dumnezeu să-i ofere oportunități de a experimenta cuvintele Sale sub forma a tot felul de medii care implică oameni, evenimente, obiecte; dacă cineva dorește să se întâlnească față în față cu Dumnezeu și cu cuvintele lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să aibă o inimă simplă și cinstită, disponibilitatea de a accepta adevărul, voința de a suporta suferința, rezoluția și curajul de a evita răul și aspirația de a deveni o ființă creată autentică. […] În acest fel, mergând mai departe pas cu pas, te vei apropia tot mai mult de Dumnezeu, inima ta va deveni tot mai curată și viața ta și valoarea de a fi viu vor deveni, împreună cu cunoașterea ta despre Dumnezeu, tot mai semnificative și ceara tot mai strălucitoare. Până

când, într-o bună zi, vei simți că Creatorul nu mai este o enigmă, că Creatorul nu a fost niciodată ascuns de tine, că Creatorul nu Și-a ascuns niciodată fața de tine, că Creatorul nu este deloc departe de tine, că Creatorul nu mai este Cel după care tânjești în mod constant în gândurile tale, ci Cel pe care nu-L poți ajunge cu sentimentele tale, că El este într-adevăr și cu adevărat paza permanentă la dreapta si la stânga ta, asigurându-ți viața si controlându-ți destinul. El nu se află la orizontul îndepărtat, nici nu S-a ascuns sus în nori. El este chiar lângă tine, prezidând peste toate ale tale, El este tot ceea ce ai și El este singurul lucru pe care îl ai. Un astfel de Dumnezeu îți permite să-L iubești din inimă, să te agăți de El, să-L ții aproape, să-L admiri, să te temi că-L pierzi și să nu fi dispus să mai renunți la El, să nu-L mai asculți, ori să-L mai eviți ori să-L ții la distanță. Tot ce vrei tu e să-ți pese de El, să-L asculți, să răsplătești tot ce-ți dă El și să te supui stăpânirii Lui. Să nu mai refuzi să fi ghidat, să fi aprovizionat, supravegheat și ținut de El, să nu mai respingi ceea ce El dictează și stabilește pentru tine. Tot ce vrei este să-L urmezi, să mergi alături de El la stânga sau la dreapta Lui, tot ce vrei este să-L accepți ca pe singura și unica ta viață, să-L accepți ca pe singurul și unicul tău Domn, singurul și unicul tău Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Note de subsol:

a. „Pontificarea scaunului” este o expresie chinezească folosită pentru a se referi la crearea unor teorii inutile care nu ajung să fie puse în practică.

b. În textul original: „Lucrarea de cunoaștere a lui Dumnezeu.”

(XII) Despre cum să-L slujim pe Dumnezeu și să fim martori pentru El

469. De la începutul lucrării Sale în întregul univers, Dumnezeu i-a predestinat pe mulți oameni să Îl slujească, incluzând oameni din fiecare pătură socială. Scopul Lui este de a-Și împlini propria voie și de a Se asigura că lucrarea Sa pe pământ este îndeplinită fără piedici. Acesta este scopul pentru care Dumnezeu alege oamenii să Îi slujească. Fiecare persoană care Îl slujește pe Dumnezeu trebuie să înțeleagă această voie a lui Dumnezeu. Prin această lucrare a Sa, oamenii sunt mult mai capabili să vadă înțelepciunea și omnipotența lui Dumnezeu și principiile lucrării Sale pe pământ. Dumnezeu actualmente vine pe pământ să Își facă lucrarea, intrând în contact cu oamenii, pentru ca aceștia să Îi poată cunoaște faptele cu mai multă claritate. Astăzi, acest grup al vostru este binecuvântat să Îl slujească pe Dumnezeul concret. Aceasta este o binecuvântare nemăsurată pentru voi. Pe drept cuvânt, Dumnezeu vă ridică. Când alege pe un om să Îl slujească, Dumnezeu are întotdeauna principiile Sale. A-L sluji pe Dumnezeu nu este defel, după cum își imaginează lumea, pur și simplu o chestiune de entuziasm. Astăzi vedeți că oricine Îl slujește pe Dumnezeu în prezența Sa, face astfel deoarece are călăuzirea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și deoarece este o persoană care caută adevărul. Acestea sunt condițiile minime pe care toți cei care Îl slujesc pe Dumnezeu trebuie să le îndeplinească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”

470. Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu ar trebui să fie apropiații lui Dumnezeu, să fie plăcuți Lui și să fie capabili de o loialitate fără de margini față de Dumnezeu. Indiferent dacă acționezi în spatele oamenilor sau în fața lor, ești capabil să dobândești bucuria de la Dumnezeu înaintea lui

Dumnezeu, ești capabil să stai drept în fața lui Dumnezeu și, indiferent de cum te tratează ceilalți, vei merge întotdeauna pe propriul tău drum și te vei îngriji cu atenție de povara Lui. Numai acesta este un apropiat al lui Dumnezeu. Dacă apropiații lui Dumnezeu sunt în măsură să-L slujească în mod direct, este pentru că lor le-a fost dată marea însărcinare și povară a lui Dumnezeu, pot să ia inima și povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale lor și nu le pasă dacă pierd sau dacă dobândesc perspective: chiar și atunci când nu vor avea perspective și nu vor câștiga nimic, ei vor crede întotdeauna în Dumnezeu cu o inimă iubitoare. Și astfel, acest tip de persoană este un apropiat al lui Dumnezeu. Apropiații lui Dumnezeu sunt, de asemenea, și confidenții Lui; numai confidenții lui Dumnezeu ar putea împărtăși neliniștea și gândurile Lui, și, deși trupul lor este dureros și slab, ei sunt capabili să îndure durerea și să renunțe la ceea ce le place pentru a-L mulţumi pe Dumnezeu. Dumnezeu dă mai multe poveri unor asemenea oameni și ceea ce Își dorește să facă Dumnezeu se naște din mărturia unor astfel de persoane. Astfel, acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, sunt slujitorii lui Dumnezeu, care sunt după inima Lui, și numai astfel de oameni pot domni împreună cu Dumnezeu. Când ai devenit cu adevărat apropiatul lui Dumnezeu, atunci vei domni împreună cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui”

471. Cineva care slujește cu adevărat lui Dumnezeu este cineva care este după inima lui Dumnezeu și potrivit pentru bunul folos al lui Dumnezeu și este capabil să renunțe la concepțiile lui religioase. Dacă vrei să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu pentru a fi rodnic, atunci trebuie să renunți la concepțiile tale religioase. Dacă dorești să Îi slujești lui Dumnezeu, atunci este cu atât mai necesar să renunți la noțiunile religioase și să respecți cuvintele lui Dumnezeu în toate. Asta ar trebui să aibă cineva

care Îi slujeşte lui Dumnezeu. Dacă îți lipseşte această cunoaștere, de îndată ce vei sluji, vei cauza întreruperi și tulburări, iar dacă îți menții în continuare concepțiile tale, atunci vei fi în mod inevitabil doborât la pământ de Dumnezeu, fără să te poți ridica vreodată din nou. Luați prezentul, de exemplu. Multe dintre rostirile și lucrările de astăzi sunt incompatibile cu Biblia și cu lucrarea făcută anterior de Dumnezeu și dacă nu ai dorința de a asculta, atunci poți cădea oricând. Dacă dorești să slujești în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să renunți mai întâi la concepțiile religioase și să-ți revizuiești opiniile. Multe din cele ce se vor spune în viitor vor fi incompatibile cu ceea ce s-a spus în trecut și dacă acum nu ai voința de a asculta, nu vei putea merge pe calea ce urmează. Dacă una dintre metodele de lucru ale lui Dumnezeu s-a înrădăcinat înăuntrul tău și nu ai renunțat niciodată la ea, atunci această metodă va deveni concepția ta religioasă. Dacă ceea ce este Dumnezeu s-a înrădăcinat în tine, atunci ai câștigat adevărul, și dacă cuvintele și adevărul lui Dumnezeu sunt capabile să îți devină viață, nu vei mai avea concepții despre Dumnezeu. Cei ce posedă o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu nu vor avea concepții și nu vor respecta doctrine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu”

472. A-L sluji pe Dumnezeu nu este un lucru simplu. Cei a căror fire rămâne neschimbată nu vor putea niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvântul lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana. Acest lucru este suficient să demonstreze că slujirea ta față de Dumnezeu izvorăște dintr-o intenție personală bună. Dar slujirea aceasta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale; mai mult, continui să crezi că Dumnezeu Își găsește plăcerea în

orice lucru pe care dorești să îl faci și urăște orice lucru pe care nu dorești să îl faci și ești în întregime călăuzit în lucrarea ta de propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, firea vieții tale nu se va schimba câtuși de puțin; dimpotrivă, vei deveni și mai încăpățânat pentru că Îl slujești pe Dumnezeu și acest lucru va face ca firea ta coruptă să devină și mai adânc înrădăcinată. Astfel, vei stabili în adâncul tău reguli despre slujirea lui Dumnezeu care se bazează în principal pe propriul tău caracter și pe experiența rezultată din slujirea potrivită propriei tale firi. Aceasta este o lecție din experiența umană. Este filozofia de viață a omului. Oamenii de acest fel aparțin fariseilor și conducătorilor religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă cei care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, atunci se află în pericol de a fi alungați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală, plini de condescendență și să îi îngrădească – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, care fac uz de poziția lor ierarhică și își etalează calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. Acest fel de slujire interferează cu lucrarea lui Dumnezeu. Oamenilor le place să se țină de cele vechi. Se agață de concepte din trecut, de lucruri din trecut. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din

greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: își va spune că ești un făcător de rele.

Începând de azi, Dumnezeu va desăvârși în mod oficial pe cei care nu au concepte religioase, care sunt gata să își pună deoparte vechiul lor ego și care Îl ascultă pe Dumnezeu într-un mod nevinovat și El îi va desăvârși pe cei care tânjesc după cuvântul lui Dumnezeu. Acești oameni ar trebui să-și asume responsabilitatea și să Îl slujească pe Dumnezeu. În Dumnezeu este o abundență nesfârșită și o înțelepciune nemărginită. Lucrarea Sa uimitoare și cuvintele Sale prețioase așteaptă un număr și mai mare de oameni care să se bucure de ele. După cum stau lucrurile, celor cu concepte religioase, celor care fac uz de poziția lor ierarhică și celor care nu-și pot pune deoparte eul le este foarte greu să accepte aceste lucruri noi. Nu există nicio șansă ca Duhul Sfânt să-i desăvârșească pe acești oameni. Dacă oamenii nu sunt hotărâți să asculte și nu însetează după cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu vor putea primi aceste lucruri noi. Vor deveni din ce în ce mai răzvrătiți, din ce în ce mai șireți și o vor sfârși pe calea greșită. În lucrarea pe care o face la momentul de față, Dumnezeu va chema mai mulți oameni care Îl iubesc cu adevărat și care pot primi noua lumină. Iar El îi va îndepărta complet pe conducătorii religioși care fac uz de poziția lor ierarhică. Aceia care se împotrivesc cu încăpățânare schimbării: El nu vrea pe niciunul din ei. Vrei să fii unul din acești oameni? Îți faci slujirea potrivit propriilor tale preferințe sau faci ceea ce îți cere Dumnezeu? Trebuie să recunoști acest lucru de unul singur. Ești tu unul din conducătorii religioși sau ești un nou-născut pe care Dumnezeu îl desăvârșește? Cât din slujirea ta este aprobată de Duhul Sfânt? De cât din ea Dumnezeu nici nu Se va sinchisi să Își amintească? După mulți ani de slujire, cât de mult s-a schimbat viața ta? Înțelegi tu toate lucrurile acestea? Dacă ai credință adevărată, atunci te vei lepăda de toate conceptele religioase de dinainte și Îl vei sluji pe Dumnezeu

într-un fel nou. Nu este prea târziu să-ți asumi responsabilitatea acum. Conceptele religioase vechi vor seca viața omului. Experiența pe care oamenii o acumulează îi va îndepărta de Dumnezeu și vor face lucruri după bunul lor plac. Dacă nu te lași de aceste lucruri, ele vor deveni o piatră de poticnire în calea creșterii tale în viață. Dumnezeu i-a desăvârșit întotdeauna pe cei care L-au slujit. El nu se leapădă de ei cu una, cu două. Dacă vei primi cu adevărat judecata și mustrarea cuvântului lui Dumnezeu, dacă te vei lepăda de practicile și regulile religioase vechi și vei înceta să mai folosești concepte religioase vechi ca un indicator pentru cuvântul pe care Dumnezeu îl vorbește azi, numai atunci vei avea un viitor. Dar, dacă te agăți de lucruri vechi, dacă încă le prețuiești, atunci cu niciun chip nu poți fi mântuit. Dumnezeu nu bagă în seamă oameni ca aceștia. Dacă vrei cu adevărat să fii făcut desăvârșit, atunci trebuie să te decizi să renunți la orice lucru din trecut. Chiar dacă ceea ce s-a înfăptuit înainte a fost corect, chiar dacă a fost lucrarea lui Dumnezeu, totuși, trebuie să-l poți pune deoparte și să nu te mai agăți de el. Chiar dacă el a fost indubitabil lucrarea Duhului Sfânt, făcută direct de Duhul Sfânt, azi trebuie să renunți la el. Trebuie să nu te agăți de el. Aceasta este ceea ce îți cere Dumnezeu. Totul trebuie reînnoit. În lucrarea lui Dumnezeu și în cuvântul lui Dumnezeu, El nu face referire la lucrurile din trecut și nu face referire la istoria de odinioară. Dumnezeu este un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi. El nu se agață nici de propriile Sale cuvinte din trecut, de unde rezultă clar că Dumnezeu nu se poartă conform vreunui set de reguli. În acest caz, ca ființă omenească, dacă întotdeauna te agăți de lucrurile din trecut, refuzând să renunți la ele și aplicându-le cu rigiditate asemenea unui șablon, în timp ce Dumnezeu nu mai lucrează în felurile în care a lucrat mai înainte, atunci nu te împotrivești tu prin cuvintele și faptele tale? Nu ai devenit tu un dușman al lui Dumnezeu? Ești dispus să îți distrugi întreaga viață din cauza acestor

lucruri vechi? Aceste lucruri vechi vor face din tine o persoană care împiedică lucrarea lui Dumnezeu. Vrei să fii o astfel de persoană? Dacă într-adevăr nu dorești aceasta, atunci oprește-te imediat din ceea ce faci și întoarce-te; ia-o din nou de la capăt. Dumnezeu nu Își amintește de slujirea ta din trecut.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”

473. Oricine s-a hotărât, Îi poate sluji lui Dumnezeu, însă doar cei care dau cea mai mare atenție voinței lui Dumnezeu și care înțeleg voia Lui sunt calificați și au dreptul de a-I sluji. Printre voi, am descoperit lucrul acesta: mulți oameni cred că, atât timp cât propovăduiesc cu ardoare Evanghelia pentru Dumnezeu, merg pe drum pentru Dumnezeu, se istovesc și se sacrifică pentru Dumnezeu, și așa mai departe, atunci asta înseamnă a-L sluji pe Dumnezeu; încă mai mulți oameni religioși cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a alerga de colo-colo cu o Biblie în mână, propovăduind Evanghelia Împărăției Cerurilor și a-i salva pe oameni făcându-i să se pocăiască și să se spovedească; există mulți funcționari ai Bisericii care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă a ține predici în capele după ce au studiat și au fost instruiți la seminar sau a-i învăța pe oameni citind capitole din Biblie; există, de asemenea, oameni din zone sărace care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă vindecarea celor bolnavi și alungarea demonilor sau rugăciunea pentru frații și surorile lor sau slujirea acestora; printre voi sunt mulți care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, a se ruga la Dumnezeu în fiecare zi, cât și a vizita și a lucra în bisericile de pretutindeni; există alți frați și alte surori care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă să nu se căsătorească sau să nu aibă niciodată o familie și să-și dedice întreaga ființă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, puțini știu ce înseamnă cu adevărat a-L sluji pe Dumnezeu. Deși cei care îi slujesc lui Dumnezeu sunt la fel de

mulți ca stelele de pe cer, numărul celor care Îl pot sluji în mod direct și care sunt capabili să slujească în conformitate cu voia Lui Dumnezeu este neînsemnat, deosebit de mărunt. De ce spun asta? Spun acest lucru pentru că nu înțelegeți substanța sintagmei „a sluji lui Dumnezeu" și pentru că înțelegeți atât de puțin despre cum să slujim în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Este imperios ca oamenii să înțeleagă exact ce fel de slujire a lui Dumnezeu poate fi în armonie cu voia Lui.

Dacă doriți să slujiți în conformitate cu voia lui Dumnezeu, trebuie să înțelegeți mai întâi ce fel de oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, ce fel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu, care sunt oamenii pe care Dumnezeu îi face desăvârșiți și ce fel de oameni sunt pregătiți pentru a sluji lui Dumnezeu. Acestea sunt cerințele minime pe care ar trebui să le îndepliniți. Mai mult, ar trebui să știți obiectivele lucrării lui Dumnezeu și lucrarea pe care Dumnezeu o va face aici și acum. După ce veți înțelege acestea, îndrumați de cuvintele lui Dumnezeu, mai întâi ar trebui să intrați și mai întâi veți primi însărcinarea dată de Dumnezeu. Când veți simți cu adevărat în temeiul cuvântului lui Dumnezeu și atunci când veți cunoaște cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu, veți fi calificați să-I slujiți lui Dumnezeu. Și atunci când Îl slujiți pe El, Dumnezeu vă deschide ochii spirituali și vă permite să-I înțelegeți mai în profunzime lucrarea și să o vedeți mai clar. Când intrați în această realitate, experiențele voastre vor fi mai profunde și mai reale și aceia dintre voi care au avut astfel de experiențe vor putea merge prin biserici și oferi sprijin fraților și surorilor voastre, ca să vă puteți baza pe tăria celuilalt pentru a compensa propriile neajunsuri și să dobândiți cunoștințe mai bogate în cugetele voastre. Numai după obținerea acestui efect veți putea să slujiți în conformitate cu voia lui Dumnezeu și veți putea fi desăvârșiți de Dumnezeu în timpul slujirii voastre.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui”

474. Aceia care pot să conducă biserici și să le ofere oamenilor viață și să fie apostoli pentru oameni trebuie să aibă experiențe reale, trebuie să înțeleagă corect lucrurile spirituale, să aibă o apreciere corectă și experiența adevărului. Doar astfel de oameni sunt calificați să fie lucrători sau apostoli care să conducă bisericile. În caz contrar, pot cel mult să urmeze și nu să conducă, cu atât mai puțin să fie apostoli capabili să suplinească viața oamenilor. Acest lucru se întâmplă deoarece responsabilitatea apostolilor nu este de a conduce sau de a lupta; este de a face lucrarea de slujire a vieții și de a-i conduce pe ceilalți spre a-și transforma firile. Este o funcție îndeplinită de către aceia care sunt însărcinați să își asume o responsabilitate apăsătoare și nu este ceva ce poate realiza oricine. Acest tip de lucrare poate fi întreprins doar de către cei care au trăire de viață, adică aceia care au experiența adevărului. Nu poate fi îndeplinită de toți care pot să renunțe, să fugă sau sunt dispuși să irosească; oamenii care nu au experiența adevărului, cei care nu au fost emondați sau judecați nu pot îndeplini acest tip de lucrare. Oamenii fără experiență, adică oamenii fără realitate, sunt incapabili să vadă clar realitatea deoarece ei înșiși nu dețin ființa din acest punct de vedere. Deci, acest tip de persoane nu numai că nu pot săvârși o lucrare de conducere, dar vor fi obiectul eliminării dacă nu dețin adevărul pentru o perioadă lungă de timp.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

475. În ceea ce privește lucrarea, omul crede că a lucra înseamnă a alerga de colo până colo pentru Dumnezeu, a predica peste tot și a se sacrifica de dragul Lui. Deși această credință este corectă, ea este prea mărginită; ceea ce Dumnezeu cere de la om nu este doar să alerge de colo până colo pentru El; mai mult decât atât, această lucrare privește slujirea și

alimentarea în interiorul spiritului. Mulți frați și surori, chiar și după toți acești ani de experiență, nu s-au gândit niciodată să lucreze pentru Dumnezeu, deoarece lucrarea, așa cum o concepe omul, este incompatibilă cu ceea ce Dumnezeu cere. De aceea, omul nu are absolut niciun interes în chestiunea lucrării, iar acesta este exact motivul pentru care intrarea omului este, de asemenea, destul de mărginită. Voi toți ar trebui să vă începeți intrarea lucrând pentru Dumnezeu, astfel încât să puteți trece cât mai bine prin fiecare aspect al experienței. În asta ar trebui voi să intrați. Lucrarea nu privește faptul de a alerga de colo-colo pentru Dumnezeu, ci dacă viața omului și ceea ce trăiește omul reușesc să-L bucure pe Dumnezeu. Lucrarea se referă la utilizarea de către oameni a devotamentului lor față de Dumnezeu și a cunoștințelor lor despre El pentru a mărturisi despre Dumnezeu, precum și pentru a-i sluji omului. Aceasta este responsabilitatea omului și asta e ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. S-ar putea spune că intrarea voastră este lucrarea voastră și că voi căutați să intrați în timp ce lucrați pentru Dumnezeu. A experimenta lucrarea lui Dumnezeu nu înseamnă numai că știți cum să mâncați și să beți cuvântul Lui; mai important, trebuie să știți cum să mărturisiți pentru Dumnezeu și să fiți capabili să-L slujiți pe Dumnezeu, să fiți capabili să faceți lucrare de slujire pentru oameni și să-i aprovizionați. Aceasta este lucrarea, și este și intrarea voastră; acesta este lucrul pe care fiecare persoană ar trebui să-l înfăptuiască. Există mulți oameni care se concentrează doar pe a alerga de colo până colo pentru Dumnezeu și a predica peste tot, însă trec cu vederea experiența lor individuală și își neglijează intrarea în viața spirituală. Asta a făcut ca acei ce Îl slujesc pe Dumnezeu să devină cei ce I se împotrivesc. […]

Cineva lucrează pentru a mulțumi voia lui Dumnezeu, pentru a-i aduce înaintea Lui pe toți cei ce sunt după inima Sa, pentru a-l aduce pe om la

Dumnezeu și pentru a-i prezenta omului lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, prin aceasta, desăvârșind roadele lucrării Lui. Prin urmare, se impune să fiți pe deplin lămuriți despre substanța lucrării. Drept cineva care este folosit de Dumnezeu, fiecare om este vrednic de a lucra pentru Dumnezeu, altfel spus, cu toții au ocazia de a fi folosiți de către Duhul Sfânt. Totuși, există un punct pe care trebuie să-l înțelegeți: când omul face lucrarea încredințată de Dumnezeu, i s-a dat ocazia să fie folosit de Dumnezeu, dar ceea ce este spus și cunoscut de om nu reprezintă în întregime statura omului. Tot ce puteți să faceți este să vă cunoașteți mai bine propriile lipsuri de pe parcursul lucrării voastre și să intrați în posesia unei luminări mai mari de la Duhul Sfânt. În acest fel, vi se va îngădui să obțineți o mai bună intrare în timpul lucrării voastre.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (2)"

476. Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot face nimic potrivit pentru voia lui Dumnezeu și, chiar dacă Îl slujesc pe Dumnezeu, Îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu dorește o slujire care să fie după inima Sa; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni întrerupe și tulbură, iar o astfel de slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu

siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu Dumnezeu. „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt” înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să-L asculți și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și neascultarea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

477. Dacă, în slujirea Dumnezeului de astăzi, te agăți de lucrurile iluminate de Duhul Sfânt în trecut, atunci slujirea ta va cauza o întrerupere, iar practica ta va fi depășită și nu va fi nimic altceva decât ceremonie religioasă. Dacă tu crezi că cei care slujesc lui Dumnezeu trebuie să fie umili și răbdători în exterior… și dacă pui în practică acest tip de cunoaștere astăzi, atunci această cunoaștere este o concepție religioasă și o astfel de practică a devenit o performanță fariseică. „Concepțiile religioase” se referă la lucruri care sunt depășite și învechite (inclusiv acceptarea cuvintelor spuse anterior de Dumnezeu și a luminii direct revelate de Duhul Sfânt), și dacă sunt puse în practică astăzi, atunci ele sunt întreruperea lucrării lui Dumnezeu și nu aduc niciun beneficiu omului. Dacă omul nu poate să curețe acele lucruri din el care aparțin concepțiilor religioase, atunci ele vor deveni o mare piedică pentru slujirea lui Dumnezeu de către om. Persoanele

cu concepții religioase nu au sub nicio formă cum să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt, ele se află în urmă cu un pas, apoi doi – pentru că aceste concepții religioase determină omul să devină extraordinar de neprihănit de sine și arogant. Dumnezeu nu simte nostalgie pentru ceea ce a vorbit și a făcut în trecut; dacă sunt depășite, atunci El le elimină. Cu siguranță poți renunța la concepțiile tale? Dacă te agăți de cuvintele pe care Dumnezeu le-a rostit în trecut, dovedește aceasta că tu cunoști lucrarea lui Dumnezeu? Dacă nu poți să accepți astăzi lumina Duhului Sfânt și, în schimb, te agăți de lumina trecutului, poate asta dovedi că urmezi pașii lui Dumnezeu? Încă nu poți renunța la concepțiile religioase? În acest caz, vei deveni cineva care se opune lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu”

478. Mulți Îl slujesc pe Dumnezeu cu puterea pasiunii lor, dar nu au nicio înțelegere a decretelor administrative ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo bănuială cu privire la implicațiile cuvintelor Sale. Și astfel, cu intențiile lor bune, deseori sfârșesc prin a face lucruri care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. În cazuri grave, ei sunt îndepărtați, lipsiți de orice altă șansă de a-L urma, și sunt aruncați în iad, orice asociere cu casa lui Dumnezeu luând sfârșit. Acești oameni lucrează în casa lui Dumnezeu prin puterea bunelor lor intenții ignorante și sfârșesc prin a mânia firea lui Dumnezeu. Oamenii își aduc căile de a sluji oficiali și domni în casa lui Dumnezeu și încearcă să le pună în practică, gândindu-se în zadar că pot fi aplicate cu ușurință și fără efort aici. Niciodată nu și-au închipuit că Dumnezeu nu are firea unui miel, ci a unui leu. De aceea, cei care se asociază cu Dumnezeu pentru prima dată nu sunt în stare să comunice cu El, căci inima lui Dumnezeu este diferită de cea a omului. Numai după ce înțelegi multe adevăruri, poți ajunge să-L cunoști continuu pe Dumnezeu.

Această cunoaștere nu este compusă din fraze sau doctrine, ci poate fi folosită ca o comoară prin care tu intri în confidență apropiată cu Dumnezeu și ca dovadă că El se bucură în tine. Dacă ești lipsit de realitatea cunoașterii și nu ești înzestrat cu adevărul, atunci slujirea ta înflăcărată poate aduce asupra ta doar disprețul și respingerea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"

479. Pe tărâmul religiei, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor, supunându-și corpul sau purtându-și crucea, chiar suferind și îndurând până la ultima lor suflare! Unii încă postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea bună și îmbrăcămintea frumoasă, punând accentul doar pe suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură – niciuna dintre acestea nu a fost deloc tratată. Ei nu au o înțelegere adevărată despre ei înșiși. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu abstract și nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și din natura lor pozitivă. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg, nici nu cunosc voia Lui. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu. Ei nu pun niciun fel de preț asupra faptului de a fi pătrunzători și nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, voia lui Dumnezeu. Ei știu chiar mai puțin cum să-L înțeleagă pe Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inițial, ci Unul pe care ei înșiși L-au evocat, un Dumnezeu despre care au auzit sau Unul legendar aflat în scrieri. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și inimile evlavioase ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia pentru El lucrarea pe care Acesta vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu voia lui Dumnezeu. Indiferent

de cât sunt de dispuși să sufere, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au indurat judecata și mustrarea Lui, rafinamentul și desăvârșirea Lui și pentru că nimeni nu i-a condus cu adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar prin legendă și zvonuri. Astfel, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care îl slujește pe propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, prin acest tip de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc niciodată. Ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe ceea ce ei înșiși iubesc. Ce recompensă ar putea culege acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească într-un mod care să împlinească voia lui Dumnezeu. Abia la sfârșit, când era bătrân, a ajuns să înțeleagă. Ce spune acest lucru despre acei orbi care nu au experimentat niciun fel de tratare sau emondare și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este ca cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată, emondare și tratare și nu s-au schimbat – nu sunt ei cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, înțelegerea vieții și înțelegerea ta despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și nu rezultă nici măcar într-un mic câștig real, nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)”

480. Isus a fost în măsură să ducă la bun sfârșit misiunea lui Dumnezeu – răscumpărarea întregii omeniri – pentru că El a fost foarte atent la voia lui Dumnezeu, fără a ține seama de planurile Sale personale și de judecăți. Prin urmare, El a fost un apropiat al lui Dumnezeu – Dumnezeu Însuși, ceva ce voi toți înțelegeți foarte bine. (De fapt, El a fost Dumnezeu

Însuși, care a fost mărturisit de Dumnezeu; menționez exemplul lui Isus aici pentru a ilustra problema.) El a putut plasa planul de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu chiar în centru și s-a rugat mereu Tatălui Ceresc și a căutat voia Tatălui Ceresc. S-a rugat și a zis: „Dumnezeu Tată! Facă-se toate după voia Ta și nu după planurile Mele; astfel, comportă-Te după cum Îți este planul. Omul poate că este slab, dar de ce Ți-ar păsa de el? Cum să fie vrednic de preocuparea Ta, omul, care este precum o furnică în mâinile Tale? În inima Mea, vreau doar să fac voia Ta și ca Tu să îți continui lucrarea cu Mine după cum dorești.” Pe drumul spre Ierusalim, Isus a fost în chinuri, ca și cum cineva I-ar fi răsucit un cuțit în inimă, dar, cu toate acestea, nu a avut nici cea mai mică intenție de a nu se ține de cuvânt; a existat întotdeauna o forță puternică ce L-a mânat înainte spre locul unde avea să fie crucificat. În cele din urmă, a fost răstignit și a devenit asemenea trupului păcătos, ducând la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare a omenirii, ridicându-se deasupra cătușelor morții și ale Iadului. Înaintea Lui, moartea, Iadul și Gheena și-au pierdut puterea și au fost înfrânte de El. A trăit vreme de treizeci și trei de ani, timp în care a făcut mereu tot posibilul pentru a împlini voia lui Dumnezeu în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu din acele vremuri, fără a se gândi la câştigul sau pierderea personală și întotdeauna cu gândul la voința lui Dumnezeu Tatăl. Astfel, după ce a fost botezat, Dumnezeu a zis „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!” (NTLR®) Datorită slujirii Sale înaintea lui Dumnezeu, care era în armonie cu voința lui Dumnezeu, Dumnezeu a pus povara cea grea de a răscumpăra întreaga omenire pe umerii Lui și L-a împins să ducă aceasta la bun sfârșit, iar El a fost calificat și a avut dreptul de a finaliza această sarcină importantă. De-a lungul vieții Sale, El a îndurat suferințe fără margini pentru Dumnezeu și a fost ispitit de Satana de nenumărate ori, dar niciodată nu a deznădăjduit. Dumnezeu I-a dat o asemenea însărcinare

pentru că a avut încredere în El și pentru că L-a iubit și, astfel, Dumnezeu însuși a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!” (NTLR®) La acel moment, numai Isus putea îndeplini această sarcină, iar acest lucru a reprezentat o parte a finalizării lucrării lui Dumnezeu de răscumpărare a întregii omeniri în Epoca Harului.

Dacă, la fel ca Isus, sunteți în măsură să vă aplecați cu toată grija asupra poverii lui Dumnezeu și să întoarceți spatele trupurilor voastre, atunci Dumnezeu vă va încredința sarcinile Lui importante ca să puteți deveni vrednici de a-I sluji lui Dumnezeu. Numai în aceste condiții veți îndrăzni să spuneți că faceți voia lui Dumnezeu și că Îi îndepliniți porunca, numai atunci veți îndrăzni să spuneți că sunteți cu adevărat în slujba lui Dumnezeu. În comparație cu exemplul lui Isus, îndrăznești să spui că ești apropiatul lui Dumnezeu? Îndrăznești să spui că faci voia lui Dumnezeu? Îndrăznești să spui că Îl slujești cu adevărat pe Dumnezeu? Astăzi nu înțelegi această slujire a lui Dumnezeu, îndrăznești să spui că ești apropiatul Lui? Dacă spui că Îl slujești pe Dumnezeu, nu Îl hulești? Gândește-te: slujești lui Dumnezeu sau te slujești pe tine? Îi slujești Satanei, însă cu toate acestea spui cu încăpățânare că slujești lui Dumnezeu – aceasta nu este o hulă adusă lui Dumnezeu? Mulți oameni în urma Mea râvnesc binecuvântările pe care le aduce statutul, se îndoapă cu mâncare, le place somnul și acordă toată atenția trupului, mereu temători că nu au cum să iasă din trup. Nu-și îndeplinesc sarcinile obișnuite în biserică, ci profită de pe urma bisericii sau își mustră frații și surorile cu cuvintele Mele și se ridică și îi iau de sus pe ceilalți. Aceşti oameni continuă să spună că fac voia lui Dumnezeu, spun mereu că sunt apropiații lui Dumnezeu – nu este absurd? Dacă motivațiile tale sunt corecte, dar nu poți să slujești în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci te comporți prostește; dar dacă motivațiile tale nu sunt cele corecte și tot spui că-L slujești pe Dumnezeu, atunci te opui lui

Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit de El! Nu am niciun fel de milă pentru astfel de oameni! În casa lui Dumnezeu mănâncă pe gratis, dar râvnesc la confortul trupesc și nu se gândesc la interesele lui Dumnezeu; caută întotdeauna ce e bine pentru ei, nu dau nicio atenție voii lui Dumnezeu, tot ceea ce fac ei nu este plăcut de Duhul lui Dumnezeu, fac întotdeauna manevre și își înșală frații și surorilor, și, având două fețe, ca vulpea într-o vie, care mereu fură struguri și calcă via în picioare. Ar putea asemenea oameni să fie apropiații lui Dumnezeu? Ești potrivit să primești binecuvântările lui Dumnezeu? Nu îți asumi nicio responsabilitate față de viața ta și față de Biserică, ești potrivit să primești misiunea lui Dumnezeu? Cine ar îndrăzni să aibă încredere în unul asemenea ție? Când slujești în felul acesta, ar putea Dumnezeu să îndrăznească să îți încredințeze o sarcină mai importantă? Nu cumva întârzii lucrurile?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui”

481. Ceea ce ați simțit și ceea ce ați văzut întrece experiența sfinților și profeților din trecut, dar sunteți voi oare capabili de a aduce o mărturie mai mare decât cuvintele acestor sfinți și profeți din trecut? Ceea ce vă dăruiesc acum întrece ceea ce i-am dăruit lui Moise și este mai măreț decât ceea ce i-am dăruit lui David și, tot așa, cer ca mărturia voastră să o întreacă pe cea a lui Moise și cuvintele vostre să fie mai mărețe decât ale lui David. Eu vă dau însutit mai mult, deci, tot așa vă cer să Îmi plătiți și voi la fel. Trebuie să știți că Eu sunt Acela care dau viață omenirii, și sunteți voi cei care primesc viață de la Mine și trebuie să mărturisiți despre Mine. Aceasta este datoria voastră pe care v-o trimit și pe care trebuie să o împliniți pentru Mine. V-am dăruit toată slava Mea și v-am dat viața pe care poporul ales, israeliții, nu au primit-o niciodată. De drept, voi trebuie să Îmi fiți martori, să Îmi dedicați tinerețea voastră și să Îmi oferiți viața voastră. Oricui Îmi

dăruiesc slava Îmi va sta mărturie și își va da viața pentru Mine. Acest lucru a fost predestinat cu mult timp în urmă. Este norocul vostru că vă dăruiesc slava Mea, iar datoria voastră este să mărturisiți pentru gloria Mea. Dacă voi credeți în Mine doar ca să câștigați comori, atunci lucrarea Mea nu va avea multă însemnătate, iar voi nu vă veți îndeplini datoria. Israeliții au văzut doar mila, dragostea și măreția Mea, iar iudeii au fost martori ai răbdării și răscumpărării Mele. Ei au văzut doar foarte puțin din lucrarea Duhului Meu; este posibil ca nivelul lor de înțelegere să fi fost doar unu la zece mii din ceea ce voi ați auzit și ați văzut. Ceea ce voi ați văzut întrece chiar și ceea ce marii preoți au văzut. În prezent, adevărul pe care l-ați înțeles depășește adevărul înțeles de ei; ceea ce ați văzut în prezent depășește atât ceea ce a fost văzut în timpul Epocii Legii, cât și în timpul Epocii Harului, iar experiența voastră depășește chiar și pe aceea trăită de către Moise și Ilie. Căci ceea ce au înțeles israeliții era doar legea lui Iahve și ceea ce au văzut a fost doar imaginea spatelui lui Iahve. Ceea ce iudeii au înțeles a fost doar răscumpărarea venită din partea lui Isus. Ei au primit doar harul oferit de Isus și ceea ce au văzut a fost doar imaginea lui Isus înăuntrul casei iudeilor. Ceea ce voi vedeți astăzi este slava lui Iahve, răscumpărarea lui Isus și toate faptele Mele din prezent. De asemenea, ați auzit cuvintele Duhului Meu, ați admirat înțelepciunea Mea, ați ajuns să cunoașteți măreția Mea și ați învățat despre firea Mea. V-am spus și totul despre planul Meu de gestionare (planul mântuirii). Ceea ce ați văzut nu este doar un Dumnezeu milos și iubitor, ci Unul care este plin de dreptate. Ați văzut lucrarea Mea minunată și ați știut că sunt plin de o urgie aprinsă și de maiestuozitate. Pe lângă aceasta, ați știut că Mi-am revărsat urgia aprinsă peste casa lui Israel în trecut, iar astăzi, aceasta a venit peste voi. Voi ați înțeles mai multe dintre misterele Mele cerești decât Isaia și Ioan; cunoașteți mai mult despre frumusețea Mea și caracterul Meu venerabil

decât toți sfinții din generațiile anterioare. Ceea ce ați primit nu este doar Adevărul Meu, Calea Mea, Viața Mea, ci viziunea și revelația ce sunt mai mari ca cele ale lui Ioan. Ați înțeles mult mai multe mistere și ați văzut, de asemenea, adevărata Mea față; ați acceptat mai mult din judecata Mea și ați cunoscut mai mult din firea Mea dreaptă. Deci, chiar dacă v-ați născut în ultimele zile, înțelegerea voastră este cu privire la trecut și la sfinții de odinioară; de asemenea, ați trăit ceea ce este în ziua de azi, și totul a fost astfel realizat de mâna Mea. Ceea ce vă cer nu este irațional, căci v-am dat prea mult și ați văzut mult în ce Mă privește. Prin urmare, vă cer să Îmi fiți martori pentru sfinții din toate epocile; și aceasta este singura dorință a inimii Mele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?"

482. Ceea ce caut este loialitatea și ascultarea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și ascultarea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra lui Satana stă în loialitatea și ascultarea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale în Mine este de a mărturisi despre Mine, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi ascultător până la sfârșit. Înainte de a începe următoarea etapă a lucrării Mele, cum Îmi vei sta drept mărturie? Cum Îmi vei fi loial și ascultător? Îți dedici toată loialitatea funcției tale, sau pur și simplu vei renunța? Preferi să te supui oricărui aranjament al Meu (fie moarte sau distrugere) sau să fugi la jumătatea drumului pentru a evita mustrarea Mea? Te mustru ca să Îmi stai drept mărturie, să Îmi fii loial și ascultător. De asemenea, mustrarea din momentul de față este pentru a sprijini următoarea etapă a lucrării Mele și pentru a permite lucrării să progreseze nestânjenită. Așadar, te îndemn să fii înțelept și să nu tratezi viața sau importanța

existenței tale ca și nisip fără valoare. Poți știi cu precizie care va fi lucrarea Mea viitoare? Știi oare cum voi lucra în zilele ce vor veni și cum se va desfășura lucrarea Mea? Ar trebui să cunoști importanța de a trăi lucrarea Mea, ba chiar mai mult, importanța credinței tale în Mine. Am făcut atât de mult, deci oare cum îți imaginezi că aș putea să renunț la jumătatea drumului? Am făcut o lucrare atât de vastă; cum aș putea să o distrug? Într-adevăr, am venit să pun capăt acestei epoci. Este adevărat, însă, totodată, trebuie să știi că voi începe o nouă epocă, o nouă lucrare și, mai presus de toate, voi răspândi evanghelia împărăției. Deci, ar trebui să știi că lucrarea de acum este doar pentru a începe o epocă și pentru a pune temelia pentru răspândirea evangheliei în vremurile următoare și încheierea acestei epoci în vremurile ce vor veni. Lucrarea Mea nu este atât de simplă precum crezi, nici nu este atât de lipsită de valoare și fără sens pe cât ai crede. De aceea, tot trebuie să îți spun: ar trebui să îți dedici viața pentru a face lucrarea Mea și, mai mult decât atât, ar trebui să te dedici pe tine însuți slavei Mele. În plus, aștept de mult timp să Îmi fii martor și am dorit și mai mult să răspândești evanghelia Mea. Ar trebui să înțelegi ce este în inima Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

483. Poți să comunici firea exprimată de Dumnezeu în fiecare epocă într-un mod concret, printr-un limbaj ce transmite corespunzător însemnătatea epocii? Poți tu, cel care experimentezi lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, să descrii firea lui Dumnezeu în detaliu? Poți să mărturisești clar și cu precizie despre firea lui Dumnezeu? Cum vei transmite ce-ai văzut și ce-ai experimentat credincioșilor demni de milă, săraci și devotați, care sunt înfometați și însetați după neprihănire și care te așteaptă să îi păstorești? Ce fel de oameni te așteaptă să îi păstorești? Îți poți imagina? Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji ca

un bun conducător în epoca următoare? Ai un puternic simț al conducerii? Cum L-ai explica pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: „Unde este calea?" Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani. Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc zi și noapte la asta? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care lumina strălucește; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine s-a gândit la starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, oamenii sunt victimele care au fost otrăvite. Și cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine să fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți să-i salvezi pe cei care au supraviețuit? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său? Dacă stai să te gândești, cum interpretezi faptul de a fi folosit de Dumnezeu ca să-ți trăiești viața extraordinară? Ai cu adevărat hotărârea și încrederea de a trăi viața plină de înțeles a unei persoane pioase, care slujește lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?"

484. A fi mărturie pentru Dumnezeu ține în primul rând de a vorbi despre cunoștințele tale privind lucrarea lui Dumnezeu, despre cum cucerește El oamenii, despre cum mântuiește oamenii, despre cum îi schimbă; ține de a vorbi despre cum îi îndrumă pe oameni să intre în realitatea adevărului, îngăduindu-le să fie cuceriți, desăvârșiți și mântuiți de El. A fi mărturie înseamnă a vorbi despre lucrarea Lui și despre tot ceea ce ai experimentat. Numai lucrarea Lui Îl poate reprezenta și numai lucrarea Lui Îl poate dezvălui public, în totalitatea Sa; lucrarea Lui este mărturie pentru El. Lucrarea și cuvântările Lui reprezintă în mod direct Duhul; lucrarea pe care El o face este realizată de Duh, iar cuvintele pe care le spune sunt spuse de Duh. Aceste lucruri sunt doar exprimate prin trupul întrupat al lui Dumnezeu, însă, în realitate, ele sunt expresia Duhului. Toată lucrarea pe care o face El și toate cuvintele pe care le rostește reprezintă esența Sa. Dacă, după îmbrăcarea Sa în trup și venirea printre oameni, Dumnezeu nu ar fi vorbit și nu ar fi lucrat, iar apoi v-ar fi cerut să-I cunoașteți realitatea, normalitatea și omnipotența, ai fi putut să faci asta? Ai putea să știi care este esența Duhului? Ai fi capabil să știi care sunt atributele trupului Său? El vă cere să-I fiți mărturie doar pentru că ați experimentat fiecare pas al lucrării Sale. Dacă nu ați fi experimentat acest lucru, atunci El nu ar insista să-I fiți mărturie. Astfel, atunci când ești mărturie pentru Dumnezeu, nu mărturisești doar pentru exteriorul Lui de umanitate normală, ci și pentru lucrarea pe care o face și pentru calea pe care o conduce; trebuie să aduci mărturie despre cum ai fost cucerit de El și în ce aspecte ai fost desăvârșit. Acesta este tipul de mărturie care ar trebui să fii. […] Pas cu pas, ai experimentat mustrare, judecată, rafinare, încercări, eșecuri, piedici și necazuri și ai fost cucerit; ai lăsat la o parte perspectivele trupului, motivațiile tale personale și interesele intime ale trupului. Altfel spus, cuvintele lui Dumnezeu ți-au cucerit întru totul inima.

Deși viața ta nu a crescut în măsura cerută de El, tu știi toate aceste lucruri și ești total convins de ceea ce face El. Așadar, aceasta se poate numi mărturie, o mărturie care este reală și adevărată! Lucrarea pe care a venit Dumnezeu să o facă, lucrarea de judecată și mustrare, este menită să cucerească omul, dar El, de asemenea, Își încheie lucrarea, sfârșește epoca și realizează lucrarea sfârșitului. El încheie întreaga epocă, mântuind toată omenirea, izbăvind omenirea de păcat o dată pentru totdeauna; El câștigă complet omenirea, cea pe care El a creat-o. Ar trebui să fii mărturie pentru toate acestea. Ai experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu, ai văzut-o cu ochii tăi și ai experimentat-o personal; când ai ajuns chiar la sfârșit, nu trebuie să fii incapabil să îndeplinești funcția care-ți revine. Ce păcat ar fi! În viitor, atunci când Evanghelia este răspândită, ar trebui să poți vorbi despre propriile tale cunoștințe, să mărturisești pentru tot ce ai câștigat în inima ta și să nu cruți niciun efort. Asta e ceea ce ar trebui să dobândească o ființă creată. Care este semnificația propriu-zisă a acestei etape a lucrării lui Dumnezeu? Care este efectul ei? Și cât de mult din ea este îndeplinit în om? Ce ar trebui să facă oamenii? Când puteți vorbi clar despre toată lucrarea pe care Dumnezeu întrupat a făcut-o de când a venit pe pământ, atunci mărturia voastră va fi completă. Când poți vorbi clar despre aceste cinci lucruri: semnificația lucrării Sale, conținutul acesteia, substanța ei, firea pe care o reprezintă și principiile ei, atunci asta va dovedi că ești capabil de a fi mărturie pentru Dumnezeu, că ești cu adevărat în posesia cunoașterii. Cerințele Mele de la voi nu sunt foarte mari și pot fi îndeplinite de toți cei care urmăresc cu adevărat. Dacă ești hotărât să fii unul dintre martorii lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi ceea ce urăște Dumnezeu și ceea ce iubește El. Ai experimentat mult din lucrarea Lui; prin această lucrare, trebuie să ajungi să-I cunoști firea, să înțelegi voia Lui și

cerințele Lui de la omenire și să folosești această cunoaștere pentru a mărturisi despre El și a-ți îndeplini datoria.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

485. Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui în special să vorbiți mai mult despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii, ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați îndurat și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu; cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu discutați despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a ieși în evidență; făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de sens. Ar trebui să vorbiți mai mult despre lucruri reale din experiența voastră concretă, care să fie sincere și din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult să-l vadă. Voi erați oameni care se împotriveau cel mai mult lui Dumnezeu și erați cel mai puțin înclinați să vă supuneți Lui, dar acum ați fost cuceriți – nu uitați niciodată acest lucru. Ar trebui să meditați și să chibzuiți mai mult asupra acestor chestiuni. Odată ce oamenii le-au înțeles clar, vor ști cum să aducă mărturie; altfel, vor fi predispuși să săvârșească fapte rușinoase și nesăbuite.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”

486. Ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să te bazezi pe experiența și cunoașterea ta și pe prețul pe care l-ai plătit. Doar astfel poți să-I împlinești voia. Ești cineva care e martor pentru lucrarea lui

Dumnezeu? Ai această aspirație? Dacă ești capabil să fii martor pentru numele Său și, chiar mai mult, pentru lucrarea Sa, și dacă poți trăi imaginea pe care le-o cere El oamenilor Săi, atunci ești un martor al lui Dumnezeu. Cum ești, efectiv, martor pentru Dumnezeu? Ești martor căutând și tânjind să trăiești cuvântul Său și fiind martor cu vorbele tale, permițându-le oamenilor să-I cunoască lucrarea și să-I vadă acțiunile. Dacă într-adevăr cauți toate aceste lucruri, Dumnezeu te va desăvârși. Dacă nu cauți decât să fii desăvârșit de Dumnezeu și să fii binecuvântat în final, atunci perspectiva credinței tale în El nu este pură. Ar trebui să cauți cum să vezi faptele lui Dumnezeu în viața reală, cum să-L mulțumești când îți dezvăluie voia Sa și să urmărești cum s-ar cuveni să fii martor pentru minunăția și înțelepciunea Sa și cum să fii martor pentru modul în care te disciplinează și tratează. Toate acestea sunt lucruri la care ar trebui să cugeți acum. Dacă dragostea ta de Dumnezeu este doar ca să iei parte la gloria Sa după ce te desăvârșește, atunci este tot nepotrivită și nu poate îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Trebuie să poți fi capabil să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, să-I îndeplinești cerințele și să experimentezi într-un mod practic lucrarea pe care a săvârșit-o asupra oamenilor. Chiar de-ar fi durere, lacrimi sau tristețe, în practica ta trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Acestea sunt menite să te desăvârșească drept om care este martor pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

487. Deși credința voastră este foarte sinceră, niciunul dintre voi nu este în stare să Mă explice complet și nici unul dintre voi nu este în măsură să depună mărturie pe deplin despre toate realitățile văzute. Gândiți-vă la asta. Chiar acum, cei mai mulți dintre voi v-ați abandonat îndatoririle, îngrijindu-vă în schimb de cele ale trupului, săturându-l și bucurându-l cu lăcomie. Puțin adevăr sălășluiește în voi. Cum puteți atunci mărturisi pentru

tot ce ați văzut? Chiar credeți că puteți fi martorii Mei? Dacă într-o zi nu poți depune mărturie pentru tot ce ai văzut astăzi, atunci ți-ai pierdut funcția de ființă creată. Existența ta nu va mai avea niciun sens. Nu vei mai fi demn să te numești om. Se poate spune chiar că nu vei mai fi om! Am făcut o nemăsurată lucrare asupra ta. Dar pentru că, în prezent, tu nu înveți nimic, nu știi nimic și lucrezi în zadar, când va trebui să Îmi extind lucrarea, vei privi în gol, cu limba legată și cu totul inutilă. Oare asta nu va face din tine un veșnic păcătos? Când va veni acel timp, nu vei regreta amarnic? Nu te va cuprinde deprimarea? Eu nu fac toată această lucrare din lipsă de activitate și plictiseală, ci pentru a pune o temelie lucrării Mele viitoare. Nu este vorba că sunt în impas și trebuie să inventez ceva nou. Trebuie să înțelegi lucrarea pe care o fac; nu este ceva făcut de un copil ce se joacă pe stradă, ci este în numele Tatălui Meu. Trebuie să știi că nu numai Eu fac totul singur. Mai degrabă, Îl reprezint pe Tatăl Meu. Între timp, rolul tău este doar acela de a urma, de a te supune, de a te schimba și de a da mărturie. Ce trebuie să înțelegeți este motivul pentru care ar trebui să credeți în Mine. Aceasta este cea mai importantă întrebare pe care trebuie să o înțelegeți fiecare dintre voi. Tatăl Meu, pentru slava Sa, v-a predestinat pe toți pentru Mine, din momentul în care a creat lumea. El nu v-a predestinat decât pentru lucrarea Mea și pentru slava Lui. Din cauza Tatălui voi credeți în Mine; din cauza predestinării Tatălui Meu, voi Mă urmați pe Mine. Nimic din toate acestea nu a fost alegerea voastră. Chiar și mai important este să înțelegeți că voi sunteți cei pe care Tatăl Mi i-a încredințat cu scopul de a mărturisi pentru Mine. Pentru că El v-a încredințat Mie, ar trebui să păziți căile pe care le-am așezat pentru voi, precum și cuvintele și căile pe care vă învăț, căci este datoria voastră să mergeți pe căile Mele. Acesta este scopul inițial al credinței voastre în Mine. Așa că vă spun că voi sunteți pur și simplu oameni pe care Tatăl Meu Mi i-a încredințat pentru a rămâne pe

căile Mele. Cu toate acestea, credeți numai în Mine; nu sunteți de la Mine pentru că nu sunteți din familia israelită, ci în schimb veniți din stirpea vechiului șarpe. Tot ce vă cer să faceți este să mărturisiți pentru Mine, dar astăzi trebuie să umblați pe căile Mele. Toate acestea sunt de dragul mărturiilor viitoare. Dacă vă purtați doar ca oameni care ascultă de căile Mele, atunci nu veți avea nicio valoare și sensul faptului că Tatăl v-a încredințat Mie se va pierde. Ceea ce insist să vă spun este aceasta: ar trebui să umblați pe căile Mele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?”

(XIII) Despre cum să ne lepădăm de influența Satanei și să dobândim mântuirea

488. Omul și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu după ce a fost corupt de Satana și și-a pierdut acea funcție pe care ar trebui să o aibă una dintre creaturile lui Dumnezeu, devenind un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omul a trăit sub stăpânirea Satanei și a urmat ordinele Satanei; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre creaturile Sale și a fost incapabil, cu atât mai mult, să câștige frica din partea creaturilor Sale. Omul a fost creat de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-a întors spatele și l-a venerat pe Satana. Satana a devenit idolul în inima omului. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inima omului, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația creării omului de către El și, pentru a o restabili, trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să scape omul de natura sa coruptă. Pentru a-l recupera pe om de la Satana, El trebuie să-l salveze pe om de păcat. Doar așa poate să restabilească treptat asemănarea inițială a omului și funcția inițială a acestuia și, în cele din urmă, să-Și restaureze Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai nesupunerii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a-i permite omului să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Din moment ce Dumnezeu l-a creat pe om, El îl va face pe om să-L slăvească; iar pentru că vrea să-i redea omului funcția inițială, i-o va reda complet și fără nicio alterare. Restaurarea autorității Sale înseamnă a-l face pe om să-L slăvească și să-L asculte; înseamnă că El îl va face pe om să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară datorită autorității Sale; înseamnă că va face ca fiecare parte din El să persiste în omenire, și fără nicio rezistență din partea omului. Împărăția pe care vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Umanitatea pe care Și-o dorește este una care-L

slăvește, una care Îi este pe deplin supusă și care Îi poartă gloria. Dacă El nu va salva umanitatea coruptă, sensul creării omului de către El se va spulbera; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă El nu-i va distruge pe acei dușmani care nu I se supun, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze împărăția pe pământ. Acestea sunt simbolurile finalizării lucrării Sale și simbolurile finalizării marii realizări ale Sale: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care nu Îi sunt supuși și de a le oferi odihnă celor care au fost desăvârșiți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

489. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este parte a întregii gestionări a lui Dumnezeu, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care îi redau rațiunea inițială și, în acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată cu încheierea bătăliei, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

490. Cei care trăiesc sub influența întunericului sunt cei care trăiesc în mijlocul morții, ei sunt cei care sunt posedați de Satana. Fără a fi mântuiți de Dumnezeu și judecați și mustrați de Dumnezeu, oamenii nu pot să scape de influența morții, ei nu pot deveni cei vii. Acești morți nu pot da mărturie despre Dumnezeu, nici nu pot fi folosiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin să intre în împărăție. Dumnezeu vrea mărturia celor vii, nu a celor morți, și El cere celor vii, nu celor morți, să lucreze pentru El. „Morții" sunt cei care se opun și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt amorțiți în duh și nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, ei sunt cei care nu pun adevărul în practică și nu au pic de loialitate față de Dumnezeu și ei sunt cei care trăiesc sub domnia Satanei și sunt exploatați de acesta. Morții se arată stând în contradicție cu adevărul, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu și fiind inferiori, disprețuitori, răi, brutali, înșelători și hidoși. Chiar dacă astfel de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei nu pot să trăiască cuvintele lui Dumnezeu; ei trăiesc, dar sunt morți umblători, sunt cadavre care respiră. Morții sunt total incapabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, cu atât mai puțin să I se supună pe deplin. Ei pot doar să-L înșele, să-L hulească și să-L trădeze, și tot ceea ce ei trăiesc dezvăluie natura Satanei. Dacă oamenii doresc să devină ființe vii și să dea mărturie despre Dumnezeu și să fie aprobați de Dumnezeu, trebuie să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să se supună cu bucurie judecății și mustrării Sale și trebuie să accepte cu bucurie emondarea și tratarea lui Dumnezeu. Doar atunci vor putea să pună în practică toate adevărurile cerute de Dumnezeu și numai atunci vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu și vor deveni cu adevărat ființe vii. Cei vii sunt mântuiți de Dumnezeu, au fost judecați și mustrați de Dumnezeu, sunt dispuși să se dedice și sunt fericiți să-și dea viața lui Dumnezeu și își vor dedica cu bucurie toată viața lui Dumnezeu. Numai atunci când cei vii dau mărturie despre Dumnezeu, Satana poate fi rușinat,

numai cei vii pot răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, numai cei vii sunt după inima lui Dumnezeu și numai cei vii sunt oameni adevărați. Inițial, omul făcut de Dumnezeu era viu, dar din cauza stricăciunii Satanei omul trăiește în mijlocul morții și trăiește sub influența Satanei și astfel, acești oameni au devenit cei morți care sunt fără duh, au devenit dușmani care se opun lui Dumnezeu, au devenit instrumentele Satanei și au devenit captivi ai acestuia. Toți oamenii vii creați de Dumnezeu au devenit morți, așa că Dumnezeu Și-a pierdut mărturia și a pierdut omenirea pe care El a creat-o și este singurul lucru care are suflarea Lui. Dacă Dumnezeu trebuie să-Și ia înapoi mărturia și să-i ia înapoi pe cei care au fost făcuți de mâna Lui, dar care au fost prinși de Satana, atunci El trebuie să-i învie, astfel încât ei să devină ființe vii și El trebuie să-i recupereze pentru a trăi în lumina Lui. Morții sunt cei care nu au duh, cei care sunt amorțiți în extremă și care se opun lui Dumnezeu. Mai mult, ei sunt cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni nu au nici cea mai mică intenție de a asculta de Dumnezeu, ei doar se răzvrătesc împotriva Lui și se opun Lui și nu au pic de loialitate. Cei vii sunt cei ale căror duhuri au renăscut, care știu să asculte de Dumnezeu și care sunt loiali lui Dumnezeu. Ei sunt stăpâniți de adevăr și de mărturie și numai acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu în casa Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești o persoană care a prins viață?”

491. Ce este influența întunericului? Această așa-numită „influență a întunericului” este influența vicleniei, corupției, constrângerii și controlului oamenilor de către Satana; influența Satanei este o influență care are o aură a morții. Toți cei care trăiesc sub domeniul Satanei sunt condamnați să piară.

Cum poți să scapi de influența întunericului după ce ai dobândit credința în Dumnezeu? După ce te-ai rugat sincer la Dumnezeu, îți întorci

întru totul inima către El, moment în care inima ta este mișcată de Duhul lui Dumnezeu. Devii dispus să I te oferi Lui pe deplin și, în acest moment, vei fi scăpat de influența întunericului. Dacă tot ceea ce face omul este plăcut lui Dumnezeu și conform cerințelor Lui, atunci el este o persoană care trăiește în cuvintele lui Dumnezeu și sub grija și protecția Sa. Dacă oamenii nu pot să pună cuvintele lui Dumnezeu în practică, dacă încearcă mereu să-L păcălească, purtându-se într-un mod superficial față de El și necrezând în existența Lui, atunci toți acești oameni trăiesc sub influența întunericului. Oamenii care nu au primit mântuirea lui Dumnezeu trăiesc sub domeniul Satanei; adică, ei toți trăiesc sub influența întunericului. Aceia care nu cred în Dumnezeu trăiesc sub domeniul Satanei. Până și aceia care cred în existența lui Dumnezeu s-ar putea să nu trăiască neapărat în lumina Sa, întrucât aceia care cred în El s-ar putea să nu trăiască, de fapt, în cuvintele Lui și nici să nu se poată supune lui Dumnezeu. Omul este limitat doar la a crede în Dumnezeu și, pentru că nu-L cunoaște pe Dumnezeu, el încă trăiește în baza regulilor vechi, printre cuvintele moarte, având o viață întunecată și nesigură, nici pe deplin purificat de Dumnezeu, nici întru totul câștigat de Dumnezeu. De aceea, deși este de la sine înțeles că aceia care nu cred în Dumnezeu trăiesc sub influența întunericului, chiar și cei care cred în Dumnezeu s-ar putea să mai fie sub influența lui, căci sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt. Toți aceia care nu au primit harul sau mila lui Dumnezeu și cei care nu pot vedea lucrarea Duhului Sfânt trăiesc sub influența întunericului; și, în mare parte a timpului, așa trăiesc și cei care doar se bucură de harul lui Dumnezeu, dar, totuși, nu Îl cunosc. Dacă un om crede în Dumnezeu, dar își petrece majoritatea vieții trăind sub influența întunericului, atunci existența acestui om și-a pierdut sensul – și ce nevoie mai este să-i menționăm pe oamenii care nu cred că Dumnezeu există?

Toți cei care nu pot accepta lucrarea lui Dumnezeu sau care acceptă lucrarea lui Dumnezeu însă nu pot să-I îndeplinească cerințele sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Doar aceia care caută adevărul și sunt capabili să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu vor primi binecuvântări de la El și doar ei vor scăpa de sub influența întunericului. Aceia care nu au fost eliberați, care sunt întotdeauna controlați de anumite lucruri și care nu sunt capabili să își ofere inimile lui Dumnezeu sunt oameni în robia Satanei, care trăiesc într-o aură a morții. Aceia care nu sunt fideli propriilor îndatoriri, care nu sunt fideli însărcinării date de Dumnezeu și care nu reușesc să-și îndeplinească funcțiile în biserică trăiesc sub influența întunericului. Aceia care în mod deliberat deranjează viața bisericii, care voit seamănă discordie între frații și surorile lor sau care formează clici sunt oameni care trăiesc și mai adânc sub influența întunericului, în robia Satanei. Aceia care au o relație necorespunzătoare cu Dumnezeu, care au întotdeauna dorințe extravagante, care întotdeauna vor să capete un avantaj și care niciodată nu caută transformarea firii lor sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Aceia care sunt întotdeauna neglijenți și niciodată serioși în practicarea adevărului și care nu caută să îndeplinească voia lui Dumnezeu, ci doar să își satisfacă propriul trup sunt, de asemenea, oameni care trăiesc sub influența întunericului, învăluiți în moarte. Aceia care se dedau necinstei și înșelăciunii când lucrează pentru Dumnezeu, care Îl tratează pe Dumnezeu într-o manieră superficială, Îl înșală pe Dumnezeu și care întotdeauna fac planuri pentru sine sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Toți aceia care nu pot să-L iubească pe Dumnezeu cu sinceritate, care nu caută adevărul și care nu se concentrează pe transformarea firii lor sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu”

492. Omul trăiește în trup, ceea ce înseamnă că trăiește într-un iad uman și fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, omul este la fel de murdar precum Satana. Cum ar putea omul să fie sfânt? Petru a crezut că mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu este protecția cea mai bună și harul cel mai mare al omului. Doar prin mustrare și judecată din partea lui Dumnezeu poate să se trezească omul și să urască trupul și să-l urască pe Satana. Disciplina strictă a lui Dumnezeu îl eliberează pe om de sub influența Satanei, îl eliberează din propria lui mică lume și îi permite să trăiască în lumina prezenței lui Dumnezeu. Nu există o mântuire mai bună decât mustrarea și judecata! Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Atât timp cât mă mustri și mă judeci, voi ști că nu m-ai părăsit. Chiar dacă nu îmi dai bucurie sau pace și mă faci să trăiesc în suferință și îmi aplici nenumărate mustrări, atât timp cât nu mă părăsești, inima mea va fi liniștită. Astăzi, mustrarea și judecata Ta au devenit cea mai bună protecție a mea și cea mai mare binecuvântare. Harul pe care mi-l dai mă protejează. Harul pe care mi-l acorzi astăzi este o manifestare a firii Tale drepte și este mustrare și judecată; în plus, este o încercare și, mai mult decât atât, este o viață plină de suferință.” Petru a putut să dea la o parte plăcerile trupului și să caute o iubire mai profundă și o protecție mai mare, deoarece el câștigase atât de mult har din mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de făptură, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, astfel încât el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună

pentru om. Omul trăiește sub influența Satanei și există în trup; dacă nu este curățat și dacă nu primește protecția lui Dumnezeu, atunci omul va deveni tot mai depravat. Dacă el își dorește să-L iubească pe Dumnezeu, atunci el trebuie curățat și mântuit. Petru s-a rugat: „Dumnezeule, când mă tratezi cu bunătate, sunt încântat și simt mângâiere; când mă mustri, simt o mângâiere și o bucurie și mai mare. Deși sunt slab și îndur o suferință nespusă, deși există lacrimi și tristețe, Tu știi că această tristețe este din cauza neascultării mele și din cauza slăbiciunii mele. Plâng pentru că nu Îți pot satisface dorințele, simt durere și regret pentru că sunt insuficient pentru cerințele Tale, dar sunt dornic să ating acest scop, sunt dispus să fac tot ce pot pentru a Te mulțumi. Mustrarea Ta mi-a adus protecție și mi-a dat cea mai bună mântuire; judecata Ta umbrește toleranța și răbdarea Ta. Fără mustrarea și judecata Ta, eu nu m-aș bucura de mila și de bunătatea Ta plină de iubire. Astăzi, văd cu atât mai mult că iubirea Ta a depășit cerurile și este mai presus de toate. Iubirea Ta nu este doar milă și bunătate plină de iubire; chiar mai mult decât atât, este mustrare și judecată. Mustrarea și judecata Ta mi-au dăruit atât de multe. Fără mustrarea și judecata Ta, nicio persoană nu ar fi curățată și nicio persoană nu ar putea să trăiască iubirea Creatorului. Deși am suferit sute de încercări și necazuri și am fost chiar aproape de moarte, acestea mi-au permis să Te cunosc cu adevărat și să câștig mântuirea supremă. Dacă mustrarea, judecata și disciplina Ta m-ar părăsi, atunci aș trăi în întuneric, sub stăpânirea Satanei. Ce beneficii are trupul omului? Dacă mustrarea și judecata Ta m-ar părăsi, ar fi ca și cum Duhul Tău m-ar abandona, ca și cum nu ai mai fi cu mine. Dacă ar fi așa, cum aș putea să continuu să trăiesc? Dacă Tu îmi dai boală și îmi iei libertatea, pot continua să trăiesc, dar dacă m-ar părăsi mustrarea și judecata Ta, nu aș avea cum să continuu să trăiesc. Dacă aș fi fost fără mustrarea și judecata Ta, aș fi pierdut iubirea Ta, o iubire care este prea profundă ca să o pot

exprima în cuvinte. Fără iubirea Ta aș trăi sub stăpânirea Satanei și nu aș putea să Îți văd fața glorioasă. Cum aș putea să continuu să trăiesc? Un astfel de întuneric, o asemenea viață, nu aș putea să le îndur. Să Te am cu mine este ca și cum Te-aș vedea, deci cum aș putea să Te părăsesc? Te implor, Te rog fierbinte să nu îmi iei cea mai mare mângâiere, chiar dacă este vorba doar de câteva cuvinte de liniștire. M-am bucurat de iubirea Ta și astăzi nu pot sta departe de Tine; cum aș putea să nu Te iubesc? Am vărsat multe lacrimi de durere din cauza iubirii Tale, totuși am simțit întotdeauna că o astfel de viață precum aceasta este mai plină de semnificație, mai capabilă să mă îmbogățească, mai capabilă să mă schimbe, mai capabilă să îmi permită să obțin adevărul care ar trebui stăpânit de făpturi."

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"

493. Trupul omului aparține Satanei, este plin de firi rebele, este deplorabil de murdar și este ceva necurat. Oamenii râvnesc prea mult la desfătarea trupului și sunt prea multe manifestări ale trupului; de aceea Dumnezeu disprețuiește trupul omului într-o anumită măsură. Când oamenii se leapădă de lucrurile murdare și corupte ale Satanei, ei dobândesc mântuirea lui Dumnezeu. Dar, dacă tot nu se dezbară de murdărie și stricăciune, ei continuă să trăiască sub domeniul Satanei. Viclenia, înșelăciunea și necinstea oamenilor sunt toate lucruri ale Satanei. Mântuirea lui Dumnezeu pentru tine este ca să te scape de aceste lucruri ale Satanei. Lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi greșită; ea este făcută întru totul pentru a-i mântui pe oameni de întuneric. Când ai crezut până într-un anumit punct, când te poți debarasa de stricăciunea trupului și nu mai ești încătușat de această stricăciune, nu vei fi fost mântuit? Când trăiești sub domeniul Satanei, ești incapabil să-L manifești pe Dumnezeu, ești ceva murdar și nu poți primi moștenirea lui Dumnezeu. Odată ce ai fost curățit și desăvârșit,

vei fi sfânt, vei fi o persoană normală și vei fi binecuvântat de Dumnezeu și plăcut Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)”

494. Întreaga viață a omului este trăită sub stăpânirea Satanei și nu există nicio singură persoană care să se poată elibera de sub influența Satanei pe cont propriu. Toți trăiesc într-o lume murdară, în corupție și deșertăciune fără cea mai mică urmă de semnificație sau valoare; ei trăiesc vieți așa de lipsite de grijă doar pentru trup, pentru pofte și pentru Satana. Nu există nici cea mai mică urmă de valoare în existența lor. Omul este incapabil să descopere adevărul care îl va elibera de influența Satanei. Chiar dacă omul crede în Dumnezeu și citește Biblia, el nu înțelege cum să se elibereze de sub controlul influenței Satanei. De-a lungul secolelor, foarte puțini oameni au descoperit acest secret, foarte puțini l-au priceput. Astfel, deși omul îl detestă pe Satana și detestă trupul, el nu știe cum să se elibereze de influența ademenitoare a Satanei. Astăzi, nu sunteți voi încă sub stăpânirea Satanei? Voi nu regretați faptele de neascultare și cu atât mai puțin simțiți că sunteți murdari și neascultători. După ce vă opuneți lui Dumnezeu, voi chiar aveți liniște sufletească și simțiți o mare pace. Pacea voastră nu este din cauză că sunteți corupți? Nu vine oare această pace din neascultarea voastră? Omul trăiește într-un iad uman, el trăiește sub influența întunecată a Satanei; pe pământ, fantomele trăiesc împreună cu omul, năvălind asupra trupului omului. Pe pământ, nu trăiești într-un paradis frumos. Locul unde ești este ținutul diavolului, un iad uman, un infern. Dacă omul nu este curățat, atunci el este al murdăriei; dacă el nu este protejat și îngrijit de Dumnezeu, atunci el este încă un prizonier al Satanei; dacă el nu este judecat și mustrat, atunci el nu va avea mijloace să scape de sub prigonirea influenței întunecate a Satanei. Firea coruptă pe care o arăți și comportamentul de neascultare pe care îl demonstrezi sunt suficiente

pentru a dovedi că încă trăiești sub stăpânirea Satanei. Dacă mintea și gândurile tale nu au fost curățate și firea ta nu a fost judecată și mustrată, atunci întreaga ta ființă este controlată încă de stăpânirea Satanei, mintea ta este controlată de Satana, gândurile tale sunt manipulate de Satana, iar întreaga ta ființă este controlată de mâinile Satanei. Știi cât de departe ești acum de standardele lui Petru? Ai tu acest calibru? Cât de mult cunoști din mustrarea și judecata de astăzi? Cât de mult stăpânești din ceea ce Petru a ajuns să cunoască? Dacă, astăzi, nu ești capabil să știi, vei putea să obții această cunoaștere în viitor? Cineva atât de leneș și de laș ca tine este pur și simplu incapabil de a cunoaște mustrarea și judecata. Dacă urmărești pacea trupului și plăcerile trupului, atunci nu vei avea mijloacele de a fi curățat, și în final vei fi înapoiat Satanei, căci ceea ce trăiești este Satana și trupul. Așa cum sunt lucrurile astăzi, mulți oameni nu urmăresc viața, ceea ce înseamnă că nu le pasă să fie curățați sau să intre într-o experiență mai profundă de viață. Și, astfel, cum pot fi ei desăvârșiți? Aceia care nu caută viața nu au nicio oportunitate de a fi desăvârșiți și aceia care nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu și nu urmăresc schimbări în firea lor sunt incapabili să scape de sub influența întunecată a Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

495. Toți aceia care cred în Dumnezeu și, totuși, nu caută adevărul, nu au cum să scape de influența Satanei. Toți aceia care nu-și trăiesc viața cu sinceritate, care se poartă într-un fel în fața celorlalți și altfel în spatele lor, care dau impresia de umilință, răbdare și iubire, deși în esență sunt prefăcuți și vicleni și nu Îi sunt loiali lui Dumnezeu, sunt reprezentanții tipici ai celor care trăiesc sub influența întunericului; sunt din neamul șarpelui. Cei care cred în Dumnezeu doar pentru propriul câștig, care sunt neprihăniți de sine și încrezuți, care se laudă și își protejează statutul sunt oameni care îl iubesc

pe Satana și se opun adevărului. Acești oameni I se împotrivesc lui Dumnezeu și îi aparțin întru totul Satanei. Cei care nu sunt atenți la poverile lui Dumnezeu, care nu Îl slujesc pe Dumnezeu cu toată inima, care sunt întotdeauna preocupați de propriile interese și de interesele propriei familii, care nu sunt capabili să abandoneze totul ca să se sacrifice pentru Dumnezeu și care niciodată nu trăiesc după cuvintele Lui sunt oameni din afara cuvintelor Sale. Astfel de oameni nu pot primi lauda lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a creat oamenii, a făcut asta pentru ca ei să se poată bucura de bogăția Sa și să Îl iubească sincer; în acest mod, oamenii aveau să trăiască în lumina Lui. Astăzi, lumina lui Dumnezeu nu strălucește asupra oamenilor care nu pot să-L iubească pe Dumnezeu, cărora nu le pasă de poverile Lui, care nu sunt capabili să-și ofere întru totul inimile lui Dumnezeu, care nu sunt capabili să ia inima Sa ca și cum ar fi a lor și care nu sunt în stare să ducă poverile lui Dumnezeu ca și când ar fi ale lor – și, prin urmare, toți acești oameni trăiesc sub influența întunericului. Ei sunt pe o cale care este diametral opusă voii lui Dumnezeu și în ceea ce fac nu există niciun pic de adevăr. Ei se tăvălesc în noroi cu Satana; sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Dacă poți să bei și să mănânci deseori cuvintele lui Dumnezeu și să fii atent la voia Sa și să practici cuvintele Sale, atunci Îi aparţii lui Dumnezeu și ești o persoană care trăiește în limitele cuvintelor Sale. Ești dispus să scapi de sub domeniul Satanei și să trăiești în lumina lui Dumnezeu? Dacă trăiești în limitele cuvintelor lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt va avea o oportunitate să Își săvârșească lucrarea; dacă trăiești sub influența Satanei, atunci nu îi vei oferi o astfel de oportunitate Duhului Sfânt. Lucrarea pe care Duhul Sfânt o săvârșește asupra oamenilor, lumina pe care El o trimite asupra lor și încrederea pe care El le-o dăruiește oamenilor durează doar un moment; dacă oamenii nu au grijă și nu sunt atenți, lucrarea Duhului Sfânt va trece pe lângă ei. Dacă

oamenii trăiesc în limitele cuvintelor lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt va fi cu ei și va lucra asupra lor. Dacă oamenii nu trăiesc în limitele cuvintelor lui Dumnezeu, atunci ei trăiesc în robia Satanei. Dacă oamenii trăiesc cu firi corupte, nu au prezența sau lucrarea Duhului Sfânt. Dacă trăiești în limitele cuvintelor lui Dumnezeu și dacă trăiești în starea cerută de Dumnezeu, atunci Îi aparții, iar lucrarea Sa va fi îndeplinită asupra ta; dacă nu trăiești în limitele cerințelor lui Dumnezeu, dar în schimb trăiești sub domeniul Satanei, atunci cu siguranță trăiești sub corupția Satanei. Doar trăind în cuvintele lui Dumnezeu și dăruindu-ți inima Lui poți să-I îndeplinești cerințele; trebuie să faci așa cum spune Dumnezeu, făcând cuvântările Lui temelia existenței tale și realitatea vieții tale; doar atunci Îi vei aparține lui Dumnezeu. Dacă practici într-adevăr conform voii lui Dumnezeu, El va lucra asupra ta și atunci vei trăi sub binecuvântările lui Dumnezeu, în lumina înfățișării Sale; vei pricepe lucrarea pe care o îndeplinește Duhul Sfânt și vei simți bucuria prezenței lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu”

496. Pentru a scăpa de sub influența întunericului, trebuie mai întâi să Îi fii loial lui Dumnezeu și să fii dornic să cauți adevărul; doar atunci vei avea o stare corectă. A trăi într-o stare corectă este precondiția pentru a scăpa de sub influența întunericului. A nu avea o stare corectă înseamnă că nu ești loial lui Dumnezeu și că nu ești dornic să cauți adevărul, iar scăparea de sub influența întunericului iese din discuție. Scăparea omului de sub influența întunericului se bazează pe cuvintele Mele, iar oamenii care nu pot practica potrivit cuvintelor Mele nu vor fi capabili să scape de legăturile influenței întunericului. Să trăiești într-o stare corectă înseamnă să trăiești sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiești într-o stare de loialitate față de Dumnezeu, într-o stare de căutare a adevărului, în realitatea în care

te sacrifici sincer pentru El și în starea de a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Cei care trăiesc în aceste stări și în această realitate se vor transforma încet pe măsură ce intră în profunzimea adevărului și se vor transforma odată cu profunzimea lucrării; și, în final, cu siguranță vor deveni oameni care sunt câștigați de Dumnezeu și care Îl iubesc sincer. Aceia care au scăpat de sub influența întunericului pot treptat să perceapă voia lui Dumnezeu și să ajungă să o înțeleagă, devenind în cele din urmă confidenții Lui. Nu numai că nu au noțiuni despre Dumnezeu și nu se răzvrătesc împotriva Lui, ci detestă chiar mai mult acele noțiuni și răzvrătirea care îi subjugau înainte, iar în inimile lor se naște o iubire adevărată pentru Dumnezeu. Oamenii care nu pot scăpa de influența întunericului sunt toți ocupați numai cu trupul lor și plini de răzvrătire; inimile lor sunt pline de noțiuni omenești și filosofii de viață, precum și de propriile intenții și deliberări. Dumnezeu are nevoie de iubirea singulară a omului; are nevoie ca omul să fie ocupat de cuvintele Lui și de o inimă plină de iubire pentru El. Să trăiești în cuvintele lui Dumnezeu, să cauți în cuvintele Lui ceea ce ar trebui să cauți, să Îl iubești pe Dumnezeu pentru cuvintele Sale, să alergi pentru cuvintele Sale, să trăiești pentru cuvintele Sale – acestea sunt țelurile pe care omul ar trebui să se străduiască să le atingă. Totul trebuie construit pe cuvintele lui Dumnezeu; doar atunci va fi omul în stare să îndeplinească cerințele Lui. Dacă omul nu este echipat cu spusele lui Dumnezeu, el nu este nimic altceva decât un vierme posedat de Satana! Cântărește: cât de mult din cuvântul lui Dumnezeu a prins rădăcini înlăuntrul tău? În ce lucruri trăiești conform cuvintelor Lui? În ce lucruri nu ai trăit potrivit lor? Dacă spusele lui Dumnezeu nu te-au luat complet în stăpânire, atunci ce îți ocupă, mai exact, inima? În viața ta de zi cu zi, ești controlat de Satana sau ești ocupat de cuvintele lui Dumnezeu? Sunt cuvintele Sale temelia rugăciunilor tale? Ai ieșit din starea ta negativă prin

luminarea cuvintelor lui Dumnezeu? Să consideri cuvintele lui Dumnezeu ca temelie a existenței tale – în lucrul acesta ar trebui pătrundă toată lumea. Dacă spusele Lui nu sunt prezente în viața ta, atunci trăiești sub influența întunericului, te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, Îi opui rezistență și Îi dezonorezi numele. Credința în Dumnezeu a unor astfel de oameni este doar necaz și tulburare. Cât din viața ta ai trăit conform cuvintelor Lui? Cât din viața ta nu ai trăit conform cuvintelor Lui? Cât de mult s-a împlinit în tine din ceea ce ți-a cerut cuvântul lui Dumnezeu? Cât de mult s-a pierdut în tine? Ai cercetat îndeaproape astfel de lucruri?

Pentru a scăpa de sub influența întunericului, este nevoie atât de lucrarea Duhului Sfânt, cât și de cooperarea devotată a omului. De ce spun că omul nu este pe drumul cel bun? Oamenii care sunt pe drumul cel bun pot mai întâi să-I ofere lui Dumnezeu inima lor. Pentru a intra în această sarcină este nevoie de foarte mult timp, căci omenirea a trăit dintotdeauna sub influența întunericului și mii de ani s-a aflat în robia Satanei. Prin urmare, această intrare nu poate fi realizată într-o zi sau două. Am ridicat astăzi această chestiune pentru ca oamenii să-și poată percepe propria stare; odată ce omul poată să discearnă care este influența întunericului și ce înseamnă să trăiască în lumină, intrarea devine mult mai ușoară. Acest lucru se datorează faptului că trebuie să știi care este influența Satanei înainte să poți scăpa de ea; abia apoi vei avea o cale de a te lepăda de ea. Ceea ce este de făcut ulterior îi privește doar pe oameni. Intră în toate dintr-un aspect pozitiv și nu aștepta pasiv niciodată. Doar astfel poți fi câștigat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu”

497. Tot ceea ce face Dumnezeu este necesar și are o semnificație extraordinară, căci tot ceea ce El face pentru om are legătură cu gestionarea

Sa și mântuirea omenirii. În mod natural, lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în Iov nu este diferită, deși Iov era desăvârșit și drept în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent de ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, cerințele lui Dumnezeu și voia lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranităţii și aranjamentelor Lui și, astfel, de a permite omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care slujeşte în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl utilizează pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț ale Satanei în mijlocul ispitelor și atacurilor acestuia, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul Satanei și de acuzațiile, intervenţia și atacurile lui – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, cunoașterii și ascultării lor faţă de El, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor Satanei și asupra acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub domeniul Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt mâncarea din gura Satanei – că, în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt drepți, pentru că au credință, ascultare și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu totul de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl înving cu totul. Convingerea lor în a-L

urma pe Dumnezeu și ascultarea și frica lor de Dumnezeu îl înving pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om. Dacă doresc să fie mântuiți și doresc să fie câștigați complet de Dumnezeu, atunci toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să se confrunte cu ispite și atacuri atât mari, cât și mici din partea Satanei. Aceia care ies din aceste ispite și atacuri și sunt capabili să îl învingă pe deplin pe Satana sunt cei care au fost mântuiți de Dumnezeu. Adică, cei care au fost mântuiți prin Dumnezeu sunt cei care au trecut prin încercările Lui și care au fost ispitiți și atacați de Satana de nenumărate ori. Cei care au fost mântuiți prin Dumnezeu înțeleg voia și cerințele lui Dumnezeu și pot să respecte suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu și ei nu abandonează calea de a se teme de Dumnezeu și de a respinge răul în ispitirile Satanei. Cei care sunt mântuiți prin Dumnezeu au onestitate, sunt buni, fac diferența dintre iubire și ură, au simţul dreptăţii și sunt raționali și capabili de a se preocupa de Dumnezeu și de a prețui tot ceea ce este al lui Dumnezeu. Asemenea oameni nu sunt legați, spionați, acuzați sau abuzați de Satana, ei sunt complet liberi, au fost eliberați și descătuşaţi pe deplin. Iov a fost tocmai un astfel de om al libertății și aceasta este exact semnificația motivului pentru care Dumnezeu îl predase Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

498. Credința, ascultarea și mărturia lui Iov pentru biruirea Satanei au fost o sursă de imens ajutor și încurajare pentru oameni. În Iov, ei văd speranță pentru propria lor mântuire și văd că prin credință și ascultare și frică de Dumnezeu este posibil să-l învingi complet pe Satana și să izbândești asupra sa. Ei văd că, atât timp cât sunt de acord cu aranjamentele

și suveranitatea lui Dumnezeu și au hotărâre și credință pentru a nu-L abandona pe Dumnezeu după ce au pierdut totul, atunci ei pot aduce rușine și înfrângere asupra Satanei și au nevoie doar de determinarea și perseverența de a rămâne de neclintit în mărturia lor – chiar dacă înseamnă că își pierd viața – pentru ca Satana să fie intimidat și să bată rapid în retragere. Mărturia lui Iov este un avertisment pentru generațiile viitoare și acest avertisment le spune că, dacă nu îl înving pe Satana, atunci ei nu vor putea să se elibereze niciodată de acuzațiile și piedicile lui, nici nu vor putea să scape de abuzul și atacurile sale. Mărturia lui Iov a luminat generații ulterioare. Această luminare îi învață pe oameni că doar dacă sunt desăvârșiți și neprihăniți pot ei să se teamă de Dumnezeu și să respingă răul; îi învață că doar dacă se tem de El și resping răul pot depune o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu; doar dacă depun o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu pot ei să nu fie niciodată controlați de Satana și să trăiască sub călăuzirea și protecția lui Dumnezeu – și doar atunci vor fi fost ei cu adevărat mântuiți. Personalitatea și scopul vieții lui Iov ar trebui imitat de oricine urmărește mântuirea. Ceea ce a trăit el de-a lungul întregii vieți și comportamentul său în timpul încercărilor sunt o comoară prețioasă pentru toți cei care urmăresc calea de a se teme de Dumnezeu și a respinge răul.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

499. Când oamenii încă nu sunt mântuiți, Satana intervine în viețile lor sau chiar le controlează. Cu alte cuvinte, oamenii care nu au fost mântuiți sunt prizonieri ai Satanei, nu au libertate, ei nu au fost abandonați de Satana, ei nu sunt calificați sau îndreptățiți să I se închine lui Dumnezeu și sunt urmăriți îndeaproape și atacați cu sălbăticie de Satana. Asemenea oameni nu au o fericire demnă de menționat, nu au dreptul la o existență

normală și, în plus, nu au nicio demnitate. Doar dacă te ridici și te lupți cu Satana, folosindu-ți credința și ascultarea și frica de Dumnezeu ca arme cu care să porți o luptă pe viață și pe moarte cu Satana, astfel încât să îl învingi pe deplin pe Satana și să-l faci să fugă și să devină laș când te vede, astfel încât să abandoneze complet atacurile și acuzațiile sale împotriva ta – doar atunci vei fi salvat și vei deveni liber. Dacă ești hotărât să te desparți complet de Satana, dar nu ești echipat cu armele care te vor ajuta să-l învingi pe Satana, atunci vei fi încă în pericol; pe măsură ce trece timpul, când ai fost atât de torturat de Satana încât nu mai ai nici pic de putere rămasă în tine, totuși încă nu ai fost în stare să fii mărturie, tot nu te-ai eliberat complet de acuzațiile și atacurile Satanei împotriva ta, atunci vei avea puține șanse de a fi mântuit. În final, când încheierea lucrării lui Dumnezeu este declarată, tu vei fi încă în strânsoarea Satanei, incapabil să te eliberezi și, prin urmare nu vei avea niciodată o șansă sau o speranță. Atunci, aceasta sugerează că asemenea oameni vor fi complet în închisoarea Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

500. În timpul lucrării Sale de a oferi pregătire și sprijin omului, Dumnezeu spune întreaga Sa voie și cerințele Sale pentru om și îi arată omului faptele Sale, firea Lui și ceea ce El are și este. Obiectivul este de a înzestra omul cu statură și de a permite omului să câștige diverse adevăruri de la Dumnezeu în timp ce Îl urmează – adevăruri care sunt armele date omului de Dumnezeu, cu care să se lupte cu Satana. Înzestrat astfel, omul trebuie să se confrunte cu testele lui Dumnezeu. Dumnezeu are multe mijloace și metode de a testa omul, dar fiecare dintre acestea necesită „cooperarea” dușmanului lui Dumnezeu: Satana. Adică, după ce i-a dat omului armele cu care să se lupte cu Satana, Dumnezeu îl predă Satanei și îi

permite Satanei să „testeze” statura omului. Dacă omul poate să scape din formația de luptă a Satanei, dacă poate scăpa de încercuirea Satanei și încă să trăiască, atunci omul va fi trecut testul. Dar dacă omul nu reușește să părăsească formația de luptă a Satanei și se supune Satanei, atunci el nu va fi trecut testul. Indiferent ce latură a omului cercetează Dumnezeu, criteriile cercetării Sale sunt dacă omul rămâne sau nu de neclintit în mărturia sa când este atacat de Satana și dacă s-a lepădat sau nu de Dumnezeu și s-a predat și s-a supus Satanei când era în mrejele lui. Se poate spune că dacă un om poate sau nu să fie mântuit depinde de faptul dacă el îl poate înfrânge și birui pe Satana, iar dacă poate câștiga sau nu libertatea depinde de faptul dacă el poate să ridice, pe cont propriu, armele date lui de Dumnezeu pentru a birui legăturile Satanei și a-l face pe Satana să renunțe complet la speranțe și să-l lase în pace. Dacă Satana renunță la speranțe și abandonează pe cineva, aceasta înseamnă că Satana nu va mai încerca niciodată să ia această persoană de la Dumnezeu, nu o va mai acuza și nu va mai stânjeni niciodată pe această persoană, nu o va mai tortura sau ataca niciodată; doar o astfel de persoană va fi fost câștigată cu adevărat de Dumnezeu. Acesta este procesul complet prin care Dumnezeu câștigă oamenii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

501. Astăzi, poți căuta să fii desăvârşit sau poți căuta schimbări în umanitatea ta exterioară și îmbunătățiri în calibrul tău, însă de o importanță principală este că poți înțelege că tot ceea ce face Dumnezeu astăzi are sens și este de folos: îți permite ție, care te-ai născut într-un pământ al murdăriei, să scapi de murdărie și să te lepezi de ea, îți permite să învingi influența Satanei și să lași în urmă influența întunecată a Satanei – și, concentrându-te asupra acestor lucruri, ești protejat în acest pământ al murdăriei. În cele din urmă, ce mărturie ți se va cere să depui? Te-ai născut într-un pământ al

murdăriei, dar ești capabil să devii sfânt pentru a nu mai fi vreodată pătat de murdărie, să trăiești în sfera Satanei, dar să te dezbraci de influența Satanei și nu ești posedat și hărțuit de Satana, și trăiești în mâinile Celui Atotputernic. Acestea sunt mărturia și dovada victoriei în lupta cu Satana. Ești capabil să-l abandonezi pe Satana, nu mai dezvălui firi satanice în ceea ce trăiești, ci trăiești în schimb ceea ce Dumnezeu i-a cerut omului să obţină atunci când a creat omul: umanitate normală, raționalitate normală, înțelegere normală, hotărâre obișnuită de a-L iubi pe Dumnezeu și loialitate față de Dumnezeu. Aceasta este mărturia pe care o poartă o creatură a lui Dumnezeu. Voi spuneți „Ne-am născut într-un pământ al murdăriei, dar, datorită protecției lui Dumnezeu, datorită conducerii Sale și pentru că ne-a cucerit, am scăpat de influența Satanei. Faptul că putem să ne supunem astăzi este și efectul faptului de a fi cucerit de Dumnezeu, și nu pentru că noi suntem buni sau pentru că L-am iubit în mod firesc pe Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu ne-a ales și ne-a predestinat am fost cuceriți astăzi şi putem să depunem mărturie pentru El și să-I slujim; tot datorită faptului că El ne-a ales și ne-a protejat am fost mântuiți și eliberați din domeniul Satanei și putem lăsa în urmă murdăria și să fim purificați în națiunea marelui balaur roșu”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2)”

502. Astăzi, tu nu crezi cuvintele pe care le spun și nu le dai atenție; când va veni ziua pentru ca această lucrare să se răspândească și vei vedea cum arată în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există binecuvântări, totuși nu știi cum să te bucuri de ele, și există adevăr; totuși, tu nu îl cauți. Nu te faci singur demn de dispreț? Astăzi, deși următorul pas al lucrării lui Dumnezeu încă nu a început, nu există nimic excepțional în privința cerințelor care îți sunt adresate și în privința a ceea ce ți se cere să

trăiești. Există o mare lucrare și atât de multe adevăruri; nu sunt ele demne să fie cunoscute de tine? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să îți trezească sufletul? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să te facă să te urăști pe tine însuți? Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort lumesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu există oameni mai nesăbuiți decât aceia care au contemplat mântuirea, dar care nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că credința ta în Dumnezeu nu va presupune nicio încercare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante deasupra adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și între porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără suflete, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Și astfel, de ce nu ai câștigat-o? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu este deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L condamni pe Dumnezeu că nu te-a mântuit?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

503. Dumnezeu lucrează la o scară atât de măreață și mântuiește pe deplin acest grup de oameni astfel încât să poți să scapi de influența Satanei, să trăiești pe tărâmul sfânt, să trăiești în lumina lui Dumnezeu și să ai conducerea și îndrumarea luminii. Atunci viața ta va avea un sens. Ce

mâncați și purtați este diferit pentru necredincioși; voi vă bucurați de cuvintele lui Dumnezeu și trăiți o viață plină de sens – și de ce se bucură ei? Ei se bucură doar de „moștenirea lor strămoșească” și de „spiritul național”. Nu au nici cea mai mică urmă de umanitate! Hainele, cuvintele și acțiunile voastre sunt toate diferite de ale lor. În cele din urmă, voi veți scăpa pe deplin de murdărie, nu veți mai fi înrobiți de ispita Satanei și veți câștiga proviziile zilnice ale lui Dumnezeu. Ar trebui să fiți mereu prudenți. Deși trăiți într-un loc murdar, voi sunteți neîntinați de murdărie și puteți trăi alături de Dumnezeu, primind marea Sa protecție. Dumnezeu v-a ales dintre toți cei din acest ținut galben. Nu sunteți cei mai binecuvântați oameni? Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Dacă nu-L slăvești pe Dumnezeu, ci trăiești în trupul tău murdar, atunci nu ești doar o bestie cu chip de om? Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. În această lume, omul poartă hainele diavolului, se hrănește cu mâncare de la diavol, lucrează și slujește la porunca diavolului, devenind cu totul călcat în picioare în mizeria lui. Dacă nu deslușești sensul vieții sau nu obții adevărata cale, atunci ce însemnătate are să trăiești astfel? Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)”

(XIV) Despre cum să urmărim schimbarea firii și desăvârșirea de către Dumnezeu

504. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu cel întrupat a venit să-Și facă lucrarea Sa pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, ascultare față de El, să fie mărturie pentru El – să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să asculte de toate cuvintele și de lucrarea Sa, care nu sunt potrivite cu concepțiile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o face El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să posede cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și reală, și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea, tratarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai în cuvinte, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt

potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

505. Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuşi judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie tratați, disciplinaţi și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și tratarea cuvintelor Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniştiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu şi lucrării Sale şi, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni şi să se supună de bunăvoie. În trecut, discuțiile despre schimbările firii se refereau, în principal, la a putea să-ți abandonezi sinele, a-i permite trupului să sufere, la disciplinarea propriului trup şi lepădarea de preferințele trupeşti, care este un tip de schimbare a firii. Astăzi, toți oamenii ştiu că adevărata expresie a schimbării firii este să asculte cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să-I cunoască, cu adevărat, noua lucrare. În acest fel, înțelegerea anterioară a oamenilor despre Dumnezeu, care era influențată de noțiunile lor, poate fi nimicită, iar ei pot să dobândească adevărata cunoaștere și ascultare de Dumnezeu – doar aceasta este o expresie autentică a schimbării firii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”

506. Firea omului ar trebui să se schimbe începând cu recunoașterea propriei esențe și prin schimbările produse în gândirea lui, în natura și în

perspectiva lui mentală – prin schimbări fundamentale. Doar așa vor fi obținute schimbări autentice în firea omului. Firea coruptă a omului provine din faptul că a fost otrăvit și călcat în picioare de Satana, din răul extraordinar de mare pe care l-a impus Satana asupra gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că aceste lucruri fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu înțelege adevărul. Așadar, schimbările în firea omului ar trebui să înceapă cu schimbări la nivelul gândirii, al înțelegerii și al rațiunii, care vor duce la o schimbare a cunoașterii lui Dumnezeu și a cunoașterii adevărului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

507. În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de făptură, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, astfel încât el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om. Omul trăiește sub influența Satanei și există în trup; dacă nu este curățat și dacă nu primește protecția lui Dumnezeu, atunci omul va deveni tot mai depravat. Dacă el își dorește să-L iubească pe Dumnezeu, atunci el trebuie curățat și mântuit. Petru s-a rugat: „Dumnezeule, când mă tratezi cu bunătate, sunt încântat și simt mângâiere; când mă mustri, simt o mângâiere și o bucurie și mai mare. Deși sunt slab și îndur o suferință nespusă, deși există lacrimi și tristețe, Tu știi că această tristețe este din cauza neascultării mele și din cauza slăbiciunii mele. Plâng

pentru că nu Îți pot satisface dorințele, simt durere și regret pentru că sunt insuficient pentru cerințele Tale, dar sunt dornic să ating acest scop, sunt dispus să fac tot ce pot pentru a Te mulțumi. Mustrarea Ta mi-a adus protecție și mi-a dat cea mai bună mântuire; judecata Ta umbrește toleranța și răbdarea Ta. Fără mustrarea și judecata Ta, eu nu m-aș bucura de mila și de bunătatea Ta plină de iubire. Astăzi, văd cu atât mai mult că iubirea Ta a depășit cerurile și este mai presus de toate. Iubirea Ta nu este doar milă și bunătate plină de iubire; chiar mai mult decât atât, este mustrare și judecată. Mustrarea și judecata Ta mi-au dăruit atât de multe. Fără mustrarea și judecata Ta, nicio persoană nu ar fi curățaă și nicio persoană nu ar putea să trăiască iubirea Creatorului.”

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

508. Dacă dorești să fii desăvârșit, atunci trebuie ca mai întâi să ai bunăvoința lui Dumnezeu, deoarece El îi desăvârșește pe cei cărora le arată bunăvoința Sa și care sunt pe placul inimii Lui. Dacă dorești să fii pe placul inimii lui Dumnezeu, atunci trebuie să ai o inimă care se supune lucrării Sale, trebuie să te străduiești să cauți adevărul și să accepți cercetarea atentă a lui Dumnezeu în toate. S-a supus cercetării atente a lui Dumnezeu tot ce ai făcut tu? Este bun țelul tău? Dacă țelul tău este bun, Dumnezeu te va aprecia; dacă țelul tău este greșit, înseamnă că inima ta nu Îl iubește pe Dumnezeu, ci iubește trupul și pe Satana. De aceea, trebuie să folosești rugăciunea ca pe o cale de a accepta cercetarea atentă a lui Dumnezeu în toate lucrurile. Când te rogi, deși Eu nu stau personal în fața ta, Duhul Sfânt este cu tine, iar tu te rogi atât Mie, cât și Duhului lui Dumnezeu. De ce crezi în acest trup? Crezi pentru că în El se află Duhul lui Dumnezeu. Ai crede în această persoană dacă n-ar avea Duhul lui Dumnezeu? Când crezi în această persoană, crezi în Duhul lui Dumnezeu. Când te temi de această persoană,

te temi de Duhul lui Dumnezeu. Credința în Duhul lui Dumnezeu este credința în această persoană, iar credința în această persoană este și credința în Duhul lui Dumnezeu. Când te rogi, simți că Duhul lui Dumnezeu este cu tine și că Dumnezeu Se află în fața ta și, prin urmare, te rogi Duhului Său. Astăzi, cei mai mulți oameni sunt prea speriați să își dezvăluie faptele înaintea lui Dumnezeu; deși Îi poți amăgi trupul, nu Îi poți amăgi Duhul. Orice lucru care nu poate face față cercetării atente a lui Dumnezeu este în dezacord cu adevărul și trebuie lepădat; să procedezi altfel înseamnă să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să-ți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu tot timpul, când te rogi, când vorbești și ai părtășie cu frații și surorile și când îți îndeplinești datoria și îți vezi de treburile tale. Când îți îndeplinești rolul, Dumnezeu este cu tine și, atât timp cât țelul tău este bun și este în favoarea lucrării din casa lui Dumnezeu, El va accepta tot ceea ce faci; de aceea, ar trebui să te dedici cu sinceritate îndeplinirii rolului tău. Când te rogi, dacă în inima ta ai dragoste pentru Dumnezeu și te afli în căutarea îngrijirii, protecției și cercetării atente a lui Dumnezeu, dacă aceste lucruri sunt țelul tău, rugăciunile tale își vor găsi ascultarea. De exemplu, când te rogi la întâlniri, dacă îți deschizi inima și te rogi lui Dumnezeu și Îi spui tot ce simți fără să ascunzi adevărul, atunci rugăciunile tale vor fi cu siguranță ascultate. Dacă Îl iubești cu sinceritate pe Dumnezeu în inima ta, atunci fă un jurământ lui Dumnezeu: „Doamne, care ești în ceruri și pe pământ și în toate lucrurile, Îți jur: fie ca Duhul Tău să cerceteze tot ce fac, să mă apere și să mă îngrijească tot timpul și facă posibil ca, prin tot ce fac, să stau înaintea Ta. Dacă inima mea ar înceta vreodată să Te iubească sau dacă Te-ar trăda vreodată, atunci să mă mustri și să mă blestemi cu asprime. Nu îmi arăta iertare nici în lumea aceasta și nici în cea care va să vină!” Îndrăznești să faci un astfel de jurământ? Dacă nu îndrăznești, înseamnă că ești sperios și că încă te iubești pe tine însuți. Sunteți hotărâți? Dacă ești

într-adevăr hotărât, ar trebui să faci acest jurământ. Dacă ești hotărât să faci un astfel de jurământ, atunci Dumnezeu îți va împlini hotărârea. Când faci un jurământ lui Dumnezeu, El ascultă. Dumnezeu hotărăște dacă ești păcătos sau drept după măsura rugăciunilor și practicii tale. Acesta este procesul de a vă desăvârși și, dacă ai cu adevărat credință în calea spre desăvârșire, atunci vei aduce tot ce faci înaintea lui Dumnezeu și-I vei accepta cercetarea atentă; dacă faci ceva revoltător de rebel sau dacă Îl trădezi pe Dumnezeu, atunci El îți va aduce la împlinire jurământul și, astfel, indiferent ce se abate asupra ta, pierzanie sau mustrare, tu ești vinovat. Ai făcut jurământul, așa că ar trebui să îl respecți. Dacă faci un jurământ, dar nu îl respecți, ești condamnat la pierzanie. Pentru că al tău a fost jurământul, Dumnezeu îți va aduce jurământul la împlinire. Unora le este teamă după ce se roagă și se vaită: „Totul s-a sfârșit! Am pierdut șansa la desfrâu; s-a dus șansa mea de a face lucruri rele; nu mai am șansa să mă dedau poftelor mele lumești!” Acești oameni tot mai iubesc deșertăciunea lumească și păcatul și sunt cu siguranță condamnați la pierzanie.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale”

509. Există o regulă a desăvârșirii oamenilor de către Dumnezeu, și anume faptul că El te luminează folosind o parte dezirabilă din tine pentru ca tu să ai o cale de a practica și să te poți separa de toate stările negative, ajutând spiritul tău să obțină eliberarea și făcându-te mai capabil să Îl iubești. În acest mod, ești capabil să abandonezi firea coruptă a Satanei. Ești nešlefuit și deschis, dornic să te cunoști pe tine însuți și să pui adevărul în practică. Dumnezeu te va binecuvânta negreșit, așadar, atunci când ești slab și negativ, El te luminează dublu, ajutându-te să te cunoști mai mult, să fii mai dispus să te căiești pentru tine însuți și să fii mai capabil să practici lucrurile pe care ar trebui să le practici. Doar în acest mod inima ta poate să

fie împăcată și în tihnă. O persoană care de obicei acordă atenție cunoașterii lui Dumnezeu, care acordă atenție cunoașterii de sine, care acordă atenție propriei practici va fi capabilă să primească frecvent lucrarea lui Dumnezeu, precum și îndrumarea și luminarea Lui. Chiar dacă o astfel de persoană poate fi într-o stare negativă, ea este capabilă să schimbe lucrurile imediat, fie datorită acțiunii conștiinței, fie luminării din cuvântul lui Dumnezeu. Schimbarea firii unei persoane este obținută întotdeauna când aceasta își cunoaște propria stare reală și firea și lucrarea lui Dumnezeu. O persoană care este dispusă să se cunoască pe sine și să se deschidă va fi capabilă să îndeplinească adevărul. Acest tip de persoană este o persoană loială lui Dumnezeu, iar o persoană loială lui Dumnezeu Îl înțelege pe Dumnezeu, fie că această înțelegere este profundă sau superficială, sărăcăcioasă sau din abundență. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu și este ceva ce oamenii dobândesc; este propriul lor câștig. O persoană care are cunoașterea lui Dumnezeu este una care are o bază, care are viziune. Acest tip de persoană este sigură despre trupul lui Dumnezeu și este sigură despre cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent cum lucrează sau vorbește Dumnezeu sau cum alți oameni cauzează tulburări, ea poate să rămână pe poziție și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu. Cu cât mai mult o persoană este astfel, cu atât mai mult ea poate să îndeplinească adevărul pe care îl înțelege. Deoarece practică întotdeauna cuvântul lui Dumnezeu, aceasta obține mai multă înțelegere a lui Dumnezeu și are hotărârea de a mărturisi întotdeauna ferm pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți”

510. Când omul crede în Dumnezeu, dacă dorește să-și transforme propria fire, atunci nu trebuie să se desprindă de viața reală. În viața reală, trebuie să te cunoști pe tine însuți, să renunți la tine însuți, să practici

adevărul și, de asemenea, să înveți principiile, bunul simț și regulile după care să te comporți în toate înainte de a putea obține o transformare treptată. Dacă te concentrezi doar pe cunoașterea teoretică și trăiești doar în mijlocul ceremoniilor religioase, fără să aprofundezi realitatea, fără să pătrunzi adânc în realitate, fără să intri în viața reală, atunci nu vei intra niciodată în realitate, nu te vei cunoaște niciodată pe tine însuți, nici adevărul, nici pe Dumnezeu și vei fi veșnic orb și neștiutor. Lucrarea lui Dumnezeu de a mântui oamenii nu este pentru a le permite să ducă vieți omenești normale după o perioadă scurtă, nici pentru a transforma noțiunile și doctrinele lor greșite. Mai degrabă, scopul Său este de a schimba vechile firi ale oamenilor, de a schimba cu totul vechea lor cale de viață și de a schimba toate felurile lor de gândire și atitudinile mentale depășite. Dacă se concentrează doar pe viața bisericească, omul nu-și va schimba vechile obiceiuri de viață sau vechile moduri în care a trăit atâta vreme. Orice s-ar întâmpla, omul nu trebuie să se detașeze de viața reală. Dumnezeu cere ca oamenii să trăiască umanitatea normală în viața reală, nu doar în viața bisericească; ca ei să trăiască adevărul în viața reală, nu doar în viața bisericească; și ca ei să-și îndeplinească funcțiile în viața reală, nu doar în viața bisericească. Pentru a intra în realitate, o persoană trebuie să îndrepte totul către viața reală. Dacă, în credința în Dumnezeu, oamenii nu pot ajunge să se cunoască pe sine prin intrarea în viața reală și dacă nu pot trăi umanitatea normală în viața reală, atunci vor deveni niște ratați. Cei care nu-I dau ascultare lui Dumnezeu sunt cu toții oameni care nu pot intra în viața reală. Sunt cu toții oameni care vorbesc despre omenie, dar trăiesc natura diavolilor. Sunt cu toții oameni care vorbesc despre adevăr, dar trăiesc în schimb prin doctrine. Aceia care nu pot să trăiască adevărul în viața reală sunt cei care cred în Dumnezeu, dar sunt detestați și respinși de El. Trebuie să practici intrarea în viața reală, să-ți cunoști propriile lipsuri,

nesupunerea și ignoranța și să-ți cunoști slăbiciunile și umanitatea anormală. În felul acesta, toate cunoștințele tale vor fi integrate în situația și greutățile tale actuale. Doar acest gen de cunoaștere este real și îți poate îngădui să-ți pricepi cu adevărat condiția și să dobândești tranformarea firii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Discuție despre viața bisericească și viața reală"

511. Să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să practici rugăciunea, să accepți povara lui Dumnezeu, să accepți sarcinile pe care ți le încredințează – scopul tuturor acestor lucruri este să îți deschidă calea. Cu cât povara pe care o porți pentru însărcinarea lui Dumnezeu este mai mare, cu atât îți va fi mai ușor să fii desăvârșit de El. Unii oameni nu doresc să coopereze cu ceilalți în a-L sluji pe Dumnezeu nici măcar atunci când au fost chemați să o facă; aceștia sunt oameni leneși care doresc doar să se desfete în bunăstare. Cu cât ți se cere mai mult să slujești cooperând cu ceilalți, cu atât mai multă experiență vei câștiga. Întrucât ai mai multe poveri și experiențe, vei avea mai multe șanse să fii desăvârșit. De aceea, dacă Îl poți sluji pe Dumnezeu cu sinceritate, vei fi mai atent la povara lui Dumnezeu; în acest fel, vei avea mai multe șanse să fii desăvârșit de Dumnezeu. Doar un asemenea grup de oameni sunt în curs de desăvârșire în acest moment. Cu cât Duhul Sfânt te atinge mai mult, cu cât îți vei petrece mai mult timp atent la povara lui Dumnezeu, cu atât vei fi desăvârșit mai mult de Dumnezeu și cu atât vei fi câștigat mai mult de El – până când, în final, vei deveni o persoană folosită de Dumnezeu. În acest moment, sunt unii oameni care nu poartă nicio povară pentru Biserică. Acești oameni sunt delăsători și neglijenți și nu le pasă decât de propriul trup. Sunt extrem de egoiști și, în plus, orbi. Nu vei duce nicio povară dacă nu poți înțelege limpede acest lucru. Cu cât ești mai atent la voia lui Dumnezeu, cu atât este mai mare povara pe care ți-o va încredința Dumnezeu. Oamenii egoiști nu

sunt dispuși să pătimească astfel de lucruri; ei nu doresc să plătească prețul și, drept urmare, vor rata șansa de a fi desăvârșiți de Dumnezeu. Nu își fac rău singuri? Dacă ești atent la voia lui Dumnezeu, vei face să crească o povară adevărată pentru Biserică. De fapt, în loc să o numim o povară pe care o porți pentru Biserică, ar fi mai bine să îi spunem o povară de dragul propriei tale vieți, deoarece povara pe care o faci să crească pentru Biserică îți este ție de folos pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu prin astfel de experiențe. De aceea, toți cei care poartă cea mai grea povară pentru Biserică și toți cei care poartă povara pătrunderii în viață sunt cei care vor fi desăvârșiți de Dumnezeu. Ai înțeles limpede acest lucru? Dacă Biserica de care aparții este împrăștiată ca nisipul, dar tu nu ești îngrijorat sau neliniștit, și chiar te faci că nu vezi când frații și surorile nu mănâncă și nu beau cuvintele lui Dumnezeu în mod normal, atunci tu nu porți nicio povară. Astfel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu. Cei plăcuți lui Dumnezeu sunt înfometați și însetați de dreptate și sunt preocupați de voia Lui. De aceea, trebuie să fii atent la povara lui Dumnezeu aici și acum. Nu trebuie să aștepți ca firea dreaptă a lui Dumnezeu să fie revelată tuturor oamenilor înainte ca tu să devii atent la povara lui Dumnezeu. Nu ar fi prea târziu atunci? Acum este momentul prielnic să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă lași această șansă să îți scape printre degete, vei regreta tot restul vieții tale, așa cum Moise nu a putut să pătrundă în țara bună a Canaanului și a regretat acest lucru tot restul vieții sale, murind plin de remușcări. Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se va fi revelat tuturor popoarelor, vei regreta nespus. Chiar dacă Dumnezeu nu te mustră, te vei mustra singur din cauza remușcărilor tale. Unii nu sunt convinși de acest lucru, dar, dacă nu crezi, așteaptă și ai să vezi. Există unii oameni al căror singur scop este împlinirea acestor cuvinte. Ești dispus să te jertfești de dragul acestor cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea”

512. Duhul Sfânt are o cale de parcurs în fiecare persoană și dă fiecărei persoane ocazia de a fi desăvârșită. Prin negativitatea ta, ești pus să îți cunoști propria corupție și atunci, prin alungarea negativității, vei găsi o cale de a practica; toate acestea sunt căi prin care ești desăvârșit. În plus, prin îndrumarea continuă și iluminarea unor lucruri pozitive din interiorul tău, îți vei îndeplini în mod proactiv funcția, vei crește în înțelegere și vei câștiga discernământ. Când condițiile tale sunt bune, ești deosebit de dornic să citești cuvântul lui Dumnezeu și deosebit de dornic să te rogi lui Dumnezeu și poți face legătura între predicile pe care le auzi și propria ta stare. În astfel de momente, Dumnezeu te luminează și te iluminează din interior, făcându-te să realizezi anumite lucruri ale aspectului pozitiv. Acesta este felul în care ești desăvârșit în aspectul pozitiv. În stări negative, ești slab și pasiv; simți că nu Îl ai pe Dumnezeu în inima ta, totuși Dumnezeu te iluminează, ajutându-te să găsești o cale de a practica. Ieșirea din aceasta este dobândirea desăvârșirii în aspectul negativ. Dumnezeu îl poate desăvârși pe om atât în aspectele pozitive, cât și în cele negative. Depinde dacă ești capabil să experimentezi și dacă urmărești să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă tu cauți cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci negativul nu te poate face să suferi pierderi, ci îți poate aduce lucruri care sunt mai reale și te poate face mai capabil de a ști ce lipsește în interiorul tău, mai capabil de a pricepe starea ta reală și de a vedea că omul nu are nimic și nu este nimic; dacă nu experimentezi încercări, nu știi, și vei simți întotdeauna că ești deasupra altora și mai bun decât toți ceilalți. Prin toate acestea, vei vedea că tot ceea ce a venit înainte a fost făcut de Dumnezeu și protejat de Dumnezeu. Intrarea în încercări te lasă fără iubire sau credință, îți lipsește rugăciunea și nu ești capabil să cânți imnuri și, fără să realizezi, în toiul acestora, ajungi să te cunoști pe tine însuți. Dumnezeu are multe mijloace de desăvârșire a omului. El utilizează

toate tipurile de medii pentru a Se ocupa de firea coruptă a omului și utilizează diverse lucruri pentru a da în vileag omul; într-o privință, El îl tratează pe om, în alta, îl dă în vileag, iar în alta, El îl dezvăluie pe om, săpând și dezvăluind „tainele” din adâncurile inimii omului și arătându-i omului natura sa prin dezvăluirea multora din stările lui. Dumnezeu îl desăvârșește pe om prin multe metode – prin dezvăluire, prin tratarea omului, prin rafinarea omului și prin mustrare – astfel încât omul să știe că Dumnezeu este practic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți”

513. În prezent, ceea ce ar trebui să căutați în primul rând este să fiți desăvârșiți de Dumnezeu în toate lucrurile și să fiți desăvârșiți de El prin toți oamenii, chestiunile și lucrurile cu care vă confruntați, astfel încât să fie forjat în voi mai mult din ceea ce Dumnezeu este. Voi trebuie să primiți mai întâi moștenirea lui Dumnezeu pe pământ; numai atunci veți fi îndreptățiți să moșteniți binecuvântări mai multe și mai mari de la El. Toate acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le căutați și pe care ar trebui să le înțelegeți înainte de orice altceva. Cu cât veți căuta mai mult să fiți desăvârșiți de Dumnezeu în toate, cu atât mai mult veți capabili să vedeți mâna lui Dumnezeu în toate, ca urmare, căutând cu stăruință, prin diferite perspective și în diferite moduri, veți intra în ființa cuvântului lui Dumnezeu și în realitatea cuvântului Său. Nu te poți mulțumi cu astfel de stări pasive, cum ar fi doar să nu comiți păcate, să nu ai noțiuni sau filosofii de viață și nici voință omenească. Dumnezeu desăvârșește omul în nenumărate feluri; posibilitatea de a fi desăvârșit există în toate privințele, iar El te poate desăvârși nu numai în aspectele pozitive, ci și în cele negative, pentru a face mai îmbelșugat ceea ce câștigi. Zi de zi există oportunități de a fi desăvârșit și ocazii de a fi câștigat de Dumnezeu. După

ce ai experimentat astfel o perioadă, vei fi foarte schimbat și vei fi înțelege în mod natural multe lucruri pe care le ignorai înainte. Nu va mai fi nevoie de învățăminte de la alții; fără să-ți dai seama, Dumnezeu te va lumina astfel încât să primești luminare în toate lucrurile și să pătrunzi în detaliu în toate experiențele tale. Dumnezeu te va călăuzi negreșit, astfel încât să nu cotești nici la stânga, nici la dreapta, și așa vei păși pe calea de a fi desăvârșit de către El.

[…] Dacă doriți să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, trebuie să învățați cum să experimentați în toate privințele și să puteți dobândi luminare în tot ceea ce vi se întâmplă. Fie că e bun, fie că e rău, ar trebui să-ți aducă foloase și nu ar trebui să te facă negativist. Indiferent de situație, ar trebui să fii capabil să cercetezi lucrurile stând de partea lui Dumnezeu și nu să le analizezi sau să le studiezi din perspectiva omului (aceasta ar fi o abatere în experiența ta). Dacă experimentezi astfel, atunci inima ta va fi plină de poverile vieții tale; vei trăi mereu în lumina chipului lui Dumnezeu și nu te vei abate cu ușurință din practica ta. Astfel de oameni au un viitor strălucit înainte. Există atât de multe ocazii să de a fi desăvârșiți de Dumnezeu. Totul depinde de faptul dacă sunteți oameni care-L iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și dacă sunteți hotărâți să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, să fiți câștigați de El și să primiți binecuvântările și moștenirea Lui. Simpla hotărâre nu este suficientă; trebuie să aveți multă cunoaștere, altfel, vă veți abate întotdeauna în practica voastră. Dumnezeu este dispus să vă desăvârșească pe fiecare în parte. După cum stau lucrurile acum, deși majoritatea oamenilor au acceptat de foarte mult timp lucrarea lui Dumnezeu, ei s-au limitat la a se lăfăi pur și simplu în harul lui Dumnezeu și sunt dispuși doar să-I permită lui Dumnezeu să le dea un oarecare confort al trupului, însă nu sunt dispuși să primească revelații mai multe și mai înalte. Asta arată că inima omului este încă veșnic îndreptată către cele

exterioare. Deși lucrarea omului, slujirea lui și inima lui plină de dragoste pentru Dumnezeu au mai puține impurități în ceea ce privește esența lăuntrică a omului și gândirea sa înapoiată, el tot caută necontenit pacea și bucuria trupului și nu-i pasă care ar putea fi condițiile și scopurile desăvârșirii omului de către Dumnezeu. Așadar, viețile majorității oamenilor sunt încă vulgare și decadente. Viețile lor sunt nu s-au schimbat câtuși de puțin; pur și simplu, ei nu privesc credința în Dumnezeu ca pe o chestiune de importanță majoră, e ca și cum ar avea credință doar de dragul celorlalți, acționând superficial și luându-se după vechi metode, în derivă într-o existență fără scop. Puțini sunt cei ce pot încerca să pătrundă cuvântul lui Dumnezeu în toate lucrurile, să câștige lucruri tot mai îmbelșugate, să devină oameni mai bogați în casa de astăzi a lui Dumnezeu și să primească mai multe dintre binecuvântările lui Dumnezeu. De cauți să fii desăvârșit de Dumnezeu în toate lucrurile și reușești să primești ceea ce a promis Dumnezeu pe pământ, de cauți să fii luminat de Dumnezeu în toate lucrurile și să nu lași anii să treacă pe lângă tine alene, aceasta este calea ideală de a pătrunde în mod activ. Numai în acest fel vei fi vrednic și îndreptățit să fii desăvârșit de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Promisiunile către cei care au fost desăvârșiți”

514. Duhul Sfânt nu numai că lucrează în anumiți oameni care sunt folosiți de Dumnezeu, dar, și mai mult, El lucrează în biserică. El ar putea să lucreze în oricine. El poate lucra în tine în prezent și după ce tu ai experimentat, El va putea apoi lucra în altcineva. Grăbește-te să urmezi; cu cât urmezi mai îndeaproape lumina prezentă, cu atât viața ta se poate maturiza și crește mai mult. Indiferent despre ce fel de om ar putea fi vorba, atât timp cât Duhul Sfânt lucrează în el, asigură-te că-l urmezi. Primește experiențele sale prin prisma experiențelor tale și vei primi lucruri chiar mai

mari. Făcând astfel vei progresa mai repede. Aceasta este calea desăvârșirii pentru om și o cale prin care viața crește. Poți ajunge la calea spre desăvârșire prin supunerea față de lucrarea Duhului Sfânt. Tu nu știi prin ce fel de persoană va lucra Dumnezeu pentru a te desăvârși, nici prin ce persoană, întâmplare sau lucru îți va permite El să intri în stăpânire și să capeți puțină înțelegere. Dacă ești în stare să mergi pe această cale dreaptă, aceasta arată că există o mare speranță pentru ca tu să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă nu ești în măsură să faci acest lucru, aceasta arată că viitorul tău este sumbru și lipsit de lumină. Odată ce ajungi pe calea cea dreaptă, vei primi revelație în toate lucrurile. Indiferent de ceea ce Duhul Sfânt le poate dezvălui altora, dacă tu te conduci după cunoștințele lor pentru a experimenta de unul singur, atunci această trăire va deveni o parte din viața ta și tu vei putea împărtăși altora din această experiență. Cei care împărtășesc altora cuvinte pe care doar le repetă sunt oameni care nu au avut nicio experiență; trebuie să înveți să găsești, prin luminarea și iluminarea celorlalți, un mod de a practica înainte de a putea începe să vorbești despre propria ta experiență și cunoaștere. Acest lucru va fi de un mai mare folos pentru viața ta. Ar trebui să experimentezi în acest fel, ascultând tot ce vine de la Dumnezeu. Trebuie să cauți voia lui Dumnezeu în toate lucrurile și să înveți lecțiile din toate lucrurile, pentru ca viața ta să se maturizeze și să crească. Acest tip de practică oferă cel mai rapid progres.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

515. Îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit? Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci vei avea curajul să-ți lepezi trupul și vei putea împlini cuvintele lui Dumnezeu și nu vei fi pasiv sau slab. Vei fi în stare să asculți de tot ce vine de la Dumnezeu și toate

acțiunile tale, publice sau personale, vor putea fi dezvăluite lui Dumnezeu. Dacă ești o persoană cinstită și pui adevărul în toate lucrurile, atunci vei fi desăvârșit. Acei oameni înșelători care acționează într-un fel doar în fața altora și în alt fel pe la spatele lor, nu sunt dispuși să fie desăvârșiți. Toți sunt fii ai pierzării și distrugerii; ei nu-I aparțin lui Dumnezeu, ci Satanei. Ei nu sunt cei aleși de Dumnezeu! Dacă acțiunile și comportamentul tău nu pot fi dezvăluite înaintea lui Dumnezeu sau nu pot fi privite de Duhul lui Dumnezeu, aceasta este o dovadă că ceva nu este în regulă cu tine. Numai dacă accepți judecata și mustrarea lui Dumnezeu și dai importanță transformării firii tale, vei putea să urmezi calea spre desăvârșire. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu și să faci voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să te supui întregii lucrări a lui Dumnezeu, fără să te plângi deloc, fără să îndrăznești și să cântărești sau să judeci lucrarea lui Dumnezeu. Acestea sunt cerințele minime pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu. Cerința necesară pentru cei ce caută să fie desăvârșiți de Dumnezeu este aceasta: faceți totul cu o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu. Ce înseamnă „să faci lucrurile cu o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu”? Aceasta înseamnă că toate acțiunile și tot comportamentul tău pot fi arătate înaintea lui Dumnezeu. Cât timp intențiile tale sunt bune, fie că acțiunile tale sunt corecte sau greșite, nu-ți este frică să-I fie dezvăluite lui Dumnezeu sau fraților și surorilor tale; îndrăznești să faci un legământ înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să-ți prezinți fiecare intenție, gând și idee a ta înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să le cântărească; dacă practici și intri în acest fel, atunci viața ta va spori rapid.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

516. Dacă vrei să fii folosit și desăvârșit de Dumnezeu, atunci trebuie să le ai pe toate: voința de a suferi, credință, rezistență, ascultare și

capacitatea de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu, de a-I pricepe voia, de a fi atent la mâhnirea Sa și așa mai departe. Desăvârșirea unei persoane nu este ușoară și fiecare rafinare prin care treci necesită credința și iubirea ta. Dacă vrei să fii desăvârșit de Dumnezeu, nu este suficient doar să te grăbești pe calea din fața ta, și nici doar să te sacrifici pentru El. Trebuie să ai multe calități ca să devii o persoană care e desăvârșită de Dumnezeu. Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință. Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutăți și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te lepăda de trup. Ar trebui să fii dispus să înduri greutăți personale și să suferi pierderi pentru interesele tale ca să împlinești voia lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta: în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

517. O schimbare a firii se referă, în principal, la o transformare a naturii unei persoane. Lucrurile privitoare la natura unei persoane nu pot fi

fi văzute din comportamentele exterioare; sunt direct legate de valoarea și semnificația existenței sale. Ele implică în mod direct valorile din viață, lucrurile din adâncul sufletului lor și esența lor. Adică, ele implică în mod direct viziunea unei persoane asupra vieții și valorile sale, lucrurile din profunzimile sufletului său și esența sa. Dacă o persoană nu poate accepta adevărul, aceste aspecte ale sale nu vor suferi o transformare. Numai prin experimentarea lucrării lui Dumnezeu, pătrunderea deplină în adevăr, schimbarea valorilor și a perspectivelor asupra existenței și asupra vieții sale, prin alinierea viziunilor proprii cu cele ale lui Dumnezeu și prin a deveni capabil de a se supune și de a fi devotat lui Dumnezeu în totalitate, se poate spune despre firea cuiva că s-a schimbat. S-ar putea să pară că depui niște eforturi, poate că ești rezistent în fața dificultăților, poate că ești în stare să execuți dispozițiile de lucru de la cel de mai sus sau poate că reușești să mergi oriunde ți se spune să mergi, dar acestea sunt doar mici schimbări în comportamentul tău și nu sunt suficiente pentru a fi considerate o transformare a firii tale. Poate că reușești să alergi pe multe căi, să suferi multe greutăți și să înduri mare umilință; poate că te simți foarte aproape de Dumnezeu și poate că Duhul Sfânt săvârșește o oarecare lucrare asupra ta. Cu toate acestea, atunci când Dumnezeu îți cere să faci ceva care nu se conformează noțiunilor tale, tot s-ar putea să nu te supui; mai degrabă s-ar putea să cauți scuze, răzvrătindu-te și împotrivindu-te lui Dumnezeu, chiar până în punctul de a-L critica și a protesta împotriva Lui. Asta ar fi o problemă gravă! Ar arăta că încă ai o natură care se împotrivește lui Dumnezeu și că nu ai trecut prin nicio transformare.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

519. Oamenii se pot comporta bine, dar aceasta nu înseamnă neapărat că sunt în posesia adevărului. Ardoarea oamenilor nu-i poate face decât să

se conformeze doctrinei și să urmeze reglementările; oamenii care nu au adevărul, nu au nicio cale de a rezolva probleme substanțiale, iar doctrina nu poate substitui adevărul. Cei care au experimentat o schimbare în firile lor sunt diferiți. Cei care au experimentat o schimbare în firea lor au înțeles adevărul, ei au discernământ asupra tuturor problemelor, știu cum să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu, cu principiile adevărului, cum să acționeze pentru a-L satisface pe Dumnezeu și ei înțeleg natura corupției pe care o dezvăluie ei. Când sunt revelate propriile lor idei și concepții, ei sunt capabili să aibă discernământ și să se lepede de trup. Acesta este modul în care se exprimă o schimbare în fire. Principalul lucru despre o schimbare a firii este că ei au înțeles clar adevărul, iar când realizează lucrurile, pun adevărul în practică cu o acuratețe relativă, iar corupția lor nu este revelată atât de des. În general, oamenii ale căror firi s-au schimbat par a fi deosebit de rezonabili și dotați cu discernământ și, datorită înțelegerii pe care o au asupra adevărului, nu mai demonstrează la fel de multă neprihănire de sine și aroganță. Ei pot vedea și discerne multă din corupția care este dezvăluită, așadar nu lasă ca aroganța să se nască. Ei sunt capabili să aibă o înțelegere măsurată asupra locului omului, cum să se comporte în mod rezonabil, cum să fie ascultători, ce să spună și ce să nu spună, ce să spună și ce să le facă anumitor oameni. Acesta este motivul pentru care se spune că aceste tipuri de oameni sunt relativ rezonabili. Cei care au o schimbare a firii trăiesc cu adevărat asemănarea unui om și posedă adevăr. Sunt mereu capabili să vorbească și să vadă lucrurile în conformitate cu adevărul și sunt principiali în tot ceea ce fac; ei nu sunt supuși influenței vreunei persoane, chestiuni sau vreunui lucru și au toți propriile perspective și pot menține principiile adevărului. Firile lor sunt relativ stabile, nu trec de la o extremă la alta și, indiferent de situația lor, înțeleg cum să-și îndeplinească datoria în mod corespunzător și cum să facă

lucrurile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Cei ale căror firi s-au schimbat nu se concentrează asupra a ceea ce trebuie să facă pentru ca ei să arate bine la un nivel superficial – ei au claritate internă cu privire la ce trebuie să facă pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Prin urmare, din exterior, ei pot să nu pară atât de entuziaști sau ca și cum au făcut ceva foarte măreț, dar tot ceea ce fac ei este semnificativ, este valoros și are rezultate practice. Cei ale căror firi s-au schimbat posedă cu siguranță mult adevăr – acest lucru poate fi confirmat de perspectivele lor asupra lucrurilor și de principiile din acțiunile lor. Cei care nu posedă adevărul, categoric nu au avut nicio schimbare în fire. O schimbare în fire nu înseamnă a avea o umanitate matură și experimentată. Se referă mai ales la momentele în care unele otrăvuri satanice din natura oamenilor se schimbă ca rezultat al dobândirii cunoașterii despre Dumnezeu și al înțelegerii adevărului. Adică, aceste otrăvuri satanice sunt curățite, iar adevărul exprimat de Dumnezeu se înrădăcinează în acești oameni, devine viața lor și fundamentul existenței lor. Numai atunci ei devin oameni noi și, ca atare, firea lor se schimbă. O schimbare în fire nu înseamnă că firile exterioare ale oamenilor sunt mai umile decât înainte, că erau aroganți, dar acum vorbesc rezonabil sau că nu ascultau pe nimeni, dar acum îi pot asculta pe alții; astfel de modificări externe nu pot fi considerate transformări ale firii. Desigur, schimbările în fire includ aceste stări, dar cel mai important lucru este că viața lor interioară s-a schimbat. Adevărul exprimat de Dumnezeu devine chiar viața lor, otrăvurile satanice din interior au fost eliminate, perspectivele lor s-au schimbat complet și niciuna dintre ele nu este în concordanță cu perspectiva lumii. Ei văd clar planurile și otrăvurile marelui balaur roșu; ei au înțeles adevărata esență a vieții. Deci valorile vieții lor s-au schimbat – aceasta este cea mai fundamentală schimbare și esența unei schimbări în fire.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

520. Dacă dorești să fii purificat de corupție și să treci printr-o schimbare în firea vieții tale, atunci trebuie să ai dragoste pentru adevăr și capacitatea de a accepta adevărul. Ce înseamnă să accepți adevărul? Acceptarea adevărului indică faptul că, indiferent ce fel de fire coruptă ai sau care dintre otrăvurile marelui balaur roșu sunt în natura ta natura, îl recunoști când este dezvăluit de cuvintele lui Dumnezeu și te supui acestor cuvinte; le accepți necondiționat, fără să inventezi scuze sau să încerci să alegi doar ceea ce vrei și să ajungi să te cunoști pe tine însuți pe baza a ceea ce spune El. Asta înseamnă să accepți cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent ce spune El, indiferent cât de mult ar putea să îți străpungă inima cuvântările Lui, și indiferent ce cuvinte folosește El, poți să le accepți atât timp cât ceea ce spune El este adevărul și le poți recunoaște atât timp cât se conformează realității. Poți să te supui cuvintelor lui Dumnezeu indiferent cât de profund le înțelegi, precum și să accepți și te supui luminii dezvăluite de Duhul Sfânt și despre care au părtășie frații și surorile tale. Atunci când o astfel de persoană a urmărit adevărul până la un anumit punct, ea poate dobândi adevărul și o transformare a firii sale. Cu toate că aceia care nu iubesc adevărul pot avea o umanitate decentă, atunci când e vorba de adevăr, ei sunt confuzi și nu îl iau în serios. Deși poate că sunt capabili de câteva fapte bune, se pot sacrifica pentru Dumnezeu și sunt capabili de renunțare, ei nu pot dobândi o schimbare a firii.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

521. Cheia pentru dobândirea unei schimbări a firii este cunoașterea propriei naturi, iar lucrul acesta trebuie să se întâmple în conformitate cu revelațiile de la Dumnezeu. Numai din cuvântul lui Dumnezeu poate cineva să-și cunoască natura hidoasă, să recunoască în propria natură diferitele otrăvuri ale Satanei, să își dea seama că este nechibzuit și ignorant și să

recunoască elementele slabe și negative din natura sa. După ce acestea sunt pe deplin cunoscute și ești cu adevărat în stare să te urăști și să te lepezi de trup, să duci la îndeplinire în mod constant cuvântul lui Dumnezeu și să ai voința de a te supune absolut Duhului Sfânt și cuvântului lui Dumnezeu, atunci vei fi pornit pe calea lui Petru. Fără harul lui Dumnezeu și fără luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt ar fi dificil să mergi pe această cărare, deoarece oamenii nu dețin adevărul și nu sunt în stare să se trădeze singuri. A merge pe calea desăvârșirii lui Petru se bazează în primul rând pe hotărâre, credință și nădejde în Dumnezeu. Mai mult, omul trebuie să se supună lucrării Duhului Sfânt; fără cuvintele lui Dumnezeu, nu se poate descurca în nicio privință. Acestea sunt aspectele cheie, dintre care niciunul nu poate fi încălcat. A ajunge să te cunoști prin experiență este foarte dificil; fără lucrarea Duhului Sfânt, este foarte greu să pătrunzi în aceasta. Ca să meargă pe calea lui Petru, omul trebuie să se concentreze asupra cunoașterii de sine și a transformării firii sale. Calea lui Pavel nu a fost aceea de a căuta viața sau de a se concentra asupra cunoașterii de sine; el s-a concentrat mai ales asupra săvârșirii lucrării și a influenței și elanului acesteia. Motivația lui a fost să câștige binecuvântările lui Dumnezeu în schimbul lucrării și suferinței sale și să primească recompense de la Dumnezeu. Această motivație a fost greșită. Pavel nu s-a concentrat asupra vieții și nici nu a acordat vreo importanță faptului de a dobândi o schimbare a firii; s-a concentrat doar la recompense. Deoarece a avut țeluri greșite, și calea pe care a mers a fost, desigur, greșită. Asta s-a întâmplat din cauza naturii sale arogante și îngâmfate. În mod clar, Pavel nu avea niciun adevăr și nici nu avea conștiință sau rațiune. Mântuindu-i și schimbându-i pe oameni, Dumnezeu le transformă, în primul rând, firile. Scopul cuvintelor Sale este de a dobândi în oameni rezultatul schimbării firi și capacitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a I se supune și de a-L venera într-un mod

normal. Acesta este scopul cuvintelor lui Dumnezeu și al lucrării Sale. Modul de căutare al lui Pavel încălca direct voia lui Dumnezeu și era în conflict cu aceasta; era întru totul contrar acesteia. Totuși, modul de a căuta al lui Petru concorda pe deplin cu voia lui Dumnezeu, care este tocmai rezultatul pe care Dumnezeu Își dorește să îl obțină în oameni. Calea lui Petru este, așadar, binecuvântată și primește laudele lui Dumnezeu. Întrucât calea lui Pavel încalcă voia lui Dumnezeu, El o detestă și o blestemă.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

522. În cazul în care cunoașterea de sine a oamenilor este prea superficială, li se va părea imposibil să rezolve probleme, iar firile vieții lor pur și simplu nu se vor schimba. Este necesar să te cunoști la un nivel profund, ceea ce înseamnă să-ți cunoști natura: ce elemente sunt incluse în acea natură, cum au luat naștere aceste lucruri și de unde au venit. Mai mult decât atât, chiar ești capabil să urăști aceste lucruri? Ți-ai văzut vreodată sufletul urât și natura malefică? Dacă ești într-adevăr în stare să vezi adevărul despre tine, atunci vei începe să te detești. Atunci când te vei detesta și, apoi, vei pune cuvântul lui Dumnezeu în practică, vei putea să te lepezi de trup și să ai puterea de a îndeplini adevărul fără dificultăți. De ce mulți oameni își urmează preferințele trupești? Deoarece se consideră a fi destul de buni, simțind că acțiunile lor sunt corecte și îndreptățite, că nu au defecte și că au întru totul dreptate, ei sunt, prin urmare, capabili să acționeze presupunând că dreptatea este de partea lor. Când o persoană recunoaște care este adevărata sa natură – cât de urâtă, cât de demnă de dispreț și cât de demnă de milă este – atunci ea nu este peste măsură de mândră de sine, nu este prea arogantă și nu este prea încântată de ea însăși ca înainte. O astfel de persoană simte: „Trebuie să fiu cinstit și realist și să practic ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu, atunci nu mă voi ridica la standardul de a fi uman și mă voi rușina să trăiesc în prezența lui

Dumnezeu.” Ea se vede cu adevărat ca fiind măruntă, cu adevărat neînsemnată. În acest moment, devine ușor pentru ea să îndeplinească adevărul și va părea că este oarecum așa cum trebuie să fie un om. Oamenii sunt în stare să se lepede de trup numai atunci când se detestă cu adevărat. Dacă nu se detestă, nu vor putea să se lepede de trup. Să te detești cu adevărat include câteva lucruri: în primul rând, să-ți cunoști propria natură; și, în al doilea rând, să te vezi nevoiaș și jalnic, să te vezi ca fiind extrem de mic și nesemnificativ și să-ți vezi sufletul deplorabil și murdar. Când cineva vede pe deplin ceea ce este cu adevărat, iar acest rezultat este obținut, atunci câștigă într-adevăr cunoașterea de sine și se poate spune că a ajuns să se cunoască pe deplin. Doar atunci poate să se urască cu adevărat, mergând atât de departe până la a se blestema, și poate să simtă cu adevărat că a fost profund corupt de Satana, încât nici măcar nu mai seamănă cu o ființă umană. Apoi, într-o zi, când amenințarea morții va apărea, o astfel de persoană va gândi: „Aceasta este dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu. Dumnezeu este, într-adevăr, drept; chiar ar trebui să mor!” În acest punct, nu se va plânge, cu atât mai puțin Îl va învinui pe Dumnezeu, simțind pur și simplu că este atât de nevoiașă și jalnică, atât de murdară și de coruptă încât ar trebui să fie distrusă de Dumnezeu, iar un suflet ca al ei nu se cade să trăiască pe pământ. În acest moment, această persoană nu se va împotrivi lui Dumnezeu, cu atât mai puțin, nu Îl va trăda pe Dumnezeu. Dacă un om nu se cunoaște și, totuși, se consideră a fi destul de bun, atunci când moartea îi va bate la ușă, omul acesta va gândi: „M-am descurcat atât de bine în credința mea. Cât de mult am căutat! Am dat atât de mult, am suferit atât de mult, dar, în cele din urmă, Dumnezeu îmi cere acum să mor. Nu știu unde este dreptatea lui Dumnezeu. De ce îmi cere El să mor? Dacă și o persoană ca mine trebuie să moară, atunci cine va fi mântuit? Nu va fi sfârșitul rasei umane?” În primul rând, această persoană are noțiuni despre

Dumnezeu. În al doilea rând, această persoană se plânge și nu dă dovadă de niciun pic de ascultare. Este ca în cazul lui Pavel: când a fost aproape să moară, nu se cunoștea pe sine, iar când pedeapsa lui Dumnezeu a fost aproape, a fost prea târziu să se căiască.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

523. Când oamenii pășesc pe calea desăvârșirii, devine posibil ca vechile lor firi să se schimbe. Mai mult, viața lor continuă să se dezvolte și, treptat, ei pătrund mai mult în adevăr. Sunt în stare să deteste lumea și pe toți cei care nu caută adevărul. Se detestă mai ales pe ei înșiși, dar, mai mult decât atât, în mod clar se cunosc. Sunt dispuși să trăiască respectând adevărul și fac din căutarea adevărului scopul lor. Nu sunt dispuși să trăiască în gândurile generate de propriul creier și disprețuiesc neprihănirea de sine a omului, trufia și îngâmfarea acestuia. Vorbesc cu un puternic simț al corectitudinii, se ocupă de lucruri cu discernământ și înțelepciune și sunt loiali și ascultători față de Dumnezeu. Dacă ei trăiesc un moment de judecată și mustrare, nu numai că nu devin pasivi sau slabi, ci sunt recunoscători pentru această mustrare și judecată de la Dumnezeu. Ei cred că nu pot exista fără mustrarea și judecata lui Dumnezeu, că îi protejează. Ei nu caută o credință a păcii și bucuriei și a căutării pâinii ca să își potolească foamea. Și nici nu caută plăcerile trupești vremelnice. Asta se petrece în cei care sunt desăvârșiți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

524. Dacă cineva Îl poate mulțumi pe Dumnezeu în timpul îndeplinirii propriei datorii, este principial în propriile cuvinte și acțiuni și poate intra în realitatea tuturor aspectelor adevărului, atunci este o persoană care devine desăvârșită de către Dumnezeu. Se poate spune că lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu au fost complet eficiente pentru asemenea oameni, iar cuvintele

lui Dumnezeu au devenit viața lor, ei au dobândit adevărul și sunt capabili să trăiască în conformitate cu ale Lui cuvinte. După aceasta, natura trupului lor – adică, însuși fundamentul existenței lor inițiale – se va zdruncina și se va prăbuși. După ce oamenii posedă cuvintele lui Dumnezeu drept propria lor viață, ei vor deveni oameni noi. Dacă ale lui Dumnezeu cuvinte devin viața lor, dacă viziunea lucrării lui Dumnezeu, cerințele Lui de la omenire, revelațiile Lui către oameni și standardele pentru o viață adevărată, pe care El cere ca aceștia să le întrunească, devin viața lor, dacă ei trăiesc conform acestor cuvinte și adevăruri, atunci sunt desăvârșiți de cuvintele lui Dumnezeu. Astfel de oameni au renăscut și au devenit oameni noi prin cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este calea prin care Petru a urmărit adevărul; a fost calea de a fi desăvârșit, desăvârșit prin cuvintele lui Dumnezeu, și de a câștiga viață din cuvintele lui Dumnezeu. Adevărul exprimat de Dumnezeu a devenit viața lui și numai atunci a devenit el o persoană care a dobândit adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

525. Dacă oamenii înțeleg cu adevărat firea lui Dumnezeu și pot să-I laude din toată inima sfințenia și dreptatea, atunci Îl cunosc pe Dumnezeu cu adevărat și au adevărul; doar atunci trăiesc în lumină. Oamenii se transformă fundamental numai după ce viziunea lor asupra lumii și a vieții se va schimba. Când o persoană are un scop în viață și se comportă potrivit adevărului, când I se supune lui Dumnezeu în mod absolut și trăiește după cuvântul lui Dumnezeu, când se simte împăcată și luminată adânc în sufletul său și atunci, când inima sa este eliberată de întuneric și când trăiește complet liber și neîngrădit în prezența lui Dumnezeu – doar atunci trăiește o viață omenească adevărată și devine o persoană care deține adevărul. În plus, toate adevărurile pe care le deții sunt din cuvântul lui

Dumnezeu și de la Dumnezeu Însuși. Conducătorul întregului univers și al tuturor lucrurilor – Dumnezeu Cel Preaînalt – te aprobă ca pe o persoană adevărată care trăiește o adevărată viață omenească. Ce poate fi mai semnificativ decât lucrul acesta? Aprobarea lui Dumnezeu? Astfel este o persoană care are adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

526. Dacă, în credința sa în Dumnezeu, omul nu este serios privind chestiunile vieții, nu urmărește intrarea în adevăr, nu urmărește schimbări în firea sa, și cu atât mai puțin urmărește o cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, atunci el nu poate fi desăvârșit. Dacă dorești să fii desăvârșit, trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu. În special, trebuie să înțelegi semnificația mustrării și judecății Sale și motivul pentru care lucrarea aceasta este săvârșită asupra omului. Ești capabil să accepți? În timpul mustrării de acest tip, ești capabil să obții aceleași experiențe și cunoștințe ca Petru? Dacă urmărești o cunoaștere a lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și urmărești schimbări în firea ta, atunci ai oportunitatea de a fi desăvârșit.

Pentru aceia care trebuie desăvârșiți, această etapă a lucrării de a fi cuceriți este indispensabilă; doar odată ce a fost cucerit, poate omul să trăiască lucrarea de a fi desăvârșit. Nu există o mare valoare în a îndeplini doar rolul de a fi cucerit, lucru care nu te va face potrivit pentru utilizarea de către Dumnezeu. Nu vei avea nicio modalitate de a-ți juca rolul în răspândirea evangheliei, căci tu nu urmărești viața și nu urmărești schimbările și reînnoirea ta și, astfel, nu ai nicio experiență reală de viață. În timpul acestei lucrări pas cu pas, odată ai jucat rolul de făcător de serviciu și termen de comparație, dar dacă în final nu urmărești să fii ca Petru, iar căutarea ta nu este conform căii în care Petru a fost desăvârșit, atunci, în mod natural, nu vei avea schimbări în firea ta. Dacă ești cineva care

urmărește să fie desăvârșit, atunci tu vei fi dat mărturie și vei spune: „În această lucrare pas-cu-pas a lui Dumnezeu, am acceptat lucrarea de mustrare și judecată a lui Dumnezeu și, deși am îndurat o mare suferință, am ajuns să cunosc modul în care Dumnezeu desăvârșește omul, am câștigat lucrarea făcută de Dumnezeu și am cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, iar mustrarea Sa m-a salvat. Firea Sa dreaptă a venit asupra mea și mi-a adus binecuvântări și har; mustrarea și judecata Sa sunt cele care m-au protejat și m-au purificat. Dacă nu aș fi fost mustrat și judecat de Dumnezeu și dacă cuvintele aspre ale lui Dumnezeu nu ar fi venit asupra mea, nu aș fi putut să-L cunosc pe Dumnezeu, nici nu aș fi putut să fiu salvat. Astăzi, văd: ca făptură, nu doar că mă bucur de toate lucrurile făcute de Creator ci, mai important, faptul că toate făpturile ar trebui să se bucure de firea dreaptă a lui Dumnezeu și să se bucure de judecata Lui dreaptă, pentru că firea lui Dumnezeu este demnă de desfătarea omului. Ca făptură care a fost coruptă de Satana, trebuie să te bucuri de firea dreaptă a lui Dumnezeu. În firea Sa dreaptă există mustrare și judecată și, în plus, există o mare iubire. Deși sunt incapabil să câștig complet iubirea lui Dumnezeu astăzi, am avut marele noroc de a o vedea și prin aceasta am fost binecuvântat.” Aceasta este calea străbătută de aceia care trăiesc desăvârșirea și cunoașterea despre care vorbesc. Astfel de oameni sunt la fel ca Petru; ei au aceleași experiențe ca Petru. Astfel de oameni sunt, de asemenea, aceia care au câștigat viața și care posedă adevărul. Când ei experimentează până la bun sfârșit, în timpul judecății lui Dumnezeu, se vor elibera cu siguranță de influența Satanei și vor fi câștigați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

527. Ceea ce doresc Eu sunt oameni precum Petru, oameni care urmăresc să fie desăvârșiți. Adevărul de astăzi este dat celor care tânjesc

după el și îl caută. Această mântuire este dată celor care tânjesc să fie mântuiți de Dumnezeu și nu are ca scop doar să fie câștigată de voi ci, de asemenea, ca voi să puteți fi câștigați de Dumnezeu. Îl câștigați pe Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să vă poată câștiga pe voi. Astăzi, v-am spus aceste cuvinte și le-ați auzit și ar trebui să practicați conform acestor cuvinte. În final, când veți pune aceste cuvinte în practică va fi momentul când Eu vă voi fi câștigat prin aceste cuvinte; în același timp, voi veți fi câștigat, de asemenea, aceste cuvinte, adică, veți fi câștigat această mântuire supremă. Odată ce sunteți curățați, veți fi devenit o ființă umană reală. Dacă ești incapabil să trăiești adevărul sau să trăiești asemănător unuia care a fost desăvârșit, atunci se poate spune că nu ești om, ești un cadavru umblător, o fiară, pentru că ești fără adevăr, adică ești fără suflarea de viață a lui Iahve și, astfel, ești o persoană moartă care nu are suflet! Deși este posibil să dai mărturie după ce ai fost cucerit, ceea ce câștigi este doar puțină mântuire și nu ai devenit o ființă stăpânită de un duh. Deși ai trăit mustrare și judecată, firea ta nu este reînnoită sau schimbată ca rezultat; ești încă vechiul tău sine, încă aparții Satanei și nu ești cineva care a fost curățat. Doar aceia care au fost desăvârșiți sunt valoroși și doar astfel de oameni au câștigat o viață adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

528. Pe viitoarea ta cale de slujire, cum poţi împlini voia lui Dumnezeu? Un punct important este acela de a urmări intrarea în viață, de a urmări o schimbare a firii, și de a urmări o intrare mai profundă în adevăr – aceasta este calea de a obţine desăvârşirea și de a fi câştigat de Dumnezeu. Toți sunteţi destinatarii însărcinării date de Dumnezeu, dar ce fel de însărcinare este? Acest lucru are legătură cu următoarea etapă a lucrării; următoarea etapă a lucrării va fi o mai măreață lucrare săvârșită în întregul

univers, așadar, astăzi, ar trebui să urmăriți schimbările în firea vieţii voastre, astfel încât pe viitor să puteți să deveniți cu adevărat dovada faptului că Dumnezeu Își câștigă gloria prin lucrarea Lui, transformându-vă în exemplare ale viitoarei Sale lucrări. Căutarea de astăzi este întru totul pentru a pune temelia lucrării viitoare, ca voi să puteți fi folosiți de Dumnezeu și să puteți fi martori pentru El. Dacă faci din asta țelul căutării tale, vei putea dobândi prezența Duhului Sfânt. Cu cât mai sus stabilești țelul căutării tale, cu atât mai mult vei putea fi desăvârşit. Cu cât mai mult cauți adevărul, cu atât mai mult lucrează Duhul Sfânt. Cu cât cauți mai energic, cu atât vei obține mai mult. Duhul Sfânt desăvârşeşte oamenii pe baza stării lor lăuntrice. Unii oameni spun că nu sunt dispuși să fie folosiți sau desăvârșiți de Dumnezeu, că vor doar ca trupul lor să rămână în siguranță și să nu îndure niciun fel de nenorociri. Unii oameni nu sunt dispuși să intre în Împărăție, și, totuși, sunt dispuși să coboare în Adânc. În cazul acesta, Dumnezeu îți va îndeplini și această dorință. Orice vei urmări, Dumnezeu va face să se împlinească. Așadar, ce cauți în prezent? Să fii desăvârşit? Sunt acțiunile și comportamentele tale actuale de dragul de a fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu? Astfel trebuie să te cercetezi în viața de zi cu zi. Dacă îți pui toată inima în urmărirea unui singur țel, Dumnezeu te va desăvârși cu siguranță. Aceasta este calea Duhului Sfânt. Calea pe care îi îndrumă Duhul Sfânt pe oameni e obținută prin căutarea lor. Cu cât tânjești mai mult să fii desăvârșit și câștigat de Dumnezeu, cu atât mai mult va lucra Duhul Sfânt în tine. Cu cât nu reușești să cauți și cu cât eşti mai negativ și mai regresiv, cu atât mai mult Îl privezi pe Duhul Sfânt de ocazii să lucreze; odată cu trecerea timpului, Duhul Sfânt te va abandona. Îți dorești să fii desăvârşit de Dumnezeu? Îți dorești să fii câştigat de Dumnezeu? Îți dorești să fii folosit de Dumnezeu? Ar trebui să urmăriți să faceţi totul pentru a fi desăvârşiţi, câştigaţi şi folosiţi de Dumnezeu, astfel încât toate lucrurile din

univers să vadă acțiunile lui Dumnezeu manifestate în voi. Sunteți stăpânii tuturor lucrurilor și, în mijlocul a tot ceea ce există, Îi veţi permite lui Dumnezeu să Se bucure de mărturie şi glorificare prin voi – acest fapt dovedește că sunteţi cea mai binecuvântată dintre toate generațiile!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”

XI Cuvinte despre cunoașterea lui Dumnezeu

(I) Despre autoritatea lui Dumnezeu

529. În vasta întindere a universului, trăiesc și se reproduc atât de multe creaturi, urmând legea vieții iar și iar, respectând o lege constantă. Cei care mor iau cu ei poveștile celor vii, iar cei care trăiesc repetă aceeași istorie tragică a celor care au murit. Și astfel, omenirea nu poate să nu se întrebe: de ce trăim? Și de ce trebuie să murim? Cine este la conducerea acestei lumi? Și cine a creat această omenire? Omenirea a fost ea creată cu adevărat de Mama Natură? Are omenirea într-adevăr controlul asupra propriei sale sorți?… De mii de ani, omenirea și-a pus aceste întrebări la nesfârșit. Din păcate, cu cât omenirea a devenit mai obsedată de aceste întrebări, cu atât mai mult a dezvoltat o sete pentru știință. Știința oferă o scurtă satisfacție și o bucurie temporară a trupului, dar este departe de a fi suficientă pentru a elibera omenirea de solitudinea, singurătatea, teroarea și neajutorarea ascunsă adânc în sufletul său. Omenirea folosește numai cunoștințe științifice pe care ochiul liber le poate vedea și creierul le poate înțelege pentru a-și ameți inima. Totuși, o astfel de cunoaștere științifică nu este îndeajuns pentru a opri omenirea din a explora misterele. Omenirea nu știe cine este suveranul tuturor lucrurilor din univers, cu atât mai puțin cunoaște începutul și viitorul omenirii. Omenirea trăiește pur și simplu, vrând-nevrând, în mijlocul acestei legi. Nimeni nu poate scăpa de ea și nimeni nu o poate schimba, căci printre toate lucrurile și în ceruri nu este decât Cel de la veșnicie în veșnicie care deține suveranitatea peste tot. El este Cel care nu a fost niciodată văzut de om, Cel pe care omenirea nu L-a cunoscut niciodată, în a cărui existență omenirea n-a crezut niciodată, totuși El este Cel care a dat suflare strămoșilor omenirii și a dat viață omenirii. El este Cel care alimentează și hrănește omenirea pentru existența ei și călăuzește omenirea până în prezent. Mai mult decât atât, El și numai El

este Cel de care depinde omenirea pentru a supraviețui. El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și domnește peste toate ființele vii din univers. El stăpânește cele patru anotimpuri și El este Cel care cheamă vântul, înghețul, zăpada și ploaia. El dă omenirii soare și aduce noaptea. El a fost Cel care a creat cerurile și pământul, oferind omului munți, lacuri și râuri și toate creaturile vii din ele. Fapta Lui este peste tot, puterea Lui este peste tot, înțelepciunea Lui este peste tot, iar autoritatea Lui este pretutindeni. Fiecare dintre aceste legi și reguli este întruchiparea faptei Sale, și fiecare dintre ele dezvăluie înțelepciunea și autoritatea Lui. Cine se poate eschiva de la suveranitatea Sa? Și cine se poate elibera de proiectele Sale? Toate lucrurile există sub privirea Lui și, în plus, toate creaturile trăiesc sub suveranitatea Lui. Fapta și puterea Lui nu dau omenirii altă posibilitate decât să recunoască faptul că El există cu adevărat și că deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Niciun alt lucru în afară de El nu poate avea control asupra universului, cu atât mai puțin să aibă grijă neîncetat de această omenire. Indiferent dacă ești în stare să recunoști fapta lui Dumnezeu și indiferent dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, nu există nicio îndoială că soarta ta se află în rânduiala lui Dumnezeu și nu există nicio îndoială că Dumnezeu va păstra întotdeauna suveranitatea peste toate lucrurile. Existența și autoritatea Lui nu se bazează pe faptul că ele pot sau nu să fie recunoscute și înțelese de om. Numai El știe trecutul, prezentul și viitorul omului, și numai El poate hotărî soarta omenirii. Indiferent dacă ești capabil sau nu să accepți acest lucru, nu va mai dura mult înainte ca omenirea să fie martoră la toate acestea, iar aceasta este realitatea pe care Dumnezeu o va îndeplini. Omenirea trăiește și moare sub ochii lui Dumnezeu. Omenirea trăiește pentru gestionarea lui Dumnezeu și când aceasta închide ochii pentru ultima oară, acest lucru este și pentru aceeași gestionare. Omul vine și pleacă, iarăși și iarăși, înainte și înapoi. Fără

excepție, toate fac parte din suveranitatea și din creațiile lui Dumnezeu. Gestionarea lui Dumnezeu continuă întotdeauna și nu a încetat niciodată. El va face omenirea conștientă de existența Sa, o va face să aibă încredere în suveranitatea Lui, să vadă fapta Sa și să revină la împărăția Lui. Acesta este planul Lui și lucrarea pe care o conduce de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

530. De când a început creația tuturor lucrurilor, puterea lui Dumnezeu a început să fie exprimată și a început să fie dezvăluită, pentru că Dumnezeu a folosit cuvinte pentru a crea toate lucrurile. Indiferent de modul în care El le-a creat, indiferent de motivul pentru care El le-a creat, toate lucrurile au fost create și au fost de neclintit și au existat datorită cuvintelor lui Dumnezeu, iar aceasta este autoritatea unică a Creatorului. Înainte ca omenirea să apară pe lume, Creatorul Și-a folosit puterea și autoritatea pentru a crea toate lucrurile pentru omenire și a utilizat metodele Sale unice pentru a pregăti un mediu înconjurător potrivit pentru aceasta. Tot ceea ce a făcut a fost o pregătire pentru omenirea care avea să primească în curând suflarea Lui. Adică, înainte ca umanitatea să fie creată, autoritatea lui Dumnezeu s-a manifestat în toate viețuitoarele diferite de umanitate, în lucruri mărețe precum cerurile, luminătorii, mările și pământul și în cele mici precum animalele și păsările, ca și în tot soiul de insecte și microorganisme, incluzând diferite bacterii invizibile cu ochiul liber. Fiecăruia i-a fost dată viața de către Creator și fiecare a proliferat datorită cuvintelor Creatorului și fiecare a trăit sub stăpânirea Creatorului datorită cuvintelor Creatorului. Chiar dacă nu au primit suflarea Creatorului, totuși au manifestat viața și vitalitatea dată lor de Creator prin diferitele lor forme și structuri; chiar dacă nu au primit abilitatea de a vorbi dată omenirii de către Creator, fiecare a primit un mod de a-și exprima viața

ce le-a fost dăruită de Creator și care diferă de limbajul omului. Autoritatea Creatorului nu a dat numai vitalitatea vieții unor obiecte materiale ce par statice pentru ca ele să nu dispară niciodată dar, mai mult decât atât, a dat fiecărei ființe vii instinctul de a se reproduce și înmulți, astfel ca ele să nu piară și astfel, generație după generație, să transmită mai departe legile și principiile supraviețuirii cu care le-a înzestrat Creatorul. Maniera în care Creatorul Își exercită autoritatea nu aderă rigid la o perspectivă micro sau macro și nu este limitată la nicio formă; El poate să poruncească proceselor universului și să aibă stăpânire asupra vieții și morții tuturor lucrurilor și, mai mult decât atât, poate să manevreze toate lucrurile pentru ca acestea să Îl servească; El poate gestiona toate lucrările munților, râurilor și lacurilor și să conducă toate lucrurile din ele și, mai mult, poate să asigure tot ceea ce este necesar tuturor lucrurilor. Aceasta este manifestarea autorității unice a Creatorului între toate lucrurile pe lângă omenire. O asemenea manifestare nu este doar pentru o viață, nu va înceta sau odihni niciodată, nu poate fi modificată sau vătămată de nicio persoană sau lucru, nici nu poate fi sporită sau redusă de nicio persoană sau lucru – pentru că nimic nu poate înlocui identitatea Creatorului și, astfel, autoritatea Creatorului nu poate fi înlocuită de nicio ființă creată și este de neatins pentru orice ființă necreată. Luați ca exemplu mesagerii și îngerii lui Dumnezeu. Nu posedă puterea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin posedă autoritatea Creatorului, și motivul pentru care nu au puterea și autoritatea lui Dumnezeu este acela că nu posedă esența Creatorului. Ființele necreate, cum ar fi mesagerii și îngerii lui Dumnezeu, deși pot face niște lucruri în numele lui Dumnezeu, nu Îl pot reprezenta pe Dumnezeu. Chiar dacă dețin o oarecare putere pe care omul nu o are, ele nu dețin autoritatea lui Dumnezeu, nu au autoritatea lui Dumnezeu de a crea toate lucrurile, de a conduce toate lucrurile și de a stăpâni peste toate lucrurile. Astfel, unicitatea lui Dumnezeu nu poate fi

înlocuită de nicio ființă necreată, și la fel autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de nicio ființă necreată. În Biblie ai citit de vreun mesager care să fi creat toate lucrurile? Și de ce nu a trimis Dumnezeu niciunul dintre mesagerii sau îngerii Lui să creeze toate lucrurile? Pentru că nu dețineau autoritatea lui Dumnezeu, așa că nu aveau abilitatea de a exercita autoritatea lui Dumnezeu. Ca toate celelalte făpturi, sunt cu toții sub suveranitatea Creatorului, și sub autoritatea Creatorului și astfel, în același fel, Creatorul este și Dumnezeul lor și de asemenea Suveranul lor. Printre fiecare dintre ei – fie ei nobili sau modești, de o putere mai mare sau mai mică – nu există niciunul ce ar putea depăși autoritatea Creatorului, și astfel printre ei nu este niciunul ce ar putea înlocui identitatea Creatorului. Ei nu trebuie numiți niciodată Dumnezeu și nu vor fi niciodată capabili să devină Creatorul. Acestea sunt adevăruri și fapte imuabile!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

531. Dumnezeu a privit toate lucrurile pe care El le crease apărând și rămânând neclintite datorită cuvintelor Sale și, treptat, începând să se schimbe. În acest moment, era Dumnezeu mulțumit de diferitele lucruri pe care le făcuse cu vorbele Sale și de diferitele acțiuni pe care le săvârșise? Răspunsul este că: „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun.” Ce vedeți aici? Ce reprezintă faptul că: „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”? Ce simbolizează asta? Înseamnă că Dumnezeu a avut puterea și înțelepciunea să realizeze ceea ce El plănuise și ordonase, să atingă țelurile pe care Își propusese să le atingă. După ce Dumnezeu a îndeplinit fiecare sarcină, a simțit El regret? Răspunsul este tot „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun.” Cu alte cuvinte, nu doar că El nu a simțit niciun regret, dar a fost, în schimb, satisfăcut. Ce înseamnă că nu a simțit niciun regret? Înseamnă că planul lui Dumnezeu este perfect, că puterea și înțelepciunea

Sa sunt perfecte și că doar prin autoritatea Sa poate fi realizată o asemenea perfecțiune. Când omul îndeplinește o sarcină, poate el, ca Dumnezeu, să vadă că este bună? Poate tot ce e făcut de om să atingă perfecțiunea? Poate omul să termine ceva odată pentru totdeauna? Exact cum spune omul, „nimic nu e perfect, doar mai bun”, nimic din ceea ce face omul nu poate atinge perfecțiunea. Când Dumnezeu a văzut că tot ceea ce El făcuse și realizase era bun, tot ceea ce făcuse Dumnezeu era făcut de cuvintele Lui, adică, atunci când „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”, tot ceea ce a făcut a luat o formă permanentă, a fost clasificat în concordanță cu tipul și i s-a dat o poziție, un scop și o funcție fixe pe vecie. Mai mult decât atât, rolul lor între toate lucrurile și călătoria pe care trebuie să o facă în timpul gestiunii lui Dumnezeu a tuturor lucrurilor fuseseră deja menite de Dumnezeu și erau imuabile. Aceasta a fost legea cerească dată de Creator tuturor lucrurilor.

„Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun” aceste cuvinte simple și subapreciate, atât de des ignorate, sunt cuvintele legii cerești și ale edictului ceresc date tuturor făpturilor de către Dumnezeu. Acestea sunt o altă întrupare a autorității Creatorului, una ce este mai concretă, mai profundă. Prin cuvintele Sale, Creatorul nu doar că a fost capabil să obțină tot ceea ce planificase să obțină și să înfăptuiască tot ceea ce planificase să înfăptuiască, dar și să aibă în mâinile Sale controlul asupra a tot ceea ce crease și să conducă toate lucrurile pe care le făcuse sub autoritatea Sa și, mai mult decât atât, totul a fost sistematic și corespunzător. Toate lucrurile au proliferat, au existat și au pierit de asemenea după cuvântul Lui și, mai mult, prin autoritatea Lui au existat în mijlocul legii pe care El o stabilise și niciunul nu a fost exceptat! Această lege a început exact în aceeași clipă în care „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun” și va exista, va continua și va funcționa de dragul planului de gestionare al lui Dumnezeu (planul

mântuirii) exact până în ziua în care va fi abrogată de către Creator! Autoritatea unică a Creatorului s-a manifestat nu doar prin abilitatea Sa de a crea toate lucrurile și de a porunci ca toate lucrurile să ia ființă, dar și în abilitatea Sa de a guverna și de a menține stăpânirea asupra tuturor lucrurilor, de a dărui viață și vitalitate tuturor lucrurilor și, mai mult decât atât, în abilitatea Sa de a cauza, odată pentru totdeauna, ca toate lucrurile pe care El le-a creat în planul Său să apară și să existe în lumea făcută de El într-o formă perfectă, cu o structură a vieții perfectă și cu un rol perfect. De asemenea, s-a manifestat într-un mod în care gândurile Creatorului nu au fost supuse nici unor restricții, nu au fost limitate de timp, spațiu sau geografie. Ca și autoritatea Sa, identitatea unică a Creatorului va rămâne neschimbată în vecii vecilor. Autoritatea Sa va fi întotdeauna o reprezentare și un simbol al identității Sale unice și autoritatea Sa va exista pentru totdeauna alături de identitatea Sa!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

532. Dumnezeu a creat toate lucrurile, așa că El face toată creația să vină sub stăpânirea Lui și să se supună stăpânirii Lui; El va porunci tuturor lucrurilor, astfel încât toate lucrurile să fie în mâinile Lui. Toată creația lui Dumnezeu, inclusiv animalele, plantele, omenirea, munții, râurile și lacurile – toate trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Tot ce este pe cer și pe pământ trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Ele nu pot alege, ci trebuie să se supună tuturor orchestrărilor Lui. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu și reprezintă autoritatea lui Dumnezeu. Dumnezeu poruncește tuturor și comandă și este peste toate lucrurile, fiecare clasificat după felul lui și după poziția repartizată după voia lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare e un lucru sau persoană, nimeni sau nimic nu este mai mare decât Dumnezeu, toate lucrurile slujesc omenirii create de Dumnezeu și niciun lucru nu îndrăznește să nu Îl asculte pe Dumnezeu sau să-I aducă vreo cerere.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

533. Înainte ca omenirea să apară pe lume, cosmosul – toate planetele, toate stelele de pe cer – existau deja. La nivel macro, aceste corpuri cerești au orbitat cu regularitate, sub controlul lui Dumnezeu, de-a lungul întregii lor existențe, indiferent de câți ani a durat aceasta. Ce planetă merge încotro, la ce moment anume; ce planetă îndeplinește ce sarcină și când; ce planetă se învârtește în jurul cărei orbite și când dispare sau este înlocuită – toate aceste lucruri se derulează fără cea mai mică eroare. Toate pozițiile planetelor și distanțele dintre ele urmează tipare stricte, care pot fi descrise toate cu date exacte; căile pe care călătoresc, viteza și traiectoriile orbitelor lor, momentele la care se află în diferite poziții pot fi cuantificate cu precizie și descrise de legi speciale. Vreme de eoni, planetele au urmat aceste legi, neabătându-se vreodată măcar un pic. Nicio putere nu le poate schimba sau perturba orbitele sau tiparele pe care le urmează. Pentru că legile speciale care le guvernează mișcarea și datele exacte care le descriu sunt predestinate de autoritatea Creatorului, ele se supun singure acestor legi, sub suveranitatea și controlul Creatorului. La nivel macro, nu îi este greu omului să identifice unele tipare, unele date, cât și unele legi sau fenomene ciudate și inexplicabile. Cu toate că omenirea nu recunoaște că Dumnezeu există, nu acceptă faptul că totul a fost făcut de Creator și că Acesta stăpânește peste tot și, mai mult, nu recunoaște existența autorității Creatorului, oamenii de știință, astronomii și fizicienii descoperă din ce în ce mai mult că existența tuturor lucrurilor din univers și principiile și tiparele care le dictează mișcările sunt toate guvernate și controlate de o energie întunecată invizibilă și vastă. Acest fapt obligă omul să accepte și să recunoască faptul că există un Atotputernic în mijlocul acestor tipare de mișcare, care orchestrează totul. Puterea Lui este extraordinară și, deși

nimeni nu Îi poate vedea adevăratul chip, El guvernează și controlează totul în orice moment. Niciun om sau nicio forță nu poate trece dincolo de suveranitatea Lui. Pus în fața acestui fapt, omul trebuie să recunoască faptul că legile care guvernează existența tuturor lucrurilor nu pot fi controlate de oameni, nu pot fi schimbate de nimeni și, în același timp, omul trebuie să admită că ființele umane nu pot înțelege pe deplin aceste legi. Și acestea nu apar în mod natural, ci sunt dictate de către un Domn și Stăpân. Acestea sunt toate expresii ale autorității lui Dumnezeu pe care omenirea le poate percepe la nivel macro.

La nivel micro, toți munții, râurile, lacurile, mările și întinderile de pământ pe care le vede omul pe pământ, toate anotimpurile pe care le trăiește, toate lucrurile care populează pământul, inclusiv plantele, animalele, microorganismele și ființele umane sunt supuse suveranității lui Dumnezeu și sunt controlate de către Dumnezeu. Sub suveranitatea și controlul lui Dumnezeu, toate lucrurile iau ființă sau dispar conform gândurilor Lui, toate viețile lor sunt guvernate de anumite legi și ei cresc și se înmulțesc conform acestora. Nicio ființă umană sau lucru nu este deasupra acestor legi. De ce? Singurul răspuns este – datorită autorității lui Dumnezeu. Sau, ca să reformulez, datorită gândurilor și cuvintelor lui Dumnezeu; pentru că Dumnezeu Însuși face totul. Adică, autoritatea lui Dumnezeu și mintea lui Dumnezeu sunt cele care dau naștere acestor legi; acestea se vor modifica și schimba în funcție de gândurile Lui, și toate aceste modificări și schimbări apar sau dispar pentru planul Lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

534. Odată ce cuvintele lui Dumnezeu sunt rostite, autoritatea lui Dumnezeu preia comanda acestei lucrări și faptul promis de gura lui Dumnezeu începe treptat să devină realitate. În toate lucrurile, schimbările încep să apară în tot ca rezultat, cam la fel cum, la venirea primăverii, iarba

înverzește, florile înfloresc, mugurii înmuguresc din copaci, păsările încep să cânte, gâștele se întorc și câmpurile forfotesc de oameni… Cu venirea primăverii, toate lucrurile sunt reîntinerite și aceasta este fapta miraculoasă a Creatorului. Când Dumnezeu Își îndeplinește promisiunile, toate lucrurile din ceruri și de pe pământ se reînnoiesc și se schimbă conform gândurilor lui Dumnezeu și nimeni nu este exceptat. Când o făgăduială sau o promisiune este rostită din gura lui Dumnezeu, toate lucrurile lucrează pentru împlinirea ei, sunt manevrate pentru împlinirea ei și toate creaturile sunt dirijate și aranjate sub stăpânirea Creatorului, își joacă rolul specific și servesc funcția specifică. Aceasta este manifestarea autorității Creatorului. Ce vezi în asta? Cum cunoști autoritatea lui Dumnezeu? E vreo limită în autoritatea lui Dumnezeu? Există o limită de timp? Se poate spune că are o anumită înălțime sau o anumită durată? Se poate spune că are o anumită dimensiune sau forță? Poate fi măsurată cu măsura omului? Autoritatea lui Dumnezeu nu pâlpâie, nu vine și pleacă și nu există nimeni care să poată măsura cât de măreață este autoritatea Sa. Indiferent de cât de mult timp trece, când Dumnezeu binecuvântează o persoană, acea binecuvântare va continua și continuarea sa va purta mărturie inestimabilei autorități a lui Dumnezeu și va permite omenirii să vadă, iar și iar reapariția inepuizabilei forțe vitale a Creatorului. Fiecare etalare a autorității Sale este demonstrația perfectă a cuvintelor din gura Sa, și este demonstrată tuturor lucrurilor și omenirii. Mai mult, tot ceea ce realizează autoritatea Sa este minunat dincolo de orice comparație și este absolut fără cusur. Se poate spune că gândurile Sale, cuvintele Sale, autoritatea Sa și toată lucrarea pe care El o împlinește sunt toate un tablou incomparabil de frumos și pentru făpturi, limbajul omenirii este incapabil să articuleze semnificația și valoarea acestuia. Când Dumnezeu face o promisiune unei persoane, indiferent că este vorba de unde ar locui sau ce ar face, de trecutul său înainte sau după

ce a primit promisiunea sau de cât de mari au fost prefacerile în mediul său înconjurător – toate acestea Îi sunt familiare lui Dumnezeu ca palma mâinii Sale. Nu contează cât timp trece după ce au fost rostite cuvintele lui Dumnezeu, pentru El este ca și cum cuvintele abia au fost rostite. Ceea ce înseamnă că Dumnezeu are puterea și are o asemenea autoritate încât poate ține evidența, poate controla și realiza fiecare promisiune pe care o face omenirii și, indiferent de care este acea promisiune, indiferent de cât durează pentru a fi complet îndeplinită și, mai mult, indiferent cât de mare este întinderea pe care îndeplinirea sa o atinge – de exemplu, timpul, geografia sau rasa și așa mai departe – această promisiune va fi îndeplinită, realizată și, mai mult, îndeplinirea și realizarea acesteia nu va cere nici cel mai mic efort din partea Lui. Și ce dovedește asta? Că întinderea autorității și puterii lui Dumnezeu este suficientă încât să controleze tot universul și toată omenirea.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

535. În dezvoltarea omenirii de azi, se poate spune că știința omenirii înflorește, iar realizările explorării științifice a omului pot fi descrise ca impresionante. Abilitatea omului, trebuie spus, a devenit din ce în ce mai măreață, dar există o realizare științifică pe care omenirea nu a putut să o facă: omenirea a făcut avioane, portavioane și bomba atomică, omenirea s-a dus în spațiu, a mers pe lună, a inventat internetul și a trăit un stil de viață hi-tech, totuși omenirea este incapabilă să creeze un lucru care să traiască, să respire. Instinctele fiecărei vietăți și legile după care trăiesc acestea și ciclul vieții și morții fiecărei ființe vii – toate acestea sunt imposibile și incontrolabile de știința omului. În acest moment, trebuie spus că nu contează cât de înalte sunt culmile atinse de știința omului, aceasta este incomparabilă cu oricare dintre gândurile Creatorului și este incapabilă să discearnă caracterul miraculos al creației Creatorului și tăria autorității Sale.

Sunt multe oceane pe pământ, totuși ele nu și-au încălcat niciodată limitele și nu au venit asupra pământului după bunul plac, și asta deoarece Dumnezeu a stabilit limite pentru fiecare dintre ele; ele au rămas unde le-a poruncit El, și fără permisiunea lui Dumnezeu, ele nu se pot mișca liber. Fără permisiunea lui Dumnezeu, ele nu se pot afecta unele pe altele, și se pot mișca doar când le spune Dumnezeu să o facă, iar locul în care se duc și stau este determinat de autoritatea lui Dumnezeu.

Ca să o spunem simplu, „autoritatea lui Dumnezeu" înseamnă că depinde de Dumnezeu. Dumnezeu are dreptul să decidă cum să facă ceva și se face în orice mod dorește El. Legea tuturor lucrurilor ține de Dumnezeu și nu ține de om; nici nu poate fi modificată de om. Nu poate fi mutată la dorința omului, dar este în schimb modificată de gândurile lui Dumnezeu, de înțelepciunea lui Dumnezeu și de ordinele lui Dumnezeu, iar acesta este un fapt de netăgăduit de niciun om. Cerurile, pământul și toate lucrurile, universul, cerul înstelat, cele patru anotimpuri ale anului, ceea ce este vizibil și invizibil omului – ele toate există, funcționează și se schimbă fără cea mai mică eroare sub autoritatea lui Dumnezeu, potrivit ordinelor lui Dumnezeu, potrivit poruncilor lui Dumnezeu și potrivit legilor de la începutul creației. Nici o singură persoană sau obiect nu își poate schimba legile sau cursul inerent după care funcționează; au apărut pe lume datorită autorității lui Dumnezeu și pier datorită autorității lui Dumnezeu. Aceasta este chiar autoritatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

536. Autoritatea în sine poate fi explicată ca puterea lui Dumnezeu. În primul rând, se poate spune cu certitudine că ambele, autoritatea și puterea, sunt pozitive. Nu au nicio conexiune cu nimic negativ și nu sunt legate de nicio ființă creată sau necreată. Puterea lui Dumnezeu este capabilă să creeze lucruri în orice formă care are viață și vitalitate, iar acest lucru este

determinat de viața lui Dumnezeu. Dumnezeu este viață, astfel El este sursa tuturor vietăților. Mai departe, autoritatea lui Dumnezeu poate face ca toate viețuitoarele să se supună fiecărui cuvânt a lui Dumnezeu, adică să apară pe lume în concordanță cu cuvintele din gura lui Dumnezeu, să trăiască și să se reproducă prin porunca lui Dumnezeu, după care Dumnezeu stăpânește și poruncește tuturor vietăților și niciodată nu va fi nicio deviație, în vecii vecilor. Nicio persoană sau obiect nu are aceste lucruri; doar Creatorul posedă și poartă o asemenea putere, și astfel, este numită autoritate. Aceasta este unicitatea Creatorului. Ca atare, indiferent dacă este cuvântul „autoritate" în sine sau esența acestei autorități, fiecare poate fi asociată doar cu Creatorul, deoarece este un simbol al identității și al esenței unice ale Creatorului și reprezintă identitatea și statutul Creatorului; în afara Creatorului, nimeni și nimic nu poate fi asociat cu cuvântul „autoritate". Aceasta este o interpretare a autorității unice a Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

537. „Pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine şi pământ." Acestea sunt cuvintele originale spuse de Creator umanității. Când El a spus aceste cuvinte, un curcubeu a apărut înaintea ochilor omului, unde a rămas până astăzi. Toată lumea a văzut un asemenea curcubeu și, când îl vezi, știi cum apare? Știința este incapabilă să îl dovedească, să îi localizeze sursa sau să identifice locul unde se află. Asta deoarece curcubeul este semnul legământului stabilit între Creator și om; nu necesită bază științifică, nu a fost făcut de om și niciun om nu îl poate modifica. Este o continuare a autorității Creatorului după ce El Și-a rostit cuvintele. Creatorul a folosit metoda Lui proprie pentru a-Și ține legământul cu omul și promisiunea, și astfel, folosirea de către El a curcubeului ca un semn al legământului pe care El l-a stabilit este o lege și un edict ceresc ce va rămâne pentru totdeauna neschimbat, fie în privința Creatorului sau a

omenirii create. Totuși, această lege imuabilă este, trebuie să spunem, o altă manifestare adevărată a autorității Creatorului după crearea tuturor lucrurilor și trebuie spus că autoritatea și puterea Creatorului sunt fără limite; folosirea curcubeului ca semn este o continuare și o extensie a autorității Creatorului. Acesta a fost un alt act al lui Dumnezeu folosindu-Și cuvintele și a fost un semn al legământului pe care Dumnezeu l-a stabilit cu omul folosind cuvintele. El i-a spus omului ceea ce El a hotărât a fi înfăptuit și în ce mod va fi îndeplinit și înfăptuit, și astfel chestiunea a fost îndeplinită în concordanță cu vorbele din gura lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu posedă o asemenea putere și astăzi, câteva mii de ani după ce El a rostit aceste cuvinte, omul încă se poate uita la curcubeul rostit de gura lui Dumnezeu. Datorită acestor cuvinte rostite de Dumnezeu acest lucru a rămas permanent și neschimbat până astăzi. Nimeni nu poate îndepărta acest curcubeu, nimeni nu îi poate schimba legile și el există doar datorită cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta este întocmai autoritatea lui Dumnezeu. „Dumnezeu Își ține cuvântul Lui, iar cuvântul Lui va fi împlinit și ceea ce se împlinește va fi pentru totdeauna.” Asemenea cuvinte sunt clar manifestate aici și reprezintă un semn și o caracteristică clare ale autorității și puterii lui Dumnezeu. Un asemenea semn sau caracteristică nu este deținută de nicio ființă creată sau văzută în nicio ființă creată, și nu este văzută nici în vreo ființă necreată. Aparține doar unicului Dumnezeu și distinge identitatea și esența deținute doar de Creator de cele ale făpturilor. În același timp, este un semn și o particularitate, care, în afară de Dumnezeu Însuși, nu poate fi niciodată depășită de nicio ființă creată sau necreată.

Stabilirea de către Dumnezeu a legământului Său a fost un act de mare importanță și unul pe care El a intenționat să îl folosească pentru a comunica un fapt omului și a-i spune omului voia Sa, și în acest scop, a întrebuințat o metodă unică, a folosit un semn special pentru a stabili un

legământ cu omul, un semn ce a fost o făgăduială a legământului pe care El l-a stabilit cu omul. Așadar, a fost stabilirea acestui legământ un mare eveniment? Și cât de mare a fost? Asta este exact ceea ce este atât de special la acest legământ: nu este un legământ stabilit între doi oameni, între două grupuri sau între două țări, ci un legământ stabilit între Creator și întreaga omenire și va rămâne valabil până în ziua în care Creatorul va aboli toate lucrurile. Executantul acestui legământ este Creatorul și păstrătorul este, de asemenea, tot Creatorul. Pe scurt, legământul curcubeului stabilit cu omenirea a fost îndeplinit și înfăptuit în totalitate în concordanță cu dialogul dintre Creator și omenire și așa a rămas până în ziua de azi. Ce altceva ar putea face făpturile în afară de a se supune, a se conforma, a crede, a aprecia, a mărturisi și a preamări autoritatea Creatorului? Pentru că nimeni altcineva în afară de unicul Dumnezeu nu posedă puterea de a stabili un asemenea legământ. Apariția curcubeului, iar și iar, anunță omenirea și atrage atenția asupra legământului dintre Creator și aceasta. În aparițiile continue ale legământului dintre Creator și omenire, ceea ce se demonstrează umanității nu este un curcubeu sau legământul în sine, ci autoritatea imuabilă a Creatorului. Apariția curcubeului, iar și iar, demonstrează faptele extraordinare și miraculoase ale Creatorului în locuri ascunse și, în același timp, reprezintă o reflecție vitală a autorității Creatorului ce nu se va estompa și nu se va schimba niciodată. Nu este aceasta o expunere a unui alt aspect al unicei autorități a Creatorului?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

538. După ce ați citit „Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el” în Geneza 18:18, puteți simți autoritatea lui Dumnezeu? Puteți simți caracterul extraordinar al Creatorului? Puteți simți supremația Creatorului? Cuvintele lui Dumnezeu sunt sigure. Dumnezeu nu spune asemenea cuvinte datorită,

sau ca reprezentare a încrederii Sale în succes; acestea sunt, în schimb, dovezi ale autorității cuvântărilor lui Dumnezeu și sunt o poruncă ce îndeplinește cuvintele lui Dumnezeu. Sunt două expresii la care ar trebui să fiți atenți aici. Când Dumnezeu spune „Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el," există vreun element de ambiguitate în aceste cuvinte? Există vreun element de îngrijorare? Există vreun element de frică? Deoarece datorită cuvintelor „sigur va" și „va fi" din cuvântările lui Dumnezeu, aceste elemente caracteristice omului și deseori arătate în el, nu au avut niciodată nicio relație cu Creatorul. Nimeni nu ar îndrăzni să folosească asemenea cuvinte când urează altora de bine, nimeni nu ar îndrăzni să binecuvânteze pe altcineva cu un popor măreț și puternic cu o asemenea certitudine sau să promită că toate popoarele pământului vor fi binecuvântate în el. Cu cât sunt mai sigure cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult ele dovedesc ceva – și care este acel ceva? Ele dovedesc că Dumnezeu are o asemenea autoritate, că autoritatea Lui poate îndeplini aceste lucruri și că îndeplinirea lor este inevitabilă. Dumnezeu a fost sigur în inima Sa, fără cea mai mică ezitare, de toate cu câte l-a binecuvântat pe Avraam. Mai mult decât atât, toate acestea vor fi împlinite în concordanță cu cuvintele Lui și nicio forță nu va putea să modifice, obstrucționeze, dăuneze sau să perturbe înfăptuirea acestora. Indiferent de ce s-a întâmplat, nimic nu a putut abroga sau influența împlinirea și înfăptuirea cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta este chiar puterea cuvintelor rostite de gura Creatorului și autoritatea Creatorului nu acceptă negarea omului! Citind aceste cuvinte, încă mai ai îndoieli? Aceste cuvinte au fost rostite din gura lui Dumnezeu, și în cuvintele lui Dumnezeu sunt putere, măreție și autoritate. O asemenea tărie și autoritate și inevitabilitatea realizării faptului sunt de neatins de orice ființă creată sau necreată și de nedepășit de orice ființă creată sau

necreată. Numai Creatorul poate conversa cu omenirea cu un asemenea ton și intonație, și faptele au dovedit că promisiunile Lui nu sunt vorbe goale sau lăudăroșenii în van, ci expresia autorității unice care este de nedepășit de orice persoană, lucru sau obiect.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

539. Când Dumnezeu a zis „şi-ţi voi înmulţi foarte mult urmaşii," acesta a fost un legământ pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Avraam și, la fel ca legământul curcubeului, va fi înfăptuit pentru eternitate, și a fost totodată și o promisiune a lui Dumnezeu către Avraam. Doar Dumnezeu este calificat și capabil să facă o asemenea promisiune să devină realitate. Indiferent dacă omul o crede sau nu, indiferent dacă omul o acceptă sau nu și indiferent de cum o privește omul și cum o consideră, toate acestea vor fi împlinite, până la ultimul detaliu, conform cuvintelor rostite de Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu nu vor fi modificate datorită schimbărilor din voia sau concepțiile omului, și nu vor fi modificate datorită schimbărilor niciunei persoane, lucru sau obiect. Toate lucrurile pot dispărea, dar cuvintele lui Dumnezeu vor rămâne pentru totdeauna. Ba dimpotrivă, ziua în care toate lucrurile vor dispărea este exact ziua în care cuvintele lui Dumnezeu vor fi complet împlinite pentru că El este Creatorul, El posedă autoritatea și puterea Creatorului și El controlează toate lucrurile și toată forța vitală; El e capabil să cauzeze ceva să iasă din nimic sau să facă din ceva nimic și El controlează transformările tuturor lucrurilor din vii în moarte, așa că pentru Dumnezeu nimic nu putea fi mai ușor decât să înmulțească sămânța cuiva. Asta sună fantastic pentru om, ca un basm, dar pentru Dumnezeu ceea ce El decide să facă și ce promite să facă nu este nici fantastic, nici un basm. În schimb, este un fapt pe care Dumnezeu deja l-a văzut și care sigur va fi realizat. Apreciați acest lucru? Au dovedit faptele că urmașii lui Avraam au fost numeroși? Și cât de numeroși? La fel de numeroși precum „stelele

cerului şi cât nisipul de pe ţărmul mării" de care a zis Dumnezeu? S-au răspândit prin toate popoarele și regiunile, în fiecare loc de pe lume? Și ce a înfăptuit acest lucru? A fost realizat acest lucru prin autoritatea cuvintelor lui Dumnezeu? Vreme de câteva sute sau mii de ani după ce cuvintele lui Dumnezeu au fost rostite, acestea au continuat să se împlinească și au devenit permanent fapte; aceasta este tăria cuvintelor lui Dumnezeu și dovada autorității lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile la început, Dumnezeu a zis să fie lumină și a fost lumină. Asta s-a întâmplat foarte repede, a fost împlinit într-un timp foarte scurt și nu a fost nici o întârziere pentru realizarea și împlinirea acestui lucru; efectele cuvintelor lui Dumnezeu au fost imediate. Ambele au fost o etalare a autorității lui Dumnezeu, dar când Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, El a permis omului să vadă o altă parte a esenței autorității lui Dumnezeu și a permis omului să vadă caracterul inestimabil al autorității Creatorului și, mai mult decât atât, a permis omului să vadă o parte mai concretă, mai minunată a autorității Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

540. După ce Dumnezeu i-a binecuvântat pe Avraam și Iov, El nu a rămas unde era și nici nu Și-a pus mesagerii la muncă în timp ce aștepta să vadă care va fi rezultatul. Dimpotrivă, imediat ce Dumnezeu Și-a rostit cuvintele, sub călăuzirea autorității lui Dumnezeu, toate lucrurile au început să se conformeze cu lucrarea pe care Dumnezeu intenționa să o facă și au fost pregătiți oamenii, lucrurile și obiectele pe care le-a cerut Dumnezeu. Adică, imediat ce vorbele au fost rostite din gura lui Dumnezeu, autoritatea lui Dumnezeu a început să fie exercitată pe tot pământul și El a stabilit un curs pentru a se realiza și îndeplini promisiunile pe care El le-a făcut lui Avraam și Iov, făcând în același timp toate planurile și pregătirile potrivite pentru tot ce era nevoie la fiecare pas și fiecare etapă cheie pe care El

plănuise să o ducă la bun sfârșit. În tot acest timp, Dumnezeu nu Și-a manevrat doar mesagerii, ci și toate lucrurile care fuseseră create de El. Ceea ce înseamnă că aria în care autoritatea lui Dumnezeu a fost exercitată nu a inclus doar mesagerii, ci, mai mult, și toate lucrurile, care au fost manevrate pentru a se conforma cu lucrarea pe care El intenționa să o împlinească; acestea au fost modurile specifice în care autoritatea lui Dumnezeu a fost exercitată. În închipuirile voastre, unii pot avea următoarea înțelegere a autorității lui Dumnezeu: Dumnezeu are autoritate și Dumnezeu are putere și astfel Dumnezeu nu trebuie decât să rămână în al treilea Cer sau nu trebuie decât să stea într-un loc și nu trebuie să facă nicio lucrare anume, și întregimea lucrării lui Dumnezeu este terminată prin gândurile Sale. Unii ar putea, de asemenea, să creadă că, deși Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, Dumnezeu nu a trebuit să facă nimic și a fost de ajuns pentru El doar să-Și rostească cuvintele. Chiar așa s-a întâmplat? Evident că nu! Chiar dacă Dumnezeu posedă autoritate și putere, autoritatea Sa este adevărată și reală, nu goală. Autenticitatea și realitatea autorității și puterii lui Dumnezeu sunt treptat dezvăluite și întrupate în creația Sa a tuturor lucrurilor și în controlul asupra tuturor lucrurilor și în procesul prin care conduce și gestionează omenirea. Fiecare metodă, fiecare perspectivă și fiecare detaliu al stăpânirii lui Dumnezeu asupra omenirii și a tuturor lucrurilor și toată lucrarea pe care El a realizat-o, ca și înțelegerea Lui a tuturor lucrurilor – literalmente toate dovedesc că autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu sunt vorbe goale. Autoritatea și puterea Lui sunt manifestate și dezvăluite constant și în toate lucrurile. Aceste manifestări și dezvăluiri vorbesc despre adevărata existență a autorității lui Dumnezeu, pentru că El Își folosește autoritatea și puterea pentru a-Și continua lucrarea, pentru a porunci tuturor lucrurilor și pentru a conduce în fiecare moment, iar puterea și autoritatea Sa nu pot fi înlocuite de îngeri sau de mesagerii lui

Dumnezeu. Dumnezeu a hotărât ce binecuvântări să le dăruiască lui Avraam și Iov – a depins de Dumnezeu. Chiar dacă mesagerii lui Dumnezeu i-au vizitat personal pe Avraam și pe Iov, acțiunile lor au fost în concordanță cu poruncile lui Dumnezeu și sub autoritatea lui Dumnezeu, iar ei erau, de asemenea, sub suveranitatea lui Dumnezeu. Chiar dacă omul îi vede pe mesagerii lui Dumnezeu vizitându-l pe Avraam și nu Îl vede pe Iahve Dumnezeu făcând personal ceva în relatările Bibliei, de fapt, Singurul care Își exercită cu adevărat puterea și autoritatea este Dumnezeu Însuși, și asta nu suportă nicio îndoială din partea niciunui om! Chiar dacă ai văzut că îngerii și mesagerii au o mare putere, au împlinit miracole sau au făcut niște lucruri însărcinați de Dumnezeu, acțiunile lor au fost pur și simplu pentru a termina însărcinarea dată de către Dumnezeu, și nu sunt, sub nicio formă, o etalare a autorității lui Dumnezeu – pentru că niciun om sau obiect nu are sau posedă autoritatea Creatorului de a crea toate lucrurile și a conduce toate lucrurile. Și niciun om sau obiect nu poate exercita sau demonstra autoritatea Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

541. Putea Dumnezeu să facă ceva pentru a-Și dovedi identitatea? Pentru Dumnezeu, asta era ușor – era floare la ureche. El putea face ceva oriunde, oricând, pentru a-Și dovedi identitatea și esența, dar Dumnezeu făcea lucrurile cu un plan și în etape. El nu făcea lucrurile în mod aleatoriu; El căuta momentul potrivit și oportunitatea potrivită pentru a face ceva extrem de semnificativ de văzut pentru omenire. Asta dovedea autoritatea și identitatea Sa. Și atunci, putea învierea lui Lazăr să dovedească identitatea Domnului Isus? Să ne uităm la acest pasaj al Scripturii: „După ce a spus acestea, a strigat cu glas tare: «Lazăr, vino afară!» Mortul a ieşit cu picioarele." Când Domnul Isus a făcut acest lucru, El a spus doar un singur lucru: „Lazăr, vino afară!" Lazăr a ieșit atunci din mormântul său – acest

lucru a fost realizat datorită unei singure propoziții rostite de Domnul. În acest timp, Domnul Isus nu a ridicat un altar și nici nu îndeplinit alte acțiuni. El a spus un singur lucru. S-ar numi acest lucru o minune sau o poruncă? Sau a fost un fel de vrăjitorie? La suprafață, se pare că ar putea fi numit minune, și dacă vă uitați la acesta dintr-o perspectivă modernă, desigur că ați putea să-l numiți în continuare minune. Totuși, cu siguranță nu poate fi numit vrajă să chemi un suflet înapoi din morți, și cu siguranță nu este vorba de vrăjitorie. Este corect spus că această minune a fost cea mai normală, micuță demonstrație a autorității Creatorului. Asta este autoritatea și abilitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu are autoritatea de a face o persoană să moară, ca sufletul său să-i părăsească trupul și să se întoarcă în Infern sau unde ar trebui să meargă. Momentul când moare cineva și locul unde merge după moarte – acestea sunt hotărâte de Dumnezeu. El poate face acest lucru oriunde și oricând. El nu este limitat de oameni, evenimente, obiecte, spațiu sau loc. Dacă vrea să o facă, o poate face, deoarece toate lucrurile și ființele vii sunt sub stăpânirea Sa și toate lucrurile trăiesc și mor prin cuvântul Său, prin autoritatea Sa. El poate învia un om mort – asta este, de asemenea, ceva ce poate face oriunde, oricând. Asta este autoritatea pe care doar Creatorul o are.

Când Domnul Isus l-a adus pe Lazăr înapoi din morți, scopul Său a fost de a oferi dovezi pentru oameni și pentru Satana și pentru a-i înștiința pe oameni și pe Satana că tot ceea ce are omenirea, viața și moartea oamenilor sunt hotărâte de Dumnezeu și că, deși El devenise trup, ca întotdeauna, El a rămas la comanda lumii fizice care poate fi și văzută, precum și a lumii spirituale pe care oamenii nu o pot vedea. Asta pentru a le spune oamenilor și Satanei că tot ceea ce omenirea are nu este sub stăpânirea Satanei. Asta a fost o demonstrație și o dezvăluire a autorității lui Dumnezeu și a fost și un mod prin care El să trimită un mesaj tuturor

lucrurilor cum că viața și moartea omenirii sunt în mâinile lui Dumnezeu. Învierea lui Lazăr de către Domnul Isus – acest tip de abordare a fost una dintre căile prin care Creatorul a învățat și a instruit omenirea. A fost o acțiune concretă în care El Și-a folosit abilitatea și autoritatea pentru a instrui omenirea și a se îngriji de oameni. A fost o modalitate fără cuvinte prin care Creatorul a permis omenirii să vadă adevărul faptului că El este la comanda tuturor lucrurilor. A fost modalitatea prin care El să spună omenirii prin acțiuni practice că nu există mântuire decât prin El. Acest fel de mod tăcut al Lui de a instrui omenirea durează pentru totdeauna – este de neșters și a adus inimilor oamenilor un șoc și o iluminare care nu pot dispărea niciodată. Învierea lui Lazăr L-a slăvit pe Dumnezeu – aceasta are un impact profund asupra fiecăruia dintre discipolii lui Dumnezeu. Fixează ferm în fiecare persoană care înțelege profund acest eveniment, viziunea, înțelegerea faptului că doar Dumnezeu poate comanda viața și moartea omenirii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

542. Din momentul în care apari plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Îți asumi rolul în planul lui Dumnezeu și în orânduirea lui Dumnezeu. Îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și oricare ar fi drumul de urmat, nimeni nu poate scăpa de orchestrarea și aranjamentul pe care le-a pregătit Cerul și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar El, care domnește peste toate lucrurile, este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a fost constant în lucrarea Lui, gestionând acest univers și direcționând schimbarea și mișcarea tuturor lucrurilor. La fel ca toate lucrurile, omul a primit în tăcere, și fără să știe, hrana dulceții, ploaia și roua de la Dumnezeu. La fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să știe,

sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu. Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu și toată viața omului este văzută de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea în funcție de gândurile lui Dumnezeu. Așa domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"

543. Dacă nașterea cuiva a fost predestinată de viața sa anterioară, atunci moartea sa marchează sfârșitul acelui destin. Dacă nașterea cuiva este începutul misiunii sale în această viață, atunci moartea sa marchează finalul acelei misiuni. Din moment ce Creatorul a determinat un set fix de circumstanțe pentru nașterea unei persoane, nu mai trebuie precizat că El a pus la cale și un set fix de circumstanțe pentru moartea acelei persoane. Cu alte cuvinte, nimeni nu se naște din întâmplare, moartea nimănui nu este neașteptată și atât viața, cât și moartea sunt legate în mod necesar de viețile anterioare și actuale ale cuiva. Circumstanțele nașterii și morții unei persoane sunt amândouă predeterminate de către Creator; acesta este destinul unei persoane, soarta unei persoane. La fel cum multe se pot spune despre nașterea cuiva, moartea fiecărei persoane va surveni într-un set diferit de circumstanțe speciale, de aici variatele durate de viață ale oamenilor și diferitele moduri și momente ale morții lor. Unii oameni sunt puternici și zdraveni, și totuși mor devreme, alții sunt slabi și bolnăvicioși și totuși trăiesc până la o vârstă înaintată și mor în pace. Unii pier din cauze nenaturale, alții, din cauze naturale. Unii își sfârșesc viața departe de casă, alții închid ochii pentru ultima dată cu cei dragi alături. Unii oameni mor în spațiu, alții sub pământ. Unii se scufundă sub apă, alții pier în catastrofe. Unii mor dimineața, alții noaptea… Fiecare își dorește o naștere ilustră, o viață extraordinară și o moarte glorioasă, dar nimeni nu poate trece peste

propriul destin, nimeni nu poate scăpa de suveranitatea Creatorului. Aceasta este soarta omenească. Omul își poate face tot felul de planuri de viitor, dar nimeni nu poate planifica modul și timpul nașterii și al plecării sale de pe lume. Cu toate că oamenii fac tot posibilul să evite și să opună rezistență venirii morții, totuși, pe neștiute, moartea se apropie în tăcere. Nimeni nu știe când va muri sau cum o va face, cu atât mai puțin unde se va întâmpla. Evident, nu omenirea este cea care are putere asupra vieții și morții, nu vreo ființă din lumea naturală, ci Creatorul, a cărui autoritate este unică. Viața și moartea omenirii nu sunt produse ale vreunei legi a lumii naturale, ci o consecință a suveranității autorității Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"

544. Sub autoritatea lui Dumnezeu, fiecare persoană acceptă pasiv sau activ suveranitatea și aranjamentele Lui, și indiferent cât de mult se luptă o persoană în cursul vieții sale, pe oricâte cărări strâmbe umblă, în final se va întoarce la orbita destinului pe care i-a trasat-o Creatorul. Acesta este caracterul de neîntrecut al autorității Creatorului, felul în care autoritatea Lui controlează și guvernează universul. Acest caracter de neîntrecut, această formă de control și stăpânire sunt cele responsabile de legile care dictează viețile tuturor lucrurilor, care le permit oamenilor să migreze iar și iar fără nicio interferență, care fac lumea să se învârtească în mod regulat și să meargă mai departe, zi după zi, an după an. Ați fost martori la toate aceste fapte și le înțelegeți, fie superficial sau profund; profunzimea înțelegerii voastre depinde de experiența voastră și de cunoașterea adevărului și de cunoașterea voastră despre Dumnezeu. Cât de bine cunoști realitatea adevărului, cât de mult ai experimentat cuvintele lui Dumnezeu, cât de bine cunoști esența și firea lui Dumnezeu – acest lucru reprezintă profunzimea înțelegerii tale asupra suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu. Depinde existența suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu

de supunerea ființelor omenești față de ele? Este faptul că Dumnezeu deține această autoritate determinat de supunerea omenirii față de ea? Autoritatea lui Dumnezeu există indiferent de circumstanțe; în toate situațiile, Dumnezeu dictează și aranjează fiecare destin omenesc și toate lucrurile în concordanță cu gândurile și dorințele Lui. Acest lucru nu se va schimba pentru că se schimbă oamenii, și este independent de voința omului, nu poate fi modificat de nicio schimbare în timp, spațiu și geografie, pentru că autoritatea lui Dumnezeu este însăși esența Lui. Dacă omul este capabil să cunoască și să accepte suveranitatea lui Dumnezeu și dacă omul este capabil să i se supună, nu schimbă cu nimic realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc. Adică, indiferent ce atitudine adoptă omul față de suveranitatea lui Dumnezeu, aceasta pur și simplu nu poate schimba faptul că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc și asupra tuturor lucrurilor. Chiar dacă tu nu te supui autorității lui Dumnezeu, El tot îți stăpânește soarta; chiar dacă tu nu Îi poți cunoaște suveranitatea, autoritatea Lui tot există. Autoritatea lui Dumnezeu și realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc sunt independente de voința omenească, nu se schimbă potrivit preferințelor și alegerilor omului. Autoritatea lui Dumnezeu este pretutindeni, în orice oră, în orice clipă. Dacă ar fi să dispară cerul și pământul, autoritatea Lui nu ar dispărea vreodată, pentru că El este Dumnezeu Însuși, El deține autoritatea unică și autoritatea Lui nu este restricționată sau limitată de oameni, evenimente sau lucruri, de spațiu sau de geografie. Dumnezeu Își exercită autoritatea tot timpul, Își arată puterea, Își continuă lucrarea de gestionare ca întotdeauna în toată vremea stăpânește toate lucrurile, are grijă de toate lucrurile, orchestrează toate lucrurile, așa cum a făcut dintotdeauna. Nimeni nu poate schimba acest lucru. Este un fapt incontestabil; a fost adevărul invariabil din timpuri imemoriale!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

545. Adevărurile cu privire la autoritatea lui Dumnezeu sunt adevăruri pe care fiecare persoană trebuie să le privească cu seriozitate, trebuie să le experimenteze și înțeleagă cu inima sa; pentru că aceste adevăruri afectează viața fiecărei persoane, trecutul, prezentul și viitorul fiecărei persoane, momentele cruciale prin care trebuie să treacă fiecare persoană în timpul vieții, cunoașterea omului despre suveranitatea lui Dumnezeu și atitudinea cu care ar trebui să facă față autorității lui Dumnezeu și, în mod natural, destinația finală a fiecărei persoanei. Așadar, este nevoie de energia unei întregi vieți să le cunoști și să le înțelegi. Când iei în serios autoritatea lui Dumnezeu, când accepți suveranitatea lui Dumnezeu, vei ajunge treptat să realizezi și să înțelegi că autoritatea lui Dumnezeu există cu adevărat. Dar dacă nu recunoști niciodată autoritatea lui Dumnezeu, nu Îi accepți niciodată suveranitatea, atunci indiferent câți ani trăiești, nu vei obține nici cea mai măruntă cunoaștere a suveranității lui Dumnezeu. Dacă nu cunoști și nu înțelegi cu adevărat autoritatea lui Dumnezeu, atunci, când ajungi la capătul drumul, chiar dacă ai crezut în Dumnezeu vreme de decenii, nu vei avea nimic în viața ta cu care să te mândrești, cunoașterea ta cu privire la suveranitatea Lui asupra destinului omenirii va fi, în mod inevitabil, zero. Nu este acesta un lucru foarte trist? Așadar, indiferent de cât de departe ai ajuns în viață, indiferent de vârsta ta, indiferent de cât mai ai din călătoria ta, mai întâi trebuie să recunoști autoritatea lui Dumnezeu și să o iei în serios, să accepți faptul că Dumnezeu este unicul tău Stăpân. Obținerea unei cunoașteri limpezi și corecte și înțelegerea acestor adevăruri cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc reprezintă o lecție obligatorie pentru oricine, cheia spre cunoașterea vieții omenești și spre obținerea adevărului, reprezintă viața și lecția de bază de cunoaștere a lui Dumnezeu cu care fiecare se confruntă zi de zi și pe care nimeni nu o poate

eluda. Dacă unul dintre voi dorește să apuce pe scurtături pentru a atinge acest scop, atunci îți spun că este imposibil! Dacă vrei să scapi de suveranitatea lui Dumnezeu, acest lucru este și el imposibil! Dumnezeu este singurul Domn al omului, Dumnezeu este singurul Stăpân al destinului omenesc, așa că este imposibil ca omul să-și dicteze propria soartă, imposibil să o depășească. Indiferent cât de grozave sunt abilitățile cuiva, acesta nu poate influența, cu atât mai puțin orchestra, aranja, controla sau schimba destinele celorlalți. Numai Dumnezeu Însuși cel unic dictează toate lucrurile pentru om, pentru că numai El posedă unica autoritate care deține suveranitatea asupra destinului omenesc; și astfel, numai Creatorul este unicul Stăpân al omului. Autoritatea lui Dumnezeu deține suveranitatea nu doar asupra omenirii create, ci și asupra ființelor necreate pe care nu le poate vedea niciun om, deasupra stelelor, deasupra cosmosului. Acesta este un fapt incontestabil, un fapt care există cu adevărat, pe care nu îl poate schimba niciun om sau lucru. Dacă încă ești nemulțumit de lucruri așa cum sunt, crezând că ai vreun talent sau abilitate specială și încă mai crezi că poți avea noroc să-ți schimbi circumstanțele actuale sau să scapi de ele; dacă încerci să-ți schimbi propria soartă prin eforturi omenești, și astfel ieși în evidență față de ceilalți și câștigi faimă și avere; atunci îți spun ție că faci lucrurile dificile pentru tine, nu faci decât să cauți belele, îți sapi singur groapa! Într-o zi, mai devreme sau mai târziu, vei descoperi că ai făcut alegerea greșită și că ți-ai irosit eforturile. Ambiția, dorința ta de a te lupta împotriva sorții și propria ta purtare obraznică te vor duce pe un drum fără întoarcere și vei plăti un preț amar pentru aceasta. Cu toate că acum nu vezi gravitatea consecinței, pe măsură ce experimentezi și apreciezi din ce în ce mai profund adevărul că Dumnezeu este Stăpânul destinului omenesc, vei ajunge încet să înțelegi ceea ce spun astăzi și adevăratele implicații a ceea ce spun. Dacă ai cu adevărat inimă și spirit, dacă ești o persoană care

iubește adevărul – acestea depind de tipul de atitudine pe care o adopți față de suveranitatea lui Dumnezeu și față de adevăr. Și, în mod natural, acest fapt determină dacă poți să cunoști și să înțelegi cu adevărat autoritatea lui Dumnezeu. Dacă nu ai perceput niciodată în viața ta suveranitatea lui Dumnezeu și aranjamentele Lui, cu atât mai puțin să recunoști și să accepți autoritatea lui Dumnezeu, atunci vei fi complet inutil, vei fi, fără urmă de îndoială, obiectul detestării și al respingerii lui Dumnezeu, din cauza cărării pe care ai apucat și a alegerilor pe care le-ai făcut. Dar aceia care, în lucrarea lui Dumnezeu, pot accepta încercarea Lui, pot accepta suveranitatea Lui, se pot supune autorității Lui și pot obține treptat experiența reală a cuvintelor Lui, vor fi obținut o cunoaștere reală a autorității lui Dumnezeu, o înțelegere reală a suveranității Lui și vor fi devenit cu adevărat supuși ai Creatorului. Numai asemenea oameni vor fi fost cu adevărat mântuiți.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

546. Dumnezeu a creat această lume, El a creat această omenire și, mai mult decât atât, El a fost arhitectul culturii Greciei antice și al civilizației umane. Doar Dumnezeu consolează această omenire și doar lui Dumnezeu Îi pasă de aceasta noapte și zi. Dezvoltarea și progresul umanității sunt inseparabile de suveranitatea lui Dumnezeu, iar istoria și viitorul umanității sunt inextricabile în raport cu planurile lui Dumnezeu. Dacă ești un creștin adevărat, atunci vei crede cu siguranță că ascensiunea sau prăbușirea oricărei țări sau națiuni are loc în funcție de planurile lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu cunoaște destinul unei țări sau națiuni și doar Dumnezeu controlează cursul acestei omeniri. Dacă omenirea își dorește să aibă un destin bun, dacă o țară își dorește să aibă un destin bun, atunci omul trebuie să se plece în fața lui Dumnezeu în închinare, să se căiască și să

mărturisească înaintea lui Dumnezeu, altfel, destinul și destinația omului vor sfârși inevitabil într-o catastrofă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

547. Destinele omenirii și ale universului sunt strâns legate de suveranitatea Creatorului, inseparabile de orchestrațiile Creatorului; în final, ele nu pot fi despărțite de autoritatea Creatorului. Prin legile tuturor lucrurilor, omul ajunge să înțeleagă orchestrarea Creatorului și suveranitatea Lui; prin regulile de supraviețuire, el percepe stăpânirea Creatorului; din destinele tuturor lucrurilor, el trage concluzii despre modurile în care Creatorul Își exercită suveranitatea și controlul asupra lor; și în ciclurile de viață ale ființelor omenești și ale tuturor lucrurilor, omul experimentează cu adevărat orchestrațiile și aranjamentele Creatorului pentru toate lucrurile și făpturile vii și asistă cu adevărat la felul în care aceste orchestrații și aranjamente înlocuiesc toate legile, regulile și instituțiile pământești, toate celelalte puteri și forțe. În lumina acestui lucru, omenirea este silită să recunoască faptul că suveranitatea Creatorului nu poate fi violată de către nicio ființă creată, că nicio forță nu poate influența sau modifica evenimentele și lucrurile predestinate de către Creator. Oamenii și toate lucrurile trăiesc și se propagă, generație după generație, sub aceste legi și reguli divine. Nu este aceasta adevărata întrupare a autorității Creatorului?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

548. Deși Dumnezeu deține autoritate și putere, El este foarte riguros și principial în acțiunile Sale și Își respectă cuvântul. Rigurozitatea Sa și principiile acțiunilor Sale arată neofensabilitatea Creatorului și caracterul de neînvins al autorității Creatorului. Chiar dacă El posedă autoritatea supremă și toate lucrurile sunt sub stăpânirea Sa și chiar dacă El are puterea de a conduce toate lucrurile, Dumnezeu nu Și-a stricat sau întrerupt propriul plan

și, de fiecare dată când Își exercită autoritatea, acest lucru este în strictă concordanță cu propriile Lui principii, urmează precis ceea ce a fost rostit din gura Sa și urmează pașii și obiectivele planului Său. E de la sine înțeles, toate lucrurile stăpânite de Dumnezeu se supun și ele principiilor prin care se exercită autoritatea lui Dumnezeu, și niciun om sau lucru nu este exceptat de la aranjamentele autorității Sale, nici nu poate modifica principiile după care se exercită autoritatea Sa. În ochii lui Dumnezeu, aceia care sunt binecuvântați primesc norocul adus de autoritatea Sa, iar cei care sunt blestemați își primesc pedeapsa datorită autorității lui Dumnezeu. Sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu, niciun om sau lucru nu este exceptat de la exercitarea autorității Sale, nici nu poate modifica principiile după care se exercită autoritatea Sa. Autoritatea Creatorului nu este modificată de nicio schimbare în niciun aspect și, la fel, principiile după care se exercită autoritatea Sa nu se modifică pentru niciun motiv. Cerul și pământul pot trece prin mari transformări, dar autoritatea Creatorului nu se va schimba; toate lucrurile pot dispărea, dar autoritatea Creatorului nu va dispărea niciodată. Aceasta este esența autorității imuabile și neofensabile a Creatorului și aceasta este însăși unicitatea Creatorului!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

549. Satana nu a îndrăznit niciodată să încalce autoritatea lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, a ascultat întotdeauna cu atenție și s-a supus ordinelor și poruncilor concrete ale lui Dumnezeu, neîndrăznind niciodată să le sfideze și, bineînțeles, neîndrăznind să modifice liber niciunul dintre ordinele lui Dumnezeu. Acestea sunt limitele stabilite de Dumnezeu pentru Satana, așa că Satana nu a îndrăznit niciodată să depășească aceste limite. Nu este aceasta puterea autorității lui Dumnezeu? Nu este o mărturie a autorității lui Dumnezeu? Satana are o înțelegere mult mai clară decât omenirea despre cum să se comporte față de Dumnezeu și

cum să Îl privească pe Dumnezeu, și astfel, în lumea spirituală, Satana vede statutul și autoritatea lui Dumnezeu foarte limpede și are o apreciere profundă a puterii autorității lui Dumnezeu și a principiilor din spatele exercitării autorității Lui. Nu îndrăznește deloc să nu țină seama de ele, nici nu îndrăznește să le încalce în vreun fel sau să facă ceva care să încalce autoritatea lui Dumnezeu și nu îndrăznește să provoace mânia lui Dumnezeu în vreun fel. Deși este rău și arogant prin natura sa, Satana nu a îndrăznit niciodată să treacă peste granițele și limitele stabilite pentru el de către Dumnezeu. Milioane de ani, a respectat cu strictețe aceste granițe, a ascultat de fiecare poruncă și ordin date de Dumnezeu și niciodată nu a îndrăznit să încalce consemnul. Deși este răuvoitor, Satana este mult mai înțelept decât omenirea stricată; cunoaște identitatea Creatorului și își cunoaște propriile limite. Din acțiunile „supuse" ale Satanei se poate vedea că autoritatea și puterea lui Dumnezeu sunt edicte cerești care nu pot fi încălcate de către Satana, iar asta tocmai datorită unicității și autorității lui Dumnezeu, prin care toate lucrurile se schimbă și se dezvoltă în mod ordonat, prin care omenirea poate trăi și se poate înmulți în cursul stabilit de Dumnezeu, cu nimeni și nimic în stare să strice această ordine și cu nimeni și nimic în stare să schimbe această lege – pentru că toate provin din mâinile Creatorului și din porunca și autoritatea Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

550. Identitatea specială a Satanei i-a făcut pe mulți oameni să arate un puternic interes pentru manifestările acestuia în diferite aspecte. Sunt chiar mulți oameni nesăbuiți care cred că, la fel ca Dumnezeu, Satana posedă și el autoritate, pentru că Satana poate să arate miracole și poate să facă lucruri imposibile pentru omenire. Și astfel, în plus față de venerarea lui Dumnezeu, omenirea i-a rezervat și Satanei un loc special în inimă, ba chiar îl venerează pe Satana ca Dumnezeu. Acești oameni sunt și jalnici și

detestabili. Sunt jalnici din cauza ignoranței lor și detestabili din cauza ereziei lor și a esenței inerent rele. În acest moment, simt că este necesar să vă instruiesc despre ce este autoritatea, ce simbolizează și ce reprezintă aceasta. În mare, Dumnezeu Însuși este autoritatea, autoritatea Sa simbolizează supremația și esența lui Dumnezeu, iar autoritatea lui Dumnezeu Însuși reprezintă statutul și identitatea lui Dumnezeu. În acest caz, îndrăznește Satana să spună că și el însuși este Dumnezeu? Îndrăznește Satana să spună că el a creat toate lucrurile și că stăpânește peste toate lucrurile? Sigur că nu. Pentru că este incapabil să creeze toate lucrurile; până acum, nu a făcut nimic creat de Dumnezeu și nu a creat nimic care să aibă viață. Pentru că nu are autoritatea lui Dumnezeu, el nu va putea avea niciodată statutul și identitatea lui Dumnezeu iar acest lucru este determinat de propria lui substanță. Are aceeași putere ca Dumnezeu? Sigur că nu! Cum numim noi actele Satanei și miracolele arătate de Satana? Este aceasta putere? Poate fi numită autoritate? Sigur că nu! Satana dirijează valul răului și deranjează, strică și dăunează fiecărui aspect din lucrarea lui Dumnezeu. În ultimele câteva mii de ani, pe lângă stricarea și abuzarea omenirii și ademenirea și amăgirea omului înspre depravare și spre respingerea lui Dumnezeu, astfel încât omul să meargă înspre valea morții, a făcut Satana orice lucru care ar merita cea mai mică comemorare, apreciere sau prețuire din partea omului? Dacă Satana ar fi fost autoritate și putere, ar fi fost omenirea stricată de el? Dacă Satana ar fi fost autoritate și putere, ar fi fost omenirea vătămată de el? Dacă Satana ar fi fost putere și autoritate, L-ar fi abandonat omenirea pe Dumnezeu și s-ar fi întors spre moarte? De vreme ce Satana nu are autoritate sau putere, ce ar trebui să concluzionăm despre esența a tot ceea ce face? Există aceia care definesc tot ceea ce face Satana ca o simplă înșelăciune, dar Eu cred că o asemenea definiție nu este atât de potrivită. Sunt faptele rele ale stricării omenirii simplă înșelăciune? Puterea

răului cu care Satana l-a abuzat pe Iov și dorința feroce de a-l abuza și devora nu ar fi putut fi atinse doar prin simpla înșelăciune. Privind înapoi, într-o clipită, turmele și cirezile lui Iov, împrăștiate pretutindeni peste dealuri și munți, au dispărut; într-o clipă, marea avere a lui Iov a dispărut. Putea fi obținut acest lucru printr-o simplă înșelăciune? Natura a tot ceea ce face Satana corespunde și se potrivește cu termeni negativi precum stricat, deranjat, distrus, vătămat, rău, vrăjmășie și întuneric, astfel că apariția a tot ceea ce este nedrept și rău este inextricabil legată de acte ale Satanei și este inseparabilă de esența rea a Satanei. Indiferent de cât de „puternic" este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor lucrurilor și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ – ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, Satana este inferior crinilor de pe munte, păsărilor ce zboară în aer, peștilor din mare și viermilor de pe pământ. Rolul acestuia între toate lucrurile este să servească

toate lucrurile, să lucreze pentru omenire și să slujească lucrării lui Dumnezeu și planului Său de gestionare (planul mântuirii). Indiferent de cât de răuvoitoare îi este natura sau cât de rea îi este esența, singurul lucru pe care îl poate face este să își respecte ascultător funcția: să Îi slujească lui Dumnezeu și să asigure un contrapunct lui Dumnezeu. Astfel este esența și poziția Satanei. Esența sa este deconectată de la viață, deconectată de la putere, deconectată de la autoritate; este doar o jucărie în mâinile lui Dumnezeu, doar o mașinărie în slujba lui Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

551. Chiar dacă Satana s-a uitat la Iov cu ochi pizmași, fără permisiunea lui Dumnezeu, nu a îndrăznit să se atingă de un fir de păr de pe corpul lui Iov. Deși este inerent crud și rău, după ce Dumnezeu a emis un ordin către el, Satana nu are altă opțiune decât să urmeze porunca lui Dumnezeu. Și astfel, chiar dacă Satana era frenetic ca un lup printre oi când a venit peste Iov, nu a îndrăznit să uite limitele stabilite de Dumnezeu, nu a îndrăznit să încalce ordinele lui Dumnezeu și, în tot ce a făcut, Satana nu a îndrăznit să devieze de la principiile și limitele cuvintelor lui Dumnezeu – nu este acesta un fapt? Din aceasta se poate vedea că Satana nu îndrăznește să nesocotească niciunul dintre cuvintele lui Iahve Dumnezeu. Pentru Satana, fiecare cuvânt din gura lui Dumnezeu este un ordin, o lege cerească și o expresie a autorității lui Dumnezeu – pentru că în spatele fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu se află pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei care Îi încalcă ordinele și pentru cei ce nu se supun și se opun legilor cerești. Satana știe clar că, dacă încalcă ordinele lui Dumnezeu, atunci trebuie să accepte consecințele încălcării autorității lui Dumnezeu și ale opoziției față de legile cerești. Și care sunt exact aceste consecințe? E de la sine înțeles că acestea sunt, desigur, pedeapsa lui Dumnezeu. Acțiunile Satanei asupra lui Iov au fost pur și simplu un microcosm al stricăciunii omului, iar când

Satana a întreprins aceste acțiuni, limitele pe care Dumnezeu le-a stabilit și ordinele pe care El le-a emis pentru Satana au fost pur și simplu un microcosm al principiilor din spatele a tot ceea ce face. În plus, rolul și poziția Satanei în această chestiune a fost pur și simplu un microcosm al rolului și poziției sale în lucrarea gestionării lui Dumnezeu, iar completa supunere a Satanei față de Dumnezeu în ispitirea lui Iov a fost pur și simplu un microcosm al felului în care Satana nu îndrăznește să afișeze nici cea mai mică opoziție față de Dumnezeu în lucrarea gestionării lui Dumnezeu. Ce avertisment vă dau aceste microcosmuri? Printre toate lucrurile, inclusiv Satana, nu există nimeni și nimic care să încalce legile și edictele cerești stabilite de către Creator și nimeni și nimic care îndrăznește să încalce aceste legi și edicte cerești, pentru că nimeni și nimic nu poate modifica sau scăpa de pedeapsa pe care Creatorul o aplică celor ce nu le dau ascultare. Doar Creatorul poate stabili legi și edicte cerești, doar Creatorul are puterea de a le aplica și doar puterea Creatorului nu poate fi încălcată de nimeni și de nimic. Aceasta este autoritatea unică a Creatorului, această autoritate este supremă printre toate lucrurile și, astfel, este imposibil să zici că „Dumnezeu este cel mai mare și Satana este numărul doi.” În afara Creatorului care posedă autoritatea unică, nu există alt Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

552. Satana a corupt omenirea timp de mii de ani. A elaborat cantități de nedescris de rău, a înșelat generație după generație și a comis crime atroce pe lume. L-a abuzat, înșelat și sedus pe om ca să I se opună lui Dumnezeu și a comis acte rele care au încurcat și subminat iar și iar planul de gestionare al lui Dumnezeu. Totuși, sub autoritatea lui Dumnezeu, toate lucrurile și ființele vii continuă să respecte regulile și legile stabilite de către Dumnezeu. Comparate cu autoritatea lui Dumnezeu, natura rea și turbarea Satanei sunt atât de urâte, de dezgustătoare, de abjecte, de mărunte și de

vulnerabile. Chiar dacă Satana merge printre toate lucrurile create de Dumnezeu, acesta nu este în stare să pună în practică nici cea mai mică schimbare în oamenii, lucrurile și obiectele comandate de către Dumnezeu. Au trecut câteva mii de ani, iar omenirea încă se bucură de lumina și aerul oferite de către Dumnezeu, încă mai inspiră suflarea expirată de Dumnezeu Însuși, încă se mai bucură de păsările, florile, peștii și insectele create de către Dumnezeu și se bucură de toate lucrurile puse la dispoziție de către Dumnezeu; ziua și noaptea încă se mai înlocuiesc constant una pe cealaltă; cele patru anotimpuri alternează ca de obicei; gâștele care zboară în cer pleacă iarna aceasta și tot se întorc primăvara următoare; peștii din apă nu părăsesc niciodată râurile și lacurile – casa lor; cicadele de pe pământ cântă din toată inima în zilele de vară; greierii din iarbă fredonează încetișor în ritm cu vântul pe timp de toamnă; gâștele se adună în stoluri, în timp ce vulturii rămân solitari; haitele de lei se susțin prin vânătoare; elanii nu se abat de la iarbă și flori… Fiecare specie de ființă vie dintre toate lucrurile pleacă și revine și apoi pleacă din nou, un milion de schimbări survenind cât ai clipi din ochi – dar ceea ce nu se schimbă sunt instinctele lor și legile supraviețuirii. Ele trăiesc prin aprovizionarea și hrănirea lui Dumnezeu și nimeni nu le poate modifica instinctele, nici nu le poate cineva prejudicia regulile de supraviețuire. Cu toate că omenirea, care trăiește între toate lucrurile, a fost stricată și înșelată de către Satana, omul tot nu poate renunța la apa făcută de Dumnezeu, la aerul făcut de Dumnezeu și la toate lucrurile făcute de Dumnezeu, iar omul încă trăiește și se înmulțește în spațiul creat de către Dumnezeu. Instinctele omenirii nu s-au schimbat. Omul încă se bazează pe ochii săi ca să vadă, pe urechile sale ca să audă, pe creierul său ca să gândească, pe inima lui ca să înțeleagă, pe picioarele lui ca să meargă, pe mâinile lui ca să lucreze și așa mai departe; toate instinctele pe care Dumnezeu le-a oferit omului pentru ca acesta să poată accepta

aprovizionarea lui Dumnezeu rămân nealterate, facultățile prin care omul cooperează cu Dumnezeu nu s-au schimbat, facultatea omenirii de a-și face datoria de ființă creată nu s-a schimbat, nevoile spirituale ale omenirii nu s-au schimbat, dorința omenirii de a-și găsi originile nu s-a schimbat, dorința arzătoare a omenirii de a fi mântuită de către Creator nu s-a schimbat. Acestea sunt circumstanțele actuale ale omenirii, care trăiește sub autoritatea lui Dumnezeu și care a îndurat distrugerea sângeroasă pusă la cale de Satana. Cu toate că omenirea a fost supusă oprimării Satanei și nu mai sunt Adam și Eva de la începutul creației, fiind, în schimb, plină de lucruri în antiteză cu Dumnezeu, cum ar fi cunoașterea, imaginația, noțiunile și așa mai departe, și plină de fire coruptă satanică, în ochii lui Dumnezeu, omenirea este încă aceeași omenire pe care a creat-o El. Omenirea încă este condusă și orchestrată de către Dumnezeu și încă trăiește în cursul stabilit de către Dumnezeu, așa că, în ochii lui Dumnezeu, omenirea, care a fost coruptă de către Satana, este pur și simplu acoperită de mâzgă, cu o burtă care scoate zgomote, cu reacții care sunt ușor întârziate, o memorie care nu este la fel de bună pe cât era înainte și cu o vârstă puțin mai avansată – dar toate funcțiile și instinctele omului sunt complet neafectate. Aceasta este omenirea pe care Dumnezeu intenționează să o mântuiască. Această omenire nu trebuie decât să audă chemarea Creatorului și să audă vocea Creatorului, iar ea se va ridica și se va grăbi să localizeze sursa acestei voci. Această omenire nu trebuie decât să vadă chipul Creatorului, iar ea va deveni nepăsătoare la toate celelalte și va abandona totul pentru a I se dedica lui Dumnezeu și va renunța chiar la viața sa pentru El. Când inima omenirii înțelege cuvintele sincere ale Creatorului, omenirea îl va respinge pe Satana și va veni de partea Creatorului; când omenirea și-a spălat complet mizeria de pe trup și a primit încă o dată hrana și alimentația

Creatorului, atunci memoria omenirii va fi restaurată, și, în acest moment, omenirea se va fi întors cu adevărat sub stăpânirea Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

553. Autoritatea lui Dumnezeu nu poate fi imitată de către om și identitatea și statutul lui Dumnezeu nu pot fi personificate de om. Chiar dacă ești capabil să imiți tonul cu care vorbește Dumnezeu, nu poți imita esența lui Dumnezeu. Chiar dacă poți să stai în locul lui Dumnezeu și să joci rolul lui Dumnezeu, nu vei putea niciodată să faci ceea ce Dumnezeu intenționează să facă și nu vei putea niciodată să stăpânești și să poruncești tuturor lucrurilor. În ochii lui Dumnezeu vei rămâne pe veci o făptură măruntă și, indiferent cât de mărețe îți sunt talentele și abilitatea, indiferent de câte daruri ai, ești în întregime sub stăpânirea Creatorului. Chiar dacă ești capabil să rostești câteva vorbe nesăbuite, asta nu poate să arate nici că ai esența Creatorului și nici nu înseamnă că ai autoritatea Creatorului. Autoritatea și puterea lui Dumnezeu sunt esența lui Dumnezeu Însuși. Nu au fost învățate sau adăugate din afară, ci sunt esența inerentă a lui Dumnezeu Însuși. Și astfel, relația dintre Creator și creaturi nu poate fi vreodată schimbată. Ca una dintre făpturi, omul trebuie să își păstreze poziția, să se comporte conștient și să păzească grijuliu ceea ce i-a fost încredințat de către Creator. Și omul nu trebuie să se abată sau să facă lucruri dincolo de aria capacităților sale sau să facă lucruri care sunt neplăcute lui Dumnezeu. Omul nu trebuie să încerce să fie măreț sau excepțional sau deasupra altora, nici să caute să devină Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să dorească să fie astfel. Să cauți să fii măreț sau excepțional e absurd. Să cauți să devii Dumnezeu este și mai dezonorant; este dezgustător și mârșav. Să devină adevărate făpturi este ceva vrednic de laudă și scopul pe care făpturile ar trebui să și-l asume mai mult decât orice altceva; acesta este singurul țel pe care toți oamenii ar trebui să îl urmărească.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

(II) Despre firea dreaptă a lui Dumnezeu

554. În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi clasificate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi clasificată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea Sa în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune

pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate clasifica omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

555. Numele Meu se va răspândi din casă în casă, în toate națiunile și în toate direcțiile și va fi strigat deopotrivă de gurile adulților și ale copiiilor pretutindeni în universul-lume; acesta este un adevăr absolut. Eu sunt unicul Dumnezeu Însuși și, în plus, Eu sunt singura persoană a lui Dumnezeu. Cu atât mai mult, Eu, întregimea trupului, sunt manifestarea completă a lui Dumnezeu. Oricine îndrăznește să nu Mă venereze, oricine îndrăznește să arate împotrivire în priviri, oricine îndrăznește să spună cuvinte de sfidare împotriva Mea va muri cu siguranță de blestemele și mânia Mea (va fi blestemat din cauza mâniei Mele). În plus, oricine îndrăznește să nu fie loial sau filial față de Mine și oricine îndrăznește să încerce să Mă înșele va muri negreșit din cauza urii Mele. Dreptatea, măreția și judecata Mea vor dăinui în vecii vecilor. La început, am fost iubitor și milostiv, dar aceasta nu este firea divinității Mele complete; dreptatea, maiestatea și judecata sunt doar cuprinse în firea Mea, întregul Dumnezeu Însuși. În timpul Epocii Harului, am fost iubitor și milostiv. Datorită lucrării pe care trebuia să o închei,

aveam bunătate iubitoare și milă; dar după aceea nu a mai fost nevoie de asemenea lucruri (și de atunci, nu au mai existat vreodată). Totul este dreptate, măreţie și judecată și aceasta este firea completă a umanității Mele normale combinate cu divinitatea Mea completă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 79

556. Pentru a înțelege firea dreaptă a lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem mai întâi sentimentele lui Dumnezeu: ce urăște El, ce disprețuiește, ce iubește, cu cine este tolerant și milos și cărui tip de persoană îi oferă acea milă. Acesta este un punct principal. Trebuie înțeles și că, indiferent cât de iubitor este Dumnezeu, indiferent cât de multă milă și iubire are El pentru oameni, Dumnezeu nu tolerează pe nimeni care Îi jignește poziția și statutul, după cum nu tolerează pe nimeni care Îi jignește demnitatea. Chiar dacă Dumnezeu îi iubește pe oameni, El nu îi răsfață. El le dă oamenilor iubirea, mila și toleranța Sa, dar nu i-a răsfățat niciodată; Dumnezeu are principiile și limitele Sale. Indiferent cât de mult din iubirea lui Dumnezeu ai simțit, indiferent cât de adâncă ar putea fi această iubire, nu trebuie niciodată să-L tratezi pe Dumnezeu cum ai trata altă persoană. Deși este adevărat că Dumnezeu tratează oamenii ca fiind foarte apropiați de El, dacă cineva Îl vede pe Dumnezeu doar ca pe o altă persoană, ca și cum ar fi doar o altă ființă creată, ca pe un prieten sau ca pe un obiect al închinării, Dumnezeu Își va ascunde chipul de el și Se va lepăda de el. Aceasta este firea Lui, iar oamenii nu trebuie trateze cu neglijență această chestiune. Așadar, vedem deseori cuvinte precum acesta rostit de Dumnezeu cu privire la firea Lui: nu contează pe câte drumuri ai călătorit, câtă muncă ai depus sau câtă suferință ai îndurat, imediat ce jignești firea lui Dumnezeu, El va răsplăti pe fiecare pe baza a ceea ce a făcut. Asta înseamnă că Dumnezeu îi tratează pe oameni cu mare familiaritate, dar

oamenii nu trebuie să Îl trateze pe Dumnezeu ca pe un prieten sau ca pe o rudă. Nu Îl numi pe Dumnezeu „amicul” tău. Nu contează câtă iubire ai primit de la El, nu contează câtă toleranță ți-a dat, niciodată nu trebuie să-L tratezi pe Dumnezeu ca pe un prieten. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VII”

557. Intoleranța lui Dumnezeu în privința ofensei este esența Sa exclusivă; mânia lui Dumnezeu este firea Lui exclusivă; măreția lui Dumnezeu este esența Lui exclusivă. Principiul de la baza furiei Lui demonstrează identitatea și statutul pe care doar El le are. Nu este necesară menționarea faptului că firea Lui este, de asemenea, un simbol al esenței unicului Însuși Dumnezeu. Firea lui Dumnezeu este propria Sa esență inerentă. Nu se schimbă deloc cu trecerea timpului, nici nu se schimbă ori de câte ori se schimbă locația. Firea Lui inerentă este esența Lui intrinsecă. Indiferent asupra cui Își îndeplinește lucrarea, esența Sa nu se schimbă, și nici firea Sa dreaptă. Când o persoană Îl înfurie pe Dumnezeu, ceea ce transmite El este firea Sa inerentă; în același timp, principiul de la baza mâniei Sale nu se schimbă, nici identitatea și statutul Lui unic. El nu devine furios din cauza unei schimbări ale esenței Sale sau deoarece firea Sa a produs diferite elemente, ci deoarece opoziția omului față de El Îi jignește firea. Provocarea flagrantă a lui Dumnezeu de către om este o provocare gravă la adresa propriei identități și a propriului statut ale lui Dumnezeu. În viziunea Lui, când omul Îl provoacă, Îl contestă și Îi pune la încercare furia. Când omul I se va opune, când omul Îl va contesta, când Îi va pune la încercare în mod continuu mânia – ceea ce se întâmplă, de asemenea, când păcatul este larg răspândit – mânia lui Dumnezeu se va dezvălui și se va prezenta în mod natural. De aceea, exprimarea de către Dumnezeu a mâniei Sale simbolizează faptul că toate forțele ostile vor înceta să existe;

simbolizează faptul că toate forțele ostile vor fi distruse. Aceasta este caracterul unic al firii drepte a lui Dumnezeu și este caracterul unic al mâniei Lui. Când demnitatea și sfințenia lui Dumnezeu vor fi provocate, când forțele drepte vor fi obstrucționate și sunt nevăzute de om, Dumnezeu Își va trimite mânia. Din cauza esenței lui Dumnezeu, toate acele forțe de pe pământ care Îl contestă, I se opun și se luptă cu El sunt rele, corupte și nedrepte; acestea vin de la și îi aparțin Satanei. Deoarece Dumnezeu este drept, al luminii și cu desăvârșire sfânt, toate lucrurile rele, corupte și care aparțin Satanei vor dispărea cu eliberarea mâniei lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

558. Când Dumnezeu Își trimite furia, forțele rele sunt puse sub control, lucrurile rele sunt distruse, în timp ce lucrurile drepte și pozitive se bucură de grija lui Dumnezeu, de protecția Sa și acestora li se permite să continue. Dumnezeu Își trimite mânia deoarece lucrurile rele, nedrepte și negative obstrucționează, deranjează sau distrug activitatea normală și dezvoltarea lucrurilor drepte și pozitive. Scopul furiei lui Dumnezeu nu este de a-Și proteja statutul și identitatea, ci de a proteja existența lucrurilor drepte, pozitive, frumoase și bune, de a proteja legile și ordinea supraviețuirii normale ale omenirii. Aceasta este cauza principală a mâniei Lui. Furia Lui este o revelație foarte naturală, potrivită și adevărată a firii Sale. Nu există intenții la baza furiei Lui, nici înșelăciune sau uneltire; sau chiar mai mult, furia Sa nu conține nimic din dorința, viclenia, malițiozitatea, violența, răutatea sau nimic din lucrurile pe care toți oamenii corupți le au în comun. Înainte ca Dumnezeu să Își trimită furia, El a perceput deja esența fiecărei chestiuni foarte clar și complet și El deja a formulat definiții și concluzii clare și precise. Prin urmare, obiectivul Lui în fiecare chestiune pe care o face este limpede precum cristalul, ca și atitudinea Lui. El nu este confuz; nu este orb; nu este impulsiv; nu este

neglijent; mai mult, El nu este fără principii. Acesta este aspectul practic al mâniei lui Dumnezeu și datorită acestui aspect practic al mâniei Lui omenirea și-a obținut existența normală. Fără mânia Lui, omenirea ar decădea în condiții anormale de trai; toate lucrurile drepte, frumoase și bune ar fi distruse și ar înceta să existe. Fără mânia Lui, legile și regulile existenței pentru ființele create ar fi încălcate sau chiar cu totul distruse. De la crearea omului, Dumnezeu Și-a utilizat în mod continuu firea dreaptă pentru a proteja și a susține existența normală a omenirii. Deoarece firea Sa dreaptă conține mânie și măreție, toți oamenii răi, lucrurile și obiectele rele și toate lucrurile care deranjează și dăunează existenței normale a omenirii sunt pedepsite, controlate și distruse datorită mâniei Sale. De-a lungul ultimelor milenii, în lucrarea Sa de gestionare a omenirii, Dumnezeu Și-a folosit în mod continuu firea dreaptă pentru a doborî și a distruge toate tipurile de duhuri rele și necurate care I se opun și care se comportă precum complicii și lacheii Satanei. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului a avansat întotdeauna conform planului Său. Adică, datorită existenței mâniei lui Dumnezeu, cea mai dreaptă cauză a oamenilor nu a fost distrusă niciodată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

559. Tratamentul pe care Dumnezeu îl aplică omenirii nesăbuite și ignorante per ansamblu se bazează în principal pe milă și toleranță. Mânia Lui, pe de altă parte, este mascată în cea mai mare parte a timpului și lucrurilor; este necunoscută pentru om. Prin urmare, omului îi este dificil să Îl vadă pe Dumnezeu arătându-Și mânia și, de asemenea, să I-o înțeleagă. Astfel, omul nu ia în serios mânia lui Dumnezeu. Când omul se confruntă cu etapa și lucrarea finală a lui Dumnezeu de a tolera și a ierta omul – adică, atunci când dovada finală de milă și avertismentul Său final ajung la ei – dacă ei tot folosesc aceleași metode de a I se opune și nu fac niciun efort de

a se căi, de a-și îndrepta căile sau de a accepta mila Sa, Dumnezeu nu le va mai acorda toleranța și răbdarea Sa. Din contră, în acest moment, Dumnezeu Își va retrage mila. După aceasta, El Își va trimite doar mânia. El Își poate exprima mânia în diferite moduri, la fel cum poate utiliza diverse metode pentru a pedepsi și a distruge oamenii.

Folosirea focului de către Dumnezeu pentru a distruge orașul Sodomei este metoda Sa cea mai rapidă de a anihila cu totul o omenire sau un lucru. Arderea oamenilor din Sodoma a distrus mai mult decât corpurile lor fizice; le-a distrus duhurile, sufletele și corpurile în întregime, garantând faptul că oamenii din acest oraș vor înceta să existe atât în lumea materială, cât și în lumea invizibilă pentru om. Aceasta este una dintre căile prin care Dumnezeu Își dezvăluie și Își exprimă mânia. Această manieră a revelării și exprimării este un aspect al esenței mâniei lui Dumnezeu, precum este în mod natural și o revelare a esenței firii drepte a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Își trimite mânia, El încetează să mai dezvăluie mila sau generozitate iubitoare, nici nu Își mai arată toleranța sau răbdarea; nu există persoană, lucru sau motiv care să-L poată convinge să continue să fie răbdător, să Își ofere din nou mila, să Își acorde încă o dată toleranța. În locul acestor lucruri, fără a ezita vreo secundă, Dumnezeu Își va trimite mânia și măreția, va face ce Își dorește și va face aceste lucruri într-o manieră rapidă și exactă, în conformitate cu propriile Sale dorințe. Acesta este modul în care Dumnezeu Își trimite mânia și măreția, pe care omul nu trebuie să le ofenseze și este, de asemenea, o exprimare a unui aspect al firii Sale drepte. Când oamenii sunt martori ai grijii și iubirii lui Dumnezeu față de om, ei nu-I pot detecta mânia, nu-I pot vedea măreția sau simți intoleranța Sa față de ofensă. Aceste lucruri i-au făcut mereu pe oameni să creadă că firea dreaptă a lui Dumnezeu este una doar de milă, toleranță și iubire. Totuși, când o persoană Îl vede pe Dumnezeu că distruge un oraș sau

detestă o omenire, mânia Sa în distrugerea omului și măreția Sa le permit oamenilor să zărească cealaltă latură a firii Lui drepte. Aceasta este intoleranța lui Dumnezeu față de ofensă. Firea lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensă depășește imaginația oricărei ființe create și, printre ființele non-create, niciuna nu este capabilă de a interfera sau a o afecta pe aceasta; cu atât mai mult, nu poate fi uzurpată sau imitată. Prin urmare, acest aspect al firii lui Dumnezeu este cel pe care omenirea ar trebui să-l cunoască cel mai mult. Doar Dumnezeu Însuși are acest tip de fire și doar Dumnezeu Însuși este înzestrat cu acest tip de fire. Dumnezeu e înzestrat cu acest tip de fire dreaptă deoarece detestă răutatea, întunericul, răzvrătirea și faptele cele rele ale Satanei – care corup și devorează omenirea – deoarece El detestă toate faptele păcătoase în opoziție cu El și datorită esenței Sale sfinte și nepângărite. Din această cauză El nu va suporta ca nicio ființă creată sau necreată să I se opună sau să-L conteste în mod deschis. Chiar și un individ căruia El îi arătase odată milă sau pe care îl alesese trebuie doar să Îi provoace firea și să-I încalce principiile de răbdare și toleranță și El își va elibera și revela firea dreaptă fără cea mai mică urmă de milă sau ezitare – o fire care nu tolerează nicio ofensă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

560. Deși revărsarea mâniei Lui este un aspect al exprimării firii Sale drepte, furia Lui nu discriminează în privința țintei sale și nu este fără principii. Din contră, Dumnezeu nu Se înfurie ușor, nici nu Își arată în pripă mânia și măreția. În plus, mânia Lui este controlată și măsurată în mod considerabil; nu este comparabilă deloc cu modul în care omul își iese din fire sau dă frâu liber furiei sale. În Biblie, sunt consemnate multe conversații între om și Dumnezeu. Cuvintele unora dintre aceste persoane erau superficiale, ignorante și infantile, dar Dumnezeu nu i-a doborât, nici nu i-a condamnat. În special, în timpul încercării lui Iov, cum i-a tratat

Iahve Dumnezeu pe cei trei prieteni ai lui Iov și pe ceilalți, după ce a auzit cuvintele pe care i le-au spus lui Iov? I-a condamnat? Și-a ieșit din fire față de ei? Nu a făcut nimic asemănător! În schimb, El i-a spus lui Iov să implore, să se roage pentru ei; Dumnezeu, pe de altă parte, nu a pus la inimă defectele lor. Aceste cazuri reprezintă toate principala atitudine cu care Dumnezeu tratează omenirea coruptă, ignorantă. De aceea, dezlănțuirea mâniei lui Dumnezeu nu este în niciun caz o exprimare sau o eliberare a dispoziției Sale. Mânia lui Dumnezeu nu este o dezlănțuire de furie ajunsă la apogeu așa cum o înțelege omul. Dumnezeu nu Își eliberează mânia deoarece nu Își poate controla propria dispoziție sau deoarece mânia Sa a atins punctul de fierbere și trebuie descărcată. Din contră, mânia Sa este o arătare a firii Sale drepte și o exprimare autentică a firii Sale drepte; este o revelație simbolică a esenței Lui sfinte. Dumnezeu este mânie, nu tolerează nicio ofensă – asta nu înseamnă că furia Lui nu deosebește între cauze și nu are principii; omenirea coruptă este cea care are drept exclusiv asupra izbucnirilor de furie aleatorie, fără principii, care nu deosebește între cauze. Odată ce un om are statut, îi va fi deseori dificil să-și controleze dispoziția și, astfel, se va bucura să găsească situații pentru a-și exprima lipsa de satisfacție și a-și descărca emoțiile; el își va pierde firea deseori, aparent fără niciun motiv, pentru a-și dezvălui abilitatea și pentru a le arăta celorlalți că statutul și identitatea sa sunt diferite de cele ale oamenilor obișnuiți. Desigur, oamenii corupți fără niciun statut își vor pierde, de asemenea, controlul deseori. Furia lor este frecvent cauzată de daune aduse beneficiilor lor individuale. Pentru a-și proteja propriul statut și propria demnitate, omenirea coruptă își va descărca frecvent emoțiile și își va dezvălui natura arogantă. Omul se va pierde cu firea și își va descărca emoțiile pentru a apăra existența păcatului, iar aceste acțiuni sunt modurile prin care omul își exprimă lipsa de satisfacție; sunt pline de impurități; pline

de uneltiri și intrigi; pline de corupția și răutatea omului; mai mult decât atât, sunt pline de ambițiile și dorințele sălbatice ale omului. Când dreptatea contestă răutatea, omul nu va izbucni furios pentru a apăra existența dreptății; din contră, când sunt amenințate, persecutate și atacate forțele dreptății, atitudinea omului este una de nepăsare, evitare sau eschivare. Totuși, când se confruntă cu forțele răului, atitudinea omului este una de grijă, plecăciune și reverență. De aceea, exprimarea furiei omului este un refugiu pentru forțele răului, o exprimare a comportamentului rău, năvalnic și de neoprit al omului lumesc. Când Dumnezeu Își va trimite mânia, însă, toate forțele răului vor fi oprite; toate păcatele care rănesc omul vor fi oprite; toate forțele ostile care obstrucționează lucrarea lui Dumnezeu vor deveni evidente, separate și blestemate; toți complicii Satanei care I se opun lui Dumnezeu vor fi pedepsiți, eliminați. În locul lor, lucrarea lui Dumnezeu se va desfășura liberă de orice obstacole; planul de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu va continua să se dezvolte pas cu pas, conform programului; poporul ales al lui Dumnezeu va fi liber de deranj și înșelăciune; cei care Îl urmează pe Dumnezeu se vor bucura de conducerea și de aprovizionarea Lui în împrejurări liniștite și pline de pace. Mânia lui Dumnezeu este o protecție care împiedică toate forțele răului să se înmulțească și să se răspândească și este și o măsură de siguranță care protejează existența și răspândirea tuturor lucrurilor drepte și pozitive și le păzește etern de suprimare și distrugere.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

561. Când tratezi fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să fii sigur că firea dreaptă a lui Dumnezeu este liberă de orice alte elemente, că este sfântă și perfectă; aceste acțiuni includ doborârea, pedeapsa și distrugerea omenirii de către Dumnezeu. Fără excepție, fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu este făcută strict în conformitate cu firea Sa

inerentă și cu planul Său – asta nu include cunoașterea, tradiția și filozofia omenirii – și fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu este o exprimare a firii și esenței Sale, fără a avea legătură cu nimic din ceea ce aparține omenirii corupte. În concepțiile omului, doar iubirea, mila și toleranța lui Dumnezeu față de omenire sunt perfecte, neamestecate și sfinte. Totuși, nimeni nu știe că furia și mânia lui Dumnezeu sunt neamestecate, de asemenea; în plus, nimeni nu a contemplat întrebări cum ar fi de ce Dumnezeu nu tolerează nicio ofensă sau de ce furia Sa este atât de măreață. Din contră, unii confundă mânia lui Dumnezeu cu temperamentul corupt al omenirii; ei înțeleg furia lui Dumnezeu ca fiind furia omenirii corupte; ei chiar presupun în mod greșit că furia Lui este exact ca revelarea naturală a firii corupte a omenirii. Ei cred în mod greșit că eliberarea mâniei lui Dumnezeu este întocmai ca furia omenirii corupte care provine din nemulțumire; ei chiar cred că eliberarea mâniei lui Dumnezeu este o exprimare a dispoziției Sale. După această părtășie, sper că niciunul nu va mai avea concepții greșite, închipuiri sau presupuneri referitoare la firea dreaptă a lui Dumnezeu și sper că, după auzirea cuvintelor Mele, puteți avea o recunoaștere adevărată a mâniei firii drepte a lui Dumnezeu în inimile voastre, că puteți da la o parte orice înțelegere greșită anterioară privind mânia lui Dumnezeu, că vă puteți schimba convingerile și opiniile greșite privind esența mâniei Lui. În plus, sper că puteți avea o definiție precisă a firii lui Dumnezeu în inimile voastre, că nu veți mai avea îndoieli în privința firii drepte a lui Dumnezeu, că nu veți impune niciun raționament sau închipuire umană asupra firii adevărate a lui Dumnezeu. Firea Lui dreaptă este adevărata Lui proprie esență. Nu este ceva prelucrat sau scris de om. Firea Lui dreaptă este firea Lui dreaptă și nu are legături sau conexiuni cu nimic de-al creației. Dumnezeu Însuși este Dumnezeu Însuși. El nu va deveni niciodată o parte a creației și, chiar dacă devine un membru printre ființele create, esența și

firea Sa inerentă nu se vor schimba. De aceea, a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este precum cunoașterea unui obiect; nu este precum analizarea unui lucru, nici precum înțelegerea unei persoane. Dacă omul își folosește conceptul sau metoda de a cunoaște un obiect sau a înțelege o persoană pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, atunci nu vei putea niciodată să obții cunoașterea lui Dumnezeu. A-L cunoaște pe Dumnezeu nu se bazează pe experiență sau imaginație și, de aceea, nu trebuie niciodată să-ți impui experiența sau imaginația asupra Lui. Indiferent de cât de bogate pot fi experiența și imaginația ta, acestea sunt tot limitate; mai mult, imaginația ta nu corespunde cu faptele, cu atât mai puțin corespunde cu adevărul și este incompatibilă cu adevărata fire și esență ale lui Dumnezeu. Nu vei reuși niciodată dacă te bazezi pe imaginația ta pentru a înțelege esența lui Dumnezeu. Singura cale este aceasta: acceptă tot ceea ce vine de la Dumnezeu, apoi experimentează și înțelege treptat acest lucru. Va exista o zi când Dumnezeu te va lumina să înțelegi și să-L cunoști cu adevărat datorită cooperării tale și datorită foamei și setei tale după adevăr.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

562. Dumnezeu nu este niciodată șovăitor sau indecis în acțiunile Sale; principiile și scopurile de la baza acțiunilor Sale sunt toate clare și transparente, pure și perfecte, absolut fără șiretlicuri sau uneltiri amestecate. Cu alte cuvinte, esența lui Dumnezeu nu conține întuneric sau rău. Dumnezeu S-a înfuriat pe niniviteni deoarece faptele lor rele ajunseseră la ochii Săi; în acel moment, furia Sa era derivată din esența Sa. Totuși, când furia lui Dumnezeu a dispărut și El Și-a acordat toleranța oamenilor din Ninive încă o dată, toate cele revelate de El reprezentau tot propria Lui esență. Această schimbare în întregime era datorată unei schimbări în atitudinea omului față de Dumnezeu. Pe tot parcursul acestei perioade, firea Sa de neofensat nu s-a schimbat; esența tolerantă a lui Dumnezeu, esența Sa

iubitoare și miloasă nu s-a schimbat. Când oamenii vor face fapte rele și Îl vor ofensa pe Dumnezeu, El Își va trimite furia asupra lor. Când oamenii se vor căi cu adevărat, inima lui Dumnezeu se va schimba și furia Sa va înceta. Când oamenii vor continua să I se opună cu încăpățânare lui Dumnezeu, furia Sa va fi necontenită; mânia Sa va continua asupra lor bucată cu bucată, până ce vor fi distruși. Aceasta este esența firii lui Dumnezeu. Indiferent dacă Dumnezeu exprimă mânie sau milă sau generozitate iubitoare, comportamentul omului, conduita și atitudinea lui față de Dumnezeu în adâncul inimii sale dictează ceea ce este exprimat prin revelarea firii lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu supune în mod continuu un om mâniei Sale, inima acestuia se opune fără îndoială lui Dumnezeu. Deoarece el nu s-a căit niciodată, nu și-a plecat capul înaintea lui Dumnezeu și nici nu a avut credință adevărată în Dumnezeu, el nu a obținut niciodată mila și toleranța lui Dumnezeu. Dacă un om primește deseori grija Lui și obține deseori mila și toleranța Lui, atunci acesta are în inima sa, fără îndoială, credință adevărată în Dumnezeu și inima sa nu I se opune lui Dumnezeu. El se căiește deseori înaintea lui Dumnezeu; de aceea, chiar dacă disciplina lui Dumnezeu deseori coboară asupra acestei persoane, mânia Sa nu o va face.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

563. Indiferent de cât de furios fusese Dumnezeu pe niniviteni, de îndată ce au declarat post și au purtat pânză de sac și cenușă, inima Lui S-a înmuiat treptat și El a început să Se răzgândească. Când le-a proclamat că le va distruge orașul – momentul anterior mărturisirii și căinței pentru păcatele lor – Dumnezeu încă era furios pe ei. Odată ce trecuseră printr-o serie de fapte de căință, furia lui Dumnezeu față de oamenii din Ninive s-a transformat treptat în milă și toleranță pentru ei. Nu există nimic contradictoriu cu privire la revelarea simultană a celor două aspecte ale firii

lui Dumnezeu în același eveniment. Cum ar trebui înțeleasă și cunoscută această lipsă de contrazicere? Dumnezeu Și-a exprimat și a dezvăluit aceste două esențe aflate la poli opuși când oamenii din Ninive s-au căit, permițând oamenilor să vadă realitatea și caracterul de neofensat al esenței lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a folosit atitudinea pentru a le spune oamenilor următoarele: nu e că Dumnezeu nu tolerează oamenii sau că nu vrea să-Și arate mila față de ei; e faptul că ei rareori se căiesc cu adevărat față de Dumnezeu și se întâmplă rar ca oamenii să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu este furios pe om, El speră că omul va putea să se căiască cu adevărat și El speră să vadă adevărata căință a omului, caz în care apoi va continua cu generozitate să-i acorde omului mila și toleranța Sa. Asta înseamnă că purtarea rea a omului atrage mânia lui Dumnezeu, în timp ce mila și toleranța lui Dumnezeu sunt acordate celor care Îl ascultă și se căiesc cu adevărat înaintea Lui, celor care pot să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Atitudinea lui Dumnezeu a fost foarte clar revelată în modul în care i-a tratat pe niniviteni: mila și toleranța lui Dumnezeu nu sunt deloc greu de obținut; El cere căința adevărată a omului. Atât timp cât oamenii se îndepărtează de la căile lor rele și abandonează violența din mâinile lor, Dumnezeu Își va schimba inima și atitudinea față de ei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

564. Când Dumnezeu Și-a schimbat inima pentru oamenii din Ninive, erau mila și toleranța Sa un paravan? Desigur că nu! Atunci, ce îți permite să vezi transformarea dintre aceste două aspecte ale firii lui Dumnezeu în decursul aceleiași chestiuni? Firea lui Dumnezeu este un întreg complet; nu este deloc scindată. Indiferent dacă El exprimă furie sau milă și toleranță față de oameni, acestea sunt toate exprimări ale firii Sale drepte. Firea lui

Dumnezeu este reală și vie. El Își schimbă gândurile și atitudinile conform desfășurării lucrurilor. Transformarea atitudinii Sale față de niniviteni transmite omenirii că El are propriile gânduri și idei; nu este un robot sau o figurină de lut, ci Însuși Dumnezeu Cel viu. El putea fi furios pe oamenii din Ninive, la fel cum putea să le ierte trecutul conform atitudinilor lor; El putea decide să trimită nenorociri asupra ninivitenilor și putea să-Și schimbe decizia datorită căinței lor. Oamenii preferă să aplice reguli în mod mecanic și preferă să folosească reguli pentru a-L delimita și a-L defini pe Dumnezeu, la fel cum preferă să folosească formule pentru a cunoaște firea lui Dumnezeu. De aceea, conform sferei gândirii omenești, Dumnezeu nu gândește, nici nu are idei substanțiale. În realitate, gândurile lui Dumnezeu se transformă constant conform schimbărilor lucrurilor și mediilor; în timp ce aceste gânduri se transformă, diferite aspecte ale esenței Lui vor fi dezvăluite. În timpul procesului de transformare, în momentul în care Dumnezeu Se răzgândește, El dezvăluie omenirii adevărul existenței vieții Sale și dezvăluie faptul că firea Sa dreaptă este reală și vie. În plus, Dumnezeu Își folosește propriile revelații adevărate pentru a dovedi omenirii adevărul existenței mâniei Sale, milei Sale, generozității Sale iubitoare și toleranței Sale. Esența Sa va fi dezvăluită în orice moment și în orice loc, conform desfășurării lucrurilor. El are mânia unui leu și mila și toleranța unei mame. Firea Sa dreaptă nu permite ca vreo persoană să se îndoiască de ea, să o încalce, schimbe sau distorsioneze. Printre toate chestiunile și toate lucrurile, firea dreaptă a lui Dumnezeu, adică, mânia și mila lui Dumnezeu, poate fi dezvăluită în orice moment și în orice loc. El exprimă cu însuflețire aceste aspecte în fiecare ungher și crăpătură a naturii și le îndeplinește cu însuflețire în fiecare moment. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este limitată de timp sau spațiu sau, cu alte cuvinte, firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este exprimată sau dezvăluită în mod mecanic,

după cum dictează limitele timpului sau spațiului. Mai degrabă, firea dreaptă a lui Dumnezeu este exprimată și dezvăluită în mod liber în orice moment și loc. Când Îl vezi pe Dumnezeu că Se răzgândește și încetează să-Și exprime mânia și Se abține de la a distruge orașul Ninive, poți spune că Dumnezeu este doar milos și iubitor? Poți spune că mânia lui Dumnezeu constă din cuvinte goale? Când Dumnezeu exprimă mânie feroce și Își retrage mila, poți spune că nu simte iubire adevărată față de omenire? Dumnezeu exprimă mânie feroce ca răspuns la faptele rele ale oamenilor; mânia Sa nu are defecte. Inima lui Dumnezeu este mișcată de căința oamenilor și această căință este cea care, astfel, Îi schimbă inima. Faptul că ființa Sa e impresionată, schimbarea inimii Sale, precum și mila și toleranța Sa față de oameni sunt cu totul fără defecte; sunt curate, pure, nepătate și neamestecate. Toleranța lui Dumnezeu este doar toleranță; mila Sa este doar milă. Firea Sa va dezvălui mânie, precum și milă și toleranță, în conformitate cu căința omului și purtarea lui diferită. Indiferent de ce exprimă și dezvăluie El, totul este pur; totul este direct; esența este diferită de orice altceva din creație. Principiile acțiunilor pe care Dumnezeu le exprimă, gândurile și ideile și orice decizie specifică, precum și orice acțiune singulară sunt lipsite de greșeli sau neajunsuri. Așa cum a decis Dumnezeu, așa va face și, în această manieră, El Își duce la bun sfârșit demersurile. Aceste feluri de rezultate sunt precise și fără erori deoarece sursa lor este perfectă și nepătată. Mânia lui Dumnezeu este fără de greșeală. În mod asemănător, mila și toleranța lui Dumnezeu, pe care niciun lucru creat nu le are, sunt sfinte și fără cusur și pot rezista unei analize atente și experimentării.

După înțelegerea poveștii lui Ninive, vedeți cealaltă latură a esenței firii drepte a lui Dumnezeu? Vedeți cealaltă latură a firii drepte unice a lui Dumnezeu? Există vreun om care are acest fel de fire? Există vreun om care

are acest tip de mânie ca a Lui? Există cineva care are milă și toleranță ca ale Lui? Cine din creație poate invoca atât de multă mânie și poate decide să distrugă sau să trimită dezastrul asupra omenirii? Și cine este calificat să acorde milă, să tolereze și să-l ierte pe om și, prin aceasta, să schimbe decizia de a distruge omul? Creatorul Își exprimă firea dreaptă prin propriile Lui metode și principii unice; El nu Se supune controlului sau limitelor oamenilor, evenimentelor sau lucrurilor. Cu firea Sa unică, nimeni nu Îi poate schimba gândurile și ideile, nici nu Îl poate convinge și nu Îi poate schimba deciziile. Comportamentul și gândurile creației per ansamblu există sub judecata firii Sale drepte. Nimeni nu poate controla dacă El exercită mânie sau milă; doar esența Creatorului – sau, cu alte cuvinte, firea dreaptă a Creatorului – poate decide acest lucru. Aceasta este natura unică a firii drepte a Creatorului!

Odată ce am analizat și am înțeles transformarea atitudinii lui Dumnezeu față de oamenii din Ninive, puteți folosi cuvântul „unic” pentru a descrie mila aflată în firea dreaptă a lui Dumnezeu? Anterior, am spus că mânia lui Dumnezeu este un aspect al esenței firii Sale drepte unice. Acum, voi defini două aspecte, mânia lui Dumnezeu și mila lui Dumnezeu, ca firea Lui dreaptă. Firea dreaptă a lui Dumnezeu este sfântă; este de neofensat și incontestabilă; este ceva ce nu posedă niciuna dintre ființele create sau necreate. Este atât exclusivă, cât și unică lui Dumnezeu. Asta înseamnă că mânia lui Dumnezeu este sfântă și de neofensat. În același fel, celălalt aspect al firii drepte a lui Dumnezeu – mila lui Dumnezeu – este sfânt și nu poate fi ofensat. Niciuna dintre ființele create sau necreate nu Îl poate înlocui sau reprezenta pe Dumnezeu în acțiunile Sale, nici nu Îl poate înlocui sau reprezenta în distrugerea Sodomei sau mântuirea orașului Ninive. Aceasta este exprimarea adevărată a firii drepte, unice a lui Dumnezeu.

565. Cu toate că orașul Ninive era plin de oameni la fel de corupți, de răi și de violenți precum cei din Sodoma, căința lor L-a făcut pe Dumnezeu să Se răzgândească și să decidă să nu-i distrugă. Deoarece felul în care au tratat cuvintele și instrucțiunile lui Dumnezeu a demonstrat o atitudine aflată în contrast evident cu cea a locuitorilor din Sodoma și datorită supunerii sincere în fața lui Dumnezeu și a căinței sincere pentru păcatele lor, precum și datorită comportamentului lor adevărat și sincer în toate privințele, Dumnezeu Și-a exprimat încă o dată mila sinceră și a revărsat-o asupra lor. Ceea ce Dumnezeu dăruiește omenirii și mila Sa pentru omenire sunt imposibil de reprodus de către cineva și e imposibil ca vreo persoană să aibă mila sau toleranța lui Dumnezeu ori sentimentele Lui sincere față de omenire. Există vreo persoană, pe care tu o consideri un bărbat sau o femeie grozav(ă) sau chiar un super-om care, dintr-un punct înalt, vorbind ca un bărbat sau o femeie grozav(ă) sau din punctul cel mai înalt, să facă acest fel de afirmație față de omenire sau de creație? Ce om poate cunoaște starea vieții umane ca pe palma propriei mâini? Cine poate purta povara și responsabilitatea pentru existența umanității? Cine este calificat să proclame distrugerea unui oraș? Și cine este calificat să ierte un oraș? Cine poate spune că își prețuiește propria creație? Doar Creatorul! Doar Creatorul are blândețe față de această omenire. Doar Creatorul îi arată acestei omeniri milă și afecțiune. Doar Creatorul are o afecțiune adevărată, de neclintit pentru această omenire. La fel, doar Creatorul poate acorda milă acestei omeniri și Își poate prețui întreaga creație. Inima Sa tresaltă și suspină la fiecare acțiune a omului: El este supărat, neliniștit și mâhnit din cauza răului și corupției omului; este încântat, bucuros, iertător și euforic pentru căința și credința omului; fiecare dintre gândurile și ideile Sale există pentru și se învârt în jurul omenirii; ceea ce este El și ceea ce are este

exprimat în întregime de dragul omenirii; ansamblul emoțiilor Sale se întrepătrunde cu existența omenirii. De dragul omenirii, El călătorește și Se agită; El oferă în liniște fiecare strop din viața Sa; dedică fiecare minut și secundă din viața Sa… El nu a știut niciodată cum să-Și compătimească propria viață, totuși a prețuit întotdeauna omenirea pe care El Însuși a creat-o… El dă tot ce are pentru această omenire… El Își acordă mila și toleranța în mod necondiționat și fără a aștepta o recompensă. El face acest lucru doar pentru ca omenirea să continue să supraviețuiască sub ochii Lui, primind provizia Lui de viață. El face acest lucru doar pentru ca într-o zi omenirea să se poată supune înaintea Lui și să recunoască faptul că El e Cel care hrănește existența omului și alimentează viața întregii creații.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

566. Mila și toleranța lui Dumnezeu există într-adevăr, dar sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu când El Își dezlănțuie mânia îi arată, de asemenea, omului, latura lui Dumnezeu care nu suportă nicio ofensă. Când omul este complet capabil de a asculta poruncile lui Dumnezeu și se comportă conform cerințelor Lui, mila Sa față de om este din belşug; când omul s-a umplut de corupție, milă și dușmănie față de El, Dumnezeu este profund furios. Și în ce măsură este profund furios? Mânia Sa va continua până ce Dumnezeu nu va mai vedea opunerea și faptele rele ale omului, până ce acestea nu vor mai fi înaintea ochilor Săi. Doar atunci va dispărea furia lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent de cine este persoana, dacă inima i s-a îndepărtat de Dumnezeu și s-a întors de la Dumnezeu, fără a mai reveni atunci indiferent cum doreşte acesta să I se închine și să I se supună lui Dumnezeu în corpul său sau în gândirea sa, după toate aparențele și în ceea ce privește dorințele sale subiective, de îndată ce inima sa se întoarce de la Dumnezeu, mânia Lui va fi dezlănțuită fără încetare. Va fi astfel încât, atunci când Își dezlănțuie în mod profund furia, după ce i-a dat omului

ample oportunități, odată ce este dezlănțuită nu va fi nicio posibilitate de a mai da înapoi și El nu va mai fi niciodată milos și tolerant față de un asemenea om. Aceasta este o latură a firii lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensă. […] El este tolerant și milos față de lucrurile care sunt generoase și frumoase și bune; față de lucrurile care sunt rele și păcătoase și vicioase, El este profund mânios, astfel că El este de neoprit în mânia Sa. Acestea sunt cele două aspecte principale și cele mai proeminente aspecte ale firii lui Dumnezeu și, în plus, acestea au fost dezvăluite de Dumnezeu de la început până la sfârșit: milă îmbelșugată și mânie profundă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

567. Oamenii spun că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și că atât timp cât omul Îl urmează până la final, El va fi cu siguranță imparțial față de om, căci El este cel mai drept. Dacă omul Îl urmează până la final, ar putea El oare să îl dea la o parte pe om? Sunt imparțial față de toți oamenii și îi judec cu firea Mea dreaptă, totuși există condiții potrivite pentru cerințele pe care le am pentru om și care cer să fie realizate de toți oamenii, indiferent cine sunt ei. Nu îmi pasă cât de vaste sau cât de respectabile sunt calificările tale; Mie îmi pasă doar dacă mergi pe calea Mea și dacă iubești sau nu și tânjești sau nu după adevăr. Dacă îți lipsește adevărul și în schimb Îmi faci de rușine numele și nu te comporți conform căii Mele, doar urmând fără grijă sau preocupare, atunci, în acel moment, te voi doborî și te voi pedepsi pentru răutatea ta, și ce vei avea de spus atunci? Vei putea să spui că Dumnezeu nu e drept? Astăzi, dacă ai respectat cuvintele pe care le-am rostit, atunci ești tipul de persoană pe care o aprob. Spui că ai suferit mereu în timp ce Îl urmai pe Dumnezeu, că L-ai urmat la bine și la rău și ai împărtășit cu El vremurile bune și cele rele, însă nu ai trăit cuvintele rostite de Dumnezeu; îți dorești doar să alergi pentru Dumnezeu și să te sacrifici

pentru Dumnezeu în fiecare zi și nu te-ai gândit niciodată să trăiești o viață plină de semnificații. Spui, de asemenea: „În orice caz, cred că Dumnezeu este drept, am suferit pentru El, am umblat pentru El, m-am dedicat Lui și am lucrat din greu, deși nu am primit recunoaștere; cu siguranță El Își va aminti de mine.” Este adevărat că Dumnezeu este drept, totuși această dreptate nu este alterată de nicio impuritate: nu conține voință umană și nu este alterată de trup sau de negocieri umane. Toți cei care se revoltă și se opun și nu sunt în conformitate cu calea Lui vor fi pedepsiți; nimeni nu este iertat și nimeni nu este cruțat! Unii oameni spun: „Astăzi mă agit pentru Tine; când vine sfârșitul, poți să îmi dai puțină binecuvântare?” Deci te întreb: „Ai respectat cuvintele Mele?” Dreptatea de care vorbești se bazează pe o tranzacție. Tu crezi că Eu sunt doar drept și imparțial față de toți oamenii și că toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți și vor beneficia de binecuvântările Mele. Există un subînțeles al cuvintelor Mele care spun că „toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți”: aceia care Mă urmează până la final sunt cei care vor fi câștigați complet de Mine; ei sunt aceia care, după ce au fost cuceriți de Mine, caută adevărul și sunt desăvârșiți. Ce condiții ai îndeplinit? Ai îndeplinit doar faptul că M-ai urmat până la final, dar ce altceva? Ai respectat cuvintele Mele? Ai realizat doar una dintre cele cinci cerințe ale Mele, totuși nu ai nicio intenție să le realizezi pe celelalte patru. Ai găsit-o doar pe cea mai simplă, cea mai ușoară cale și ai urmat-o în timp ce te-ai considerat norocos. Față de o astfel de persoană ca tine, firea Mea dreaptă este una de mustrare și judecată, este una de răsplată dreaptă și este pedeapsa dreaptă a tuturor răufăcătorilor; toți aceia care nu merg pe calea Mea vor fi cu siguranță pedepsiți, chiar dacă urmează până la final. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Când această fire dreaptă este exprimată prin pedeapsa omului, omul va fi uluit și va regreta că, în timp ce L-a urmat pe

Dumnezeu, el nu a mers pe calea Lui. „La acea vreme, eu doar am suferit puțin în timp ce L-am urmat pe Dumnezeu, dar nu am mers pe calea lui Dumnezeu. Ce scuze există? Nu există altă opțiune decât a fi mustrat!” Totuși, în mintea sa, el se gândește: „Oricum, am urmat până la final, deci chiar dacă mă mustri, nu poate fi o mustrare prea severă și după ce vei aplica această mustrare, Tu tot mă vei dori. Știu că ești drept și nu mă vei trata în modul acela pentru totdeauna. Până la urmă, nu sunt ca aceia care vor fi distruși; aceia care sunt distruși vor primi o mustrare aspră, în timp ce mustrarea mea va fi mai blândă.” Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este așa cum spui. Nu este valabil faptul că aceia care sunt buni la a-și mărturisi păcatele sunt tratați cu îngăduință. Dreptatea este sfințenie și este o fire care nu tolerează ofensa omului și tot ceea ce este murdar și nu s-a schimbat este ținta dezgustului lui Dumnezeu. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este lege, ci un decret administrativ: este un decret administrativ în cadrul împărăției și acest decret administrativ este pedeapsa dreaptă pentru oricine care nu posedă adevărul și care nu s-a schimbat și nu există loc pentru mântuire. Căci atunci când fiecare om este clasificat conform tipului său, cei buni vor fi răsplătiți și cei răi vor fi pedepsiți. Este momentul în care destinația omului va fi lămurită, este momentul în care lucrarea mântuirii va ajunge la final, după care lucrarea de mântuire a omului nu va mai fi făcută și răzbunarea va fi adusă asupra fiecăruia dintre cei care fac rău.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

568. Milostenia mea se manifestă asupra celor care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Și pedeapsa aruncată asupra celor păcătoși este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, foametea și ciuma se vor abate asupra celor care Mi se opun și ei se vor tângui. Cei care au comis tot felul de ticăloșii, dar care M-

au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; și ei, căzând în dezastru, cum rareori a fost văzut de-a lungul a milioane de ani, vor ajunge să trăiască într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, singuri se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi într-o bucurie pe care nu am mai dat-o niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale oamenilor și detest faptele lor rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni cu același spirit ca și Mine. Nu i-am uitat niciodată pe aceia care nu au același spirit ca și Mine; i-am păstrat cu dezgust în inima Mea, doar așteptând ocazia de a-Mi abate pedeapsa asupra lor, lucru ce Mă va delecta. Ziua Mea a venit în sfârșit astăzi și nu mai trebuie să aștept!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

(III) Despre sfințenia lui Dumnezeu

569. Dumnezeu S-a întrupat în cel mai înapoiat și murdar loc dintre toate, și numai în acest fel Dumnezeu este capabil să arate în mod clar deplinătatea firii Sale sfinte și drepte. Și prin ce este arătată firea Sa dreaptă? Este arătată atunci când El judecă păcatele omului, când îl judecă pe Satana, când detestă păcatul și disprețuiește pe dușmanii care se opun și se răzvrătesc împotriva Lui. Cuvintele pe care le rostesc astăzi sunt pentru a judeca păcatele omului, a judeca nedreptatea omului și a blestema neascultarea lui. Necinstea și înșelăciunea omului, cuvintele și faptele omului – tot ceea ce este în contradicție cu voia lui Dumnezeu trebuie să fie supus judecății, iar neascultarea omului denunțată ca păcat. Cuvintele Sale se învârt în jurul principiilor de judecată; El folosește judecata nedreptății omului, blestemul răzvrătirii omului și demascarea fețelor urâte ale omului pentru a-Și manifesta propria fire dreaptă. Sfințenia este o reprezentare a firii Sale drepte și, de fapt, sfințenia lui Dumnezeu este chiar firea Sa dreaptă. Firile voastre corupte sunt contextul cuvintelor de astăzi – le folosesc pentru a vorbi, pentru a judeca și pentru a duce la îndeplinire lucrarea de cucerire. Doar aceasta este adevărata lucrare și doar aceasta face sfințenia lui Dumnezeu să strălucească. Dacă nu există nicio urmă de fire coruptă în tine, atunci Dumnezeu nu te va judeca și nu îți va arăta firea Sa dreaptă. Întrucât ai o fire coruptă, Dumnezeu nu îți va da drumul, și prin aceasta se arată sfințenia Sa. Dacă Dumnezeu ar vedea că murdăria și răzvrătirea omului sunt prea mari, dar nu ar vorbi sau nu te-ar judeca și nu te-ar mustra pentru nedreptatea ta, atunci asta ar demonstra că El nu este Dumnezeu, fiindcă nu ar avea ură pentru păcat; ar fi la fel de murdar ca omul. Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza corupției și răzvrătirii tale, te mustru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă

asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea și ați ajuns ca niște porci născuți în cele mai murdare unghere ale lumii, așadar, acesta e motivul pentru care sunteți judecați și pentru care Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită acestei judecăți ați fost în stare să vedeți că Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale. Pentru că El Își poate dezvălui firea cea dreaptă atunci când vede răzvrătirea omului și pentru că Își poate dezvălui sfințenia când vede murdăria omului, lucrul acesta este suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei. Dacă o persoană se tăvălește în mocirlă cu alții și nu e nimic sfânt în legătură cu ea și nu are o fire dreaptă, atunci nu este calificată să judece nelegiuirea omului, și nici nu este potrivită să îndeplinească judecata omului. Dacă ar fi ca o persoană s-o judece pe alta, nu ar fi ca și cum s-ar lua la palme? Cum ar putea oamenii, care sunt la fel de murdari, să fie calificați să-i judece pe cei asemenea lor? Numai sfântul Dumnezeu Însuși este în stare să judece întreaga omenire murdară. Cum ar putea omul să judece păcatele omului? Cum ar putea omul să vadă păcatele omului și cum ar putea să fie calificat să condamne aceste păcate? Dacă Dumnezeu nu ar fi calificat să judece păcatele omului, atunci cum ar putea El să fie Dumnezeul cel drept Însuși? Când firile corupte ale oamenilor sunt dezvăluite, Dumnezeu vorbește pentru a judeca oamenii, și doar atunci oamenii văd că El este sfânt. Pe măsură ce El judecă și mustră omul pentru păcatele sale, demascându-le în același timp, nicio persoană sau niciun lucru nu poate scăpa de această judecată; tot ceea ce este murdar este judecat de El și

numai astfel se poate spune că firea Lui este dreaptă. Dacă ar fi altfel, cum s-ar putea spune că sunteți contraste atât cu numele, cât și cu fapta?

[…] Prin oamenii care provin din țara murdăriei se arată sfințenia lui Dumnezeu; astăzi, El folosește murdăria pe care o arată acești oameni din țara murdăriei și judecă, iar astfel, ceea ce este El se dezvăluie în toiul judecății. De ce judecă El? El poate rosti cuvintele de judecată pentru că disprețuiește păcatul; cum ar putea să fie atât de supărat, dacă nu ar detesta răzvrătirea omenirii? Dacă în El nu ar exista niciun dezgust, nicio repulsie, dacă nu ar acorda atenție răzvrătirii oamenilor, atunci asta L-ar face la fel de murdar ca omul. El poate judeca și mustra omul deoarece urăște murdăria, iar ceea ce urăște este absent în El. Dacă în El ar exista și împotrivire și răzvrătire, nu i-ar disprețui pe cei care sunt potrivnici și răzvrătiți. Dacă lucrarea din zilele de pe urmă s-ar desfășura în Israel, ar fi lipsită de însemnătate. De ce lucrarea din zilele de pe urmă se desfășoară în China, cel mai întunecat și mai înapoiat loc dintre toate? Pentru a arăta sfințenia și dreptatea Sa. Pe scurt, cu cât este mai întunecat locul, cu atât mai clar poate fi arătată sfințenia lui Dumnezeu. De fapt, toate acestea sunt de dragul lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”

570. Am văzut de mult limpede diferitele fapte ale duhurilor rele. Și oamenii folosiți de către duhurile rele (cei cu intenții greșite, cei care râvnesc după trup sau avere, cei care se preamăresc pe ei înșiși, cei care perturbă biserica etc.) au fost de asemenea văzuți de către Mine. Nu presupune că totul va fi terminat odată ce spiritele rele au fost alungate. Dă-Mi voie să-ți spun! De acum înainte, voi scăpa de acei oameni unul câte unul, pentru a nu-i mai folosi vreodată. Adică, nicio persoană pervertită de duhurile rele nu va fi folosită de Mine și va fi azvârlită afară! Să nu crezi că

nu am sentimente! Să știi acest lucru! Eu sunt Dumnezeul Cel sfânt și nu voi domicilia într-un templu murdar! Nu folosesc decât oameni sinceri și înțelepți care Îmi sunt complet credincioși și pot avea considerație față de povara Mea. Asta se datorează faptului că asemenea oameni au fost predestinați de către Mine. Absolut niciun duh rău nu lucrează deloc asupra lor. Dă-Mi voie să clarific un aspect: de acum încolo, toți cei lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt au lucrarea duhurilor rele. Lasă-Mă să repet: nu vreau nici măcar o singură persoană asupra căreia lucrează duhurile rele. Vor fi aruncate toate în Gheenă odată cu trupurile lor!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 76

571. Trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu este însuși trupul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este suprem; El este atotputernic, sfânt și drept. În mod similar, și trupul Lui este suprem, atotputernic, sfânt și drept. Un astfel de trup poate doar să facă ceea ce este drept și benefic pentru omenire, ceea ce este sfânt, glorios și puternic; El este incapabil să facă ceva ce încalcă adevărul, ce încalcă moralitatea și justiția, și cu atât mai puțin este capabil să facă ceva ce ar trăda Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este sfânt, şi astfel trupul Lui este incoruptibil de către Satana; trupul Lui este de o esență diferită decât trupul omului. Căci este omul, nu Dumnezeu, cel care este corupt de către Satana; ar fi imposibil ca Satana să corupă trupul lui Dumnezeu. Astfel, în ciuda faptului că omul și Hristos locuiesc în același spațiu, doar omul este cel posedat, folosit și prins în capcană de Satana. Prin contrast, Hristos este veșnic impenetrabil la corupția Satanei, pentru că Satana nu va fi niciodată capabil să se ridice la locul cel mai înalt și niciodată nu va putea să se apropie de Dumnezeu. Astăzi, ar trebui să înțelegeți toți că numai omenirea, coruptă cum e ea de

către Satana, este cea care Mă trădează. Trădarea nu va fi niciodată o problemă care să-L implice pe Hristos câtuși de puțin.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)”

572. Dumnezeu Însuși nu are elemente de neascultare; esența Sa este bună. El este expresia tuturor frumuseților și a bunătății, precum și a întregii iubiri. Chiar și în trup, Dumnezeu nu face nicio faptă de nesupunere față de Dumnezeu Tatăl. Chiar și cu prețul sacrificării vieții Sale, El ar fi dispus din toată inima și nu ar face nicio altă alegere. Dumnezeu nu are elemente de ipocrizie și de importanță de Sine sau de îngâmfare și aroganță; El nu are elemente de necinste. Toată nesupunerea față de Dumnezeu vine de la Satana; Satana este izvorul întregii urâțenii și răutăți. Motivul pentru care omul are calități asemănătoare celor ale lui Satana este că omul a fost corupt și procesat de Satana. Hristos nu a fost corupt de Satana, de aceea El are numai caracteristicile lui Dumnezeu și niciuna din cele ale Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

573. „Sfințenia lui Dumnezeu” înseamnă că esența Sa este fără cusur, că dragostea Lui este altruistă, tot ceea ce Dumnezeu îi dă omului este altruist și veți ajunge să aflați că sfințenia Sa este fără pată și ireproșabilă. Aceste aspecte ale esenței lui Dumnezeu nu sunt doar cuvinte pe care El le folosește pentru a Se lăuda cu statutul Său, ci Își folosește, în schimb, esența, pentru a-l trata pe fiecare individ în parte cu liniștită sinceritate. Cu alte cuvinte, esența lui Dumnezeu nu este goală, nici nu este teoretică sau doctrinară și, cu siguranță, nu este un fel de cunoaștere. Nu este un fel de educație pentru om; în schimb, este adevărata revelație a propriilor acțiuni ale lui Dumnezeu și este esența revelată a ceea ce are El și ce este.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

574. La ce se referă sfințenia lui Dumnezeu despre care vorbesc Eu? Gândiți-vă pentru o clipă la acest lucru. Este sfințenia lui Dumnezeu onestitatea Lui? Este sfințenia lui Dumnezeu loialitatea Lui? Este sfințenia lui Dumnezeu altruismul Lui? Este smerenia Lui? Dragostea Lui pentru om? Dumnezeu îi dăruiește omului, în mod liber, adevăr și viață – este aceasta sfințenia Sa? (Da.) Tot ceea ce Dumnezeu dezvăluie este unic și nu există în umanitatea coruptă, nici nu poate fi văzut în umanitate. Nici cea mai mică urmă din acestea nu poate fi văzută în timpul procesului de corupere a omului de către Satana, nici în firea stricată a lui Satana, nici în esența sau natura acestuia. Tot ceea ce are și este Dumnezeu este unic; doar Dumnezeu Însuși are acest fel de esență, doar El este în posesia ei. […] Esența sfințeniei este dragostea adevărată, dar, mai mult decât atât, este esența adevărului, a dreptății și a luminii. Cuvântul „sfânt” este potrivit numai atunci când se referă la Dumnezeu; nimic din creație nu este vrednic să fie numit „sfânt”. Omul trebuie să înțeleagă acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

575. Când Dumnezeu a venit pe pământ, nu era din lumea asta, și nu S-a întrupat ca să Se bucure de lume. Locul unde lucrarea Îi va dezvălui firea și care va fi cel mai semnificativ este cel în care S-a născut El. Fie că este un tărâm sfânt sau murdar și indiferent unde lucrează El, El este sfânt. Totul în lume a fost creat de El, deși totul a fost corupt de Satana. Totuși, toate lucrurile încă aparțin Lui; toate sunt în mâinile Lui. El vine într-un ținut murdar și lucrează ca să Își dezvăluie sfințenia; face asta doar de dragul lucrării Sale, ceea ce înseamnă că El îndură mari umilințe ca să facă o asemenea lucrare pentru a-i mântui pe oamenii din acest ținut necurat. Face lucrul acesta pentru a fi martor, de dragul întregii omeniri. O astfel de lucrare le arată oamenilor dreptatea lui Dumnezeu și reușește să demonstreze mai bine supremația Sa. Măreția și corectitudinea Lui se

manifestă în mântuirea unui grup de oameni umili, pe care alții îi disprețuiesc. Faptul că S-a născut într-un ținut murdar nu dovedește că El este umil; pur și simplu permite întregii creații să vadă măreția Lui și adevărata Lui dragoste pentru omenire. Cu cât mai mult face El asta, cu atât mai mult dezvăluie dragostea Lui pură, dragostea Lui fără cusur pentru oameni. Dumnezeu este sfânt și drept. Chiar dacă S-a născut într-un ținut murdar și chiar dacă trăiește cu acei oameni care sunt plini de murdărie, la fel cum Isus a trăit cu păcătoșii în Epoca Harului, oare nu toată lucrarea Lui este săvârșită pentru supraviețuirea întregii omeniri? Nu e totul ca omenirea să poată câștiga marea mântuire? În urmă cu două mii de ani, El a locuit cu păcătoșii câțiva ani. Asta a fost de dragul răscumpărării. Astăzi, El trăiește cu un grup de oameni murdari și josnici, de dragul mântuirii. Nu toată lucrarea Lui este de dragul vostru, al oamenilor? Dacă nu pentru a mântui omenirea, de ce să fi trăit și să fi suferit cu păcătoșii atât de mulți ani după ce S-a născut într-o iesle? Și dacă nu ca să mântuiască omenirea, de ce să Se întoarcă întrupat a doua oară, născut în acest ținut unde se adună demonii, și să trăiască alături de acești oameni care au fost profund corupți de Satana? Nu este Dumnezeu loial? Care parte din lucrarea Lui nu a fost pentru omenire? Care parte nu a fost pentru destinul vostru? Dumnezeu este sfânt – lucrul acesta e de neschimbat! Nu este poluat de mizerie, deși El a venit într-un ținut murdar; toate acestea pot să însemne doar că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este foarte altruistă și că suferința și umilirea pe care le îndură El sunt extrem de mari!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”

576. Ideile, gândurile, comportamentul, cuvintele și faptele tale – oare toate aceste expresii nu sunt echivalentul unui contrast pentru dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu? Nu sunt expresiile tale manifestări ale firii corupte

dezvăluite prin cuvintele lui Dumnezeu? Gândurile și ideile tale, motivațiile tale și corupția care este dezvăluită în tine arată firea dreaptă a lui Dumnezeu, precum și sfințenia Sa. Și Dumnezeu S-a născut în țara murdăriei și, totuși, El rămâne nepătat de murdărie. Trăiește în aceeași lume murdară ca și tine, dar e înzestrat cu rațiune și înțelegere și disprețuiește murdăria. Se poate chiar să nu fii capabil să detectezi nimic murdar în cuvintele și faptele tale, dar El poate, și ți le indică. Acele lucruri vechi ale tale – lipsa ta de cultivare, de intuiție și rațiune și modurile tale înapoiate de a trăi – au fost acum scoase la lumină prin revelațiile de astăzi; oamenii văd sfinția și firea dreaptă a lui Dumnezeu numai prin venirea Sa pe pământ pentru a lucra în acest fel. El te judecă și te mustră, făcându-te să dobândești înțelegere; uneori, natura ta demonică se manifestă, iar El ți-o scoate în evidență. El cunoaște esența omului ca pe dosul mâinii Sale. El trăiește printre voi, mănâncă aceeași mâncare ca și voi și trăiește în același mediu – dar, chiar și așa, El știe mai multe; poate să vă demaște și să vadă dincolo de esența coruptă a umanității. Nu există vreun lucru pe care să-l disprețuiască mai mult decât filosofiile de viață și necinstea și înșelăciunea omului. El detestă în special interacțiunile trupești ale oamenilor. Poate că nu este familiarizat cu filosofiile de viață ale omului, dar poate să vadă clar și să demaște firile corupte pe care oamenii le dezvăluie. El lucrează pentru a vorbi și a învăța omul prin aceste lucruri și le folosește pentru a judeca oamenii și pentru a-Și manifesta propria fire dreaptă și sfântă. Astfel, oamenii devin contraste ale lucrării Sale. Numai Dumnezeu întrupat poate arăta limpede firile corupte ale omului și toate fețele urâte ale Satanei. Deși El nu te pedepsește și doar te folosește ca pe un contrast pentru dreptatea și sfințenia Sa, te simți rușinat și nu găsești unde să te ascunzi, pentru că ești prea murdar. El vorbește folosind acele lucruri care sunt demascate în om și numai atunci când aceste lucruri sunt scoase la lumină conștientizează

oamenii cât de sfânt este Dumnezeu. El nu trece cu vederea nici cea mai mică impuritate a oamenilor, nici măcar gândurile murdare din inimile lor; dacă faptele și cuvintele oamenilor sunt în contradicție cu voia Lui, atunci El nu le scuză. În cuvintele Lui, nu există loc pentru murdăria oamenilor sau pentru orice altceva – totul trebuie adus la lumină.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire"

577. Nu veți vedea niciodată că Dumnezeu privește lucrurile la fel ca oamenii și, în plus, nu Îl veți vedea folosind punctele de vedere, cunoștințele, știința, filosofia sau imaginația omenirii pentru a Se ocupa de lucruri. În schimb, tot ceea ce face și tot ce dezvăluie Dumnezeu este legat de adevăr. Adică, toate cuvintele pe care le-a spus și toate acțiunile pe care le-a făcut au legătură cu adevărul. Acest adevăr nu este produsul unei fantezii neîntemeiate; acest adevăr și aceste cuvinte sunt exprimate de Dumnezeu în virtutea esenței și vieții Sale. Deoarece aceste cuvinte și esența a tot ceea ce Dumnezeu a făcut sunt adevăr, putem spune că esența Sa este sfântă. Cu alte cuvinte, tot ceea ce spune și face Dumnezeu le aduce vitalitate și lumină oamenilor, le permite acestora să vadă lucruri pozitive și realitatea acelor lucruri pozitive și îi indică omenirii drumul, astfel încât să meargă pe calea cea dreaptă. Toate aceste lucruri sunt hotărâte de esența sfințeniei Sale.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V"

578. Când tu ajungi să înțelegi sfințenia lui Dumnezeu, atunci poți să crezi cu adevărat în El; când ajungi să înțelegi sfințenia Sa, atunci poți să realizezi adevăratul sens al cuvintelor „Dumnezeu Însuși, Unicul". Nu vei mai visa, gândindu-te că mai există alte căi în afară de aceasta, pe care ai putea alege să pășești, și nici nu vei mai fi dispus să trădezi tot ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru tine. Deoarece esența Lui este sfântă, aceasta

înseamnă că doar prin Dumnezeu tu poți să umbli pe drumul luminos și drept prin viață; numai prin El poți cunoaște semnificația vieții, doar prin Dumnezeu poți trăi o umanitate reală, poți avea și deopotrivă cunoaște adevărul. Doar prin Dumnezeu poți obține viață din adevăr. Doar Dumnezeu Însuși te poate ajuta să te ferești de rău și te poate izbăvi de răutatea și de controlul Satanei. În afară de Dumnezeu, nimeni și nimic nu te poate mântui din marea suferinței ca să nu mai suferi. Acest lucru este determinat de esența Sa. Doar Dumnezeu Însuși te mântuiește atât de altruist, doar El este, în cele din urmă, responsabil pentru viitorul, destinul și viața ta și El rânduiește toate lucrurile pentru tine. Acest lucru este ceva pe care nimic creat sau necreat nu îl poate realiza. Deoarece nimic creat sau necreat nu are o esență precum esența lui Dumnezeu, nicio persoană sau lucru nu are capacitatea de a te mântui sau de a te conduce. Aceasta este importanța esenței lui Dumnezeu pentru om.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

579. Am avut tot timpul așteptări foarte stricte de la om. Dacă loialitatea ta vine cu intenții și condiții, atunci mai degrabă nu vreau să am parte de așa-zisa ta loialitate, căci îi urăsc pe toți cei care Mă înșală prin intențiile lor și Mă șantajează cu condiții. Tot ce Îmi doresc este ca omul să Îmi fie absolut loial Mie și să facă toate lucrurile pentru a dovedi și de dragul acelui unic cuvânt: credință. Disprețuiesc folosirea de către voi a cuvintelor îndulcite pentru a Mă face să Mă bucur. Căci Eu vă tratez întotdeauna cu sinceritate completă și deci doresc ca și voi să vă purtați față de Mine cu credință adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

580. Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au

permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, ești jalnic de murdar – legea Raiului nu tolerează dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi făcuți desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și sunt dispuși să-i fie martori lui Dumnezeu și să-și îndeplinească datoria în calitate de creatură a lui Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – iar acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

581. Dumnezeu este ceea ce El este și are ceea ce El are. Tot ceea ce exprimă și dezvăluie El sunt reprezentări ale esenței Lui și ale identității Lui. Ceea ce El este și ceea ce El are, precum și esența și identitatea Sa, sunt lucruri care nu pot fi înlocuite de către niciun om. Firea Lui conține iubirea Lui pentru omenire, alinarea pe care o aduce El omenirii, ura față de omenire și, mai mult, o înțelegere deplină a omenirii. Personalitatea omului, în schimb, poate fi optimistă, energică sau nesimțitoare. Firea lui Dumnezeu aparține Cârmuitorului tuturor lucrurilor și ființelor vii, Domnului întregii creații. Firea Sa înseamnă onoare, putere, noblețe, măreție și, mai presus de orice, supremație. Firea Lui este simbolul autorității, simbolul a tot ceea ce este drept, simbolul a tot ceea ce este frumos și bun. Mai mult, este un simbol al Celui care nu poate fi[a] înfrânt sau invadat de întuneric și de nicio forță inamică, precum și un simbol al Celui care nu poate fi ofensat (și care

nu va tolera să fie ofensat)[b] de nicio ființă creată. Firea Lui este simbolul celei mai înalte puteri. Nicio persoană sau persoane nu pot și nu au voie să-I tulbure lucrarea sau firea. Însă personalitatea omului nu este mai mult decât un simbol al ușoarei superiorități a omului asupra animalelor. Omul ca atare nu are nicio autoritate, nicio autonomie și nicio capacitate de a-și transcende sinele, ci este, în esența sa, o ființă care se pleacă la mila a tot felul de persoane, evenimente și lucruri. Bucuria lui Dumnezeu se datorează existenței și manifestării dreptății și luminii; distrugerii întunericului și a răului. El se bucură fiindcă a adus omenirii lumina și o viață bună; bucuria Lui este una dreaptă, un simbol al existenței tuturor lucrurilor pozitive și, mai mult, un simbol al favorabilității. Mânia lui Dumnezeu se datorează existenței nedreptății care fac rău omenirii Lui; existenței răului și întunericului, a lucrurilor care alungă adevărul, ba mai mult, existenței lucrurilor care se opun la ceea ce este bine și frumos. Mânia Lui este un simbol al faptului că toate lucrurile negative nu mai există și, mai mult, este un simbol al sfințeniei Lui. Tristețea Lui se datorează omenirii, pentru care El nutrește speranțe, dar care a căzut în întuneric, fiindcă lucrarea Lui asupra omului nu se ridică la așteptările Sale și fiindcă omenirea pe care El o iubește nu poate trăi în întregime în lumină. El simte tristețe pentru omenirea inocentă, pentru omul onest, dar ignorant și pentru cel care este bun, dar cu deficiențe în ceea ce privește concepțiile proprii. Tristețea Lui este un simbol al bunătății și milei Lui, un simbol al frumuseții și bunătății. Fericirea Lui, bineînțeles, se naște prin înfrângerea dușmanilor Săi și prin câștigarea bunei credințe a omului. Mai mult, ea apare atunci când toate forțele inamice sunt izgonite și distruse și pentru că omenirii i se dă o viață bună și pașnică. Fericirea lui Dumnezeu nu seamănă cu bucuria omului, ci este sentimentul de a culege roadă bună, un sentiment mai înalt chiar decât bucuria. Fericirea Lui este un simbol al eliberării omenirii de suferință

începând din acest moment și un simbol al faptului că omenirea intră într-o lume a luminii. Emoțiile oamenilor, pe de altă parte, se nasc toate de dragul propriilor lor interese, nu în numele dreptății, al luminii sau al frumuseții și cu atât mai puțin de dragul harului dăruit din Cer. Emoțiile omenirii sunt egoiste și aparțin lumii întunericului. Ele nu există de dragul liberului arbitru, cu atât mai puțin de dragul planului lui Dumnezeu, astfel că, despre om și Dumnezeu nu se poate niciodată vorbi împreună. Dumnezeu este mereu suveran și pururi onorabil, în timp ce omul este pururi ignobil, pururi lipsit de valoare. Aceasta pentru că Dumnezeu face pururi sacrificii și Se devotează omenirii; omul, însă, pururi ia și se străduie doar pentru sine. Dumnezeu își dă pururi osteneala pentru supraviețuirea omenirii, însă omul nu contribuie niciodată cu nimic de dragul luminii sau al dreptății. Chiar dacă omul face un efort o perioadă, acesta este atât de slab încât nu poate rezista nici măcar unei singure lovituri, fiindcă efortul omului este întotdeauna pentru el însuși, iar nu pentru alții. Omul este întotdeauna egoist, în timp ce Dumnezeu este pururi altruist. Dumnezeu este sursa a tot ceea ce este just, bun și frumos, pe când omul este cel care urmează și dă dovadă de toată urâțenia și răul. Dumnezeu nu-Și va schimba niciodată esența de neprihănire și frumusețe, însă omul este perfect capabil, în orice moment și în orice situație, să trădeze neprihănirea și să se abată departe de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”

582. Intoleranța lui Dumnezeu în privința ofensei este esența Sa exclusivă; mânia lui Dumnezeu este firea Lui exclusivă; măreția lui Dumnezeu este esența Lui exclusivă. Principiul de la baza furiei Lui demonstrează identitatea și statutul pe care doar El le are. Nu este necesară menționarea faptului că firea Lui este, de asemenea, un simbol al esenței

unicului Însuși Dumnezeu. Firea lui Dumnezeu este propria Sa esență inerentă. Nu se schimbă deloc cu trecerea timpului, nici nu se schimbă ori de câte ori se schimbă locația. Firea Lui inerentă este esența Lui intrinsecă. Indiferent asupra cui Își îndeplinește lucrarea, esența Sa nu se schimbă, și nici firea Sa dreaptă. Când o persoană Îl înfurie pe Dumnezeu, ceea ce transmite El este firea Sa inerentă; în același timp, principiul de la baza mâniei Sale nu se schimbă, nici identitatea și statutul Lui unic. El nu devine furios din cauza unei schimbări ale esenței Sale sau deoarece firea Sa a produs diferite elemente, ci deoarece opoziția omului față de El Îi jignește firea. Provocarea flagrantă a lui Dumnezeu de către om este o provocare gravă la adresa propriei identități și a propriului statut ale lui Dumnezeu. În viziunea Lui, când omul Îl provoacă, Îl contestă și Îi pune la încercare furia. Când omul I se va opune, când omul Îl va contesta, când Îi va pune la încercare în mod continuu mânia – ceea ce se întâmplă, de asemenea, când păcatul este larg răspândit – mânia lui Dumnezeu se va dezvălui și se va prezenta în mod natural. De aceea, exprimarea de către Dumnezeu a mâniei Sale simbolizează faptul că toate forțele ostile vor înceta să existe; simbolizează faptul că toate forțele ostile vor fi distruse. Aceasta este caracterul unic al firii drepte a lui Dumnezeu și este caracterul unic al mâniei Lui. Când demnitatea și sfințenia lui Dumnezeu vor fi provocate, când forțele drepte vor fi obstrucționate și sunt nevăzute de om, Dumnezeu Își va trimite mânia. Din cauza esenței lui Dumnezeu, toate acele forțe de pe pământ care Îl contestă, I se opun și se luptă cu El sunt rele, corupte și nedrepte; acestea vin de la și îi aparțin Satanei. Deoarece Dumnezeu este drept, al luminii și cu desăvârșire sfânt, toate lucrurile rele, corupte și care aparțin Satanei vor dispărea cu eliberarea mâniei lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Note de subsol:

a. Textul original este: „este un simbol al faptului de a fi incapabil să fie.”

b. Textul original este: „precum și un simbol al imposibilității de a fi ofensat (și al lipsei de toleranță față de a fi ofensat).”

(IV) Despre Dumnezeu ca sursa vieții pentru toate lucrurile

583. Calea vieții nu este ceva ce poate fi deținut de oricine și nici nu poate fi obținută cu ușurință de către toți. Acest lucru se întâmplă deoarece viața poate veni doar de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, doar Dumnezeu Însuși deține esența vieții, nu există nicio cale a vieții fără Dumnezeu Însuși și astfel doar Dumnezeu este sursa vieții și izvorul nesecat al apei vii a vieții. De când a creat lumea, Dumnezeu a săvârșit multă lucrare care implică vitalitatea vieții, a săvârșit multă lucrare care îi aduce viață omului și a plătit un preț mare pentru ca omul să poată câștiga viață, deoarece Dumnezeu Însuși este viața veșnică și Dumnezeu Însuși este calea prin care omul este reînviat. Dumnezeu nu este niciodată absent din inima omului și trăiește printre oameni tot timpul. El a fost motorul vieții omului, fundamentul existenței omului și o sursă bogată pentru existența omului după naștere. El a provocat renașterea omului și îi permite să trăiască cu perseverență fiecare rol. Datorită puterii Lui și forței Sale vitale de nestins, omul a trăit generație după generație, de-a lungul cărora puterea vieții lui Dumnezeu a fost stâlpul existenței omului și pentru care Dumnezeu a plătit un preț pe care niciun alt om obișnuit nu l-a mai plătit. Forța vieții lui Dumnezeu poate triumfa în fața oricărei puteri, mai mult decât atât, depășește orice putere. Viața Lui este veșnică, puterea Lui este extraordinară, iar forța vieții Lui nu poate fi întrecută ușor de nicio ființă creată sau forță inamică. Forța vieții lui Dumnezeu există și emană strălucirea sa uimitoare, indiferent de timp sau loc. Cerul și pământul pot suferi mari schimbări, dar viața lui Dumnezeu este veșnic aceeași. Toate lucrurile sunt trecătoare, dar viața lui Dumnezeu încă rămâne, deoarece Dumnezeu este sursa existenței tuturor lucrurilor și baza existenței lor. Viața

omului provine de la Dumnezeu, existența cerului se datorează lui Dumnezeu, iar existența pământului apare din puterea vieții lui Dumnezeu. Niciun obiect însuflețit nu poate depăși suveranitatea lui Dumnezeu și nimic viu nu poate să se desprindă de sub sfera autorității lui Dumnezeu. Astfel, indiferent cine sunt, toți oamenii trebuie să se supună stăpânirii lui Dumnezeu, toată lumea trebuie să trăiască sub porunca lui Dumnezeu și nimeni nu poate să scape de sub controlul Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

584. Încă de când le-a creat Dumnezeu, pe baza legilor pe care le-a stabilit, toate lucrurile au fost funcționale și s-au dezvoltat cu regularitate. Sub privirea Lui, sub conducerea Sa, toate lucrurile s-au dezvoltat cu regularitate, alături de supravieţuirea umană. Nimic nu poate schimba aceste legi și nimic nu le poate distruge. Datorită domniei lui Dumnezeu, toate ființele se pot înmulți și datorită domniei si gestionării Lui, toate ființele pot supraviețui. Cu alte cuvinte, sub domnia lui Dumnezeu, toate ființele se nasc, se dezvoltă, dispar și se reîntrupează în mod sistematic. Când vine primăvara, burnița aduce un sentiment primăvăratic și umezește pământul. Solul începe să se dezghețe și iarba își croiește drum prin sol și începe să încolțească, pe când copacii se înverzesc treptat. Toate aceste forme de viață aduc o vitalitate proaspătă pământului. Aceasta este scena în care se nasc și se dezvoltă toate ființele. Tot felul de animale ies și ele din vizuinile lor ca să simtă căldura de primăvară şi să înceapă un nou an. Toate fiinţele se tolănesc la soare în timpul verii şi se bucură de căldura adusă de anotimp. Toate cresc repede; copacii, iarba şi toate tipurile de plante cresc foarte repede, apoi înfloresc şi dau roade. Toate ființele sunt foarte ocupate în timpul verii, inclusiv oamenii. Toamna, ploile aduc răcoarea autumnală, iar toate tipurile de fiinţe vii încep să simtă că sosește vremea recoltei. Toate

fiinţele dau roade, iar oamenii, de asemenea, datorită producției acestor ființe, încep să recolteze tot felul de lucruri pentru a pregăti hrana pentru iarnă. Iarna, toate ființele încep, treptat, să se odihnească în frig, să stea liniștite, iar oamenii iau și ei o pauză în acest anotimp. Aceste tranziții de la primăvară la vară, la toamnă și la iarnă – toate aceste schimbări apar în conformitate cu legile stabilite de Dumnezeu. El conduce toate lucrurile şi oamenii folosind aceste legi şi a stabilit pentru omenire un bogat şi colorat mod de viaţă, pregătind un mediu de supravieţuire care are temperaturi şi anotimpuri diferite. În cadrul acestor medii sistematice pentru supravieţuire, oamenii pot, de asemenea, să supravieţuiască și să se înmulțească într-un mod ordonat. Oamenii nu pot schimba aceste legi şi nicio persoană sau ființă nu le poate încălca. Deși au avut loc nenumărate modificări – mările au devenit câmpuri, în timp ce câmpurile au devenit mări – aceste legi continuă să existe. Ele există pentru că Dumnezeu există. Asta datorită domniei lui Dumnezeu şi a gestionării Lui. Cu acest tip de mediu ordonat și mare, viaţa oamenilor merge înainte în cadrul acestor legi si reguli. Aceste legi au cultivat generaţie după generaţie de oameni şi generaţie după generaţie de oameni au supraviețuit în cadrul acestor legi. Oamenii s-au bucurat de acest mediu ordonat pentru supravietuire, precum și de toate lucrurile create de Dumnezeu pentru generaţie după generaţie de oameni. Chiar dacă oamenii simt că aceste tipuri de legi sunt inerente, chiar dacă ei le dezaprobă în totalitate şi chiar dacă nu simt că Dumnezeu orchestrează aceste legi, că El conduce peste aceste legi, orice ar fi, Dumnezeu este mereu angajat în această lucrare neschimbătoare. Scopul Lui în această lucrare neschimbătoare este supravieţuirea omenirii, astfel încât oamenii să poată dăinui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

585. Dumnezeu controlează regulile ce guvernează modul de operare al tuturor lucrurilor; El controlează regulile ce guvernează supraviețuirea tuturor lucrurilor; tot El controlează toate lucrurile şi le stabilește astfel încât să se întărească unul pe altul și totodată să depindă unul de altul, astfel ca ele să nu piară sau să dispară. Doar în acest fel omenirea poate continua să existe; doar în acest fel poate trăi sub îndrumarea lui Dumnezeu în asemenea mediu. Dumnezeu este stăpânul acestor reguli de operare şi nimeni nu poate interveni, nici nu le poate schimba. Doar Dumnezeu Însuși știe aceste reguli şi doar El Însuşi le gestionează. Când vor înmuguri copacii, când o să plouă; câtă apă și câte substanțe nutritive va da pământul plantelor; în ce anotimp cad frunzele, în ce anotimp copacii au fructe, câtă energie va da soarele copacilor, ce vor expira copacii după ce au fost hrăniți de lumina soarelui – toate aceste lucruri au fost predeterminate de către Dumnezeu, când a creat toate lucrurile, drept legi pe care nimeni nu le poate încălca. Lucrurile create de Dumnezeu, fie ele vii, fie, după părerea oamenilor, fără viață, sunt în mâinile lui Dumnezeu, unde le controlează și cârmuiește asupra lor. Nimeni nu poate schimba sau încălca aceste reguli. Altfel spus, când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a prestabilit că, fără pământ, copacul nu și-ar putea înfige rădăcinile, înmuguri și crește; că, dacă pământul nu ar avea copaci, atunci s-ar usca; iar copacul ar trebui să devină casa păsărilor cântătoare, un loc unde să se poată adăposti de vânt. Poate un copac să trăiască fără lumina soarelui? (Nu.) Nici nu ar putea trăi doar cu pământul. Toate aceste lucruri sunt pentru omenire, pentru supraviețuirea acesteia. Omul primește aer proaspăt de la copac și trăiește pe pământul protejat de acesta. Omul nu poate trăi fără lumina soarelui sau fără diferitele ființe vii. Chiar dacă aceste relații sunt complexe, trebuie să-ți amintești că Dumnezeu a creat regulile care guvernează toate lucrurile astfel încât ele să se poată întări unul pe altul, să depindă unul de altul și să existe laolaltă. Cu

alte cuvinte, fiecare lucru pe care El l-a creat are valoare și semnificație. Dacă Dumnezeu ar fi creat ceva fără semnificație, Dumnezeu l-ar lăsa să dispară. Aceasta este una dintre metodele pe care El le folosește pentru aprovizionarea tuturor lucrurilor.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VII”

586. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a folosit tot felul de metode și de căi pentru a le pune în echilibru, pentru a echilibra condițiile de trai din munți și din lacuri, pentru a echilibra condițiile de trai pentru plante și pentru toate felurile de animale, de păsări și de insecte – scopul Lui a fost să permită tuturor viețuitoarelor să trăiască și să se înmulțească după legile pe care El le-a rânduit. Niciunul dintre lucrurile creației nu poate ieși în afara acestor legi, ele nu pot să fie încălcate. Doar în cadrul acestui tip de mediu primar pot oamenii să supraviețuiască și să se înmulțească în siguranță, generație după generație. Dacă orice viețuitoare trece dincolo de cantitatea și de aria de acoperire stabilită de către Dumnezeu sau dacă își depășește rata, gradul de creștere sau numărul sub stăpânirea Lui, mediul de supraviețuire al omenirii ar suferi distrugeri de diferite magnitudini. Și, în același timp, supraviețuirea omenirii ar fi amenințată. Dacă o specie de viețuitoare ajunge să atingă un număr prea mare, vor consuma hrana oamenilor, vor distruge sursele de apă ale oamenilor și le vor distruge căminele. În acest fel, înmulțirea omenirii și starea lor de supraviețuire ar fi afectată imediat. […] Dacă există o specie sau mai multe specii de viețuitoare care își depășesc numărul potrivit, aerul, temperatura, umiditatea, chiar și compoziția aerului din spațiul de supraviețuire al omenirii, toate acestea vor fi otrăvite și distruse într-un grad mai mare sau mai mic. În mod similar, în aceste condiții, supraviețuirea și soarta oamenilor vor fi încă supuse amenințărilor acestui tip de mediu. Așadar, dacă oamenii pierd aceste echilibre, aerul pe care ei îl respiră va fi

distrus, apa pe care ei o beau va fi contaminată, iar temperaturile de care au ei nevoie se vor schimba și ele, vor fi afectate într-un grad mai mare sau mai mic. Dacă se întâmplă asta, mediile pentru supraviețuire care aparțin inerent omenirii vor fi ținta unor provocări și impacturi enorme. În acest gen de condiții în care mediile primare de supraviețuire ale oamenilor au fost distruse, care ar fi perspectiva și soarta omenirii? Este o problemă foarte serioasă! Fiindcă Dumnezeu știe din ce motiv fiecare dintre lucrurile creației există de dragul omeniri, știe rolul fiecărui lucru pe care El l-a creat, știe impactul acestuia asupra oamenilor și ce mare beneficiu aduce omenirii – în inima lui Dumnezeu este un plan pentru toate acestea, iar El gestionează absolut fiecare aspect al tuturor lucrurilor pe care El le-a creat și, așadar, pentru oameni, absolut fiecare lucru pe care El îl face este foarte important – toate sunt necesare. Așadar, când vezi fenomene ecologice printre toate lucrurile create de Dumnezeu sau niște legi naturale în cadrul tuturor lucrurilor, nu te vei mai îndoi de necesitatea fiecărui lucru pe care Dumnezeu l-a creat. Nu vei mai folosi cuvinte neștiutoare pentru a emite judecăți arbitrare despre aranjamentele lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile și despre diferitele Lui moduri de a susține omenirea. Nu vei mai trage nici concluzii arbitrare cu privire la legile lui Dumnezeu despre toate lucrurile create de El.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

587. Dacă toate lucrurile creației și-ar pierde propriile lor legi, ele nu ar mai exista; dacă legile tuturor lucrurilor s-ar pierde, atunci lucrurile vii dintre toate ființele nu ar mai putea continua. Oamenii și-ar pierde și ei mediile de supraviețuire pe care se bazează. Dacă oamenii ar pierde toate acestea, nu ar mai putea să trăiască și să se înmulțească generație după generație. Motivul pentru care oamenii au supraviețuit până acum este că Dumnezeu le-a oferit toate lucrurile creației care să-i hrănească, să

alimenteze omenirea în diferite feluri. Ei au supraviețuit până acum, până în ziua de azi, doar pentru că Dumnezeu hrănește omenirea în diferite feluri. Cu acest tip de mediu stabilit pentru supraviețuire care este favorabil și sistematic, toți oamenii de pe pământ, toate rasele pot supraviețui în cadrul propriilor sfere prestabilite. Nimeni nu poate trece dincolo de aceste sfere sau limite deoarece ele au fost trasate de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX"

588. Lumea spirituală este un loc important, unul diferit de lumea materială. Şi de ce spun că e important? Vom vorbi despre asta în detaliu. Existenţa lumii spirituale este legată inextricabil de lumea materială a omenirii. Ea joacă un rol important în ciclul vieţii şi al morţii omeneşti în stăpânirea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor; acesta este rolul său şi unul dintre motivele pentru care existenţa sa e importantă. Deoarece este un loc indiscernabil pentru cele cinci simţuri, nimeni nu poate judeca cu acurateţe dacă există sau nu. Evenimentele lumii spirituale sunt legate îndeaproape de existenţa omenirii, prin urmare, ordinea vieții omenirii este de asemenea influenţată în mod colosal de lumea spirituală. Are acest lucru legătură cu suveranitatea lui Dumnezeu? Da. Când spun asta, înţelegeţi de ce discut despre acest subiect: pentru că priveşte suveranitatea lui Dumnezeu şi administraţia Lui. Într-o lume ca aceasta – una care e invizibilă oamenilor – fiecare ordin, decret şi sistem administrativ ceresc al ei este mult deasupra legilor şi sistemelor oricărei ţări a lumii materiale şi nicio fiinţă care trăieşte în această lume nu ar îndrăzni să le încalce sau să le aroge. Are acest lucru legătură cu suveranitatea şi administraţia lui Dumnezeu? În această lume, sunt decrete administrative clare, ordine administrative clare şi statute clare. La niveluri diferite şi în zone diferite, aprozii se supun cu stricteţe sarcinii lor şi respectă regulile şi reglementările, căci ştiu care e consecinţa încălcării unui ordin ceresc, sunt

clar conştienţi de cum Dumnezeu pedepseşte răul şi răsplăteşte binele şi de cum administrează El toate lucrurile, de cum stăpâneşte toate lucrurile şi, mai mult, văd clar cum Dumnezeu Îşi realizează ordinele şi statutele cereşti. Sunt acestea diferite de lumea materială locuită de omenire? Sunt diferite în mod colosal. Este o lume complet diferită de lumea materială. De vreme ce există ordine şi statute cereşti, ea priveşte suveranitatea şi administraţia lui Dumnezeu, mai mult, firea Lui şi ceea ce are şi este El.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X"

589. Dumnezeu a instituit diverse ordine, decrete şi sisteme cereşti în tărâmul spiritual, iar după proclamarea acestor ordine, decrete şi sisteme cereşti, acestea sunt executate cu stricteţe, aşa cum a stabilit Dumnezeu, prin fiinţe cu diferite posturi oficiale din lumea spirituală şi nimeni nu îndrăzneşte să le încalce. Aşadar, în ciclul de viaţă şi de moarte al omenirii în lumea omului, indiferent dacă un om este reîntrupat ca animal sau ca om, există legi pentru ambele. Deoarece aceste legi vin de la Dumnezeu, nimeni nu îndrăzneşte să le încalce şi nici nu e capabil să o facă. Doar datorită unei astfel de suveranităţi a lui Dumnezeu şi a existenţei unor astfel de legi lumea materială pe care o văd oamenii e atât de exactă şi de ordonată; doar datorită unei astfel de suveranităţi a lui Dumnezeu omenirea este capabilă să coexiste paşnic cu cealaltă lume, care îi e complet invizibilă şi să trăiască în armonie cu ea – totul fiind inextricabil suveranităţii lui Dumnezeu. După ce viaţa trupească a unui om se stinge, sufletul încă are viaţă, aşadar, ce s-ar întâmpla dacă ar fi fără administrarea lui Dumnezeu? Sufletul ar hoinări peste tot, intrând nepoftit peste tot şi chiar ar face rău fiinţelor vii din lumea omenirii. Un astfel de rău ar fi îndreptat nu doar spre omenire, ci ar putea fi şi spre plante şi animale – însă primii care ar fi răniţi ar fi oamenii. Dacă s-ar întâmpla aceasta – dacă un astfel de suflet ar fi fără administrare, ar face cu adevărat rău oamenilor şi ar face cu adevărat lucruri haine – atunci ar

exista, de asemenea, o tratare adecvată a acestui suflet în lumea spirituală: dacă situaţia ar fi gravă, sufletul ar înceta curând să existe, ar fi distrus; dacă se poate, ar fi pus undeva şi, apoi, reîntrupat. Cu alte cuvinte, administrarea de către lumea spirituală a diferitelor suflete este ordonată şi realizată conform unor paşi şi reguli. Doar datorită unei astfel de administrări lumea materială a omului nu a căzut în haos şi omenirea lumii materiale posedă o mentalitate normală, o raţionalitate normală şi o viaţă trupească ordonată. Doar după ce omenirea va avea o astfel de viaţă normală, aceia care trăiesc în trup vor putea continua să prospere şi să se înmulţească de-a lungul generaţiilor.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X"

590. Moartea unei fiinţe vii – încheierea unei vieţi fizice – semnifică faptul că fiinţa vie a trecut din lumea materială în lumea spirituală, în timp ce naşterea unei noi vieţi fizice semnifică faptul că o fiinţă vie a venit din lumea spirituală în lumea materială şi a început să-şi preia rolul, să-şi joace rolul. Indiferent dacă este vorba despre plecarea sau sosirea unei fiinţe, ambele sunt inseparabile de lucrarea lumii spirituale. Când cineva vine în lumea materială, rânduieli şi precizări adecvate au fost făcute deja de către Dumnezeu în lumea spirituală pentru familia în care acesta merge, era în care ajunge, ora la care ajunge şi rolul pe care îl joacă. Și astfel, întreaga viaţă a acestei persoane –lucrurile pe care le face şi căile pe care merge – evoluează conform rânduielilor lumii spirituale, fără nici cel mai mic neajuns. Momentul în care se încheie o viaţă fizică, între timp, şi modul şi locul în care se încheie sunt clare şi perceptibile lumii spirituale. Dumnezeu stăpâneşte lumea materială şi lumea spirituală şi nu va amâna ciclul normal de viaţă şi de moarte al unui suflet, nici nu ar putea comite vreo greşeală în rânduielile ciclului de viaţă şi de moarte al unui suflet. Fiecare dintre aprozii din posturile oficiale ale lumii spirituale îşi îndeplineşte sarcinile şi

face ceea ce se cuvine să facă, potrivit indicaţiilor şi regulilor lui Dumnezeu. Și astfel, în lumea omenirii, fiecare fenomen material văzut de om este ordonat şi nu conţine haos. Toate acestea sunt datorită stăpânirii ordonate a lucrurilor de către Dumnezeu, dar şi datorită faptului că autoritatea lui Dumnezeu stăpâneşte peste tot şi toate cele peste care stăpâneşte El includ lumea materială în care trăieşte omul şi, mai mult, lumea spirituală invizibilă din spatele omenirii. Aşadar, dacă omenirea vrea să aibă o viaţă bună şi să trăiască într-un mediu frumos, pe lângă a primi întreaga lume materială vizibilă, omul trebuie să primească şi lumea spirituală, pe care nimeni nu o poate vedea, care guvernează fiecare fiinţă vie în numele omenirii şi care e ordonată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X"

591. Din momentul în care apari plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Îți asumi rolul în planul lui Dumnezeu și în orânduirea lui Dumnezeu. Îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și oricare ar fi drumul de urmat, nimeni nu poate scăpa de orchestrarea și aranjamentul pe care le-a pregătit Cerul și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar El, care domnește peste toate lucrurile, este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a fost constant în lucrarea Lui, gestionând acest univers și direcționând schimbarea și mișcarea tuturor lucrurilor. La fel ca toate lucrurile, omul a primit în tăcere, și fără să știe, hrana dulceții, ploaia și roua de la Dumnezeu. La fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să știe, sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu. Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu și toată viața omului este văzută de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea în funcție

de gândurile lui Dumnezeu. Așa domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

592. Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă căreia El i-a dăruit viață. La rândul său, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această lume materială, a fost menit să existe sub orânduirea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu este cea care susține fiecare ființă vie pe parcursul maturizării sale. În acest proces, nimeni nu crede că omul trăiește și crește sub îngrijirea lui Dumnezeu. Mai degrabă, consideră că omul crește sub dragostea și grija părinților săi și că această creștere a sa este guvernată de instinctul de supraviețuire. Acest lucru e cauzat de faptul că omul nu știe cine i-a dăruit viața sau de unde a venit aceasta și cu atât mai puțin cum poate instinctul vieții să creeze miracole. Omul știe doar că hrana este fundamentul continuării vieții, că perseverența este sursa existenței vieții și că încrederea în mintea lui este bogăția supraviețuirii lui. Omul nu simte harul și măsurile lui Dumnezeu. Apoi, omul își irosește viața oferită lui de Dumnezeu… Niciun om asupra căruia Dumnezeu veghează zi și noapte nu ia inițiativa de a I se închina. Dumnezeu continuă să lucreze, așa cum a stabilit asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va înțelege brusc valoarea și scopul vieții, va înțelege prețul la care Dumnezeu i-a dat omului totul și va ști cu câtă ardoare îl așteaptă Dumnezeu pe om să se reîntoarcă la El. […]

Toți cei care vin pe această lume trebuie să experimenteze viața și moartea, iar mulți au experimentat ciclul morții și al renașterii. Cei care trăiesc vor muri în curând, iar cei morți se vor reîntoarce în curând. Toate acestea reprezintă cursul vieții rânduite de Dumnezeu pentru fiecare ființă.

Totuși, acest curs și ciclu sunt adevărul pe care Dumnezeu Își dorește ca omul să-l vadă, și anume că viața dăruită omului de către Dumnezeu este infinită și neîngrădită de trup, timp sau spațiu. Acesta este misterul vieții dăruite omului de către Dumnezeu și dovada că viața a venit de la El. Deși mulți ar putea să nu creadă că viața a venit de la Dumnezeu, omul se bucură inevitabil de tot ceea ce a venit de la Dumnezeu, fie că crede în El sau Îi neagă existența. Dacă Dumnezeu se va răzgândi într-o zi și va dori să revendice tot ceea ce există pe lume și să ia înapoi viața pe care El a dat-o, atunci nimic nu va mai exista. Dumnezeu Își folosește viața pentru a alimenta toate lucrurile, atât pe cele vii, cât și pe cele fără viață, aducându-le pe toate la o bună rânduială, în virtutea puterii și autorității Lui. Acesta este un adevăr pe care nimeni nu îl poate concepe sau înțelege cu ușurință, iar aceste adevăruri de neînțeles reprezintă însăși manifestarea și testamentul forței vieții lui Dumnezeu. Acum permite-Mi să îți spun un secret: Măreția și puterea vieții lui Dumnezeu nu pot fi aprofundate de nicio ființă. Așa este acum, așa a fost în trecut și așa va rămâne în timpul ce va veni. Al doilea secret pe care am să-l împărtășesc este acesta: sursa vieții vine de la Dumnezeu, pentru toată creația, indiferent de diferențele de formă sau structură. Indiferent de ce tip de ființă ești, nu te poți mișca împotriva căii vieții pe care Dumnezeu a stabilit-o. În orice caz, tot ceea ce Îmi doresc de la oameni este să înțeleagă că fără grija, paza și măsurile lui Dumnezeu, omul nu poate primi tot ceea ce i-a fost hărăzit să primească, indiferent cât de mari sunt efortul sau strădania lui. Fără alimentarea cu viață de la Dumnezeu, omul își pierde sensul valorii vieții, precum și sensul scopului vieții. Cum poate Dumnezeu să îi permită unui om care irosește valoarea vieții Lui să fie atât de lipsit de griji? Pe de altă parte, nu uita că Dumnezeu este sursa vieții tale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

593. Dumnezeu este Cel care stăpânește peste toate lucrurile și care administrează toate lucrurile. El a creat tot ceea ce există, El administrează tot ceea ce există și El stăpânește peste tot ceea ce există și Se îngrijește de tot ceea ce există. Acesta este statutul lui Dumnezeu, aceasta este identitatea lui Dumnezeu. Pentru toate lucrurile și pentru tot ceea ce există, adevărata identitate a lui Dumnezeu este cea de Creator, cea de Stăpânitor al tuturor lucrurilor. Aceasta este identitatea pe care o are Dumnezeu și El este unic printre toate lucrurile. Niciuna dintre creaturile lui Dumnezeu – fie din rândul omenirii, fie din lumea spirituală – nu poate folosi niciun mijloc sau nicio scuză pentru a-și aloca sau a înlocui identitatea și statutul lui Dumnezeu, fiindcă există doar unul între toate lucrurile care are această identitate, această putere, această autoritate și capacitatea de a stăpâni asupra tuturor lucrurilor: al nostru unic Dumnezeu Însuși. El trăiește și Se mișcă printre toate lucrurile; El Se poate ridica în locul cel mai înalt, deasupra tuturor lucrurilor; El Se poate smeri devenind om, devenind unul dintre cei care sunt din carne și oase, venind față în față cu oamenii și împărțind cu ei și binele, și răul; în același timp, El comandă tot ceea ce există, decide soarta a tot ceea ce există și direcția în care o iau toate; chiar mai mult, El călăuzește soarta întregii omeniri și direcția pe care o ia omenirea. Un Dumnezeu ca aceasta ar trebui venerat, ascultat și cunoscut de toate ființele vii. Iar astfel, indiferent cărui grup sau tip de oameni aparții, să crezi în Dumnezeu, să-L urmezi pe Dumnezeu, să-L venerezi pe Dumnezeu, să accepți stăpânirea Lui și aranjamentele pe care El le-a făcut pentru soarta ta este singura alegere, și este o alegere necesară, pentru orice persoană, pentru orice ființă vie. În unicitatea lui Dumnezeu, oamenii văd că autoritatea Lui, firea Lui cea dreaptă, esența Lui și mijloacele prin care El Se îngrijește de toate lucrurile, toate sunt unice; iar unicitatea Lui determină adevărata identitate a lui Dumnezeu Însuși și determină statutul

Lui. Iar astfel, printre toate creaturile, dacă orice ființă vie din lumea spirituală sau din rândurile omenirii ar vrea să stea în locul lui Dumnezeu, ar fi ceva imposibil, fiindcă ar încerca să joace rolul lui Dumnezeu. Așa este în fapt.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X"

594. Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este de dragul primirii de mulțumiri de la toți pentru tot ce am făcut. Vreau ca fiecare om să vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele; nu fapta omului,cel mai puțin din toată natura, este cea care a dat naștere omenirii. Dimpotrivă, Eu sunt cel care hrănește fiecare ființă vie în creație. Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să sufere o serie de calamități. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, Mai mult, Eu sunt Cel pe care se bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va înceta complet. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, chiar dacă nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva, singura Mea speranță este ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși cei care mă pot răsplăti sunt foarte puțini, voi încheia totuși călătoria Mea în lumea oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va scăpa de

dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

XII Cuvinte privind constituția, decretele administrative și poruncile Epocii Împărăției

595. Lucrarea pe care am planificat-o continuă să meargă înainte fără a sta pe loc niciun moment. După ce am trecut în Epoca Împărăției și după ce v-am adus în Împărăția Mea ca fiind poporul Meu, voi avea alte cerințe pentru voi; adică, voi începe să promulg înaintea voastră constituția cu care voi guverna această epocă:

Din moment ce vă numiți poporul Meu, ar trebui să puteți slăvi numele Meu, adică să mărturisiți ferm în mijlocul încercărilor. Dacă cineva încearcă să Mă flateze și să ascundă adevărul de Mine, sau să facă aranjamente necinstite pe la spatele Meu, aceștia vor fi fără excepție alungați, dați afară din casa Mea să aștepte să-i tratez. Aceia care au fost necredincioși și nefiliali față de Mine în trecut și care se ridică iarăși astăzi pentru a Mă judeca în mod deschis – și ei vor fi alungați din casa Mea. Aceia care sunt poporul Meu trebuie să aibă grijă constant de poverile Mele și, de asemenea, să caute să cunoască ale Mele cuvinte. Doar astfel de oameni vor fi luminați de Mine și ei vor trăi cu siguranță sub îndrumarea și luminarea Mea, niciodată primind mustrări. Pe aceia care nu au grijă de poverile Mele și se concentrează pe planificarea propriului lor viitor, adică, pe aceia care prin faptele lor nu au ca scop să Îmi satisfacă inima, ci, mai degrabă, au ca scop să cerșească o pomană, pe aceste făpturi asemănătoare cu cerșetorii refuz complet să le folosesc, deoarece din momentul în care s-au născut nu au știut deloc ce înseamnă să aibă grijă de poverile Mele. Ei sunt oameni cărora le lipsește rațiunea normală; astfel de oameni suferă de „subnutriția” creierului și trebuie să meargă acasă pentru niște „hrană.” Pentru oamenii de acest tip nu am niciun folos. În rândul poporului Meu, toată lumea va trebui să considere cunoașterea Mea ca o datorie obligatorie de îndeplinit până la

final, precum mâncatul, îmbrăcatul și dormitul, ceva ce nu se uită niciun moment, astfel ca, în final, cunoașterea Mea să devină o deprindere familiară precum mâncatul, ceva ce faci fără efort, cu iscusință. Cât despre cuvintele pe care le rostesc, fiecare dintre ele trebuie primit cu certitudine absolută și asimilat complet; nu pot exista jumătăți de măsură superficiale. Oricine nu acordă atenție cuvintelor Mele va fi privit ca fiind în opoziție directă față de Mine; oricine nu mănâncă ale Mele cuvinte sau nu caută să le cunoască va fi privit ca cineva care nu Îmi acordă atenție și va fi dat direct pe ușă afară din casa Mea. Căci, așa cum am spus în trecut, ceea ce doresc Eu nu sunt mulți oameni, ci câțiva aleși. Din o sută de oameni, dacă unul singur este capabil să Mă cunoască prin cuvintele Mele, atunci i-aș arunca cu bună-știință pe toți ceilalți pentru a Mă concentra pe luminarea și iluminarea acestuia. Din aceasta puteți vedea că nu este neapărat adevărat că doar un număr mai mare de oameni Mă pot manifesta, Mă pot trăi. Ceea ce Îmi doresc este grâu (chiar dacă boabele nu sunt pline), și nu neghină (chiar atunci când boabele sunt atât de pline încât impresionează). Cât despre cei care nu au grijă să caute, ci în schimb se comportă într-o manieră delăsătoare, ei ar trebui să plece de bunăvoie; nu doresc să îi mai văd ca nu cumva să continue să-Mi facă numele de rușine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 5

596. Nu Mă grăbesc să pedepsesc pe nimeni, și nici nu tratez pe nimeni pe nedrept – sunt drept față de toți. Cu siguranță Îmi iubesc fiii și cu siguranță îi urăsc pe cei răi care Mă sfidează; acesta este principiul din spatele acțiunilor Mele. Fiecare dintre voi ar trebui să-Mi înțeleagă decretele administrative; dacă nu, nu veți avea nici cea mai mică urmă de teamă și vă veți purta cu nepăsare înaintea Mea. În plus, nu veți ști ce vreau

să fac, ce vreau să duc la bun sfârșit, ce vreau să obțin sau de ce fel de persoană are nevoie Împărăția Mea.

Decretele Mele administrative sunt:

1) Oricine ai fi, dacă Mă contrazici în inima ta, vei fi judecat.

2) Cei pe care i-am ales vor fi disciplinați imediat dacă au idei greșite.

3) Îi voi așeza într-o parte pe cei care nu cred în Mine. Îi voi lăsa să vorbească și să se poarte cu nepăsare până la sfârșit, când îi voi pedepsi riguros și îi voi disciplina.

4) Voi avea grijă de cei care cred în Mine și îi voi proteja tot timpul. Îi voi aproviziona cu viață, folosind calea mântuirii. Acești oameni vor avea iubirea Mea și cu siguranță nu vor cădea și nu-și vor pierde calea. Orice slăbiciune ar avea va fi doar temporară și cu siguranță nu-Mi voi aminti de ea.

5) Cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat – adică aceia care cred că există un Dumnezeu, însă nu Îl caută pe Hristos, dar care nici nu opun rezistență – sunt cei mai demni de milă oameni și, prin faptele Mele, îi voi face să vadă limpede. Prin acțiunile Mele, voi salva astfel de oameni și îi voi aduce înapoi.

6) Fiii întâi născuți, primii care Mi-au acceptat numele, vor fi binecuvântați! Cu siguranță vă voi acorda cele mai bune binecuvântări, permițându-vă să vă bucurați de ele spre mulțumirea inimilor voastre; nimeni nu va îndrăzni să stea în calea acestui lucru. Totul este complet pregătit pentru voi, pentru că acesta este decretul Meu administrativ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 56

597. Pronunţ acum decretele administrative ale Împărăției Mele: toate lucrurile sunt înăuntrul judecății Mele, toate sunt în dreptatea Mea, toate sunt înăuntrul măreţiei Mele, iar Eu Îmi practic dreptatea către toți. Cei care spun că ei cred în Mine, dar care în adâncul sufletului Mă contrazic sau ale căror inimi M-au abandonat, vor fi daţi afară – dar toate la vremea potrivită. Oamenii care vorbesc sarcastic despre Mine, dar într-un mod pe care ceilalți nu-l observă, vor muri imediat (vor pieri în spirit, în trup și în suflet). Cei care îi asupresc pe îndrăgiții mei sau le întorc spatele vor fi judecați imediat de mânia Mea. Asta înseamnă că oamenii care sunt geloşi pe cei pe care Eu îi iubesc și care Mă consideră nedrept vor fi predați spre judecată celor pe care Eu îi îndrăgesc. Toți cei care se comportă bine, sunt simpli și cinstiți (inclusiv cei cărora le lipseşte înțelepciunea) și care Mă tratează cu sinceritate de neclintit vor rămâne cu toții în Împărăția Mea. Cei care nu au fost instruiți – adică acei oameni cinstiți cărora le lipsesc înțelepciunea și înțelegerea – vor avea putere în Împărăția Mea. Cu toate acestea, și ei au trecut prin tratare și frângere. Faptul că nu au fost supuşi instruirii nu este absolut. Mai degrabă, prin aceste lucruri le voi arăta tuturor atotputernicia și înțelepciunea Mea. Îi voi da afară pe cei care încă se mai îndoiesc de Mine; nu-l vreau pe nici unul dintre ei (îi detest pe oamenii care încă se mai îndoiesc de Mine într-un astfel de moment). Prin intermediul faptelor pe care le fac în întregul univers, voi arăta oamenilor cinstiți minunăția acțiunilor Mele, făcând imediat ca înțelepciunea, înțelegerea și discernământul lor să sporească. Totodată, voi face ca oamenii înșelători să fie distruși într-o clipă ca urmare a faptelor Mele minunate. Toți fiii întâi născuți care au fost primii ce Mi-au acceptat numele (adică acei oameni cinstiți, sfinți și neîntinaţi) vor fi primii care vor dobândi intrarea în Împărăție și vor cârmui peste toate națiunile și toate popoarele alături de Mine, domnind ca și regi în Împărăție și judecând toate națiunile și toate

popoarele (acest lucru se referă la toți fiii întâi născuți din Împărăţie și nimeni altcineva). Cei din rândul tuturor naţiunilor și popoarelor care au fost judecați și s-au căit vor intra în Împărăția Mea și vor deveni poporul Meu, pe când cei care sunt încăpățânați și care nu regretă nimic vor fi aruncați în Adânc (pentru a pieri pe veci). Judecata din Împărăție va fi cea din urmă și va fi curățirea temeinică a lumii de către Mine. Atunci nu va mai exista nicio nedreptate, nicio durere, nicio lacrimă, niciun oftat și, chiar mai mult, nu va mai exista o lume. Totul va fi o manifestare a lui Hristos și totul va fi Împărăția lui Hristos. Ce glorie! Ce glorie!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 79

598. Acum promulg decretele Mele administrative pentru voi (în vigoare din ziua promulgării lor, alocând diferite mustrări diferiților oameni):

Îmi țin promisiunile și totul este în mâinile Mele: oricine se îndoiește va fi cu siguranță ucis. Nu există loc pentru nicio considerație; ei vor fi exterminați imediat, eliberându-Mi astfel inima de ură. (De acum încolo, se confirmă faptul că oricine este ucis nu trebuie neapărat să fie membru al Împărăției Mele și trebuie să fie descendent al Satanei.)

În calitate de fii întâi născuți, ar trebui să vă păstrați propriile poziții, să vă îndepliniți bine îndatoririle și să nu fiți băgăcioși. Ar trebui să vă oferiți pentru planul Meu de gestionare și, oriunde mergeți, ar trebui să fiți mărturie bună pentru Mine și să-Mi slăviți numele. Nu comiteți fapte rușinoase; fiți exemple pentru toți fiii și poporul Meu. Nu fiți desfrânați nici măcar pentru o clipă: trebuie să apăreți întotdeauna înaintea tuturor purtând identitatea fiilor întâi născuți și să nu fiți servili; mai degrabă, ar trebui să mergeți mai departe cu capul sus. Vă cer să-Mi slăviți numele, să nu-Mi faceți numele de rușine. Cei care sunt fii întâi născuți au fiecare funcția lor

individuală și nu pot face totul. Aceasta este responsabilitatea pe care v-am dat-o și nu trebuie să vă sustrageți. Trebuie să vă dedicați din toată inima, cu toată mintea și toată puterea voastră pentru a îndeplini ceea ce v-am încredințat.

Începând din această zi, pretutindeni în universul-lume, datoria de păstorire a tuturor fiilor Mei și a întregului Meu popor va fi încredințată fiilor Mei întâi născuți pentru a o îndeplini și voi mustra pe oricine nu-și poate dedica toată inima și mintea pentru a o împlini. Aceasta este dreptatea Mea. Nu îi voi cruța și nu voi fi blând nici măcar cu fiii Mei întâi născuți.

Dacă vreunul dintre fiii Mei sau dintre oamenii Mei îl ridiculizează și îl insultă pe unul dintre fiii Mei întâi născuți, îl voi pedepsi aspru, pentru că întâii Mei născuți Mă reprezintă pe Mine; ceea ce le face acel cineva lor, același lucru mi-l face și Mie. Acesta este cel mai sever dintre decretele Mele administrative. Voi permite întâilor Mei născuți, în conformitate cu dorințele lor, să-Mi administreze dreptatea împotriva oricăruia dintre fiii Mei și oamenii Mei care încalcă acest decret.

Voi abandona treptat pe oricine Mă privește în mod frivol și se concentrează doar pe mâncarea, îmbrăcămintea și somnul Meu, participă doar la treburile Mele externe, nu are în vedere sarcina Mea și nu acordă atenție îndeplinirii corecte a propriilor funcții. Acest lucru se adresează tuturor celor care au urechi.

Cine termină să-și facă serviciul pentru Mine, trebuie să se retragă ascultător, fără zarvă. Fii atent, altfel te voi alunga. (Acesta este un decret suplimentar.)

De acum încolo, fiii Mei întâi născuți vor ridica toiagul de fier și vor începe să-Mi execute autoritatea pentru a guverna toate națiunile și popoarele, să meargă printre toate națiunile și popoarele și să îndeplinească

judecata, dreptatea și măreția Mea între toate națiunile și popoarele. Fiii mei și poporul Meu se vor teme de mine, Mă vor lăuda, Mă vor aclama și Mă vor proslăvi fără încetare, pentru că planul Meu de gestionare este împlinit și fiii Mei întâi născuți pot domni cu Mine.

Aceasta este o parte a decretelor Mele administrative; după asta, vi le voi spune pe măsură ce lucrarea progresează. Din decretele administrative de mai sus, veți vedea ritmul în care Îmi fac lucrarea, precum și ce etapă a atins lucrarea Mea. Aceasta va fi o confirmare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 88

599. Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției

(Un articol selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

1) Omul nu ar trebui să se preamărească, nici să se înalțe pe sine. El ar trebui să se închine și să-L înalțe pe Dumnezeu.

2) Ar trebui să faci orice este benefic pentru lucrarea lui Dumnezeu, și să nu faci nimic care este în detrimentul intereselor lucrării lui Dumnezeu. Ar trebui să aperi numele lui Dumnezeu, mărturia lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu.

3) Banii, obiectele materiale și toate bunurile din gospodăria lui Dumnezeu sunt ofrandele care ar trebui să fie oferite de om. De aceste ofrande nu se pot bucura decât preotul și Dumnezeu, căci ofrandele omului sunt pentru bucuria lui Dumnezeu, Dumnezeu doar împărtășește aceste ofrande cu preotul, și nimeni altcineva nu este calificat sau îndreptățit să se bucure de nicio parte din ele. Toate jertfele omului (inclusiv bani și lucruri materiale de care se poate bucura) sunt date lui Dumnezeu, nu omului. Și astfel, de aceste lucruri nu ar trebui să se bucure oamenii; dacă omul ar fi să

se bucure de ele, atunci ar fura ofrandele. Oricine face acest lucru este un Iuda, căci, pe lângă faptul că a fost trădător, Iuda a furat ce era în sacul de bani.

4) Omul are o fire coruptă și, în plus, este stăpânit de emoții. Ca atare, este absolut interzis ca doi membri de sex opus să lucreze împreună neînsoțiți atunci când slujesc lui Dumnezeu. Orice persoană descoperită făcând acest lucru va fi expulzată, fără excepție – și nimeni nu este scutit.

5) Nu Îl vei judeca pe Dumnezeu, nici nu vei dezbate ocazional lucruri legate de Dumnezeu. Ar trebui să faci ceea ce ar trebui să facă omul și să vorbești așa cum omul ar trebui să vorbească, și nu trebuie să-ţi depășești limitele, și nici să-ţi încalci granițele. Pune-ți lacăt la gură și fii atent la pașii tăi. Toate acestea te vor împiedica să faci ceva care să ofenseze firea lui Dumnezeu.

6) Ar trebui să faci ceea ce ar trebui să fie făcut de om, să îți îndeplinești obligațiile, să-ți îndeplinești responsabilitățile, și să-ți respecţi datoria. De vreme ce crezi în Dumnezeu, ar trebui să-ți aduci contribuția la lucrarea lui Dumnezeu; dacă nu faci astfel, atunci nu ești potrivit să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, și nu ești potrivit să trăiești în casa lui Dumnezeu.

7) În lucrarea și problemele bisericii, în afară de a-L asculta pe Dumnezeu, în toate trebuie să urmezi instrucțiunile omului care este folosit de Duhul Sfânt. Chiar și cea mai mică infracțiune este inacceptabilă. Trebuie să fii absolut în ascultarea ta și nu trebuie să analizezi ce este bine sau rău; ce este bine sau rău nu are nimic de a face cu tine. Singura ta grijă trebuie să fie ascultarea deplină.

8) Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu ar trebui să înalți sau să admiri pe

nimeni; nu trebuie să acorzi primul loc lui Dumnezeu, al doilea loc oamenilor pe care-i admiri, și al treilea loc ție. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu, că sunt egalii Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu.

9) Ar trebui să te gândeşti la lucrarea bisericii. Ar trebui să renunți la perspectivele propriului trup, să fii ferm în chestiuni legate de familie, să te dedici din toată inima lucrării lui Dumnezeu și să pui lucrarea lui Dumnezeu pe primul loc, iar viața ta pe al doilea loc. Aceasta este decența unui sfânt.

10) Rudele care nu sunt credincioase (copiii tăi, soțul sau soția ta, surorile sau părinții tăi și așa mai departe) nu ar trebui să fie forțațe în biserică. Casa lui Dumnezeu nu este lipsită de membri și nu este nevoie să își constituie numărul cu oameni care nu au niciun folos. Toți aceia care nu cred cu bucurie nu trebuie să fie conduși în biserică. Acest decret este adresat tuturor oamenilor. În această chestiune ar trebui să vă verificați, să vă monitorizați și să vă reamintiți unii celorlalți, și nimeni nu poate încălca aceasta. Chiar și atunci când rudele care nu sunt credincioase intră fără tragere de inimă în biserică, nu trebuie să li se procure cărți sau să li se dea un nou nume; astfel de oameni nu sunt din casa lui Dumnezeu, iar intrarea lor în biserică trebuie să fie oprită prin toate mijloacele necesare. Dacă asupra bisericii se abate un necaz din cauza invaziei demonilor, atunci voi înșivă veți fi expulzați sau restricții vor fi puse asupra voastră. Pe scurt, toată lumea are o responsabilitate față de această chestiune, dar nu ar trebui să fii nesăbuit sau să o folosești pentru a-ţi rezolva problemele personale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

600. Oamenii trebuie să adere la multele sarcini pe care ar trebui să le îndeplinească. Acestea sunt lucrurile la care oamenii ar trebui să adere și pe care trebuie să le îndeplinească. Lasă ca Duhul Sfânt să facă ceea ce trebuie făcut de Duhul Sfânt; omul nu poate juca niciun rol în aceasta. Omul ar trebui să adere la ceea ce trebuie făcut de către om și care nu are nicio legătură cu Duhul Sfânt. Nu este vorba de nimic altceva decât ceea ce trebuie să fie făcut de om și la care ar trebui să adere ca poruncă, exact la fel ca aderența la legea Vechiului Testament. Chiar dacă acum nu este Epoca Legii, încă mai există multe cuvinte de genul celor din Epoca Legii la care ar trebui să se adere și care nu sunt duse la îndeplinire doar pe baza atingerii Duhului Sfânt, ci sunt acelea la care omul ar trebui să adere. De exemplu: Să nu judeci lucrarea Dumnezeului concret. Să nu te opui omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie. Să îți cunoști locul înaintea lui Dumnezeu și să nu fii desfrânat. Trebuie să fii moderat în vorbire și cuvinte și faptele tale trebuie să urmeze aranjamentele omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie. Ar trebui să venerezi mărturia lui Dumnezeu. Să nu ignori lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele rostite de gura Sa. Să nu imiți tonul și țelurile declarațiilor lui Dumnezeu. În exterior, să nu faci nimic care exprimă în mod evident opoziție față de omul în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie. Și așa mai departe. Acestea sunt cele la care fiecare persoană ar trebui să adere.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Poruncile noii epoci”

601. Astăzi nu este nici un lucru, la care să adere omul, mai important decât următorul: Tu nu trebuie încerci să-L flatezi pe Dumnezeul care stă în fața ochilor tăi sau să ascunzi vreun lucru de El. Să nu rostești vorbe murdare sau arogante înaintea Dumnezeului care este în fața ta. Să nu înșeli pe Dumnezeul dinaintea ochilor tăi prin vorbe bune și discursuri exemplare pentru a-I câștiga încrederea. Să nu te porți nerespectuos față de Dumnezeu.

Să asculți de tot ce este rostit prin gura lui Dumnezeu și să nu te împotrivești, opui sau să nu contești cuvintele Sale. Să nu interpretezi după cum crezi de cuviință cuvintele rostite de gura lui Dumnezeu. Ar trebui să îți păzești limba pentru a evita ca aceasta să te facă să cazi pradă planurilor înșelătoare ale celor răi. Ar trebui să îți păzești pașii pentru a evita depășirea limitelor stabilite pentru tine de către Dumnezeu. Depășind aceste limite, vei ajunge să rostești cuvinte îngâmfate și pompoase din punctul de vedere al lui Dumnezeu și astfel vei fi urât de Dumnezeu. Să nu răspândești în mod nechibzuit cuvintele ieșite din gura lui Dumnezeu, ca nu cumva să fii batjocorit de alții, iar dracii să își bată joc de tine. Să fii supus întregii lucrări a Dumnezeului de azi. Chiar dacă nu o înțelegi, să nu o judeci; tot ceea ce poți face este să cauți și să ai părtășie. Nimeni nu va încălca locul original al lui Dumnezeu. Nu poți să faci nimic mai mult decât să Îi slujești Dumnezeului de astăzi din postura de om. Nu poți să Îl înveți pe Dumnezeul de astăzi din postura de om – a face acest lucru este nechibzuit. Nimeni nu poate sta în locul omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie; în cuvintele, faptele și cele mai tainice gânduri ale tale, tu stai în poziția de om. Acest lucru trebuie să fie respectat, este responsabilitatea omului, nimeni nu poate altera acest fapt și dacă ar face-o ar încălca decretele administrative. Toți ar trebui să țină minte acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Poruncile noii epoci”

602. Fiecare propoziție pe care o rostesc este plină de autoritate și judecată, și nimeni nu-Mi poate schimba cuvintele. Odată ce cuvintele Mele sunt rostite, lucrurile se vor întâmpla negreșit în conformitate cu cuvintele Mele; aceasta este firea Mea. Cuvintele Mele sunt autoritatea, iar oricine le rectifică, Îmi jignește mustrarea și pe acel om trebuie să îl dobor. În cazuri grave, ei atrag pieirea asupra propriilor vieți și merg în Gheenă sau în Adânc. Acesta este singurul fel în care tratez omenirea, iar omul nu îl poate

schimba nicidecum – acesta este decretul Meu administrativ. Amintiți-vă acest lucru! Nimănui nu i se permite să-Mi încalce decretul; acesta trebuie împlinit potrivit voii Mele! În trecut, am fost prea îngăduitor cu voi și ați avut parte doar de cuvintele Mele. Cuvintele pe care le-am rostit despre a-i doborî pe oameni nu s-au împlinit încă. Dar, de azi înainte, toate dezastrele (legate de decretele Mele administrative) se vor abate unul după altul spre pedepsirea tuturor celor care nu se aliniază voii Mele. Faptele trebuie să se întâmple – pentru că altfel, oamenii nu ar putea să-Mi vadă mânia, ci s-ar deprava necontenit. Acesta este un pas din planul Meu de gestionare (planul mântuirii) și este felul în care voi înfăptui următoarea etapă din lucrarea Mea. Vă spun anticipat acest lucru, pentru a putea evita să comiteți păcate și să aveți parte de pierzania veșnică. Cu alte cuvinte, de azi înainte, în afară de fiii Mei întâi născuți, îi voi face pe toți oamenii să-și ocupe pozițiile cuvenite conform voii Mele și voi mustra pe fiecare, pe rând. Nu voi cruța pe niciunul dintre ei. Îndrăzniți numai să vă depravați din nou! Îndrăzniți numai să vă răzvrătiți din nou! Am mai spus în trecut că sunt drept față de toți și sunt lipsit de sentimente, iar acest lucru servește pentru a demonstra că firea Mea nu trebuie ofensată. Aceasta este persoana Mea. Nimeni nu poate schimba acest lucru. Toți oamenii Îmi aud cuvintele și toți oamenii Îmi văd înfățișarea plină de slavă. Toți oamenii trebuie să asculte de Mine pe deplin și în mod absolut – acesta este decretul Meu administrativ. Toți oamenii din întregul univers și de la capetele pământului ar trebui să Mă laude și să Mă slăvească pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuși, unicul, pentru că sunt persoana lui Dumnezeu. Nimeni nu-Mi poate schimba cuvintele și cuvântările, limbajul și comportamentul, deoarece acestea Mă privesc doar pe Mine și sunt lucruri pe care le-am avut din vremuri străvechi și care vor exista veșnic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 100

603. Judecata Mea vine la toată lumea, decretele Mele administrative ating pe toată lumea, iar cuvintele Mele și persoana Mea sunt revelate tuturor. Acesta este momentul pentru marea lucrare a Duhului Meu (în acest moment, cei care vor fi binecuvântați și cei care vor suferi nenorociri se deosebesc unii de ceilalți). De îndată ce cuvintele Mele ies, îi deosebesc pe cei care vor fi binecuvântați, cât și pe aceia care vor suferi nenorociri. Totul este foarte limpede, iar Eu pot vedea asta dintr-o privire. (Spun asta în legătură cu umanitatea Mea; așadar, aceste cuvinte nu-Mi contrazic predestinarea și alegerea.) Cutreier munții și râurile și, în mijlocul tuturor lucrurilor, în spațiile universului, observ și curăț fiecare loc, astfel încât toate acele locuri necurate și acele ținuturi promiscue să înceteze să existe și să fie incinerate în nimicnicie ca urmare a cuvintelor Mele. Pentru Mine, totul este ușor. Dacă acum ar fi momentul în care să hotărăsc distrugerea lumii, aș putea să o înghit rostind un singur cuvânt. Cu toate acestea, nu acum e momentul. Totul trebuie să fie pregătit înainte să fac această lucrare, ca planul Meu să nu fie deranjat, iar gestionarea Mea să nu fie întreruptă. Știu cum să o fac în mod rezonabil: am înțelepciunea Mea și aranjamentele Mele. Oamenii nu trebuie să miște un deget; aveți grijă să nu fiți uciși de mâna Mea. Acest lucru are deja legătură cu decretele Mele administrative. Din acesta, se pot vedea asprimea decretelor Mele administrative și principiile decretelor din spatele lor, care au două aspecte: pe de o parte, îi omor pe toți cei care nu sunt în conformitate cu voia Mea și care Îmi încalcă decretele administrative; pe de altă parte, în mânia Mea, îi blestem pe toți cei care Îmi încalcă decretele administrative. Aceste două aspecte sunt indispensabile și sunt principiile executive din spatele decretelor Mele administrative. Toți sunt tratați în conformitate cu aceste două principii, fără emoție, indiferent de cât de loiali ar putea fi. Acest lucru este suficient pentru a-Mi arăta dreptatea, măreția și mânia care vor arde toate lucrurile

pământești, toate lucrurile lumești și toate lucrurile care nu sunt în conformitate cu voia Mea. În cuvintele Mele există taine care rămân ascunse și tot în cuvintele Mele există taine care au fost dezvăluite. Așadar, potrivit noțiunilor oamenilor și în mintea lor, cuvintele Mele sunt pentru totdeauna de neînțeles, iar inima Mea este pentru totdeauna de nepătruns. Cu alte cuvinte, trebuie să-i fac pe oameni să se lepede de noțiunile și gândirea lor. Acesta este cel mai important element al planului Meu de gestionare. Trebuie să procedez astfel pentru a-i câștiga pe fiii Mei întâi născuți și pentru a împlini lucrurile pe care vreau să le fac.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 103

604. Atâta timp cât lumea veche continuă să existe, voi arunca furia Mea asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul, și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea aude vocea Mea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care se opun Mie cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor fi făcute din nou – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost; nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi împărțite din nou și înlocuite de națiunea Mea, astfel încât națiunile de pe pământ vor dispărea pentru totdeauna și vor deveni o națiune care Mi se închină Mie; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați; toți cei care se închină lui Satana vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător, adică, cu excepția celor care se află acum în curent, restul vor fi transformați în cenușă. Când

voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toată omenirea va urma propriul său neam și va primi mustrări diferite în funcție de ceea ce a făcut. Cei care Mi s-au opus vor pieri cu toții; cât despre cei ale căror fapte de pe pământ nu M-au implicat pe Mine, ei vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta la o mulțime de popoare și nenumărate națiuni, sunând mai departe cu glasul Meu deasupra pământului pentru a proclama finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

XIII Cuvinte despre cerințele, îndemnurile, cuvintele de consolare și avertismentele lui Dumnezeu

(I) Cerințele lui Dumnezeu de la om

605. Acum, trebuie să căutați să deveniți oamenii lui Dumnezeu și veți începe să intrați deplin pe drumul cel bun. Să fiți oamenii lui Dumnezeu înseamnă să intrați în Epoca Împărăției. Astăzi, începeți în mod oficial să pătrundeți în ucenicia Împărăției, iar viețile voastre viitoare vor înceta să mai fie la fel de lâncede și neglijente cum erau înainte; trăind în acest fel, este imposibil să atingeți standardele cerute de Dumnezeu. Dacă nu simți nicio urgență, atunci acest lucru arată că nu ai nicio dorință să te îmbunătățești, că ceea ce urmărești e vag și confuz și că ești incapabil de a împlini voia lui Dumnezeu. Pătrunderea în ucenicia Împărăției reprezintă debutul vieții oamenilor lui Dumnezeu – ești dispus să accepți o astfel de ucenicie? Ești dispus să simți un sentiment de urgență? Ești dispus să trăiești sub disciplina lui Dumnezeu? Ești dispus să trăiești sub mustrarea lui Dumnezeu? Când cuvintele lui Dumnezeu vor veni peste tine și te vor testa, cum vei acționa? Și ce vei face când te vei confrunta cu tot felul de fapte? În trecut, atenția ta nu era concentrată asupra vieții; astăzi, trebuie să intri în realitatea vieții și să cauți schimbări în firea vieții tale. Asta e ceea ce trebuie dobândit de către oamenii Împărăției. Toți cei care sunt oamenii lui Dumnezeu trebuie să aibă viață, trebuie să accepte ucenicia Împărăției și să caute schimbări în firea vieții lor. Asta cere Dumnezeu de la oamenii Împărăției.

Cerințele lui Dumnezeu pentru oamenii Împărăției sunt după cum urmează:

1) Ei trebuie să accepte însărcinările date de Dumnezeu. Adică trebuie să accepte toate cuvintele rostite în lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

2) Ei trebuie să intre în ucenicia Împărăției.

3) Ei trebuie să caute să le fie atinse inimile de Dumnezeu. Când inima ta s-a întors complet la Dumnezeu și ai o viață spirituală normală, vei trăi în tărâmul libertății, ceea ce înseamnă că vei trăi sub grija și protecția dragostei lui Dumnezeu. Numai atunci când trăiești sub grija și protecția lui Dumnezeu Îi vei aparține lui Dumnezeu.

4) Ei trebuie să fie câștigați de Dumnezeu.

5) Ei trebuie să devină o manifestare a gloriei lui Dumnezeu pe pământ.

Aceste cinci puncte reprezintă însărcinările Mele pentru voi. Cuvintele Mele sunt rostite către oamenii lui Dumnezeu și, dacă nu ești dispus să accepți aceste însărcinări, nu te voi forța – dar, dacă le accepți cu adevărat, atunci vei fi în stare să faci voia lui Dumnezeu. Astăzi, începeți să acceptați însărcinările date de Dumnezeu și urmăriți să deveniți poporul Împărăției și să atingeți standardele necesare pentru a fi poporul Împărăției. Acesta este primul pas al intrării. Dacă dorești să faci întru totul voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să accepți aceste cinci însărcinări și, dacă ești capabil să le îndeplinești, vei fi după inima lui Dumnezeu și cu siguranță Dumnezeu Se va folosi mult de tine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

606. Ce ați moștenit voi în această zi, depășește tot ce au avut foștii apostoli și profeți și este mai mare chiar decât ce a avut Moise și Petru. Binecuvântările nu pot fi primite într-o zi sau în două; ele trebuie câștigate prin mult sacrificiu. Înseamnă că trebuie să aveți o dragoste rafinată, o credință mare și multe adevăruri pe care Dumnezeu vă cere să le obțineți; pe lângă aceasta, trebuie să vă puteți îndrepta fața spre dreptate și să nu fiți

niciodată intimidați sau să cedați și trebuie să aveți o dragoste constantă și continuă pentru Dumnezeu. De la voi se cere o rezoluție cum ar fi o schimbare a firii vieții voastre; corupția voastră trebuie remediată și trebuie să acceptați toată orchestrarea lui Dumnezeu, fără cârtire și chiar să fiți ascultători până la moarte. Aceasta este ceea ce ar trebui să obțineți. Acesta este scopul final al lucrării lui Dumnezeu și cerințele lui Dumnezeu pentru acest grup de oameni. Așa cum El revarsă asupra voastră, tot așa trebuie să vă ceară ceva în schimb și să vă aducă cereri potrivite. Așadar, toată lucrarea lui Dumnezeu nu este fără un motiv și de aici putem vedea de ce Dumnezeu face în repetate rânduri o lucrare la standarde înalte și cu cerințe stricte. De aceea ar trebui să fiți plini de credință în Dumnezeu. Pe scurt, toată lucrarea lui Dumnezeu este făcută pentru binele vostru, pentru ca voi să fiți vrednici să primiți moștenirea Lui. Aceasta nu este atât de mult pentru slava proprie a lui Dumnezeu, cât pentru mântuirea voastră și pentru desăvârșirea acestui grup de oameni lovit atât de puternic în această țară necurată. Trebuie să înțelegeți voia lui Dumnezeu. Astfel că îi încurajez pe mulți oameni neștiutori și fără înțelegere și rațiune: Nu Îl puneți pe Dumnezeu la încercare și nu vă mai împotriviți. Dumnezeu a îndurat deja toată suferința pe care omul n-a îndurat-o vreodată și cu multă vreme în urmă a suferit mai multă umilință în locul omului. La ce altceva nu poți renunța? Ce ar putea fi mai important decât voia lui Dumnezeu? Ce ar putea fi mai presus de dragostea lui Dumnezeu? Este deja o sarcină de două ori mai grea ca Dumnezeu să Își împlinească lucrarea în această țară necurată. Dacă omul face fărădelegi cu bună-știință și în mod voit, lucrarea lui Dumnezeu va trebui să dureze mai mult. În orice caz, nu este în interesul nimănui și nu este spre beneficiul nimănui să se întâmple acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

607. Cuvintele pe care le spun reprezintă adevăruri adresate întregii omeniri și nu se adresează numai unei anumite persoane sau tip de persoană. De aceea, voi ar trebui să vă concentrați să primiți cuvintele Mele din punctul de vedere al adevărului, precum și să mențineți o atitudine de concentrare exclusivă și sinceritate. Nu ignorați niciun cuvânt sau adevăr pe care-l spun și nu priviți cu dispreț toate cuvintele Mele. În viața voastră văd mult că voi faceți ceea ce este irelevant pentru adevăr, așa că vă cer în mod expres să deveniți servitori ai adevărului și să nu fiți înrobiți de răutate și urâțenie. Nu călcați în picioare adevărul și nu pângăriți niciun colț al casei lui Dumnezeu. Acesta este avertismentul Meu pentru voi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"

608. Sper doar că sunteți în stare să nu lăsați ca suferințele pe care le-am îndurat să se irosească și, mai mult decât atât, că puteți să înțelegeți grija atentă pe care am avut-o și să-Mi tratați cuvintele ca pe fundamentul felului în care vă comportați ca ființe umane. Indiferent dacă sunt sau nu genul de cuvinte pe care sunteți dispuși să le ascultați, indiferent dacă vă bucurați să le acceptați sau le puteți accepta doar cu disconfort, trebuie să le tratați cu seriozitate. În caz contrar, firile și conduitele voastre ușuratice și indiferente Mă vor supăra serios și chiar că Mă vor dezgusta. Sper cu adevărat că toți veți putea să-Mi citiți cuvintele în repetate rânduri – de mii de ori – și că veți putea chiar ajunge să le știți pe de rost. Numai astfel veți putea să nu-Mi înșelați așteptările. Cu toate acestea, niciunul dintre voi nu trăiește așa acum. Dimpotrivă, sunteți cu toții cufundați într-o viață destrăbălată, o viață în care mâncați și beți după placul inimii și niciunul dintre voi nu-Mi folosește cuvintele pentru a-și îmbogăți inima și sufletul. Din acest motiv, am ajuns la o concluzie despre adevărata față a omenirii: omul Mă poate trăda în orice moment și nimeni nu poate fi absolut fidel cuvintelor Mele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)"

609. Dumnezeu are nevoie de iubirea singulară a omului; are nevoie ca omul să fie ocupat de cuvintele Lui și de o inimă plină de iubire pentru El. Să trăiești în cuvintele lui Dumnezeu, să cauți în cuvintele Lui ceea ce ar trebui să cauți, să Îl iubești pe Dumnezeu pentru cuvintele Sale, să alergi pentru cuvintele Sale, să trăiești pentru cuvintele Sale – acestea sunt țelurile pe care omul ar trebui să se străduiască să le atingă. Totul trebuie construit pe cuvintele lui Dumnezeu; doar atunci va fi omul în stare să îndeplinească cerințele Lui. Dacă omul nu este echipat cu spusele lui Dumnezeu, el nu este nimic altceva decât un vierme posedat de Satana! Cântărește: cât de mult din cuvântul lui Dumnezeu a prins rădăcini înlăuntrul tău? În ce lucruri trăiești conform cuvintelor Lui? În ce lucruri nu ai trăit potrivit lor? Dacă spusele lui Dumnezeu nu te-au luat complet în stăpânire, atunci ce îți ocupă, mai exact, inima? În viața ta de zi cu zi, ești controlat de Satana sau ești ocupat de cuvintele lui Dumnezeu? Sunt cuvintele Sale temelia rugăciunilor tale? Ai ieșit din starea ta negativă prin luminarea cuvintelor lui Dumnezeu? Să consideri cuvintele lui Dumnezeu ca temelie a existenței tale – în lucrul acesta ar trebui pătrundă toată lumea. Dacă spusele Lui nu sunt prezente în viața ta, atunci trăiești sub influența întunericului, te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, Îi opui rezistență și Îi dezonorezi numele. Credința în Dumnezeu a unor astfel de oameni este doar necaz și tulburare. Cât din viața ta ai trăit conform cuvintelor Lui? Cât din viața ta nu ai trăit conform cuvintelor Lui? Cât de mult s-a împlinit în tine din ceea ce ți-a cerut cuvântul lui Dumnezeu? Cât de mult s-a pierdut în tine? Ai cercetat îndeaproape astfel de lucruri?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu”

610. Sunteți dispuși să vă bucurați de binecuvântările Mele pe pământ, binecuvântări care sunt asemănătoare celor din cer? Sunteți dispuși să tratați

faptul că Mă înțelegeți pe Mine și vă desfătați de cuvintele Mele și de cunoașterea referitoare la Mine, ca fiind cele mai valoroase și semnificative lucruri din viața voastră? Sunteți cu adevărat capabili să vă supuneți complet Mie, fără să vă gândiți la propriile voastre perspective? Sunteți cu adevărat capabili să vă permiteți vouă înșivă să fiți omorâți de Mine și conduși de Mine, ca o oaie? Există printre voi vreunul capabil să realizeze astfel de lucruri? Se poate ca toți cei care sunt acceptați de Mine și primesc promisiunile Mele să fie cei care câștigă binecuvântările Mele? Ați înțeles ceva din aceste cuvinte? Dacă vă testez, puteți cu adevărat să vă puneți la mila Mea și, în mijlocul acestor încercări, să căutați intențiile Mele și să înțelegeți inima Mea? Nu doresc ca tu să poți rosti multe cuvinte impresionante sau să spui multe povești palpitante; ci, îți cer să poți fi o bună mărturie pentru Mine și să poți intra complet și profund în realitate. Dacă nu aș vorbi direct, ai putea să abandonezi tot în jurul tău și să-ți permiți ție însuți să fii folosit de Mine? Nu este aceasta realitatea pe care o cer? Cine poate înțelege sensul cuvintelor Mele? Totuși, vă cer să nu mai fiți trași în jos de greșeli, să fiți proactivi în intrarea voastră și să pricepeți esența cuvintelor Mele. Aceasta vă va împiedica să înțelegeți greșit cuvintele Mele și să fiți confuzi față de ce vreau să spun și, astfel, să încălcați decretele Mele administrative. Sper că pricepeți intențiile Mele pentru voi din cuvintele Mele. Nu vă mai gândiți la propriile perspective și acționați așa cum ați decis înaintea Mea să vă supuneți orchestrărilor lui Dumnezeu în toate lucrurile. Toți aceia care stau în casa Mea ar trebui să facă tot ceea ce pot; ar trebui să oferi tot ce ai mai bun ultimei secțiuni a lucrării Mele pe pământ. Ești cu adevărat dispus să pui astfel de lucruri în practică?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 4

611. Poporul Meu trebuie să fie întotdeauna în alertă împotriva uneltirilor viclene ale lui Satana, protejând poarta casei Mele pentru Mine, fiind capabili să se sprijine unii pe alții și să se îngrijească unii de alții, ceea ce vă va împiedica să cădeți în capcana lui Satana, moment în care va fi prea târziu pentru regrete. De ce vă învăț cu atâta insistență? De ce vă vorbesc despre realitățile lumii spirituale? De ce vă amintesc și vă sfătuiesc din nou și din nou? V-ați gândit vreodată la acest lucru? Ați înțeles vreodată de ce? De aceea, nu doar că trebuie să fiți capabili să căpătați experiență, bazându-vă pe fundația trecutului, ci, mai mult decât atât, trebuie să înlăturaţi impuritățile din interiorul vostru sub îndrumarea cuvintelor de azi, permițând fiecăruia dintre cuvintele Mele să prindă rădăcini și să înflorească în interiorul duhului vostru și, mai important, să aduceți multă roadă. Pentru că, ceea ce cer nu sunt flori strălucitoare și luxuriante, ci roade îmbelșugate – mai mult, roade care nu se strică. Înțelegeți sensul adevărat al cuvintelor Mele? Chiar dacă florile dintr-o seră sunt la fel de nenumărate ca stelele și atrag toți turiștii, odată ce s-au uscat devin la fel de ponosite precum uneltirile lui Satana, și nimeni nu se arată interesat de ele. Dar, pentru cei care au fost năpăstuiți de vânturi, veștejiți de soare și depun mărturie pentru Mine, chiar dacă aceste flori nu sunt încântătoare, când se uscă apare roada, căci aceasta este cerința Mea. Când de mult înțelegeți când rostesc aceste cuvinte? Când florile se ofilesc și dau roadă și, de îndată ce aceste roade pot fi aduse pentru bucuria Mea, Îmi voi încheia toată lucrarea pe pământ și voi începe să Mă bucur de materializarea înțelepciunii Mele!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 3

612. Oamenii care cred de mult timp în Dumnezeu, acum speră la o destinație frumoasă, toți cei care cred în Dumnezeu speră că norocul le va

surâde, și toți speră că, înainte să-și dea seama, se vor instala liniștiți într-un loc sau altul din rai. Dar Eu spun că acești oameni, cu gândurile lor minunate, n-au știut niciodată dacă sunt vrednici să primească asemenea daruri căzute din cer, sau să stea pe un scaun din rai. Acum, voi vă cunoașteți foarte bine, dar cu toate acestea, sperați să scăpați de dezastrele din zilele de pe urmă când mâna Celui Atotputernic îi va pedepsi pe cei răi. Se pare că a avea vise plăcute și a-și dori lucrurile exact cum le plac este o trăsătură obișnuită a tuturor oamenilor înșelați de Satana, și nu sclipirea de geniu a vreunui om singuratic. Chiar și așa, doresc în continuare să pun capăt dorințelor voastre extravagante și nerăbdării voastre de a dobândi binecuvântări. Fiindcă fărădelegile voastre sunt nenumărate și faptele neascultării voastre sunt nenumărate și se înmulțesc mereu, cum se pot împăca acestea cu planurile voastre minunate de viitor? Dacă vrei să continui după bunul tău plac trăind în greșeală, fără ca nimic să te oprească, dar vrei, totuși, ca visele tale să devină realitate, atunci te îndemn să trăiești în continuare în amorțeala ta și să nu te trezești niciodată, fiindcă visul tău este gol, iar în prezența lui Dumnezeu Cel drept, El nu va face o excepție pentru tine. Dar dacă vrei ca visele tale să devină realitate, atunci nu visa niciodată, ci confruntă-te mereu cu adevărul, cu realitatea. Numai așa te vei putea mântui. Care sunt pașii acestei metode în termeni concreți?

În primul rând, cercetează toate fărădelegile tale, și examinează-ți comportamentul și gândurile care nu corespund cu adevărul.

Acest lucru îl puteți împlini ușor, și cred că oamenii care gândesc pot face asta. Totuși, cei care nu știu niciodată ce înseamnă fărădelegea și adevărul sunt o excepție, fiindcă în mod fundamental acești oameni nu gândesc. Mă refer la oameni care au fost aprobați de Dumnezeu, care sunt cinstiți, nu au încălcat în mod grav hotărârile administrative, și își pot identifica ușor propriile fărădelegi. Deși acest lucru îl cer de la voi și este

ușor de îndeplinit, nu este singurul lucru pe care vi-l cer. Oricum, sper că nu veți râde în secret cu privire la această cerință, sau chiar mai mult, nu o veți privi cu dispreț sau cu nepăsare. Tratați-o cu seriozitate, și nu o nesocotiți.

În al doilea rând, fiecare dintre fărădelegile și neascultările tale caută un adevăr echivalent și folosește aceste adevăruri pentru a le reconcilia, apoi înlocuiește faptele tale nelegiuite și gândurile de neascultare cu fapte și cu practicarea adevărului.

În al treilea rând, fii cinstit, nu ca cineva care este mereu viclean, mereu șiret. (Aici îți cer din nou să fii o persoană cinstită.)

Dacă poți împlini toate cele trei cerințe, atunci ești norocos, un om ale cărui visuri s-au îndeplinit și care are noroc. Poate veți trata aceste trei cerințe neatrăgătoare cu seriozitate, sau poate le veți trata cu iresponsabilitate. Oricare ar fi situația, scopul Meu este să vă îndeplinesc visurile, să vă pun idealurile în practică, nu să râd de voi sau să vă fac de râs.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

613. Am multe dorințe. Aș vrea să vă puteți conduce într-un mod corespunzător și placut, să fiți credincioși în îndeplinirea datoriilor, să dați dovadă de adevăr și omenie, să fiți cineva care poate renunța la totul și își poate da viața pentru Dumnezeu, și așa mai departe. Toate aceste speranțe vin din neajunsurile voastre, din stricăciunea voastră și din neascultare. Dacă toate conversațiile pe care le-am purtat cu voi nu au fost suficiente pentru a vă atrage atenția, atunci probabil tot ce pot face este să nu mai spun nimic. Totuși, înțelegeți consecințele acelui lucru. Eu nu Mă odihnesc niciodată așadar, dacă nu vorbesc, voi face ceva pentru ca oamenii să aibă la ce se uita. Aș putea face ca limba cuiva să putrezească, sau ca cineva să

moară dezmembrat, sau să-i dau cuiva o boală nervoasă și să-l fac să arate hidos în foarte multe feluri. Sau, iarăși, aș putea să-i fac pe unii oameni să îndure chinuri pregătite pentru ei. În acest fel M-aș simți bucuros, foarte fericit și cu totul încântat. S-a spus întotdeauna că „Binele este răsplătit cu bine și răul cu rău” așadar, de ce nu mai este valabilă în prezent? Dacă vrei să Mi te împotrivești și vrei să Mă judeci, atunci voi face ca gura ta să îți putrezească, iar asta Mă va desfăta nespus de mult. Aceasta pentru că, în cele din urmă, ceea ce ai făcut nu este adevărul, și cu atât mai puțin are ceva de-a face cu viața, pe când tot ce fac Eu este adevăr, totul este relevant principiilor lucrării Mele și hotărârilor administrative pe care le stabilesc. Prin urmare, îl îndemn pe fiecare să acumuleze o oarecare virtute, să înceteze să mai facă atâta rău și să asculte de cererile Mele în timpul liber. Apoi voi fi bucuros. Dacă ați contribui (sau ați dărui) adevărului o miime din efortul pe care îl acordați trupului, atunci aș spune că nu faceți fărădelegi frecvente și nu aveți guri putrezite. Nu e evident acest lucru?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

614. Ca una dintre făpturi, omul trebuie să își păstreze poziția, să se comporte conștient și să păzească grijuliu ceea ce i-a fost încredințat de către Creator. Și omul nu trebuie să se abată sau să facă lucruri dincolo de aria capacităților sale sau să facă lucruri care sunt neplăcute lui Dumnezeu. Omul nu trebuie să încerce să fie măreț sau excepțional sau deasupra altora, nici să caute să devină Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să dorească să fie astfel. Să cauți să fii măreț sau excepțional e absurd. Să cauți să devii Dumnezeu este și mai dezonorant; este dezgustător și mârșav. Să devină adevărate făpturi este ceva vrednic de laudă și scopul pe care făpturile ar trebui să și-l asume mai mult decât orice altceva; acesta este singurul țel pe care toți oamenii ar trebui să îl urmărească.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

615. Voi ar trebui să vă faceți datoria cu tot ce vă stă în putință, cu inimi deschise și drepte și să faceți tot ce este necesar în acest sens. Așa cum ați spus și voi, când va veni acea zi, Dumnezeu nu va fi nepăsător față de nimeni care a suferit sau a plătit un preț pentru El. Acesta este tipul de convingere de care merită să vă țineți strâns și nu ar trebui s-o uitați niciodată. Numai așa pot fi cu mintea împăcată legat de voi. Altfel, nu voi putea niciodată să fiu cu mintea împăcată cu privire la voi, iar voi veți fi pe veci obiectul antipatiei Mele. Dacă puteți toți să vă urmați conștiința și să dați totul pentru Mine, să nu precupețiți niciun efort pentru lucrarea Mea și să vă dedicați la o viață întreagă de eforturi pentru lucrarea evangheliei Mele, atunci nu va tresări adesea inima Mea de bucurie pentru voi? Nu voi putea avea mintea complet împăcată cu privire la voi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație"

616. Poți să comunici firea exprimată de Dumnezeu în fiecare epocă într-un mod concret, printr-un limbaj ce transmite corespunzător însemnătatea epocii? Poți tu, cel care experimentezi lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, să descrii firea lui Dumnezeu în detaliu? Poți să mărturisești clar și cu precizie despre firea lui Dumnezeu? Cum vei transmite ce-ai văzut și ce-ai experimentat credincioșilor demni de milă, săraci și devotați, care sunt înfometați și însetați după neprihănire și care te așteaptă să îi păstorești? Ce fel de oameni te așteaptă să îi păstorești? Îți poți imagina? Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji ca un bun conducător în epoca următoare? Ai un puternic simț al conducerii? Cum L-ai explica pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și

năuciți, jelindu-se în întuneric: „Unde este calea?” Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani. Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc zi și noapte la asta? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care lumina strălucește; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine s-a gândit la starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, oamenii sunt victimele care au fost otrăvite. Și cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine să fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți să-i salvezi pe cei care au supraviețuit? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său? Dacă stai să te gândești, cum interpretezi faptul de a fi folosit de Dumnezeu ca să-ți trăiești viața extraordinară? Ai cu adevărat hotărârea și încrederea de a trăi viața plină de înțeles a unei persoane pioase, care slujește lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?”

617. Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Dacă nu-L slăvești pe Dumnezeu, ci trăiești în trupul tău murdar, atunci nu ești doar o bestie cu chip de om? Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru

Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. În această lume, omul poartă hainele diavolului, se hrănește cu mâncare de la diavol, lucrează și slujește la porunca diavolului, devenind cu totul călcat în picioare în mizeria lui. Dacă nu deslușești sensul vieții sau nu obții adevărata cale, atunci ce însemnătate are să trăiești astfel? Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)"

618. Ar trebui să căutați să faceți tot posibilul ca să-L iubiți pe Dumnezeu în acest mediu pașnic. În viitor, nu veți mai avea oportunități să-L iubiți pe Dumnezeu, pentru că oamenii au oportunitatea să-L iubească pe Dumnezeu doar în trup; când trăiesc în altă lume, nimeni nu va vorbi despre a-L iubi pe Dumnezeu. Nu este aceasta responsabilitatea unei ființe create? Și cum ar trebui deci să-L iubiți pe Dumnezeu în zilele vieții voastre? Te-ai gândit vreodată la asta? Aștepți până când vei muri ca să-L iubești pe Dumnezeu? Nu sunt acestea vorbe goale? Astăzi, de ce nu urmărești să-L iubești pe Dumnezeu? Poate fi iubirea de Dumnezeu, în timp ce ești ocupat, iubire adevărată pentru Dumnezeu? Motivul pentru care se spune că această etapă a lucrării lui Dumnezeu se va termina în curând este pentru că Dumnezeu are deja mărturie înaintea Satanei. Astfel, nu e nevoie ca omul să facă ceva; omului i se cere doar să urmărească a-L iubi pe Dumnezeu în anii în care trăiește – aceasta este cheia. Fiindcă cerințele Lui nu sunt mari și, mai mult, fiindcă există o neliniște arzătoare în inima Lui, Dumnezeu a dezvăluit un rezumat al următoarei etape a lucrării înainte ca această etapă a lucrării să se termine, ceea ce arată în mod clar cât timp mai este; dacă

Dumnezeu nu ar fi nerăbdător în inima Lui, oare ar rosti aceste cuvinte așa devreme? Dumnezeu lucrează în acest fel tocmai pentru că timpul este scurt. Este de dorit să-L puteți iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea voastră, la fel cum vă prețuiți propria viață. Nu este aceasta o viață de mare însemnătate? Unde altfel ați putea găsi semnificația vieții? Nu cumva ești prea orb? Ești dispus să-L iubești pe Dumnezeu? Este Dumnezeu vrednic de dragostea omului? Sunt oamenii vrednici de adorarea omului? Deci, ce ar trebui să faci? Iubește-L pe Dumnezeu cu îndrăzneală, fără rezerve și vezi ce îți va face Dumnezeu. Vezi dacă te va ucide. În concluzie, sarcina de a-L iubi pe Dumnezeu este mai importantă decât a copia și a scrie lucruri pentru Dumnezeu. Ar trebui să pui pe primul loc ceea ce este cel mai important, astfel încât viața ta să poată avea mai multă valoare și să fie plină de fericire, iar apoi ar trebui să aștepți „sentința" lui Dumnezeu pentru tine. Mă întreb dacă planul tău va include a-L iubi pe Dumnezeu. Aș vrea ca planurile fiecăruia să devină ceea ce este finalizat de Dumnezeu și ca toate să devină realitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 42

619. Omul trebuie să urmărească să trăiască o viață plină de semnificație și nu ar trebui să fie satisfăcut cu circumstanțele sale actuale. Pentru a trăi după imaginea lui Petru, el trebuie să posede cunoștințele și experiențele lui Petru. Omul trebuie să urmărească lucruri care sunt mai înalte și mai profunde. El trebuie să urmărească o iubire mai profundă și mai pură pentru Dumnezeu și o viață care are valoare și semnificație. Doar aceasta este viață; doar atunci omul va fi la fel ca Petru. Trebuie să te concentrezi pe a fi proactiv față de intrarea ta în partea pozitivă și nu trebuie să îți permiți în mod docil să te lepezi de credință pentru o liniște de moment în timp ce ignori adevăruri mai profunde, mai specifice și mai

practice. Iubirea ta trebuie să fie practică și trebuie să găsești moduri de a te elibera de această viață desfrânată, fără griji, care nu este diferită de cea a unui animal. Trebuie să trăiești o viață plină de semnificație, o viață de valoare, și nu trebuie să te păcălești sau să îți tratezi viața ca pe o jucărie cu care să te joci. Pentru toți cei care aspiră să-L iubească pe Dumnezeu, nu există adevăruri care nu pot fi obținute și nu există dreptate pentru care ei să nu poată rămâne de neclintit. Cum ar trebui să-ți trăiești viața? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu și să utilizezi această iubire pentru a-I satisface dorința? Nu există un lucru mai important în viața ta. Mai presus de toate, trebuie să ai astfel de aspirații și perseverență și nu ar trebui să fii precum acele persoane lipsite de energie și de putere. Trebuie să înveți cum să trăiești o viață plină de semnificație și să experimentezi adevăruri pline de semnificație și nu ar trebui să te tratezi superficial în acel mod. Fără să realizezi, viața ta va trece pe lângă tine; și după aceea, vei mai avea tu altă oportunitate de a-L iubi pe Dumnezeu? Poate omul să-L iubească pe Dumnezeu după ce e mort? Trebuie să ai aceleași aspirații și conștiință precum Petru; viața ta trebuie să fie plină de semnificație și nu trebuie să te joci cu tine însuți. Ca ființă umană și ca persoană care Îl caută pe Dumnezeu, trebuie să poți lua în considerare cu atenție modul în care îți tratezi viața, modul în care ar trebui să te oferi lui Dumnezeu, modul în care ar trebui să ai o credință mai semnificativă în Dumnezeu și modul în care, din moment ce Îl iubești pe Dumnezeu, ar trebui să-L iubești într-un mod care este mai pur, mai frumos și mai bun.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

620. Iată care sunt cerințele corecte ale lui Dumnezeu pentru omenire și pentru cei care Îl urmează. Dumnezeu cere cinci lucruri de la cei care Îl

urmează: credință adevărată, să-L urmeze cu loialitate, supunere absolută, cunoaștere adevărată și venerare cordială.

Cu aceste cinci lucruri, Dumnezeu le cere oamenilor să nu-L mai pună sub semnul îndoielii, nici să nu-L urmeze folosindu-și imaginația sau punctele de vedere abstracte și nedeslușite; ei nu trebuie să se bazeze pe închipuiri sau concepții atunci când Îl urmează. Dumnezeu cere ca fiecare dintre cei care Îl urmează să facă asta cu loialitate, nu cu jumătate de inimă sau cu tăgadă. Când Dumnezeu îți cere ceva sau te testează, te judecă, tratează cu tine și te emondează sau te disciplinează și te lovește, tu trebuie să fii absolut supus față de El. Nu ar trebui să întrebi care e cauza sau să pui condiții, cu atât mai puțin să întrebi care e motivul. Supunerea ta trebuie să fie absolută. Cunoașterea lui Dumnezeu este aria în care cei mai mulți oameni au carențe. Deseori, ei Îi impun lui Dumnezeu ziceri, cuvântări și cuvinte care nu au nicio legătură cu El, crezând că aceste cuvinte sunt cea mai precisă definire a cunoașterii lui Dumnezeu. Nici nu își dau seama că aceste ziceri, care provin din imaginația oamenilor, din rațiunea acestora și din intelectul lor, nu au nici cea mai mică legătură cu esența lui Dumnezeu. Și astfel, vreau să vă spun că, în ceea ce privește cunoașterea pe care Dumnezeu o dorește în oameni, Dumnezeu nu îți cere doar să-L recunoști pe El și cuvintele Lui, ci îți cere să-L cunoști corect pe Dumnezeu. Chiar dacă tu poți să spui doar o propoziție sau dacă ești conștient doar de un crâmpei, acest crâmpei de conștiință este corect și adevărat și compatibil cu esența lui Dumnezeu Însuși. Iar asta pentru că Dumnezeu detestă laudele și elogiile care sunt nerealiste și nepotrivite. Chiar mai mult decât atât, El detestă oamenii care Îl tratează ca pe aer. Detestă momentele când, în timpul discuțiilor despre subiecte referitoare la Dumnezeu, oamenii vorbesc cu frivolitate, vorbesc după bunul lor plac și fără ezitare sau vorbesc după cum consideră ei că e potrivit; chiar mai mult, El îi detestă pe cei care cred

că Îl cunosc pe Dumnezeu și care se laudă cu cunoștințele lor despre Dumnezeu, discutând subiecte referitoare la Dumnezeu fără nicio reținere sau rezervă. Ultima dintre cele cinci cerințe a fost venerarea cordială. Aceasta e cea mai importantă cerință a lui Dumnezeu pentru toți cei care Îl urmează. Când cineva Îl cunoaște cu adevărat și corect pe Dumnezeu, poate să-L venereze cu adevărat și să se ferească de rău. Această venerare provine din adâncurile inimii sale și apare de bunăvoie, nu fiindcă Dumnezeu l-a presat. Dumnezeu nu îți cere să dai în dar nicio atitudine frumoasă, nicio conduită și niciun comportament aparent față de El; în schimb, El îți cere să-L venerezi și să te temi de El din adâncurile inimii tale. Această venerare este dobândită ca rezultat al schimbărilor firii vieții tale, fiindcă tu Îl cunoști pe Dumnezeu, Îi înțelegi faptele, înțelegi esența lui Dumnezeu și ai recunoscut faptul că ești una dintre creaturile lui Dumnezeu. Și așa, scopul pentru care am folosit cuvântul „cordial” pentru a defini aici venerarea este pentru ca omenirea să înțeleagă că oamenii trebuie să-L venereze pe Dumnezeu din adâncurile inimilor lor.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X”

621. Ar trebui să priviți acum cu toții în voi înșivă, cât de repede puteți, ca să vedeți cât de multă trădare față de Mine rămâne în voi. Aștept cu nerăbdare răspunsul vostru. Nu fiți superficiali când tratați cu Mine. Eu nu Mă joc niciodată cu oamenii. Dacă spun că voi face ceva, atunci cu siguranță o voi face. Sper că fiecare dintre voi va fi cineva care Îmi ia cuvintele în serios și nu se gândește că ele ar fi științifico-fantastice. Ceea ce vreau de la voi este acțiune concretă, nu închipuirile voastre. Apoi, trebuie să răspundeți la întrebările Mele, care sunt următoarele: 1. Dacă ești, cu adevărat, un făcător de servicii, atunci poți să Îmi faci serviciu cu credință, fără vreun element de slăbiciune sau negativitate? 2. Dacă descoperi că nu te-am apreciat niciodată, vei mai fi în stare să rămâi și să

Mă slujești pe viață? 3. Dacă Eu sunt încă foarte rece față de tine, în ciuda faptului că ai cheltuit mult efort, vei fi tu în stare să continui să lucrezi pentru Mine în obscuritate? 4. Dacă, după ce ai făcut cheltuieli pentru Mine, Eu nu-ți îndeplinesc cererile mărunte, vei deveni tu descurajat și dezamăgit de Mine sau vei deveni chiar furios și vei huli? 5. Dacă ai fost întotdeauna foarte loial, cu multă iubire față de Mine, și totuși pătimești chinul bolii, sărăcia și părăsirea de către prieteni sau rude, ori dacă înduri orice alte nenorociri în viață, atunci tot vor continua loialitatea și iubirea ta pentru Mine? 6. Dacă nimic din ce ți-ai imaginat în inima ta nu se potrivește cu ce am făcut Eu, atunci cum îți vei parcurge calea viitoare? 7. Dacă nu primești niciunul dintre lucrurile pe care ai sperat să le primești, atunci poți continua să Mă urmezi? 8. Dacă nu ai înțeles niciodată scopul și semnificația lucrării Mele, atunci poți tu fi o persoană ascultătoare care nu emite judecăți și nu trage concluzii la întâmplare? 9. Poți prețui toate cuvintele pe care le-am rostit și toată lucrarea pe care am făcut-o în timp ce am fost împreună cu omenirea? 10. Ești în stare să Mă urmezi cu credință, dispus să înduri o suferință pe viață pentru Mine, chiar dacă nu primești nimic? 11. De dragul Meu, ești în stare să te lipsești de gânduri, planuri sau pregătiri pentru calea ta viitoare de supraviețuire? Aceste întrebări reprezintă cerințele Mele finale de la voi și sper ca toți să-Mi puteți da răspunsuri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)”

622. Ceea ce caut este loialitatea și ascultarea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și ascultarea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra lui Satana stă în loialitatea și ascultarea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale

în Mine este de a mărturisi despre Mine, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi ascultător până la sfârșit. Înainte de a începe următoarea etapă a lucrării Mele, cum Îmi vei sta drept mărturie? Cum Îmi vei fi loial și ascultător? Îți dedici toată loialitatea funcției tale, sau pur și simplu vei renunța? Preferi să te supui oricărui aranjament al Meu (fie moarte sau distrugere) sau să fugi la jumătatea drumului pentru a evita mustrarea Mea? Te mustru ca să Îmi stai drept mărturie, să Îmi fii loial și ascultător. De asemenea, mustrarea din momentul de față este pentru a sprijini următoarea etapă a lucrării Mele și pentru a permite lucrării să progreseze nestânjenită. Așadar, te îndemn să fii înțelept și să nu tratezi viața sau importanța existenței tale ca și nisip fără valoare. Poți ști cu precizie care va fi lucrarea Mea viitoare? Știi oare cum voi lucra în zilele ce vor veni și cum se va desfășura lucrarea Mea? Ar trebui să cunoști importanța de a trăi lucrarea Mea, ba chiar mai mult, importanța credinței tale în Mine. Am făcut atât de mult, deci oare cum îți imaginezi că aș putea să renunț la jumătatea drumului? Am făcut o lucrare atât de vastă; cum aș putea să o distrug? Într-adevăr, am venit să pun capăt acestei epoci. Este adevărat, însă, totodată, trebuie să știi că voi începe o nouă epocă, o nouă lucrare și, mai presus de toate, voi răspândi evanghelia împărăției. Deci, ar trebui să știi că lucrarea de acum este doar pentru a începe o epocă și pentru a pune temelia pentru răspândirea evangheliei în vremurile următoare și încheierea acestei epoci în vremurile ce vor veni. Lucrarea Mea nu este atât de simplă precum crezi, nici nu este atât de lipsită de valoare și fără sens pe cât ai crede. De aceea, tot trebuie să îți spun: ar trebui să îți dedici viața pentru a face lucrarea Mea și, mai mult decât atât, ar trebui să te dedici pe tine însuți slavei Mele. În plus, aștept de mult timp să Îmi fii martor și am dorit și mai mult să răspândești evanghelia Mea. Ar trebui să înțelegi ce este în inima Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

(II) Îndemnurile și vorbele de alinare ale lui Dumnezeu

623. Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și neascultător, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6.000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire,

compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se supună înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este

adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii. Astfel, metoda de mântuire de astăzi este diferită de cea din trecut. Astăzi, mântuirea vi se aduce prin judecata dreaptă, iar aceasta este un instrument bun pentru a vă clasifica pe fiecare după fel. Mai mult decât atât, mustrarea nemiloasă servește ca mântuire supremă a voastră – și ce aveți de spus în fața unei astfel de mustrări și judecăți? Nu v-ați bucurat mereu de mântuire, de la început până la sfârșit? L-ați văzut pe Dumnezeu întrupat și ați înțeles omnipotența și înțelepciunea Sa; în plus, ați experimentat nimicirea și disciplina în repetate rânduri. Dar, totuși, nu ați primit și har suprem? Nu sunt binecuvântările voastre mai mari decât ale oricui altcuiva? Harurile voastre sunt chiar mai generoase decât gloria și bogățiile de care s-a bucurat Solomon! Gândiți-vă la asta: dacă intenția Mea de a veni ar fi să vă condamn și să vă pedepsesc, nu să vă mântuiesc, ați fi avut atât de multe zile? Ați fi putut voi, ființe păcătoase din trup și sânge, să supraviețuiți până astăzi? Dacă scopul Meu ar fi fost doar să vă pedepsesc, de ce aș fi devenit trup și aș fi luat o inițiativă atât de măreață? Nu aș fi putut să vă pedepsesc pe voi, simpli muritori, doar rostind un singur cuvânt? Aș mai fi nevoit să vă distrug, după ce v-am condamnat intenționat? Încă nu credeți aceste cuvinte ale Mele? Aș putea să-l mântuiesc pe om numai prin dragoste și compasiune? Sau aș putea folosi doar răstignirea pentru a-l mântui pe om? Firea Mea dreaptă nu este mai favorabilă pentru a-l face pe om pe deplin ascultător? Nu este mai capabilă să-l salveze pe om întru totul?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

624. Voi toți trăiți într-un tărâm al păcatului și al imoralității și toți sunteți păcătoși și imorali. Astăzi, nu numai că puteți să-L priviți pe

Dumnezeu, dar, mai important, ați primit mustrarea și judecata, ați primit mântuirea cu adevărat profundă, ați primit cea mai mare iubire a lui Dumnezeu. În tot ceea ce face El, Dumnezeu e cu adevărat iubitor față de voi. El nu are nicio intenție rea. El vă judecă din cauza păcatelor voastre, ca să vă analizați și să primiți această extraordinară mântuire. Toate acestea au scopul de a-l face complet pe om. De la început până la sfârșit, Dumnezeu a făcut totul pentru a-l mântui pe om și nu-Și dorește să-i distrugă pe deplin pe oamenii pe care i-a creat cu propriile Sale mâini. Astăzi, El a venit printre voi ca să lucreze, și nu este aceasta o și mai mare mântuire? Dacă v-ar urî, ar mai face El o lucrare atât de amplă ca să vă îndrume personal? De ce să sufere așa? Dumnezeu nu vă urăște și nu are nicio intenție rea față de voi. Ar trebui să știți că iubirea lui Dumnezeu este cea mai sinceră iubire. Numai din cauza neascultării oamenilor trebuie să îi mântuiască El prin judecată; altfel, mântuirea lor ar fi imposibilă. Pentru că nu știți cum să trăiți și nici măcar nu sunteți conștienți de modul în care să trăiți și pentru că trăiți în acest tărâm păcătos și imoral și voi înșivă sunteți niște diavoli imorali și murdari, pe El nu-L lasă inima să vă lase să deveniți și mai depravați, nu-L lasă inima să vă vadă trăind în acest ținut mizerabil, așa cum trăiți acum, călcați în picioare de Satana după bunul plac sau să vă lase să cădeți în Infern. El vrea doar să câștige acest grup de oameni și să vă mântuiască pe deplin. Acesta este principalul scop al săvârșirii lucrării de cucerire asupra voastră – doar pentru mântuire. Dacă nu vezi că tot ceea ce se face asupra ta este iubire și mântuire, dacă tu crezi că este doar o metodă, o cale de a-l chinui pe om și ceva îndoielnic, atunci ai putea foarte bine să te întorci în lumea ta și să rabzi dureri și greutăți! Dacă ești dispus să te afli în acest curent și să te bucuri de această judecată și de această mântuire imensă, să te bucuri de toate aceste binecuvântări, binecuvântări care nu pot fi găsite nicăieri în lumea umană, și să te bucuri de iubirea aceasta, atunci

fii bun: rămâi în acest curent pentru a accepta lucrarea de cucerire astfel încât să poți fi desăvârșit. Astăzi, se poate să înduri un strop de durere și rafinare din cauza judecății lui Dumnezeu, dar durerea aceasta este valoroasă și semnificativă. Deși oamenii sunt rafinați și demascați fără milă de mustrarea și judecata lui Dumnezeu – cu scopul de a-i pedepsi pentru păcatele lor, de a le pedepsi trupul – nimic din această lucrare nu este menit să le condamne trupul la pieire. Severele dezvăluiri prin cuvânt sunt toate în scopul de a te conduce pe calea cea dreaptă. Ați experimentat personal atât de mult din lucrarea aceasta și, în mod clar, nu v-a condus pe o cale rea! Totul este cu scopul de a vă face să trăiți o umanitate normală și totul este ceva ce umanitatea voastră normală poate să obțină. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu se face pe baza nevoilor voastre, în funcție de slăbiciunile voastre și de statura voastră reală, și nicio povară de nesuportat nu vă este pusă pe umeri. Lucrul acesta nu-ți este clar astăzi și ți se pare că sunt dur cu tine și, într-adevăr, crezi mereu că motivul pentru care te mustru, te judec și îți fac zilnic reproșuri este pentru că te urăsc. Dar, cu toate că ceea ce înduri este mustrare și judecată, în realitate, este iubire pentru tine și cea mai mare protecție. Dacă nu poți să înțelegi sensul mai profund al acestei lucrări, îți va fi imposibil să experimentezi în continuare. Mântuirea aceasta ar trebui să-ți aducă alinare. Nu refuza să îți vii în fire. Pentru că ai ajuns atât de departe, ar trebui să vezi clar importanța lucrării de cucerire și nu ar mai trebui să ai tot felul de păreri în privința acesteia!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

625. Toți oamenii au fost supuși rafinării datorită cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, omenirea nu ar avea cu siguranță binecuvântarea de a suferi această rafinare. Altfel spus, toți cei care sunt capabili să accepte încercările cuvintelor lui Dumnezeu sunt

binecuvântați. Pe baza calibrului inerent al oamenilor, a comportamentului lor și a atitudinilor lor față de Dumnezeu, ei nu sunt vrednici să primească acest fel de rafinare. Ei s-au bucurat de această binecuvântare tocmai pentru că au fost înălțați de către Dumnezeu. Oamenii obișnuiau să spună că nu sunt vrednici să vadă chipul lui Dumnezeu sau să-I audă cuvintele. Astăzi, faptul că oamenii au primit rafinarea cuvintelor Lui se datorează pe deplin înălțării de la Dumnezeu și milei Lui. Aceasta este binecuvântarea fiecărei persoane care s-a născut în zilele de pe urmă – ați experimentat personal acest lucru? Aspectul în care oamenii trebuie să experimenteze suferința și să întâmpine piedici este predestinat de către Dumnezeu – nu se bazează pe cererile oamenilor. Acesta este adevărul inechivoc. Fiecare credincios ar trebui să aibă capacitatea de a trece prin încercările cuvintelor lui Dumnezeu și să sufere conform cuvintelor Lui. Vă e clar acest lucru? Așadar, în schimbul suferinței prin care ai trecut, ai primit binecuvântările de astăzi; dacă nu suferi pentru Dumnezeu, nu poți primi lauda Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Iubirea autentică față de Dumnezeu este spontană”

626. Faptul că poți să accepți judecata, mustrarea, lovirea și rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu și, în plus, că poți să accepți însărcinările date de El, a fost predestinat de Dumnezeu dinainte de veacuri și astfel, nu trebuie să fii prea necăjit când ești mustrat. Nimeni nu poate lua lucrarea care a fost făcută în voi și binecuvântările care au fost pogorâte asupra voastră și nimeni nu poate lua tot ceea ce v-a fost dat. Oamenii religioși nu suportă nicio comparație cu voi. Nu aveți o expertiză biblică bogată și nu sunteți dotați cu teorie religioasă, dar, pentru că Dumnezeu a lucrat în voi, ați dobândit mai mult decât oricine altcineva pe parcursul veacurilor – și astfel, aceasta este cea mai mare binecuvântare a voastră. Datorită acesteia, trebuie să fiți și mai dăruiți lui Dumnezeu și chiar și mai loiali lui Dumnezeu.

Deoarece Dumnezeu te ridică, trebuie să-ți consolidezi eforturile și trebuie să-ți pregătești statura pentru a accepta însărcinările date de Dumnezeu. Trebuie să rămâi ferm în locul pe care ți l-a dat Dumnezeu, să urmărești să devii unul dintre oamenii lui Dumnezeu, să accepți ucenicia Împărăției, să fii câștigat de Dumnezeu și, în cele din urmă, să devii o mărturie glorioasă pentru Dumnezeu. Ai tu aceste hotărâri? Dacă ai astfel de hotărâri, atunci, în cele din urmă, ești sigur că vei fi câștigat de Dumnezeu și vei deveni o mărturie glorioasă pentru Dumnezeu. Ar trebui să înțelegi că principala însărcinare este să fii câștigat de Dumnezeu și să devii o mărturie glorioasă pentru El. Aceasta este voia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii"

627. Către toți frații și surorile care Mi-au auzit vocea: ați auzit vocea severei Mele judecăți și ați îndurat suferință extremă. Cu toate acestea, ar trebui să știți că, dincolo de vocea Mea aspră se ascund intențiile Mele! Vă disciplinez ca să puteți fi salvați. Ar trebui să știți că pentru fiii Mei iubiți, vă voi disciplina și vă voi tăia și vă voi face compleți în curând. Inima Mea este atât de dornică, dar voi nu-Mi înțelegeți inima și nu acționați conform cuvântului Meu. Cuvintele Mele vin astăzi la voi și vă fac să recunoașteți cu adevărat că Dumnezeu este un Dumnezeu iubitor și că ați experimentat cu toții dragostea sinceră a lui Dumnezeu. Totuși, există și un număr mic de oameni care se prefac și când văd necazul altor oameni, vor avea și ei lacrimi în ochi. Sunt alții care – la suprafață – par a-I fi datori lui Dumnezeu și par plini de remușcări, dar în interiorul lor, ei nu Îl înțeleg cu adevărat pe Dumnezeu și nici nu sunt siguri de El; mai degrabă, este doar o fațadă. Pe acești oameni îi detest cel mai tare! Mai devreme sau mai târziu, acești oameni vor fi eliminați din orașul Meu. Intenția Mea este că îi vreau pe aceia care Mă vor cu ardoare, și numai aceia care Mă urmează cu o inimă

sinceră Mă pot mulțumi – pe ei am să-i sprijin cu siguranță cu propriile Mele mâini și am să Mă asigur că nu se confruntă cu calamități. Oamenii care Îl vor cu adevărat pe Dumnezeu vor fi dispuși să fie atenți cu inima lui Dumnezeu și să facă voia Mea. Așadar, voi ar trebui să pătrundeți în realitate curând și să-Mi acceptați cuvântul drept viață a voastră – aceasta este cea mai mare povară a Mea. Dacă bisericile și sfinții pătrund cu toții în realitate și sunt toți capabili să aibă părtășie cu Mine direct, să stea față în față cu Mine și să practice adevărul și dreptatea, doar atunci sunt ei fiii Mei iubiți, cei de care sunt mulțumit, și lor le voi acorda toate binecuvântările mărețe.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 23

628. Astăzi, nu poți fi mulțumit doar cu modul în care ești cucerit, ci trebuie să iei, de asemenea, în considerare calea pe care vei merge în viitor. Trebuie să ai aspirații și curajul de a fi desăvârșit și nu ar trebui să te consideri incapabil. Are oare adevărul favoriți? Poate adevărul să se opună în mod intenționat oamenilor? Dacă tu cauți adevărul, poate acesta să te copleșească? Dacă rămâi de neclintit pentru dreptate, aceasta te va doborî? Dacă aspirația ta este într-adevăr să cauți viața, poate viața să te ocolească? Dacă ești fără adevăr, nu este pentru că adevărul te ignoră, ci deoarece tu stai departe de adevăr; dacă nu poți rămâne de neclintit pentru dreptate, nu este pentru că există ceva în neregulă cu dreptatea, ci pentru că tu crezi că nu se potrivește cu faptele; dacă nu ai câștigat viață după ce ai urmărit-o mulți ani, nu este pentru că viața nu are conștiință față de tine, ci pentru că tu nu ai conștiință față de viață și ai îndepărtat viața; dacă trăiești în lumină și ai fost incapabil de a câștiga lumina, nu este pentru că lumina nu este capabilă să te ilumineze, ci pentru că nu ai dat atenție existenței luminii și astfel, lumina te-a părăsit în tăcere. Dacă nu cauți, atunci se poate spune

doar că ești un gunoi fără valoare și nu ai curaj în viața ta și nu ai tăria de a rezista forțelor întunericului. Ești prea slab! Nu ești în stare să scapi de forțele Satanei care te asediază și ești dispus doar să duci acest tip de viață sigură și prudentă și să mori în ignoranță. Ce ar trebui să obții este căutarea ta de a fi cucerit; aceasta este misiunea ta obligatorie. Dacă ești mulțumit să fii cucerit, atunci tu îndepărtezi existența luminii. Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine însuți adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale pentru o desfătare de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai semnificativă. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"

629. Să nu crezi că este atât de ușor să-L urmezi pe Dumnezeu. Cheia este că trebuie să-L cunoști, trebuie să-I cunoști lucrarea și trebuie să ai voința de a îndura greutăți pentru El, de a-ți sacrifica viața pentru El și de a fi desăvârșit de către El. Aceasta este viziunea pe care ar trebui să o ai. Nu va fi suficient dacă te gândești mereu să te bucuri de har. Să nu presupui că Dumnezeu este acolo doar pentru plăcerea oamenilor și doar ca să acorde har oamenilor. Ai greși! Dacă un om nu-și poate risca viața și abandona toate posesiunile lumești pentru a-L urma, atunci acel om nu va fi sub nicio

formă capabil să-L urmeze până la sfârșit! Trebuie să ai viziuni drept fundament. Dacă, într-o zi, te lovește o nenorocire, ce s-ar cuveni să faci? Ai mai fi în stare să-L urmezi? Nu spune cu prea multă ușurință că vei fi capabil să-L urmezi până la sfârșit. Ai face mai bine să deschizi bine ochii mai întâi să vezi în ce vremuri trăim. Chiar dacă poate sunteți ca stâlpii templului acum, va veni o vreme când toți acești stâlpi vor fi roși de viermi, făcând templul să se prăbușească, pentru că în prezent vă lipsesc atât de multe viziuni. Nu dați atenție decât propriilor voastre lumi mărunte și nu știți care este modalitatea cea mai potrivită și cea mai demnă de încredere pentru a cerceta. Nu țineți seama de viziunea lucrării de astăzi și nu păstrați aceste lucruri în inimile voastre. V-ați gândit că într-o zi Dumnezeul vostru vă va așeza într-un loc complet nefamiliar? Puteți să vă imaginați ce se va alege de voi în ziua în care s-ar putea să vă smulg totul? Ați mai avea energia de acum în ziua aceea? Ar reapărea credința voastră? În a-L urma pe Dumnezeu, trebuie să cunoașteți această viziune măreață care este „Dumnezeu.” Aceasta este chestiunea cea mai importantă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să înțelegeți lucrarea – nu cercetați confuzi!”

630. Să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu crezând în El, acesta este scopul final pe care trebuie să-l urmărească tot omul. Trebuie să depui efort pentru a trăi după cuvintele lui Dumnezeu și pentru a le putea pune în practică. Dacă ai numai cunoștințe doctrinare, atunci credința ta în Dumnezeu nu va da roade. Numai dacă după aceea, de asemenea, vei practica și vei trăi după cuvântul Lui, credința ta poate fi considerată desăvârșită și după voia lui Dumnezeu. Pe acest drum, mulți oameni pot menționa multe cunoștințe, dar în ceasul morții lor, ochii li se vor umple de lacrimi și se vor urî pentru că și-au irosit o viață și au trăit degeaba până la o vârstă înaintată. Ei au avut numai înțelegerea doctrinei, dar nu pot să pună

adevărul în practică și să stea mărturie pentru Dumnezeu, umblând, în schimb, de colo-colo, ocupați precum o albină; dar, odată ce ajung în ceasul morții, ei văd în cele din urmă că le lipsește mărturia adevărată, că nu Îl cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu este oare prea târziu? De ce să nu profiți de ceasul zilei și să urmezi adevărul pe care îl iubești? De ce să aștepți până mâine? Dacă în timpul vieții nu suferi pentru adevăr sau nu încerci să-l dobândești, nu cumva dorești să regreți acest lucru în ceasul morții tale? Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce să crezi în Dumnezeu? Într-adevăr, există multe situații în care, dacă omul depune un efort cât de mic, poate pune adevărul în practică și, prin urmare, Îl poate mulțumi pe Dumnezeu. Inima omului este posedată mereu de demoni și nu poate acționa de dragul lui Dumnezeu. Mai degrabă, omul umblă mereu încoace și încolo pentru cele ale trupului, care, în cele din urmă, la nimic nu-i folosesc. De aceea omul se confruntă mereu cu necazuri și suferințe. Nu sunt acestea chinurile Satanei? Nu este aceasta stricăciunea trupului? Nu ar trebui să-L păcălești pe Dumnezeu, cinstindu-L doar cu buzele. Mai degrabă, ar trebui să iei măsuri concrete. Nu te amăgi singur; ce înseamnă acest lucru? Ce poți câștiga trăind de dragul trupului, trudind pentru faimă și bogății?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu”

631. Cei care nu urmăresc viața, nu pot fi transformați, iar cei care nu sunt însetați după dreptate nu pot dobândi adevărul. Tu nu te concentrezi pe a urmări transformarea personală și intrarea, ci te concentrezi în schimb asupra dorințelor extravagante și a lucrurilor care îți îngrădesc dragostea față de Dumnezeu și te împiedică să te apropii de El. Te pot transforma acele lucruri? Te pot aduce în Împărăție? Dacă obiectul urmăririi tale nu este acela de a căuta adevărul, atunci ai putea la fel de bine să profiți de această oportunitate și să te întorci în lume pentru a face din asta un succes.

Să-ţi pierzi timpul în acest fel chiar nu merită – de ce să te torturezi? Nu e adevărat că te-ai putea bucura de tot felul de lucruri în lumea frumoasă de afară? Bani, femei frumoase, statut, vanitate, familie, copii și așa mai departe – nu sunt toate aceste produse ale lumii cele mai bune lucruri de care te-ai putea bucura? Ce rost are să te plimbi pe aici, în căutarea unui loc unde poţi fi fericit? Fiul Omului nu are unde să-Şi pună capul, deci, cum ai putea avea tu un loc al tihnei? Cum ți-ar putea crea El un loc frumos al liniştii? Este posibil aşa ceva? În afară de judecata Mea, astăzi poţi primi numai învățături despre adevăr. Nu poți dobândi mângâiere de la Mine și nu poți dobândi patul de trandafiri după care tânjești zi și noapte. Nu voi revărsa asupra ta bogățiile lumii. Dacă urmezi cu adevărat, atunci Eu sunt dispus să îți dau calea vieții în întregime, să fii ca un pește înapoi în apă. Dacă nu urmezi cu adevărat, voi lua totul înapoi. Nu sunt dispus să dau cuvintele din gura Mea celor care sunt ahtiaţi după confort și sunt la fel ca porcii și câinii!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?"

632. Astăzi este credința cea care îţi permite să fii cucerit și a fi cucerit este ce îţi permite să crezi fiecare faptă a lui Iahve. Doar datorită credinței primeşti acest fel de mustrare și judecată. Prin aceste mustrări și judecăți, eşti cucerit şi desăvârşit. Fără felul de mustrare și judecată pe care le primeşti astăzi, credința ta ar fi în zadar pentru că nu-L cunoşti pe Dumnezeu; indiferent de cât de mult crezi în El, credința ta nu va fi în continuare decât o expresie goală, neîntemeiată. Numai după ce primeşti o astfel de lucrare de cucerire, care te face complet ascultător, credința ta devine adevărată și de nădejde și inima ta se întoarce spre Dumnezeu. Chiar dacă eşti judecat sau blestemat îndelung din cauza acestui cuvânt „credință", ai credință adevărată și vei primi cel mai adevărat, cel mai real și cel mai prețios lucru. Acest lucru este din cauza faptului că numai pe

parcursul judecății vezi destinația finală a creațiilor lui Dumnezeu; această judecată este cea în care vezi că trebuie iubit Creatorul; această lucrare de cucerire este cea în care vezi brațul lui Dumnezeu; în această cucerire ajungi să înțelegi pe deplin viața umană; în această cucerire dobândeşti calea cea dreaptă a vieții umane și ajungi să înțelegi adevăratul sens al „omului”; numai în această cucerire vezi firea dreaptă a Celui Atotputernic și chipul Său frumos și glorios; această lucrare de cucerire este cea în care înveţi despre originea omului și înțelegi „istoria nemuritoare” a întregii omeniri; în această cucerire ajungi să înțelegi strămoșii omenirii și originea stricăciunii omenirii; în această cucerire primeşti bucuria și mângâierea, precum și mustrarea nesfârșită, disciplina și cuvintele de dojană din partea Creatorului pentru omenirea pe care El a creat-o; în această lucrare de cucerire primeşti binecuvântări și primeşti calamitățile pe care omul ar trebui să le primească…. Nu se datorează toate acestea acelui strop de credinţă al tău? După ce ai câștigat aceste lucruri, nu a sporit credința ta? Nu ai câștigat o valoare extraordinară? Nu numai că ai auzit cuvântul lui Dumnezeu și ai văzut înțelepciunea lui Dumnezeu, dar ai și experimentat personal fiecare pas al lucrării. Poate că ai spune că, dacă nu ai avea credință, atunci nu ai suferi o astfel de mustrare sau o astfel de judecată. Dar ar trebui să ştii că, fără credință, nu numai că nu vei fi în stare să primeşti acest fel de mustrare sau acest fel de îngrijire de la Cel Atotputernic, dar vei pierde pentru totdeauna ocazia de a vedea Creatorul. Nu ai afla niciodată originea omenirii și niciodată nu ai înțelege semnificația vieții umane. Chiar dacă trupul tău va muri și sufletul tău va pleca, tot nu ai putea înțelege toate faptele Creatorului. Chiar mai puțin ați ști că Ziditorul a făcut o asemenea lucrare extrem de importantă pe pământ după ce El a făcut omenirea. Ca membru al acestei omeniri pe care El a făcut-o, eşti dispus într-un mod de neînțeles ca acesta în întuneric și să

înduri pedeapsa veșnică? Dacă te separi de mustrarea și judecata de astăzi, cu ce te vei întâlni? Crezi că, odată separat de judecata prezentă, vei putea să scapi de această viață dificilă? Nu este adevărat că, dacă vei părăsi „acest loc”, ceea ce vei întâlni sunt chinurile dureroase sau vătămările crude provocate de diavol? Ai putea întâlni zile și nopți de neîndurat? Crezi că doar pentru că ai scăpat astăzi de această judecată, poţi evita pentru totdeauna acea tortură viitoare? Ce va fi ceea ce va veni în calea voastră? Poate fi într-adevăr acel Shangri-La la care speri? Crezi că poţi scăpa de acea mustrare veșnică de mai târziu pur și simplu fugind de realitate, așa cum o faci? După ziua de azi, vei reuși vreodată să mai găseşti din nou o astfel de ocazie și o astfel de binecuvântare? Vei putea să le găseşti când dezastrul va cădea asupra ta? Le vei putea găsi când toată omenirea va intra în odihnă? Viața ta fericită actuală și familia ta armonioasă – pot acestea să-ţi înlocuiască destinația veșnică viitoare? Dacă ai credință adevărată și dacă vei dobândi multe datorită credinței tale, atunci toate acestea sunt ceea ce tu – o ființă creată – ar trebui să dobândeşti și ce ar fi trebuit să ai. Acest fel de cucerire este cea mai benefică pentru credința ta și cea mai benefică pentru viața ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

633. Când Moise a lovit stânca și apa dată de Iahve a izvorât, aceasta s-a datorat credinței sale. Când David a cântat la liră laude pentru Mine, Iahve – cu inima plină de bucurie – a fost datorită credinței lui. Când Iov și-a pierdut animalele care umpleau munții și nenumăratele bogății, iar trupul său a fost acoperit de bube dureroase, a fost datorită credinței lui. Când a auzit glasul Meu, a lui Iahve, și a văzut slava Mea, a lui Iahve, a fost datorită credinței sale. Faptul că Petru a putut să-L urmeze pe Isus Hristos, a fost prin credința lui. Faptul că a putut fi crucificat de dragul Meu și că a dat

mărturie slăvită, a fost tot prin credința lui. Când Ioan a văzut chipul slăvit al Fiului Omului, a fost prin credința sa. Când a avut vedenia zilelor de pe urmă, a fost cu atât mai mult prin credința lui. Motivul pentru care așa-numitele mulțimi ale neamurilor au primit revelația Mea și au ajuns să știe că M-am întors în trup pentru a-Mi face lucrarea între oameni, se datorează, de asemenea credinței lor. Toți aceia care sunt loviți de cuvintele Mele dure și totuși li se aduce consolare de către ele și sunt mântuiți – nu au făcut-o datorită credinței lor? Cei care cred în Mine, dar care încă suferă greutăți, nu au fost, de asemenea, respinși de lume? Cei care trăiesc în afara cuvântului Meu, fugind de suferința judecății, nu sunt purtați cu toţii prin lume? Ei sunt asemănători cu frunzele toamnei care flutură ici și colo, fără niciun loc de odihnă, cu atât mai puțin în cuvintele Mele de consolare. Cu toate că mustrarea și rafinarea Mea nu îi urmează, nu sunt cerșetori care se plimbă dintr-un loc în altul, rătăcind pe străzile din afara Împărăției cerurilor? Lumea este într-adevăr locul tău de odihnă? Poți tu cu adevărat, evitând mustrarea Mea, să obții cel mai slab zâmbet de mulțumire de la lume? Poți tu să-ți folosești cu adevărat bucuria efemeră pentru a acoperi goliciunea inimii tale care nu poate fi ascunsă? Tu poți păcăli pe oricine din familia ta, dar niciodată nu Mă poți păcăli pe Mine. Deoarece credința ta este prea slabă, până în ziua de azi ești neputincios în a găsi oricare dintre bucuriile pe care le poate oferi viața. Te îndemn: mai bine să îți petreci în mod sincer jumătate din viața ta pentru Mine, decât să-ți petreci toată viața în mediocritate și trebăluind pentru trup, îndurând toate suferințele pe care un om cu greu le poate suporta. Care este scopul în a te prețui atât de mult pe tine și a fugi de mustrarea Mea? Care este scopul în a te ascunde de mustrarea Mea de moment doar pentru a culege o veșnicie de rușine, o eternitate de mustrare? Eu, de fapt, nu supun pe nimeni voinței Mele. Dacă un om este cu adevărat dispus să se supună tuturor planurilor Mele, nu îl voi

trata rău. Dar cer ca toți oamenii să creadă în Mine, așa cum a crezut Iov în Mine, în Iahve. Dacă credința voastră o depășește pe cea a lui Toma, atunci credința voastră va primi aprecierea Mea, în loialitatea voastră veți găsi fericirea Mea și veți găsi, cu siguranță, slava Mea în zilele voastre.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată"

634. Dacă aș pune acum niște bogății în fața voastră și v-aș cere să alegeți în mod liber, știind că[a] nu v-aș condamna, atunci majoritatea ar alege bogățiile și s-ar lepăda de adevăr. Cei mai buni dintre voi ar renunța la bogății și ar alege cu reticență adevărul, în timp ce alții, nehotărâți, ar lua bogățiile într-o mână și adevărul în cealaltă. În felul acesta, adevărata voastră fire nu ar ieși la iveală? Atunci când alegeți între adevăr și orice altă valoare căreia îi sunteți loiali, toți veți lua o astfel de decizie și atitudinea voastră va rămâne aceeași. Nu-i așa? Nu sunt mulți printre voi care au pendulat între bine și rău? În competiția dintre pozitiv și negativ, dintre alb și negru, sunteți cu siguranță conștienți de alegerile pe care le-ați făcut între familie și Dumnezeu, copii și Dumnezeu, pace și tulburare, bogăție și sărăcie, statut social și normalitate, a fi susținut și a fi marginalizat și așa mai departe. Între o familie liniștită și una destrămată, ați ales-o pe cea dintâi și fără nici o ezitare; între bogăție și datorie, din nou ați ales-o pe cea dintâi, chiar lipsiți de voința de a vă întoarce la țărm[b]; între lux și sărăcie, ați ales prima opțiune; între fii, fiice, soții, soți și Mine, i-ați ales pe cei dintâi; și între noțiune și adevăr, ați ales-o, încă o dată, pe cea dintâi. Fiind confruntat cu toate faptele voastre rele, Mi-am pierdut de-a dreptul încrederea în voi. Sunt pur și simplu uimit că inimile voastre sunt atât de rezistente să fie înmuiate. Mulți ani de dăruire și de efort Mi-au adus aparent numai resemnare și deznădejdea voastră față de Mine. Totuși, speranțele Mele pentru voi cresc cu fiecare zi care trece, căci ziua Mea a

fost deja pusă integral înaintea fiecăruia. Cu toate acestea, continuați să căutați ceea ce aparține întunericului și răului si refuzati sa slăbiţi stransoarea. Ca atare, care va fi consecința? V-ați gândit atent la acest lucru înainte? Dacă vi s-ar cere să alegeți din nou, care ar fi poziția voastră? Ar mai fi tot prima? Ceea ce Îmi oferiți ar mai fi tot o dezamăgire și o întristare jalnică? Ar mai rămâne inimile voastre unicul loc cald din ființa voastră? Încă tot nu știți ce ar trebui să faceți pentru a-Mi mângâia inima? În acest moment, care este alegerea voastră? Vă veți supune cuvintelor Mele sau veți fi obosiți de ele? Ziua Mea a fost pusă chiar în fața ochilor voștri, iar ceea ce vă așteaptă este o viață nouă și un nou punct de plecare. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că acest punct de plecare nu este începutul unei lucrări noi din trecut, ci încheierea celei vechi. Adică, acesta este actul final. Cred că veți înțelege cu toții ce este neobișnuit cu privire la acest punct de plecare. Dar, într-o zi apropiată, veți înțelege adevăratul sens al acestui punct de plecare, așa că haideți să trecem de el împreună și să inaugurăm finalul următor! Cu toate acestea, ceea ce Mă neliniștește în continuare este faptul că atunci când vă confruntați cu injustiția și justiția, o alegeți întotdeauna pe cea dintâi. Dar toate acestea sunt de domeniul trecutului. De asemenea, sper să uit evenimentele din trecutul vostru, unul după altul, cu toate că acest lucru este foarte greu de înfăptuit, deși am mijloace foarte bune de a-l realiza. Lăsați viitorul să înlocuiască trecutul și permiteți umbrelor din trecutul vostru să fie înlocuite cu sinele vostru adevărat de astăzi. Așadar, trebuie să vă deranjez să faceți din nou alegerea: cui, mai exact, îi sunteți loiali?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?”

635. Tinerii nu ar trebui să fie lipsiți de idealuri, aspirații sau de o dorință entuziastă de a deveni mai buni; nu ar trebui să fie descurajați de perspectivele lor și nici nu ar trebui să își piardă speranța în viață sau

încrederea în viitor; ar trebui să aibă perseverența de a continua drumul adevărului pe care l-au ales acum – să-și împlinească dorința de a-și sacrifica întreaga viață pentru Mine. Nu ar trebui să trăiască fără adevăr, nici să ascundă ipocrizie și necinste – ar trebui să rămână fermi pe poziția corectă. Ei nu ar trebui doar să fie pasivi, ci ar trebui să aibă spiritul de a îndrăzni să facă sacrificii și să lupte pentru dreptate și adevăr. Oamenii tineri ar trebui să aibă curajul de a nu ceda în fața opresiunii forțelor întunericului și de a transforma semnificația existenței lor. Tinerii nu ar trebui să renunțe în fața nenorocirilor, ci ar trebui să fie deschiși și sinceri și cu un spirit de iertare pentru frații și surorile lor. Bineînțeles, acestea sunt cerințele Mele pentru toată lumea, cât și sfatul Meu pentru toată lumea. Dar chiar mai mult, acestea sunt cuvintele Mele liniștitoare pentru toți oamenii tiner. Ar trebui să practicați potrivit cuvintelor Mele. În special, persoanelor tinere nu ar trebui să le lipsească hotărârea de a-și exersa discernământul în anumite probleme și de a căuta dreptatea și adevărul. Ar trebui să căutați toate lucrurile frumoase și bune și ar trebui să dobândiți realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Ar trebui să fiți responsabili față de viața voastră – nu trebuie să o tratați cu ușurință. Oamenii vin pe pământ și Mă întâlnesc rareori și, de asemenea, rar au oportunitatea de a căuta și dobândi adevărul. De ce nu să nu prețuiești acest moment frumos ca pe calea corectă de urmat în această viață? Și de ce disprețuiți atât de mult adevărul și dreptatea? De ce vă călcați mereu în picioare și vă distrugeți pentru acea nedreptate și murdărie care se joacă cu oamenii? Și de ce vă purtați ca acei oameni în vârstă care se dedau celor făcute de nedrepți? De ce imitați vechile căi ale lucrurilor vechi? Viețile voastre ar trebui să fie pline de dreptate, adevăr și sfințenie; la o vârstă atât de fragedă, viețile voastre nu ar trebui să fie atât de depravate și să ducă spre căderea în Infern. Nu credeți că asta ar fi o nenorocire înspăimântătoare? Nu credeți că ar fi îngrozitor de nedrept?

Toți ar trebui să săvârșiți lucrarea perfectă și să o sacrificați pe altarul Meu, făcând din aceasta unicul, cel mai bun sacrificiu pe care Mi-l oferiți. Ar trebui să stați cu toții fermi pe propriile poziții și să nu vă îndepărtați cu fiecare adiere trecătoare, ca norii de pe cer. Lucrați din greu jumătate din viața voastră, așa că de nu ați căuta destinația pe care ar trebui să o aveți? Vă trudiți jumătate din viață și, totuși, vă lăsați părinții asemănători unor porci și câini să târască adevărul și însemnătatea propriei voastre existențe în mormânt. Nu simți că e o mare nedreptate față de tine? Nu simți că a trăi astfel este complet lipsit de sens? Căutarea adevărului și a căii drepte în felul acesta va provoca probleme care îi vor deranja pe vecini, va neferici întreaga familie și va duce la dezastre fatale. Dacă trăiești astfel, nu înseamnă că ai o viață total lipsită de sens? A cui viață ar putea fi mai norocoasă decât a ta și a cui viață ar putea fi mai ridicolă decât a ta? Nu Mă cauți ca să dobândești bucuria Mea și cuvinte de mângâiere pentru tine? Dar, după ce ai alergat încoace și încolo o jumătate de viață, Mă provoci până când sunt plin de furie și nu Îmi mai pasă de tine și nu te mai laud – nu înseamnă asta că întreaga ta viață a fost în zadar? Cum ai putea avea îndrăzneala să te duci să vezi sufletele acelor sfinți de-a lungul veacurilor, care au fost eliberate din purgatoriu? Ești indiferent față de Mine și, în final, vei provoca un dezastru fatal – ar fi mai bine să profiți de această oportunitate și să pleci într-o călătorie plăcută peste oceanul vast și, apoi, să te supui „sarcinii" Mele. V-am spus cu mult timp în urmă că astăzi, oricât de indiferenți și, totuși, nedoritori să plecați ați fi, în final veți fi cuprinși și înghițiți de valurile create de Mine. Chiar vă puteți proteja? Chiar ești încrezător că actuala ta metodă de căutare îți va asigura desăvârșirea? Nu-ți este inima prea tare? Cum ar putea acest tip de urmărire, acest tip de căutare, acest tip de viață și acest tip de caracter să dobândească lauda Mea?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvinte pentru cei tineri și cei vârstnici"

636. Dumnezeu nu vrea să-i cucerească pe oameni prin mustrare, nu vrea să-i împingă întotdeauna de la spate. El vrea ca oamenii să se supună cuvintelor Lui și să lucreze într-un mod disciplinat și, prin asta, să facă voia Lui. Dar oamenii nu au nicio rușine și se răzvrătesc constant împotriva Lui. Cred că este mai bine pentru noi să găsim cea mai simplă cale de a-L mulțumi, adică să ne supunem tuturor rânduielilor Lui. Dacă poți cu adevărat să obții asta, vei fi desăvârșit. Nu este un lucru ușor și vesel? Mergi calea pe care ar trebui să mergi; nu lua în seamă ce spun ceilalți și nu gândi prea mult. Sunt viitorul și soarta ta în propriile tale mâini? Încerci mereu să scapi, dorindu-ți să alegi calea lumească – dar de ce nu poți scăpa? De ce mulți ani eziți la răscruce, iar apoi ajungi să alegi din nou această cale? După ce ai rătăcit mulți ani, de ce te-ai întors acum la casa aceasta, fără să vrei? Depinde de tine? Pentru cei din curentul acesta, dacă nu Mă credeți, atunci ascultați: dacă plănuiești să pleci, vezi dacă te lasă Dumnezeu, vezi cum te mișcă Duhul Sfânt – experimentează personal. Ca să fiu sincer, chiar dacă înduri nenorociri, trebuie să le suporți în acest curent, iar dacă există suferință, trebuie să suferi aici, azi; nu te poți duce în altă parte. Îți este clar? Unde te-ai duce? Acesta este decretul administrativ al lui Dumnezeu. Crezi că faptul că Dumnezeu a ales acest grup de oameni nu are nicio semnificație? În lucrarea Lui de astăzi, Dumnezeu nu Se înfurie ușor – dar, dacă oamenii încearcă să Îi perturbe planul, chipul I se schimbă imediat, devenind din luminos, întunecat. Așadar, te sfătuiesc să te liniștești și să te supui planurilor lui Dumnezeu și să Îi permiți să te facă complet. Doar oamenii care fac lucrul acesta sunt inteligenți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (7)”

637. Destinația și soarta voastră sunt foarte importante pentru voi – ele sunt de maximă preocupare. Voi credeți că dacă nu faceți lucrurile cu mare grijă, aceasta va fi echivalentă cu lipsa destinației și distrugerea destinului.

Dar v-a trecut vreodată prin minte că dacă eforturile depuse de cineva sunt doar de dragul destinației sale, atunci ele sunt doar o muncă în zadar? Astfel de eforturi nu sunt autentice – sunt false și înșelătoare. Dacă așa stau lucrurile, atunci cei care lucrează pentru destinația lor își vor primi înfrângerea finală, deoarece eșecul credinței oamenilor în Dumnezeu se întâmplă din cauza înșelăciunii. Am spus mai devreme că nu-Mi place să fiu flatat sau lingușit, sau tratat cu entuziasm. Îmi place ca oamenii sinceri să înfrunte adevărul și așteptările Mele. Mai mult, Îmi place când oamenii pot arăta cea mai mare grijă și considerație pentru inima Mea și când chiar pot să renunțe la toate lucrurile de dragul Meu. Numai astfel poate fi inima Mea mângâiată. În acest moment, câte sunt lucrurile care Îmi displac la voi? Câte sunt lucrurile care Îmi plac la voi? Nu v-ați dat seama niciunul de toată urâțenia pe care ați arătat-o de dragul destinației voastre?

În inima Mea, nu doresc să rănesc nicio inimă care este pozitivă și motivată și, mai ales, nu doresc să diminuez energia nimănui care își face datoria cu credincioșie; cu toate acestea, trebuie să vă reamintesc fiecăruia despre neajunsurile voastre și murdăria sufletului din adâncul inimilor voastre. Scopul pentru care fac acest lucru este speranța că veți putea oferi inima voastră cinstită în fața cuvintelor Mele, deoarece lucrul pe care îl urăsc cel mai tare este înșelăciunea oamenilor față de Mine. Sper doar ca în ultima etapă a lucrării Mele să puteți acționa în mod remarcabil, să fiți total devotați și să nu mai fiți șovăielnici. De asemenea, mai sper ca toți să aveți parte de o destinație bună. Cu toate acestea, continuu să am o cerință de la voi și anume, ca voi să luați cea mai bună decizie de a-Mi oferi devotamentul vostru deplin și complet. Dacă îi lipsește cuiva acel devotament deplin, acel om va deveni negreșit comoara Satanei, iar Eu nu voi mai continua să îl folosesc. Îl voi trimite acasă, ca părinții lui să se îngrijească de el.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație”

638. În viitor, se va decide dacă ești binecuvântat sau blestemat în funcție de faptele și comportamentul de astăzi. Dacă vei fi desăvârșit de către Dumnezeu, trebuie să se întâmple chiar acum, în această eră; nu va mai exista o altă oportunitate în viitor. Dumnezeu vrea cu adevărat să vă desăvârșească acum, iar acesta nu este un mod de a vorbi. În viitor, indiferent ce încercări ce se vor abate asupra voastră, ce evenimente vor avea loc sau ce dezastre veți înfrunta, Dumnezeu vrea să vă desăvârșească; acesta este un fapt cert și incontestabil. Unde se poate vedea acest lucru? Se poate vedea în faptul că, de-a lungul veacurilor și generațiilor, cuvântul lui Dumnezeu nu a atins niciodată o culme atât de înaltă ca astăzi. A intrat pe cel mai înalt tărâm, iar lucrarea Duhului Sfânt asupra întregii omeniri este astăzi fără precedent. Aproape nimeni din generațiile trecute nu a avut o astfel de experiență; nici măcar în epoca lui Isus nu au existat revelațiile de astăzi. Cuvintele rostite către voi, ceea ce înțelegeți și experiența voastră au atins, toate, un nou vârf. În toiul încercărilor și mustrărilor, voi, oamenii, nu plecați, iar acest lucru este suficient pentru a dovedi că lucrarea lui Dumnezeu a atins o splendoare fără precedent. Acesta nu este un lucru pe care omul e capabil să-l facă și nici nu este ceva ce omul păstrează; mai degrabă, este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Așadar, din multele realități ale lucrării lui Dumnezeu, se poate vedea că Dumnezeu Își dorește să-i desăvârșească pe oameni și că El este cu siguranță capabil să vă facă compleți. Dacă aveți această intuiție și faceți această nouă descoperire, atunci nu veți aștepta cea de-a doua venire a lui Isus; în schimb, Îi veți permite lui Dumnezeu să vă facă compleți în epoca actuală. Astfel, fiecare dintre voi ar trebui să facă tot ce îi stă în putință și să nu se scutească de niciun efort pentru a putea fi desăvârșit de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre toată lumea care își îndeplinește funcția”

639. Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare persoană să fie desăvârșită, să fie în final câștigată de El, să fie complet curățată de El și să devină una pe care El o iubește. Nu contează dacă vă spun că sunteți înapoiați sau de calibru slab – acestea sunt toate adevărate. Faptul că Eu spun aceasta nu dovedește că intenționez să te abandonez, că mi-am pierdut speranța în voi, cu atât mai puțin că nu sunt dispus să vă salvez. Astăzi, am venit să fac lucrarea mântuirii voastre, ceea ce înseamnă că lucrarea pe care o fac Eu este o continuare a lucrării de mântuire. Fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită: dacă ești dispus, dacă urmărești, în final vei putea să obții acest rezultat, și niciunul dintre voi nu va fi abandonat. Dacă ești de calibru slab, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău slab; dacă ești de calibru înalt, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău înalt; dacă ești ignorant și analfabet, cerințele Mele vor fi în conformitate cu analfabetismul tău; dacă ești cult, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu faptul că ești cult; dacă ești în vârstă, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu vârsta ta; dacă ești capabil să oferi ospitalitate, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu aceasta; dacă spui că nu poți oferi ospitalitate și poți doar să îndeplinești o anumită funcție, fie ea propovăduirea evangheliei sau îngrijirea bisericii, ori participarea la celelalte treburi generale, desăvârșirea Mea pentru tine va fi în conformitate cu funcția pe care o îndeplinești. Să fii credincios, să te supui până la sfârșit și să urmărești să obții iubirea supremă a lui Dumnezeu – aceasta este ceea ce trebuie să realizezi și nu există practici mai bune decât aceste trei lucruri. În final, omul trebuie să obțină aceste trei lucruri și, dacă el le poate obține, atunci va fi desăvârșit. Dar, mai presus de toate, trebuie să urmărești cu adevărat, trebuie în mod activ să înaintezi cu hotărâre, înainte și în sus, și să nu fii pasiv în privința asta. Am spus că fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită și este capabilă să fie

desăvârșită, și aceasta contează, dar nu încerci să fii mai bun în urmărirea ta. Dacă nu obții aceste trei criterii, atunci în final trebuie să fii eliminat. Vreau ca toată lumea să recupereze, vreau ca toată lumea să aibă lucrarea și luminarea Duhului Sfânt și să poată să se supună până la sfârșit, deoarece aceasta este datoria pe care fiecare dintre voi trebuie să o îndeplinească. Când toți v-ați îndeplinit misiunea, veți fi desăvârșiți cu toții și veți fi și o mărturie răsunătoare. Toți aceia care dau mărturie sunt aceia care au fost triumfători asupra Satanei și au câștigat promisiunea lui Dumnezeu și ei sunt cei care vor rămâne să trăiască în destinația minunată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată"

640. Omenirea, după ce s-a abătut de la provizia de viață a Celui Atotputernic, nu cunoaște scopul existenței, dar se teme, totuși, de moarte. Nu are niciun ajutor sau sprijin, dar totuși ezită să-și închidă ochii și se călește pentru a prelungi o existență dezonorantă în această lume – saci de carne fără niciun simț al propriilor suflete. Tu trăiești astfel, fără speranță, la fel ca ceilalți, fără scop. Doar Cel Sfânt din legendă va mântui oamenii care, gemând în mijlocul suferinței lor, tânjesc cu disperare după sosirea Lui. Până acum, o astfel de credință nu a luat ființă în aceia cărora le lipsește conștiința. Cu toate acestea, oamenii încă tânjesc mult după ea. Cel Atotputernic are milă de acești oameni care au suferit profund; în același timp, El este sătul de acești oameni care nu au conștiință, fiindcă a trebuit să aștepte prea mult timp un răspuns din partea omenirii. El dorește să caute, să caute inima ta și duhul tău, să-ți aducă apă și mâncare și să te trezească, ca să nu-ți mai fie sete și foame. Când ești epuizat și când începi să simți puțin din dezolarea sumbră a acestei lumi, nu te pierde, nu plânge. Dumnezeu Atotputernic, Veghetorul, va întâmpina cu brațele deschise sosirea ta în orice moment. El stă de veghe lângă tine, așteptând să te întorci

înapoi. El așteaptă ziua în care îți vei recăpăta brusc memoria: când vei realiza că ai venit de la Dumnezeu, că, la un moment dat, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut direcția, că, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut conștiința pe drum și că, fără să-ți dai seama, ai dobândit un „tată”; când realizezi, de asemenea, că Cel Atotputernic a stat întotdeauna de veghe, așteptând acolo mult, mult timp întoarcerea ta. El a vegheat cu dorință intensă, așteptând o reacție, dar fără a primi răspuns. Veghea Lui statornică este dincolo de orice preț și este de dragul inimii omului și al duhului omului. Poate că această veghe statornică este nedeterminată și poate că este pe sfârșite. Dar tu ar trebui să știi exact unde îți sunt inima și duhul în acest moment.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Suspinul Celui Atotputernic”

641. Dragostea și compasiunea lui Dumnezeu pătrund în fiecare detaliu al lucrării Sale de gestionare și, indiferent dacă oamenii sunt capabili sau nu să înțeleagă intențiile bune ale lui Dumnezeu, El continuă să facă neobosit lucrarea pe care intenționează să o ducă la bun sfârșit. Indiferent de cât de mult înțeleg oamenii din gestionarea lui Dumnezeu, beneficiile și asistența lucrării făcute de Dumnezeu pot fi apreciate de toți. Poate că astăzi nu ai simțit nici dragostea, nici viața oferite de Dumnezeu, dar atâta timp cât nu-L părăsești pe Dumnezeu și nu renunți la hotărârea ta de a căuta adevărul, atunci va fi întotdeauna o zi când Dumnezeu îți va zâmbi. Căci scopul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu este de a recupera omenirea care se află sub stăpânirea Satanei, nu de a abandona omenirea care a fost coruptă de Satana și care se opune lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

642. Cât se săvârșește lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, toți cei care pot fi mântuiți vor fi mântuiți pe cât este posibil, fără ca niciunul să fie lepădat, pentru că scopul lucrării lui Dumnezeu este de a mântui omul. Toți

aceia care, în timpul mântuirii omului de către Dumnezeu, sunt incapabili să obțină o schimbare în firea lor – cât și toți aceia care sunt incapabili să-L asculte pe Dumnezeu întru totul – vor deveni obiecte pentru pedeapsă. Această etapă a lucrării – lucrarea cuvintelor – va deschide oamenilor toate căile și tainele pe care ei nu le înțeleg, astfel încât omul să poată înțelege voia lui Dumnezeu și cerințele Lui de la om și să poată avea condițiile necesare pentru a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și să obțină schimbări în firea sa. Dumnezeu folosește doar cuvinte pentru a-Și face lucrarea și nu-i pedepsește pe oameni pentru că sunt puțin răzvrătiți, întrucât acum este timpul lucrării de mântuire. Dacă toți cei răzvrătiți ar fi pedepsiți, atunci nimeni nu ar avea ocazia de a fi mântuit; toți ar fi pedepsiți și ar cădea în Infern. Scopul cuvintelor care-i judecă pe oameni este de a le permite să se cunoască pe ei înșiși și să se supună lui Dumnezeu; nu este pentru ca ei să fie pedepsiți cu o astfel de judecată. În timpul lucrării cuvintelor, mulți oameni își vor expune răzvrătirea și sfidarea, cât și neascultarea față de Dumnezeul întrupat. Totuși, El nu-i va pedepsi pe toți acești oameni din această cauză, ci, în schimb, doar îi va lăsa deoparte pe cei care sunt corupți până în măduva oaselor și care nu pot fi mântuiți. El va da trupul lor Satanei și, în câteva cazuri, le va nimici trupul. Cei rămași vor continua să urmeze și să experimenteze tratarea și emondarea. Dacă în timp ce urmează, acești oameni sunt încă incapabili să accepte tratarea și emondarea și devin din ce în ce mai degenerați, atunci își vor fi pierdut șansa la mântuire. Fiecare persoană care s-a supus cuceririi cuvintelor va avea numeroase șanse pentru mântuire; mântuirea fiecăruia dintre acești oameni de către Dumnezeu va arăta cea mai mare îngăduință a Sa. Cu alte cuvinte, li se va arăta toleranța supremă. Atât timp cât oamenii se întorc de pe calea greșită și câtă vreme se pot căi, Dumnezeu le va da ocazii să obțină mântuirea Lui. Când oamenii se răzvrătesc prima dată împotriva lui

Dumnezeu, El nu-Și dorește să-i omoare; în schimb, face tot ce poate pentru a-i mântui. Dacă cineva nu are nicidecum loc pentru mântuire, atunci Dumnezeu îl va arunca deoparte. Faptul că Dumnezeu nu Se grăbește să pedepsească pe cineva înseamnă că El vrea să-i mântuiască pe toți cei care pot fi mântuiți. El judecă, luminează și îndrumă oamenii doar prin cuvinte, și nu folosește un toiag pentru a-i omorî. Folosirea cuvintelor pentru a le aduce oamenilor mântuirea reprezintă scopul și însemnătatea etapei finale a lucrării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"

643. În lumea întreagă, au avut loc o mulțime de schimbări, de nenumărate ori. Nimeni nu este capabil să conducă și să ghideze omenirea, cu excepția Lui, care conduce toate lucrurile în univers. Nu există nimeni atotputernic care să trudească sau să facă pregătiri pentru această omenire, cu atât mai puțin o persoană care să fie capabilă să o conducă spre destinația luminii și eliberarea de nedreptățile pământești. Dumnezeu deplânge viitorul omenirii și jelește căderea ei. El simte tristețe față de marșul lent al omenirii spre declin și calea fără întoarcere. Omenirea a frânt inima lui Dumnezeu și a renunțat la El pentru a-l căuta pe cel rău. Nimeni nu s-a gândit vreodată la direcția în care se va îndrepta o omenire cum este aceasta. Tocmai din acest motiv, nimeni nu simte mânia lui Dumnezeu. Nimeni nu caută o modalitate de a-L mulțumi pe Dumnezeu sau să încerce să devină mai apropiat de Dumnezeu. Mai mult decât atât, nimeni nu caută să înțeleagă tristețea și durerea lui Dumnezeu. Chiar și după ce aude vocea lui Dumnezeu, omul își continuă drumul departe de Dumnezeu, ocolind harul și grija lui Dumnezeu, ferindu-se de adevărul lui Dumnezeu, deoarece preferă mai degrabă să se vândă Satanei, dușmanul lui Dumnezeu. Și cine s-a gândit cum va acționa Dumnezeu față de omul nepocăit care L-a respins?

Nimeni nu știe că atenționările repetate și îndemnurile lui Dumnezeu sunt pentru că El ține în mâinile Lui un dezastru fără precedent pe care El l-a pregătit, unul care va fi de nesuportat pentru trupul și sufletul omului. Acest dezastru nu este numai pedeapsa trupului, ci și a sufletului. Trebuie să știi asta: Atunci când planul lui Dumnezeu este anulat și atunci când atenționările și îndemnurile Lui nu vor primi răspuns, ce furie va dezlănțui El? Va fi total diferit de ceea ce a fost experimentat sau auzit până acum de vreo creație. Și astfel îți spun că acest dezastru este fără precedent și nu va mai fi repetat niciodată. Acest lucru se datorează faptului că doar o singură creație și o singură mântuire fac parte din planul lui Dumnezeu. Aceasta este prima și ultima oară. Prin urmare, nimeni nu poate înțelege intenția blândă și anticiparea înflăcărată a lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

Note de subsol:

a. Textul original nu conține expresia „știind aceasta.”

b. A se întoarce la țărm: un proverb chinezesc, care are sensul de „a se întoarce de la căile sale rele.”

(III) Avertismentele lui Dumnezeu pentru om

644. Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel spun că acei oameni care nu-L acceptă pe Hristos din zilele de pe urmă vor fi mereu disprețuiți de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către împărăție în timpul zilelor de pe urmă, pe care nimeni nu o poate ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu decât prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu trebuie să te gândești doar la a obține binecuvântări fără să primești adevărul sau să accepți acordarea vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El pot să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care ar intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să Îl recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Pentru aceasta, Hristos este Însuși expresia Sfântului Duh, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care ar trebui să fie îndurată de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Și, de asemenea, spun că dacă te opui lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl negi, nu va fi nimeni care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să obții aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te răscumperi, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te opui nu este un

om, ceea ce negi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Ești conștient de această consecință? Nu ai făcut o greșeală mică, ci ai comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și doar adevărul îți poate permite să renaști și să privești fața lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"

645. Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului lui Dumnezeu, tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe. Îndemn oamenii de toate naționalitățile, din toate țările și chiar din toate domeniile să asculte vocea lui Dumnezeu, să privească lucrarea lui Dumnezeu, să acorde atenție destinului umanității, făcându-L astfel pe Dumnezeu cel mai sfânt, cel mai onorabil, cel mai măreț și singurul obiect al venerării în rândul omenirii și permițând astfel întregii omeniri să trăiască sub binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum au trăit descendenții lui Avraam sub făgăduința lui Iahve și așa cum Adam și Eva, care au fost creați inițial de Dumnezeu, au trăit în grădina Edenului.

Lucrarea lui Dumnezeu este la fel ca niște valuri foarte puternice. Nimeni nu Îl poate reține și nimeni nu Îi poate opri pașii. Doar cei care ascultă cu grijă cuvintele Lui și care caută și sunt însetați după El pot păși pe urmele Lui și primi făgăduința Lui. Cei care nu vor face aceasta vor fi supuși unui dezastru copleșitor și unei pedepse meritate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

646. Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia care sunt la fel de ascultători precum niște prunci în fața Lui și care nu I se împotrivesc. Dacă nu ești îngrădit de nicio forță în devotamentul tău față de Dumnezeu, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dărui binecuvântările Lui. Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea Lui, să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi de cea mai mare importanță pe pământ și de cea mai mare neprihănire pentru omenire. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu. Poate că ești un președinte sau un om de știință, un pastor sau un prezbiter, dar indiferent cât de importantă este funcția ta, dacă te bazezi pe cunoștințele și abilitățile tale în ceea ce faci, atunci vei avea întotdeauna parte de eșec și vei fi mereu lipsit de binecuvântările lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu acceptă nimic din ceea ce faci și nu recunoaște cariera ta ca fiind una dreaptă și nici nu acceptă că tu lucrezi în beneficiul omenirii. El va spune că tot ceea ce faci este să folosești cunoștințele și forța omenirii pentru a priva omul de protecția lui Dumnezeu și pentru a nega binecuvântările lui Dumnezeu. El va spune că tu conduci omenirea către întuneric, către moarte și către începutul unei existențe fără limite, în care omul L-a pierdut pe Dumnezeu și a pierdut binecuvântările Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

647. Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți natura fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au căutat adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța în zadar de numele lui Mesia, în timp ce se opuneau naturii lui Mesia, prin orice mijloace. Acești farisei erau încăpățânați și aroganți din fire și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu este: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu sunt aceste păreri absurde și ridicole? Vă întreb din nou: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că voi nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discerni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl nege și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe înșelăciunea lui Satana și mai mulți oameni Îl vor condamna pe Isus

întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi? Cum puteți înțelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzați cu încăpățânare să vă conștientizați greșelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu acceptă adevărul și, totuși, așteaptă orbește sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranță, împotriva Duhului Sfânt și ei sunt categoria care va fi distrusă. Voi doriți doar harul lui Isus și vreți doar să vă bucurați de tărâmul binecuvântat al cerului, dar nu ați ascultat niciodată cuvintele rostite de Isus și nu ați primit niciodată adevărul exprimat de Isus când Se întoarce la trup. Ce veți da în schimbul faptului că Isus Se întoarce pe un nor alb? Sinceritatea cu care săvârșiți păcate în mod repetat și apoi le mărturisiți, la nesfârșit? Ce veți oferi ca sacrificiu lui Isus care Se întoarce pe un nor alb? Anii de muncă cu care vă înălțați pe voi înșivă? Ce veți arăta pentru a-L face pe Isus Cel reîntors să aibă încredere în voi? Natura voastră arogantă care nu ascultă de niciun adevăr?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

648. Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va suferi distrugerea. Cei care nu sunt în stare să accepte cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că

acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale a vieții. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că cei care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și reverențioși. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei

care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți cu toții raționali și să acceptați adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător, și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu inima ta, care conține atât de puțină venerație pentru Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Acesta este un Hristos mincinos venit să înșele oameni”. Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării Hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt, pentru că vă temeți de înșelăciune. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de norocoși să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul

perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

649. În zilele de pe urmă, Hristos va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu. Mulți au un sentiment neplăcut cu privire la a doua întrupare a lui Dumnezeu, deoarece oamenilor le este greu să creadă că Dumnezeu Se va întrupa pentru a săvârși lucrarea de judecată. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că, de cele mai multe ori, lucrarea lui Dumnezeu depășește cu mult așteptările omului și este greu de acceptat pentru mintea omenească. Căci oamenii sunt doar niște viermi pe pământ, în timp ce Dumnezeu este Cel suprem, care umple universul; mintea omului este asemenea unei gropi cu apă murdară care dă naștere doar viermilor, în timp ce fiecare etapă a lucrării dirijate de gândurile lui Dumnezeu este rodul înțelepciunii lui Dumnezeu. Oamenii încearcă în permanență să rivalizeze cu Dumnezeu, iar Eu spun că este de la sine înțeles cine va ieși în pierdere în cele din urmă. Vă îndemn pe toți să nu vă considerați mai de preț decât aurul. Dacă alții pot accepta judecata lui Dumnezeu, atunci voi de ce nu puteți? Cu ce sunteți mai presus decât alții? Dacă alții pot să-și plece capul în fața adevărului, de ce nu puteți și voi să faceți la fel? Lucrarea lui Dumnezeu are un avânt de neoprit. El nu va repeta lucrarea judecății de dragul „contribuției” pe care ai adus-o, iar tu vei fi copleșit de regrete, deoarece ai lăsat o oportunitate atât de bună să-ți scape. Dacă nu crezi cuvintele Mele, atunci așteaptă ca acel tron alb măreț din cer să săvârșească judecata asupra ta! Trebuie să știi că toți israeliții L-au respins și L-au negat pe Isus și, totuși, adevărul răscumpărării omenirii de către Isus tot s-a răspândit până la capătul universului. Nu este aceasta o

realitate pe care Dumnezeu a săvârșit-o cu mult timp în urmă? Dacă încă mai aștepți ca Isus să te ridice la ceruri, atunci Eu îți spun că ești o bucată îndărătnică de ramură uscată.[a] Isus nu va recunoaște un credincios fals ca tine, care nu este loial adevărului și caută doar binecuvântări. Din contră, Lui nu Îi va fi milă să te arunce în iazul de foc pentru a arde zeci de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"

650. Dumnezeu a creat această lume, El a creat această omenire și, mai mult decât atât, El a fost arhitectul culturii Greciei antice și al civilizației umane. Doar Dumnezeu consolează această omenire și doar lui Dumnezeu Îi pasă de aceasta noapte și zi. Dezvoltarea și progresul umanității sunt inseparabile de suveranitatea lui Dumnezeu, iar istoria și viitorul umanității sunt inextricabile în raport cu planurile lui Dumnezeu. Dacă ești un creștin adevărat, atunci vei crede cu siguranță că ascensiunea sau prăbușirea oricărei țări sau națiuni are loc în funcție de planurile lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu cunoaște destinul unei țări sau națiuni și doar Dumnezeu controlează cursul acestei omeniri. Dacă omenirea își dorește să aibă un destin bun, dacă o țară își dorește să aibă un destin bun, atunci omul trebuie să se plece în fața lui Dumnezeu în închinare, să se căiască și să mărturisească înaintea lui Dumnezeu, altfel, destinul și destinația omului vor sfârși inevitabil într-o catastrofă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri"

651. De dragul destinului vostru, trebuie să căutați să fiți aprobați de Dumnezeu. Adică, din moment ce recunoașteți că voi faceți parte din casa lui Dumnezeu, voi ar trebui atunci să-I aduceți liniște sufletească lui Dumnezeu și să-L satisfaceți în toate lucrurile. Cu alte cuvinte, trebuie să

fiți principiali în acțiunile voastre și să vă conformați adevărului din ele. Dacă aceasta se află dincolo de capacitatea ta, atunci tu vei fi detestat și respins de Dumnezeu și disprețuit de fiecare om. Odată ce ai căzut într-o astfel de ananghie, atunci nu poți fi numărat în casa lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce se înțelege prin faptul că nu ești aprobat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"

652. Se poate ca cererile Mele să fie simple, dar ceea ce vă spun nu este la fel de simplu ca unu plus unu fac doi. Dacă tot ceea ce faceți este să vorbiți la întâmplare despre asta, să turuiți fără rost afirmații pompoase, atunci planurile și dorințele voastre vor fi veșnic o coală albă. Nu voi avea niciun pic de milă pentru aceia dintre voi care suferă de mulți ani și lucrează din greu, dar fără niciun rezultat. Dimpotrivă, îi voi trata cu pedepse pe cei care nu Îmi respectă cererile, nu cu recompense, cu atât mai puțin cu compasiune. Probabil vă imaginați că deoarece ați fost ucenici vreme de mulți ani și v-ați străduit în toate, veți primi în orice caz un bol de orez în casa lui Dumnezeu pentru că ați fost un făcător de servicii. Aș spune că majoritatea dintre voi gândesc în acest fel pentru că până acum ați urmat mereu principiul legat de cum se poate profita de ceva fără a se profita de voi. Așadar, vă spun acum cu toată seriozitatea: nu Mă interesează cât de meritorie este munca ta, cât de impresionante sunt calificările tale, cât de îndeaproape Mă urmezi, cât de renumit ești, sau cât de îmbunătățită este atitudinea ta; atâta timp cât nu ai făcut ce ți-am cerut, nu vei putea dobândi niciodată lauda Mea. Renunțați la toate acele idei ale voastre și la calculele voastre cât mai repede cu putință, și începeți să-Mi tratați cererile cu seriozitate. Altfel, voi preface toți oamenii în cenușă pentru a pune capăt lucrării Mele, și voi transforma anii Mei de muncă și suferință în nimic, pentru că nu Îmi pot aduce dușmanii și oamenii mirosind a răutate după modelul Satanei în împărăția Mea, în noua epocă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

653. Acum este timpul când Duhul Meu creează lucruri mărețe și timpul când încep lucrarea Mea printre națiunile Neamurilor. Mai mult, este momentul în care clasific toate ființele create, punându-le pe fiecare în categoria sa, astfel încât lucrarea Mea să poată fi mai rapidă și mai eficientă. Și astfel, ceea ce vă cer este să îți oferi întreaga ta ființă pentru lucrarea Mea și, mai mult, să discerni în mod clar și să te asiguri de toată lucrarea pe care am făcut-o în tine și să îți pui toată puterea în lucrarea Mea, astfel încât să devină mai eficientă. Asta este ceea ce trebuie să înțelegi. Renunță la luptele dintre voi, la a căuta o cale înapoi sau la a căuta confortul trupesc, ceea ce ar întârzia lucrarea Mea și ți-ar strica viitorul minunat. Facerea acestui lucru, departe de a fi în măsură să îți ofere protecție, ar duce la distrugerea ta. Nu ar fi acest lucru nesăbuit din partea ta? Lucrurile de care te bucuri astăzi cu lăcomie reprezintă chiar ceea ce îți va distruge viitorul, în timp ce durerea pe care o suferi astăzi este chiar ceea ce te protejează. Trebuie să fii conștient în mod clar de aceste lucruri, pentru a evita ispitele de care va fi greu să scapi și să eviți să intri din greșeală în ceața densă și să nu fii în stare să găsești soarele. Atunci când ceața densă se îndepărtează, te vei afla în ziua mare a judecății. Până în acel moment, ziua Mea se va fi apropiat de omenire. Cum vei scăpa de judecata Mea? Cum vei fi în stare să înduri căldura arzătoare a soarelui? Când dăruiesc omului abundența Mea, el nu o prețuiește în sânul lui, ci o aruncă deoparte într-un loc în care nimeni nu o va observa. Când ziua Mea coboară asupra omului, el nu va mai putea descoperi abundența Mea și nu va găsi cuvintele amare ale adevărului pe care i l-am spus cu mult timp în urmă. El va plânge și va striga, pentru că a pierdut strălucirea luminii și a căzut în întuneric. Ceea ce vedeți astăzi este doar sabia ascuțită a gurii Mele. Nu ați văzut

toiagul în mâna Mea sau flacăra cu care ard omul și de aceea sunteți încă trufași și necumpătați în prezența Mea. De aceea încă mai luptați cu Mine în casa Mea, disputând cu limba omenească ceea ce am vorbit cu gura Mea. Omul nu se teme de Mine și, deși continuă să fie în vrăjmășie cu Mine până în ziua de azi, el încă nu are nicio teamă. Aveți limba și dinții celor nedrepți în gurile voastre. Cuvintele și faptele voastre sunt asemănătoare celor ale șarpelui care a ademenit-o pe Eva să păcătuiască. Voi cereți unul de la celălalt ochi pentru ochi și dinte pentru dinte și vă luptați în prezența Mea pentru a smulge poziție, renume și profit pentru voi înșivă, totuși nu știți că Eu vă urmăresc în secret cuvintele și faptele. Înainte să veniți în prezența Mea, am răsunat în adâncul inimilor voastre. Omul dorește întotdeauna să scape de mâna Mea și să se ferească de privirea ochilor Mei, dar nu M-am îndepărtat niciodată de la cuvintele sau faptele lui. În schimb, Eu permit înadins acelor cuvinte și fapte să fie văzute în ochii Mei, ca să pot mustra nedreptatea omului și să îi judec răzvrătirea. Astfel, cuvintele și faptele secrete ale omului rămân întotdeauna înaintea scaunului Meu de judecată, iar scaunul Meu de judecată nu a părăsit niciodată omul, pentru că răzvrătirea lui este prea mare. Lucrarea Mea este de a arde și de a purifica toate cuvintele și faptele omului care au fost rostite și făcute în prezența Duhului Meu. În acest fel[b], când voi părăsi pământul, oamenii vor putea să-și păstreze loialitatea față de Mine și Mă vor sluji în continuare așa cum fac slujitorii Mei sfinți în lucrarea Mea, permițând lucrării Mele pe pământ să continue până în ziua în care este completă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

654. Pe pământ, tot felul de duhuri rele dau mereu târcoale în căutarea unui loc unde să se odihnească, căutând neîncetat cadavre umane ce pot fi consumate. Oamenii Mei! Trebuie să rămâneți sub grija și protecția Mea. Să

nu fiți niciodată desfrânați! Să nu vă purtați niciodată cu nesăbuință! Ar trebui să-ţi oferi loialitatea casei Mele, și doar cu loialitate poți pune la cale un contraatac împotriva vicleniei diavolului. În niciun caz nu trebuie să te comporți ca în trecut, făcând un lucru în fața Mea și altul pe la spatele Meu; dacă te porți așa, atunci ești deja dincolo de răscumpărare. Nu am rostit oare cuvinte precum acestea mai mult decât îndeajuns? A trebuit să atrag atenția omului în mod repetat tocmai din cauză că vechea sa natură este incorigibilă. Nu vă plictisiți! Tot ceea ce spun este pentru a vă asigura destinul! Ceea ce îi trebuie Satanei este exact un loc scârbos și mizerabil; cu cât sunteți mai imposibil de răscumpărat și cu cât sunteți mai desfrânați, refuzând să vă supuneți restricțiilor, cu atât mai mult acele duhuri necurate vor profita de orice oportunitate de a se infiltra în voi. Dacă ați ajuns în acest punct, atunci loialitatea voastră va fi doar pălăvrăgeală inutilă, fără urmă realitate în ea, iar spiritele rele vă vor devora hotărârea și o vor transforma în neascultare și-n uneltiri satanice, de utilizat pentru a-Mi perturba lucrarea. De atunci, ați putea fi nimiciți de către Mine în orice clipă. Nimeni nu înțelege gravitatea acestei situații; oamenii pur și simplu se fac că nu aud și nu sunt precauți nici măcar un pic. Nu Îmi amintesc ce a fost făcut în trecut; chiar te mai aștepți ca Eu să fiu indulgent față de tine, „uitând” încă o dată?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 10

655. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte

unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – adică, dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. […] Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale. Dacă tu pretinzi că ești foarte cinstit și, totuși, nu reușești niciodată să acționezi în conformitate cu adevărul sau să rostești o vorbă adevărată, atunci tot mai aștepți ca Dumnezeu să te răsplătească? Tu încă mai speri ca Dumnezeu să te considere lumina ochilor Lui? Nu este acesta un mod absurd de gândire? Tu Îl înșeli pe Dumnezeu în toate lucrurile, deci cum poate casa lui Dumnezeu să găzduiască pe unul ca tine, ale cărui mâini sunt necurate?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

656. Acum, dacă urmărirea voastră a fost sau nu eficientă se măsoară în funcție de ceea ce aveți în prezent. Aceasta se folosește pentru a vă determina sfârșitul; adică sfârșitul vostru este arătat în sacrificiile pe care le-ați făcut și în lucrurile pe care le-ați făcut. Sfârșitul vostru va fi dezvăluit de urmărirea voastră, de credința voastră și de ceea ce ați făcut. Printre voi toți, există mulți care sunt deja dincolo de mântuire, căci astăzi este ziua dezvăluirii sfârșiturilor oamenilor și nu voi fi confuz în lucrarea Mea; nu-i voi conduce în următoarea epocă pe cei care nu pot fi nicicum mântuiți. Va veni o vreme în care lucrarea Mea se va termina. Nu voi lucra asupra acelor cadavre mirositoare, lipsite de spirit, care nu pot fi deloc mântuite; acum sunt zilele de pe urmă ale mântuirii omului, iar Eu nu voi face o lucrare fără rost. Nu cârtiți împotriva Cerurilor și a pământului – sfârșitul lumii vine. Este inevitabil. Lucrurile au ajuns în acest punct și nu există nimic pe care tu, ca ființă umană, poți să-l faci pentru a le opri; nu poți schimba lucrurile după bunul tău plac. Ieri, nu ai plătit un preț pentru a urmări adevărul și nu ai fost loial; astăzi, a sosit timpul, ești dincolo de mântuire; iar mâine, vei fi eliminat și nu va exista nicio marjă pentru mântuirea ta. Chiar dacă inima Mea este blândă și fac tot posibilul să te mântuiesc, dacă tu nu te lupți pentru tine și nu te gândești profund la tine, ce legătură are asta cu Mine? Cei care se gândesc doar la trupul lor și cărora le place confortul; cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat; cei care se implică în leacuri rele și vrăjitorie; cei care sunt promiscui, zdrențuiți și neîngrijiți, cei care fură jertfele către Iahve și posesiunile Lui; cei care iubesc mita; cei care visează, cu mintea în altă parte, să se ridice în ceruri; cei care sunt aroganți și îngâmfați, care se zbat doar pentru faimă și avere personală; cei care împrăștie cuvinte impertinente; cei care Îl blasfemiază pe Dumnezeu Însuși; cei care nu fac altceva decât să facă judecăți împotriva lui Dumnezeu Însuși

și să-L defăimeze; cei care formează grupări și caută independența, cei care se înalță pe sine deasupra lui Dumnezeu; acei tineri frivoli, precum și bărbații și femeile de vârstă mijlocie sau mai înaintată care sunt prinși în mrejele desfrâului; acei bărbați și acele femei care se bucură de faima și averea personală și care urmăresc, printre altele, statutul personal; acei oameni care nu se căiesc și care sunt prinși în păcat – nu sunt ei, cu toții, dincolo de mântuire? Desfrâul, păcătoșenia, leacurile rele, vrăjitoria, vulgaritățile și cuvintele impertinente, toate se dezlănțuie printre voi; iar adevărul și cuvintele vieții sunt călcate în picioare de voi și limba sfântă printre voi e pângărită. Voi, neamuri, umflate de mizerie și neascultare! Care va fi sfârșitul vostru? Cum pot cei care iubesc trupul, care comit vrăjitorii ale trupului și care sunt împotmoliți în păcate obscene să trăiască în continuare? Nu știți că oamenii ca voi sunt niște viermi dincolo de mântuire? Ce vă îndreptățește să cereți una și alta? Până în prezent, nu a existat nici cea mai mică schimbare în cei care nu iubesc adevărul, ci iubesc doar trupul – cum pot fi mântuiți astfel de oameni? Cei care nu iubesc a vieții cale, care nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu-I sunt mărturie, care uneltesc de dragul propriului statut, care se ridică în slăvi – nu sunt ei, și astăzi, tot la fel? Unde este valoarea în a-i mântui? Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt „pomii” care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente, dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce contează? Unde este mărturia ta? Respectul tău pentru Dumnezeu e mult mai mic decât iubirea ta față de tine și dorințele tale desfrânate – nu este un astfel de om un degenerat? Cum ar putea să fie un specimen și un model pentru mântuire? Natura ta este incorigibilă, ești prea răzvrătit, nu poți fi

mântuit! Nu sunt astfel de oameni cei ce vor fi eliminați? Oare momentul când lucrarea Mea se încheie nu este și momentul în care sosește ziua ta din urmă? Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte printre voi – cât de mult a intrat cu adevărat în urechile voastre? Cât de mult v-ați supus vreodată? Când se va încheia lucrarea Mea, va fi și momentul când vei înceta să Mi te împotrivești, când vei înceta să Mă înfrunți. În timp ce Eu lucrez, voi acționați neîncetat împotriva Mea; nu-Mi respectați niciodată cuvintele. Eu Îmi fac lucrarea Mea, iar tu îți vezi de „lucrarea" ta, făcându-ți propria ta mică împărăție. Nu sunteți altceva decât o haită de vulpi și câini, tot ce faceți e împotriva Mea! Încercați necontenit să-i aduceți în îmbrățișarea voastră pe cei ce vă oferă iubirea lor deplină – unde e respectul vostru? Tot ceea ce faceți este înșelător! Nu aveți nicio ascultare și niciun respect, iar tot ceea ce faceți este înșelător și blasfemator! Pot fi astfel de oameni mântuiți? Bărbații imorali sexual și lascivi vor întotdeauna să atragă stricate vanitoase pentru propria plăcere. Nu voi mântui sub nicio formă astfel de demoni imorali sexual. Vă urăsc, demoni murdari, iar lascivitatea și vanitatea voastră vă vor arunca în iad. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Voi, demoni murdari și spirite rele, sunteți atât de respingători! Sunteți dezgustători! Cum ar putea fi mântuit un asemenea gunoi? Mai pot fi mântuiți cei prinși în mrejele păcatului? Astăzi, acest adevăr, această cale și această viață nu vă atrag; dimpotrivă, sunteți atrași de păcătoșenie, de bani, de statut, de faimă și câștig, de plăcerile trupului, de frumusețea bărbaților și de farmecul femeilor. Ce vă califică să intrați în Împărăția Mea? Imaginea voastră este chiar mai presus decât cea a lui Dumnezeu, statutul vostru, chiar mai înalt decât al lui Dumnezeu, ca să nu mai spun nimic despre prestigiul vostru printre oameni – ați devenit idoli pe care oamenii îi venerează. Nu ai devenit arhanghelul? Când se dezvăluie sfârșitul oamenilor, adică atunci când și lucrarea mântuirii se apropie de

sfârșit, mulți dintre voi veți fi cadavre care sunt dincolo de mântuire și trebuie să fie eliminate. În timpul lucrării de mântuire, Eu sunt binevoitor și bun față de toți oamenii. Când lucrarea se termină, va fi dezvăluit sfârșitul diferitelor tipuri de persoane și, în acel moment, nu voi mai fi binevoitor și bun, pentru că sfârșitul oamenilor va fi fost dezvăluit, iar fiecare va fi fost clasificat în funcție de felul său și nu va avea niciun rost să fac mai multă lucrare de mântuire, deoarece epoca mântuirii va fi trecut și, din moment ce va fi trecut, nu se va întoarce.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)"

657. V-am avertizat de multe ori și v-am dăruit multe adevăruri pentru a vă cuceri. Astăzi vă simțiți mai îmbogățiți decât în trecut, înțelegeți multe aspecte despre cum ar trebui să fie un om, și aveți mult bun simț pe care ar trebui să-l aibă credincioșii. Pe acestea le-ați câștigat în decursul a mai multor ani. Nu vreau să neg realizările voastre, dar trebuie să spun deschis că nu contest nici numeroasele neascultări și revolte împotriva Mea din acești mulți ani, pentru că nu se află niciun sfânt printre voi, sunteți fără excepție oameni stricați de Satana și dușmani ai lui Hristos. Fărădelegile și neascultările voastre de până acum sunt nenumărate, așa că nu e deloc neobișnuit că întotdeauna Mă repet în fața voastră. Nu vreau să trăiesc în acest mod cu voi, dar de dragul viitorului vostru, de dragul destinațiilor voastre, voi relua ceea ce am spus. Sper că Îmi veți face pe plac și, sper și mai mult că veți putea crede fiecare cuvânt pe care îl spun, și chiar mai mult, că veți putea pătrunde implicațiile profunde ale cuvintelor Mele. Nu vă îndoiți de ceea ce spun, sau mai rău, să nu interpretați cuvintele Mele după placul vostru și să vă lepădați de ele după bunul plac, ceea ce mi se pare intolerabil. Nu-Mi judecați cuvintele, cu atât mai mult nu le nesocotiți, sau să spuneți că Eu vă ispitesc mereu sau, mai rău, să afirmați că ceea ce v-am spus nu este exact. Aceste lucruri Mi se par inacceptabile. Fiindcă Mă

tratați pe Mine și ceea ce vă spun cu atâta suspiciune, nețintând niciodată cont de cuvintele Mele și ignorându-Mă, vă spun fiecăruia cu toată seriozitatea: nu asociați ceea ce vă spun cu filosofia, nu puneți cuvintele Mele la un loc cu minciunile șarlatanilor și, mai mult, nu răspundeți cuvintelor Mele cu dispreț. Probabil că în viitor nimeni nu vă va putea spune ce vă spun Eu, sau nu vă va vorbi cu atâta îngăduință, cu atât mai puțin să vă explice aceste lucruri cu atâta răbdare. Zilele următoare le veți petrece amintindu-vă de vremurile bune, sau plângând în hohote, ori suspinând de durere, sau veți trăi în nopți întunecate fără o fărâmă de adevăr sau de viață, sau doar așteptând în zadar, ori regretând amarnic dincolo de orice rațiune… Aceste posibilități alternative sunt practic de neocolit pentru fiecare dintre voi. Fiindcă niciunul din voi nu stați pe un scaun pe care să-L preaslăviți cu adevărat pe Dumnezeu; vă cufundați într-o lume imorală și rea, amestecați în credințele voastre, în spiritul vostru, în suflete și în trupuri, atât de multe lucruri care nu au nimic de-a face cu viața și cu adevărul, ba chiar se opun lor. Așadar, ceea ce sper pentru voi este să puteți fi aduși pe drumul luminii. Singura Mea speranță este să vă pese unii de alții, să puteți avea grijă de voi înșivă și să nu puneți accentul atât de mult pe destinație, iar între timp să vă priviți cu indiferență comportamentul și fărădelegile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

658. Cu cât sunt mai multe fărădelegile tale, cu atât mai puține sunt șansele tale să câștigi o destinație bună. Invers, cu cât sunt mai puține fărădelegile tale, cu atât sunt mai multe șansele să fii lăudat de Dumnezeu. Dacă fărădelegile tale se înmulțesc atât de mult încât Îmi este imposibil să te mai iert, atunci ți-ai irosit amarnic șansele de a fi iertat. În acel caz, destinația ta nu va fi sus, ci jos. Dacă nu Mă crezi, atunci fii curajos și

greșește, și apoi vei vedea ce ți se întâmplă. Dacă ești o persoană virtuoasă care practică adevărul, atunci ai cu siguranță o bună ocazie ca fărădelegile tale să fie iertate, iar neascultările tale vor deveni tot mai puține. Dacă ești o persoană care nu dorește să practice adevărul, atunci fărădelegile tale înaintea lui Dumnezeu vor crește negreșit, numărul neascultărilor tale va crește tot mai mult, până când vei atinge limita, care va fi clipa când ești cu totul distrus. Acesta va fi momentul când visul tău plăcut de a primi binecuvântări va fi distrus. Nu-ți considera fărădelegile niște greșeli ale unei persoane imature sau nechibzuite, nu folosi scuza că nu ai practicat adevărul deoarece caracterul tău slab a făcut imposibil acest lucru și, chiar mai mult, nu privi fărădelegile pe care le-ai făcut ca pe niște fapte ale cuiva care n-a știut mai mult. Dacă te pricepi când vine vorba să te ierți pe tine și să te tratezi cu generozitate, atunci îți spun că ești un laș care nu va câștiga niciodată adevărul, iar fărădelegile tale te vor bântui fără încetare, și te vor împiedica să îndeplinești cerințele adevărului și te vor face de-a pururi un tovarăș credincios al Satanei. Sfatul pe care ți-l dau: nu te preocupa doar de destinația ta și nesocoti fărădelegile tale cele ascunse; ia aminte la fărădelegile tale și nu nesocoti toate fărădelegile tale din grijă pentru destinația ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

659. Chiar dacă o parte a esenței lui Dumnezeu este iubirea, iar El are milă pentru toată lumea, oamenii trec cu vederea și uită faptul că esența Lui este și demnitatea. Faptul că El are iubire nu înseamnă că oamenii pot să-L jignească în voie, că El nu are sentimente sau că nu reacționează. Faptul că El are milă nu înseamnă că El nu are principii pe baza cărora tratează oamenii. Dumnezeu trăiește; El chiar există. El nu este o marionetă imaginară sau altceva. Întrucât El există, ar trebui să ascultăm cu atenție

mereu glasul inimii Sale, să acordăm atenție atitudinii Sale și să înțelegem sentimentele Lui. Nu ar trebui să folosim închipuirile oamenilor pentru a-L defini pe Dumnezeu și nu ar trebui să impunem gândurile și dorințele oamenilor asupra lui Dumnezeu, făcându-L pe Dumnezeu să folosească stilul și gândirea omului în felul în care El tratează omenirea. Dacă faci asta, atunci Îl înfurii pe Dumnezeu, atragi mânia lui Dumnezeu și contești demnitatea Lui! Așadar, după ce ați înțeles severitatea acestei probleme, îl îndemn pe fiecare dintre voi să fie precaut și prudent în faptele lui. Fiți precauți și prudenți în vorbele voastre. Iar în ceea ce privește modul în care Îl tratați pe Dumnezeu, cu cât sunteți mai precauți și mai prudenți, cu atât mai bine! Când nu înțelegi care este atitudinea lui Dumnezeu, nu vorbi neglijent, nu fi neglijent în faptele tale și nu aplica neglijent etichete. Chiar mai mult, să nu tragi concluzii în mod arbitrar. În schimb, ar trebui să aștepți și să cauți, și asta e o manifestare a atitudinii de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău. Dacă poți să atingi acest punct mai presus de orice, dacă poți să dobândești această atitudine mai presus de orice, atunci Dumnezeu nu te va blama pentru prostia ta, pentru ignoranța și pentru lipsa înțelegerii motivelor din spatele acestor lucruri. În schimb, datorită faptului că te temi să nu-L jignești pe Dumnezeu, datorită respectului tău pentru intențiile lui Dumnezeu, datorită atitudinii tale de a fi dispus să-L asculți pe Dumnezeu, Dumnezeu Își va aminti de tine, te va călăuzi și te va lumina sau îți va tolera imaturitatea și ignoranța. În schimb, dacă atitudinea ta față de El e lipsită de respect – judecându-L în mod arbitrar pe Dumnezeu și ghicind și definind în mod arbitrar ideile lui Dumnezeu – Dumnezeu te va condamna, te va disciplina și chiar te va pedepsi; sau îți va face o declarație. Poate că această declarație implică sfârșitul tău. De aceea, Eu tot mai vreau să subliniez asta încă o dată: ar trebui să fiți precauți și prudenți față de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Nu vorbiți cu neglijență și nu fiți neglijenți în

faptele voastre. Înainte să spui ceva, ar trebui să te gândești: oare dacă fac asta Îl voi înfuria pe Dumnezeu? Este asta a te teme de Dumnezeu? Chiar și pentru chestiunile simple, ar trebui încă să încerci să găsești răspuns la aceste întrebări, să te gândești cu adevărat la ele. Dacă poți cu adevărat să practici conform acestor principii peste tot, în toate lucrurile și în fiecare moment, și adopți o astfel de atitudine mai ales când nu înțelegi ceva, atunci Dumnezeu te va călăuzi mereu și îți va da mereu o cale pe care să o urmezi. Indiferent ce scot oamenii în evidență, Dumnezeu vede totul clar și deschis, iar El îți va face o evaluare precisă și potrivită a acestor evidențieri. După ce ai fost supus ultimei încercări, Dumnezeu va lua întregul tău comportament și îl va rezuma complet pentru a stabili sfârșitul tău. Acest sfârșit îi va convinge pe toți dincolo de orice îndoială. Ceea ce aș vrea să vă spun este că fiecare faptă, fiecare acțiune și fiecare gând al vostru vă va decide soarta.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

660. Indiferent dacă este vorba de modul în care oamenii Îl caută sau Îl tratează pe Dumnezeu, atitudinile oamenilor sunt lucrul cel mai important. Nu-L neglija pe Dumnezeu ca şi cum ar fi un vid în ceafa ta. Gândeşte-te mereu la Dumnezeul credinţei tale ca la un Dumnezeu viu, un Dumnezeu real. El nu se află acolo, sus, în al treilea Cer, neavând nimic de făcut. Mai degrabă, El Se uită mereu în inimile tuturor, văzând ce pui la cale, analizând fiecare cuvinţel şi fiecare faptă mică, cum te comporţi şi care este atitudinea ta faţă de Dumnezeu. Indiferent dacă eşti dispus sau nu să te încredinţezi lui Dumnezeu, întregul tău comportament, ideile şi gândurile tale cele mai intime sunt înaintea lui Dumnezeu, fiind cercetate de El. În funcţie de comportamentul tău, în funcţie de faptele tale şi în funcţie de atitudinea ta faţă de Dumnezeu, părerea Lui despre tine şi atitudinea Lui faţă de tine se schimbă în mod constant. Aş vrea să ofer nişte sfaturi unora: nu te lăsa ca

un prunc în mâinile lui Dumnezeu, ca şi cum El ar trebui să te adore, ca şi cum El nu ar putea niciodată să te părăsească și ca şi cum atitudinea Lui faţă de tine ar fi fixă şi nu s-ar putea schimba niciodată și te sfătuiesc să nu mai visezi! Dumnezeu e drept în felul în care tratează pe fiecare om în parte. El abordează cinstit lucrarea de cucerire şi de mântuire a omenirii. Aceasta este gestionarea Lui. El îl tratează pe fiecare om în mod serios, nu ca pe un animal de companie cu care să Se joace. Iubirea lui Dumnezeu pentru om nu este una de genul care răsfaţă sau răzgâie; mila şi toleranţa Lui faţă de omenire nu este indulgentă sau neatentă. Dimpotrivă, iubirea lui Dumnezeu pentru omenire e menită să preţuiască, să compătimească şi să respecte viaţa; mila şi toleranţa Lui transmit aşteptările Lui de la oameni; mila şi toleranţa Lui sunt ceea ce îi trebuie umanităţii pentru a supravieţui. Dumnezeu este viu şi există efectiv; atitudinea Lui faţă de omenire este principială, nu este deloc o regulă dogmatică şi se poate schimba. Voia Lui pentru umanitate se schimbă treptat şi se transformă cu timpul, în funcţie de împrejurări şi de atitudinea fiecărui om în parte. Aşadar, în inima ta ar trebui să știi cu o claritate deplină că esenţa lui Dumnezeu este imuabilă și că firea Lui va apărea în momente şi contexte diferite. Poate că tu nu crezi că aceasta este o chestiune serioasă şi foloseşti propriile concepţii pentru a-ţi imagina cum ar trebui să facă Dumnezeu lucrurile. Dar există momente în care adevărat e tocmai opusul punctului tău de vedere şi, folosind propriile concepţii pentru a încerca să-L măsori pe Dumnezeu, L-ai mâniat deja. Aceasta pentru că Dumnezeu nu operează aşa cum crezi tu că o face şi Dumnezeu nu va trata această chestiune aşa cum spui tu că o va face. Aşa că îţi amintesc să fii atent şi prudent în abordarea ta faţă de tot ceea ce te înconjoară şi să înveţi cum să urmezi principiul de a merge pe calea lui Dumnezeu în toate lucrurile – temându-te de Dumnezeu şi ferindu-te de rău. Trebuie să elaborezi o înţelegere fermă a chestiunilor cu privire la voia

şi atitudinea lui Dumnezeu; să găseşti oameni luminaţi care să ţi le comunice şi să cauţi cinstit. Să nu-L vezi pe Dumnezeul credinţei tale drept o marionetă – judecând arbitrar, ajungând la concluzii arbitrare, netratându-L pe Dumnezeu cu respectul pe care El îl merită. În procesul mântuirii lui Dumnezeu, când El îţi defineşte sfârșitul, indiferent dacă El îţi acordă milă sau toleranţă sau judecată şi mustrare, atitudinea Lui faţă de tine nu e fixă. Depinde de atitudinea ta faţă de Dumnezeu şi de cum Îl înţelegi. Nu lăsa ca un aspect trecător al cunoaşterii sau al felului în care Îl înțelegi pe Dumnezeu să-L definească pentru totdeauna. Nu crede într-un Dumnezeu mort; crede într-unul viu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

661. Voi vă doriți puternic ca Dumnezeu să-Și găsească plăcerea în voi, cu toate acestea sunteți foarte departe de Dumnezeu. Care este problema aici? Voi acceptați doar cuvintele Lui, însă nu și tratarea și curățirea Lui; nu sunteți capabili nici atât să-I acceptați toate orânduirile, să aveți credință totală în El. Care este atunci problema? La o analiză finală, credința voastră este o coajă goală de ou din care nu va ieși niciodată un pui. Căci credința voastră nu v-a adus adevărul, nici nu v-a obținut viață, ci v-a adus în schimb, un sentiment iluzoriu de susținere și speranță. Scopul vostru pentru care credeți în Dumnezeu este mai degrabă de dragul acestei speranțe și a sentimentului de susținere decât de dragul adevărului și al vieții. Așadar, Eu vă spun că demersul credinței voastre în Dumnezeu nu este altul decât încercarea de a intra în grațiile lui Dumnezeu prin servilism și nerușinare, iar aceasta nu poate fi considerată sub nicio formă credință adevărată. Cum poate ieși un pui dintr-o astfel de credință? Cu alte cuvinte, ce rod poate da acest fel de credință? Scopul credinței voastre în Dumnezeu este de a vă folosi de Dumnezeu pentru a vă împlini obiectivele. Nu este

aceasta încă o certitudine a ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi credeți în existența Dumnezeului din cer însă o negați pe cea a Dumnezeului de pe pământ. Oricum, Eu nu sunt de acord cu perspectiva voastră. Îi laud doar pe aceia care-și mențin picioarele pe pământ și Îl slujesc pe Dumnezeul de pe pământ, dar niciodată pe aceia care nu Îl recunosc vreodată pe Hristosul de pe pământ. Indiferent cât de loiali sunt acești oameni Dumnezeului din cer, până la urmă nu vor scăpa de mâna Mea care pedepsește pe cei răi. Acești oameni sunt cei răi; ei sunt cei răi care se opun lui Dumnezeu și nu au ascultat niciodată de Hristos cu dragă inimă. Bineînțeles, numărul lor îi cuprinde pe toți aceia care nu Îl cunosc și, mai mult, nu Îl recunosc pe Hristos. Crezi tu că te poți comporta cum vrei față de Hristos, atâta timp cât ești loial Dumnezeului din cer? Greșit! Când Îl ignori pe Hristos, Îl ignori și pe Dumnezeul din cer. Indiferent cât de loial ești Dumnezeului din cer, sunt doar vorbe goale și prefăcătorie, căci Dumnezeul de pe pământ nu doar că ajută omul să primească adevărul și o cunoștință mai profundă, ci are un rol și mai important în condamnarea omului și adunarea ulterioară a faptelor în vederea pedepsirii celor răi. Ai înțeles urmările benefice dar și cele dăunătoare de aici? Le-ai experimentat? Îmi doresc ca voi să înțelegeți în curând acest adevăr: pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu trebuie să-L cunoașteți nu doar pe Dumnezeul din cer ci, chiar mai important, pe Dumnezeul de pe pământ. Nu îți încurca prioritățile și nu permite lucrurilor din plan secundar să le înlocuiască pe cele din prim-plan. Doar în acest mod poți clădi cu adevărat o relație bună cu Dumnezeu, te poți apropia de Dumnezeu și îți poți apropia inima mai mult de El. Dacă ai fost de credință timp de mulți ani și te-ai asociat demult cu Mine, dar cu toate acestea ești distant față de Mine, atunci Eu spun că trebuie să fie faptul că tu ofensezi des firea lui Dumnezeu, iar sfârșitul tău va fi foarte greu de apreciat. Dacă acești mulți ani de asociere cu Mine nu doar că nu au reușit

să te schimbe într-o persoană care are umanitate și adevărul, ci dimpotrivă, au insuflat căile rele în natura ta, iar tu nu doar că ai o grandomanie de două ori mai mare decât înainte, ci au crescut și înțelegerile tale greșite vizavi de Mine, așa încât ai ajuns să mă vezi drept micul tău camarad, atunci îți zic că boala de care suferi nu mai e una superficială ci ți-a pătruns până în măduva oaselor. Tot ce-ți rămâne de făcut este să-ți aștepți pregătirile de înmormântare. Nu va trebui atunci să mă implori să fiu Dumnezeul tău, căci ai comis un păcat vrednic de moarte, un păcat de neiertat. Chiar dacă aș putea avea milă de tine, Dumnezeul din cer va insista să-ți ia viața, căci ofensa ta la adresa firii lui Dumnezeu nu este o problemă obișnuită, ci una foarte serioasă. Când vine vremea, nu Mă învinovăți pe Mine că nu te-am înștiințat dinainte. Totul se rezumă la aceasta: când te asociezi cu Hristosul – Dumnezeul de pe pământ – ca și cu un om obișnuit, adică atunci când crezi că acest Dumnezeu nu este altceva decât un om, acela este momentul în care vei pieri. Aceasta este singura mea admonestare pentru voi toți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”

662. Fiecare om, în cursul vieții sale de credință în Dumnezeu, s-a împotrivit și L-a înșelat pe Dumnezeu în anumite momente. Anumite fărădelegi nu trebuie să fie înregistrate ca o ofensă, dar unele sunt de neiertat; căci există multe fapte care încalcă decretele administrative, adică, aduc jigniri împotriva firii lui Dumnezeu. Mulți care sunt preocupați de soarta lor se pot întreba care sunt aceste fapte. Ar trebui să știți că voi sunteți îngâmfați și aroganți prin natura voastră și nu doriți să vă supuneți realității. Din acest motiv, vă voi spune încetul cu încetul, după ce ați reflectat asupra voastră. Vă îndemn să înțelegeți mai bine conținutul decretelor administrative și să depuneți eforturi pentru a cunoaște firea lui Dumnezeu. În caz contrar, va fi greu să vă țineți buzele sigilate și limbile

voastre să nu se angajeze prea liber în conversații pompoase și veți ofensa, fără să vreți, firea lui Dumnezeu și să cădeți în întuneric, pierzând prezența Duhului Sfânt și lumina. Dat fiind că voi nu sunteți principiali în acțiunile voastre, făcând sau spunând ceea ce nu ar trebui, veți primi răsplata cuvenită. Ar trebui să știi că, deși tu ești neprincipial în cuvânt și faptă, Dumnezeu este foarte principial în ambele. Motivul pentru care tu primești răsplată este că L-ai ofensat pe Dumnezeu, nu pe om. Dacă, în viața ta, comiți multe infracțiuni împotriva firii lui Dumnezeu, atunci ești destinat să devii un copil al iadului. Pentru om, poate părea că ai comis numai câteva fapte care nu corespund cu adevărul și nimic mai mult. Cu toate acestea, tu ești conștient că, în ochii lui Dumnezeu, tu ești deja unul pentru care nu mai există nicio jertfă pentru păcat? Pentru că tu ai încălcat decretele administrative ale lui Dumnezeu mai mult decât o singură dată și, în plus, nu ai arătat niciun semn de pocăință, prin urmare, tu nu ai de ales decât să cazi în iad, unde Dumnezeu pedepsește omul. Un număr mic de oameni, în timp ce-L urmau pe Dumnezeu, au săvârșit unele fapte care încalcă principiile, dar după ce au fost tratați și îndrumați, au descoperit treptat propria lor stricăciune, apoi au intrat pe calea cea bună a realității și continuă să fie fundamentaţi și astăzi. Acești oameni sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. Dar Eu îi caut pe cei onești; dacă tu ești o persoană cinstită și care acționează conform principiului, atunci tu poți fi un prieten apropiat al lui Dumnezeu. Dacă în acțiunile tale nu jignești firea lui Dumnezeu și cauți voia lui Dumnezeu și ai o inimă plină de evlavie pentru Dumnezeu, atunci credința ta este la nivelul cerut. Oricine nu-L venerează pe Dumnezeu și nu are o inimă care tremură de frică, va încălca ușor decretele administrative ale lui Dumnezeu. Mulți Îl slujesc pe Dumnezeu cu puterea pasiunii lor, dar nu au nicio înțelegere a decretelor administrative ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo bănuială cu privire la implicațiile

cuvintelor Sale. Și astfel, cu intențiile lor bune, deseori sfârșesc prin a face lucruri care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. În cazuri grave, ei sunt îndepărtați, lipsiți de orice altă șansă de a-L urma, și sunt aruncați în iad, orice asociere cu casa lui Dumnezeu luând sfârșit. Acești oameni lucrează în casa lui Dumnezeu prin puterea bunelor lor intenții ignorante și sfârșesc prin a mânia firea lui Dumnezeu. Oamenii își aduc căile de a sluji oficiali și domni în casa lui Dumnezeu și încearcă să le pună în practică, gândindu-se în zadar că pot fi aplicate cu ușurință și fără efort aici. Niciodată nu și-au închipuit că Dumnezeu nu are firea unui miel, ci a unui leu. De aceea, cei care se asociază cu Dumnezeu pentru prima dată nu sunt în stare să comunice cu El, căci inima lui Dumnezeu este diferită de cea a omului. Numai după ce înțelegi multe adevăruri, poți ajunge să-L cunoști continuu pe Dumnezeu. Această cunoaștere nu este compusă din fraze sau doctrine, ci poate fi folosită ca o comoară prin care tu intri în confidență apropiată cu Dumnezeu și ca dovadă că El se bucură în tine. Dacă ești lipsit de realitatea cunoașterii și nu ești înzestrat cu adevărul, atunci slujirea ta înflăcărată poate aduce asupra ta doar disprețul și respingerea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"

663. Fiecare propoziție pe care am rostit-o conține în ea firea lui Dumnezeu. Ați face bine să cugetați atent la vorbele Mele, iar ele vă vor fi, cu siguranță, de mare folos. Esența lui Dumnezeu este foarte dificil de pătruns, dar am încredere că voi toți aveți măcar o oarecare idee despre firea lui Dumnezeu. Sper, prin urmare, că Îmi veți arăta și că veți face mai multe dintre acele lucruri care nu aduc ofensă firii lui Dumnezeu. Atunci Eu voi fi liniștit. De exemplu, păstrează-l pe Dumnezeu în inima ta în orice moment. Când acționezi, fă-o conform cuvintelor Lui. Caută-I intențiile în toate lucrurile și abține-te să faci ceea ce arată lipsă de respect și de cinstire față de Dumnezeu. Chiar mai mult să te ferești să nu te preocupi de

Dumnezeu, pentru a umple golul din inima ta din viitor. Făcând acest lucru, vei fi adus ofensă firii lui Dumnezeu. Din nou, presupunând că nu faci niciodată, în toată viața ta, remarci blasfematoare sau nu aduci plângeri împotriva lui Dumnezeu și presupunând, din nou, că ești capabil să te achiți bine de tot de ceea ce El ți-a încredințat, precum și să te supui tuturor cuvintelor Lui pe parcursul întregii tale vieți, vei fi evitat să încalci decretele administrative. De exemplu, dacă ai spus vreodată: „De ce nu cred eu că El este Dumnezeu?” „Cred că aceste cuvinte nu sunt nimic mai mult decât o anumită iluminare venită de la Duhul Sfânt,” „În opinia mea, nu tot ce face Dumnezeu este neapărat drept,” „Umanitatea lui Dumnezeu nu este superioară umanității mele,” „Cuvintele lui Dumnezeu sunt pur și simplu imposibil de crezut,” sau alte asemenea remarci critice, te îndemn să-ți mărturisești păcatele și să te căiești mai des de ele. Altfel, nu vei avea niciodată șansa să fii iertat, căci nu ofensezi un om, ci pe Dumnezeu Însuși. Poate crezi că judeci un om, însă Duhul lui Dumnezeu nu este de aceeași părere. Lipsa ta de respect pentru trupul Lui este egală cu lipsa de respect față de El. Așa stând lucrurile, nu ai adus oare ofensă firii lui Dumnezeu? Trebuie să-ți amintești că tot ceea ce face Duhul lui Dumnezeu este pentru a proteja lucrarea Lui în trup și pentru ca această lucrare să fie bine făcută. Dacă neglijezi aceste lucruri, voi spune că ești o persoană care nu va reuși niciodată să creadă în Dumnezeu. Fiindcă ai provocat mânia lui Dumnezeu, El va utiliza, așadar, o pedeapsă potrivită pentru a-ți da o lecție.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”

664. După înțelegerea firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și este, ați tras vreo concluzie despre cum ar trebui să-L tratați pe Dumnezeu? Ca răspuns la această întrebare, în concluzie, aș dori să vă dau trei sfaturi: mai întâi, nu Îl pune la încercare pe Dumnezeu. Indiferent cât de multe lucruri

înțelegi despre Dumnezeu, indiferent cât de multe știi despre firea Sa, nu Îl pune la încercare absolut deloc. În al doilea rând, nu concura pentru statut cu Dumnezeu. Indiferent ce fel de statut îți dă Dumnezeu sau ce fel de lucrare îți încredințează, indiferent ce îndatorire te face să îndeplinești și indiferent cât de mult ai cheltuit și sacrificat pentru Dumnezeu, nu concura absolut deloc cu El pentru statut. În al treilea rând, nu concura cu Dumnezeu. Indiferent dacă înțelegi sau dacă poți să te supui la ce face Dumnezeu cu tine, ce aranjează pentru tine și lucrurile pe care ți le aduce, nu concura absolut deloc cu Dumnezeu. Dacă poți să respecți aceste trei sfaturi, atunci vei fi relativ în siguranță și nu Îl vei supăra cu ușurință pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

665. Poate că ai suferit enorm la vremea ta, dar încă nu înţelegi nimic; eşti ignorant în tot ceea ce priveşte viaţa. Chiar dacă ai fost mustrat și judecat, nu te-ai schimbat deloc și, adânc în sinea ta, nu ai câștigat viață. Când vine timpul de a-ţi testa lucrarea, vei trece printr-o încercare la fel de feroce ca focul și chiar printr-un necaz și mai mare. Acest foc îţi va transforma întreaga ființă în cenușă. Drept cineva care nu are viață, cineva care nu are o uncie de aur curat înăuntru, cineva încă împotmolit în vechea sa fire stricată și care nu poate face nici măcar o treabă bună ca fiind un contrast, cum ai putea să nu fii eliminat? Poate o persoană care valorează mai puțin decât un ban și care nu are viață să fie de vreun folos pentru lucrarea de cucerire? Când va veni timpul acela, zilele voastre vor fi mai grele decât cele ale lui Noe și ale Sodomei! Atunci rugăciunile tale nu îţi vor face niciun bine. Cum poţi să te întorci mai târziu și să începi să te pocăieşti din nou, când lucrarea de mântuire s-a încheiat deja? Odată ce toată lucrarea de mântuire va fi făcută, ea nu va mai exista; ce va exista este

începutul lucrării de pedepsire a celor care sunt răi. Te împotriveşti, te răzvrăteşti și faci lucruri despre care ştii că sunt rele. Nu eşti tu ţinta pedepsei severe? Astăzi, îți spun acest lucru răspicat. Dacă alegi să nu asculţi, atunci, când dezastrul se va abate pe urmă asupra ta, nu va fi oare prea târziu dacă numai atunci vei începe să regreţi și să începi să crezi? Îţi dau o șansă să te căieşti astăzi, dar nu eşti dispus să faci astfel. Cât timp mai vrei să aștepţi? Până în ziua mustrării? Nu-mi amintesc astăzi de fărădelegile tale din trecut; te-am iertat iar și iar, întorcându-Mi privirea de la partea ta negativă, ca să Mă uit numai la partea ta pozitivă, pentru că lucrarea și toate cuvintele Mele prezente sunt menite să te mântuiască și nu am nicio intenție rea față de tine. Totuși, refuzi să intri; nu poţi deosebi binele de rău și nu ştii cum să apreciezi bunătatea. Oare astfel de oameni nu așteaptă pur și simplu sosirea pedepsei și a dreptei răzbunări?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)"

666. Lucrarea Mea în mijlocul vostru nu este deloc aceeași cu cea a lui Iahve din Israel, și, mai ales, nu este aceeași cu lucrarea pe care Isus a făcut-o în Iudeea. Eu vorbesc și lucrez cu mare toleranță, iar cu furie, precum și cu judecată, Eu îi cuceresc pe acești degenerați. Nu este nicidecum ca atunci când Iahve Și-a condus poporul în Israel. Lucrarea Sa în Israel a fost aceea de a oferi mâncare și apă vie, iar El era plin de compasiune și iubire pentru poporul Său când îl aproviziona. Lucrarea de astăzi este făcută într-o națiune blestemată de oameni care nu au fost aleși. Nu există mâncare abundentă și nu există nutrimentul apei vii pentru a potoli setea, și cu atât mai puțin există o aprovizionare cu bunuri materiale abundente; există doar o aprovizionare cu judecată, blestem și mustrare abundente. Acești viermi care trăiesc în grămada de bălegar sunt absolut nevrednici să câștige munții cu bovine și oi, marea bogăție și copiii cei mai

frumoși de pe tot pământul, așa cum Eu le-am oferit Israelului. Israelul contemporan jertfește pe altar bovinele și oile, obiectele de aur și argint, cu care Eu îi hrănesc poporul, depășind zecimea cerută de Iahve conform legii, așa că le-am dat și mai mult – de peste o sută de ori mai mult decât ceea ce avea să fie câștigat de Israel conform legii. Lucrurile cu care hrănesc Israelul depășesc tot ce a câștigat Avraam și tot ce a câștigat Isaac. Voi face familia lui Israel roditoare și să se înmulțească și voi face ca poporul Meu din Israel să se răspândească pretutindeni pe pământ. Cei pe care-i binecuvântez și de care am grijă sunt tot aleșii Israelului – adică oamenii care Îmi dedică totul și care au câștigat totul de la Mine. Deoarece Mă țin minte, ei își sacrifică vițeii și mieii abia născuți pe altarul Meu sfânt și oferă tot ce au în fața Mea, până în punctul de a-Mi oferi primii lor fii nou-născuți în așteptarea reîntoarcerii Mele. Dar voi? Voi Îmi treziți mânia, faceți cereri de la Mine și furați jertfele celor care Îmi oferă lucruri, și nu știți că Mă jigniți; astfel, tot ceea ce câștigați este plâns și pedeapsă în întuneric. Mi-ați provocat mânia de multe ori și am făcut să plouă focurile Mele arzătoare, până în punctul în care destul de mulți oameni și-au găsit un sfârșit tragic, iar cămine fericite au devenit morminte pustii. Tot ce am pentru acești viermi este o furie fără sfârșit și nu am nici o intenție să-i binecuvântez. Doar de dragul lucrării Mele am făcut o excepție și v-am înălțat și am îndurat marea umilință de a lucra în mijlocul vostru. Dacă nu ar fi voia Tatălui Meu, cum aș putea să trăiesc în aceeași casă cu viermii care se răsucesc în grămada de bălegar? Simt un dezgust extrem pentru toate acțiunile și cuvintele voastre și, oricum, pentru că am un oarecare „interes” în murdăria și răzvrătirea voastră, aceasta a devenit o mare colecție a cuvintelor Mele. Altfel, categoric nu aș fi rămas atât de mult printre voi. Așadar, ar trebui să știți că atitudinea Mea față de voi este doar una de compasiune și milă; nu am nici măcar un strop de iubire pentru voi. Ceea ce

am pentru voi este simplă toleranță, deoarece fac asta doar de dragul lucrării Mele. Și ați văzut faptele Mele numai pentru că am selectat murdăria și răzvrătirea ca „materii prime”; altfel, nu aș dezvălui sub nici o formă faptele Mele acestor viermi. Lucrez în voi doar cu ezitare, nicicum în mod asemănător cu promptitudinea și râvna cu care Mi-am făcut lucrarea din Israel. Îmi port mânia în timp ce Mă forțez să vorbesc printre voi. Dacă nu ar fi pentru lucrarea Mea mai mare, cum aș putea să tolerez vederea continuă a unor astfel de viermi? Dacă nu ar fi fost de dragul numelui Meu, M-aș fi înălțat de mult la înălțimile cele mai înalte și i-aș fi incinerat complet pe acești viermi cu grămada lor de bălegar! Dacă nu ar fi de dragul gloriei Mele, cum aș putea permite acestor demoni răi să-Mi reziste în mod deschis, cu capetele lor legănându-se înaintea ochilor Mei? Dacă nu pentru a-Mi înfăptui lucrarea lin, fără cea mai mică piedică, cum aș putea să permit acestor oameni asemănători viermilor să Mă maltrateze fără motiv? Dacă o sută de oameni dintr-un sat din Israel s-ar ridica să-Mi reziste astfel, chiar dacă Mi-au adus jertfe, Eu tot i-aș nimici și i-aș alunga sub crăpăturile pământului pentru a împiedica oamenii din alte orașe să se mai revolte vreodată. Sunt un foc mistuitor și nu tolerez ofensa. Fiindcă toți oamenii au fost creați de Mine, ei trebuie să Mă asculte și nu pot să se răzvrătească, orice spun și fac Eu. Oamenii nu au dreptul să se amestece în lucrarea Mea, și cu atât mai puțin sunt calificați să analizeze ce este bine sau rău în lucrarea Mea și în cuvintele Mele. Eu sunt Domnul creației, iar ființele create ar trebui să obțină tot ceea ce Eu cer cu o inimă plină de venerație pentru Mine; nu ar trebui încerce să discute cu Mine și, mai ales, nu ar trebui să se împotrivească. Cu autoritatea Mea, eu Îmi guvernez poporul, iar toți aceia care fac parte din creația Mea ar trebui să se supună autorității Mele. Deși astăzi sunteți îndrăzneți și încrezuți în fața Mea, deși nu ascultați cuvintele cu care Eu vă învăț și nu cunoașteți teama, eu doar vă întâmpin

răzvrătirea cu îngăduință; nu-Mi voi pierde cumpătul și nu-Mi voi compromite munca pentru că niște viermi mărunți au întors mizeria din grămada de bălegar. Tolerez existența continuă a tot ceea ce urăsc și a tuturor lucrurilor pe care le detest de dragul voii Tatălui Meu, și voi face astfel până când cuvântările Mele vor fi complete, până chiar în ultima Mea clipă. Nu-ți face griji! Eu nu pot să Mă cobor la același nivel cu un vierme anonim și nu-Mi voi compara nivelul aptitudinilor cu tine. Te urăsc, dar sunt în stare să îndur. Nu Mă asculți, dar nu poți scăpa de ziua când te voi mustra, care Mi-a fost promisă de Tatăl Meu. Se poate compara un vierme creat cu Domnul creației? Toamna, frunzele care cad se întorc la rădăcinile lor; tu te vei reîntoarce la casa „tatălui tău”, iar Eu Mă voi întoarce alături de Tatăl Meu. Eu voi fi însoțit de afecțiunea Sa tandră, iar tu vei fi urmat de călcarea în picioare a tatălui tău. Eu voi avea gloria Tatălui Meu și tu vei avea rușinea tatălui tău. Eu voi folosi mustrarea pe care am ținut-o îndelung în frâu pentru a te însoți și tu Îmi vei întâlni mustrarea cu trupul tău rânced care a fost corupt zeci de mii de ani. Eu Îmi voi fi încheiat lucrarea cuvintelor în tine, însoțită de îngăduință, iar tu vei începe să-ți împlinești rolul de a suferi dezastrul din cuvintele Mele. Mă voi bucura foarte mult și voi lucra în Israel; tu vei plânge și vei scrâșni din dinți, existând și murind în noroi. Eu Îmi voi recâștiga forma originală și nu voi mai rămâne în mizerie împreună cu tine, în timp ce tu îți vei recâștiga urâțenia originală și vei continua să scormonești în grămada de bălegar. Când lucrarea și cuvintele Mele vor fi gata, va fi o zi de bucurie pentru Mine. Când împotrivirea și răzvrătirea ta vor fi gata, va fi o zi de plâns pentru tine. Nu te voi compătimi și nu Mă vei mai vedea iarăși. Nu voi mai dialoga cu tine și nu Mă vei mai întâlni niciodată. Voi urî răzvrătirea ta, iar ție îți va fi dor de frumusețea Mea. Te voi lovi, iar tu vei plânge de dorul Meu. Mă voi despărți cu bucurie de tine, iar tu vei fi conștient de datoria ta față de Mine.

Nu te voi mai vedea vreodată, dar tu întotdeauna vei spera după Mine. O să te urăsc pentru că în momentul de față Mi te împotrivești, iar ție îți va fi dor de Mine, pentru că în momentul acesta te mustru. Nu voi fi dispus să trăiesc alături de tine, dar tu vei tânji amarnic după asta și vei plânge pentru veșnicie, pentru că vei regreta tot ce Mi-ai făcut. Vei simți remușcare pentru răzvrătirea și împotrivirea ta și chiar te vei întinde cu fața la pământ cu părere de rău și vei cădea înaintea Mea și vei jura că niciodată nu vei mai fi neascultător. Dar, în inima ta, doar Mă vei iubi, totuși nu vei fi niciodată în stare să-Mi auzi glasul. Te voi face să te rușinezi de tine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut”

667. Mă uit acum la trupul tău răsfățat, care M-ar linguși, și am doar un mic avertisment pentru tine, deși nu te voi „servi” cu mustrare. Tu ar trebui să știi ce rol joci în lucrarea Mea, și atunci voi fi mulțumit. În afară de aceasta, dacă Mi te împotrivești sau Îmi cheltuiești banii ori mănânci jertfele aduse Mie, Iahve, sau dacă voi, viermilor, vă mușcați unul pe celălalt sau există conflict sau încălcare între voi, creaturi asemeni câinilor – nimic din toate acestea nu Mă privește. Trebuie doar să știți ce fel de lucruri sunteți, iar Eu voi fi mulțumit. În afară de toate acestea, dacă doriți să trageți cu arme unii împotriva celorlalți sau să vă luptați unul cu altul prin cuvinte, este în regulă; nu am nici o dorință să Mă amestec în asemenea lucruri și nu Mă implic câtuși de puțin în chestiuni umane. Nu e vorba de faptul că nu-Mi pasă de conflictele dintre voi; este faptul că Eu nu sunt unul dintre voi, deci nu particip la problemele care sunt între voi. Eu Însumi nu sunt o ființă creată și nu sunt din lume, deci urăsc viața zbuciumată a oamenilor și relațiile complicate, necuviincioase dintre ei. Mă dezgustă în special mulțimile gălăgioase. Cu toate acestea, cunosc profund impuritățile din inima fiecărei ființe create și, înainte de a vă fi creat, cunoșteam deja

nedreptatea care exista adânc în inima omenească și cunoșteam toată înșelăciunea și strâmbătatea din inima omenească. Așadar, chiar dacă nu există deloc urme atunci când oamenii fac lucruri nedrepte, Eu tot știu că nedreptatea păstrată în inimile voastre depășește bogăția tuturor lucrurilor pe care le-am creat. Fiecare dintre voi s-a ridicat până la culmile mulțimilor; v-ați înălțat pentru a fi strămoșii mulțimilor. Sunteți extrem de arbitrari și alergați înnebuniți printre toți viermii, căutând un loc liniștit și încercând să devorați viermii mai mici decât voi. Sunteți răutăcioși și siniștri în inimile voastre, depășind până și fantomele care s-au scufundat pe fundul mării. Locuiți în partea de jos a bălegarului, tulburând viermii de sus până jos, până când nu mai au pace, luptându-vă unii cu alții o vreme și apoi calmându-vă. Nu vă cunoașteți locul, dar tot vă mai luptați unul cu celălalt în bălegar. Ce puteți câștiga din această luptă? Dacă ați avea cu adevărat venerație pentru Mine în inimi, cum ați putea să vă luptați unul cu altul în spatele Meu? Oricât de înalt este statutul tău, nu ești oare tot un mic vierme împuțit din balegă? Vor putea să-ți crească aripi și să devii un porumbel în cer? Voi, mici viermi împuțiți, furați jertfele de pe altar de la Mine, Iahve; făcând astfel, poți să-ți salvezi numele ruinat, ratat și să devii poporul ales al Israelului? Sunteți niște netrebnici fără rușine! Acele jertfe de pe altar Mi-au fost oferite de către oameni ca expresie a sentimentelor binevoitoare ale celor care Mă adoră. Ele sunt pentru controlul Meu și pentru folosul Meu, deci cum e posibil să Mă jefuiești de puținele turturele pe care oamenii Mi le-au oferit? Nu îți este frică să devii un Iuda? Nu te temi că pământul tău ar putea deveni un câmp de sânge? Lucru nerușinat ce ești! Crezi că turturelele oferite de oameni sunt pentru a hrăni burta ta, vierme? Ceea ce ți-am dat este ceea ce am fost mulțumit și dispus să îți dau; ceea ce nu ți-am dat este la dispoziția Mea. Tu nu poți să-Mi furi pur și simplu jertfele. Cel care lucrează sunt Eu, Iahve – Domnul creației – iar oamenii

oferă jertfe datorită Mie. Crezi că aceasta este o recompensă pentru toată agitația ta? Chiar ești nerușinat! Pentru cine alergi de colo-colo? Nu pentru tine însuți? De ce-Mi furi jertfele? De ce furi bani din punga Mea de bani? Nu ești fiul lui Iuda Iscarioteanul? De jertfele aduse Mie, Iahve, trebuie să se bucure preoții. Ești preot? Îndrăznești să mănânci cu îngâmfare jertfele aduse Mie și chiar să le pui pe masă; nu valorezi nimic! Netrebnic bun de nimic! Focul Meu, focul lui Iahve, te va face scrum!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut"

668. Am lucrat și vorbit în acest fel printre voi, am consumat atât de multă energie și efort, totuși, când ați ascultat vreodată ceea ce vă spun Eu limpede? Unde Mi v-ați închinat Mie, Celui Atotputernic? De ce Mă tratați astfel? De ce tot ceea ce spuneți și faceți provoacă mânia Mea? De ce vă sunt inimile atât de împietrite? V-am făcut vreodată rău? De ce nu faceți nimic altceva decât să Mă întristați și să Mă neliniștiți? Așteptați ziua mâniei Mele, a lui Iahve, să vină peste voi? Așteptați ca Eu să trimit mânia pricinuită de neascultarea voastră? Nu tot ceea ce fac este pentru voi? Cu toate acestea, M-ați tratat mereu pe Mine, Iahve, astfel: furând sacrificiile Mele, luând ofrandele de la altarul Meu acasă pentru a hrăni puii și puișorii puilor din vizuina lupului; oamenii se luptă unul împotriva celuilalt, înfruntându-se unul cu altul cu priviri furioase și cu săbii și sulițe, aruncând cuvintele Mele, ale Celui Atotputernic, în latrină, pentru a deveni la fel de murdare precum excrementele. Unde vă este integritatea? Umanitatea voastră a devenit o nebunie! Inimile voastre s-au împietrit de mult. Nu știți că ziua mâniei Mele va veni atunci când voi judeca răul pe care-l comiteți astăzi împotriva Mea, Cel Atotputernic? Credeți că păcălindu-Mă în felul acesta, prin aruncarea cuvintelor Mele în noroi și neurmându-le – credeți că acționând astfel, pe la spatele Meu, puteți scăpa de privirea Mea mânioasă?

Nu știți că ați fost văzuți deja de ochii Mei, ai lui Iahve, când Mi-ați furat jertfele și Mi-ați râvnit posesiunile? Nu știți că atunci când Mi-ați furat jertfele, aceasta a avut loc înaintea altarului unde sunt oferite jertfele? Cum ați putut să vă credeți atât de deștepți încât să Mă înșelați în felul acesta? Cum s-ar putea îndepărta mânia Mea de păcatele voastre îngrozitoare? Cum ar putea furia Mea să treacă peste faptele voastre rele? Răul pe care-l comiteți astăzi nu deschide o cale de ieșire pentru voi, ci păstrează o mustrare pentru mâine; provoacă mustrarea Mea, a Celui Atotputernic, față de voi. Cum ar putea faptele voastre rele și cuvintele voastre rele să scape de mustrarea mea? Cum ar putea rugăciunile voastre să ajungă la urechile Mele? Cum aș putea deschide o cale de ieșire pentru nelegiuirea voastră? Cum aș putea să lepăd faptele voastre rele care Mă sfidează? Cum aș putea să nu vă tai limbile care sunt la fel de veninoase ca ale șarpelui? Nu apelați la Mine de dragul dreptății voastre, dar stocați în schimb mânia Mea ca urmare a nedreptății voastre. Cum v-aș putea ierta? În ochii Mei, ai Celui Atotputernic, cuvintele și acțiunile voastre sunt murdare. Ochii Mei, ai Celui Atotputernic, văd nelegiuirea voastră ca pe o mustrare neîncetată. Cum ar putea să se îndepărteze de la voi mustrarea și judecata Mea dreaptă? Pentru că voi Îmi faceți asta, făcându-Mă trist și mânios, cum v-aș putea lăsa să-Mi scăpați din mâini și să vă îndepărtați de ziua în care Eu, Iahve, vă voi mustra și blestema? Nu știți că toate cuvintele și vorbele voastre rele au ajuns deja la urechile Mele? Nu știți că nelegiuirea voastră a spurcat deja haina Mea sfântă a neprihănirii? Nu știți că neascultarea voastră a provocat deja mânia Mea vehementă? Nu știți că M-ați lăsat de mult să fierb și Mi-ați încercat mult timp răbdarea? Nu știți că deja Mi-ați transformat trupul în cârpe? Am îndurat până acum, astfel încât Îmi eliberez mânia fără a mai fi tolerant față de voi. Nu știți că faptele voastre rele au ajuns deja la ochii Mei și că strigătele Mele au ajuns deja la urechile Tatălui Meu? Cum ar

putea El să vă lase să Mă tratați astfel pe Mine? Oare există vreo parte din lucrarea pe care o fac care să nu fie de dragul vostru? Cu toate acestea, care dintre voi a devenit mai iubitor față de lucrarea Mea, a lui Iahve? Pot fi necredincios voinței Tatălui Meu pentru că sunt slab, și din cauza durerii pe care am suferit-o? Nu înțelegeți inima Mea? Eu vă vorbesc așa cum a făcut-o Iahve; oare n-am renunțat la atât de multe pentru voi? Chiar dacă sunt dispus să suport toate aceste suferințe de dragul lucrării Tatălui Meu, cum ați putea fi eliberați de mustrarea pe care o aduc asupra voastră ca urmare a suferinței Mele? Nu v-ați bucurat destul de mult de Mine? Astăzi, v-am fost dăruit de către Tatăl Meu; nu știți că vă bucurați de mult mai multe decât de cuvintele Mele pline de farmec? Nu știți că viața Mea a fost schimbată pentru viața voastră și pentru lucrurile de care vă bucurați? Nu știți că Tatăl Meu a folosit viața Mea ca să se lupte cu Satana, și că, de asemenea, v-a acordat-o, făcându-vă să primiți însutit, și permițându-vă să evitați atât de multe ispite? Nu știți că numai prin lucrarea Mea ați fost scutiți de multe ispite și de multe mustrări înspăimântătoare? Nu știți că numai datorită Mie, Tatăl Meu vă permite să vă bucurați deocamdată? Cum ați putea să rămâneți atât de duri și de neînduplecați astăzi, de parcă vi s-ar fi împietrit inimile? Cum ar putea răul pe care îl comiteți astăzi să scape de ziua mâniei care va urma plecării Mele de pe pământ? Cum aș putea permite celor care sunt atât de duri și de neînduplecați să scape de mânia lui Iahve?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

669. Amintiți-vă de trecut: când privirea Mea a fost supărată și vocea Mea neînduplecată față de voi? Când am despicat firul în patru cu voi? Când v-am mustrat neîntemeiat? Când v-am mustrat în față? Nu este de dragul lucrării Mele că apelez la Tatăl Meu să vă ferească de orice ispită? De ce Mă tratați astfel? Mi-am folosit Eu vreodată autoritatea pentru a vă

culca trupul la pământ? De ce Mă răsplătiți astfel? După ce ați fost calzi și reci față de Mine, nu sunteți nici calzi și nici reci, și apoi încercați să Mă flatați și ascundeți lucruri de Mine, și gurile voastre sunt pline de scuipatul nedrepților. Credeți că limbile voastre pot înșela Duhul Meu? Credeți că limbile voastre pot scăpa de mânia Mea? Credeți că limbile voastre pot să emită judecăți asupra faptelor Mele, ale lui Iahve, oricum doresc ele? Sunt Eu Dumnezeul asupra Căruia omul emite judecăți? Aș putea să-i permit unui mic vierme să Mă blasfemieze astfel? Cum aș putea să așez astfel de fii ai neascultării în binecuvântările Mele veșnice? Cuvintele și acțiunile voastre demult v-au expus și v-au condamnat. Când am întins cerurile și am creat toate lucrurile, nu am permis niciunei creaturi să participe așa cum a dorit ea, cu atât mai puțin nu am permis niciunui lucru să perturbe lucrarea Mea și gestionarea Mea, oricât și-ar fi dorit. Nu am tolerat niciun om sau obiect; cum i-aș putea cruța pe cei care sunt cruzi și inumani față de Mine? Cum i-aș putea ierta pe cei care se răzvrătesc împotriva cuvintelor Mele? Cum i-aș putea cruța pe cei care nu se supun Mie? Destinul omului nu este în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aș putea să îți consider sfântă nedreptatea și neascultarea ta? Cum ar putea păcatele tale să-Mi pângărească sfințenia Mea? Eu nu sunt pângărit de necurăția celor nedrepți, nici nu Mă bucur de jertfele celor nedrepți. Dacă ai fi loial față de Mine, Iahve, ai putea să iei asupra ta jertfele la altarul Meu? Poți să-ți folosești limba veninoasă pentru a blasfemia numele Meu sfânt? Te poți răzvrăti împotriva cuvintelor Mele în acest fel? Poți trata slava Mea și numele Meu sfânt ca un instrument cu care să-l slujești pe Satana, cel rău? Viața Mea este oferită pentru bucuria celor sfinți. Cum aș putea să îți permit să te joci cum vrei tu cu viața Mea și să o utilizezi ca un instrument de conflict între voi? Cum puteți fi atât de împietriți la inimă, și atât de departe de calea binelui, în felul în care vă purtați cu Mine? Nu știți că am

scris deja faptele voastre rele în aceste cuvinte ale vieții? Cum ați putea să scăpați de ziua mâniei când voi mustra Egiptul? Cum v-aș putea permite să vă împotriviți Mie și să Mă sfidați în acest fel, în mod repetat? Vă spun clar, când vine ziua, mustrarea voastră va fi mai insuportabilă decât cea a Egiptului! Cum puteți scăpa de ziua mâniei Mele? Vă spun cu adevărat: răbdarea Mea a fost pregătită pentru faptele voastre rele și există pentru mustrarea voastră din acea zi. Nu sunteți voi cei care vor suferi o judecată aprigă odată ce am ajuns la sfârșitul răbdării Mele? Nu sunt toate lucrurile în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aș putea să vă permit astfel să nu vă supuneți Mie, dincolo de ceruri? Viețile voastre vor fi foarte grele pentru că L-ați întâlnit pe Mesia, despre Care s-a spus că va veni, dar Care nu a venit niciodată. Nu sunteți dușmanii Lui? Isus a fost prieten cu voi, totuși voi sunteți dușmanii lui Mesia. Nu știți că, deși sunteți prieteni cu Isus, faptele voastre rele au umplut vasele celor care sunt detestabili? Deși sunteți foarte apropiați de Iahve, nu știți că cuvintele voastre au ajuns la urechile lui Iahve și au provocat mânia Lui? Cum ar putea EL să fie aproape de tine și cum ar putea să nu-ți ardă vasele care sunt pline de fapte rele? Cum ar putea El să nu fie vrăjmașul tău?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei"

670. Ședeți toți pe scaune elegante, făcându-le morală celor din generațiile mai tinere, din neamul vostru, și îi obligați să stea cu voi. Nu știți că „urmașii" voștri au rămas demult fără suflare și Mi-au pierdut lucrarea. Slava Mea strălucește din ținutul Orientului până în ținutul Occidentului și, totuși, când se va răspândi până la marginile pământului și va începe să se ridice și să strălucească, Îmi voi lua slava din Orient și o voi aduce în Occident, astfel încât, din acel moment, oamenii întunericului care M-au abandonat în Orient să fie lipsiți de iluminare. Când se va întâmpla

asta, veți trăi în valea umbrelor. Deși oamenii de astăzi sunt de o sută de ori mai buni decât înainte, tot nu-Mi pot îndeplini cerințele și tot nu sunt o mărturie pentru slava Mea. Faptul că puteți fi de o sută de ori mai buni decât înainte este în întregime un rezultat al lucrării Mele; este fructul rodit de lucrarea Mea pe pământ. Cu toate acestea, încă Mă dezgustă cuvintele și faptele voastre, cât și caracterul vostru, și sunt incredibil de indignat de cum vă purtați înaintea Mea, pentru că nu Mă înțelegeți câtuși de puțin. Așadar, cum puteți să ajungeți să-Mi trăiți slava și cum puteți să fiți absolut loiali viitoarei Mele lucrări? Credința voastră este foarte frumoasă; spuneți că sunteți dispuși să vă dedicați toată viața lucrării Mele și că sunteți dispuși să vă sacrificați viețile pentru aceasta, dar firile voastre nu s-au schimbat prea mult. Nu faceți decât să vorbiți cu aroganță, în ciuda faptului că modul vostru real de a vă comporta este foarte jalnic. Parcă limbile și buzele oamenilor ar fi în ceruri, dar picioarele le-ar fi tocmai pe pământ, și, drept urmare, cuvintele, faptele și reputațiile lor sunt tot nimicite. Reputațiile voastre au fost distruse, comportamentul vostru e depravat, modul vostru de a vorbi este josnic, iar viețile voastre sunt vrednice de dispreț; chiar și întreaga voastră umanitate s-a scufundat în josnicie. Sunteți înguști la minte față de ceilalți și vă ciondăniți din orice lucru mărunt. Vă certați din cauza reputațiilor și a statuturilor voastre, chiar până în punctul în care sunteți dispuși să coborâți în iad și în iazul de foc. Cuvintele și faptele voastre actuale Îmi sunt suficiente pentru a stabili că sunteți păcătoși. Atitudinile voastre față de lucrarea Mea Îmi sunt suficiente pentru a hotărî că sunteți nedrepți și toate firile voastre sunt suficiente pentru a arăta că sunteți suflete murdare, pline de mârșăvii. Manifestările voastre și ceea ce dezvăluiți sunt adecvate pentru a spune că sunteți oameni care au băut destul din sângele spiritelor necurate. Când se vorbește despre intrarea în Împărăție, nu vă dezvăluiți sentimentele. Credeți că felul în care sunteți acum este e suficient

ca voi să intrați pe poarta Împărăției Mele din ceruri? Credeți că puteți să dobândiți intrarea în ținutul sfânt al lucrării și al cuvintelor Mele fără ca Eu să vă cercetez mai întâi faptele și cuvintele? Cine poate să-Mi păcălească ochii? Cum ar putea să-Mi scape din vedere comportamentele și conversațiile voastre josnice și demne de dispreț? Eu am hotărât ca viețile voastre să fie vieți în care beți sângele și mâncați carnea acelor spirite necurate, pentru că le imitați în fața Mea în fiecare zi. Înaintea Mea, comportamentul vostru a fost deosebit de rău, așadar, cum aș putea să nu Mă simt dezgustat? Cuvintele voastre conțin impuritățile spiritelor necurate: lingușiți, ascundeți și flatați, întocmai ca aceia care se dedau vrăjitoriei și ca aceia care sunt perfizi și beau sângele celor nedrepți. Toate manifestările omului sunt extrem de nedrepte, deci cum pot fi toți oamenii plasați în tărâmul sfânt unde se află cei drepți? Crezi că acel comportament mârșav al tău poate să te caracterizeze ca sfânt, în comparație cu nedrepții? Limba ta ca de șarpe îți va nimici în cele din urmă trupul care duce la distrugere și săvârșește mârșăvii, iar mâinile tale care sunt acoperite de sângele spiritelor necurate îți vor trage în cele din urmă și sufletul în iad. Așadar, de ce nu profiți de această șansă ca să-ți cureți mâinile acoperite de murdărie? Și de ce nu profiți de această ocazie ca să-ți tai limba care rostește cuvinte nelegiuite? Oare din cauză că ești dispus să suferi în flăcările iadului pentru mâinile, limba și buzele tale? Veghez inimile tuturor cu ambii ochi întrucât, cu mult înainte de a crea omenirea, le cuprinsesem inimile în mâinile Mele. Cu mult timp în urmă am văzut cu adevărat inimile oamenilor, așadar, cum ar putea gândurile din inima omului să scape privirii Mele? Și cum s-ar putea să nu fie prea târziu ca ei să scape fără să fie arși de Duhul Meu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

671. Am fost în mijlocul vostru, întovărășindu-Mă cu voi mai multe primăveri și toamne; am trăit printre voi o perioadă îndelungată și am trăit cu voi. Cât de mult din comportamentul vostru josnic Mi-a scăpat chiar din fața ochilor? Cuvintele voastre din inimă Îmi răsună mereu în urechi; milioane și milioane din aspirațiile voastre au fost așezate pe altarul Meu – prea multe ca să fie măcar numărate. Cu toate acestea, pentru dedicarea voastră și ceea ce sacrificați, nu dați nicio iotă. Pe altarul Meu nu puneți niciun măcar un strop de sinceritate. Unde sunt roadele credinței voastre în Mine? Ați primit har nesfârșit de la Mine și ați văzut nenumărate taine din cer; v-am arătat chiar și flăcările cerului, dar nu M-a lăsat inima să vă ard. Cu toate acestea, cât Mi-ați dat în schimb? Cât de mult sunteți dispuși să-Mi dați? Cu mâncarea pe care ți-am dat-o în mână, te întorci și Mi-o oferi, chiar spunând că era ceva ce ai obținut cu sudoarea muncii tale și că Îmi oferi tot ce-ți aparține. Cum de nu știi că toate „contribuțiile” tale pentru Mine sunt doar lucruri care au fost furate de pe altarul Meu? Mai mult decât atât, acum că Mi le oferi, nu Mă înșeli? Cum de nu știi că toate de care Mă bucur astăzi sunt ofrandele de pe altarul Meu, și nu ceea ce ai câștigat în schimbul muncii tale grele și, apoi, Mi-ai oferit? Chiar îndrăzniți să Mă înșelați astfel, așadar, cum pot să vă iert? Cum de vă puteți aștepta să mai îndur asta? V-am dat totul. V-am înlesnit totul, M-am îngrijit de nevoile voastre și v-am deschis ochii și, totuși, Mă înșelați astfel, ignorându-vă conștiințele. V-am oferit în mod altruist totul astfel încât, deși suferiți, tot să câștigați de la Mine tot ce am adus din cer. În ciuda acestui lucru, nu sunteți dedicați deloc și, chiar dacă ați venit cu o contribuție mică, încercați să vă „reglați conturile” cu Mine după aceea. Contribuția ta nu va fi egală cu zero? Ceea ce Mi-ai oferit nu este altceva decât un simplu fir de nisip, dar ce Mi-ai cerut este o tonă de aur. Nu ești pur și simplu absurd? Eu lucrez printre voi. Nu există absolut nicio urmă a celor zece procente care ar trebui

să Mi se dea, ca să nu mai vorbim de sacrificii în plus. Mai mult, cele zece procente cu care au contribuit cei evlavioși sunt luate cu forța de către cei răi. Nu v-ați împrăștiat toți de lângă Mine? Nu sunteți toți potrivnici Mie? Nu-Mi distrugeți cu toții altarul? Cum ar putea ochii Mei să privească astfel de oameni ca pe niște comori? Nu sunt ei porcii și câinii pe care Îi detest? Cum M-aș putea referi la ticăloșiile voastre ca la o comoară? Pentru cine este făcută, de fapt, lucrarea Mea? Oare scopul acesteia este doar să vă lovească pe toți pentru a-Mi dezvălui autoritatea? Nu toate viețile voastre atârnă de un singur cuvânt din partea Mea? De ce oare folosesc numai cuvinte pentru a vă instrui și nu am transformat cuvintele în fapte pentru a vă lovi cât mai curând posibil? Scopul cuvintelor și al lucrării Mele este doar de a lovi omenirea? Sunt un Dumnezeu care ucide fără discriminare pe cei nevinovați? Chiar acum, câți dintre voi vin în fața Mea cu întreaga lor ființă pentru a căuta calea cea dreaptă a vieții umane? Doar trupurile voastre sunt în fața Mea; inimile voastre sunt tot în libertate, departe, foarte departe de Mine. Pentru că nu știți care este de fapt lucrarea Mea, unii dintre voi își doresc să plece de la Mine și să se îndepărteze de Mine, sperând, în schimb, să trăiască într-un paradis unde nu există mustrare sau judecată. Nu asta își doresc oamenii în inima lor? Cu siguranță nu încerc să te constrâng. Tu alegi pe ce cale să mergi. Calea de astăzi este una însoțită de judecată și blesteme, dar toți ar trebui să știți că toate lucrurile pe care vi le-am acordat – fie că este vorba de judecăți sau mustrări – sunt cele mai bune daruri pe care vi le pot da și că toate sunt lucruri de care aveți urgentă nevoie.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

672. Toate sufletele corupte de Satana sunt ținute în robie în domeniul Satanei. Numai cei care cred în Hristos au fost separați, salvați din tabăra Satanei și aduși în Împărăția de astăzi. Acești oameni nu mai

trăiesc sub influența Satanei. Chiar și așa, natura omului este încă înrădăcinată în trupul omului, adică, deși sufletele voastre au fost mântuite, natura voastră este tot cum era înainte, iar șansa că Mă veți trăda rămâne de sută la sută. Iată de ce lucrarea Mea durează atât de mult, fiindcă natura voastră este refractară. Acum, cu toții îndurați greutăți la maximul capacității voastre în timp ce vă îndepliniți datoriile, totuși fiecare dintre voi este capabil să Mă trădeze și să se întoarcă în domeniul Satanei, în tabăra lui, și să se întoarcă la vechea sa viață – acesta este un lucru de netăgăduit. În acel moment, nu vă va fi cu putință să arătați o urmă de umanitate sau de asemănare umană, așa cum faceți acum. În cazuri grave, veți fi distruși și, mai mult decât atât, veți fi damnați pe vecie, pedepsiți cu severitate, fără să vă mai reîntrupați vreodată din nou. Aceasta este problema pusă în fața voastră. Vă aduc aminte astfel, în primul rând, pentru ca lucrarea Mea să nu fi fost în van și, în al doilea rând, pentru ca să puteți trăi cu toții în zile de lumină. Cu adevărat, dacă lucrarea Mea este sau nu zadarnică nu este problema crucială. Ce este crucial este ca voi să fiți în stare să aveți vieți fericite și un viitor minunat. Lucrarea Mea este lucrarea de mântuire a sufletelor oamenilor. Dacă sufletul tău va cădea în mâinile Satanei, atunci trupul tău nu va trăi în pace. Dacă Eu îți protejez trupul, atunci și sufletul tău va fi cu siguranță în grija Mea. Dacă voi simți cu adevărat dezgust pentru tine, atunci trupul și sufletul tău vor cădea deodată în mâinile Satanei. Îți poți imagina cum va fi situația ta, atunci? Dacă, într-o zi, cuvintele Mele nu vor fi prețuite de voi, atunci fie vă voi preda pe toți Satanei, care vă va supune unui chin atroce, până când mânia Mea se va fi disipat complet, fie am să vă pedepsesc personal pe voi, oameni de nerăscumpărat, căci inimile voastre care Mă trădează nu se vor fi schimbat niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)”

673. Sper doar ca în ultima etapă a lucrării Mele să puteți acționa în mod remarcabil, să fiți total devotați și să nu mai fiți șovăielnici. De asemenea, mai sper ca toți să aveți parte de o destinație bună. Cu toate acestea, continuu să am o cerință de la voi și anume, ca voi să luați cea mai bună decizie de a-Mi oferi devotamentul vostru deplin și complet. Dacă îi lipsește cuiva acel devotament deplin, acel om va deveni negreșit comoara Satanei, iar Eu nu voi mai continua să îl folosesc. Îl voi trimite acasă, ca părinții lui să se îngrijească de el. Lucrarea Mea v-a fost extrem de folositoare; ceea ce sper să primesc de la voi este o inimă sinceră și care aspiră la înălțime, dar deocamdată mâinile Mele sunt încă goale. Gândiți-vă: într-o zi, când voi fi tot atât de mâhnit, care va fi atitudinea Mea față de voi? Voi fi la fel de prietenos? Va fi inima Mea la fel de pașnică? Înțelegeți sentimentele unei persoane care a lucrat din greu pământul, însă n-a recoltat nici măcar un bob? Înțelegeți cât de adâncă e rana cuiva care a suferit o lovitură puternică? Puteți gusta amărăciunea unei persoane pline de speranță dar care trebuie să se despartă de cineva în condiții de ceartă? Ați văzut mânia unei persoane care a fost provocată? Cunoașteți sentimentul urgent de răzbunare al unei persoane care a fost tratată cu ostilitate și înșelăciune? Dacă înțelegeți mentalitatea acestor oameni, cred că nu ar trebui să vă fie greu să vă imaginați atitudinea pe care Dumnezeu o va avea la vremea răzbunării Sale. În cele din urmă, sper ca fiecare din voi să depună eforturi serioase de dragul propriei destinații; totuși, mai bine să nu folosiți mijloace necinstite în eforturile voastre, sau voi fi în continuare dezamăgit de voi în inima Mea. La ce duce o astfel de dezamăgire? Nu vă amăgiți pe voi înșivă? Cei care se gândesc la destinația lor, însă și-o năruie, sunt oamenii cel mai puțin capabili de a fi salvați. Chiar dacă astfel de oameni ajung să își iasă din fire, cine-i va compătimi? Una peste alta, Eu

încă vă doresc să aveți o destinație potrivită și bună. Chiar mai mult de-atât, sper ca niciunul din voi să nu ajungă în nenorocire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație"

674. Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este de dragul primirii de mulțumiri de la toți pentru tot ce am făcut. Vreau ca fiecare om să vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele; nu fapta omului,cel mai puțin din toată natura, este cea care a dat naștere omenirii. Dimpotrivă, Eu sunt cel care hrănește fiecare ființă vie în creație. Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să sufere o serie de calamități. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, Mai mult, Eu sunt Cel pe care se bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va înceta complet. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, chiar dacă nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva, singura Mea speranță este ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși cei care mă pot răsplăti sunt foarte puțini, voi încheia totuși călătoria Mea în lumea oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va scăpa de dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în

ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului. În mijlocul necazului, acțiunile și faptele voastre nu au fost considerate în întregime potrivite, pentru că credința și dragostea voastră au fost goale și voi doar ați părut când timizi, când duri. În acest sens, voi face doar o judecată ca fiind buni sau răi. Preocuparea mea continuă este modul în care fiecare dintre voi acționează și se exprimă, pe baza căruia vă voi determina sfârșitul. Cu toate acestea, trebuie să fac acest lucru clar: nu voi mai arăta milă celor care nu Mi-au arătat credință în vremuri de necaz, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana. Trebuie să vă spun: oricine Îmi va frânge inima, nu va primi de la Mine îndurare a doua oară, și oricine Mi-a fost credincios va rămâne în inima Mea pentru totdeauna.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

b. Textul original nu include expresia „În felul acesta.”

XIV Cuvinte despre standardele lui Dumnezeu pentru a hotărî rezultatului omului și despre sfârșitul fiecărui fel de persoană

675. Înainte ca omenirea să intre în odihnă, pedepsirea sau recompensarea tuturor tipurilor de persoane va fi determinată în funcție de faptul dacă acestea caută adevărul, dacă Îl cunosc pe Dumnezeu, dacă Îl pot asculta pe Dumnezeul vizibil. Acelora care au slujit Dumnezeului vizibil și, totuși, nu Îl cunosc și nu Îl ascultă, le lipsește adevărul. Acești oameni sunt răufăcători, iar răufăcătorii vor fi pedepsiți fără îndoială; în plus, ei vor fi pedepsiți conform comportamentului lor rău. Dumnezeu există ca omul să creadă în El și este, de asemenea, vrednic de ascultarea omului. Aceia care cred doar în Dumnezeu cel nedeslușit și invizibil sunt aceia care nu cred în Dumnezeu; în plus, ei sunt incapabili de a I se supune lui Dumnezeu. Dacă acești oameni tot nu vor putea crede în Dumnezeu cel vizibil înainte ca lucrarea Sa de cucerire să se termine și, de asemenea, dacă ei continuă să fie neascultători și se împotrivesc lui Dumnezeu care este vizibil în trup, acești iubitori ai nedeslușitului vor fi, fără îndoială, distruși. Este precum este cu cei dintre voi – oricine care Îl recunoaște verbal pe Dumnezeu întrupat, totuși nu poate practica adevărul de supunere față de Dumnezeu întrupat va fi în final eliminat și distrus, iar oricine care Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul cel vizibil și care, de asemenea, mănâncă și bea din adevărul exprimat de Dumnezeul vizibil și totuși, Îl caută pe Dumnezeul nedeslușit și invizibil, va fi cu atât mai mult distrus în viitor. Niciunul dintre acești oameni nu poate rămâne până la timpul de odihnă după terminarea lucrării lui Dumnezeu; niciunul ca acești oameni nu poate să rămână până la timpul de odihnă. Oamenii demonici sunt cei care nu practică adevărul; esența lor este una de împotrivire și de neascultare față de Dumnezeu și ei nu au nici

cele mai infime intenții de a-L asculta pe Dumnezeu. Astfel de oameni vor fi cu toții distruși. Dacă ai adevărul și dacă I te împotrivești lui Dumnezeu se determină conform esenței tale, nu conform înfățișării sau comportamentului și cuvintelor tale ocazionale. Esența tuturor persoanelor decide dacă vor fi distruși; aceasta se determină conform esenței dezvăluite de comportamentul lor și de căutarea lor a adevărului. Printre oamenii care fac o lucrare în mod similar și cantități similare de lucru, cei ale căror esențe sunt bune și care posedă adevărul sunt oamenii care pot rămâne, dar aceia ale căror esențe umane sunt rele și care nu Îl ascultă pe Dumnezeul vizibil sunt aceia care vor fi distruși. Toată lucrarea sau cuvintele lui Dumnezeu care vizează destinația omenirii tratează omenirea conform esenței fiecărei persoane; nu vor fi accidente și, cu siguranță, nu va exista cea mai mică eroare. Doar când o persoană îndeplinește lucrarea vor fi amestecate emoția umană sau semnificația. Lucrarea pe care o face Dumnezeu este cea mai potrivită; El nu va aduce cu siguranță acuzații false împotriva niciunei făpturi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"

676. Fiecare dintre și toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși când cei sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă, indiferent dacă sunt duhurile celor morți sau aceia care încă trăiesc în trup. Indiferent cărei epoci aparțin duhurile acestor răufăcători și oamenii răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și acei oameni care îndeplinesc dreptatea, toți răufăcătorii vor fi distruși și toți oamenii drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh primește mântuirea nu se bazează complet pe lucrarea epocii de pe urmă ci, mai degrabă, este stabilit în funcție de faptul dacă s-au împotrivit lui Dumnezeu sau au fost neascultători față de El. Dacă oamenii din epoca precedentă făceau rău și nu

puteau fi mântuiți, ei ar fi fost, fără îndoială, vizați pentru pedeapsă. Dacă oamenii din această epocă fac rău și nu pot fi mântuiți, ei sunt, de asemenea, fără îndoială, vizați pentru pedeapsă. Oamenii sunt separați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii. Odată ce au fost separați pe baza binelui și a răului, oamenii nu sunt imediat pedepsiți sau recompensați; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire din zilele de pe urmă. De fapt, El a folosit binele și răul pentru a împărți omenirea de când Și-a început lucrarea printre oameni. El doar îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi la finalizarea lucrării Sale, mai degrabă decât să îi separe pe cei răi și pe cei buni după finalizarea lucrării Sale și apoi imediat să treacă la lucrarea Sa de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Lucrarea Sa desăvârșită de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este făcută în întregime pentru a purifica pe deplin întreaga omenire, pentru ca El să poată aduce o întreagă omenire sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă lucrare a Sa. Este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

677. Criteriul după care omul îl judecă pe om se bazează pe comportamentul său; unul al cărui comportament este bun este o persoană dreaptă și unul al cărui comportament este abominabil este rău. Criteriul după care Dumnezeu îl judecă pe om se bazează pe capacitatea esenței unei persoane de a-L asculta; o persoană care Îl ascultă pe Dumnezeu este o persoană dreaptă și una care nu Îl ascultă pe Dumnezeu este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă cuvintele acestei persoane sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună a

viitorului și unii oameni doresc să folosească cuvintele bune pentru a achiziționa o destinație bună. Oamenii cred în mod fals că Dumnezeu determină rezultatul omului conform comportamentului sau cuvintelor sale și de aceea mulți oameni vor căuta să folosească aceasta pentru a câștiga favoruri temporare, prin înșelăciune. Oamenii care vor supraviețui mai târziu prin odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; ei vor fi cu toții oameni care își vor fi făcut datoria și care intenționează să Îl asculte pe Dumnezeu. Aceia care vor doar să folosească oportunitatea de a sluji pentru a evita să practice adevărul nu vor putea rămâne. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea rezultatelor tuturor oamenilor; El nu ia aceste decizii doar conform cuvintelor și comportamentului unei persoane, nici nu le ia conform comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului din trecut oferit de acea persoană lui Dumnezeu, nici nu va cruța o persoană de la moarte datorită unui singur efort pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de agonia distrugerii. Dacă o persoană își poate face într-adevăr datoria, atunci aceasta înseamnă că este o persoană credincioasă veșnic lui Dumnezeu, care nu caută recompense, indiferent dacă primește binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot vedea binecuvântări și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu și tot nu pot să își facă datoria cum ar trebui, acești oameni care odată I-au oferit servicii lui Dumnezeu cu credință, tot vor fi distruși. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate, nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

678. Faptul că o persoană primește binecuvântări sau îndură necazuri este determinat conform esenței acesteia și nu este determinat conform esenței comune pe care cineva o împarte cu alții. Împărăția, pur și simplu, nu are acest tip de zicală sau acest tip de regulă. Dacă în cele din urmă cineva poate supraviețui, este datorită faptului că această persoană a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu și, dacă, în final, cineva nu poate să rămână la timpul de odihnă, este deoarece această persoană nu Îl ascultă pe Dumnezeu și nu a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu. Toată lumea are o destinație potrivită. Aceste destinații sunt determinate conform esenței fiecărei persoane și nu au deloc legătură cu alții. Comportamentul rău al unui copil nu poate fi transferat părinților lui, iar dreptatea unui copil nu poate fi împărtășită cu părinții lui. Comportamentul rău al unui părinte nu poate fi transferat copiilor lui, iar dreptatea unui părinte nu poate fi împărtășită cu copiii lui. Toată lumea își poartă păcatele și toată lumea se bucură de soarta proprie. Nimeni nu îl poate înlocui pe altul. Aceasta este dreptate. În viziunea omului, dacă părinții obțin o soartă bună, la fel pot dobândi și copiii lor, iar în cazul în care copiii fac rele, părinții lor trebuie să se căiască pentru păcatele lor. Aceasta este perspectiva omului și este modul omului de a face lucrurile. Nu este perspectiva lui Dumnezeu. Rezultatul tuturor este determinat conform esenței care vine din comportamentul lor și este întotdeauna stabilit corespunzător. Nimeni nu poate duce păcatele altcuiva; cu atât mai mult, nimeni nu poate primi pedeapsa în locul altcuiva. Acest lucru este incontestabil. Grija unui părinte pentru copilul său nu înseamnă că poate face fapte bune în locul copilului, nici afecțiunea respectuoasă a unui copil pentru părinți nu înseamnă că poate face fapte bune în locul părinților lor. Aceasta este adevărata semnificație din spatele cuvintelor: „doi bărbați vor fi la câmp – unul va fi luat, iar altul va fi lăsat. Două femei vor măcina la moară – una va fi luată, iar alta va fi lăsată.”

Nimeni nu își poate duce odraslele răufăcătoare la odihnă pe baza iubirii profunde pentru copiii săi, nici nu poate cineva să își ducă soția (sau soțul) la odihnă pe baza propriului comportament drept. Aceasta este o regulă administrativă; nu pot exista excepții pentru nimeni. Făcătorii de dreptate sunt făcători de dreptate, iar răufăcătorii sunt răufăcători. Făcătorii de dreptate vor putea supraviețui, iar răufăcătorii vor fi distruși. Cei sfinți sunt sfinți; ei nu sunt întinați. Cei întinați sunt întinați și ei nu pot conține nicio singură parte sfântă. Toți oamenii răi vor fi distruși și toți oamenii drepți vor supraviețui, chiar dacă odraslele unui răufăcător îndeplinesc fapte drepte și chiar dacă părinții unei persoane drepte comit fapte rele. Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție care nu crede și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții care nu cred. Acestea sunt două tipuri incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească. Aceia care își fac datoria și aceia care nu și-o fac sunt dușmani; aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și aceia care Îl urăsc pe Dumnezeu sunt opuși unii altora. Aceia care intră în odihnă și aceia care au fost distruși sunt două tipuri de făpturi incompatibile. Făpturile care își fac datoria vor putea supraviețui, iar făpturile care nu și-o fac vor fi distruse; și mai mult, aceasta va dura în eternitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

679. Răufăcătorii și drepții sunt, până la urmă, făpturi. Făpturile care fac rău vor fi în final distruse, iar cele care fac fapte bune vor supraviețui drept urmare. Acesta este aranjamentul cel mai potrivit pentru aceste două tipuri de făpturi. Răufăcătorii nu pot, din cauza neascultării lor, să nege că sunt creația lui Dumnezeu, dar au fost jefuiți de Satana și, astfel, nu pot fi salvați. Făpturile cu un comportament drept nu se pot baza pe faptul că vor

supraviețui pentru a nega că au fost create de Dumnezeu și, totuși, au primit mântuirea după ce au fost corupte de Satana. Răufăcătorii sunt făpturi care nu Îl ascultă pe Dumnezeu; sunt făpturi care nu pot fi salvate și care au fost deja complet jefuite de Satana. Oamenii care fac rău sunt și ei oameni; sunt oameni care au fost corupți în cel mai mare grad și care nu pot fi salvați. La fel cum sunt și ei făpturi, oamenii cu un comportament drept au fost corupți la rândul lor, dar sunt oameni care sunt dispuși să se elibereze de firea lor coruptă și capabili să I se supună lui Dumnezeu. Oamenii cu un comportament drept nu sunt plini de dreptate; mai degrabă, ei au primit mântuirea și s-au eliberat de firea lor coruptă pentru a se supune lui Dumnezeu; ei vor rămâne neclintiți în final, dar asta nu înseamnă că nu au fost corupți de Satana. După ce lucrarea lui Dumnezeu se va termina, printre toate făpturile Sale, vor exista aceia care vor fi distruși și aceia care vor supraviețui. Acesta este o direcție inevitabilă a lucrării Sale de gestionare. Nimeni nu poate nega aceasta. Răufăcătorii nu pot supraviețui; aceia care I se supun și Îl urmează până la final supraviețuiesc cu siguranță. Având în vedere că această lucrare este aceea de gestionare a omenirii, vor exista cei care rămân și cei care sunt eliminați. Acestea sunt rezultate diferite ale unor tipuri diferite de oameni și cele mai potrivite aranjamente pentru făpturile Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

680. Am căutat mulți oameni pe pământ să Mă urmeze. Printre toți acei care Mă urmează sunt cei care slujesc ca preoți, cei ce conduc, cei care alcătuiesc fiii, cei care constituie poporul și cei care fac serviciu. Îi împart în aceste categorii diferite în funcție de loialitatea pe care Mi-o arată. După ce toți oamenii vor fi fost ordonați după clasa lor, adică atunci când natura fiecărei clase de oameni se va fi revelat, voi socoti fiecare om în rândul

clasei de care aparține de drept și voi pune fiecare clasă la locul potrivit ei, pentru ca să-Mi pot îndeplini scopul de a aduce mântuire omenirii. Eu voi chema, pe rând, grupuri de oameni din cei pe care doresc să-i mântuiesc să revină în casa Mea, apoi, în cursul zilelor celor de pe urmă, le voi da tuturor acestor oameni posibilitatea să accepte lucrarea Mea. În același timp, îl voi clasifica pe om după clasa sa, apoi îl voi răsplăti sau pedepsi pe fiecare în funcție de faptele sale. Aceștia sunt pașii care alcătuiesc lucrarea Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși"

681. Acum știi cu adevărat care este motivul pentru care crezi în Mine? Cunoști cu adevărat scopul și însemnătatea lucrării Mele? Știi cu adevărat care îți este datoria? Cunoști cu adevărat mărturia Mea? Dacă doar crezi în Mine, însă nici slava, nici mărturia Mea nu pot fi văzute în tine, atunci înseamnă că te-am lepădat de mult timp. Cât despre cei atotștiutori, ei sunt ghimpi și mai mari în coasta Mea, iar în casa Mea sunt doar pietre de poticnire. Sunt neghină ce trebuie cernută din lucrarea Mea, ce nu au nici cea mai mică funcție, care nu au nicio greutate și pe care îi detest de mult timp. Cât despre cei care nu au nicio mărturie, mânia Mea este neîncetat asupra lor, și toiagul Meu nu se îndepărtează niciodată de la ei. I-am predat demult în mâinile celui rău, și nu au parte de niciuna din binecuvântările Mele. În acea zi, pedeapsa lor va fi mult mai dureroasă decât cea a femeilor nesăbuite. Acum Îmi fac doar datoria în lucrarea Mea. Voi strânge grâul în snopi, împreună cu neghina. Aceasta este lucrarea Mea în momentul de față. Neghina va fi cernută în timpul lucrării Mele de cernere. Atunci boabele de grâu vor fi adunate într-un grânar, iar neghina care a fost cernută va fi aruncată în foc și va fi prefăcută în cenușă. Deocamdată, lucrarea Mea este de a-i aduna pe oameni în snopi, adică de a-i cuceri pe de-a întregul. Apoi, voi începe cernerea pentru a revela sfârșitul tuturor oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?"

682. Aceia care caută și aceia care nu caută sunt acum două tipuri diferite de persoane și două tipuri diferite de oameni, cu două destinații diferite. Aceia care caută cunoașterea adevărului și practică adevărul sunt oamenii pe care îi va salva Dumnezeu. Aceia care nu cunosc adevărata cale sunt demoni și dușmani; ei sunt urmașii arhanghelului și vor fi distruși. Chiar și credincioșii pioși ai unui Dumnezeu nedeslușit – nu sunt și ei demoni? Oamenii care au conștiințe bune, dar nu acceptă calea adevărată sunt demoni; esența lor este una de împotrivire față de Dumnezeu. Aceia care nu acceptă adevărata cale sunt aceia care I se împotrivesc lui Dumnezeu și, chiar dacă acești oameni îndură multe greutăți, ei tot vor fi distruși. Aceia care nu sunt dispuși să abandoneze lumea, care nu pot să suporte să se despartă de părinții lor, care nu pot să suporte să se elibereze de propriile plăceri ale trupului sunt toți neascultători față de Dumnezeu și vor fi cu toții distruși. Oricine care nu crede în Dumnezeu întrupat este demonic; cu atât mai mult, va fi distrus. Aceia care cred, dar nu practică adevărul, aceia care nu cred în Dumnezeu întrupat și aceia care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu vor fi distruși. Oricine care este capabil să rămână este o persoană care a trecut prin amărăciunea rafinării și și-a menținut poziția; aceasta este o persoană care a trecut cu adevărat prin încercări. Oricine care nu Îl recunoaște pe Dumnezeu este un dușman; adică, oricine din cadrul acestui curent sau fără acest curent, care nu Îl recunoaște pe Dumnezeu Întrupat, este un antihrist! Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu? Nu sunt acei oameni care pretind verbal că ei cred și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei acei oameni care doar urmăresc obținerea binecuvântărilor și, totuși, nu pot să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și acorzi importanță

conștiinței și iubirii față de ei, dar, în cazul acesta, nu oferi intenții bune Satanei? Nu înseamnă aceasta asocierea cu demonii? Dacă oamenii sunt încă incapabili să distingă între bine și rău astăzi și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio intenție de a urmări voia lui Dumnezeu și nu pot în niciun fel să aibă inima lui Dumnezeu ca pe a lor, finalurile lor vor fi cu atât mai jalnice.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

683. Tratamentul lui Dumnezeu față de oamenii care blasfemiază sau I se împotrivesc, sau chiar față de aceia care Îl calomniază – oameni care Îl atacă, Îl calomniază și Îl blestemă în mod intenționat – El nu Se face că nu vede sau că nu aude. El are o atitudine clară față de ei. Îi disprețuiește pe acești oameni și, în inima Sa, îi condamnă. El chiar declară în mod deschis rezultatul pentru ei, astfel încât oamenii să știe că El are o atitudine clară față de cei care Îl blasfemiază și astfel încât ei să știe cum le va hotărî sfârșitul. Totuși, după ce Dumnezeu a spus acele lucruri, oamenii, totuși, rareori au putut să vadă adevărul privind modul în care îi va trata Dumnezeu pe acei oameni și ei nu au putut să înțeleagă principiile de la baza rezultatului lui Dumnezeu, verdictul Său pentru ei. Adică, omenirea nu poate vedea atitudinea și metodele specifice pe care Dumnezeu le are pentru tratarea lor. Asta are de-a face cu principiile lui Dumnezeu de a face lucruri. Dumnezeu utilizează apariția faptelor pentru a trata comportamentul rău al unor oameni. Adică, El nu anunță păcatul lor și nu determină rezultatul lor, ci El utilizează direct apariția faptelor pentru a le permite să fie pedepsite, pentru a obține retribuția meritată. Când aceste fapte se întâmplă, trupul oamenilor este cel care îndură pedeapsa; toate acestea pot fi văzute cu ochi omenești. Când tratează purtarea rea a unor oameni, Dumnezeu doar îi blestemă cu cuvinte, dar în același timp, mânia lui Dumnezeu vine asupra

lor, iar pedeapsa pe care ei o primesc poate fi ceva ce oamenii nu pot vedea, dar acest tip de rezultat poate fi chiar mai serios decât rezultatele pe care oamenii le pot vedea precum a fi pedepsiți sau omorâți. Asta pentru că în cadrul circumstanțelor în care Dumnezeu a hotărât să nu mai mântuiască acest tip de persoană, să nu-i mai arate milă sau toleranță, să nu îi mai ofere oportunități, atitudinea pe care o adoptă față de aceasta este să o dea deoparte. Care este sensul cuvintelor „dat deoparte”? Înțelesul acestui termen de sine-stătător este de a pune ceva într-o parte, de a nu-i mai da atenție. Aici, când Dumnezeu „pune pe cineva deoparte”, există două explicații a înțelesului său: prima explicație este că El i-a predat Satanei viața acelei persoane, tot ce are acea persoană, pentru ca Satana să se ocupe de acea persoană. Dumnezeu nu va mai fi responsabil și nu va mai trebui să o gestioneze. Dacă acea persoană ar fi nebună sau proastă și dacă ar fi în viață sau în moarte, sau dacă ar coborî în iad pentru pedeapsa sa, nu ar avea nimic de-a face cu Dumnezeu. Asta ar însemna că acea făptură nu ar avea nicio relație cu Creatorul. A doua explicație este că Dumnezeu a determinat că El Însuși vrea să facă ceva cu această persoană, cu propriile-I mâini. Este posibil ca El să folosească serviciul acestui tip de persoană sau că El va folosi acest tip de persoană ca pe un scut. Este posibil ca El să aibă un mod special de a trata acest tip de persoană, un mod special de a se ocupa de aceasta – exact ca Pavel. Acestea sunt principiul și atitudinea din inima lui Dumnezeu privind modul în care El a hotărât să Se ocupe de acest tip de persoană. Deci, când oamenii I se împotrivesc și Îl calomniază și rostesc blasfemii împotriva Lui, dacă ei Îi deranjează firea sau dacă Îl duc la limită, consecințele sunt de neimaginat. Cea mai gravă consecință este că Dumnezeu le predă viața și tot ceea ce au în mâinile Satanei, odată pentru totdeauna. Ei nu vor fi iertați pentru întreaga eternitate. Asta înseamnă că

această persoană a devenit hrană în gura Satanei, o jucărie în mâna sa și de atunci înainte Dumnezeu nu va mai avea nimic de-a face cu aceasta.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

684. Acum este momentul în care voi decide sfârșitul fiecărei persoane, nu etapa la care am început să prelucrez omul. Îmi scriu în cartea Mea, unul câte unul, cuvintele și acțiunile fiecărei persoane, precum și calea lor în urmarea Mea, trăsăturile lor inerente și performanța lor finală. În felul acesta, niciun om nu va scăpa de mâna Mea și toți vor fi cu neamul lor așa cum hotărăsc. Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care cerșește mila, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu respectă voința lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

685. Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în

plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să se ducă la sfatul celor răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care nu sunt calificați nici măcar să facă servicii. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării

lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

XV Cuvinte privind profeția despre frumusețea Împărăției, destinația omenirii și promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu

686. Lucrarea mea durează doar șase mii de ani și am promis că controlul celui rău asupra întregii omeniri va dura, de asemenea, nu mai mult de șase mii de ani. Și astfel, timpul expiră. Nici nu voi continua și nici nu voi întârzia mai mult: pe parcursul zilelor din urmă, îl voi desființa pe Satan, Îmi voi lua înapoi toată slava Mea, și voi revendica toate sufletele de pe pământ care Îmi aparțin, astfel încât aceste suflete aflate în dificultate să poată scăpa din oceanul suferinței și, astfel, va fi încheiată întreaga Mea lucrare pe pământ. Începând cu această zi, niciodată nu Mă voi mai întrupa pe pământ și niciodată Duhul Meu atotstăpânitor nu va mai lucra pe pământ. Voi face doar un singur lucru pe pământ: voi reface omenirea, o omenire care este sfântă și care este cetatea Mea credincioasă pe pământ. Dar știu că nu voi anihila întreaga lume și nici nu voi anihila întreaga omenire. Voi păstra acea treime care rămâne – treimea care Mă iubește și a fost complet cucerită de Mine, și voi face ca această treime să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ, precum au făcut sub lege israeliții, hrănindu-i copios cu oi și vite și toate bogățiile pământului. Această omenire va rămâne cu Mine pentru totdeauna, totuși nu este omenirea jalnic de întinată a zilelor noastre, ci o omenire care este o adunare a tuturor celor care au fost câștigați de Mine. O asemenea omenire nu va fi coruptă, perturbată sau împresurată de Satana și va fi singura omenire care există pe pământ după ce am triumfat asupra Satanei. Este omenirea care a fost cucerită de Mine și Mi-a câștigat promisiunea. Și astfel, omenirea care a fost cucerită în zilele de pe urmă este, de asemenea, omenirea care va fi cruțată și va câștiga binecuvântările Mele veșnice. Va fi singura dovadă a

triumfului Meu asupra lui Satan și singurul câștig al bătăliei mele cu Satana. Aceste prăzi de război sunt salvate de Mine din sfera Satanei și sunt singura cristalizare și singurul rod al planului Meu de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani. Ele provin din fiecare națiune și confesiune și din fiecare loc și țară din tot universul. Acestea sunt de rase diferite, au limbi, obiceiuri și culori ale pielii diferite și sunt răspândite în toate națiunile și confesiunile globului pământesc și chiar în fiecare colț al lumii. În cele din urmă, ei se vor uni pentru a forma o umanitate completă, o adunare de oameni care nu poate fi atinsă de forțele lui Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei"

687. În timp ce cuvintele Mele sunt îndeplinite, Împărăția este treptat formată pe pământ și omul este treptat reîntors la normalitate și, astfel, se întemeiază pe pământ Împărăția din inima Mea. În Împărăție, toți oamenii lui Dumnezeu își recapătă viața omului normal. Dusă este iarna geroasă, înlocuită de o lume a orașelor primăverii, unde este primăvară tot anul. Oamenii nu se mai confruntă cu întunecata, jalnica lume a omului, nu mai îndură gerul rece al lumii lui. Oamenii nu se luptă unii cu ceilalți, țările nu mai merg la război una împotriva celeilalte, nu mai există măcel și sângele care curge din măcel; toate pământurile sunt pline de fericire și peste tot abundă căldura între oameni. Eu Mă mișc prin lume, Mă bucur din înălțimea tronului Meu, trăiesc printre stele. Iar îngerii Îmi oferă noi cântece și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutăți. Astăzi, trăiți cu toții înaintea Mea; mâine, veți exista cu toții în Împărăția Mea. Nu este oare aceasta cea mai mare binecuvântare pe care o acord omului?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 20

688. Când Împărăția va coborî în întregime pe pământ, toți oamenii își vor recupera asemănarea inițială. Astfel, Dumnezeu spune „Mă bucur din înălțimea tronului Meu, trăiesc printre stele. Iar îngerii Îmi oferă noi cântece și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutăți." Aceasta arată că ziua în care Dumnezeu câștigă slava deplină este ziua în care omul se bucură de odihna sa; oamenii nu se mai agită ca urmare a tulburării Satanei, lumea nu mai progresează și oamenii trăiesc în odihnă – pentru că nenumăratele stele de pe bolta cerească sunt reînnoite, iar soarele, luna, stelele și așa mai departe și toți munții și râurile din Cer și de pe pământ, toate sunt schimbate. Și, deoarece omul s-a schimbat și Dumnezeu S-a schimbat, tot astfel se vor schimba și toate lucrurile. Acesta este scopul final al planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și ceea ce va fi, în cele din urmă, realizat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 20

689. Într-o străfulgerare, fiecare animal este dezvăluit în adevărata sa formă. Tot așa, iluminate de lumina Mea, ființele umane și-au recăpătat sfințenia pe care o aveau odinioară. O, fie ca lumea coruptă a trecutului să se fi răsturnat în sfârșit în apa murdară și, scufundându-se sub suprafață, să se fi dizolvat în noroi! O, fie ca toată omenirea pe care am creat-o să se fi întors, în sfârșit, din nou la viață, în lumină, să fi găsit temelia existenței și să fi încetat să se mai zbată în noroi! O, nenumăratele lucruri ale creației pe care le țin în mâinile Mele! Cum pot să nu fie reînnoite prin cuvintele Mele? Cum pot, în lumină, să nu dea curs funcțiilor lor? Pământul nu mai este nemișcat și tăcut, cerul nu mai este pustiu și trist. Cerul și pământul, nemaifiind separate de un gol, sunt unite ca una, pentru a nu mai fi vreodată despărțite. Cu această ocazie triumfătoare, în acest moment de

entuziasmare, dreptatea și sfințenia Mea s-au propagat peste tot în univers și toată omenirea le preamărește fără încetare. Orașele cerului râd de bucurie și împărățiile pământului dansează de bucurie. Cine, în momentul acesta, nu se bucură? Și cine, în momentul acesta, nu plânge? Pământul, în starea sa primordială, aparține cerului, iar cerul este unit cu pământul. Omul este cordonul care unește cerul și pământul și, datorită sfințeniei lui, datorită reînnoirii lui, cerul nu mai este ascuns de pământ, iar pământul nu mai este tăcut față de cer. Fețele oamenilor sunt încununate de zâmbete de mulțumire și o dulceață ce nu cunoaște hotare se revarsă în inimile lor. Omul nu se ceartă cu alți oameni, nici nu ajung oamenii să se bată unul cu altul. Există cineva care, în lumina Mea, să nu trăiască pașnic cu ceilalți? Există cineva care, în ziua Mea, să Îmi facă numele de ocară? Toate ființele umane își îndreaptă privirea plină de respect către Mine și, în inima lor, Mă strigă în taină. Am cercetat fiecare acțiune a omenirii: printre ființele umane care au fost curățite, nu există niciuna care să fie neascultătoare față de Mine, niciuna care să emită judecăți asupra Mea. Toată omenirea este îmbibată de firea Mea. Toți ajung să Mă cunoască, se apropie de Mine și Mă adoră. Eu stau neclintit în duhul omului, sunt ridicat la cea mai înaltă culme în ochii omului și curg prin sângele din venele lui. Exaltarea voioasă din inimile oamenilor umple fiecare loc de pe fața pământului, aerul este înviorător și proaspăt, cețurile dense nu mai învelesc pământul, iar soarele strălucește cu splendoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 18

690. În lumina Mea, oamenii văd din nou lumina. În cuvântul Meu, oamenii găsesc lucrurile care îi bucură. Am venit din Răsărit, din Răsărit Mi-e originea. Când slava Mea strălucește, toate națiunile sunt luminate, totul este adus în lumină, nimic nu rămâne în beznă. În Împărăție, viața pe

care poporul lui Dumnezeu o trăiește alături de Dumnezeu este peste măsură de fericită. Apele dansează de bucurie față de viețile binecuvântate ale oamenilor, munții se bucură de belșugul Meu împreună cu oamenii. Toți oamenii se străduiesc, muncesc din greu, dovedindu-și devotamentul în Împărăția Mea. În Împărăție, nu mai există rebeliune, nu mai există împotrivire; cerul și pământul depind unul de altul, Eu și omul ne apropiem în simțăminte profunde, prin dulcile beatitudini ale vieții, sprijinindu-ne unul pe altul… În acest moment, Îmi încep formal viața în ceruri. Tulburarea Satanei nu mai există, iar oamenii intră în odihnă. În întregul univers, aleșii Mei trăiesc în slava Mea, binecuvântați fără egal, nu ca oameni care trăiesc printre oameni, ci ca oameni care trăiesc cu Dumnezeu. Întreaga umanitate a trecut prin coruperea Satanei și a băut până la fund din amărăciunea și din dulceața vieții. Acum, trăind în lumina Mea, cum poate cineva să nu se veselească? Cum poate cineva să renunțe ușor la acest moment minunat și să-l lase să-i scape? Oamenilor! Cântați cântecul din inimile voastre și dansați de bucurie pentru Mine! Înălțați-vă inimile sincere și oferiți-Mi-le Mie! Bateți tobele și cântați plini de veselie pentru Mine! Îmi radiez încântarea peste întregul univers! Oamenilor le arăt chipul Meu splendid! Voi striga cu un glas puternic! Voi transcende universul! Deja domnesc printre oameni! Oamenii Mă preamăresc! Plutesc în cerurile albastre de deasupra și oamenii merg împreună cu Mine. Merg printre oameni și oamenii Mei Mă înconjoară! Inimile oamenilor sunt voioase, cântecele lor zguduie universul, făcând să trosnească bolțile cerești! Universul nu mai este învăluit în ceață; nu mai este noroi și nici reziduuri menajere nu mai sunt. Oameni sfinți ai universului! Sub examinarea Mea, vă arătați adevăratul chip. Nu sunteți oameni plini de scârnăvie, ci sfinți puri ca jadul, sunteți toți preaiubiții Mei, sunteți toți încântarea Mea! Toate lucrurile se reîntorc la viață! Toți sfinții s-au întors ca să Mă slujească în

ceruri, intrând în îmbrățișarea Mea caldă, fără a mai plânge, fără a mai fi neliniștiți, oferindu-Mi-se, întorcându-se în casa Mea, și în patria lor Mă vor iubi fără încetare! Neschimbători de-a pururi! Unde este durerea! Unde sunt lacrimile! Unde este trupul! Pământul este trecător, dar cerul este etern. Eu apar în fața tuturor popoarelor și toate Mă slăvesc. Viața aceasta, frumusețea aceasta, din vremuri imemoriale și până la sfârșitul timpului, nu se va schimba. Aceasta este viața Împărăției.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Veseliți-vă, oamenilor!

691. Împărăția se extinde în mijlocul umanității, se formează în mijlocul umanității, se ridică în mijlocul umanității; nu există nicio forță care poate distruge Împărăția Mea. Dintre oamenii Mei care sunt în Împărăția de astăzi, care dintre voi nu este o ființă umană între ființe umane? Care dintre voi se află în afara condiției umane? Când noul Meu punct de început este anunțat mulțimii, cum va reacționa umanitatea? Ați văzut cu proprii voștri ochi starea omenirii; sigur nu nutriți încă speranțe de a rezista pentru totdeauna în această lume? Acum merg în mijlocul poporului Meu, trăiesc în mijlocul poporului Meu. În prezent, cei care Îmi poartă o iubire sinceră sunt binecuvântați; binecuvântați sunt cei care Mi se supun, aceștia cu siguranță se vor afla în Împărăția Mea; binecuvântați sunt cei care Mă cunosc, aceștia cu siguranță își vor exercita putere în Împărăția Mea; binecuvântați sunt cei care Mă urmează, aceștia cu siguranță vor scăpa de robia Satanei și se vor bucura de binecuvântări în Mine; binecuvântați sunt cei capabili să se lepede de ei înșiși, cu siguranță, aceștia vor intra în posesiunea Mea și vor moșteni abundența Împărăției Mele. Pe cei care aleargă încoace și încolo de dragul Meu, Mi-i voi aminti, pe cei care fac eforturi de dragul Meu, îi voi îmbrățișa cu bucurie, celor care Îmi aduc daruri, le voi oferi bucurii. Pe cei care găsesc fericirea în cuvintele

Mele, îi voi binecuvânta; cu siguranță, ei vor fi stâlpii care vor susține acoperișul Împărăției Mele, cu siguranță ei vor avea o recompensă inegalabilă în casa Mea și nimeni nu se poate compara cu ei. Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în țara Sinim. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 19

692. Înțelepciunea Mea este pretutindeni pe pământ și în întregul univers. Printre toate lucrurile sunt roadele înțelepciunii Mele, printre toți oamenii abundă capodoperele înțelepciunii Mele; totul este precum toate lucrurile din Împărăția Mea și toți oamenii locuiesc în odihnă sub cerurile Mele ca oile pe pășunile Mele. Mă mișc deasupra tuturor oamenilor și privesc peste tot. Nimic nu pare vreodată vechi și nicio persoană nu este cum era. Mă odihnesc pe tron, mă sprijin peste întregul univers și sunt complet satisfăcut, căci toate lucrurile și-au recăpătat sfințenia și pot să stau în pace în Sion încă o dată, iar oamenii de pe pământ pot duce vieți liniștite, mulțumitoare sub îndrumarea Mea. Toate popoarele gestionează totul în mâna Mea, toate popoarele și-au recăpătat inteligența anterioară și arătarea inițială; ele nu mai sunt acoperite cu praf, ci, în Împărăția Mea, sunt la fel

de sfinte ca jadul, fiecare cu o față precum cea a celui sfânt din inima omului, căci Împărăția Mea a fost înființată printre oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 16

693. „Mă mișc deasupra tuturor oamenilor și privesc peste tot. Nimic nu pare vreodată vechi și nicio persoană nu este cum era. Mă odihnesc pe tron, mă sprijin peste întregul univers […].” Acesta este rezultatul lucrării prezente a lui Dumnezeu. Toți oamenii aleși ai lui Dumnezeu se întorc la forma lor originală, datorită căreia îngerii, care au suferit timp de atât de mulți ani, sunt eliberați, exact așa cum spune Dumnezeu: „fața precum cea a celui sfânt din inima omului”. Deoarece îngerii lucrează pe pământ și Îl slujesc pe Dumnezeu pe pământ, iar slava lui Dumnezeu se răspândește în întreaga lume, cerul este adus pe pământ și pământul este ridicat la cer. Prin urmare, omul este legătura care unește cerul și pământul; cerul și pământul nu mai sunt despărțite, nu mai sunt separate, ci unite ca un întreg. În întreaga lume, există doar Dumnezeu și omul. Nu există praf sau noroi și toate lucrurile sunt reînnoite, precum un mic miel care stă pe o pajiște verde sub cer, bucurându-se de tot harul lui Dumnezeu. Și este datorită sosirii verdeții faptul că suflarea vieții strălucește, căci Dumnezeu vine în lume pentru a trăi împreună cu omul pentru întreaga eternitate, așa cum a fost spus din gura lui Dumnezeu că „Pot trăi în pace în Sion din nou.” Acesta este simbolul înfrângerii Satanei, este ziua odihnei lui Dumnezeu și această zi va fi preamărită și proclamată de toți oamenii și sărbătorită de toți oamenii. Când Dumnezeu se odihnește pe tron, acela este și momentul când Dumnezeu Își încheie lucrarea pe pământ și este chiar momentul când toate tainele lui Dumnezeu sunt arătate omului; Dumnezeu și omul vor fi pentru totdeauna în armonie, niciodată separați – acestea sunt imaginile frumoase ale Împărăției!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 16

694. Pe baza diferitelor funcții și mărturii, biruitorii din împărăție vor servi ca preoți sau discipoli, iar toți aceia care ies victorioși din încercări vor forma tagma preoților din împărăție. Tagma preoților va fi formată atunci când lucrarea Evangheliei se va încheia în întregul univers. Când acea vreme va sosi, ceea ce trebuie făcut de către om va fi îndeplinirea datoriei sale în împărăția lui Dumnezeu și locuirea lui împreună cu Dumnezeu în împărăție. În tagma preoților vor fi marii preoți și preoți, iar ceilalți vor fi fiii și oamenii lui Dumnezeu. Toate acestea sunt stabilite prin mărturiile lor în fața lui Dumnezeu în timpul încercărilor; acestea nu sunt titluri care se dau la întâmplare. Atunci când statutul omului a fost stabilit, lucrarea lui Dumnezeu va înceta, pentru că fiecare va fi clasificat în funcție de tip și adus la poziția sa inițială, și acesta este semnul împlinirii lucrării lui Dumnezeu, acesta este rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu și al practicii omului, și este cristalizarea viziunilor lucrării lui Dumnezeu și a colaborării omului. În final, omul își va găsi odihna în împărăția lui Dumnezeu, și Dumnezeu, de asemenea, Se va întoarce la locul Său de odihnă. Acesta este rezultatul final a 6 000 de ani de colaborare între Dumnezeu și om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

695. De îndată ce a fost finalizată lucrarea de cucerire, omul va fi adus într-o lume frumoasă. Desigur, această viață se va desfășura în continuare pe pământ, dar va fi cu totul diferită de viața omului de astăzi. Este viața pe care omenirea o va avea după ce toți oamenii au fost cuceriți, va fi un nou început pentru om pe pământ, iar faptul că oamenii ar putea să aibă o asemenea viață va fi dovada că omenirea a intrat într-un târâm nou și frumos. Va fi începutul vieții omului și al lui Dumnezeu pe pământ. Premisa

unei vieți atât de frumoase trebuie să fie faptul că, după ce omul a fost purificat și cucerit, el se supune înaintea Creatorului. Și astfel, lucrarea de cucerire este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu înainte ca omenirea să pătrundă în minunata destinație. O astfel de viață este viața viitoare a omului pe pământ, este cea mai frumoasă viață pe pământ, tipul de viață după care tânjește omul, tipul pe care omul nu l-a mai reușit niciodată înainte, în istoria lumii. Este rezultatul final al celor 6 000 de ani de lucrare de gestionare, este acel lucru după care tânjește omenirea cel mai mult și este, de asemenea, promisiunea lui Dumnezeu pentru om. Dar această promisiune nu se poate împlini imediat: omul va intra în viitoarea destinație doar după ce lucrarea zilelor de pe urmă a fost finalizată și el a fost complet cucerit, adică, odată ce Satana a fost complet înfrânt. Omul va fi fără o natură păcătoasă după ce a fost rafinat, deoarece Dumnezeu îl va fi înfrânt pe Satana, ceea ce înseamnă că nu va exista nicio năvălire a forțelor ostile și nici forțe ostile care să poată ataca trupul omului. Și astfel, omul va fi liber și sfânt – el va fi intrat în eternitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

696. Când omenirea obține viața adevărată a omului pe pământ și când toate forțele Satanei sunt încătușate, omul va trăi cu ușurință pe pământ. Lucrurile nu vor fi la fel de complexe precum sunt astăzi: relațiile umane, relațiile sociale, relațiile familiale complexe… sunt așa o povară, sunt atât de dureroase! Viața omului aici este așa de nefericită! Odată ce omul a fost cucerit, inima și mintea lui se vor schimba: el va avea o inimă care Îl slăvește pe Dumnezeu și o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu. Odată ce toți cei din univers care caută să-L iubească pe Dumnezeu au fost cuceriți, adică, odată ce Satana a fost înfrânt, și odată ce Satana – toate forțele întunericului – a fost încătușat, atunci viața omului pe pământ va fi

netulburată, iar el va putea să trăiască în mod liber pe pământ. Dacă viața omului va fi fără relații lumești și va fi fără complexitățile trupului, atunci ar fi mult mai ușor. Relațiile trupești ale omului sunt prea complicate, iar faptul că omul are astfel de lucruri dovedește că el încă nu s-a eliberat de influența Satanei. Dacă ai avea aceeași relație cu fiecare dintre frații și surorile tale, dacă ai avea aceeași relație cu fiecare membru al familiei tale, atunci nu ai avea griji și nu ar trebui să te îngrijorezi în privința nimănui. Nimic nu ar putea fi mai frumos și, în acest mod, omul ar fi eliberat de jumătate din suferința lui. Trăind o viață omenească normală pe pământ, omul va fi asemănător unui înger; deși încă aparținând trupului, el va fi foarte asemănător unui înger. Aceasta este promisiunea finală, este ultima promisiunea acordată omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

697. Cei pe care Dumnezeu intenționează să-i desăvârșească vor primi cu toții binecuvântările lui Dumnezeu și moștenirea Lui. Adică, ei acceptă ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, astfel încât asta să devină ceea ce au înăuntrul lor; ei au toate cuvintele lui Dumnezeu forjate în ei; indiferent de ceea ce este Dumnezeu, voi sunteți capabili să primiți totul exact așa cum este, și astfel, să trăiți adevărul. Acesta este felul de persoană desăvârșită de Dumnezeu și câștigată de Dumnezeu. Numai un astfel de om e îndreptățit să primească binecuvântările dăruite de Dumnezeu:

1) Să primească întreaga dragoste a lui Dumnezeu.

2) Să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu în toate lucrurile.

3) Să câștige îndrumarea lui Dumnezeu, să trăiască sub lumina lui Dumnezeu și să câștige luminarea de la Dumnezeu.

4) Să trăiască pe pământ imaginea pe care o iubește Dumnezeu; să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat, așa cum a făcut Petru, răstignit pentru Dumnezeu și vrednic să moară ca răsplată pentru dragostea lui Dumnezeu; să aibă aceeași slavă ca și Petru.

5) Să fie iubit, respectat și admirat de toți pe pământ.

6) Să biruiască robia morții și a iadului în fiecare aspect, fără a-i da nicio posibilitate Satanei să-și facă lucrarea, să-L aibă pe Dumnezeu, să trăiască având un duh proaspăt și plin de viață și să nu obosească.

7) Să aibă un simțământ nemaipomenit de exaltare și entuziasm în orice clipă din viață, de parcă ar fi văzut venind ziua slavei lui Dumnezeu.

8) Să dobândească slava împreună cu Dumnezeu și să aibă o înfățișare asemenea sfinților preaiubiți ai lui Dumnezeu.

9) Să devină ceea ce Dumnezeu iubește pe pământ, adică un fiu iubit al lui Dumnezeu.

10) Să-și schimbe forma și să se înalțe cu Dumnezeu la al treilea cer, depășind condiția trupului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Promisiunile către cei care au fost desăvârșiți”

698. Când omul intră în destinația eternă, omul I se va închina Creatorului, iar datorită faptului că omul a câștigat mântuirea și a intrat în eternitate, omul nu va urmări niciun obiectiv și, mai mult decât atât, nici nu va trebui să se îngrijoreze de asaltul Satanei. În acest moment, omul își va cunoaște locul și își va îndeplini misiunea, și chiar dacă nu este mustrat sau judecat, fiecare își va îndeplini datoria. În acel moment, omul va fi o făptură, atât în identitate, cât și în statut. Nu va mai exista o distincție între superior și inferior; fiecare persoană doar va îndeplini o funcție diferită.

Totuși, omul va trăi în continuare într-o destinație a omenirii potrivită și ordonată, omul își va îndeplini datoria de dragul de a se închina Creatorului, iar o omenire ca aceasta va fi omenirea eternității. În acel moment, omul va fi câștigat o viață luminată de Dumnezeu, o viață sub protecția și grija lui Dumnezeu și o viață împreună cu Dumnezeu. Omenirea va duce o viață normală pe pământ și întreaga omenire va intra pe calea cea dreaptă. Planul de gestionare (planul mântuirii) de 6 000 de ani îl va fi învins cu totul pe Satana, ceea ce înseamnă că Dumnezeu va fi recuperat imaginea inițială a omului după crearea lui și, astfel, intenția originală a lui Dumnezeu va fi fost îndeplinită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

699. Viața în odihnă este una fără război, fără murdărie, fără nedreptate stăruitoare. Aceasta înseamnă că îi lipsește hărțuirea Satanei (aici „Satana” se referă la forțe ostile), corupția Satanei, precum și invadarea de către orice forță opusă lui Dumnezeu. Totul își urmează propriul fel și I se închină Domnului zidirii. Cerul și pământul sunt cu desăvârșire liniștite. Aceasta este viața tihnită a omenirii. Când Dumnezeu intră în odihnă, nu va mai rămâne nicio nedreptate pe pământ și nicio forță ostilă nu va mai invada. Omenirea, de asemenea, va intra într-un ținut nou; aceasta nu va mai fi o omenire coruptă de Satana, ci o omenire care a fost salvată după ce fusese coruptă de Satana. Ziua de odihnă a omenirii este și ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a pierdut odihna din cauza incapacității omenirii de a intra în odihnă; nu înseamnă că El nu putea să Se odihnească inițial. Intrarea în odihnă nu înseamnă că toate lucrurile vor înceta să se miște sau că toate lucrurile vor înceta să se dezvolte, nici nu înseamnă că Dumnezeu va înceta să lucreze sau că omul va înceta să trăiască. Semnul intrării în odihnă este astfel: Satana a fost distrus; acei

oameni răi care i s-au alăturat Satanei în fărădelegile acestuia au fost pedepsiți și nimiciți; toate forțele ostile față de Dumnezeu încetează să existe. Intrarea lui Dumnezeu în odihnă înseamnă că El nu-Și va mai îndeplini lucrarea de mântuire a omenirii. Intrarea omenirii în odihnă înseamnă că întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și sub binecuvântările Sale; nu va mai exista nici urmă de corupție a Satanei, și nici nu se vor întâmpla lucruri nedrepte. Omenirea va trăi normal pe pământ și în grija lui Dumnezeu. Când Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună, va însemna că omenirea a fost salvată și că Satana a fost distrus, că lucrarea lui Dumnezeu în oameni s-a terminat complet. Dumnezeu nu va mai continua să lucreze în oameni, iar oamenii nu vor mai trăi sub stăpânirea Satanei. De aceea, Dumnezeu nu va mai fi ocupat, iar omul nu se va mai grăbi; Dumnezeu și omul vor intra simultan în odihnă. Dumnezeu se va întoarce la poziția Sa inițială și fiecare om se va întoarce la locul său respectiv. Acestea sunt destinațiile pe care Dumnezeu și omul le vor locui, respectiv, după sfârșitul întregii gestionări a lui Dumnezeu. Dumnezeu are destinația lui Dumnezeu, iar omul are destinația omului. În timp ce Se odihnește, Dumnezeu va continua să ghideze toți oamenii în viețile lor pe pământ. În timp ce Se află în lumina lui Dumnezeu, omul se va închina unicului adevărat Dumnezeu din ceruri. Dumnezeu nu va mai trăi printre oameni, iar oamenii nu vor putea, de asemenea, să trăiască alături de Dumnezeu în destinația lui Dumnezeu. Dumnezeu și omul nu pot trăi în același ținut; mai degrabă, amândoi au propriile moduri respective de a trăi. Dumnezeu este Cel care ghidează întreaga omenire, în timp ce întreaga omenire este cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Omenirea este cea care este condusă; în ceea ce privește esența, omenirea nu este asemănătoare lui Dumnezeu. A se odihni înseamnă a se întoarce la locul de origine al fiecăruia. De aceea, când Dumnezeu intră în odihnă, înseamnă că

Dumnezeu Se întoarce la locul Său de origine. Dumnezeu nu va mai trăi pe pământ sau nu va mai împărtăși bucuria și suferința omenirii aflându-Se în mijlocul omenirii. Când omenirea va intra în odihnă, înseamnă că omul a devenit o adevărată creație; oamenii I se vor închina lui Dumnezeu de pe pământ și vor avea vieți umane normale. Oamenii nu vor mai fi neascultători față de Dumnezeu sau nu I se vor mai împotrivi lui Dumnezeu; ei se vor întoarce la viața inițială a lui Adam și a Evei. Acestea sunt viețile și destinațiile respective ale lui Dumnezeu și ale omenirii după ce intră în odihnă. Înfrângerea Satanei este o direcție inevitabilă în războiul dintre Dumnezeu și Satana. În acest mod, intrarea lui Dumnezeu în odihnă după finalizarea lucrării Sale de gestionare și mântuirea completă a omului și intrarea în odihnă vor deveni, în același mod, direcții inevitabile. Locul de odihnă al omului este pe pământ, iar locul de odihnă al lui Dumnezeu este în ceruri. În timp ce omul Îl venerează pe Dumnezeu în odihnă, el I se va închina lui Dumnezeu și va locui pe pământ, iar în timp ce Dumnezeu va călăuzi partea rămasă a omenirii în odihnă, El o va conduce din ceruri, nu de pe pământ. Dumnezeu încă va fi Duhul, în timp ce omul încă va fi trup. Dumnezeu și omul au amândoi diferite moduri respective de odihnă. În timp ce Dumnezeu Se va odihni, El va veni și va apărea printre oameni; în timp ce omul se va odihni, el va fi condus de Dumnezeu să viziteze cerurile și, de asemenea, să se bucure de viața din ceruri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

700. Când umanității i se va reda asemănarea originală, când umanitatea va putea să-și îndeplinească respectivele datorii, să-și păstreze locul și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ, care Îl venerează. El va avea victorie

eternă pe pământ și aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Aceasta va restaura intențiile Sale originale în crearea omului; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, autoritatea Lui printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea sunt simbolurile victoriei Sale totale. De acum înainte, umanitatea va intra în odihnă și va intra într-o viață care urmează calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu omul și va intra într-o viață eternă, împărțită de Dumnezeu și de om. Murdăria și neascultarea de pe pământ vor dispărea, ca și tânguirea. Tot ce se opune pe pământ lui Dumnezeu nu va exista. Doar Dumnezeu și acei oameni pe care El i-a mântuit vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru   Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org